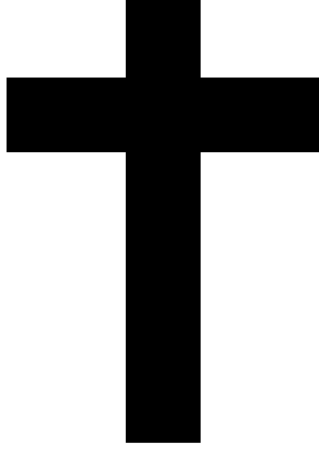


Sanskrit Bible (NT)
in Gujarati Script



New Testament in Sanskrit Language; printed in Gujarati
Script

Sanskrit Bible (NT) in Gujarati Script

New Testament in Sanskrit Language; printed in Gujarati Script

copyright © 2018 SanskritBible.in

Language: Sanskrit

Contributor: SanskritBible.in

Thank you for your interest in Sanskrit Bible.

Sanskrit Bible (NT) is freely available in 22 different scripts of your choice. This edition is in Gujarati script and is based on the Sanskrit translation of the Holy Bible published by Calcutta Baptist Missionaries in 1851. Please visit SanskritBible.in to learn more about Sanskrit Bible and to download various free Christian literature.

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.

You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

You include the above copyright and source information.

If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.

If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2020-01-01

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 29 Jan 2022
e1290797-4477-53f0-873d-c9153a72fd01

Contents

Matthew	1
Mark	28
Luke	45
John	74
Acts	96
Romans	125
1 Corinthians	137
2 Corinthians	149
Galatians	157
Ephesians	161
Philippians	165
Colossians	168
1 Thessalonians	171
2 Thessalonians	174
1 Timothy	176
2 Timothy	179
Titus	182
Philemon	184
Hebrews	185
James	194
1 Peter	197
2 Peter	200
1 John	202
2 John	205
3 John	206
Jude	207
Revelation	208

मथिलिपितः सुसंवाहः

- I एब्राहीमः सन्तानो दायूद् तस्य सन्तानो यीशुप्रीष्टस्तस्य पूर्वपुरुषवंशश्रेणी।
 II एब्राहीमः पुत्र इस्हाक् तस्य पुत्रो याकूब् तस्य पुत्रो यिहुदास्तस्य त्वातरश्वा
 III तस्माद् यिहुदातस्तामरो गर्भे पेरस्सेरखी जज्ञाते, तस्य पेरसः पुत्रो डिप्रोएल् तस्य पुत्रो डराम्।
 IV तस्य पुत्रो डम्मीनादब् तस्य पुत्रो नडशोन् तस्य पुत्रः सल्मोन्।
 V तस्माद् राडब्बो गर्भे बोयम् जज्ञे, तस्माद् रूतो गर्भे ओब्देद् जज्ञे, तस्य पुत्रो यिशायः।
 VI तस्य पुत्रो दायूद् राजः तस्माद् मूतीरियस्य जायायां सुलेमान् जज्ञे।
 VII तस्य पुत्रो रिडबियाम्, तस्य पुत्रोडबियः, तस्य पुत्र आसाः।
 VIII तस्य सुतो यिडोशाङ्कट् तस्य सुतो यिडोराम तस्य सुत उषियः।
 IX तस्य सुतो योधम् तस्य सुत आडम् तस्य सुतो डिष्कियः।
 X तस्य सुतो मिनशिः, तस्य सुत आमोन् तस्य सुतो योशियः।
 XI बाबिलनगरे प्रवसनात् पूर्व स योशियो यिभनियं तस्य त्वातृश्व जन्यामास।
 XII ततो बाबिलि प्रवसनात् यिभनियः शक्तियेवं जन्यामास, तस्य सुतः सिरुब्बाविल्व।
 XIII तस्य सुतो डबोडूद् तस्य सुत एलीयाकीम् तस्य सुतोडसोर।
 XIV असोरः सुतः सादोक् तस्य सुत आभीम् तस्य सुत एलीडूद्।
 XV तस्य सुत एलियासर् तस्य सुतो मत्तन्।
 XVI तस्य सुतो याकूब् तस्य सुतो यूषक् तस्य जाया मरियम्; तस्य गर्भे यीशुरजनि, तमेव प्रीष्टम् (अर्थाद् अबिषिक्तं) वदन्ति।
 XVII एत्थम् एब्राहीमो दायूद् यावत् साकल्येन यतुर्दशपुरुषाः; आ दायूद् कालाद् बाबिलि प्रवसनात् यावत् यतुर्दशपुरुषा भवन्ति बाबिलि प्रवासनात् प्रायश्चित्तस्य कालं यावत् यतुर्दशपुरुषा भवन्ति।
 XVIII यीशुप्रीष्टस्य जन्म कथ्यते मरियम् नामिका कन्या यूषक् वागदत्तासीत्, तदा तयोः सङ्गमात् प्राक् सा कन्या पवित्रेणात्मना गर्भवती भूत्वा।
 XIX तत्र तस्याः पति यूषक् सौजन्त्यात् तस्याः कलङ्गं प्रकाशयितुम् अनिच्छन् गोपनेने तां पारित्यक्तुं मनश्चक्रे।
 XX स तथैव भावयति, तदानीं परमेश्वरस्य दूतः स्वप्ने तं दर्शनं दत्त्वा व्याजहार, डे दायूद् सन्तान यूषक् त्वं निजं जायां मरियमम् आदातुं मा भैषीः।
 XXI यतस्तस्या गर्भः पवित्रादात्मनोऽभवत्, सा य पुत्रं प्रसविष्यते, तदा त्वं तस्य नाम यीशुम् (अर्थात् त्रातारं) करीष्यसे, यस्मात् स निजमनुजान् तेषां कलुषेभ्य उद्धरिष्यति।
 XXII एत्थं सति, पश्य गर्भवती कन्या तनयं प्रसविष्यते। एभ्मानूयेल् तदीयञ्च नामधेयं भविष्यति। एभ्मानूयेल् अस्माकं सङ्गीश्वरधृत्यर्थः।
 XXIII एति यद् वयनं पुर्वं भविष्यद्द्रक्त्रा ईश्वरः कथायामास, तत् तदानीं सिद्धमभवत्।
 XXIV अनन्तरं यूषक् निद्रातो जागरित उत्थाय परमेश्वरीयदूतस्य निदेशानुसारेण निजं जायां जग्राह,
 XXV किन्तु यावत् सा निजं प्रथमसुतं अ सुषुवे, तावत् तां नोपागच्छत्, ततः सुतस्य नाम यीशुं यक्रे।

II

- I अनन्तरं डेरोद् संज्ञकं राज्ञि राज्ञं शासति यिहुदीयदेशस्य बैलेडमि नगरे यीशो जातवति य, कतिपया ज्योतिर्वुद्दः पूर्वस्या दिशो यिर्शालमनगरे समेत्य कथयमासुः,
 II यो यिहुदीयानां राजा जातवान्, स कुत्रास्ते? वयं पूर्वस्यां दिशि तिष्ठन्तस्तदीयां तारकाम् अपश्याम तस्मात् तं प्रणन्तुम् अगमां।
 III तदा डेरोद् राजा कथामेतां निशम्य यिर्शालमनगरस्थितैः सर्वमानवैः सार्द्धम् उद्दिश्य
 IV सर्वान् प्रधानयाजकान् अध्यापकांश्च समाह्वयानीय पप्रच्छ, प्रीष्टः कुत्र जनिष्यते?
 V तदा ते कथयामासुः, यिहुदीयदेशस्य बैलेडमि नगरे, यतो भविष्यद्दादिना एत्थं लिपितमास्ते,
 VI सर्वात्थो राजधानीभ्यो यिहुदीयस्य नीवृताः डे यीहुदीयदेशस्य बैलेडम् त्वं न यावरा। एञ्चयेवीयलोकान् मे यतो यः पालयिष्यति ताद्गोको महाराजस्वन्मध्य उद्भविष्यति॥
 VII तदानीं डेरोद् राजा तान् ज्योतिर्विद्दो गोपनम् आह्वय सा तारका कदा दृष्टाभवत्, तद् विनिश्चयामास।
 VIII अपरं तान् बैलेडमं प्रडीत्य गदितवान्, यूथं यात, यत्नात् तं शिशुम् अन्विष्य तद्दृशे प्राप्ते मह्यं वार्तां दस्यथ, ततो मयापि गत्वा स प्रणंस्यते।
 IX तदानीं राज्ञे अतादृशीम् आज्ञां प्राप्य ते प्रतस्थिरे, ततः पूर्वस्यां दिशि स्थितेस्ते र्यां तारका दृष्टा सा तारका तेषामग्रे गत्वा यत्र स्थाने शिशूरास्ते, तस्य स्थानस्योपरि स्थगिता तस्यो।
 X तद् दृष्ट्वा ते महानन्दिता भूवुः,
 XI ततो गेडमध्यं प्रविश्य तस्य मात्रा मरियमा सार्द्धं तं शिशुं निरीक्ष्य दृष्ट्वा प्रणमुः, अपरं स्वेघं धनसम्पत्तिं भोययित्वा सुवर्णं कुन्दं गन्धमञ्ज तस्मै दर्शनीयं दत्तवन्तः।
 XII पश्चाद् डेरोद् राजस्य समीपं पुनरपि गन्तुं स्वप्न ईश्वरेण निषिद्धाः सन्तो जन्येन पथा ते निजदेशं प्रति प्रतस्थिरे।

XIII अनन्तरं तेषु गतवत्सु परमेश्वरस्य दूतो यूषङ्के स्वप्ने दर्शनं दत्त्वा जगाद्, त्वम् उत्थाय शिशुं तन्मातरञ्च गृहीत्वा मिसर्देशं पलायस्व, अपरं यावदहं तुभ्यं वार्तां न कथयिष्यामि, तावत् तत्रैव निवस, यतो राजा डेरौद् शिशुं नाशयितुं भृगयिष्यते।

XIV तदानीं यूषङ्क उत्थाय रजन्मां शिशुं तन्मातरञ्च गृहीत्वा मिसर्देशं प्रति प्रतस्थे,

XV गत्वा य डेरौदो नृपते मरिषापयर्धन्तं तत्र देशे न्युवास, तेन मिसर्देशादहं पुत्रं स्वकीयं समुपाडूयम् यदेतद्भयनम् ईश्वरेण भविष्यद्वादिना कथितं तत् सङ्कलमभूत्।

XVI अनन्तरं डेरौद् ज्योतिर्विद्विरात्मानं प्रवञ्चितं विज्ञाय भृशं युद्धोप; अपरं ज्योतिर्विद्विद्भयस्तेन विनिश्चितं यद् दिनं तदिनाद् गणायित्वा द्वितीयवत्सरं प्रविष्टा यावन्तो बालका अस्मिन् वैत्वेखन्नगरे तत्सीममध्ये यासन्, लोकान् प्रह्रित्य तान् सर्वान् घातयामास।

XVII अतः अनेकस्य विलापस्य निनादः कृन्दनस्य या शोकेन कृतशब्दश्च रामायां संनिशम्यतो स्वबालगणालेतोर्वै राडेल् नारी तु रोदिनी। न मन्यते प्रबोधन्तु यतस्ते नैव मन्ति ङि।

XVIII यदेतद् वयनं यिरीभियनामकभविष्यद्वादिना कथितं तत् तदानीं सङ्कलम् अभूत्।

XIX तदनन्तरं डेरौदि राजनि मृते परमेश्वरस्य दूतो मिसर्देशे स्वप्ने दर्शनं दत्त्वा यूषङ्के कथितवान्।

XX त्वम् उत्थाय शिशुं तन्मातरञ्च गृहीत्वा पुनरपीसायेलो देशं याडी, ये जनाः शिशुं नाशयितुम् अभृगयन्त, ते मृतवन्तः।

XXI तदानीं स उत्थाय शिशुं तन्मातरञ्च गृह्णन् एसायेव्देशम् आजगाम।

XXII किन्तु यिडूदीयदेशे अर्भिलायनाम राजकुमारो निजपितु ङरौदः पदं प्राप्य राजत्वं करोतीति निशम्य तत् स्थानं यातुं शङ्कितवान्, पश्चात् स्वान् ईश्वरात् प्रबोधं प्राप्य गावीव्देशस्य प्रदेशैकं प्रस्थाप्य नासरन्नाम नगरं गत्वा तत्र न्युषितवान्,

XXIII तेन तं नासरतीयं कथयिष्यन्ति, यदेतद्वाक्यं भविष्यद्वादिभिरुक्तं तत् सङ्कलमभवत्।

III

I तदानीं योफ्नामा मज्जयिता यिडूदीयदेशस्य प्रान्तरम् उपस्थाय प्रचारयन् कथयामास,

II मनांसि परावर्त्तयत, स्वर्गीयराजत्वं समीपमागतम्।

III परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्व्वेनाः तस्य राजपथांश्चैव समीकुरुत सर्व्वथा। एत्येतत् प्रान्तरं वाक्यं वदतः कस्ययिद्द रवा।

IV अेतद्भयनं यिशयिष्यभविष्यद्वादिना योडनमुद्दिश्य भाषितम् योडनो वसनं मङ्गाङ्गरोमजं तस्य कटौ यर्मकटिबन्धनं; स य शुककीटान् मधु य भुक्तवान्।

V तदानीं यिडूशाखन्नगरनिवासिनः सर्व्वे यिडूदिदेशीया यर्दनन्तित्या उभयतटस्थाश्च मानवा भडिरागत्य तस्य समीपे

VI स्वीयं स्वीयं दुरितम् अङ्गीकृत्य तस्यां यर्दिने तेन मज्जयिता भभूवुः।

VII अपरं भङ्गुं किङ्गिशिनः सिद्दिकिनश्च मनुजान् मङ्गुं स्वसमीपम् आगच्छतो विलोक्य स तान् अभिदधौ, रे रे भुजगवंशा आगामीनः कोपात् पलायितुं युष्मान् कश्चेतितवान्?

VIII मनःपरावर्त्तनस्य समुचितं कुलं कुलत।

IX किन्त्वस्माकं तात एवाडीम् अस्तीति स्वेषु मनःसु यीन्तयन्तो मा व्याडरता यतो युष्मान् अहं वदामि, ईश्वर अेतैत्यः पाषाणेषु एवाडीमः सन्तानान् उत्पादयितुं शक्नोति।

X अपरं पादपानां मूले कुडार एदानीमपि वगन् आस्ते, तस्माद् यस्मिन् पादपे उत्तमं कुलं न भवति, स कृत्तो मध्येड्वि निक्षेप्यते।

XI अपरम् अहं मनःपरावर्त्तनसूयकेन मज्जनेन युष्मान् मज्जयामीति सत्यं, किन्तु मम पश्चाद् य आगच्छति, स मत्तोपि मङ्गान् अहं तदीयोपानाडौ वोढुमपि नडि योग्योस्मि, स युष्मान् वहिङ्गुपे पवित् आत्मनि संमज्जयिष्यति।

XII तस्य कारे सुर्प आस्ते, स स्वीयशस्यानि सम्यक् प्रङ्गुट्य निजान् सकलगोधूमान् संगृह्य भाषाङ्गारे स्थापयिष्यति, किन्तु सर्व्वेपि वुषाण्यनिर्व्विषावहिना द्वाडयिष्यति।

XIII अनन्तरं यीशु योडना मज्जयितो भवितुं गावीव्देशाद् यर्दिने तस्य समीपम् आजगाम।

XIV किन्तु योडन् तं निषिध्य बभाषे, त्वं किं मम समीपम् आगच्छसि? वरं त्वया मज्जन्तं मम प्रयोजनम् आस्ते।

XV तदानीं यीशुः प्रत्यवोयत्; एदानीम् अनुमन्यस्व, यत एत्थं सर्व्वधर्मसाधनम् अस्माकं कर्त्तव्यं, ततः सोडन्मन्यता।

XVI अनन्तरं यीशुरम्मसि मज्जयितुः सन् तत्क्षणात् तोयमध्याद् उत्थाय जगाम, तदा ज्भुतद्वारे मुक्तं जाते, स ईश्वरस्यात्मानं कपोतवद् अवरुह्य स्वोपयागिगच्छन्तं वीक्षाञ्चकौ।

XVII अपरम् अेष मम प्रियः पुत्र अेतस्मिन्नेव मम मङ्गासन्तोष अेतादृशी व्योमजा वाग् भभूवा।

IV

I ततः परं यीशुः प्रतारकेशु परीक्षितो भवितुम् आत्मना प्रान्तरम् आकृष्टः

II सन् यत्वारिशदडोरान् अनाडारस्तिङ्गन् क्षुधितो भभूवा।

III तदानीं परीक्षिता तत्समीपम् आगत्य व्याहृतवान्, यद् त्वमीश्वरात्मजो भवेस्तर्हाङ्गाया पाषाणानेतान् पूषान् विधेडि।

IV ततः स प्रत्यव्रवीत्, एत्थं लिपितमास्ते, "मनुजः केवलपूषेन न ज्जविष्यति, किन्त्वीश्वरस्य वदनाद् यानि यानि वयांसि निःसरन्ति तेरेव ज्जविष्यति।"

V तदा प्रतारकस्तं पुष्यनगरं नीत्वा मन्दिस्स्य यूडोपरि निधाय गदितवान्,

VI त्वं यद्दिस्यस्य तनयो भवेस्तर्हीतोडधः पत, यत एत्थं लिपितमास्ते, आर्दक्ष्यति निजान् दूतान् रक्षितुं त्वां परमेश्वरः। यथा सर्व्वेषु मार्गेषु त्वदीययरणद्वयो न वगेत् प्रस्तराघातस्त्वां धरिष्यन्ति ते करेः॥

VII तदानीं यीशुस्तस्मै कथितवान् अेतदपि लिपितमास्ते, "त्वं निजप्रभुं परमेश्वरं मा परीक्षस्वा।"

VIII अनन्तरं प्रतारकः पुनरपि तम् अत्युच्चराधरोपरि नीत्वा जगतः सकलराज्यानि तद्दृष्ट्याङ्गि य दर्शयाश्चकार कथयाञ्चकार य,

- IX यहि त्वं दण्डवद् भवन् मां प्रणामेस्तर्हाडम् अेतानि तुल्यं प्रदास्यामि
 X तदानीं यीशुस्तमवोयत्, दूरीभव प्रताडक, लिपितमिदम् आस्ते, "त्वया निजः प्रभुः परमेश्वरः प्रणाम्यः केवलः स सेव्यश्चा"
 XI ततः प्रतारकेण स पर्यत्याजि, तदा स्वर्गीयदूतैरागत्य स सिषेवे
 XII तदनन्तरं योडन् कार्यां ब्यन्धे, तद्दार्तां निशम्य यीशुना गालील् प्रास्थीयत
 XIII ततः परं स नासरन्नगरं विहाय जलधेस्तटे सिबूलून्नप्ताली अेतयोरुवभयोः प्रदेशयोः सीमोर्मध्यवर्ती यः कइर्नाड्डुम् तन्नगरम् एत्वा न्यवसत्
 XIV तस्मात् अन्यादेशीयगालीलि यर्दनपारेडब्धिरोधसि नप्तालिसिबूलून्देशौ यत्र स्थाने स्थितौ पुरा
 XV तत्रत्या मनुजा ये ये पर्यत्राम्यन् तमिस्रको तैर्जनैर्बुड्ढालोकः परिदृशिष्यते तदा अवसन् ये जना देशे मृत्युच्छयास्वरूपको तेषामुपरि लोकानामालोकः संप्रकाशितः॥
 XVI यदेतद्भयं विशयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तं, तत् तदा सङ्गम् अबूत्
 XVII अनन्तरं यीशुः सुसंवादे प्रचारयन् अेतान् कथां कथयितुम् आरेभे, मनांसि परावर्तयत, स्वर्गीयराज्यत् सविधमभवत्
 XVIII ततः परं यीशु गालीली जलधेस्तटेन गच्छन् गच्छन् आन्द्रियस्तस्य भ्राता शिमोन अर्थतो यं पितरं वदन्ति अेतानुभौ जलधौ जालं क्षिपन्तौ ददर्श, यतस्तौ मीनधारिणावास्ताम्
 XIX तदा स तावाडूय व्याजडार, युवां मम पश्चाद् आगच्छतं, युवामडं मनुजधारिणौ करिष्यामि
 XX तेनैव तौ जालं विहाय तस्य पश्चात् आगच्छताम्
 XXI अनन्तरं तस्मात् स्थानात् व्रजन् व्रजन् सिवदियस्य सुतौ याङ्गुल् योडन्नामानौ द्वौ सडजौ तातेन सार्द्धं नौकोपरि जलस्य ज्वालौद्धारं कुर्वन्तौ वीक्ष्य तावाडूतवान्
 XXII तत्क्षणात् तौ नावं स्वतातश्च विहाय तस्य पश्चाद्गामिनी बभूवतुः
 XXIII अनन्तरं भजनभवने समुपदिशन् राज्यस्य सुसंवादे प्रचारयन् मनुजानां सर्वप्रकारान् रोगान् सर्वप्रकारपीडाश्च शमयन् यीशुः कृत्स्नं गालील्लेशं भ्रमितुम् आरभत
 XXIV तेन कृत्स्नसुरियादेशस्य मध्यं तस्य यशो व्याप्नोत्, अपरं भूतग्रस्ता अपस्मारगोणः पक्षाधातिप्रभृतयश्च यावन्तो मनुजा नानाविधव्याधिभिः क्लिष्टा आसन्, तेषु सर्वेषु तस्य समीपम् आनीतेषु स तान् स्वस्थान् यकार
 XXV अेतन गालील्-दिक्षापनि-यिज्ञासलम्-यिडूदीयदेशेभ्यो यर्दनः पाराश्च बडवो मनुजास्तस्य पश्चाद् आगच्छन्

V

- I अनन्तरं स जननिवडं निरीक्ष्य (भूधरोपरि व्रजित्वा समुपविवेश
 II तदानीं शिष्येषु तस्य समीपमागतेषु तेन तेभ्य अेषा कथा कथ्याञ्चक्र
 III अल्मिमानडीना जना धन्याः, यतस्ते स्वर्गीयराज्यम् अधिकरिष्यन्ति
 IV भिद्यमाना मनुजा धन्याः, यस्मात् ते सान्त्वनां प्राप्सन्ति
 V नम्रा मानवाश्च धन्याः, यस्मात् ते मेदिनीम् अधिकरिष्यन्ति
 VI धम्माय बुभुक्षिताः तृषात्ताश्च मनुजा धन्याः, यस्मात् ते परितप्स्यन्ति
 VII कृपालवो मानवा धन्याः, यस्मात् ते कृपां प्राप्स्यन्ति
 VIII निर्मलहृदया मनुजाश्च धन्याः, यस्मात् ते ईश्वरं द्रक्ष्यन्ति
 IX भेलयितारो मानवा धन्याः, यस्मात् ते ईश्वरस्य सन्तानत्वेन विष्यास्यन्ति
 X धर्मकारिणात् ताडिता मनुजा धन्या, यस्मात् स्वर्गीयराज्ये तेषामधिकरो विद्यते
 XI यदा मनुजा मम नामकृते युष्मान् निन्दन्ति ताडयन्ति मृषा नानादुर्व्याक्रियां वदन्ति य, तदा युयं धन्याः
 XII तदा आनन्दत, तथा भृशं ह्लादध्वञ्च, यतः स्वर्गे भूयांसि इलानि लप्स्यध्वे; ते युष्माकं पुरातनान् भविष्यद्वादिनोऽपि तादृग् अताडयन्
 XIII युयं मेदिन्यां लवणरूपाः, किन्तु यहि लवणस्य लवणत्वम् अपयाति, तर्हि तत् केन प्रकारेण स्वादुयुक्तं भविष्यति? तत् कस्यापि कार्यस्यायोग्यत्वात् केवलं बडिः प्रक्षेपन् नराणां पदतलेन दलयितुञ्च योग्यं भवति
 XIV युयं जगति दीप्तिरूपाः, (भूधरोपरि स्थितं नगरं गुप्तं भवितुं नडि शक्यति
 XV अपरं मनुजाः प्रदीपान् प्रज्वाल्य द्रोणाधो न स्थापयन्ति, किन्तु दीपाधारोपर्येव स्थापयन्ति, तेन ते दीपा गेडस्थितान् सकलान् प्रकाशयन्ति
 XVI येन मानवा युष्माकं सत्कर्माणि विलोक्य युष्माकं स्वर्गस्थं पितरं धन्यं वदन्ति, तेषां समक्षं युष्माकं दीप्तिस्तादृक् प्रकाशताम्
 XVII अडं व्यवस्थां भविष्यद्वाक्यञ्च लोपुम् आगतवान्, एत्थं मानुभवत, ते द्वे लोपुं नागतवान्, किन्तु सङ्गे कर्तुम् आगतौस्मि
 XVIII अपरं युष्मान् अडं तथ्यं वदामि यावत् व्योममेदिन्यो धर्वसो न भविष्यति, तावत् सर्वस्मिन् सङ्गे न ज्ञाते व्यवस्थाया अेका मात्रा बिन्दुकेपि वा न लोप्यते
 XIX तस्मात् यो जन अेतानाम् आज्ञानाम् अतिक्रुद्राम् अेकाज्ञामपी लंघते मनुजोञ्च तथैव शिक्षयति, स स्वर्गीयराज्ये सर्वेभ्यः क्षुद्रत्वेन विष्यास्यते, किन्तु यो जनस्तां पालयति, तथैव शिक्षयति य, स स्वर्गीयराज्ये प्रधानत्वेन विष्यास्यते
 XX अपरं युष्मान् अडं वदामि, अध्यापककिञ्चिश्चिमानवानां धर्मानुष्ठानात् युष्माकं धर्मानुष्ठाने नोत्तमे ज्ञाते यूयम् ईश्वरीयराज्यं प्रवेष्टुं न शक्यथा
 XXI अपरञ्च त्वं नरं मा वधी, यस्मात् यो नरं डन्ति, स विचारसभायां दण्डार्थो भविष्यति, पूर्वकालीनजनेभ्य एति कथितमासीत्, युष्मान्भिरावि

XXII किन्त्वल्डं युष्मान् वदामि, यः कश्चित् कारणां विना निजभ्रात्रे कुच्यति, स विचारसभायां दण्डार्हो भविष्यति; यः कश्चिद्यस्वीयसल्लजं निर्व्वाहं वदति, स मलासभायां दण्डार्हो भविष्यति; पुनश्च त्वं मूढ एति वाक्यं यदि कश्चित् स्वीयभ्रातरं वक्ति, तर्हि नरकाशौ स दण्डार्हो भविष्यति।

XXIII अतो वेधाः समीपं निजनेवेधे समानीतेऽपि निजभ्रातरं प्रति कस्माच्चित् कारणात् त्वं यदि दोषी विद्यसे, तदानीं तव तस्य स्मृति र्जयिते य,

XXIV तर्हि तस्या वेधाः समीपे निजनेवेधं निधाय तदैव गत्वा पूर्वं तेन सार्द्धं मिल, पश्चात् आगत्य निजनेवेधं निवेदय।

XXV अन्यत्र यावत् विवादिना सार्द्धं वर्त्मनि तिष्ठसि, तावत् तेन सार्द्धं भेलनं कुरु; नो येत् विवादी विचारयितुः समीपे त्वां समर्पयति विचारयिता य रक्षिणः सन्निधौ समर्पयति तदा त्वं कारायां बधेयाः।

XXVI तर्हि त्वामहं तथ्यं ब्रवीमि, शेषकपटैकैऽपि न परिशीघ्रिते तस्मात् स्थानात् कदापि बहिरागन्तुं न शक्यसि।

XXVII अपरं त्वं मा व्यभियर, यदेतद् वयनं पूर्वकालीनलोकेभ्यः कथितमासीत्, तद् यूयं श्रुतवन्तः;

XXVIII किन्त्वल्डं युष्मान् वदामि, यदि कश्चित् कामतः काञ्चन योषितं पश्यति, तर्हि स मनसा तदैव व्यभियरितवान्।

XXIX तस्मात् तव दक्षिणां नेत्रं यदि त्वां बाधते, तर्हि तन्नेत्रम् उत्पाट्य दूरे निक्षिप, यस्मात् तव सर्व्ववपुषो नरके निक्षेपात् त्वैकाङ्गस्य नाशो वरं।

XXX यद्वा तव दक्षिणः करो यदि त्वां बाधते, तर्हि तं करं छित्वा दूरे निक्षिप, यतः सर्व्ववपुषो नरके निक्षेपात् अेकाङ्गस्य नाशो वरं।

XXXI उक्तमास्ते, यदि कश्चिन् निजजायां परित्यक्त्युम् एच्छति, तर्हि स तस्यै त्यागपत्रं ददातु।

XXXII किन्त्वल्डं युष्मान् व्याडरामि, व्यभियारदोषे न जाते यदि कश्चिन् निजजायां परित्यजति, तर्हि स तां व्यभियारयति; यश्च तां त्यक्तां स्त्रियं विवडति, सोपि व्यभियरति।

XXXIII पुनश्च त्वं मृषा शपथम् न कुर्वन् एश्वराय निजशपथं पालय, पूर्वकालीनलोकेभ्यो यैषा कथा कथिता, तामपि यूयं श्रुतवन्तः।

XXXIV किन्त्वल्डं युष्मान् वदामि, कमपि शपथं मा कर्ष, अर्थतः स्वर्गनाम्ना न, यतः स एश्वरस्य सिंहासनं;

XXXV पुषिव्या नाम्नापि न, यतः सा तस्य पादपीठं; यिश्शालमो नाम्नापि न, यतः सा मलाराजस्य पुरी;

XXXVI निजशिरोनाम्नापि न, यस्मात् तस्यैकं कथमपि सितम् असितं वा कर्तुं त्वया न शक्यते।

XXXVII अपरं यूयं संलापसभये केवलं भवतीति न भवतीति य वदत यत एतौऽधिकं यत् तत् पापात्मनो जायते।

XXXVIII अपरं लोचनस्य विनिमयेन लोचनं दन्तस्य विनिमयेन दन्तः पूर्वकृतमिदं वयनञ्च युष्मान्भिरश्रुतम्।

XXXIX किन्त्वल्डं युष्मान् वदामि यूयं हिंसकं नरं मा व्याधातयता किन्तु केनचित् तव दक्षिणकपोले यपेटाघाते कृते तं प्रति वामं कपोलञ्च व्याघोटय।

XL अपरं केनचित् त्वया साध्वै विवाहं कृत्वा तव परिधेयवसनं ण्णिते तस्मात्तुरीयवसनमपि देहि।

XLI यदि कश्चित् त्वां क्रोशमेकं नयनार्थं अन्यायतो धरति, तदा तेन साध्वै क्रोशद्वयं याहि।

XLII यश्च मानवस्त्वां यायते, तस्मै देहि, यदि कश्चित् तुभ्यं धारयितुम् एच्छति, तर्हि तं प्रति पराम्भुषो मा भूः।

XLIII निजसमीपवसिनि प्रेम कुरु, किन्तु शत्रुं प्रति द्वेषं कुरु, यदेतत् पुरोक्तं वयनं अेतदपि यूयं श्रुतवन्तः।

XLIV किन्त्वल्डं युष्मान् वदामि, यूयं रिपुव्यपि प्रेम कुरुत, ये य युष्मान् शपन्ते, तान्, आशिषं वदत, ये य युष्मान् ऋतीयन्ते, तेषां मङ्गलं कुरुत, ये य युष्मान् निन्दन्ति, ताऽयन्ति य, तेषां कृते प्रार्थयध्वं।

XLV तत्र यः सतामसताञ्चोपरि प्रभाकरम् उदाययति, तथा धार्मिकानामधार्मिकानाञ्चोपरि नीरं वर्षयति तादृशो यो युष्माकं स्वर्गस्थः पिता, यूयं तस्यैव सन्ताना भविष्यथा।

XLVI ये युष्मान् प्रेम कुर्वन्ति, यूयं यदि केवलं तेव्येव प्रेम कुरुथ, तर्हि युष्माकं किं इलं भविष्यति? यण्डाला अपि तादृशं किं न कुर्वन्ति?

XLVII अपरं यूयं यदि केवलं स्वीयभ्रातृत्वेन नमत, तर्हि किं महत् कर्म कुरुथ? यण्डाला अपि तादृशं किं न कुर्वन्ति?

XLVIII तस्मात् युष्माकं स्वर्गस्थः पिता यथा पूर्णो भवति, यूयमपि तादृशा भवत।

VI

I सावधाना भवत, मनुजान् दर्शयितुं तेषां गोचरे धर्मकर्म मा कुरुत, तथा कृते युष्माकं स्वर्गस्थपितुः सकाशात् किञ्चन इलं न प्राप्स्यथा।

II त्वं यदा ददासि तदा कपटिनो जना यथा मनुजोभ्यः प्रशंसां प्राप्तुं लज्जनभवेन राजमार्गे य तूरीं वाद्यन्ति, तथा मा कुरि, अलं तुभ्यं यथार्थं कथयामि, ते स्वकायं इलम् अलभन्त।

III किन्तु त्वं यदा ददासि, तदा निजदक्षिणकरो यत् करोति, तद् वामकरं मा ज्ञापय।

IV तेन तव दानं गुप्तं भविष्यति यस्तु तव पिता गुप्तदर्शी, स प्रकाश्य तुभ्यं इलं दास्यति।

V अपरं यदा प्रार्थयसे, तदा कपटिनधव मा कुरु, यस्मात् ते लज्जनभवेन राजमार्गस्य कोणो तिष्ठन्तो लोकान् दर्शयन्तः प्रार्थयितुं प्रीयन्ते; अलं युष्मान् तथ्यं वदामि, ते स्वकीयइलं प्राप्नुवन्।

VI तस्मात् प्रार्थनाकाले अन्तरागारं प्रविश्य द्वारे रुद्व्या गुप्तं पश्यतस्तव पितुः समीपे प्रार्थयस्व; तेन तव यः पिता गुप्तदर्शी, स प्रकाश्य तुभ्यं इलं दास्यति।

VII अपरं प्रार्थनाकाले देवपूजकाधव मुधा पुनरुक्तिं मा कुरु, यस्मात् ते बोधन्ते, बहुवारं कथायां कथितायां तेषां प्रार्थना ग्राह्यते।

VIII यूयं तेषामिव मा कुरुत, यस्मात् युष्माकं यद् यत् प्रयोजनं यायनातः प्रागेव युष्माकं पिता तत् जानाति।

IX अतरेव यूयम एदृक् प्रार्थयध्वं, लं अस्माकं स्वर्गस्थपितः, तव नाम पूज्यं भवतु।

- X तव राजत्वं भवतु; तवेच्छा स्वर्गे यथा तथैव मेदिन्यामपि सङ्ग्राह्यं भवतु।
 XI अस्माकं प्रयोजनीयम् आहारम् अद्य दधि।
 XII वयं यथा निजपराधिनः क्षामामहे, तथैवास्माकम् अपराधान् क्षमस्व।
 XIII अस्मान् परीक्षां मानय, किन्तु पापात्मनो रक्ष; राजत्वं गौरवं पराक्रमः अते सर्व्वे सर्व्वदा तव; तथास्तु।
 XIV यदि यूयम् अन्येषाम् अपराधान् क्षमध्वे तर्हि युष्माकं स्वर्गस्थपितापि युष्मान् क्षमिष्यते;
 XV किन्तु यदि यूयम् अन्येषाम् अपराधान् न क्षमध्वे, तर्हि युष्माकं जन्मोपि युष्माकम् अपराधान् न क्षमिष्यते।
 XVI अपरम् उपवासकाले कपटिनो जना मानुषान् उपवासं ज्ञापयितुं स्वेषां वदनानि भवानि कुर्वन्ति, यूयं तद्यं विषयवदना मा भवत; अहं युष्मान् तथ्यं वदामि ते स्वकीयङ्गलम् अलभन्ता।
 XVII यदा त्वम् उपवससि, तदा यथा लोकेस्त्वं उपवासीव न दृश्यसे, किन्तु तव योऽगोरः पिता तेनैव दृश्यसे, तद्वृत्ते निजशिरसि तैवं मर्दय वदन्त प्रक्षालय;
 XVIII तेन तव यः पिता गुप्तदर्शी स प्रकाश्य तुभ्यं इवं दास्यति।
 XIX अपरं यत्र स्थाने कीटाः कवड्गाश्च क्षयं नयन्ति, यौराश्च सन्धिं कर्त्तयित्वा योरयितुं शक्नुवन्ति, तादृश्यां मेदिन्यां स्वार्थं धनं मा संयिनुता।
 XX किन्तु यत्र स्थाने कीटाः कवड्गाश्च क्षयं नयन्ति, यौराश्च सन्धिं कर्त्तयित्वा योरयितुं न शक्नुवन्ति, तादृशे स्वर्गे धनं सञ्चिनुता।
 XXI यस्मात् यत्र स्थाने युष्माकं धनं तत्रैव जाने युष्माकं मनांसि।
 XXII लोयनं देहस्य प्रदीपकं, तस्मात् यदि तव लोयनं प्रसन्नं भवति, तर्हि तव कृत्स्नं वपुः दीप्तियुक्तं भविष्यति।
 XXIII किन्तु लोयनेऽप्रसन्ने तव कृत्स्नं वपुः तमिस्रयुक्तं भविष्यति। अतयेव या दीप्तिस्त्वयि विद्यते, सा यदि तमिस्रयुक्ता भवति, तर्हि तत् तमिस्रं किंयन् मङ्गलं।
 XXIV कोपि मनुजो द्वौ प्रभू सेवितुं न शक्नोति, यस्माद् अयेकं संमन्य तदन्यं न सम्मन्यते, यद्वा अयेकं मनो निधाय तदन्यम् अवमन्यते; तथा यूयमपीश्वरं लक्ष्मीञ्चैत्युभे सेवितुं न शक्नुथा।
 XXV अपरम् अहं युष्मत्स्यं तथ्यं कथयामि, किं लक्ष्मिष्यामः? किं पास्यामः? एति प्राणधारणाय मा चिन्तयत; किं परिधास्यामः? एति कायरक्षणाय न चिन्तयत; लक्ष्यात् प्राणा वसनाञ्च वपूषि किं श्रेष्ठाणि न हि?।
 XXVI विद्यायसो विद्वद्भ्यान् विलोकयत; तै नोच्यते न कृत्यते भाषाङ्गारे न सञ्जीयतेऽपि; तथापि युष्माकं स्वर्गस्थः पिता तेभ्य आहारं वितरति।
 XXVII यूयं तेभ्यः किं श्रेष्ठा न भवथ? युष्माकं कश्चित् मनुजः चिन्तयन् निजयुषः क्षामपि वर्द्धयितुं शक्नोति?।
 XXVIII अपरं वसनाय कुतश्चिन्तयत? क्षेत्रोत्पन्नानि पुष्पाणि कथं वर्द्धन्ते तदालोचयता तानि तन्नूनं नोत्पाद्यन्ति किमपि कार्यं न कुर्वन्ति;
 XXIX तथाप्यहं युष्मान् वदामि, सुवेमान् तादृग् अश्वर्यवानपि तत्पुष्पमिव विभूषितो नासीत्।
 XXX तस्मात् सद्यं विद्यमानः श्वः सुव्यं निक्षेप्यते तादृशं यत् क्षेत्रस्थितं कुसुमं तत् यदीश्वर एतं विभूषयति, तर्हि हे स्तोत्रप्रत्ययिनो युष्मान् किं न परिधापयिष्यति?
 XXXI तस्मात् अस्माभिः किमन्त्यते? किञ्च पायिष्यते? किं वा परिधापिष्यते, एति न चिन्तयत।
 XXXII यस्मात् देवार्थका अपीति येष्टन्ते; अयेषु द्रव्येषु प्रयोजनमस्तीति युष्माकं स्वर्गस्थः पिता जानाति।
 XXXIII अतयेव प्रथमत एश्वरीयराज्यं धर्मञ्च येष्टध्वं, तत अतानि वस्तूनि युष्मत्स्यं प्रदायिष्यन्ते।
 XXXIV श्वः कृते मा चिन्तयत, श्वयेव स्वयं स्वमुद्दिश्य चिन्तयिष्यति; अतदानीं या चिन्ता साधकृते प्रयुतरा।

VII

- I यथा यूयं द्रोषीकृता न भवथ, तद्वृत्तेऽन्यं द्रोषिणं मा कुरुत।
 II यतो यादृशेन द्रोषेण यूयं परान् द्रोषिणः कुरुथ, तादृशेन द्रोषेण यूयमपि द्रोषीकृता भविष्यथ, अन्यञ्च येन परिमाणेन युष्माभिः परिभीयते, तेनैव परिमाणेन युष्मत्कृतं परिभाषिष्यते।
 III अपरञ्च निजमन्येन या नासा विद्यते, ताम् अनालोच्य तव सङ्गस्थे लोयने यत् तृणम् आस्ते, तदेव कुतो वीक्षसे?
 IV तव निजलोयने नासायां विद्यमानायां, हे भ्रातः, तव नयनात् तृणं बहिष्कर्तुं अनुजानीहि, कथामेतां निजसङ्गस्थे कथं कथयितुं शक्नोषि?
 V हे कपटिन्, आदौ निजमन्यनात् नासां बहिष्कुरु ततो निजदृष्टौ सुप्रसन्नायां तव भ्रातृ लोयनात् तृणं बहिष्कर्तुं शक्यसि।
 VI अन्यञ्च सारमेयेभ्यः पवित्रवस्तूनि मा वितरत, वराणां समक्षञ्च मुक्ता मा निक्षिपत; निक्षेपणात् ते ताः सर्वाः पदैर्दलयिष्यन्ति, परावृत्य युष्मानपि विदारयिष्यन्ति।
 VII यायध्वं ततो युष्मत्स्यं दायिष्यते; मृगयध्वं तत उद्देशं लप्स्यध्वे; द्वारम् आहृत, ततो युष्मत्कृते मुक्तं भविष्यति।
 VIII यस्माद् येन याच्यते, तेन लभ्यते; येन भूयते तेनोद्देशः प्राप्यते; येन यं द्वारम् आहन्त्यते, तद्वृत्ते द्वारं मोच्यते।
 IX आत्मजेन पूजे प्रार्थिते तस्मै पाषाणां विश्राणयति,
 X मीने याच्यते य तस्मै लुजगं वितरति, अतादृशः पिता युष्माकं मध्ये क आस्ते?
 XI तस्माद् यूयम् अबद्नाः सन्तोऽपि यदि निजबालकेभ्य उन्नतं द्रव्यं दातुं जानीथ, तर्हि युष्माकं स्वर्गस्थः पिता स्वीययाचकेभ्यः किमुत्तमानि वस्तूनि न दास्यति?
 XII यूष्मान् प्रतीतरेषां यादृशो व्यवहारो युष्माकं प्रियः, यूयं तान् प्रति तादृशानेव व्यवहारान् विधत्त; यस्माद् व्यवस्थाभविष्यद्दादिनां वयनानाम् एति सारम्।
 XIII सुङ्गीर्णद्वारेण प्रविशत; यतो नरकगमनाय यद् द्वारं तद् विस्तीर्णं यच्च वर्त्म तद् बृहत् तेन बलवः प्रविशन्ति।

- XIV अपरं स्वर्गगमनाय यद् द्वारं तत् कीदृक् संकीर्णं यस्य वर्त्म तत् कीदृग् दुर्गमम् तद्दुष्टारः कियन्तोऽव्याः।
 XV अपरञ्च ये जना भेषवेशेन युष्माकं समीपम् आगच्छन्ति, किन्त्वन्तर्दुरन्ता वृक्षा अतादृशेभ्यो भविष्यद्वाहित्यः सावधाना भवत, यूयं इलेन तान् परियेत् शक्यथा।
 XVI मनुजाः किं कष्टकिंनो वृक्षाद् द्राक्षाङ्गुलानि शृगालकोवितश्च उडुम्बरङ्गुलानि शातयन्ति?
 XVII तद्दृष्ट उत्तमं अथ पादप उत्तमङ्गुलानि जनयति, अधमपादपअधमङ्गुलानि जनयति।
 XVIII किन्तुत्तमपादपः कदाप्यधमङ्गुलानि जनयितुं न शक्नोति, तथाधमोपि पादप उत्तमङ्गुलानि जनयितुं न शक्नोति।
 XIX अपरं ये ये पादपा अधमङ्गुलानि जनयन्ति, ते कृत्वा वहो क्षिप्यन्ते।
 XX अतश्च ये यूयं इलेन तान् परियेष्यथा।
 XXI ये जना मां प्रभुं वदन्ति, ते सर्वे स्वर्गराज्यं प्रवेक्ष्यन्ति तत्र, किन्तु यो मानवो मम स्वर्गस्थस्य पितुरिष्टं कर्म करोति स अथ प्रवेक्ष्यति।
 XXII तद् दिने भवदो मां वदिष्यन्ति, हे प्रभो हे प्रभो, तव नाम्ना किमस्मामि भविष्यद्वाक्यं न व्याहृतं? तव नाम्ना भूताः किं न त्याजिताः? तव नाम्ना किं नानाद्भूतानि कर्माणि न कृतानि?
 XXIII तदाहं वदिष्यामि, हे कुकर्मकारिणो युष्मान् अहं न वेद्मि, यूयं मत्समीपाद् दूरीभवत।
 XXIV यः कश्चित् भ्रमेताः कथाः श्रुत्वा पालयति, स पाषाणोपरि गृह्णन्भिर्मात्रा ज्ञानिना सह मयोपमीयते।
 XXV यतो वृष्टौ सत्याम् आप्लाव आगते वायौ वाते य तेषु तद्देहं लभेयु पाषाणोपरि तस्य भित्तेस्तत्र पतति।
 XXVI किन्तु यः कश्चित् भ्रमेताः कथाः श्रुत्वा न पालयति स सैकते गेहनिर्मात्रा ऽज्ञानिना उपमीयते।
 XXVII यतो ज्वलवृष्टौ सत्याम् आप्लाव आगते पवने वाते य ते गृहे समाधाते तत् पतति तत्पतनं महद् भवति।
 XXVIII यीशुनैतेषु वाक्येषु समापितेषु मानवास्तदीयोपदेशम् आश्चर्य्य मेनिरे।
 XXIX यस्मात् स उपाध्याया एव तान् नोपदिदेश किन्तु समर्थपुरुषेणव समुपदिदेश।

VIII

- I यदा स पर्वताद् अवारोत् तदा भवदो मानवास्तत्पश्चाद् वप्रजुः।
 II अेकः कुष्ठवान् आगत्य तं प्रार्थय बभाषे, हे प्रभो, यदि भवान् संमन्यते, तर्हि मां निरामयं कर्तुं शक्नोति।
 III ततो यीशुः करं प्रसार्य तस्याङ्गं स्पृशन् व्याजहार, सम्मन्येऽहं त्वं निरामयो भव; तेन स तत्क्षणात् कुष्ठेनाभोग्धि।
 IV ततो यीशुस्तं जगाद, अवधेहि कथामेतां कश्चिदपि मा भूहि, किन्तु याजकस्य सन्निधिं गत्वा स्वात्मानं दर्शय मनुजेभ्यो निज्जिनिरामयत्वं प्रमाणयितुं मूसानिर्पितं द्रव्यम् उत्सृज्य च।
 V तदनन्तरं यीशुना कर्कनाङ्गुलानि नगरे प्रविष्टे कश्चित् शतसेनापतिस्तत्समीपम् आगत्य विनीय बभाषे,
 VI हे प्रभो, मदीय अेको दासः पक्षाघातव्याधिना भृशं व्यथितः, सतु शयनीय आस्ते।
 VII तदानीं यीशुस्तस्मै कथितवान्, अहं गत्वा तं निरामयं करिष्यामि।
 VIII ततः स शतसेनापतिः प्रत्यवदत्, हे प्रभो, भवान् यत् मम गेहमध्यं याति तद्योग्यभाजनं नाहमस्मि; वाङ्मात्रम् आदिशु, तेनैव मम दासो निरामयो भविष्यति।
 IX यतो मयि परनिधेऽपि मम निदेशवश्याः कति कति सेनाः सन्ति, तत अेकस्मिन् याडीत्युक्ते स याति, तदन्यस्मिन् अेडीत्युक्ते स आयाति, तथा मम निज्जिदासे कर्मैतत् कुर्वित्युक्ते स तत् करोति।
 X तदानीं यीशुस्तस्यैतत् वयो निशम्य विस्मयापन्नोऽभूत्; निज्जिपश्चाद्वाग्मिना मानवान् अवोच्य, युष्मान् तथ्यं वग्मि, छत्रायेवीयलोकानां मध्येऽपि नैतादृशो विस्वासो मया प्राप्तः।
 XI अन्यत्र्याहं युष्मान् वदामि, भवदः पूर्वस्याः पश्चिमायाश्च दिश आगत्य छत्राडीमा छत्राडीका यादूया य साकम् मिलित्वा समुपवेक्ष्यन्ति;
 XII किन्तु यत्र स्थाने रोदनन्तर्घर्षो भवतस्तस्मिन् अेडिर्भूतमिज्ञे राज्यस्य सन्ताना निक्षेप्यन्ते।
 XIII ततः परं यीशुस्तं शतसेनापतिं जगाद, याहि, तव प्रतीत्यनुसारतो मङ्गलं भूयात्; तदा तस्मिन्नेव दृष्टे तदीयदासो निरामयो भूत्वा।
 XIV अनन्तरं यीशुः पितरस्य गेहमुपस्थाय ज्वरेण पीडितां शयनीयस्थितां तस्य श्वश्रुं वीक्षाञ्चको।
 XV ततस्तेन तस्याः करस्य स्पृष्टतवात् ज्वरस्तां तत्याज, तदा सा समुत्थाय तान् सिषेवे।
 XVI अनन्तरं सन्ध्यायां सत्यां अुडुशो भूतग्रस्तमनुजान् तस्य समीपम् आनिन्युः स य वाक्येन भूतान् त्याजयामास, सर्वप्रकारपीडितजनांश्च निरामयान् यकार;
 XVII तस्मात्, सर्वा दुर्बलतास्माकं तेनैव परिधारिता अस्माकं सकलं व्याधिं सत्रेव संगृहीतवान् यदेतद्द्वयं यिशयियभविष्यद्वादिनोक्तमासीत्, तत्तदा सफलमभवत्।
 XVIII अनन्तरं यीशुश्चतुर्दिक्षु जननिवहं विलोक्य तदिन्याः पारं यातुं शिष्यान् आदिदेश।
 XIX तदानीम् अेक उपाध्याय आगत्य कथितवान्, हे गुरो, भवान् यत्र यास्यति तत्राहमपि भवतः पश्चाद् यास्यामि।
 XX ततो यीशु जगाद, कोष्टुः स्थातुं स्थानं विद्यते, विहायसो विहङ्गमानां नीडानि य सन्ति; किन्तु मनुष्यपुत्रस्य शिरः स्थापयितुं स्थानं न विद्यते।
 XXI अनन्तरम् अपर अेकः शिष्यस्तं बभाषे, हे प्रभो, प्रथमतो मम पितरं श्मशाने निधातुं गमनार्थं मां अनुमन्यस्वा।
 XXII ततो यीशुरुक्तवान् मृता मृतान् श्मशाने निदधतु, त्वं मम पश्चाद् आगच्छ।
 XXIII अनन्तरं तस्मिन् नावमारुहे तस्य शिष्यास्तत्पश्चात् जग्मुः।
 XXIV पश्चात् सागरस्य मध्यं तेषु गतेषु तादृशः प्रबलो ञ्जन्निव उदतिष्ठत्, येन मङ्गलतर्ङ्ग उत्थाय तरणिं छादितवान्, किन्तु स निद्रित आसीत्।

- XXV तदा शिष्या आगत्य तस्य निद्राभङ्गं कृत्वा कथयामासुः, हे प्रभो, वयं म्रियामहे, भवान् अस्माकं प्राणान् रक्षतु।
 XXVI तदा स तान् उक्त्ववान्, हे अल्पविश्वासिनो यूयं कुतो विभीथ? ततः स उत्थाय वातं सागरञ्च तर्जयामास, ततो निर्वृत्तमभवत्।
 XXVII अपरं मनुजा विस्मयं विलोक्य कथयामासुः, अहो वातसरित्पती अस्य किमाज्ञाग्राहिली? कीदृशोऽयं मानवः।
 XXVIII अनन्तरं स पारं गत्वा गिद्रेरीयदेशम् उपस्थितवान्; तदा द्वौ भूतग्रस्तमनुजौ श्मशानस्थानाद् बहिर्भूत्वा तं साक्षात् कृतवन्तौ, तावेतादृशीं प्रयत्नावास्तां यत् तेन स्थानेन कोपि यातुं नाशक्नोत्।
 XXIX तावुयैः कथयामासतुः, हे ईश्वरस्य सूनो यीशो, त्वया साकम् आवयोः कः सम्बन्धः? निरूपितकालात् प्रागेव किमावाभ्यां यातानां दातुम् अत्रागतोसि?
 XXX तदानीं ताभ्यां किञ्चिद् दूरे वराडाणाम् अको महाव्रजोऽयत्।
 XXXI ततो भूतौ तौ तस्यान्तिके विनीय कथयामासतुः, यद्वावां त्याज्यसि, तर्हि वराडाणां मध्येव्रजम् आवां प्रेरय।
 XXXII तदा यीशुरवदत् यातं, अनन्तरं तौ यदा मनुजौ विहाय वराडान् आश्रितवन्तौ, तदा ते सर्वे वराडा उच्यस्थानात् महाज्वेन धावन्तः सागरीयतोये मज्जन्तो मभूः।
 XXXIII ततो वराडरक्षकाः पलायमाना मध्येनगरं तौ भूतग्रस्तौ प्रति यद्दुर्घ अघटत, ताः सर्ववार्ता अवदन्।
 XXXIV ततो नागरिकाः सर्वे मनुजा यीशुं साक्षात् कर्तुं बहिरायाताः तत्र विलोक्य प्रार्थयाञ्चक्रिरे भवान् अस्माकं सीमातो यातु।

IX

- I अनन्तरं यीशु नौकामारुह्य पुनः पारमागत्य निजग्रामम् आययौ।
 II ततः कतिपया जना अेकं पक्षाघातिनं स्वद्वोपरि शाययित्वा तत्समीपम् आनयन्; ततो यीशुस्तेषां प्रतीतिं विज्ञाय तं पक्षाघातिनं जगाद, हे पुत्र, सुस्थिरो भव, तव क्लृप्तस्य मर्षणं ज्ञातम्।
 III तां कथां निशम्य कियन्त उपाध्याया मनःसु चिन्तितवन्त अेष मनुज ईश्वरं निन्दति।
 IV ततः स तेषाम् अेतादृशीं चिन्तां विज्ञाय कथितवान्, यूयं मनःसु कृत अेतादृशीं कुशितां कुरुथ?
 V तव पापमर्षणं ज्ञातं, यद्वा त्वमुत्थाय गच्छ, द्रयोरनयो वक्ष्ययोः किं वाक्यं वक्तुं सुगमं?
 VI किन्तु मेदिन्यां क्लृप्तं क्षमिन्तु मनुजसुतस्य सामर्थ्यमस्तीति यूयं यथा ज्ञानीथ, तदर्थं स तं पक्षाघातिनं गदितवान्, उत्तिष्ठ, निजशयनीयं आदाय गेहं गच्छ।
 VII ततः स तत्क्षणाद् उत्थाय निजगेहं प्रस्थितवान्।
 VIII मानवा इत्थं विलोक्य विस्मयं मेनिरे, ईश्वरेण मानवाय सामर्थ्यम् ईदृशं दत्तं एति कारणात् तं धन्यं बभाषिरे या।
 IX अनन्तरं यीशुस्तस्यानाद् गच्छन् गच्छन् करसंग्राहस्थाने समुपविष्टे मथिनामानम् अेकं मनुजं विलोक्य तं बभाषे, मम पश्चाद् आगच्छ, ततः स उत्थाय तस्य पश्चाद् वप्राजा।
 X ततः परं यीशौ गृहे लोक्तुम् उपविष्टे बहवः करसंग्राहिलः क्लृप्तिस्राज्य मानवा आगत्य तेन साकं तस्य शिष्यैश्च साकम् उपविशुः।
 XI किञ्चिन्निस्तद् दृष्ट्वा तस्य शिष्यान् बभाषिरे, युष्माकं गुरुः किं निमित्तं करसंग्राहिलिः क्लृप्तिस्राज्य साकं लुंक्ते?
 XII यीशुस्तत् श्रुत्वा तान् प्रत्यवदत्, निरामयलोकानां चिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति, किन्तु सामयलोकानां प्रयोजनमास्ते।
 XIII अतो यूयं यात्वा वसनस्यास्थां शिष्यध्वम्, दयायां मे यथा प्रीतिर्न तथा यज्ञकर्माणि। यतोऽहं धार्मिकान् आह्वातुं नागतोऽस्मि किन्तु मनः परिवर्तयितुं पापिन आह्वातुम् आगतोऽस्मि।
 XIV अनन्तरं योहनः शिष्यास्तस्य समीपम् आगत्य कथयामासुः, किञ्चिन्नि वयञ्च पुनः पुनरुपवसामः, किन्तु तव शिष्या नोपवसन्ति, कुतः?
 XV तदा यीशुस्तान् अवोयत् यावत् सप्तीनां संज्ञे कन्याया वरस्तिष्ठति, तावत् किं ते विलापं कर्तुं शक्नुवन्ति? किन्तु यदा तेषां संज्ञाद् वरं नयन्ति, तादृशः समथ आगमिष्यति, तदा ते उपवत्स्यन्ति।
 XVI पुरातनवसनं कोपि नवीनवस्त्रं न योजयति, यस्मात् तेन योजितेन पुरातनवसनं छिनत्ति तच्छिद्रञ्च बहुकुत्सितं दृश्यते।
 XVII अन्यञ्च पुरातनकुत्वां कोपि नवानगोस्तनीरसं न निदधाति, यस्मात् तथा कृते कुवुर्विदीर्यते तेन गोस्तनीरसः पतति कुतूश्च नश्यति; तस्मात् नवीनायां कुत्वां नवीनो गोस्तनीरसः स्थायते, तेन द्रयोरेवन् भवति।
 XVIII अपरं तेनैतत्कथाकथनकाले अेकोऽधिपतिस्तं प्रणम्य बभाषे, मम द्रुहिता प्रायेणैतावत्काले मृता, तस्माद् भवानागत्य तस्या गात्रे हस्तमर्षयतु, तेन सा ज्जिष्यति।
 XIX तदानीं यीशुः शिष्यैः साकम् उत्थाय तस्य पश्चाद् वप्राजा।
 XX इत्यनन्तरं द्रादशवत्सरान् यावत् प्रदेशामयेन शीर्षिका नारी तस्य पश्चाद् आगत्य तस्य वसनस्य ग्रन्थिं पस्पर्शः।
 XXI यस्मात् मया केवलं तस्य वसनं स्पृष्ट्वा स्वास्थ्यं प्राप्स्यते, सा नारीति मनसि निश्चितवती।
 XXII ततो यीशुर्वदनं परावर्त्य तां जगाद, हे कन्ये, त्वं सुस्थिरा भव, तव विश्वासस्तत्त्वं स्वस्थाभकार्षीत्। अेतद्वाक्ये गदितयेव सा योषित् स्वस्थाभूत्।
 XXIII अपरं यीशुस्तस्याध्वक्षस्य गेहं गत्वा वादकप्रभृतीन् बहून् लोकान् शब्दायमानान् विलोक्य तान् अवदत्,
 XXIV पन्थानं त्यज, कन्येयं नाश्रियत निद्रितास्ते; कथामेतां श्रुत्वा ते तमुपजडसुः।
 XXV किन्तु सर्वेषु बहिष्कृतेषु सोऽप्यनन्तरं गत्वा कन्यायाः करं धृतवान्, तेन सोऽदितिष्ठत्।
 XXVI ततस्तत्कर्मणो यशः कृत्स्नं तं देशं व्याप्तवत्।
 XXVII ततः परं यीशुस्तस्मात् स्थानाद् यात्रां यकार; तदा हे दायूदः सन्तान्, अस्मान् दयस्व, एति वदन्तौ द्वौ जनावधौ प्रोयैराह्वयन्ती तत्पश्चाद् वप्राजतुः।

XXVIII ततो यीशो गेडमध्यं प्रविष्टं तावपि तस्य समीपम् उपस्थितवन्ती, तदानीं स तौ पृष्टवान् कर्मैतत् कर्तुं मम सामर्थ्यम् आस्ते, युवां किमिति प्रतीथः? तदा तौ प्रत्य्यूतुः, सत्यं प्रभो!

XXIX तदानीं स तयोर् वीर्यानां निस्पृशन् अभाषे, युवयोः प्रतीत्यनुसाराद् युवयोर्मङ्गलं भूयात् त्वेन तत्क्षणात् तयोर् नेत्राणि प्रसन्नाभ्यभवन्,

XXX पश्चाद् यीशुस्तौ दृढमाज्ञाप्य जगाद, अवधत्तम् अंतां कथां कोपि मनुजो म जानीयात्!

XXXI किन्तु तौ प्रस्थाप्य तस्मिन् कृत्स्ने देशे तस्य कीर्तिं प्रकाशयामासतुः।

XXXII अपरं तौ बहिर्ध्यात अतस्मिन्नन्तरे मनुजा अेकं भूतग्रस्तमूकं तस्य समीपम् आनीतवन्तः।

XXXIII तेन भूते त्याजिते स मूकः कथां कथयितुं प्रारभत, तेन जना विस्मयं विज्ञाय कथयामासुः, छत्रायेलो वंशे कदापि नेदृग्दृश्यतः।

XXXIV किन्तु डिर्शिनः कथयाञ्चक्रुः भूताधिपतिना स भूतान् त्याजयति।

XXXV ततः परं यीशुस्तेषां भजनभवनं उपदिशन् राज्ञस्य सुसंवादे प्रचारयन् लोकानां यस्य य आमयो या य पीडासीत्, तान् शमयन् शमयंश्च सर्व्वाणि नगराणि ग्रामांश्च अब्राम।

XXXVI अन्यञ्च मनुजान् व्याकुलान् अरक्षकमेधानिव य त्यक्तान् निरीक्ष्य तेषु कारुणिकः सन् शिष्यान् अवदत्,

XXXVII शस्थानि प्रचुराणि सन्ति, किन्तु छेतारः स्तोकाः।

XXXVIII क्षेत्रं प्रत्यपरान् छेदकान् प्रहेतुं शक्यस्वामिन् प्रार्थयध्वम्।

X

I अनन्तरं यीशु द्वादशशिष्यान् आह्वयामेध्यभूतान् त्याजयितुं सर्व्वप्रकाररोगान् पीडाश्च शमयितुं तेभ्यः सामर्थ्यमदात्।

II तेषां द्वादशप्रेष्याणां नामान्येतानि प्रथमं शिमोनं यं पितरं वदन्ति, ततः परं तस्य सडज्ज आन्द्रियः, सिवदियस्य पुत्रो याकूब्।

III तस्य सडज्जो योहन्; द्विविध् अर्थलभय थोमाः करसंग्राही मथिः, आल्डेयपुत्रो याकूब्,

IV किनानीयः शिमोन, य ईष्करियोतीययिडूदाः फ्रीष्टं परकरेऽर्पयत्।

V अेतान् द्वादशशिष्यान् यीशुः प्रेषयन् एत्याज्ञापयत्, यूयम् अन्यदेशीयानां पदवीं शिमिरोणीयानां किमपि नगरञ्च न प्रविश्ये।

VI छत्रायेल्गोत्रस्य ङारिता ये ये मेघास्तेषामेव समीपं याता।

VII गत्वा गत्वा स्वर्गस्य राजत्वं सविधमभवत्, अंतां कथां प्रचारयत।

VIII आमयग्रस्तान् स्वस्थान् कुरुत, कुष्ठिनः परिष्कुरुत, मृतलोकान् ज्ञवयत, भूतान् त्याजयत, विना भूयं यूयम् अलभध्वं विनैव भूयं विश्राणयत।

IX किन्तु स्वेषां कटिबन्धेषु स्वर्णरुप्यताम्राणां किमपि न गृह्णीत।

X अन्यत्र्य यात्रायै ये लसमुटे वा द्वितीयवसनं वा पादुके वा यष्टिः, अेतान् मा गृह्णीत, यतः कार्य्यकृतुं भर्तुं योग्यो भवति।

XI अपरं ययं यत् पुरं यत्र ग्रामं प्रविशथ, तत्र यो जनो योग्यपात्रं तमवगत्य यानकालं यावत् तत्र तिष्ठत।

XII यदा ययं तद्रेडं प्रविशथ, तदा तमाशिषं वदत।

XIII यदि स योग्यपात्रं भवति, तर्हि तत्कल्याणं तस्मै भविष्यति, नोयेत् साशीर्युष्मभ्यमेव भविष्यति।

XIV किन्तु ये जना युष्माकमातिथ्यं न विदधति युष्माकं कथाञ्च न शृण्वन्ति तेषां गेडात् पुराद्वा प्रस्थानकाले स्वपट्टलीः पातयत।

XV युष्मानन्दं तथ्यं वस्त्रिं विचारदिने तत्पुरस्य एशातः सिदोममोरापुरयोर्देशा सह्यतरा भविष्यति।

XVI पश्यत, वक्यूथमद्ये मेघः यथाविस्तथा युष्मान् प्रडिणोमि, तस्माद् यूयम् अडिरेव सतर्काः कपोताएवाडिसका भवत।

XVII नृभ्यः सावधाना भवत; यतस्तै र्युयं राजसंसादि समर्पिष्यध्वे तेषां भजन्गेडे प्रडादिष्यध्वे।

XVIII यूयं मन्नामडेतोः शास्तृणां राजाञ्च समक्षं तानन्यदेशिनश्चाधि साक्षित्वार्थमानेष्यध्वे।

XIX किन्त्वित्यं समर्पिता यूयं कथं किमुत्तरं वक्षथ तत्र मा यिन्तयत, यतस्तदा युष्माभि र्यद् वक्तव्यं तत् तदृष्टे युष्मन्मनः सु समुपस्थास्यति।

XX यस्मात् तदा यो वक्षयति स न यूयं किन्तु युष्माकमन्तरस्थः पित्वात्मा।

XXI सडज्जः सडज्जं तातः सुतञ्च मृतौ समर्पयिष्यति, अपत्यागि स्वस्वपित्रो र्विपक्षीभूय तौ धातयिष्यन्ति।

XXII मन्त्रमडेतोः सर्व्वे जना युष्मान् ऋतीयिष्यन्ते, किन्तु यः शेषं यावद् दीर्य्यं धृत्वा स्थास्यति, स त्रायिष्यते।

XXIII तै र्यदा यूयमैकपुरे ताडिष्यध्वे, तदा यूयमन्यपुरं पलायध्वं युष्मान् तथ्यं वस्त्रिं यावन्मनुजसुतो नैति तावद् छत्रायेल्देशीयसर्व्वनगरभ्रमणं समापयितुं न शक्यथ।

XXIV गुरोः शिष्यो न मडान्, प्रभोर्दसिो न मडान्।

XXV यदि शिष्यो निजगुरो दसिश्च स्वप्रभोः समानो भवति तर्हि तद् यथेद्यं येतैर्गृह्यतिर्भूतराज् उच्यते, तर्हि परिवाराः किं तथा न वक्षयन्ते?

XXVI किन्तु तेभ्यो यूयं मा भिभीत, यतो यत्र प्रकाशिष्यते, तादृक् छादितं किमपि नास्ति, यत्र्य न व्यञ्जिष्यते, तादृग् गुप्तं किमपि नास्ति।

XXVII यदहं युष्मान् तमसि वस्त्रिं तद् युष्माभिर्दीप्तौ कथ्यतां; कर्णाभ्यां यत् श्रूयते तद् गेडोपरि प्रचार्य्यतां।

XXVIII ये कायं ङन्तुं शकनुवन्ति नात्मानं, तेभ्यो मा लैष्टः यः कायात्मानौ निरये नाशयितुं, शकनोति, ततो भिभीत।

XXIX द्वौ यट्को किमेकताम्रमुद्रया न विक्रीयेते? तथापि युष्मत्तातानुमतिं विना तेषामेकोपि भुवि न पतति।

XXX युष्मच्छिरसां सर्व्वकया गाणितांः सन्ति।

XXXI अतो मा भिभीत, यूयं बहुयटकेभ्यो बहुभूल्याः।

XXXII यो मनुजसाक्षान्मामङ्गीकुरुते तमहं स्वर्गस्थतातसाक्षाद्ङ्गीकरिष्ये।

XXXIII पृथ्व्यामहं शान्तिं दातुमागत्येति मानुभवत, शान्तिं दातुं न किन्त्वसिं।

- XXXIV पितृमातृश्रमभिः साकं सुतसुताबधू विरोधयितुञ्चागतस्मि
 XXXV ततः स्वरवपरिवारभवे नृशत्रु भविता।
 XXXVI यः पितरि मातरि वा भक्तोधिकं प्रीयते, स न मर्दः;
 XXXVII यश्च सुते सुतायां वा भक्तोधिकं प्रीयते, सोऽपि न मर्दः।
 XXXVIII यः स्वकुशं गृह्णन् मत्पश्चान्नैति, सोऽपि न मर्दः।
 XXXIX यः स्वप्राणानवति, स तान् ङारयिष्यते, यस्तु मत्कृते स्वप्राणान् ङारयति, स तानवति।
 XL यो युष्माकमातिथ्यं विदधाति, स ममातिथ्यं विदधाति, यश्च ममातिथ्यं विदधाति, स मत्प्रेरकस्यातिथ्यं विदधाति।
 XLI यो भविष्यद्वादीति ज्ञात्वा तस्यातिथ्यं विधत्ते, स भविष्यद्वादिनः इवं लप्स्यते, यश्च धार्मिकं एति विदित्वा तस्यातिथ्यं विधत्ते स धार्मिकमानवस्य इवं प्राप्स्यति।
 XLII यश्च कश्चित् अतेषां क्षुद्रनराणां यं कञ्चनैकं शिष्यं एति विदित्वा कंसैकं शीतलसखिलं तस्मै दत्ते, युष्मान्दं तथ्यं वदामि, स केनापि प्रकारेण इलेन न वञ्चिष्यते।

XI

- I एत्थं यीशुः स्वदादशशिष्याणांमाझापनं समाप्य पुरे पुरे उपदेष्टुं सुसंवाहं प्रयारयितुं तत्स्थानात् प्रतस्थे।
 II अनन्तरं योऽन् कारायां तिष्ठन् भ्रिष्टस्य कर्मणां वार्त्तां प्राप्य यस्यागमनवार्त्तासीत् सभवे किं त्वं? वा वयमन्यम् अपेक्षिष्यामहे?
 III अतत् प्रष्टुं निजौ द्वौ शिष्यौ प्राडिणोत्।
 IV यीशुः प्रत्यवोयत्, अन्धा नेत्राणि लभन्ते, भञ्जा गच्छन्ति, कुष्ठिनः स्वस्था भवन्ति, अधिराः शुण्वन्ति, मृता जिवन्त उत्तिष्ठन्ति, द्रिद्राणां समीपे सुसंवाहः प्रयार्यत,
 V अेतानि यद्यद् युवां शृणुथः पश्यथश्च गत्वा तद्वात्तां योऽन् गदत।
 VI यस्याहं न विदनीभवामि, सभवे धन्यः।
 VII अनन्तरं तयोः प्रस्थितयो यीशु योऽन्मम् उद्दिश्य ज्ञानान् जगाद, यूयं किं द्रष्टुं वळिर्मध्येप्रान्तरम् अगच्छत? किं वातेन कम्पितं नवं?
 VIII वा किं वीक्षितुं वळिर्गतवन्तः? किं परिडितसूक्ष्मवसनं मनुजमेकं? पश्यत, ये सूक्ष्मवसनानि परिदधति, ते राजधान्यां तिष्ठन्ति।
 IX तर्हि यूयं किं द्रष्टुं वळिर्गगत, किमेकं भविष्यद्वादिनं? तदेव सत्यां युष्मान्दं वदामि, स भविष्यद्वादिनोऽपि मङ्गान्;
 X यतः, पश्य स्वकीयदृतायं त्वदग्रे प्रेष्यते मया। स गत्वा तव पन्थानं स्मयक् परिष्करिष्यति। अतद्द्वयं यमधि विप्रितमास्ते सोऽयं योऽन्।
 XI अपरं युष्मान्दं तथ्यं ब्रवीमि, मञ्जयितु योऽन् श्रेष्ठः कोऽपि नारीतो नाजायत; तथापि स्वर्गराज्यमध्ये सर्वेभ्यो यः क्षुद्रः स योऽन् श्रेष्ठः।
 XII अपरञ्च आ योऽनोऽद्य यावत् स्वर्गराज्यं बलादाकान्तं भवति आकृमिन्श्च ज्ञाना बलेन तदधिदुर्वन्ति।
 XIII यतो योऽन् यावत् सर्वभविष्यद्वादिभिर्व्यवस्थया य उपदेशः प्राकाश्यत।
 XIV यद्दि यूयमिदं वाक्यं ग्रीतीं शक्नुथ, तर्हि श्रेयः, यस्यागमनस्य वचनमास्ते सोऽयम् अेलियः।
 XV यस्य श्रोतुं कर्षो स्तः स शृणोतु।
 XVI अते विद्यमानजनाः कै र्मयोपमीयन्ते? ये बालका ङट्ट उपविश्य स्वं स्वं बन्धुमाहूय वदन्ति,
 XVII वयं युष्माकं समीपे वंशीरवाद्याम, किन्तु यूयं नानृत्यत; युष्माकं समीपे य वयमरोदिम, किन्तु यूयं न व्यलपत, तादृशैर् बालकैस्त उपमायिष्यन्ते।
 XVIII यतो योऽन् आगत्य न लुक्तवान् पीतवांश्च, तेन लोका वदन्ति, स लुक्तग्रस्त एति।
 XIX मनुजसुत आगत्य लुक्तवान् पीतवांश्च, तेन लोका वदन्ति, पश्यत अेष भोक्ता मधपाता यण्डालपापिनां बन्धश्च, किन्तु ज्ञानिनो ज्ञानव्यवहारं निर्दोषं ज्ञानन्ति।
 XX स यत्र यत्र पुरे बह्मश्रय्यं कर्म कृतवान्, तन्निवासिनां मनःपरावृत्त्यभावात् तानि नगराणि प्रति ङन्तेत्युक्ता कथितवान्,
 XXI ङा कोरारीसो, ङा बैत्सेदे, युष्मन्मध्ये यद्यदाश्रय्यं कर्म कृतं यद्दि तत् सोरसीदोन्नगर अकारिष्यत, तर्हि पूर्वमेव तन्निवासिनः शाश्वतसने भस्मनि योपविशन्तो मनांसि परावर्त्तिष्यन्त।
 XXII तस्मादहं युष्मान् वदामि, विचारदिने युष्माकं दशातः सोरसीदोनो ईशातः सख्यतरो भविष्यति।
 XXIII अपरञ्च अत कङ्गारुम्, त्वं स्वर्गं यावद्गन्तोसि, किन्तु नरके निक्षेप्यसे, यस्मात् त्वयि यान्चाश्रय्याणि कर्मण्यकारिषत, यद्दि तानि सिदोभनगर अकारिष्यन्त, तर्हि तदद्य यावदस्थास्यत्।
 XXIV किन्त्वाहं युष्मान् वदामि, विचारदिने तव दण्डतः सिदीमो दण्डो सख्यतरो भविष्यति।
 XXV अतस्मिन्नेव समये यीशुः पुनरुवाच, हे स्वर्गपृथिव्योरेकाधिपते पितस्त्वं ज्ञानवतो विदुषश्च लोकान् प्रत्येतानि न प्रकाश्य बालकान् प्रति प्रकाशितवान्, एति हेतोस्त्वं धन्यं वदामि।
 XXVI हे पितः, एत्थं भवेत् यत एदं त्वदृष्टावुत्तमं।
 XXVII पित्रा मयि सर्वाणि समर्पितानि, पितरं विना कोऽपि पुत्रं न ज्ञानाति, यान् प्रति पुत्रेण पिता प्रकाश्यते तान् विना पुत्राद् अन्यः कोऽपि पितरं न ज्ञानाति।
 XXVIII हे परिश्रान्ता भाराकान्ताश्च लोका यूयं मत्सन्निधिम् आगच्छत, अहं युष्मान् विभ्रमयिष्यामि।
 XXIX अहं क्षमणशीलो नम्रमनाश्च, तस्मात् मम युगं स्वेष्मामुपरि धारयत भक्तः शिखध्वञ्च, तेन यूयं स्वे स्वे मनसि विश्रामं लप्स्यध्वे।
 XXX यतो मम युगम् अन्यायासं मम भारश्च लघुः।

XII

- I अनन्तरं यीशु विश्रामवारे शस्यमध्येन गच्छति, तदा तच्छिष्या ब्रुवुक्षिताः सन्तः शस्यमञ्जरीशब्दात्वा छित्वा जादितुमारभन्ता
- II तद् विवोक्य द्विर्शिनो यीशु जगद्गुः, पश्य विश्रामवारे यत् कर्माकर्तव्यं तदेव तव शिष्याः कुर्वन्ति
- III स तान् प्रत्यावदत्, दायुद् तत्सङ्गिन्श्र ब्रुवुक्षिताः सन्तो यत् कर्माकुर्वन् तत् किं युष्माभिर्नापाठि?
- IV ये दर्शनीयाः पूपाः याजकान् विना तस्य तत्सङ्गिन्मनुजानाञ्चाभोजनीयास्त एश्वरावासं प्रविष्टेन तेन भुक्ताः।
- V अन्यस्य विश्रामवारे मध्येमन्दिरे विश्रामवारीयं नियमं लडुवन्तोपि याजका निर्दोषा भवन्ति, शास्त्रमध्ये किमिदमपि युष्माभिर्न पठितं?
- VI युष्मानहं वदामि, अत्र स्थाने मन्दिरादपि गरीयान् अेक आस्ते
- VII किन्तु दयायां मे यथा प्रीतिर्न तथा यज्ञकर्म्मणि। अेतद्भयनस्यार्थं यदि युयम् अज्ञासिष्ट तर्हि निर्दोषान् दोषिणो नाकार्थं
- VIII अन्यस्य मनुजसुतो विश्रामवारस्यापि पतिरास्ते
- IX अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाप्य तेषां भजनभवनं प्रविष्टवान्, तदानीम् अेकः शुष्ककरामयवान् उपस्थितवान्
- X ततो यीशुम् अपवादितुं मानुषाः पप्रच्छुः, विश्रामवारे निरामयत्वं करणीयं न वा?
- XI तेन स प्रत्युवाच, विश्रामवारे यदि कस्ययिद् अविर्गर्त पतति, तर्हि यस्तं घृत्वा न तोलयति, अेतादृशो मनुजो युष्माकं मध्ये क आस्ते?
- XII अवे मानवः किं नहि श्रेयाणु? अतो विश्रामवारे ङितकर्म्म कर्तव्यं
- XIII अनन्तरं स तं मानवं गदितवान्, करं प्रसारय; तेन करे प्रसारिते सोन्यकरवत् स्वस्थोऽभवत्
- XIV तदा द्विर्शिनो बहिर्भूय कथं तं ङनिष्पाम् एति कुमन्त्रणां तत्रातिकूल्येन यकुं।
- XV ततो यीशुस्तद् विदित्वा स्थानन्तरं गतवान्; अन्येषु बहून्रेषु तत्पश्चाद् गतेषु तान् स निरामयान् कृत्वा एत्याज्ञापयत्,
- XVI यूर्यं मां न परिचाययत।
- XVII तस्मात् मम प्रीयो मनोनीतो मनसस्तुष्टिकरकः। मदीयः सेवको यस्तु विद्यते तं समीक्षतां। तस्योपरि स्वकीयात्मा मया संस्थापयिष्यते। तेनान्यदेशजतेषु व्यवस्था संप्रकाश्यते।
- XVIII केनापि न विरोधं स विवाहञ्च करिष्यति। न य राजपथे तेन वयनं श्रावयिष्यते।
- XIX व्यग्रस्था यलिता यावत् नहि तेन करिष्यते। तावत् नवो विदीर्षोऽपि भक्ष्यते नहि तेन या तथा सधूमवर्त्तिञ्च न स निर्व्यापयिष्यते।
- XX प्रत्याशाञ्च करिष्यन्ति तत्राभिन्निर्भ्रदेशजाः।
- XXI यान्येतानि वयनानि यिशयियभविष्यद्वादिना प्रोक्तान्यासन्, तानि सङ्गलान्यभवन्।
- XXII अनन्तरं लोके स्तत्समीपम् आनीतो भूतग्रस्तान्धमूकैकमनुजस्तेन स्वस्थीकृतः, ततः सोऽन्धो मूको द्रष्टुं वक्तुञ्चकारभवान्।
- XXIII अनेन सर्वे विस्मिताः कथयाञ्चकुः, अेषः किं दायुद्ः सन्तानो नहि?
- XXIV किन्तु द्विर्शिनस्तत् श्रुत्वा गदितवन्तः, बाव्स्त्रिभूम्नाभनो भूतराजस्य साङ्घ्यां विना नायं भूतान् त्याज्यति।
- XXV तदानीं यीशुस्तेषाम् एति मानसं विज्ञाय तान् अवदत् किञ्चन राजयं यदि स्वविपक्षाद् भिद्यते, तर्हि तत् उच्छिद्यते; यस्य किञ्चन नगरं वा गृहं स्वविपक्षाद् विभिद्यते, तत् स्थातुं न शक्नोति।
- XXVI तद्दत् शयतानो यदि शयतानं बहिः कृत्वा स्वविपक्षात् पृथक् पृथक् भवति, तर्हि तस्य राजयं केन प्रकारेण स्थास्यति?
- XXVII अहञ्च यदि बाव्स्त्रिभूम्ना भूतान् त्याज्यामि, तर्हि युष्माकं सन्तानाः केन भूतान् त्याजयन्ति? तस्माद् युष्माकम् अेतद्विरारयितारस्त अेव भविष्यन्ति।
- XXVIII किन्तवहं यदीश्वरात्मना भूतान् त्याज्यामि, तर्हीश्वरस्य राजयं युष्माकं सन्निधिमागतवत्।
- XXIX अन्यञ्च कोपि बलवन्त ज्ञं प्रथमतो न बद्दत्वा केन प्रकारेण तस्य गृहं प्रविश्य तद्द्व्यादि लोठयितुं शक्नोति? किन्तु तत् कृत्वा तदीयगस्य द्रव्यादि लोठयितुं शक्नोति।
- XXX यः कश्चित् मम स्वपक्षीयो नहि स विपक्षीय आस्ते, यश्च मया सार्कं न संगृह्णाति, स विकिरति।
- XXXI अतयेव युष्मानहं वदामि, मनुजानां सर्वप्रकारपापानां निन्दायाश्च मर्षेणं भवितुं शक्नोति, किन्तु पवित्रस्यात्मनो विरुद्धनिन्दाया मर्षेणं भवितुं न शक्नोति।
- XXXII यो मनुजसुतस्य विरुद्धं कथां कथयति, तस्यापराधस्य क्षमा भवितुं शक्नोति, किन्तु यः कश्चित् पवित्रस्यात्मनो विरुद्धं कथां कथयति नेहलोके न प्रेत्य तस्यापराधस्य क्षमा भवितुं शक्नोति।
- XXXIII पादेषु यदि भद्रे वदथ, तर्हि तस्य इलमपि साधु वक्तव्यं, यदि य पादेषु असाधु वदथ, तर्हि तस्य इलमप्यसाधु वक्तव्यं; यतः स्वीयस्वीयइलेन पादेषुः परिशीयते।
- XXXIV रे भुजगवंशा यूममसाधवः सन्तः कथं साधु वाक्यं वक्तुं शक्यथ? यस्माद् अन्तःकरणस्य पूर्णभावानुसारद् वदनाद् वयो निर्गच्छति।
- XXXV तेन साधुर्मनवोऽन्तःकरणार्पात् साधुभाषाऽगारात् साधु द्रव्यं निर्गमयति, असाधुर्मानुषस्त्वसाधुभाषाऽगाराद् असाधुवस्तुनि निर्गमयति।
- XXXVI किन्तवहं युष्मान् वदामि, मनुजा यावन्त्यालस्यवयांसि वदन्ति, विचारदिने तद्गुत्तमवयं द्यातव्यं,
- XXXVII यतस्त्वं स्वीयवयोभिर्निरपराधः स्वीयवयोभिश्च सापराधो गणिष्यसे।
- XXXVIII तदानीं कतिपया उपाध्यायाः द्विर्शिनश्च जगद्गुः, हं गुरो वयं भवतः किञ्चन लक्ष्म दिद्दक्षाम्।
- XXXIX तदा स प्रत्युक्तवान्, दृष्टो व्यभिचारी य वंशो लक्ष्म मृगयते, किन्तु भविष्यद्वादिनो यूनसो लक्ष्म विद्यायान्यत् किमपि लक्ष्म ते न प्रदर्शयिष्यन्ते।
- XL यतो यूनम् यथा त्र्यडोरात्रं बृहन्मीनस्य कुक्षावासीत्, तथा मनुजपुत्रोपि त्र्यडोरात्रं मेदिन्या मध्ये स्थास्यति।

XLI अपरं नीनिवीया मानवा विचारदिन अतदंशीयानां प्रतिङ्गलम् उत्थाय तान् द्रोषिणः करिष्यन्ति, यस्मात्ते यूनस उपदेशात् मनांसि परावर्त्तयन्नाक्रिरे, किन्त्वत्र यूनसोपि गुरुतर अेक आस्ते।

XLII पुनश्च दक्षिणदेशीया राज्ञी विचारदिन अतदंशीयानां प्रतिङ्गलमुत्थाय तान् द्रोषिणः करिष्यति यतः सा राज्ञी सुलेमनो विद्यायाः कथां श्रोतुं मेदिन्याः सीमन आगच्छत्, किन्तु सुलेमनोपि गुरुतर अेको जनोंडत्र आस्ते।

XLIII अपरं मनुजोद्द बडिर्गतो ऽपवित्रभूतः शुष्कस्थानेन गत्वा विश्रामं गवेषयति, किन्तु तदलभमानः स वक्ति, यस्माः निकेतनाद् आगमं, तदेव वेशम पकावृत्य यामि।

XLIV पश्चात् स तत् स्थानम् उपस्थाय तत् शून्यं माञ्जिर्जतं शोभितत्र अ्विलोक्य ऋजुन् स्वतोपि द्रुष्टतरान् अन्यसप्तभूतान् सञ्जिनः करोति।

XLV ततस्ते तत् स्थानं प्रविश्य निवसन्ति, तेन तस्य मनुजस्य शेषदशा पूर्वदशातोतीवाशुभा भवति, अेतेषां द्रुष्टवंश्यानामपि तथैव घटिष्यते।

XLVI मानवेत्य अेतासां कथनां कथनकाले तस्य माता सड्जान्श्च तेन साकं काञ्चित् कथां कथयितुं वाञ्छन्ती अडिरेव स्थितवन्तः।

XLVII ततः कश्चित् तस्मै कथितवान्, पश्य तव जननी सड्जान्श्च त्वया साकं काञ्चन कथां कथयितुं कामयमाना अडिस्तिष्ठन्ति।

XLVIII किन्तु स तं प्रत्यवदत्, मम का जननी? के वा मम सड्जानः?

XLIX पश्चात् शिष्यान् प्रति करं प्रसार्य कथितवान्, पश्य मम जननी मम सड्जान्श्चैते;

L यः कश्चित् मम स्वगस्थस्य पितुरिष्टं कर्म कुरुते, सअेव मम भ्राता भगिनी जननी या

XIII

I अपरञ्च तस्मिन् दिने यीशुः सधनो गत्वा सरित्पते रोधसि समुपविवेश।

II तत्र तत्सन्निधौ अडुजानां निवडोपस्थितेः स तरणिमारुह्य समुपाविशत्, तेन मानवा रोधसि स्थितवन्तः।

III तदानीं स दृष्टान्तैस्तान् घन्त् अडुज उपदिष्टवान्। पश्यत, कश्चित् कृषीवलो बीजानि वपुं अडिर्जगाम,

IV तस्य वपनकाले कतिपयबीजेषु मार्गपार्श्वे पतितेषु विडगास्तानि अक्षितवन्तः।

V अपरं कतिपयबीजेषु स्तोकमधुक्कतपाषाणेषु पतितेषु मृदल्यत्वात् तत्क्षणात् ताभ्यःङ्कुरितानि,

VI किन्तु स्वावुद्धिते दग्धानि तेषां मूलाप्रविष्टत्वात् शुष्कतां गतानि या

VII अपरं कतिपयबीजेषु कण्टकानां मध्ये पतितेषु कण्टकान्येधित्वा तानि जग्रसुः।

VIII अपरञ्च कतिपयबीजानि उर्वरायां पतितानि; तेषां मध्ये कानियित् शतगुणानि कानियित् षष्टिगुणानि कानियित् त्रिंशदगुणानि इलानि इलितवन्ति।

IX श्रोतुं यस्य श्रुती आसाते स शृणुयात्।

X अनन्तरं शिष्यैरागत्य सोऽपृच्छयत, भवता तेभ्यः कुतो दृष्टान्तकथा कथ्यते?

XI ततः स प्रत्यवदत्, स्वर्गराज्यस्य निगूढां कथां वेदितुं युष्मभ्यं सामर्थ्यमाद्यायि, किन्तु तेभ्यो नाद्यायि।

XII यस्माद् यस्यान्तिके वद्धते, तस्मायेव दायिष्यते, तस्मात् तस्य अडुल्यं अविष्यति, किन्तु यस्यान्तिके न वद्धते, तस्य यत् किञ्चनार्स्ते, तदपि तस्माद् आद्यायिष्यते।

XIII ते पश्यन्तोपि न पश्यन्ति, शृण्वन्तोपि न शृण्वन्ति, अुध्यमाना अपि न अुध्यन्ते य, तस्मात् तेभ्यो दृष्टान्तकथा कथ्यते।

XIV यथा कर्णैः श्रोष्यथ यूयं वै किन्तु यूयं न अोत्स्यथा नेत्रैर्द्रक्षथ यूयञ्च परिज्ञातुं न शक्यथा ते मानुषा यथा नैव परिपश्यन्ति लोचनैः कर्णै र्यथा न शृण्वन्ति न अुध्यन्ते य मानसैः व्यावर्त्तितेषु यित्तेषु काले कुत्रापि तैर्जनैः मत्स्ते मनुजः स्वस्था यथा नैव अ्वन्ति या तथा तेषां मनुष्याणां किञ्चन्ते स्थूलअुल्लयः अघिरीभूतकण्ठाश्च ज्ञाताश्च मुद्रिता दृशः।

XV यदेतानि वयनानि यिशयियअविष्यद्वादिना प्रोक्तानि तेषु तानि इलन्ति।

XVI किन्तु युष्माकं नयनानि अयानि, यस्मात् तानि वीक्षन्ते; अयान्श्च युष्माकं शब्दअडः, यस्मात् तैराकण्ठ्यते।

XVII मया यूयं यथं वयामि अुष्माभि र्यद्वा वीक्ष्यते, तद् अडवो अविष्यद्वादिनो धार्मिकाश्च मानवा दिदृक्षन्तोपि द्रष्टुं नालभन्त, पुनश्च यूयं यद्यत् शृणुथ, तत् ते शृणुषमाणा अपि श्रोतुं नालभन्त।

XVIII कृषीवलीयदृष्टान्तस्यार्थं शृणुत।

XIX मार्गपार्श्वे बीजान्युप्तानि तस्यार्थं अेषः, यदा कश्चित् राज्यस्य कथां निशम्य न अुध्यते, तदा पापात्मागत्य तदीयमनस उप्तां कथां अरन् नयति।

XX अपरं पाषाणस्थले बीजान्युप्तानि तस्यार्थं अेषः; कश्चित् कथां श्रुत्वैव अर्षयित्तेन गूह्यति,

XXI किन्तु तस्य मनसि मूलाप्रविष्टत्वात् स किञ्चित्कालमात्रं स्थिरस्तिष्ठति; पश्चात् तत्कथाकारणात् कोपि कवेस्ताडना वा येत् जायते, तर्हि स तत्क्षणाद् अिधनमेति।

XXII अपरं कण्टकानां मध्ये बीजान्युप्तानि तदर्थं अेषः; केनयित् कथायां श्रुतायां सांसारिकयित्ताभि अ्रान्तिअिश्च सा ग्रस्यते, तेन सा मा विडवा अ्वति।

XXIII अपरम् उर्वरायां बीजान्युप्तानि तदर्थं अेषः; ये तां कथां श्रुत्वा अुध्यन्ते, ते इलितः सन्तः केयित् शतगुणानि केयित् षष्टिगुणानि केयित् त्रिंशदगुणानि इलानि अयन्ति।

XXIV अनन्तरं सोपरामेकां दृष्टान्तकथामुपस्थाप्य तेभ्यः कथयामास; स्वर्गायराज्यं तादृशेन केनयिद् गूडस्थेनोपमीयते, येन स्वीयक्षेत्रे प्रशस्तबीजान्यौघन्त।

XXV किन्तु क्षाणद्यां सडलवोकेषु सुप्तेषु तस्य रिपुरागत्य तेषां गोधूमबीजानां मध्ये वन्यवमबीजान्युप्त्वा वराज्जा

XXVI ततो यदा बीजेष्वोडङ्करा जायमानाः कण्ठिशांनि अृतवन्तः; तदा वन्यवसान्यपि दृश्यमानान्यभवन्।

XXVII ततो गूढस्थस्य दासेया आगम्य तस्मै कथयाञ्जुः, ङे मडेच्छ, भवता किं क्षेत्रे भद्रबीजानि नौप्यन्त? तथात्वे वन्ययवसानि कृत आयन्?

XXVIII तदानीं तेन ते प्रतिगदिताः, केनयित् रिपुणा कर्ममकारि दासेयाः कथयामासुः, वयं गत्वा तान्युत्पाय्य क्षिपामो भवतः कीदृशीश्छा जायते?

XXIX तेनावदि, नडि, शङ्केडं वन्ययवसोत्पादनकाले युष्माभिरस्तैः साकं गोधूमा अय्युत्पाटिष्यन्तो

XXX अतः श्यकर्त्तनकालं यावद् उभयान्यपि साह वद्धन्तां, पश्चात् कर्त्तनकाले कर्त्तकान् वक्ष्यामि, यूयमादी वन्ययवसानि संगृह्य दाडयितुं वीटिका भद्व्या स्थापयतः किन्तु सर्वे गोधूमा युष्माभिर्भाङ्गागारं नीत्वा स्थाप्यन्ताम्

XXXI अनन्तरं सोपराभेकां दृष्टान्तकथामुत्थाप्य तेभ्यः कथितवान् कश्चिन्मनुजः सर्षपबीजमेकं नीत्वा स्वक्षेत्रे उवापा

XXXII सर्षपबीजं सर्वस्माद् बीजात् क्षुद्रमपि सद्दङ्कुरितं सर्वस्मात् शाकात् बृहद् भवति; स तादृशस्तरु र्भवति, यस्य शाभासु नभसः भगा आगत्य निवसन्ति; स्वर्गीयराज्यं तादृशस्य सर्षपैकस्य समम्

XXXIII पुनरपि स उपमाकथामेकां तेभ्यः कथयाञ्जकारः; कायन योषित् यत् किङ्कमाद्याय द्रोणत्रयमितगोधूमयूषाणां मध्ये सर्वेषां मिश्रीभवनपर्यन्तं समाख्येद्ये निधत्तती, तत्किङ्कमविव स्वर्गराज्यं

XXXIV एतं यीशु मनुजनिवडानां सन्निधानुपमाकथामिरेतान्याप्यानानि कथितवान् उपमां विना तेभ्यः किमपि कथां नाकथयत्

XXXV अतेन दृष्टान्तीयेन वाक्येन व्यादाय वदनं निजं अहं प्रकाशयिष्यामि गुप्तवाक्यं पुराभवां यदेतद्द्वयं भविष्यद्वादिना प्रोक्तमासीत्, तत् सिद्धमभवत्

XXXVI सर्वान् मनुजान् विसृज्य यीशो गृहं प्रविष्टे तच्छिष्या आगत्य यीशवे कथितवन्तः, क्षेत्रस्य वन्ययवसीयदृष्टान्तकथाम् भवान् अस्मान् स्पष्टीकृत्य वदतु

XXXVII ततः स प्रत्यवाय, येन भद्रबीजान्युप्यन्ते स मनुजपुत्रः,

XXXVIII क्षेत्रं जगत्, भद्रबीजानी राज्यस्य सन्तानाः,

XXXIX वन्ययवसानि पापात्मनः सन्तानाः। ये रिपुणा तान्युपानि स शयतानः, कर्त्तनसमयश्च जगतः शेषः, कर्त्तकाः स्वर्गीयदूताः।

XL यथा वन्ययवसानि संगृह्य दाह्यन्ते, तथा जगतः शेषे भविष्यति;

XLI अर्थात् मनुजसुतः स्वायंदूतान् प्रेषयिष्यति, तेन ते य तस्य राज्यात् सर्वान् विघ्नकारिणोऽघामिक्तलोकांश्च संगृह्य

XLII यत्र रोदनं दन्तधर्षणञ्च भवति, तत्राग्निकुण्डे निक्षेप्यन्ति।

XLIII तदानीं धार्मिकलोकाः स्वेषां पितृ राज्ये भास्करेण तेजस्विनो भविष्यन्ति श्रोतुं यस्य श्रुती आसाते, म शृणुयात्

XLIV अपरञ्च क्षेत्रमध्ये निर्दिं पश्यन् यो गोपयति, ततः परे सानन्दो गत्वा स्वीयसर्वस्वं विक्रीय तक्षेत्रं कीर्णाति, स एव स्वर्गराज्यं।

XLV अन्यञ्च यो वणिक् उत्तमां मुक्तां गवेषयन्

XLVI मडार्धा मुक्तां विलोक्य निजसर्वस्वं विक्रीय तां कीर्णाति, स एव स्वर्गराज्यं।

XLVII पुनश्च समुद्रो निक्षिप्तः सर्वप्रकारमीनसंग्राहानायएव स्वर्गराज्यं।

XLVIII तस्मिन् आनाये पूर्वां जना यथा रोधस्युतोत्य समुपविश्य प्रशस्तमीनान् संग्रह्य भाजनेषु निदधते, कुत्सितान् निक्षिपन्ति;

XLIX तथैव जगतः शेषे भविष्यति, इततः स्वर्गीयदूता आगत्य पुण्यवज्जनानां मघ्यात् पापिनः पृथक् कृत्वा वह्निकुण्डे निक्षेप्यन्ति,

L तत्र रोदनं दन्तैर् दन्तधर्षणञ्च भविष्यतः।

LI यीशुना ते पृष्टा युष्माभिः किमेतान्याप्यानान्यबुध्यन्त? तदा ते प्रत्यवदन्, सत्यं प्रभो।

LII तदानीं स कथितवान्, निजभाङ्गागारात् नवीनपुरातनानि वस्तूनि निर्गमयति यो गूढस्थः स एव स्वर्गराज्यमधि शिक्षिताः स्वर्व उपदेशारः।

LIII अनन्तरं यीशुरेताः सर्वा दृष्टान्तकथाः समाप्य तस्मात् स्थानात् प्रतस्थौ अपरं स्वदेशमागत्य जनान् भजनभवन उपदिष्टवान्;

LIV ते विस्मयं गत्वा कथितवन्त अतस्सैतादृशं ज्ञानम् आश्चर्य्यं कर्म य कस्माद् अजयत?

LV किमयं सूत्रधारस्य पुत्रो नडि? अतस्य मातु नाम य किं मरियम् नडि? याकुब्-यूषङ्-शिमोन्-यिडूदाश्च किमेतस्य भ्रातरो नडि?

LVI अतस्य भगिन्यश्च किमस्माकं मध्ये न सन्ति? तर्हि कस्माद्यमेतानि लब्धवान्? एतं स तेषां विघ्नरूपो भल्लुव;

LVII ततो यीशुना निर्गदितं स्वदेशीयजनानां मध्यं विना भविष्यद्वादी कुत्राप्यन्यत्र नासम्मान्यो भवती।

LVIII तेषामविश्वासहेतोः स तत्र स्थाने बह्नाश्चर्य्यकर्मार्णि न कृतवान्।

XIV

I तदानीं राजा डेरौद् यीशो र्यशः श्रुत्वा निजदासेयान् जगाद्,

II अेष मज्जयिता योडन्, प्रमितेभयस्तस्योत्थानात् तेनेत्थमद्भुतं कर्म प्रकाशयते।

III पुरा डेरौद् निजभ्रातुः द्विविधो जायाया डेरौदीयाया अनुरोधाद् योडनं धारयित्वा बद्धा कारायां स्थापितवान्।

IV यतो योडन् उक्तवान्, अस्त्सयाः संग्रहो भवती नोयितः।

V तस्मात् नृपतिस्तं डन्तुमिच्छन्नपि लोकेभ्यो विभयाञ्जकारः यतः सर्वे योडनं भविष्यद्वादिनं मेनिरे।

VI किन्तु डेरौदी जन्माडीयमड उपस्थिते डेरौदीयाया दृढिता तेषां समक्षं नृतित्वा डेरौदमप्रीणयत्।

VII तस्मात् भूपतिः शपथं कुर्वन् एति प्रत्यज्ञासीत्, त्वया यद् याच्यते, तदेवाहं दास्यामि।

- VIII सा कुमारी स्वीयमातुः शिक्षां लब्धा बभाषे, मञ्जुश्रियतुर्गोडन उत्तमाङ्गु भाञ्जे समानीय महं विभ्राणया
 IX ततो राजा शुशोच, किन्तु भोजनयोपविशतां सङ्गिनां स्वकृतशपथस्य यानुरोधात् तत् प्रदत्तुम आदिदेश
 X पश्चात् कारां प्रति नरं प्रदित्य योडन उत्तमाङ्गु छित्वा
 XI तत् भाञ्जन आनाय्य तस्यै कुमार्यै व्यभ्राणयत्, ततः सा स्वञ्जन्याः समीपं तन्निनाया
 XII पश्चात् योडनः शिष्या आगत्य कायं नीत्वा श्मशाने स्थापयामासुस्ततो यीशोः सन्निधिं व्रजित्वा तद्वात्तं बभाषिरो
 XIII अनन्तरं यीशुरिति निशब्दं नावा निर्जनस्थानम् अंकाडी गतवान्, पश्चात् मानवास्तत् श्रुत्वा नानानगरेभ्य आगत्य
 पदैस्तत्पश्चाद् एभ्युः।
 XIV तदानीं यीशु बर्द्धिरागत्य मडान्तं जननिवहं निरीक्ष्य तेषु कारुणिकः मनु तेषां पीडितजनान् निरामयान् यकारा
 XV ततः परं सन्ध्यायां शिष्यास्तदन्तिकमागत्य कथयाञ्चक्रुः, एहं निर्जनस्थानं वेलाप्यवसन्नाः तस्मात् मनुजान् स्वस्वग्रामं गन्तुं
 स्वार्थं लक्ष्याणि क्रेतुञ्च भवान् तान् विस्मृजतु।
 XVI किन्तु यीशुस्तानवादीत्, तेषां गमने प्रयोजनं नास्ति, यूयमेव तान् भोजयत।
 XVII तदा ते प्रत्यवदन्, अस्माकमत्र पूषपञ्चकं मीनद्वयञ्चास्ते।
 XVIII तदानीं तेनोक्तं तानि मदन्तिकमानयत।
 XIX अनन्तरं स मनुजान् यवसोपय्युपवेष्टुम् आज्ञापयामास; अपरं तत् पूषपञ्चकं मीनद्वयञ्च गृह्णन् स्वर्गं प्रति
 निरीक्ष्येश्वरीयगुणान् अनुधुं भक्त्या शिष्येभ्यो दत्तवान्, शिष्याश्च लोकेभ्यो ददुः।
 XX ततः सर्वे भुङ्क्वा परितृप्तवन्तः, ततस्तद्व्यतिष्ठन्त्यैः पूषान् द्वादशदलकान् गृहीतवन्तः।
 XXI ते भोक्तारः स्त्रीर्बालकान्श्च विहाय प्रायेण पञ्च सडञ्चाणि पुमांस आसन्।
 XXII तदनन्तरं यीशु बर्द्धिरागत्य शिष्यान् तत्रागामोर्द्धुं स्वात्रे पारं यातुञ्च गाढमादिष्टवान्।
 XXIII ततो लोकेषु विस्तृष्टेषु स विविक्ते प्रार्थयितुं गिरिभेकं गत्वा सन्ध्यां यावत् तत्रैकाडी स्थितवान्।
 XXIV किन्तु तदानीं सम्भुभवातत्वात् सरित्पते मध्ये तदङ्गैस्तरणिर्दोलायमानाभवत्।
 XXV तदा स यामिन्याश्चतुर्थप्रदरे पद्व्यां व्रजन् तेषामन्तिकं गतवान्।
 XXVI किन्तु शिष्यास्तं सारोपरि व्रजन्तं विलोक्य समुद्रिञ्चा जगदुः, अेष भूत एति शङ्कमाना उच्यैः शब्दायाञ्चकिरे या
 XXVII तदैव यीशुस्तानवदत्, सुस्थिरा भवत, मा भैष्ट, अेषोडडम्।
 XXVIII ततः पितरं एत्युक्तवान्, हे प्रभो, यदि भवानेव, तर्हि मां भवत्समीपं यातुमाज्ञापयतु।
 XXIX ततः तेनादिष्टः पितरस्तरणितोडवरुहं यीशोः अन्तिकं प्रापुं तोयोपरि वप्राजा
 XXX किन्तु प्रयत्नं पवनं विलोक्य भयात् तोये मंक्तुम् आरेभे, तस्माद् उच्यैः शब्दायमानः कथितवान्, हे प्रभो, मामवतु।
 XXXI यीशुस्तत्क्षणात् करं प्रसार्य तं धरन् उक्तवान्, हे स्तोत्रप्रत्ययिन् त्वं कुतः समशोथाः?
 XXXII अनन्तरं तयोस्तरणिमाड्डयोः पवनो निववृते।
 XXXIII तदानीं ये तरणयामासन्, त आगत्य तं प्रणय्य कथितवन्तः, यथार्थस्त्वमेवेश्वरसुतः।
 XXXIV अनन्तरं पारं प्राप्य ते गिनेधरन्नाभकं नगरमुपतस्थुः,
 XXXV तदा तत्रत्या जना यीशुं परिचीय तदृश्यस्य यतुर्दिशो वार्तां प्रदित्य यत्र यावन्तः पीडिता आसन्, तावतत्रेव
 तदन्तिकमानयामासुः।
 XXXVI अपरं तदीयवसनस्य ग्रन्थिमात्रं स्मरुं विनीय यावन्तो जनास्तत् स्पर्शं यकिरे, ते सर्वत्रेव निरामया बभूवुः।

XV

- I अपरं यिज्ञासन्नगरीयाः कतिपया अध्यापकाः किङ्गिनिश्च यीशोः समीपमागत्य कथयामासुः,
 II तव शिष्याः किमर्थम् अत्रप्रक्षालितकरैर् बक्षित्वा परम्परागतं प्राचीनानां व्यवहारं लड्वन्ते?
 III ततो यीशुः प्रत्युवाच, यूयं परम्परागतायारेण कुत ईश्वराज्ञां लड्वध्वे।
 IV ईश्वरं एत्याज्ञापयतु, त्वं निजपितरौ संमन्येथाः, येन य निजपितरौ निन्देते, स निश्चितं भ्रियेत;
 V किन्तु यूयं वदथ, यः स्वञ्जनकं स्वञ्जननीं वा वाक्यमिहं वदति, युवां मत्तो यल्लभेथे, तत् न्यविधेत,
 VI स निजपितरौ पुनर्न संमंश्यते। एत्थं यूयं परम्परागतेन स्वेषामाचारैश्चेश्वरीयाज्ञां लुम्पथा
 VII रे क्वाटिनः सर्वे यिशयियो युष्मानधि भविष्यद्वयनान्येतानि सम्यग् उक्तवान्।
 VIII वदन् मनुजान् अते समायान्ति मदन्तिकं। तथाधरैर् मदीयञ्च मानं कुर्वन्ति ते नराः।
 IX किन्तु तेषां मनो मत्तो विदूरत्रेव तिष्ठति। शिक्षयन्तो विधीन् त्राज्ञां लञ्जेन्ते मां मुवैव ते।
 X ततो यीशु बर्द्धिरागत्य आङ्गुय प्रोक्तवान्, यूयं श्रुत्वा बुध्यध्वं।
 XI यन्मुपं प्रविशति, तत् मनुजम् अमर्थं न करोति, किन्तु यदास्यात् निर्गच्छति, तदैव मानुषमधेयी करोति।
 XII तदानीं शिष्या आगत्य तस्मै कथयाञ्चक्रुः, अेषां कथां श्रुत्वा किङ्गिनिश्चो व्यरज्यन्त, तत् किं भवता ज्ञायते?
 XIII स प्रत्यवदत्, मम स्वर्गस्थः पिता यं कञ्चिदड्डुकरं नारोपयत्, स उत्याव्यते।
 XIV ते तिष्ठन्तु, ते अन्धमनुजानाम् अन्धमार्गदर्शका एव; यद्यन्धोऽन्धं पन्थानं दर्शयति, तर्ह्युभौ गर्ते पततः।
 XV तदा पितरस्तं प्रत्यवदत्, दृष्टान्तमिममस्मान् औधयतु।
 XVI यीशुना प्रोक्तं, यूयमद्य यावत् किमबोधाः स्य?
 XVII कथामिमां किं न बुध्यध्वे ? यदास्यं प्रेविशति, तद् उदरे पतन् बर्द्धिर्निर्याति,
 XVIII किन्त्वास्याद् यन्त्रियाति, तद् अन्तःकरणात् निर्यातत्वात् मनुजमधेयं करोति।
 XIX यतोऽन्तःकरणात् कुञ्चिन्ता बधः पारदाडिकता वेश्यागमनं येर्यं मिथ्यासाक्ष्यम् ईश्वरनिन्दा यैतानि सर्वाणि निर्यान्ति।

- XX अतानि मनुष्यमपवित्री कुर्वन्ति किन्त्वप्रक्षालितकरेण भोजनं मनुष्यभेद्यं न करोति।
 XXI अनन्तरं यीशुस्तस्मात् स्थानात् प्रस्थाप्य सोरसीदोन्नगरयोः सीमामुपतस्थौ।
 XXII तदा तत्सीमातः कायित् किनानीया योषिद् आगत्य तमुच्येरुवाच, हे प्रभो दायुधः सन्तान, भूमैका दुःखितास्ते सा भूतग्रस्ता सती मडाकलेशं प्राप्नोति मम धरत्वा।
 XXIII किन्तु यीशुस्तां किमपि नोक्तवान्, ततः शिष्या आगत्य तं निवेदयामासुः, अेषा योषिद् अस्माकं पश्चाद् उच्यैराडूयागच्छति, अेषां विसृजतु।
 XXIV तदा स प्रत्यवदत्, एषायेवगोत्रस्य धारितमेषान् विना कस्याप्यन्यस्य समीपं नाहं प्रेषितोस्मि।
 XXV ततः सा नारीसमागत्य तं प्रणम्य जगाद, हे प्रभो मामुपकुरु।
 XXVI स उक्तवान्, बालकानां लक्ष्यमादाय सारमेयेभ्यो दानं नोयितं।
 XXVII तदा सा बभाषे, हे प्रभो, तत् सत्यं, तथापि प्रभो भञ्जाद् यदुच्छिष्टं पतति, तत् सारमेयाः भादन्ति।
 XXVIII ततो यीशुः प्रत्यवदत्, हे योषित्, तव विश्वासो महां तस्मात् तव मनोभिलषितं सिद्ध्यतु, तेन तस्याः कन्या तस्मिन्नेव दण्डे निरामयाभवत्।
 XXIX अनन्तरं यीशुस्तस्मात् स्थानात् प्रस्थाप्य गालील्सागरस्य सन्निधिमागत्य धराधरमारुह्य तत्रोपविवेश।
 XXX पश्चात् जननिवहो बहून् अत्रान्धमूकशुक्कर्मणुषान् आदाय यीशोः समीपमागत्य तस्यरक्षणान्तिकं स्थापयामासुः, ततः सा तान् निरामयान् अकरोत्।
 XXXI एतं मुक्ता वाक्यं वदन्ति, शुष्कराः स्वास्थयमायान्ति, पङ्क्तवो गच्छन्ति, अन्धा वीक्षन्ते, एति विलोक्य लोका विस्मयं मन्यमाना एतस्यैव ईश्वरं धन्यं बभाषिरे।
 XXXII तदानीं यीशुः स्वशिष्यान् आहूय गदितवान्, अतज्जन्निवहेषु मम दया ज्ञायते, अते दिनत्रयं मया साकं सन्ति, अेषां लक्ष्यवस्तु य कञ्चिदपि नास्ति, तस्मादहमेतान्कृताहारान् न विस्रक्ष्यामि, तथात्वे वर्त्ममध्ये क्लाम्येषु।
 XXXIII तदा शिष्या उच्युः, अतस्मिन् प्रान्तरमध्यं अतावतो मर्त्यान् तर्पयितुं वयं कुत्र पूषान् प्राप्स्यामः?
 XXXIV यीशुरपृच्छत्, युष्माकं निकटे कति पूषा आसते? त उच्युः, सप्तपूषा अल्पाः क्षुद्रमीनाश्च सन्ति।
 XXXV तदानीं स लोकनिवहं भूमामुपवेष्टुम् आदिश्य।
 XXXVI तान् सप्तपूषान् मीनांश्च गृह्णन् ईश्वरीयगुणान् अनूद्य भञ्ज्वा शिष्येभ्यो ददौ, शिष्या लोकेभ्यो ददुः।
 XXXVII ततः सर्वे भुक्त्वा तृप्तवन्तः, तदवशिष्टलक्ष्येषु सप्तलक्षान् परिपूर्णं संजगदुः।
 XXXVIII ते लोकतारो योषितो बालकांश्च विहाय प्रायेण यतुःसहस्राणि पुरुषा आसन्।
 XXXIX ततः परे स जननिवहं विसृज्य तरिमारुह्य मगदलप्रदेशं गतवान्।

XVI

- I तदानीं किंशिनः सिद्धकिनागत्य तं परीक्षितुं नभमीयं किञ्चन लक्ष्म दशयितुं तस्मै निवेदयामासुः।
 II ततः स उक्तवान्, सन्ध्यायं नभसो रक्तत्वाद् यूयं वदथ, श्वो निर्भलं दिनं भविष्यति।
 III प्रातःकाले य नभसो रक्तत्वात् मलिनत्वात् वदथ, जग्जग्ज भविष्यति। हे कपटिनो यदि यूयम् अन्तरीक्षस्य लक्ष्म बोद्धुं शक्नुथ, तर्हि कालस्यैतस्य लक्ष्म कथं बोद्धुं न शक्नुथ?
 IV अतःकालस्य दृष्टो व्यभिचारी य वंशो लक्ष्म गवेषयति, किन्तु यूनसो भविष्यद्वादिनो लक्ष्म विनान्यत् किमपि लक्ष्म तान् न दशयिष्यते। तदानीं स तान् विहाय प्रतस्थे।
 V अनन्तरमन्यपारगमनकाले तस्य शिष्याः पूषामानेतुं विस्मृतवन्तः।
 VI यीशुस्तानवादीत्, यूयं किंशिनानां सिद्धकिनाञ्च किंप्रति सावधानाः सतर्काश्च भवत।
 VII तेन ते परस्परं विविच्य कथयितुमारैभिरे, वयं पूषामानेतुं विस्मृतवन्त अतःकारणं एति कथयति।
 VIII किन्तु यीशुस्तद्विज्ञाय तानवोचत्, हे स्तोत्रविश्वांसिनो यूयं पूषामानयनमधि कुतः परस्परमेतद् विविच्य?
 IX युष्मानिः किमद्यापि न ज्ञायते? पञ्चभिः पूषैः पञ्चसहस्रपुरुषेषु भोजितेषु लक्ष्योच्छिष्टपूरुषान् कति लक्षान् समगृह्णीतं?
 X तथा सप्तभिः पूषैश्चतुःसहस्रपुरुषेषु भोजितेषु कति लक्षान् समगृह्णीत, तत् किं युष्मानिर्भ्रम्यते?
 XI तस्मात् किंशिनानां सिद्धकिनाञ्च किंप्रति सावधानास्तिष्ठत, कथामिमाम् अहं पूषानधि नाकथयं, अतद् यूयं कुतो न बुध्यध्वे?
 XII तदानीं पूषकिंप्रति सावधानास्तिष्ठतेति नोक्त्वा किंशिनानां सिद्धकिनाञ्च उपदेशं प्रति सावधानास्तिष्ठतेति कथितवान्, एति तैरयोषि।
 XIII अपरत्र यीशुः कैसरिया-द्विदिपिप्रदेशमागत्य शिष्यान् अपृच्छत्, योऽहं मनुजसुतः सोऽहं कः? लोकेऽहं किमुच्ये?
 XIV तदानीं ते कथितवन्तः, केचिद् वदन्ति त्वं मज्जयिता योऽहं, केचिद्ददन्ति, त्वम् अेलियः, केचिच्च वदन्ति, त्वं यिरिमियो वा कश्चिद् भविष्यद्वादीति।
 XV पश्चात् स तान् पप्रच्छ, यूयं मां कं वदथ? ततः शिमोन् पितर उवाच,
 XVI त्वममेश्वरस्याभिषिक्तपुत्रः।
 XVII ततो यीशुः कथितवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं धन्यः, यतः कोपि अनुजस्तव्येतज्जज्ञानं नोदादायत्, किन्तु मम स्वर्गस्यः पितोऽदायत्।
 XVIII अतोऽहं त्वां वदामि, त्वं पितरः (प्रस्तरः) अहञ्च तस्य प्रस्तरस्योपरि स्वमादुर्ली निर्मास्यामि, तेन निरयो भवात् तां पराजितुं न शक्यति।
 XIX अहं तुभ्यं स्वर्गीयराज्यस्य कुञ्जिकां दास्यामि, तेन यत् किञ्चन त्वं पृथिव्यां भन्त्यसि तत्स्वर्गे भन्त्यते, यस्य किञ्चन मह्यं मोक्षसि तत् स्वर्गे मोक्षते।

- XX पश्चात् स शिष्यानादिशत्, अहमभिषिक्तो यीशुरिति कथां कस्मैयिदपि यूयं मा कथयत।
 XXI अन्यञ्च यिरुशलानगरं गत्वा प्राचीनलोकेभ्यः प्रधानयाजकेभ्यः उपाध्यायेभ्यश्च बहुदुःखभोगस्तैर्हृतत्वं तृतीयदिने पुनरुत्थानञ्च ममावश्यकम् अेताः कथा यीशुस्तत्कालमारभ्य शिष्यान् ज्ञापयितुम् आरब्धवान्।
 XXII तदानीं पितरस्तस्य करं धृत्वा तर्जयित्वा कथयितुमारब्धवान्, हे प्रभो, तत् त्वत्तो दूरं यातु, त्वां प्रति कदापि न घटिष्यते।
 XXIII किन्तु स वदनं परावर्त्य पितरं जगाम, हे विघ्नकारिन्, मत्सम्भुपाद् दूरीभव, त्वं मां बाधसे, ईश्वरीयकार्यात् मानुषीयकार्यं तुभ्यं रोयते।
 XXIV अनन्तरं यीशुः स्वीयशिष्यान् उक्तवान् यः कश्चित् मम पश्चाद्रामी भवितुम् इच्छति, स स्वं दाम्यतु, तथा स्वकुशं गृह्णन् मत्पश्चादायातु।
 XXV यतो यः प्राणान् रक्षितुमिच्छति, स तान् हारयिष्यति, किन्तु यो महर्थं निजप्राणान् हारयति, स तान् प्राप्स्यति।
 XXVI मानुषो यदि सर्वं जगत् लभते निजप्राणान् हारयति, तर्हि तस्य को लाभः? मनुजो निजप्राणानां विनिमयेन वा किं दातुं शक्नोति?
 XXVII मनुजसुतः स्वदूतैः साकं पितुः प्रभावेणागमिष्यति; तदा प्रतिमनुजं स्वस्वकर्मानुसारतः कुलं दास्यति।
 XXVIII अहं युष्मान् तथ्यं वक्षि, सराज्यं मनुजसुतम् आगतं न पश्यन्तो मृत्युं न स्वादिष्यन्ति, अेतादृशाः कतिपयजना अत्रापि दृश्यामानाः सन्ति।

XVII

- I अनन्तरं षड्दिनेभ्यः परं यीशुः पितरं याकूबं तत्सहजं योहनञ्च गृह्णन् उत्र्याद्रेर्विचिक्तस्थानम् आगत्य तेषां समक्षं उपमन्यत् दधार।
 II तेन तदारभ्यं तेजस्वि, तदाभरणम् आलोकयत् पादुकरभयत्।
 III अन्यस्य तेन साकं संलपन्तौ भूसा अेलियश्च तेभ्यो दर्शनं ददतुः।
 IV तदानीं पितरो यीशुं जगाम, हे प्रभो स्थितिरत्रास्माकं शुभा, यदि भवतानुमन्यते, तर्हि भवदर्थमेकं मूसार्थमेकम् अवलियार्थञ्चैकम् धति त्रीणि दूष्याणि निर्भम।
 V अेतत्कथनकाले अेक उज्ज्वलः पयोस्तेषामुपरि छायां कृतवान्, वारिदाद् अेषा नभसीया वाग् बलूव, ममायं प्रियः पुत्रः, अस्मिन् मम मडासन्तोष अेतस्य वाक्यं यूयं निशामयत।
 VI किन्तु वायमेतां शृण्वन्तयेव शिष्या मृशं शङ्कमाना न्युञ्जन् न्यपतन्।
 VII तदा यीशुरागत्य तेषां गात्राणि स्पृशन् उवाच, उत्तिष्ठत, मा लैषा।
 VIII तदानीं नेत्राण्युन्मील्य यीशुं विना कमपि न ददृशुः।
 IX ततः परम् अद्रेरवरोडशकाले यीशुस्तान् उत्थादितेश, मनुजसुतस्य मृतानां मध्यादुत्थानं यावन्न जायते, तावत् युष्मान्भिरेतद्दर्शनं कस्मैयिदपि न कथयितव्यं।
 X तदा शिष्यास्तं पप्रच्छुः, प्रथमम् अेलिय आयास्यतीति कुत उपाध्यायैरुच्यते?
 XI ततो यीशुः प्रत्यावादीत्, अेलियः प्रागेत्य सव्वाणि साधयिष्यतीति सत्यं,
 XII किन्त्वहं युष्मान् वक्षि, अेलिय अेत्य गतः, ते तमपरिचित्य तस्मिन् यथेच्छं व्यवजहुः; मनुजसुतेनापि तेषामन्तिके तादृग् दुःखं भोक्तव्यं।
 XIII तदानीं स मज्जयितारं योहनमधि कथामेतां व्याहृतवान्, एतथं तच्छिष्या व्युत्थिरे।
 XIV पश्चात् तेषु जननिवहस्यान्तिकमागतेषु कश्चित् मनुजस्तदन्तिकमेत्य ज्ञानुनी पातयित्वा कथितवान्,
 XV हे प्रभो, मत्पुत्रं प्रति कृपां विदधातु, सोपस्माराभयेन भृशं व्यथितः सन् पुनः पुनर्वह्नी मुहुज्जलमध्ये पतति।
 XVI तस्माद् भवतः शिष्याणां समीपे तमानयं किन्तु ते तं स्वास्थं कर्तुं न शक्ताः।
 XVII तदा यीशुः कथितवान् रे अविश्वासिनः, रे विपथगामिनः, पुनः कतिकालान् अहं युष्माकं सन्निधौ स्थास्यामि? कतिकालान् वा युष्मान् सङ्घिष्ये? तमत्र ममान्तिकमानयत।
 XVIII पश्चाद् यीशुना तर्जतयेव स भूतस्तं विहाय गतवान्, तद्दृशयेव स बालको निरामयोऽभूत्।
 XIX ततः शिष्या गुप्तं यीशुमुपागत्य बभाषिरे, कुतो वयं तं भूतं त्याजयितुं न शक्ताः?
 XX यीशुना ते प्रोक्ताः, युष्माकमप्रत्ययात्;
 XXI युष्मानहं तथ्यं वक्षि यदि युष्माकं सधर्पैकमात्रोपि विश्वासां जायते, तर्हि युष्मान्भिरस्मिन् शैले त्वमितः स्थानात् तत् स्थानं याडीति ब्रूते स तदैव यलिष्यति, युष्माकं किमप्यसाध्यञ्च कर्म न स्थास्याति। किन्तु प्रार्थनोपवासौ विनैतादृशो भूतो न त्याज्येता।
 XXII अपरं तेषां गालीलप्रदेशे भ्रमणकाले यीशुना ते गदिताः, मनुजसुतो जनानां करेषु समर्पयिष्यते तैर्हनिष्यते य,
 XXIII किन्तु तृतीयेऽदिने न उत्थापिष्यते, तेन ते भृशं दुःखिता बभूवुः।
 XXIV तदनन्तरं तेषु कङ्कान्ङ्गनगरमागतेषु करसंग्राहणः पितरान्तिकमागत्य पप्रच्छुः, युष्माकं गुरुः किं मन्दिारर्थं करं न ददाति? ततः पितरः कथितवान् ददाति।
 XXV ततस्तस्मिन् गुडमध्यमागते तस्य कथाकथनात् पूर्वमेव यीशुरुवाच, हे शिमोन्, मेदिन्या राजानः स्वस्वापत्येभ्यः किं विदेशिभ्यः केभ्यः करं गृह्णन्ति? अत्र त्वं किं ब्रूथसे? ततः पितर उक्तवान्, विदेशिभ्यः।
 XXVI तदा यीशुरुक्तवान्, तर्हि सन्ताना मुक्ताः सन्ति।
 XXVII तथापि यथास्मान्भिरस्तेषामन्तराथो न जन्त्यते, तत्कृते जलधेस्तीरे गत्वा वडिशं क्षिप, तेनादौ यो मीन उत्थास्यति, तं धृत्वा तन्मुपे मोयिते तोलकैकं रथ्यं प्राप्स्यसि, तद् गृहीत्वा तव मम य कृते तेभ्यो देहि।

XVIII

- I तदानीं शिष्या यीशोः समीपमागत्य पृष्टवन्तः स्वर्गराज्ये कः श्रेष्ठः?
- II ततो यीशुः क्षुद्रमेकं बालकं स्वसमीपमानीय तेषां मध्ये निधाय जगाद,
- III युष्मानन्दं सत्यं ब्रवीमि, यूयं मनोविनिमयेन क्षुद्रबालवत् न सन्तः स्वर्गराज्यं प्रवेष्टुं न शक्नुथा
- IV यः कश्चिद् ऐतस्य क्षुद्रबालकस्य सममात्मानं नम्रीकरोति, सख्येव स्वर्गराज्ये श्रेष्ठः।
- V यः कश्चिद् ऐतादृशं क्षुद्रबालकमेकं मम नाम्नि गृह्णाति, स मामेव गृह्णाति।
- VI किन्तु यो जनो मयि कृतविश्वासानामेतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् ऐकस्यापि विधिं जनयति, कण्ठबद्धपेषणीकस्य तस्य सागरागाधजले मज्जन् श्रेयः।
- VII विध्नात् जगतः सन्तापो भविष्यति, विघ्नोऽवश्यं जनयिष्यते, किन्तु येन मनुज्जेन विघ्नो जनिष्यते तस्यैव सन्तापो भविष्यति।
- VIII तस्मात् तव कश्चरन्तो वा यदि त्वां बाधते, तर्हि तं छित्वा निक्षिप, द्विकरस्य द्विपदस्य वा तवानप्तवह्नी निक्षेपात्, भञ्जस्य वा छिन्नहस्तस्य तव ज्वने प्रवेशो वरं।
- IX अपरं तव नेत्रं यदि त्वां बाधते, तर्हि तद्युत्याप्य निक्षिप, द्विनेत्रस्य नरकाग्नौ निक्षेपात् काणस्य तव ज्वने प्रवेशो वरं।
- X तस्मादवधेद्, ऐतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् ऐकमपि मा तुच्छीकुरुत,
- XI यतो युष्मानन्दं तथ्यं ब्रवीमि, स्वर्गे तेषां दूता मम स्वर्गस्थस्य पितुरास्यं नित्यं पश्यन्ति। अयं ये ये हारितास्तान् रक्षितुं मनुजपुत्र आगच्छतु।
- XII यूयमत्र किं विविग्धे? कस्यचिद् यदि शतं मेघाः सन्ति, तेषामेको ह्यार्यते य, तर्हि स ऐकोनशतं मेघान् विहाय पर्वतं गत्वा तं हारितमेकं किं न भृगयते?
- XIII यदि य कदाचित् तन्मेघोद्देशं लभते, तर्हि युष्मानन्दं सत्यं कथयामि, सोऽविपथगामिभ्य ऐकोनशतमेघेभ्योपि तदेकहेतोरधिकम् आह्लादते।
- XIV तद्दृष्ट् ऐतेषां क्षुद्रप्राणिनाम् ऐकोपि नश्यतीति युष्माकं स्वर्गस्थपितु नाम्निमतम्।
- XV यद्यपि तव भ्राता त्वयि किमपराधयति, तर्हि गत्वा युवयोर्द्वयोः स्थितयोस्तस्यापराधं तं ज्ञापया तत्र स यदि तव वाक्यं शृणोति, तर्हि त्वं स्वभ्रातरं प्राप्तवान्,
- XVI किन्तु यदि न शृणोति, तर्हि द्वाभ्यां त्रिभि वा साक्षीभिः सर्व्व वाक्यं यथा निश्चितं जायते, तदर्थम् ऐकं द्वौ वा साक्षिणौ गृहीत्वा याहि।
- XVII तेन स यदि तयो वाक्यं न मान्यते, तर्हि समाजं तज्ज्ञापय, किन्तु यदि समाजस्यापि वाक्यं न मान्यते, तर्हि स तव समीपे देवपूजकस्य यज्ञाद्यद्येव य भविष्यति।
- XVIII अहं युष्मान् सत्यं वदामि, युष्माभिः पृथिव्यां यद् बध्यते तत् स्वर्गे भन्त्यते; मेदिन्यां यत् बोध्यते, स्वर्गेऽपि तत् मोक्षयते।
- XIX पुनरहं युष्मान् वदामि, मेदिन्यां युष्माकं यदि द्वावेकवाक्यीभूय किञ्चित् प्रार्थयेते, तर्हि मम स्वर्गस्थपित्रा तत् तयोः कृते सम्पन्नं भविष्यति।
- XX यतो यत्र द्वौ त्रयो वा मम नाम्नि मिलन्ति, तत्रैवाहं तेषां मध्येऽस्मि।
- XXI तदानीं पितरस्तत्समीपमागत्य कथितवान् हे प्रभो, मम भ्राता मम यधपराधयति, तर्हि तं कतिकृत्वः क्षमिष्ये?
- XXII किं सप्तकृत्वः? यीशुस्तं जगाद, त्वां केवलं सप्तकृत्वो यावत् न वदामि, किन्तु सप्तत्या गुणितं सप्तकृत्वो यावत्।
- XXIII अपरं निज्जासैः सह जिगिषायिषुः कश्चिद् राज्जेव स्वर्गराज्यं।
- XXIV आरब्धे तस्मिन् गणने सार्द्धसहस्रमुद्रापूरितानां दशसहस्रपुटकानाम् ऐकोऽधमार्गस्तत्समक्षमानायि।
- XXV तस्य परिशीधनाय द्रव्याभावात् परिशीधनार्थं स तदीयभार्यापुत्रादिसर्व्वस्वञ्च विक्रीयतामिति तत्रभुत्रादित्देशं।
- XXVI तेन स दासस्तस्य पादयोः पतन् प्रणम्य कथितवान्, हे प्रभो भवता धैर्यं कृते मया सर्व्व परिशीधियते।
- XXVII तदानीं दासस्य प्रभुः सकराणः सन् सकलार्ण क्षमित्वा तं तत्याज।
- XXVIII किन्तु तस्मिन् दासे बहि यति, तस्य शतं मुद्रायतुर्थाशान् यो धारयति, तं सहदासं दृष्ट्वा तस्य कण्ठं निष्पीड्य गदितवान्, मम यत् प्रायं तत् परिशीधय।
- XXIX तदा तस्य सहदासस्तत्यादयोः पतित्वा विनीय बलाभे, त्वया धैर्यं कृते मया सर्व्व परिशीधियते।
- XXX तथापि स तत् नाडगीकृत्य यावत् सर्व्वभूणं न परिशीधितवान् तावत् तं कारायां स्थापयामास।
- XXXI तदा तस्य सहदासास्तस्यैतादृग् आयराणं विलोक्य प्रभोः समीपं गत्वा सर्व्व वृत्तान्तं निवेदयामासुः।
- XXXII तदा तस्य प्रभुस्तमाहूय जगाद, रे दुष्ट दास, त्वया मत्सन्निधी प्रार्थिते मया तव सर्व्वभूणं त्यक्तं;
- XXXIII यथा याहं त्वयि करुणं कृतवान्, तथैव त्वत्सहदासे करुणाकरुणं किं तव नीयितं?
- XXXIV छति कथयित्वा तस्य प्रभुः कुदृध्यन् निज्जप्रायं यावत् स न परिशीधितवान्, तावत् प्रहारकानां करेषु तं समर्पितवान्।
- XXXV यदि यूयं स्वान्तःकरार्णैः स्वस्वसहजानाम् अपराधान् न क्षमध्वे, तर्हि मम स्वर्गस्थः पितापि युष्मान् प्रतीत्यं करिष्यति।

XIX

- I अनन्तरम् ऐतासु कथासु समाप्तासु यीशु गालीलप्रदेशात् प्रस्थापय र्धन्तीरस्थं यिहूदाप्रदेशं प्राप्तः।
- II तदा तत्पश्चात् जननिवडे गते स तत्र तान् निरामयान् अकरोत्।
- III तदनन्तरं किंरुशिनस्तत्समीपमागत्य पारीक्षितुं तं पप्रच्छुः, कस्मादपि कारणात् नरेण स्वजाया परित्याज्या न वा?
- IV स प्रत्युवाय, प्रथमम् ईश्वरो नरत्वेन नारीत्वेन य मनुजान् ससर्ज, तस्मात् कथितवान्,
- V मानुषः स्वपितरौ परित्यज्य स्वपत्न्याम् आसक्षयते, तौ द्वौ जनावेकाङ्गौ भविष्यतः, किमेतद् युष्माभिर् न पठितम्?

- VI अतस्ती पुन न द्वौ तयोरेकाङ्गत्वं ज्ञातं, ईश्वरेण यय्य समयुज्यत, मनुजो न तद् भिन्धात्।
 VII तदानीं ते तं प्रत्यवदन्, तथात्वे त्याज्यपत्रं दत्त्वा स्वां स्वां ज्ञायां त्यक्तुं व्यवस्थां भूसाः कथं विलेभे?
 VIII ततः स कथितवान्, युष्माकं मनसां काठिन्याद् युष्मान् स्वां स्वां ज्ञायां त्यक्तुम् अन्वमन्वत किन्तु प्रथमाद् अथो विधिर्नासीत्।
 IX अतो युष्मानं वदामि, व्यभिचारं विना यो निजज्ञायां त्यजेत् अन्वाञ्च विवडेत्, स परदारान् गच्छति; यश्च त्यक्तां नारीं विवडति सोपि परदारेषु मते।
 X तदा तस्य शिष्यास्तं बलाघिरे, यद्दि स्वजायया साकं पुंस अतादृक् सम्बन्धो जायते, तर्हि विवडनमेव न भद्रं।
 XI ततः स उक्तवान्, येभ्यस्तत्सामर्थ्यं आदायि, तान् विनान्यः कोपि मनुज् अेत-मत्तं ग्रहीतुं न शक्नोति।
 XII कतिपया ज्ञननकलीबः कतिपया नरकृतकलीबः स्वर्गराज्याय कतिपयाः स्वकृतकलीबाश्च सन्ति, ये ग्रहीतुं शक्नुवन्ति ते गृह्णन्तु।
 XIII अपरम् यथा स शिशूनां गात्रेषु उस्तं दत्त्वा प्रार्थयते, तदर्थं तत्समीपं शिशव आनीयन्त, तत् आनयितुं शिष्यास्तिरस्कृतवन्तः।
 XIV किन्तु यीशुरुवाय, शिशवो मदनतिकम् आगच्छन्तु, तान् मा वारयत, अतादृशां शिशूनामेव स्वर्गराज्यां।
 XV ततः स तेषां गात्रेषु उस्तं दत्त्वा तस्मात् स्थानात् प्रतस्थे।
 XVI अपरम् अेक आगत्य तं पप्रच्छ, हं परमगुरो, अनन्तायुः प्राप्तुं मया किं किं सत्कर्म कर्तव्यं?
 XVII ततः स उवाच, मां परमं कुतो वदसि? विनैश्वरं न कोपि परमः, किन्तु यधनन्तायुः प्राप्तुं वाञ्छसि, तद्वाज्ञाः पालया।
 XVIII तदा स पृष्टवान्, काः का आज्ञाः? ततो यीशुः कथितवान्, नरं मा हन्याः, परदारान् मा गच्छेः, मा योरयेः, मृषासाक्ष्यं मा दद्याः।
 XIX निजपितरौ संमन्यस्व, स्वसमीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुरु।
 XX स युवा कथितवान्, आ बाल्याद् अताः पालयामि, एदानीं किं न्यूनमास्ते?
 XXI ततो यीशुरवदत्, यद्दि सिद्धो भवितुं वाञ्छसि, तर्हि गत्वा निजसर्वस्वं विक्रीय द्रिद्रेत्यो वितर, ततः स्वर्गे वितं लप्स्यसे; आगच्छ, मत्पश्चाद्गतीं य भव।
 XXII अतां वाचं श्रुत्वा स युवा स्वीयबहुसम्पत्तेर्विषणः सन् यदितवान्।
 XXIII तदा यीशुः स्वशिष्यान् अवदत्, धनिनां स्वर्गराज्यप्रवेशो मडाङ्गुष्ठर एति युष्मानं तथं वदामि।
 XXIV पुनरपि युष्मानं वदामि, धनिनां स्वर्गराज्यप्रवेशात् सूखीछिद्रेण मडाङ्गुष्ठमनं सुकरो।
 XXV एति वाक्यं निशम्य शिष्या अतियमत्कृत्य कथयामासुः; तर्हि कस्य परित्राणं भवितुं शक्नोति?
 XXVI तदा स तान् दृष्ट्वा कथयामास, तत् मानुषाणामशक्यं भवति, किन्तु ईश्वरस्य सर्वं शक्यम्।
 XXVII तदा पितरस्तं गदितवान्, पश्य, वयं सर्वं परित्यज्य भवतः पश्चाद्गतिं नो ऽभवामः; वयं किं प्राप्स्यामः?
 XXVIII ततो यीशुः कथितवान्, युष्मानं तथं वदामि, यूयं मम पश्चाद्गतिं नो ज्ञाता एति कारणात् नवीनसृष्टिकाले यदा मनुजसुतः स्वीयैश्वर्यसिंहासन उपवेक्ष्यति, तदा यूयमपि द्वादशसिंहासनेषूपविश्य एस्त्रायेलीयद्वादशवंशानां विचारे करिष्यथा।
 XXIX अन्वयय यः कश्चित् मम नामकारणात् गृहं वा भ्रातरं वा भगिनीं वा पितरं वा मातरं वा ज्ञायां वा बालकं वा भूमिं परित्यजति, स तेषां शतगुणं लप्स्यते, अनन्तायुमोऽधिकारित्वञ्च प्राप्स्यति।
 XXX किन्तु अत्रीया अनेके जनाः पश्चात्, पश्चातीयाश्चानेके लोका अत्रो भविष्यन्ति।

XX

- I स्वर्गराज्यम् अतादृशा केनयिद् गृहस्येन समं, योऽतिप्रभाते निजद्राक्षाक्षेत्रे कृषकान् नियुक्तुं गतवान्।
 II पश्चात् तैः साकं दिनैकभृति मुद्रायतुर्थांशं निर्यय तान् द्राक्षाक्षेत्रं प्रेरयामास।
 III अनन्तरं प्रडरैकवेलायां गत्वा उड्रे कतिपयान् निष्कर्मकान् विलोक्य तानवदत्,
 IV यूयमपि मम द्राक्षाक्षेत्रं यात, युष्मभ्यमहं योग्यभृतिं दास्यामि, ततस्ते वप्रजुः।
 V पुनश्च स द्वितीयतृतीययोः प्रडरयोर्बहिर् गत्वा तथैव कृतवान्।
 VI ततो दृष्ट्वायावशिष्टायां वेलायां बहिर् गत्वापरान् कतिपयज्जानान् निष्कर्मकान् विलोक्य पृष्टवान्, यूयं किमर्थम् अत्र सर्वं दिनं निष्कर्मोऽस्तिष्ठथ?
 VII ते प्रत्यवदन्, अस्मान् न कोपि कर्मणि नियुक्तो तदानीं स कथितवान्, यूयमपि मम द्राक्षाक्षेत्रं यात, तेन योग्यां भृतिं लप्स्यथा।
 VIII तदनन्तरं सन्ध्यायां सत्यां सत्रेव द्राक्षाक्षेत्रपतिरध्यक्षं गदिवान्, कृषकान् आहूय शेषज्जन्मारुष्य प्रथमं यावत् तेभ्यो भृतिं ददधि।
 IX तेन ये दृष्ट्वायावस्थिते समायातास्तेषाम् अेकैको ज्जो मुद्रायतुर्थांशं प्राप्नोत्।
 X तदानीं प्रथमनियुक्ता ज्जना आगत्यानुमितवन्तो वयमधिकं प्रप्स्यामः, किन्तु तैरपि मुद्रायतुर्थांशोऽलाभि।
 XI ततस्ते तं गृहीत्वा तेन क्षेत्रपतिना साकं वाग्गुद्वं कुर्वन्तः कथयामासुः,
 XII वयं कृत्स्नं दिनं तापद्वलेशी सोढवन्तः, किन्तु पश्चाताया से ज्जना दृष्ट्वायमात्रं परिश्रान्तवन्तस्तेऽस्माभिः समांशाः कृताः।
 XIII ततः स तेषामेकं प्रत्युवाच, हं वत्स, मया त्वां प्रति कोपन्त्यायो न कृतः किं त्वया मत्समक्षं मुद्रायतुर्थांशो नाङ्गीकृतः?
 XIV तस्मात् तव यत् प्रायं तदादाय याधि, तुभ्यं यति, पश्चातीयनियुक्तलोकायापि तति दातुमिच्छामि।
 XV स्वेच्छया निजद्रव्यव्यवहरणं किं मया न कर्तव्यं? मम दातृत्वात् त्वया किम् ईष्यादृष्टिः कियते?
 XVI एत्थम् अत्रीयलोकाः पश्चातीया भविष्यन्ति, पश्चातीयज्जनाश्चत्रीया भविष्यन्ति, अडूता बडवः किन्त्वये मनोभिलषिताः।
 XVII तदनन्तरं यीशु रिंशालभनगरं गच्छन् मार्गमध्ये शिष्यान् अेकान्ते वलाषे,

- XVIII पश्य वयं यिज्ञशालभनगरं यामः, तत्र प्रधानयाजकाध्यापकानां करेषु मनुष्यपुत्रः समर्पिष्यते;
- XIX ते य तं ङन्तुमाज्ञाय तिरस्कृत्य वेत्रेण प्रहर्तुं कुशे धातयितुञ्चान्यदेशीयानां करेषु समर्पयिष्यन्ति, किन्तु स तृतीयदिवसे श्मशानाद् उत्थापिष्यति
- XX तदानीं सिवदीयस्य नारी स्वपुत्रावादाय यीशोः समीपम् अेत्य प्रज्ञाम्य कञ्चनानुग्रहं तं ययाये
- XXI तदा यीशुस्तां प्रोक्तवान्, त्वं किं यायसे? ततः सा बलाघे, भवतो राजत्वे ममानयोः सुतयोरेकं भवदक्षिणपार्श्वं द्वितीयं वामपार्श्वं उपवेष्टुम् आज्ञापयतु।
- XXII यीशुः प्रत्युवाच, युवाभ्यां यद् याच्यते, तन्न बुध्यते, अहं येन कंसेन पास्यामि युवाभ्यां किं तेन पातुं शक्यते? अहञ्च येन मञ्जनेन मञ्जिष्ये, युवाभ्यां किं तेन मञ्जयितुं शक्यते? ते जगद्गुः शक्यते।
- XXIII तदा स उक्तवान्, युवां मम कंसेनावश्यं पास्यथः, मम मञ्जनेन य युवामपि मञ्जिष्येथे, किन्तु येषां कृते मत्तातेन निरूपितम् एहं तान् विहायान्यं कमपि मदक्षिणपार्श्वं वामपार्श्वं य समुपवेष्टयितुं ममाधिकारो नास्ति।
- XXIV अतः कथां श्रुत्वान्ये दशशिष्यास्तौ भ्रातरौ प्रति युक्तुपुः।
- XXV किन्तु यीशुः स्वसमीपं तानाहूय जगाद, अन्यदेशीयलोकानां नरपतयस्तान् अधिदुर्वन्ति, ये तु मङ्गान्तस्ते तान् शासति, एति यूयं ज्ञानीथा
- XXVI किन्तु युष्माकं मध्ये न तथा भवेत्, युष्माकं यः कश्चित् मङ्गान् बुभूषति, स युष्मान् सेवेत;
- XXVII यश्च युष्माकं मध्ये मुष्यो बुभूषति, स युष्माकं दासो भवेत्।
- XXVIII एतथं मनुजपुत्रः सेव्यो भवितुं नहि, किन्तु सेवितुं बहूनां परित्राणामुप्यार्थं स्वप्राणान् दातुञ्चागतः।
- XXIX अनन्तरं यिरीडोनगरात् तेषां बहिर्गमनसमये तस्य पश्चाद् बहवो लोका वप्रणुः।
- XXX अपरं वर्तमानार्थं उपविशन्तौ द्रावन्धी तेन मार्गेण यीशो गर्भनं निशम्य प्रोच्यैः कथयामासतुः, हे प्रभो दायूदः सन्तान, आवयो र्थां विधेहि।
- XXXI ततो लोकाः सर्वे तुषणीभभवतमित्युक्त्वा तौ तर्जयामासुः; तथापि तौ पुनरुच्यैः कथयामासतुः, हे प्रभो दायूदः सन्तान, आवां दयस्व।
- XXXII तदानीं यीशुः स्थगितः सन् तावाहूय भाषितवान्, युवयोः कृते मया किं कर्त्तव्यं? युवां किं कामयेथे?
- XXXIII तदा तावुक्तवन्तौ, प्रभो नेत्राणि नौ प्रसन्नानि भवेयुः।
- XXXIV तदानीं यीशुस्तौ प्रति प्रभन्नः सन् तयो न्नेत्राणि पस्पश, तेनेव तौ सुवीक्षाञ्चकते तत्पश्चात् जग्मुतुश्चा

XXI

- I अनन्तरं तेषु यिज्ञशालभनगरस्य समीपवेत्तिनो जैतुननामकधराधरस्य समीपस्थितं भैरुगिग्रामम् आगतेषु, यीशुः शिष्यद्वयं प्रेषयन् जगाद,
- II युवां समुपग्रथग्रामं गत्वा बद्धां यां सवत्सां गर्दभीं ङठात् प्राप्स्यथः, तां भोगयित्वा मदनिकम् आनयतां।
- III तत्र यदि कश्चित् किञ्चिद् वक्ष्यति, तर्हि वदिष्यथः, अेतस्यां प्रभोः प्रयोजनमास्ते, तेन स तत्क्षणात् प्रवेष्यति।
- IV सीथोनः कन्यकां यूयं भाषध्वमिति भारती। पश्य ते नभ्रशीलः सन् नृप आरुह्य गर्दभीं अर्थादारुह्य तद्वत्समायास्यति त्वदन्तिकं।
- V भविष्यद्वादिनोक्तं वयनमिदं तदा सङ्गलभभूत्।
- VI अनन्तरं तौ शिष्यौ यीशो र्थानिदेशं तं ग्रामं गत्वा
- VII गर्दभीं तद्वत्सञ्च समानीतवन्तौ, पश्चात् तदुपरि स्वीयवसनानी पातयित्वा तमारोडयामासतुः।
- VIII ततो बहवो लोका निजवसनानि पथि प्रसारयितुमारेभिरे, कतिपया जनाश्च पादपपाणिदिकं छित्वा पथि विस्तारयामासुः।
- IX अज्ञागामिनः पश्चाद्गामिनश्च मनुजा उच्यैर्जय जय दायूदः सन्तानेति जगद्गुः परमेश्वरस्य नाम्ना य आयाति स धन्यः, सर्वोपरिस्थस्वर्गोपि जयति।
- X एतथं तस्मिन् यिज्ञशालभं प्रविष्टे कोडयमिति कथनात् कृत्स्नं नगरं यञ्जलमभवत्।
- XI तत्र लोकाः कथयामासुः, अेष गावीलप्रदेशीय-नासरतीय-भविष्यद्वादी यीशुः।
- XX अनन्तरं यीशुरीश्वरस्य मन्दिरे प्रविश्य तन्मध्यात् क्यविक्रयिणो वडिश्चकार; वलिजां मुद्रासनानी कपोतविक्रयिणाञ्चसनानी य न्युञ्जयामास।
- XXIII अपरं तानुवाच, अेषा विपिरास्ते, "मम गृहं प्रार्थनागृहमिति विष्यास्यति", किन्तु यूयं तद् दृष्टयूनां गह्वरं कृतवन्तः।
- XIV तदनन्तरम् अन्धपञ्चलोकान्तस्य समीपमागतः, स तान् निरामयान् कृतवान्।
- XV यदा प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तेन कृतान्येतानि यित्रकर्मणि दृष्टुः, जय जय दायूदः सन्तान, मन्दिरे बालकानाम् अेतादृशम् उच्यध्वनिं श्रुतुवश्च, तदा मङ्गुद्धा भवतुः।
- XVI तं पश्यश्च, एमे यद् वदन्ति, तत् किं त्वं शृणोषि? ततो यीशुस्तान् अवोचत्, सत्यम्; स्तन्यपायिशिशूनाञ्च बालकानाञ्च वक्रतः स्वकीयं मङ्गिमानं त्वं संप्रकाशयसि स्वयां अेतद्वाक्यं यूयं किं नापठत?
- XXVII ततस्तान् विहाय स नगराद् वैथनियाग्रामं गत्वा तत्र रेजनीं यापयामास।
- XXVIII अनन्तरं प्रभाते सति यीशुः पुनरपि नगरमागच्छन् क्षुधात्तो भवतु।
- XIX ततो मार्गपार्श्वं उडुम्बरवृक्षकं विलोक्य तत्समीपं गत्वा पत्राणि विना किमपि न प्राप्य तं पादपं प्रोवाच, अधारभ्य कदापि त्वयि इलं न भवतु; तेन तत्क्षणात् स उडुम्बरवाडीरुडः शुष्कतां गतः।
- XX तद् दृष्ट्वा शिष्या आश्चर्यं विज्ञाय कथयामासुः, आः, उडुम्बरपादपोडतितूषां शुष्कोडभवत्।
- XXX ततो यीशुस्तानुवाच, युष्मानहं सत्यं वदामि, यदि यूयमसन्दिग्धाः प्रतीथ, तर्हि यूयमपि केवलौडुम्बरपादपं प्रतीथ कर्तुं शक्यथ, तत्र, त्वं यचित्वा सागरे पतेति वाक्यं युष्माभिरस्मिन् शैले प्रोक्तपि तदैव तद् घटिष्यते।

- XXII तथा विश्वस्य प्रार्थ्य युष्माभि र्यद् याचिष्यते, तदेव प्राप्स्यते।
- XXIII अनन्तरं मन्दिरे प्रविश्योपदेशनसमये तत्समीपं प्रधानयाजकाः प्राचीनलोकाश्रागत्य पप्रच्छुः, त्वया केन सामर्थ्यनैतानि कर्माणि क्रियन्ते? केन वा तुल्यमेतानि सामर्थ्यानि दत्तानि?
- XXIV ततो यीशुः प्रत्यवदत्, अहमपि युष्मान् वायमेकां पृच्छामि, यदि यूयं तद्दुतरे दातुं शक्यथ, तदा केन सामर्थ्येन कर्माण्येतानि करोमि, तदहं युष्मान् वक्ष्यामि।
- XXV योऽहो मञ्जुर्न कस्याज्ञायामवत्? किमिदं मनुष्यस्य वा? ततस्ते परस्परं विविच्य कथयामासुः, यदीश्वरस्येति वदामस्ताहि यूयं तं कुतो न प्रत्यैत? वायमेतां वक्ष्यति।
- XXVI मनुष्यस्येति वक्तुमपि लोकेभ्यो विभीमः, यतः सर्वैरपि योऽहं भविष्यद्दादीति ज्ञायते।
- XXVII तस्मात् ते यीशुं प्रत्यवदन्, तद् वयं न विद्मः। तदा स तानुक्तवान्, तर्हि केन सामर्थ्येन कर्माण्येतान्यहं करोमि, तदप्यहं युष्मान् न वक्ष्यामि।
- XXVIII कस्यचिज्जन्स्य द्वौ सुतावास्तां स अेकस्य सुतस्य समीपं गत्वा जगाद्, हं सुत, त्वमद्य मम द्राक्षाक्षेत्रे कर्म कर्तुं प्रज्ज।
- XXIX ततः स उक्तवान्, न यास्यामि, किन्तु शेषेऽनुत्तय जगाम।
- XXX अनन्तरं सोन्यसुतस्य समीपं गत्वा तथैव कथितवान्; ततः स प्रत्युवाच, मध्येष्य यामि, किन्तु न गतः।
- XXXI अेतयोः पुत्रयो मध्ये पितुरभिमतं केन पाविति? युष्माभिः किं बुध्यते? ततस्ते प्रत्युचुः, प्रथमेन पुत्रेण। तदानीं यीशुस्तानुवाच, अहं युष्मान् तथ्यं वदामि, याइडावा गणिंकाश्च युष्माकमग्रत एष्वरस्य राज्यं प्रविशन्ति।
- XXXII यतो युष्माकं समीपं योऽहं धर्मपथेनागते यूयं तं न प्रतीथ, किन्तु याइडावा गणिंकाश्च तं प्रत्यायन्, तद् विलोक्यापि यूयं प्रत्येतुं नापिद्यध्वं।
- XXXIII अपरमेकं दृष्टान्तं शृणुत, कश्चिद् गृहस्थः क्षेत्रे द्राक्षाक्षता रोपयित्वा तस्यतुर्दक्षि वारणौ विधाय तन्मध्ये द्राक्षायन्त्रं स्थापितवान्, माञ्जु निम्मितवान्, ततः कृषकेषु तत् क्षेत्रं समर्थ स्वयं दूरदंशं जगाम।
- XXXIV तदनन्तरं इलसमय उपस्थिते स इलानि प्रातुं कृषीवलानां समीपं निजदासानु प्रेषयामास।
- XXXV किन्तु कृषीवलास्तस्य तान् दासेयान् धृत्वा कञ्चन प्रहृतवन्तः, कञ्चन पाषाणैराहतवन्तः, कञ्चन य उतवन्तः।
- XXXVI पुनरपि स प्रभुः प्रथमतोऽधिकदासेयान् प्रेषयामास, किन्तु ते तान् प्रत्यपि तथैव यकुः।
- XXXVII अनन्तरं मम सुते गते तं समादरिष्यन्ते, एत्युक्त्वा शेषे स निजसुतं तेषां सन्निधिं प्रेषयामास।
- XXXVIII किन्तु ते कृषीवलाः सुतं वीक्ष्य परस्परम् एति मन्त्रयितुम् आरंभिरे, अयमुत्तराधिकारी वयमेनं निहत्यास्याधिकारं स्ववशीकरिष्यामः।
- XXXIX पश्चात् ते तं धृत्वा द्राक्षाक्षेत्राद् बहिः पातयित्वा बधिसुः।
- XL यदा स द्राक्षाक्षेत्रपतिरागमिष्यति, तदा तान् कृषीवलान् किं करिष्यति?
- XLI ततस्ते प्रत्यवदन्, तान् कलुषिणो दारुणयातनाभिराहनिष्यति, ये य समयानुकृमात् इलानि दास्यन्ति, तादृशेषु कृषीवलेषु क्षेत्रं समर्पयिष्यति।
- XLII तदा यीशुना ते गदिताः, अहं इति यस्य पाषाणस्य नियायकैः। प्रधानप्रस्तरः कोऽरे सअेव संभविष्यति अेतत् परेशितुः कर्मास्मद्दृष्टावदुं भवेत्। धर्मग्रन्थे लिभितमेतद्वयं युष्माभिः किं नापाठि?
- XLIII तस्मादहं युष्मान् वदामि, युष्मत एश्वरीयराज्यमपनीय इवोत्पाद्यित्त्रयज्जातये दायिष्यते।
- XLIV यो ज्ज अेतत्पाषाणोपरि पतिष्यति, तं स भक्ष्यते, किन्त्वयं पाषाणो यस्योपरि पतिष्यति, तं स धूलिवत् यूर्णाकरिष्यति।
- XLV तदानीं प्राधनयाजकाः इरुशिनश्च तस्येमां दृष्टान्तकथां श्रुत्वा सोऽस्मानु दिश्य कथितवान्, एति विज्ञाय तं धर्तुं येष्टितवन्तः।
- XLVI किन्तु लोकेभ्यो बिभ्युः, यतो लोकेः स भविष्यद्दादीत्यज्ञायि।

XXII

- I अनन्तरं यीशुः पुनरपि दृष्टान्तेन तान् अवादीत्,
- II स्वर्गीयराज्यम् अेतद्दृशस्य नृपतेः समं, यो निज पुत्रं विवाहयन् सर्वान् निमन्त्रितान् आनेतुं दासेयान् प्रहितवान्,
- III किन्तु ते समागन्तुं नेष्टवन्तः।
- IV ततो राजा पुनरपि दासानन्यान् एत्युक्त्वा प्रेषयामास, निमन्त्रितान् वदत, पश्यत, मम भेषज्यमासादितमास्ते, निजदृष्टादियुष्टज्जन्तुन् मारयित्वा सर्व्वं जाद्यद्रयमासादितवान्, यूयं विवाहमागच्छत।
- V तथपि ते तुच्छीकृत्य केयित् निजक्षेत्रं केयित् वाणिज्यं प्रति स्वस्वमार्गोण यलितवन्तः।
- VI अन्ये लोकास्तस्य दासेयान् धृत्वा दौराभ्यं व्यवहृत्य तानवधिसुः।
- VII अनन्तरं स नृपतिस्तां वार्तां श्रुत्वा कुध्यन् सैन्यानि प्रहित्य तान् घातकान् उक्त्वा तेषां नगरं दाहयामास।
- VIII ततः स निजदासेयान् बलाधे, विवाहीयं भोज्यमासादितमास्ते, किन्तु निमन्त्रिता ज्जा अयोग्याः।
- IX तस्माद् यूयं राज्यमार्गं गत्वा यावतो मनुजान् पश्यत, तावतअेव विवाहीयभोज्याय निमन्त्रयत।
- X तदा ते दासेया राज्यमार्गं गत्वा भद्रान् अलद्रान् वा यावतो ज्जानान् ददृशुः, तावतअेव संगृह्णानयन्; ततोऽभ्यागतमनुजैर्विवाहयितुम् अपूर्य्यत।
- XI तदानीं स राजा सर्व्वानभ्यागतान् द्रष्टुम् अभ्यन्तरमागतवान्; तदा तत्र विवाहीयवसनडीनमेकं ज्जं वीक्ष्य तं जगाद्,
- XII हं मित्र, त्वं विवाहीयवसनं विना कथमत्र प्रविष्टवान्? तेन स निरुत्तरो भूवु।
- XIII तदा राजा निजानुययान् अवदत्, अेतस्य करयरणान् बद्धा यत्र रोदंनं दन्तैर्नतघर्षणञ्च भवति, तत्र वडिर्भूततमिस्त्रे तं निक्षिपत।
- XIV एतथं बहव आहूता अल्ये मनोभिमताः।

- XV अनन्तरं द्विंशिनः प्रगत्य यथा संलापेन तम् उन्माथे पातयेयुस्तथा मन्त्रयित्वा
 XVI हेरोदीयमनुष्ठैः साकं निजशिष्यगणैः तं प्रति कथयामासुः, हे गुरो, भवान् सत्यः सत्यमीश्वरीयमार्गमुपदिशति, कमपि
 मानुषं नानुरुध्यते, कमपि नापेक्षते य, तद् वयं ज्ञानीमः।
 XVII अतः कैसरभूपाय करोऽस्माकं दातव्यो न वा? अत्र भवता किं व्युध्यते? तद् अस्मान् वदतु।
 XVIII ततो यीशुस्तेषां भवतां विज्ञाय कथितवान्, रे कपटिनः यूयं कुतो मां परिक्षध्वे?
 XIX तत्करदानस्य मुद्रां मां दृश्यता तदानीं तेस्तस्य समीपं मुद्रायतुर्थभाग आनीते
 XX स तान् पप्रच्छ, अत्र कस्येयं मूर्तिं नाम यास्ते? ते जगद्गुः, कैसरभूपस्य।
 XXI ततः स उक्तवान्, कैसरस्य यत् तत् कैसराय दत्त, ईश्वरस्य यत् तद् ईश्वराय दत्त।
 XXII एति वाक्यं निशम्य ते विस्मयं विज्ञाय तं विहाय यद्वितवन्तः।
 XXIII तस्मिन्नहनि सिद्धिकिनोडयार्त्तं श्मशानात् नोत्थास्यन्तीति वाक्यं ये वदन्ति, ते यीशुः अन्तिकम् आगत्य पप्रच्छुः,
 XXIV हे गुरो, कश्चिन्मनुजश्चेत् निःसन्तानः सन् प्राणान् त्यजति, तर्हि तस्य भ्राता तस्य जयां व्युद्य भ्रातुः सन्तानम्
 उत्पादयिष्यतीति मूसा आदिष्टवान्।
 XXV किन्त्वरमाकमत्र केसपि जनाः सप्तसोडोरा आसन्, तेषां ज्येष्ठ अेकां कन्यां व्यवहातु, अपरं प्राणत्यागकाले स्वयं
 निःसन्तानः सन् तां स्त्रियं स्वभ्रातरि समर्पितवान्,
 XXVI ततो द्वितीयादिसप्तमान्ताश्च तथैव यद्गुः।
 XXVII शेषे सापी नारी ममरा।
 XXVIII मृतानाम् उत्थानसमये तेषां सप्तानां मध्ये सा नारी कस्य भार्या भविष्यति? यस्मात् सर्वत्रैव तां व्यवहन्तु।
 XXIX ततो यीशुः प्रत्यवादीत्, यूयं धर्मपुस्तकम् ईश्वरीयां शक्तिञ्च न विज्ञाय भ्रान्तिमन्तः।
 XXX उत्थानप्राप्ता लोकां न विवदन्ति, न य वाया दीयन्ते, किन्त्वीश्वरस्य स्वर्गस्थदूतानां सद्दृशा भवन्ति।
 XXXI अपरं मृतानामुत्थानमधि युष्मान् प्रतीयमीश्वरोक्तिः,
 XXXII "अहमिब्राहीम ईश्वर ईस्त्राक ईश्वरो याकूब ईश्वर" एति किं युष्माभिर्नापाठि? किन्त्वीश्वरो ज्ञवताम् ईश्वरः, स
 मृतानामीश्वरो नहि।
 XXXIII एति श्रुत्वा सर्वे लोकास्तस्योपदेशाद् विस्मयं गताः।
 XXXIV अनन्तरं सिद्धिकिनाम् निरुत्तरत्ववार्तां निशम्य द्विंशिन अेकत्र मिलितवन्तः,
 XXXV तेषामेको व्यवस्थापको यीशुं परिक्षितुं पप्रच्छ,
 XXXVI हे गुरो व्यवस्थाशास्त्रमध्ये काज्ञा श्रेष्ठा?
 XXXVII ततो यीशुरुवाय, त्वं सर्वान्तःकरणैः सर्वप्राणैः सर्वयित्तैश्च साकं प्रभौ परमेश्वरे प्रीयस्व,
 XXXVIII अेषा प्रथममहाज्ञा। तस्याः सद्दृशी द्वितीयाज्ञैषा,
 XXXIX तव समीपवासिनि स्वात्मनीव प्रेम कुरा।
 XL अनयो द्वयोराज्ञयोः कृत्स्नव्यवस्थायां भविष्यद्भक्तगुणस्य यं भारस्तिष्ठति।
 XLI अनन्तरं द्विंशिनाम् अेकत्र स्थितिकाले यीशुस्तान् पप्रच्छ,
 XLII प्रीष्टमधि युष्माकं कीदृग्बोधो जायते? स कस्य सन्तानः? ततस्ते प्रत्यवदन्, दायूदः सन्तानः।
 XLIII तदा स उक्तवान्, तर्हि दायूद कथम् आत्माधिष्ठानेन तं प्रभुं वदति ?
 XLIV यथा मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः। तवारीन् पादपीठं ते यावन्नहि करोम्यहं। तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपार्श्व
 उपाविश। अतो यदि दायूद तं प्रभुं वदति, तर्हि स कथं तस्य सन्तानो भवति?
 XLV तदानीं तेषां कोपि तद्वाक्यस्य किमप्युत्तरं दातुं नाशक्नोत्;
 XLVI तद्दिनमारभ्य तं किमपि वाक्यं प्रष्टुं कस्यापि साहसो नाभवत्।

XXIII

- I अनन्तरं यीशु र्जननिवहं शिष्यांश्चावदत्,
 II अध्यापकः द्विंशिनश्च मूसासने उपविशन्ति,
 III अतस्ते युष्मान् यद्यत् मन्तुम् आज्ञापयन्ति, तत् मन्यध्वं पालयध्वञ्च, किन्तु तेषां कर्मानुरूपं कर्म न कुरुध्वं; यतस्तेषां
 वाक्यमात्रं सारं कार्यं किमपि नास्ति।
 IV ते दुर्व्यहान् गुरुतरान् भारान् बहूदा मनुष्याणां रून्धेपरि समर्पयन्ति, किन्तु स्वयमङ्गुल्यैकयापि न यालयन्ति।
 V केवलं लोकदर्शनाय सर्वकर्माणि कुर्वन्ति; कुलतः पट्टबन्धान् प्रसार्य धारयन्ति, स्ववस्त्रेषु यं दीर्घस्थान् धारयन्ति;
 VI भोजनभवन उच्यस्थानं, भोजनभवने प्रधानभासनं,
 VII ङ्द्रे नमस्कारं गुरुरिति सम्बोधनञ्चैतानि सर्वाणि वाञ्छन्ति।
 VIII किन्तु यूयं गुरुव एति सम्बोधनीया मा भवत, यतो युष्माकम् अेकः प्रीष्टश्चैव गुरु।
 IX यूयं सर्वे मिथो भ्रातरश्च। पुनः पृथिव्यां कमपि पितेति मा सम्बुध्यध्वं, यतो युष्माकमेकः स्वर्गस्थश्चैव पित्ता।
 X यूयं नायकेति सम्भाषिता मा भवत, यतो युष्माकमेकः प्रीष्टश्चैव नायकः।
 XI अपरं युष्माकं मध्ये यः पुमान् श्रेष्ठः स युष्मान् सेविष्यते।
 XII यतो यः स्वमुन्नमति, स नतः करिष्यते; किन्तु यः कञ्चित् स्वमवनतं करोति, स उन्नतः करिष्यते।
 XIII हन्त कपटिन उपाध्यायाः द्विंशिनश्च, यूयं मनुजानां समक्षं स्वर्गद्वारं रुन्ध, यूयं स्वयं तेन न प्रविशथ, प्रविष्विन्मपि
 वारयथा वत कपटिन उपाध्यायाः द्विंशिनश्च यूयं छलाद् दीर्घं प्रार्थ्यं विधवानां सर्वस्वं ग्रसथ, युष्माकं धोरतरदण्डो भविष्यति।
 XIV हन्त कपटिन उपाध्यायाः द्विंशिनश्च, यूयमेकं स्वधर्मावलम्बिनं कर्तुं सागरं भ्रमण्डलञ्च प्रदक्षिणीकुरुथ,

- XV कञ्चन प्राप्य स्वतो द्विगुणनरकभाजनं तं कुरुथा
 XVI वत अन्धपथदर्शकाः सर्वे, यूयं वदथ, मन्दिरेस्य शपथकरणात् किमपि न द्येयं; किन्तु मन्दिरेस्यसुवर्णस्य शपथकरणाद् द्येयं
 XVII ङे मूढा ङे अन्धाः सुवर्णां तत्सुवर्णपावकमन्दिरेम् अतयोरुभयो मध्ये किं श्रेयः?
 XVIII अन्धस्य वदथ, यज्ञवेधाः शपथकरणात् किमपि न द्येयं, किन्तु तदुपरिस्थितस्य नैवेद्यस्य शपथकरणाद् द्येयं
 XIX ङे मूढा ङे अन्धाः, नैवेद्यं तन्नैवेद्यापावकवेदिरेतयोरुभयो मध्ये किं श्रेयः?
 XX अतः केनचिद् यज्ञवेधाः शपथे कृते तदुपरिस्थस्य सर्वस्य शपथः क्रियते
 XXI केनचिद् मन्दिरेस्य शपथे कृते मन्दिरेतन्निवासिनीः शपथः क्रियते
 XXII केनचिद् स्वर्गस्य शपथे कृते ईश्वरीयसिंहासनतदुपस्थुपविष्टयोः शपथः क्रियते
 XXIII ङन्त कपटिन उपाध्यायाः द्विगुणनश्च, यूयं पोदिनायाः सितरच्छत्राया ञ्जुरस्य य दशमांशान् दत्थ, किन्तु व्यवस्थाया गुरुतरान् न्यायध्याविश्वासान् परित्यज्यथ; एभे युष्माभिरायरणीया अमी य न लंघनीयाः
 XXIV ङे अन्धपथदर्शका यूयं मशकान् अपसारयथ, किन्तु मडाङ्गान् ग्रसथा
 XXV ङन्त कपटिन उपाध्यायाः द्विगुणनश्च, यूयं पानपात्राणां भोजनपात्राणाञ्च बहिः परिष्कुरुथ; किन्तु तदभ्यन्तरे दुरात्मतया कलुषेण य परिपूर्णमास्ते
 XXVI ङे अन्धाः द्विगुणनोका आदौ पानपात्राणां भोजनपात्राणाञ्चाभ्यन्तरे परिष्कुरुत, तेन तेषां बहिरपि परिष्कारिष्यते
 XXVII ङन्त कपटिन उपाध्यायाः द्विगुणनश्च, यूयं शुक्लीकृतशमशानस्वरूपा भवथ, यथा शमशानभवनस्य बहिश्चकार, किन्त्वभ्यन्तरे मृतलोकानां कीकशैः सर्वप्रकारमलेन य परिपूर्णम्;
 XXVIII तथैव यूयमपि लोकानां समक्षं बहिर्धार्मिकाः किन्त्वन्तःकरणेषु केवलकापट्याधर्माभ्यां परिपूर्णाः।
 XXIX ङा ङा कपटिन उपाध्यायाः द्विगुणनश्च, यूयं भविष्यद्वादिनां शमशानगेढं निर्माथ, साधूनां शमशाननिकेतनं शोभयथ
 XXX वदथ य यदि वयं स्वेषां पूर्वपुरुषाणां काल अस्थास्याम, तर्हि भविष्यद्वादिनां शोषितपातने तेषां सहभागिनी नाभविष्याम।
 XXXI अतो यूयं भविष्यद्वादिघातकानां सन्ताना एति स्वयमेव स्वेषां साक्ष्यं दत्था
 XXXII अतो यूयं निजपूर्वपुरुषाणां परिमारापात्रं परिपूरयत।
 XXXIII रे तुजगाः कृषणभुजगवंशाः, यूयं कथं नरकदण्डाद् रक्षिष्यध्वे।
 XXXIV पश्यत, युष्माकमन्तिकम् अढं भविष्यद्वादिनी बुद्धिमत् उपाध्यायाश्च प्रेषयिष्यामि, किन्तु तेषां कतिपया युष्माभिर्घानिष्यन्ते, कुशे य घानिष्यन्ते, केचिद् भजनभवने कषाभिराधानिष्यन्ते, नगरे नगरे ताडिष्यन्ते य;
 XXXV तेन सत्पुरुषस्य ङाभिलो रक्तपातमारभ्य भेरिभियः पुत्रं यं सिभरियं यूयं मन्दिरेयज्ञवेद्यो मध्ये ङतवन्तः, तदीयशोषितपातं यावद् अस्मिन् देशे यावतां साधुपुरुषाणां शोषितपातो ङभवत् तत् सर्वेषामागासां दण्डा युष्मासु वर्तिष्यन्ते।
 XXXVI अढं युष्मान्त तथ्यं वदामि, विद्यमानेऽस्मिन् पुरुषे सर्वे वर्तिष्यन्ते।
 XXXVII ङे यिश्शालम् ङे यिश्शालम् नगरि त्वं भविष्यद्वादिनी ङतवती, तव समीपं प्रेरितान्श पाषाणैराढतवती, यथा कुक्कुटी शावकान् पक्षाधः संगृह्णाति, तथा तव सन्तानान् संगृहीतुं अढं बडुवारम् अर्य्यः; किन्तु त्वं न सममन्यथा।
 XXXVIII पश्यत यष्माढं वासस्थानम् उच्छिन्नं त्यक्ष्यते।
 XXXIX अढं युष्मान् तथ्यं वदामि, यः परमेश्वरस्य नाम्नागच्छति, स धन्य एति वाणीं यावन्न वदिष्यथ, तावत् मां पुन न द्रक्ष्यथ।

XXIV

- I अनन्तरं यीशु र्यदा मन्दिरेद् बहिर् गच्छति, तदानीं शिष्यास्तं मन्दिरेनिर्माणां दर्शयितुमागताः।
 II ततो यीशुस्तानुवाय, यूयं किमेतानि न पश्यथ? युष्मानढं सत्यं वदामि, अतन्निग्रयनस्य पाषाणैकमन्यपाषाणोपरि न स्थास्यति सर्वाणि भूमिसात् कारिष्यन्ते।
 III अनन्तरं तस्मिन् ञैतुनपर्वतोपरि समुपविष्टे शिष्यास्तस्य समीपमागत्य गुप्तं पप्रच्छुः, अतो घटनाः कदा भविष्यन्ति? भवत आगमनस्य युगान्तस्य य किं लक्षम्? तदस्मान् वदतु।
 IV तदानीं यीशुस्तानुवायत्, अवधद्वं, कोपि युष्मान् न भ्रमयेत्।
 V बडवो मम नाम गृह्णन्त आगमिष्यन्ति, फ्रीष्टोऽढमेवेति वायं वदन्तो बडून् भ्रमयिष्यन्ति।
 VI यूयञ्च संग्रामस्य रणस्य याऽढ्बरं श्रोष्यथ, अवधद्वं तेन यञ्जला मा भवत, अतोान्यवश्यं घटिष्यन्ते, किन्तु तदा युगान्तो नहि।
 VII अपरं देशस्य विपक्षो देशो राज्यस्य विपक्षो राज्यं भविष्यति, स्थाने स्थाने य दुर्भिक्षं मडामारी लूकम्यश्च भविष्यन्ति,
 VIII अेतानि दुःखोपक्रमः।
 IX तदानीं लोका दुःखं भोजयितुं युष्मान् परकरेषु समर्पयिष्यन्ति ङनिष्यन्ति य, तथा मम नामकारणाद् यूयं सर्वदेशीयमनुजानां समीपे घृणाढां भविष्यथ।
 X बडुषु विघ्नं प्राप्तवत्सु परस्परम् ऋतीयां कृतवत्सु य अेकोऽपरं परकरेषु समर्पयिष्यति।
 XI तथा बडवो मृषाभविष्यद्वादिन उपाध्याय बडून् भ्रमयिष्यन्ति।
 XII दृक्कर्माणां बाहुल्याञ्च बडूनां प्रेम शीतलं भविष्यति।
 XIII किन्तु यः कश्चित् शेषं यावद् वीर्यमाश्रयते, सअेव परित्रायिष्यते।
 XIV अपरं सर्वदेशीयलोकां प्रतिमाक्षी भवितुं राजस्य शुभसमायारः सर्वजगति प्रचारिष्यते, अतोदृष्टि सति युगान्त उपाध्यास्यति।

XV अतो यत् सर्व्वनाशकृद्गुणार्हं वस्तु दानियेल्मविष्यद्ददिना प्रोक्तं तद् यदा पुण्यस्थाने स्थापितं द्रक्ष्यथ, (यः पठति, स बुध्यतां)

XVI तदानीं ये खिड्दृद्यदेशे तिष्ठन्ति, ते पर्व्वतेषु पलायन्तां

XXVII यः कश्चिद् गृह्णति, स गृह्णात् किमपि वस्त्वानेतुम् अधेत् नारोडेतुम्

XXVIII यश्च क्षेत्रे तिष्ठति, सोपि वस्त्रमानेतुं परावृत्य न यायात्

XIX तदानीं गर्भिणीस्तन्चपाययित्रीणां दुर्गातिं भविष्यति

XX अतो यष्माकं पलायनं शीतकाले विश्रामवारे वा यत्र भवेत्, तदर्थं प्रार्थयध्वम्

XXI आ जगदारम्भाद् अतत्कालपर्यन्तं यादृशः कदापि नाभवत् न य भविष्यति तादृशो महाकलेशस्तदानीम् उपस्थास्यति

XXII तस्य क्लेशस्य समयो यदि ह्स्वो न क्रियेत, तर्हि कस्यापि प्राणिनो रक्षाणं भवितुं न शक्नुयात्, किन्तु मनोनीतमनुजानां कृते स कालो ह्स्वीकरिष्यते

XXIII अपरञ्च पश्यत, धीष्टोऽत्र विद्यते, वा तत्र विद्यते, तदानीं यदी कश्चिद् युष्मान् एति वाक्यं वदति, तथापि तत् न प्रतीत्

XXIV यतो भाक्तप्रीष्टा भाक्तभविष्यद्वादिनश्च उपस्थाय यानि महन्ति लक्ष्माणि चित्रकर्माणि य प्रकाशयिष्यन्ति, तै र्थि सम्भवेत् तर्हि मनोनीतमानवा अपि भ्रामिष्यन्ते

XXV पश्यत, घटनातः पूर्वं युष्मान् वार्ताम् अवादिषम्

XXVI अतः पश्यत, स प्रान्तरे विद्यत एति वाक्ये केनचित् कथितेपि बहिर्भा गच्छत, वा पश्यत, सोन्तःपुरे विद्यते, अतद्वाक्य उक्तपि मा प्रतीत

XXVII यतो यथा विद्युत् पूर्वंदिशो निर्गत्य पश्चिमदिशं यावत् प्रकाशते, तथा मानुषपुत्रस्याप्यागमनं भविष्यति

XXVIII यत्र शवस्तिष्ठति, तत्रैव गुग्गुला मिलन्ति

XXIX अपरं तस्य क्लेशसमयस्याव्यवहितपरत्र सूर्यस्य तेजो लोप्यते, यन्द्रमा ज्योत्सनां न करिष्यति, नभसो नक्षत्राणि

पतिष्यन्ति, गगणीया गडाश्च विचलिष्यन्ति

XXX तदानीम् आकाशमध्ये मनुजसुतस्य लक्ष्म दर्शिष्यते, ततो निजपरकमेण महातेजसा य मेघाश्च मनुजसुतं नभसागच्छन्तं विलोक्य पृथिव्याः सर्व्ववशीया विलपिष्यन्ति

XXXI तदानीं स महाशब्दायमानसूर्यां वादकान् निजदूतान् प्रडैष्यति, ते व्योम्न ऐकसीमातोऽपरसीमां यावत् यतुर्दिशस्तस्य मनोनीतजानान् आनीय मेलयिष्यन्ति

XXXII उदुम्बरपादपस्य दृष्टान्तं शिक्षध्वं; यदा तस्य नवीनाः शाखा जायन्ते, पल्लवादिश्च निर्गच्छति, तदा निदाघकालः सविधो भवतीति यूयं जानीथ;

XXXIII तद्दृष्ट्वा अता घटना दृष्ट्वा स समयो द्वार उपास्थाद् एति जानीत

XXXIV युष्मान्दं तथ्यं वदामि, एदानीन्तनजानानां गमनात् पूर्वंमेव तानि सर्वाणि घटिष्यन्ते

XXXV नभोमेदिन्यो र्मुपतयोरपि मम वाक् कदापि न लोप्यते

XXXVI अपरं मम तातं विना मानुषः स्वर्गस्थो दूतो वा कोपि तदिनं तद्दृष्ट्वा न ज्ञापयति

XXXVII अपरं नोडो विद्यमाने यादृशमभवत् तादृशं मनुजसुतस्यागमनकालेपि भविष्यति

XXXVIII कुलतो जवाप्लावनात् पूर्वं यदिनं यावत् नोडः पीतं नारोडेतुं, तावत्कालं यथा मनुष्या लोञ्जने पाने विवडने विवाडने य प्रवृत्ता आसन्;

XXXIX अपरम् आप्लावितोयमागत्य यावत् सकलमनुजान् प्लावयित्वा नानयत्, तावत् तं यथा न विदामासुः, तथा मनुजसुतागमनेपि भविष्यति

XL तदा क्षेत्रस्थितयोर्द्वयोरेको धारिष्यते, अपरस्याजिष्यते

XLI तथा पेषणया पिषत्योरुभयो र्थाषितोरेका धारिष्यतेऽपरा त्याजिष्यते

XLII युष्माकं प्रभुः कस्मिन् दृष्ट आगमिष्यति, तद् युष्माभिर्नावगम्यते, तस्मात् जाग्रतः सन्तस्तिष्ठत

XLIII कुत्र यामे स्तेन आगमिष्यतीति येद् गृहस्थो ज्ञातुम् अशक्यत्, तर्हि जागरित्वा तं सन्धिं कर्त्तितुम् अवारयिष्यत् तद् जानीत

XLIV युष्माभिरवधीयतां, यतो युष्माभि र्यत्र न बुध्यते, तत्रैव दृष्टे मनुजसुत आयास्यति

XLV प्रभु निर्जपरिवारान् यथाकालं भोजयितुं यं दासम् अध्यक्षीकृत्य स्थापयति, तादृशो विश्वास्थो धीमान् दासः कः?

XLVI प्रभुरागत्य यं दासं तथायन्तं वीक्षते, सत्येव धन्यः

XLVII युष्मान्दं सत्यं वदामि, स तं निजसर्व्वस्वस्याधिपं करिष्यति

XLVIII किन्तु प्रभुरागन्तुं विलम्बत एति मनसि चिन्तयित्वा यो दृष्टो दासो

XLIX ऽपरदासान् प्रहर्षुं मत्तानां सङ्गे लोक्तुं पातुञ्च प्रवर्त्तते,

L स दासो यदा नापेक्षते, यञ्च दृष्टं न जानाति, तत्कालमेव तत्प्रभुरुपस्थास्यति

LI तदा तं दृष्टयित्वा यत्र स्थाने रोदनं दन्तर्षणञ्चासाते, तत्र कपटिभिः साकं तद्दशां निरूपयिष्यति

XXV

I या दश कन्याः प्रदीपान् गृह्णन्त्यो वरे साक्षात् कर्तुं बळिरिताः, ताभिस्तदा स्वर्गायिराज्यस्य सादृश्यं भविष्यति

II तासां कन्यानां मध्ये पञ्च सुधियः पञ्च दुर्धिय आसन्

III या दुर्धियस्ताः प्रदीपान् सङ्गे गृहीत्वा तैलं न जगुः,

IV किन्तु सुधियः प्रदीपान् पात्रेण तैलञ्च जगुः

V अनन्तरे वरे विलम्बिते ताः सर्वा निद्राविष्टा निद्रां जग्मुः

- VI अनन्तरम् अर्द्धरात्रे पश्यत वर आगच्छति, तं साक्षात् कर्तुं बहिर्ध्यातेति ज्वरवात्
 VII ताः सर्व्याः कन्या उल्थाय प्रदीपान् आसाद्यितुं आरभन्ता
 VIII ततो दुर्धियः सुधिय उीयुः, किञ्चित् तैवं दत्त, प्रदीपा अस्माकं निर्व्याणाः।।
 IX किन्तु सुधियः प्रत्यवदन्, दत्ते युष्मानस्मांश्च प्रति तैवं न्यूनीभवत्, तस्माद् विक्रेतृणां समीपं गत्वा स्वार्थं तैवं कीर्षीता
 X तदा तासु क्रेतुं गतासु वर आगाम, ततो याः सञ्जिता आसन्, तास्तेन साकं विवाहीयं वेश्म प्रविशुः।
 XI अनन्तरं द्वारे रुद्धे अपराः कन्या आगत्य जगद्गुः, हे प्रभो, हे प्रभो, अस्मान् प्रति द्वारं मोयया
 XII किन्तु स उक्तवान्, तथ्यं वदामि, युष्मानहं न वेद्मि।
 XIII अतो ज्ञातः सन्तस्तिष्ठत, मनुजसुतः कस्मिन् दिने कस्मिन् दृष्टे वागमिष्यति, तद् युष्माभिर्न ज्ञायते।
 XIV अपरं स अ्रेतादृशः कस्यचित् पुंसस्तुल्यः, यो दूरदेशं प्रति यात्राकाले निजदासान् आहूय तेषां स्वस्वसामर्थ्यानुसृपम्
 XV अेकस्मिन् मुद्राणां पत्रं पोटलिकाः अन्यस्मिंश्च द्वे पोटलिके अपरस्मिंश्च पोटलिकैकाम् धृत्यं प्रतिज्वनं समर्थं स्वयं प्रवासं
 गतवान्।
 XVI अनन्तरं यो दासः पञ्च पोटलिकाः लब्धवान्, स गत्वा वाणिज्यं विधाय ता द्विगुणीयकारा
 XVII यश्च दासो द्वे पोटलिके अलभत, सोपि ता मुद्रा द्विगुणीयकारा
 XVIII किन्तु यो दास अेकां पोटलिकां लब्धवान्, स गत्वा भूमिं अनित्वा तन्मध्ये निजप्रभोस्ता मुद्रा गोपयाञ्चकार।
 XIX तदनन्तरं बहुतिथे काले गते तेषां दासानां प्रभुरागत्य तैर्दासैः समं गणयाञ्चकार।
 XX तदानीं यः पञ्च पोटलिकाः प्राप्तवान् स ता द्विगुणीकृतमुद्रा आनीय जगाद, हे प्रभो, भवता मयि पञ्च पोटलिकाः समर्पिताः,
 पश्यतु, ता मया द्विगुणीकृताः।
 XXI तदानीं तस्य प्रभुस्तमुवाच, हे उत्तम विश्वास्य दास, त्वं धन्योसि, स्तोकेन विश्वास्थ्यो ज्ञातः, तस्मात् त्वां बहुवित्ताधिपं
 करोमि, त्वं स्वप्रभोः सुभस्य भागी भव।
 XXII ततो येन द्वे पोटलिके लब्धे सोप्यागत्य जगाद, हे प्रभो, भवता मयि द्वे पोटलिके समर्पिते, पश्यतु ते मया द्विगुणीकृते।
 XXIII तेन तस्य प्रभुस्तमवीचत्, हे उत्तम विश्वास्य दास, त्वं धन्योसि, स्तोकेन विश्वास्थ्यो ज्ञातः, तस्मात् त्वां बहुद्रविषाधिपं
 करोमि, त्वं निजप्रभोः सुभस्य भागी भव।
 XXIV अनन्तरं य अेकां पोटलिकां लब्धवान्, स अेत्य कथितवान्, हे प्रभो, त्वां कठिनतरं ज्ञातवान्, त्वया यत्र नोपतं, तत्रैव
 कृत्यते, यत्र य न कीर्षी, तत्रैव संगृह्यते।
 XXV अतोहं सशङ्कः सन् गत्वा तव मुद्रा भूमध्ये संगोप्य स्थापितवान्, पश्य, तव यत् तदेव गृहाण।
 XXVI तदा तस्य प्रभुः प्रत्यवदत्, रे दुष्टावस दास, यत्राहं न वपामि, तत्र छिनधि, यत्र य न किरामि, तत्रैव संगृह्णामीति
 येदं ज्ञानास्तर्हि।
 XXVII वणिक्नु मम वित्तार्पणं तवोचितमासीत्, येनाहमागत्य वृष्ट्या साकं मूलमुद्राः प्राप्स्यम्।
 XXVIII अतोस्मात् तां पोटलिकाम् आदाय यस्य दश पोटलिकाः सन्ति तस्मिन्नर्पयत।
 XXIX येन वर्द्ध्यते तस्मिन्नेवापिष्यते, तस्यैव य बाहुल्यं भविष्यति, किन्तु येन न वर्द्ध्यते, तस्यान्तिके यत् किञ्चन तिष्ठति,
 तदपि पुनर्नश्यते।
 XXX अपरं यूयं तमकर्माण्यं दासं नीत्वा यत्र स्थाने कृन्तनं दन्तघर्षणञ्च विद्येते, तस्मिन् बहिर्भूततमसि निक्षिपता।
 XXXI यदा मनुजसुतः पवित्रदूतान् सङ्गिनः कृत्वा निजप्रभावेनागत्य निजतेजोभये सिंहासने निवेक्ष्यति,
 XXXII तदा तत्सम्भुषे सर्वज्जातीयया जना संमेलिष्यन्ति। ततो मेषपालको यथा छागोत्पोडवीन् पृथक् करोति तथा
 सोप्येकस्मादन्यम् धृत्यं तान् पृथक् कृत्वावीन्।
 XXXIII दक्षिणे छागांश्च वामे स्थापयिष्यति।
 XXXIV ततः परं राजा दक्षिणस्थितान् मानवान् वदिष्यति, आगच्छत मत्तातस्यानुग्रहभाजनानि, युष्मत्कृत आ जगदारम्भत्
 यद् राज्यम् आसादितं तदधिकुरुत।
 XXXV यतो बुलुक्षिताय महं लोभ्यम् अदत्त, पिपासिताय पेयमदत्त, विदेशिनं मां स्वस्थानमनयत,
 XXXVI वस्त्रहीनं मां वसनं पर्यधापयत, पीडितं मां द्रष्टुमागच्छत, कारास्थञ्च मां वीक्षितुम आगच्छत।
 XXXVII तदा धार्मिकाः प्रतिवदिष्यन्ति, हे प्रभो, कदा त्वां क्षुधितं वीक्ष्य वयमलोभ्याम? वा पिपासितं वीक्ष्य अपाययाम?
 XXXVIII कदा वा त्वां विदेशिनं विलोक्य स्वस्थानमनयाम? कदा वा त्वां नग्नं वीक्ष्य वसनं पर्यधापयाम?
 XXXIX कदा वा त्वां पीडितं कारास्थञ्च वीक्ष्य त्वदन्तिकमगच्छाम?
 XL तदानीं राजा तान् प्रतिवदिष्यति, युष्मानहं सत्यं वदामि, ममैतेषां भ्रातृणां मध्ये कञ्चनैकं क्षुद्रतमं प्रति यद् अकुरुत, तन्मां
 प्रत्यकुरुत।
 XLI पश्चात् स वामस्थितान् जनान् वदिष्यति, रे शापग्रस्ताः सर्वे, शैताने तस्य दूतेभ्यश्च योऽनन्तवहिरासादित आस्ते, यूयं
 मदन्तिकात् तमग्निं गच्छत।
 XLII यतो क्षुधिताय महामाहारे नादत्त, पिपासिताय महं पेयं नादत्त,
 XLIII विदेशिनं मां स्वस्थानं नानयत, वसनाहीनं मां वसनं न पर्यधापयत, पीडितं कारास्थञ्च मां वीक्षितुं नागच्छत।
 XLIV तदा ते प्रतिवदिष्यन्ति, हे प्रभो, कदा त्वां क्षुधितं वा पिपासितं वा विदेशिनं वा नग्नं वा पीडितं वा कारास्थं वीक्ष्य त्वां
 नास्तेवामिह?
 XLV तदा स तान् वदिष्यति, तथ्यमहं युष्मान् ब्रवीमि, युष्मान्निरेषां कञ्चन क्षोद्विहं प्रति यत्राकारि, तन्मां प्रत्येव नाकारि।
 XLVI पश्चाद्यनन्तशास्तिं किन्तु धार्मिका अनन्तायुषं लोकेन यास्यन्ति।

XXVI

- I यीशुरेतां प्रस्तावान् समाप्य शिष्यान्तुये,
 II युष्माभिर्ज्ञातं दिनद्वयात् परं निस्तारमहं उपस्थास्यति, तत्र मनुजसुतः कुशने ङन्तुं परकरेषु समर्पिष्यते
 III ततः परं प्रधानयाजकाध्यापकप्राञ्चः क्रियङ्गनाम्नो मढायाजकस्याट्टालिकायां मिलित्वा
 IV केनोपायेन यीशुं धृत्वा ङन्तुं शङ्कनुयुरिति मन्त्रयाञ्चक्रुः
 V किन्तु तैरुक्तं मडकावे न धर्तव्यः, धृते प्रजानां कलडनं भवितुं शक्यते।
 VI ततो वैथनियापुरे शिमोनाप्यस्य कुष्ठिनो वेशमनि यीशौ तिष्ठति
 VII कायन योषा श्वेतोपलभाजनेन मडार्घ्यं सुगन्धि तैलमानीय भोजनायोपविशतस्तस्य शिरोभ्यधेयत्।
 VIII किन्तु तदालोक्य तस्मिन्ः कुपितैरुक्तं, कुत एतथमपव्ययते?
 IX रोहिदं व्यङ्ग्यत, तर्हि भूरिमूल्यं प्राप्य दरिद्रेभ्यो व्यतारिष्यत।
 X यीशुना तदवगत्य ते समुदितः, योषामेनां कुतो दुःभिनीं कुरुथ, सा मां प्रति साधु कर्माकार्षीत्।
 XI युष्माकमं समीपे दरिद्राः सततमेवासते, किन्तु युष्माकमन्तिकेडं नासे सततां
 XII सा मम कायोपरि सुगन्धितैलं सिक्त्वा मम श्मशानदानकर्मकार्षीत्।
 XIII अतोडं युष्मान् तथ्यं वदामि सर्वस्मिन् जगति यत्र यत्रैष सुसमाचारः प्रयारिष्यते, तत्र तत्रैतस्या नाथ्याः स्मरणार्थम् कर्मदं प्रयारिष्यते।
 XIV ततो द्वादशशिष्याणाम् षड्करियोतीयिड्डानामक अेकः शिष्यः प्रधानयाजकानामन्तिकं गत्वा कथितवान्,
 XV यदि युष्माकं करेषु यीशुं समर्पयामि, तर्हि किं दास्यथ? तदानीं ते तस्मै त्रिंशन्मुद्रा एतुं स्थिरीकृतवन्तः।
 XVI स तदारभ्य तं परकरेषु समर्पयितुं सुयोगं रोष्टितवान्।
 XVII अनन्तरं किण्वशुन्धपूपपर्वाणः प्रथमेहि शिष्या यीशुम् उपगत्य पप्रश्चुः भवत्कृते कुत्र वयं निस्तारमडभोज्यम् आयोजयिष्यामः? भवतः केच्छा?
 XVIII तदा स गदितवान्, मध्येनगरममुकपुंसः समीपं प्रजित्वा वदत, गुरु गदितवान्, मत्कालः सविधः, सड शिष्यैस्त्वदावये निस्तारमडभोज्यं भोक्ष्ये।
 XIX तदा शिष्या यीशोस्तादृशनिदेषानुत्पकर्म विधाय तत्र निस्तारमडभोज्यमासाधयामासुः।
 XX ततः सन्ध्यायां सत्यां द्वादशभिः शिष्यैः साकं स न्यविशत्।
 XXI अपरं भुञ्जान उक्तवान् युष्मान् तथ्यं वदामि, युष्माकमेको मां परकरेषु समर्पयिष्यति।
 XXII तदा तेडतीव दुःभिता अेकैकशो वक्तुमारोभिरे, डे प्रभो, स किमडं?
 XXIII ततः स जगाद, मया साकं यो जनो भोजनपात्रे करे संक्षिपति, स अेव मां परकरेषु समर्पयिष्यति।
 XXIV मनुजसुतमधि यादृशं विभितमास्ते, तदनुत्पा तद्वति भविष्यति; किन्तु येन पुंसा स परकरेषु समर्पयिष्यते, डड डत येत् स नाजनिष्यत, तदा तस्य क्षेममभविष्यत्।
 XXV तदा यिड्डानामा यो जनस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति, स उक्तवान्, डे गुरो, स किमडं? ततः स प्रत्युक्तवान्, त्वया सत्यं गदितम्।
 XXVI अनन्तरं तेषामशनकाले यीशुः पूपमादायेश्वरीयगुणाननूध तंक्त्वा शिष्येभ्यः प्रदाय जगाद, मडपुःस्वर्पमिमं गृडीत्वा पादत।
 XXVII पश्चात् स कंसं गुह्यं षड्करियोगुणाननूध तेभ्यः प्रदाय कथितवान्, सर्वे युष्माभिरनेन पातव्यं,
 XXVIII यस्मादनेकेषां पापमर्षाणाय पातितं यन्मनूत्ननियमत्रपशोणितं तदतत्।
 XXIX अपरमडं नूत्नगोस्तनीरसं न पास्यामि, तावत् गोस्तनीड्वलरसं पुनः कदापि न पास्यामि।
 XXX पश्चात् ते गीतमेकं संगीय जैतुनाभ्यगिरिं गतवन्तः।
 XXXI तदानीं यीशुस्तानवोयत्, अस्यं रज्ज्यामडं युष्माकं सर्वेषां विघ्नत्पो भविष्यामि, यतो विभितमास्ते, "मेषाणां रक्षको यस्तं प्रडरिष्याम्यडं ततः। मेषाणां निवडो नूनं प्रविकीर्णो भविष्यति"॥
 XXXII किन्तु श्मशानात् समुत्थाय युष्माकमग्रेडडं गालीलं गमिष्यामि।
 XXXIII पितरस्तं प्रोवाय, भवांश्चेत् सर्वेषां विघ्नत्पो भवति, तथापि मम न भविष्यति।
 XXXIV ततो यीशुना स उक्तः, तुभ्यमडं तथ्यं कथयामि, यामिन्यामस्यां यरणापुधस्य रवात् पूर्व्वं त्वं मां त्रि नार्डीकरिष्यसि।
 XXXV ततः पितर उदितवान्, यद्यपि त्वया समं मर्त्तव्यं, तथापि कदापि त्वां न नार्डीकरिष्यामि; तथैव सर्वे शिष्याश्चोगुः।
 XXXVI अनन्तरं यीशुः शिष्यैः साकं गेत्थिमानीनामकं स्थानं प्रस्थाय तेभ्यः कथितवान्, अडः स्थानं गत्वा यावदडं प्रार्थयिष्ये तावद् यूथमत्रोपविशत।
 XXXVII पश्चात् स पितरं सिवदियसुतो य सङ्गिनः कृत्वा गतवान्, शोकाकुलोडतीव व्यथितश्च भवबूवा।
 XXXVIII तानवादीच्य मृतियातनेव मत्राणानां यातना जायते, यूथमत्र मया सार्द्धं जागता।
 XXXIX ततः स किञ्चिदूरं गत्वाधोमुभः पतन् प्रार्थयाञ्चके, डे मत्पितर्यदि भवितुं शङ्कोति, तर्हि कंसोडयं मतो दूरं यातुः किन्तु मदिच्छावत् न भवतु, त्वदिच्छावद् भवतु।
 XL ततः स शिष्यानुपेत्य तान् निद्रतो निरीक्ष्य पितराय कथयामास, यूथं मया साकं दण्डमेकमपि जागरितुं नाशङ्कत?
 XLI परीक्षायां न पतितुं जागत् प्रार्थयध्वञ्चः आत्मा समुधतोस्ति, किन्तु वपु ईर्ष्वर्वा।
 XLII स द्वितीयवारं प्रार्थयाञ्चके, डे मत्तात, न पीते यदि कंसमिदं मतो दूरं यातुं न शङ्कोति, तर्हि त्वदिच्छावद् भवतु।
 XLIII स पुनरेत्य तान् निद्रतो ददर्श, यतस्तेषां नेत्राणि निद्रया पूर्यान्ध्यासन्।
 XLIV पश्चात् स तान् विडाय प्रजित्वा तृतीयवारं पूर्व्ववत् कथयन् प्रार्थितवान्।

XLV ततः शिष्यानुपागत्य गदितवान्, साम्प्रतं शयानाः किं विश्राम्यथ? पश्यत, समय उपास्थान्, मनुजसुतः पापिनां क्रेषु समर्थते।

XLVI उत्तिष्ठत, वयं यामः, यो मां परक्रेषु मसर्पयिष्यति, पश्यत, स समीपमायाति।

XLVII अेतत्कथाकथनकाले द्रादशशिष्याणामेको यिडूदानामको मुष्ययाजकलोकप्रायीनेः प्रडितान् असिधारियष्टिधारिणो मनुजान् गृहीत्वा तत्समीपमुपतस्थौ।

XLVIII अस्ौ परक्रेष्वपयिता पूर्वं तान् एत्थं सङ्केतयामास, यमढं युम्बिष्ये, सोऽसौ मनुजः, सअेव युष्माभि धार्थितां।

XLIX तदा स सपदि यीशुमुपागत्य डे गुरो, प्रणामामीत्युक्त्वा तं युयुम्भो

L तदा यीशुस्तमुवाच, डे मित्रं किमर्थमागतोसि? तदा तैरागत्य यीशुराकम्ब्य दधो

LI ततो यीशोः सङ्गिनामेकः करं प्रसार्य कोषादसिं बडिष्कृत्य मडायान्जकस्य दासमेकमाडृत्य तस्य कर्णं चिच्छेद।

LII ततो यीशुस्तं जगाद, अडुगं स्वस्थाने निधेडि यतो ये ये जना असिं धारयन्ति, तअेवासिना विनश्यन्ति।

LIII अपरं पिता यथा मदनिकं स्वर्गायदूतानां द्रादशवाडिनीतोऽधिकं प्रडिणुयात् मया तमुद्विश्येदानीमेव तथा प्रार्थयितुं न शक्यते, त्वया किमित्थं ज्ञायते?

LIV तथा सतीत्थं घटिष्यते धर्मपुस्तकस्य यदितं वाक्यं तत् कथं सिध्येत?

LV तदानीं यीशु ज्ञननिवढं जगाद, यूयं अडुगयष्टीन् आदाय मां किं यौरं धर्तुमायाताः? अढं प्रत्यढं युष्माभिः साकमुपविश्य समुपादिशं, तदा मां नाधरत;

LVI किन्तु भविष्यद्वादिनां वाक्यानां संसिद्धये सर्वमेतदभूत्। तदा सर्वे शिष्यास्तं विहाय पलायन्त।

LVII अनन्तरं ते मनुजा यीशुं धृत्वा यत्राध्यापकप्राञ्चः परिषदं कुर्वन्त उपाविशन् तत्र कियङ्गानामकमडायान्जकस्यान्तिकं निन्युः।

LVIII किन्तु शेषे किं भविष्यतीति वेनुं पितरो दूरं तत्पश्चाद् प्रजित्वा मडायान्जकस्याट्टालिकं प्रविश्य दासैः सडित उपाविशत्।

LIX तदानीं प्रधानयाजकप्रायीनमन्त्रिणः सर्वे यीशुं डन्तुं मृषासाक्ष्यम् अलिप्सन्त,

LX किन्तु न लेभिरो अनेकेषु मृषासाक्षिष्वगतेष्वपि तत्र प्रापुः।

LXI शेषे द्वौ मृषासाक्षिणोऽपि गतः, पुमानयमकथयत्, अडमीश्वरमन्दिरे लंक्त्वा दिनत्रयमध्ये तन्निर्मातुं शकनोमि।

LXII तदा मडायान्जक उच्यथ यीशुम् अवादीत्। त्वं किमपि न प्रतिवदसि? त्वामधि किमेते साक्ष्यं वदन्ति?

LXIII किन्तु यीशु मानीभूय तस्थौ। ततो मडायान्जक उक्तवान्, त्वाम् अमरेश्वरानामना शपयामि, त्वमीश्वरस्य पुत्रोऽभिषिक्तो भवसि नवेति वद।

LXIV यीशुः प्रत्यवदत्, त्वं सत्यमुक्तवान्; अढं युष्मान् तथ्यं वदामि, एतःपरं मनुजसुतं सर्वशक्तिमतो दक्षिणार्धे स्थातुं गगणस्य जलधरानारुह्यायान्तं वीक्षध्वे।

LXV तदा मडायान्जको निजवसनं छित्त्वा जगाद, अेष ईश्वरं निन्दितवान्, अस्माकमपरसाक्षेण किं प्रयोजन्? पश्यत, यूयमेवास्यास्याद् ईश्वरनिन्दां श्रुतवन्तः,

LXVI युष्माभिः किं विविच्यते? ते प्रत्युयुः, वधाडोऽयं।

LXVII ततो डोडैस्तदास्ये निष्ठीवितं केचित् प्रतलमाडृत्य केचिय्य यपेटमाडृत्य बभाषिरे,

LXVIII डे ष्रीष्ट त्वां कश्चापेटमाडृतवान्? एति गणयित्वा वदास्मान्।

LXIX पितरो बडिरङ्गन उपाविशति, तदानीमेका दासी तमुपागत्य बभाषे, त्वं गालीवीययीशोः सडयरअेकः।

LXX किन्तु स सर्वेषां समक्षम् अनङ्गीकृत्यावादीत्, त्वया यदुच्यते, तदर्थमढं न वेडि।

LXXI तदा तस्मिन् बडिर्दरं गते ऽन्या दासी तं निरीक्ष्य तत्रत्यज्जाननवदत्, अयमपि नासरतीययीशुना सार्द्धम् आसीत्।

LXXII ततः स शपथेन पुनरनङ्गीकृत्य कथितवान्, तं नरं न परिचिनोमि।

LXXIII क्षणात् परं तिष्ठन्तो जना अेत्य पितरम् अवदन्, त्वमवश्यं तेषामेक एति त्वदुच्यारणमेव द्योतयति।

LXXIV किन्तु सोऽभिशाष्य कथितवान्, तं ज्ञनं नाढं परिचिनोमि, तदा सपदि कुक्कुटो रुरावा।

LXXV कुक्कुटवात् प्राक् त्वं मां त्रिरपाहोष्यसे, यैषा वाग् यीशुनावादि तां पितरः संसृत्य बडिरित्वा भेदाद् भृशं यकन्दा।

XXVII

I प्रभाते ज्ञाते प्रधानयाजकलोकप्रायीना यीशुं डन्तुं तत्रतिडूलं मन्त्रयित्वा।

II तं बडूत्वा नीत्वा पन्तीयपीलाताप्याधिपे समर्पयामासुः।

III ततो यीशोः परक्रेष्वपयिता यिडूदास्तत्राणामेकानां विदित्वा सन्तप्तमनाः प्रधानयाजकलोकप्रायीनानां समक्षं तार्शीशन्मुद्राः प्रतिदायावादीत्,

IV अेतन्निरागोनरप्राणपरकराणाम् कलुषं कृतवानढं। तदा त उदितवन्तः, तेनास्माकं किं? त्वया तद् बुध्यताम्।

V ततो यिडूदा मन्दिरेमध्ये ता मुद्रा निक्षिप्य प्रस्थितवान्। एत्वा य स्वयमात्मानमुद्वबन्ध।

VI पश्चात् प्रधानयाजकस्ता मुद्रा आदाय कथितवन्तः, अेता मुद्राः शोषितमूल्यं तस्माद् भाण्डागारे न निधातव्याः।

VII अनन्तरं ते मन्त्रयित्वा विदेशिनां श्मशानस्थानाय ताभिः कुलावस्य क्षेत्रमकीणान्।

VIII अतोऽद्यापि तत्स्थानं रक्तक्षेत्रं वदन्ति।

IX एत्थं सति एसायेवीयसन्तानै र्यस्य मूल्यं निरुपितं, तस्य त्रिंशन्मुद्रामानं मूल्यं

X मां प्रति परमेश्वरस्यादेशात् तेव्य आदीयत, तेन य कुलावस्य क्षेत्रं कीर्तमिति यद्वयनं यिरिमियभविष्यद्वादिना प्रोक्तं तत् तदासिध्यत्।

XI अनन्तरं यीशो तदधिपतेः सम्भुम उपतिष्ठति स तं पप्रच्छ, त्वं किं यिडूदीयानां राजा? तदा यीशुस्तमवदत्, त्वं सत्यमुक्तवान्।

- XII किन्तु प्रधानयाजकप्राचीनैरभियुक्तेन तेन किमपि न प्रत्यवादि।
- XIII ततः पीलातेन स उदितः, एभे त्वत्प्रतिकूलतः कति कति साक्ष्यं ददति, तत् त्वं न शुश्रोषि?
- XIV तथापि स तेषामेकस्यापि वयस उत्तरं नोदितवान्; तेन सोडधिपति मंडाथित्रं विद्यामास।
- XV अन्यस्य तन्मंडकालेडधिपतेरेतादृशी रातिरासीत्, प्रजा यं कञ्चन बन्धिंनं यायन्ते, तमेव स भोययतीति।
- XVI तदानीं बरब्बानामा कश्चित् प्यातबन्ध्यासीत्।
- XVII ततः पीलातस्तत्र मिलितान् लोकांन् अपृच्छत्, अेष बरब्बा बन्धी प्रीष्टविप्यातो यीशुश्चैतयोः कं भोययिष्यामि? युष्माकं किमीप्सितं?
- XVIII तैरीर्ष्याया स समर्पित एति स ज्ञातवान्।
- XIX अपरं विचारानोपवेशनकाले पीलातस्य पत्नी भृत्यं प्रहित्य तस्मै कथयामास, तं धार्मिकमनुजं प्रति त्वया किमपि न कर्तव्यं; यस्मात् तदृतेडद्यां स्वप्ने प्रभूतकष्टमलभे।
- XX अनन्तरं प्रधानयाजकप्राचीना बरब्बां यायित्वादातुं यीशुञ्च ङन्तुं सकललोकान् प्रावर्त्तयन्।
- XXI ततोडधिपतिस्तान् पृष्टवान्, अेतयोः कमहं भोययिष्यामि? युष्माकं केय्य? ते प्रोयु बरब्बां।
- XXII तदा पीलातः परस्त्र, तर्हि यं प्रीष्टं वदन्ति, तं यीशुं किं करिष्यामि? सर्वं कथयामासुः, स कुशेन विध्यतां।
- XXIII ततोडधिपतिरवादीत्, कुतः? किं तेनापराद्धं? किन्तु ते पुनरुचै ऋगद्गुः, स कुशेन विध्यतां।
- XXIV तदा निजवाक्यमत्राद्यमभूत्, कलडश्चाप्यभूत्, पीलात एति विलोक्य लोकानां समक्षं तोयमादाय करौ प्रक्षाव्यावोयत्, अेतस्य धार्मिकमनुष्यस्य शोषितपाते निर्दोषोडहं, युष्माभिरेव तद् बुध्यतां।
- XXV तदा सर्वः प्रजाः प्रत्यवोयन्, तस्य शोषितपातापराधोडस्मकम् अस्मत्सन्तानानाञ्चोपरि भवतु।
- XXVI ततः स तेषां समीपे बरब्बां भोययामास यीशुन्तु कषाभिराडत्य कुशेन वेधितुं समर्पयामास।
- XXVII अनन्तरम् अधिपतेः सेना अधिपते गृहं यीशुमान्नीय तस्य समीपे सेनासमूहं संजगद्गुः।
- XXVIII ततस्ते तस्य वसनं भोययित्वा कृष्णलोडितवर्णवसनं परिधापयामासुः।
- XXIX कष्टकानां मुकुटं निम्मायि तच्छिरसि दद्गुः, तस्य दक्षिणकरे वेत्रमेकं दत्त्वा तस्य सम्भुपे जानूनि पातयित्वा, डे यिड्डीयाणां राजन्, तुभ्यं नम एत्युक्त्वा तं तिरश्चकुः।
- XXX ततस्तस्य गात्रे निष्ठीवं दत्त्वा तेन वेत्रेण शिर आञ्चयन्।
- XXXI एत्थं तं तिरस्कृत्य तद् वसनं भोययित्वा पुनर्निजवसनं परिधापयान्चकुः, तं कुशेन वेधितुं नीतवन्तः।
- XXXII पश्चात्ते बडिर्भूय कुरीणीयं शिमोन्नमकमेकं विलोक्य कुशं वोढुं तमाददिते।
- XXXIII अनन्तरं गुल्गलाम् अर्थात् शिरस्कपालनामकस्थानमु पस्थाय ते यीशवे पित्तमिश्रिताम्बरसं पातुं दद्गुः।
- XXXIV किन्तु स तमास्वाधे न पपी।
- XXXV तदानीं ते तं कुशेन संविध्य तस्य वसनानि गुटिकापातेन विभज्य जगद्गुः, तस्मात्, विभजन्तेडधरीयं मे ते मनुष्याः परस्परं मद्दुत्तरीयवस्त्रार्थं गुटिकां पातयन्ति या। यदेतद्दयनं भविष्यद्वाडिभिरुक्तमासीत्, तदा तद् असिध्यत्।
- XXXVI पश्चात् ते तत्रोपविश्य तद्रक्षाकर्व्वणि नियुक्तास्तस्युः।
- XXXVII अपरम् अेष यिड्डीयाणां राज्ञा यीशुरित्यपवाडलिपिपत्रं तच्छिरसि ओर्ह्वे वोज्यामासुः।
- XXXVIII ततस्तस्य वामे दक्षिणे च द्वौ यैरो तेन साकं कुशेन विविधुः।
- XXXIX तदा पान्था निजशिरो लाडयित्वा तं निन्दन्तो जगद्गुः।
- XL डे एश्वरमन्दिरभञ्जक दिनत्रये तन्निर्मातः स्वं रक्ष, येत्त्वमीश्वरसुतस्तर्हि कुशादवरोड।
- XLI प्रधानयाजकाध्यापकप्राचीनाश्च तथा तिरस्कृत्य जगद्गुः।
- XLII सोडन्धजानानावात्, किन्तु स्वमवितुं न शक्नोति। यदीस्त्रायेलो राज्ञा भवेत्, तर्हीदानीमेव कुशादवरोडतु, तेन तं वयं प्रत्येष्यामः।
- XLIII स एश्वरे प्रत्याशाभकरोत्, यदीश्वरस्तस्मिन् सन्तुष्टस्तर्हीदानीमेव तमवेत्, यतः स उक्तवान् अडमीश्वरसुतः।
- XLIV यौ स्तेनौ साकं तेन कुशेन विड्डीौ तौ तद्देव तं निनिन्दतुः।
- XLV तदा द्वितीययामात् तृतीययामं यावत् सर्वदेशे तमिरें बभूव,।
- XLVI तृतीययामे "अेली अेली लामा शिवकतनी", अर्थात् मदीश्वर मदीश्वर कुतो मामत्याक्षीः? यीशुरुच्यैरिति जगादा।
- XLVII तदा तत्र स्थिताः केचित् तत् श्रुत्वा बलाभिरं, अयम् अेलियमाडूयति।
- XLVIII तेषां मध्याद् अेकः शीघ्रं गत्वा स्पञ्जं गृहीत्वा तत्राम्बरसं दत्त्वा नलेन पातुं तस्मै ददौ।
- XLIX एतरेडकथयन् तिष्ठत, तं रक्षितुम् अेलिय आयाति नवेति पश्यामः।
- L यीशुः पुनरुचैराडूय प्राणान् जड्डी।
- LI ततो मन्दिरस्य विच्छेदवसनम् ओर्ह्वेवाधो यावत् छिद्यमानं द्विधाभवत्,।
- LII लूमिश्रकम्पे भुधरोव्यदीर्यत या श्मशाने मुक्ते भूरिपुण्यवतां सुप्तदेड। उदतिष्ठन्,।
- LIII श्मशानाद् वडिर्भूय तद्दुत्तानात् परं पुण्यपुरं गत्वा बडुज्जानान् दर्शयामासुः।
- LIV यीशुरक्षाणाय नियुक्तः शतसेनापतिस्तत्सङ्गिनश्च तादृशीं लूकम्मादिघटनां दृष्ट्वा भीता अवदन्, अेष एश्वरपुत्रो भवति।
- LV या बडुयोषितो यीशुं सेवमाना गावीलस्तत्पश्चादागतास्तासां मध्ये।
- LVI मडेलनीनी मरियम् याडूव्योश्यो मता या मरियम् सिबदियपुत्रयो मता य योषित अेता दूरे तिष्ठन्त्यो दद्गुः।
- LVII सन्ध्यायां सत्यम् अरिमथियानगरस्य यूषङ्गामा धनी मनुजो यीशोः शिष्यत्वात्।
- LVIII पीलातस्य समीपं गत्वा यीशोः कायं यथाये, तेन पीलातः कायं दातुम् आदिदेश।
- LIX यूषङ्क तकायं नीत्वा शुयिवस्त्रेणार्थगद्य।

- LX स्वार्थं शैले यत् श्मशानं यज्मान, तन्मध्ये तत्कार्यं निधाय तस्य द्वारि वृद्धत्वाषाणं ददौ।
 LXI किन्तु मग्दलीनी मरियम् अन्यमरियम् अते स्त्रियौ तत्र श्मशानसम्भुज उपविदिशतुः।
 LXII तदनन्तरं निस्तारोत्सवस्याथोजनदिनात् परेऽहनि प्रधानयाजकाः द्विर्शिनश्च मिलित्वा पीलातमुपागत्याकथयन्,
 LXIII हे मडेग्छ स प्रतारको ज्जुवने अकथयत्, दिनत्रयात् परं श्मशानाद्गुत्थास्यामि तद्वाक्यं स्मरामो वयं;
 LXIV तस्मात् तृतीयदिनं यावत् तत् श्मशानं रक्षितुमादिशतु, नोयेत् तच्छिष्या यामिन्यामागत्य तं हत्वा लोकान् वदिष्यन्ति, स
 श्मशानाद्गुदतिष्ठत्, तथा सति प्रथमभ्रान्तिः शेषीयभ्रान्ति मंडती भविष्यति।
 LXV तदा पीलात अवादीत्, युष्माकं समीपे रक्षिगण आस्ते, यूयं गत्वा यथा साध्यं रक्षयता
 LXVI ततस्ते गत्वा तद्वारपाषाणं मुद्राङ्कितं कृत्वा रक्षिगणं नियोज्य श्मशानं रक्षयामासुः।

XXVIII

- I ततः परं विभ्रामवारस्य शेषे सप्ताहप्रथमदिनस्य प्रभोते जाते मग्दलीनी मरियम् अन्यमरियम् य श्मशानं द्रष्टुमागता।
 II तदा मडान् लुक्मोडलवत्; परमेश्वरीयद्भूतः स्वर्गादिवरुह्य श्मशानद्वारात् पाषाणमपसार्च्यं तद्गुपर्युपविदेश।
 III तद्भदनं विद्युद्धत् तेजोभयं वसनं डिमशुभ्रञ्च।
 IV तदानीं रक्षिणस्तद्गयात् कम्पिता मृतवद् बभूवः।
 V स दूतो योषितो जगाह, यूयं मा भेष्ट, कुशाहतयीशुं मुगयध्वे तदहं वेक्षि।
 VI सोऽत्र नास्ति, यथावदत् तथोत्थितवान्; अतत् प्रभोः शयनस्थानं पश्यता।
 VII तूर्णं गत्वा तच्छिष्यान् एति वदत, स श्मशानाद् उदतिष्ठत्, युष्माकमग्रे गालीलं यास्यति यूयं तत्र तं वीक्षिष्यध्वे, पश्यताहं
 वार्तामिमां युष्मानवादिषं।
 VIII ततस्ता भयात् मडानन्दाञ्च श्मशानात् तूर्णं बडिर्भूय तच्छिष्यान् वार्ता वक्तुं धावितवत्यः। किन्तु शिष्यान् वार्ता वक्तुं
 यान्ति, तदा यीशु ईर्शनं दत्वा ता जगाह,
 IX युष्माकं कल्याणं भूयात्, ततस्ता आगत्य तत्पादयोः पतित्वा प्रार्थेमुः।
 X यीशुस्ता अवादीत्, मा बिभीत, यूयं गत्वा मम भ्रान्तुन् गालीलं यातुं वदत, तत्र ते मां द्रक्ष्यन्ति।
 XI स्त्रियो गच्छन्ति, तदा रक्षिणां केचित् पुत्रं गत्वा यद्यद् घटितं तत्सर्वं प्रधानयाजकान् ज्ञापितवन्तः।
 XII ते प्राचीनैः सभं संसदं कृत्वा मन्त्रयन्तो बडुमुद्राः सेनाभ्यो दत्वावदन्,
 XIII अस्मासु निद्रितेषु तच्छिष्या यामिन्यामागत्य तं हत्वानयन्, एति यूयं प्रयास्यता।
 XIV यद्येतदधिपतेः श्रोत्रगोचरीभवेत्, तर्हि तं बोधयित्वा युष्मानविष्यामः।
 XV ततस्ते मुद्रा गृहीत्वा शिक्षानुरूपं कर्म यक्नुः, यिद्धीयानां मध्ये तस्याद्यापि किंवदन्ती विद्यते।
 XVI अेकादश शिष्या यीशुनिर्पितागालीलस्याद्रिं गत्वा
 XVII तत्र तं संवीक्ष्य प्रार्थेमुः, किन्तु केचित् सन्दिग्धवन्तः।
 XVIII यीशुस्तेषां समीपमागत्य व्याहृतवान्, स्वर्गमेदिन्योः सर्वाधिपतित्वभारो मय्यर्पित आस्ते।
 XIX अतो यूयं प्रयाय सर्वदेशीयान् शिष्यान् कृत्वा पितुः पुत्रस्य पवित्रस्यात्मनश्च नाम्ना तानवगाहयत; अहं युष्मान्
 यद्यदादिशं तदपि पालयितुं तानुपादिशता।
 XX पश्यत, जगदन्तं यावत् सदाहं युष्माभिः साकं तिष्ठामि एति।

मार्कलिपितः सुसंवाहः

- I ईश्वरपुत्रस्य यीशुभ्रीष्टस्य सुसंवाहारम्भः।
 II भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिपिरित्यमास्ते, पश्य स्वकीयदूतन्तु तवाग्रे प्रेषयाम्यहम् गत्वा त्वदीयपन्थानं स हि परिष्करिष्यति।
 III "परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः। तस्य राजपथञ्चैव समानं कुरुताधुना।" इत्येतत् प्रान्तेरे वाक्यं वदतः कस्यचिद्रवः।
 IV सत्रेव योऽन्तरे मञ्जितवान् तथा पापमार्जननिमित्तं मनोव्यावर्त्कमञ्जनस्य कथाञ्च प्रचारितवान्।
 V ततो यिहूदादेशयिश्शाखमनगरनिवासिनः सर्वे लोका बहिर्भूत्वा तस्य समीपमागत्य स्वानि स्वानि पापान्यङ्गीकृत्य यद्दैनन्धां तेन मञ्जिता बभूवुः।
 VI अस्य योऽन्तः परिधेयानि क्रमेणकलामजानि, तस्य कटिबन्धनं यर्मज्जातम्, तस्य लक्ष्याणि य शुक्रीटा वन्यमधूनि यासन्।
 VII स प्रचारयन् कथयाञ्चक्रे, अहं नमीभूय यस्य पादुकाबन्धनं मोचयितुमपि न योग्योस्मि, तादृशां मतो गुरुतर अहः पुरुषो मत्पश्चाद्गच्छति।
 VIII अहं युष्मान् जले मञ्जितवान् किन्तु स पवित्र आत्मानि संमञ्जयिष्यति।
 IX अपरञ्च तस्मिन्नेव काले गालीलैशस्य नासरदृशमाद् यीशुरागत्य योऽन्तः यद्दैनन्धां मञ्जितोऽभूत्।
 X स जवाहृत्प्रितमत्रो मेघद्वारे मुक्तं कपोतवत् स्वस्योपरि अवरोहन्तमात्मानञ्च दृष्टवान्।
 XI त्वं मम प्रियः पुत्रस्त्वय्येव मममहासन्तोष एयमाकाशीया वाणी बभूव।
 XII तस्मिन् काले आत्मा तं प्रान्तरमध्यं निनाया।
 XIII अथ स यत्वारिशिद्धानि तस्मिन् स्थाने वन्यपशुभिः सह तिष्ठन् शैताना परीक्षितः; पश्चात् स्वर्गायिदूतारस्तं सिषेपेरे।
 XIV अनन्तरं योऽन्तः बन्धनालये बद्धे सति यीशु गालीलैशमागत्य ईश्वरराज्यस्य सुसंवाहं प्रचारयन् कथयामास,
 XV कालः सम्पूर्णा ईश्वरराज्यञ्च समीपमागतः; अतोऽतो र्युधं मनांसि व्यावर्त्तयध्वं सुसंवाहं य विश्वासिता।
 XVI तदनन्तरं स गालीलैयसमुद्रस्य तीरे गच्छन् शिमोन् तस्य भ्राता अन्द्रियनामा य एभौ द्वौ जौ नो मत्स्यधारिणौ सागरमध्ये जालं प्रक्षिपन्तौ दृष्ट्वा तावदवदत्,
 XVII युवां मम पश्चाद्गच्छत, युवामहं मनुष्यधारिणौ करिष्यामि।
 XVIII ततस्तौ तत्क्षणावमेव जालानि परित्यज्य तस्य पश्चात् जग्मतुः।
 XIX ततः परं तत्स्थानात् किञ्चिद् दूरं गत्वा स सिवदीपुत्रयाङ्गुत् तद्भ्रातृयोऽन्तः य एभौ नौकायां जालानां श्रममुद्धारयन्तौ दृष्ट्वा तावाहूयत्।
 XX ततस्तौ नौकायां वेतनभुग्भिः सहितं स्वपितरं विहाय तत्पश्चादीयतुः।
 XXI ततः परं कर्नाडुन्नामकं नगरमुपस्थाय स विश्रामदिवसे भजनग्रहं प्रविश्य समुपदिदेश।
 XXII तस्योपदेशाद्वोका आश्चर्यं मेनिरे यतः सोऽप्यपकाष्टव नोपदिशन् प्रभाववानिव प्रोपदिदेश।
 XXIII अपरञ्च तस्मिन् भजनगृहे अपवित्रभूतेन त्रस्तं अहो मानुष आसीत् स यीत्शब्दं कृत्वा कथयाञ्चक्रे
 XXIV भो नासरतीय यीशो त्वमस्मान् त्यज, त्वया सडास्माकं कः सम्बन्धः? त्वं किमस्मान् नाशयितुं समागतः? त्वमीश्वरस्य पवित्रलोकं इत्यहं जानामि।
 XXV तदा यीशुस्तं तर्जयित्वा जगाद् तूष्णीं भव एतो बहिर्भव य।
 XXVI ततः सोऽपवित्रभूतस्तं सम्पीड्य अत्युच्चैश्चैतुल्य निर्जगाम।
 XXVII तेनैव सर्वे यमत्कृत्य परस्परं कथयाञ्चक्रिरे, अहो किमिदं? कीदृशोऽयं नव्य उपदेशः? अनेन प्रभावेनापवित्रभूतेष्वज्ञापितेषु ते तदाज्ञानवर्तिनो भवन्ति।
 XXVIII तदा तस्य यशो गालीलैश्वतुर्दिकस्थसर्वदेशान् व्याप्नोत्।
 XXIX अपरञ्च ते भजनगृहाद् बहिर्भूत्वा याङ्गुव्योऽन्त्यां सह शिमोन आन्द्रियस्य य निवेशनं प्रविदिशुः।
 XXX तदा पितरस्य श्वश्रुर्वरपीडिता शय्यायामास्त एति ते तं ऋटिति विज्ञापयाञ्चक्रुः।
 XXXI ततः स आगत्य तस्या हस्तं धृत्वा तामुदस्थापयत्; तदैव तां ज्वरोऽत्याक्षीत् ततः परं सा तान् सिषेवे।
 XXXII अथास्तं गते रवौ सन्ध्याकाले सति लोकास्तस्मीपं सर्वान् रोगिणो भूतधृताश्च समानिन्युः।
 XXXIII सर्वे नागरिका लोका द्वारे संमिलिताश्च।
 XXXIV ततः स नानाविधरोगिणो बहून् मनुजानरोगिणश्चकार तथा बहून् भूतान् त्याज्याञ्चकार तान् भूतान् किमपि वाक्यं वक्तुं निषिषेध य यतोऽतोऽन्ते तमजानन्।
 XXXV अपरञ्च सोऽन्तःप्रत्युषे वस्तुतस्तु रात्रिशेषे समुत्थाय बहिर्भूय निर्जनं स्थानं गत्वा तत्र प्रार्थयाञ्चक्रे।
 XXXVI अनन्तरं शिमोन् तत्सङ्गिनश्च तस्य पश्चाद् गतवन्तः।
 XXXVII तद्देशं प्राप्य तमवदन् सर्वे लोकास्त्वां भृगयन्तो।
 XXXVIII तदा सोऽकथयत् आगच्छत वयं समीपस्थानि नगराणि यामः, यतोऽहं तत्र कथां प्रचारयितुं बहिरागमम्।
 XXXIX अथ स तेषां गालीलैशस्य सर्वेषु भजनगृहेषु कथाः प्रचारयाञ्चक्रे भूतानत्याज्यञ्च।
 XL अनन्तरमेकः कुष्ठी समागत्य तत्सम्भुषे जानुपातं विनयञ्च कृत्वा कथितवान् यद्दि भवान् इच्छति तर्हि मां परिष्कर्तुं शक्नोति।
 XLI ततः कृपालु रीशुः करौ प्रसार्य तं स्पष्टया कथयामास।
 XLII ममेच्छा विद्यते त्वं परिष्कृतो भवा अतत्कथायाः कथनमात्रात् स कुष्ठी रोगान्मुक्तः परिष्कृतोऽभवत्।
 XLIII तदा स तं विसृजन् गाढमादिश्य जगाद्

XLIV सावधानो भव कथामिमां कमपि मा वद; स्वत्मानं याजकं दर्शय, लोकेभ्यः स्वपरिष्कृतेः प्रमाणादानाय मूसानिर्णीतं यद्दानं तद्दुस्तृण्यस्व यः।

XLV किन्तु स गत्वा तत् कर्म एतं विस्तार्य प्रचारयितुं प्रारंभे तेनैव यीशुः पुनः सप्रकाशं नगरं प्रवेष्टुं नाशकनोत् ततोडेतोर्बलिः काननस्थाने तस्थौ; तथापि यतुर्दिग्भ्यो लोकास्तस्य समीपमाययुः।

II

I तदनन्तरं यीशुः कतिपयदिनानि विवभ्रव्य पुनः कइर्नाडूमनगरं प्रविष्टे स गृह आस्त एति किंवदन्त्या तत्क्षायां तत्समीपं बडवो लोका आगत्य समुपतस्थुः।

II तस्माद् गृहमध्ये सर्वेषां कृते स्थानं नाभवद् द्वारस्य यतुर्दिक्ष्वपि नाभवत्, तत्काले स तान् प्रति कथां प्रचारयाञ्चके।

III ततः परं लोकाश्चतुर्भिर्निर्वाहैरेकं पक्षाघातिनं वाडयित्वा तत्समीपम् आनिन्युः।

IV किन्तु जनानां बहुत्वात् तं यीशोः सम्भुभमानेतुं न शक्नुवन्तो यस्मिन् स्थाने स आस्ते तद्दुपरिगृहपृष्ठं जनिन्त्वा छिद्रं कृत्वा तेन मार्गेण सशयं पक्षाघातिनम् अवरोडयामासुः।

V ततो यीशुस्तेषां विश्वासं दृष्ट्वा तं पक्षाघातिनं बभाषे डे वत्स तव पापानां मार्जनं भवतु।

VI तदा किंयन्तोऽध्यापकास्तत्रोपविशन्तो मनोभिर्वितर्कयाञ्चकुः, अेष मनुष्ये अेतादृशीमीश्वरनिर्नां कथां कुतः कथयति?

VII ईश्वरं विना पापानि मार्ष्टुं कस्य सामर्थ्यम् आस्ते?

VIII एतं ये वितर्कयन्ति यीशुस्तत्क्षायां मनसा तद् बुद्ध्या तानवदद् यूयमन्तःकराः कुत अेतानि वितर्कयथ?

IX तदनन्तरं यीशुस्तत्स्थानात् पुनः समुद्रतटे ययौ; लोकनिवडे तत्समीपमागते स तान् समुपदिदेश।

X किन्तु पृथिव्यां पापानि मार्ष्टुं मनुष्यपुत्रस्य सामर्थ्यमस्ति, अेतद् युष्मान् ज्ञापयितुं (स तस्मै पक्षाघातिने कथयामास)

XI उचितं तव शय्यां गृहीत्वा स्वगृहं याहि, अंढं त्वामिदम् आज्ञापयामि।

XII ततः स तत्क्षायां उत्थाय शय्यां गृहीत्वा सर्वेषां साक्षात् जगाम; सर्वे विस्मिता अेतादृशं कर्म वयम् कदापि नापश्याम, छां कथां कथयित्वेश्वरं धन्यमब्रुवन्।

XIII तदनन्तरं यीशुस्तत्स्थानात् पुनः समुद्रतटे ययौ; लोकनिवडे तत्समीपमागते स तान् समुपदिदेश।

XIV अथ गच्छन् कुरसञ्चयगृहं उपविष्टम् आदङ्गीयपुत्रं लेविं दृष्ट्वा तमाडूय कथितवान् मत्पश्चात् त्वामामरध ततः स उत्थाय तत्पश्चाद् ययौ।

XV अनन्तरं यीशोः तस्य गृहे भोक्तुम् उपविष्टे बडवः करमञ्चायिनः पापिनश्च तेन तच्छिष्यैश्च सहोपविविशुः, यतो बडवस्तत्पश्चादाजगमुः।

XVI तदा स करमञ्चायिभिः पापिभिश्च सह जादति, तद् दृष्ट्वाध्यापकाः किंशिनश्च तस्य शिष्यानूयुः करमञ्चायिभिः पापिभिश्च सहायं कुतो भुंक्तं पिवति यः?

XVII तद्वाक्यं श्रुत्वा यीशुः प्रत्युवाय, अरोगिलोकानां यिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति, किन्तु रोगिणामेव; अंढं धार्मिकानाह्वानं नागतः किन्तु मनो व्यावर्त्तयितुं पापिन अेव।

XVIII ततः परं योडनः किंशिनान्प्रोपवासायारिशिष्या यीशोः समीपम् आगत्य कथयामासुः, योडनः किंशिनान् शिष्या उपवसन्ति किन्तु भवतः शिष्या नोपवसन्ति किं कारणमस्य?

XIX तदा यीशुस्तान् बभाषे यावत् कालं सपिभिः सह कन्याया वरस्तिष्ठति तावत्कालं ते किमुपवस्तुं शक्नुवन्ति? यावत्कालं वरस्तैः सह तिष्ठति तावत्कालं त उपवस्तुं न शक्नुवन्ति।

XX यस्मिन् काले तेभ्यः सकाशाद् वरो नेष्यते स काल आगच्छति, तस्मिन् काले ते जना उपवत्स्यन्ति।

XXI कोपि जनः पुरातनवस्त्रे नूतनवस्त्रं न सौव्यति, यतो नूतनवस्त्रेण सह सेवने कृते ज्ञां वस्त्रं छिद्यते तस्मात् पुन र्भडत् छिद्रं ज्ञायते।

XXII कोपि जनः पुरातनकुतुषु नूतनं द्राक्षारसं न स्थापयति, यतो नूतनद्राक्षारसस्य तेजसा ताः कुत्वो विदीर्यन्ते ततो द्राक्षारसश्च पतति कुत्वश्च नश्यन्ति, अतएव नूतनद्राक्षारसो नूतनकुतुषु स्थापनीयः।

XXIII तदनन्तरं यीशु र्थदा विश्रामवारे शस्यक्षेत्रेण गच्छति तदा तस्य शिष्या गच्छन्तः शस्यमञ्जरीशेत्तुं प्रवृत्ताः।

XXIV अतः किंशिनो यीशवे कथयामासुः पश्यतु विश्रामवासरे यत् कर्म न कर्त्तव्यं तद् एमे कुतः कुर्वन्ति?

XXV तदा स तेभ्योऽडकथयत् दायुद् तत्संज्ञिनश्च भक्ष्याभावात् क्षुधिताः सन्तो यत् कर्म कृतवन्तस्तत् किं युष्माभिर्न पठितम्?

XXVI अयिनाथनामिडे महाराजकटां कुर्वति स कथमीश्वरस्यावासं प्रविश्य ये दर्शनीयपूपा याञ्चकान् विनान्यस्य कस्यापि न भक्ष्यास्तानेव ब्रुभुजे सङ्गिलोकेभ्योऽपि ददाति।

XXVII सोऽपरमपि जगाद, विश्रामवारो मनुष्यार्थमेव निरूपितोऽस्ति किन्तु मनुष्यो विश्रामवारार्थं नैवा

XXVIII मनुष्यपुत्रो विश्रामवारस्यापि प्रभुरास्ते।

III

I अनन्तरं यीशुः पुन र्भजनगृहं प्रविष्टस्तस्मिन् स्थाने शुष्कडस्त अेको मानव आसीत्।

II स विश्रामवारे तमरोगिणं करिष्यति नवेत्यत्र बडवस्तम् अपवदितुं छिद्रमपेक्षितवन्तः।

III तदा स तं शुष्कडस्तं मनुष्यं जगाद मध्यस्थाने त्वमुत्तिष्ठा।

IV ततः परं स तान् पश्यन् विश्रामवारे डितमडितं तथा डि प्राणरक्षा वा प्राणनाश अेषां मध्ये किं करणीयं ? किन्तु ते निःशब्दास्तस्थुः।

V तदा स तेषामन्तःकरणानां काठिन्याद्धेतोर्दुःखितः क्रीधात् यतुर्दिशो दृष्टवान् तं मानुषं गदितवान् तं डस्तं विस्तारय, ततस्तेन डस्ते विस्तृते तद्धस्तोऽन्यडस्तवद् अरोगो जातः।

- VI अथ किंशिनः प्रस्थाय तं नाशयितुं डेरोदीयैः सः स मन्त्रयितुमारोभिरे।
 VII अतश्च ये यीशुस्तत्स्थानं परित्यज्य शिष्यैः सः पुनः सागरसमीपं गतः;
 VIII ततो गालीलियिडूदा-यिडूशालम्-एदोम्-यर्दन्नदीपारस्थानेषु लोकासमूहस्तस्य पश्चाद् गतः; तदन्यः सोरस्सीदोनोः समीपवासिलोकसमूहश्च तस्य महाकर्मणां वार्त्तं श्रुत्वा तस्य सन्निधिमागतः।
 IX तदा लोकसमूहश्चेत् तस्योपरि पतति एतथाशङ्क्य स नावमेकां निकटे स्थापयितुं शिष्यानादिष्टवान्।
 X यतोऽनेकमनुष्याणामारोग्यकरणाद् व्याधिग्रस्ताः सर्वे तं स्पर्शं परस्परं भलेन यत्नवन्तः।
 XI अपरञ्च अपवित्रभूतास्तं दृष्ट्वा तस्यराशयोः पतित्वा प्रोयैः प्रोयुः, त्वमीश्वरस्य पुत्रः।
 XII किन्तु स तान् दृढम् आज्ञाय स्वं परियायितुं निषिद्धवान्।
 XIII अनन्तरं स पर्वतमारुह्य यं यं प्रतिच्छा तं तमाहूतवान् ततस्ते तत्समीपमागताः।
 XIV तदा स द्वादशशतान् स्वेन सः स्यात् सुसंवाद्यप्रयाराय प्रेरिता भवितुं।
 XV सर्वप्रकारव्याधीनां शमनकरणाय प्रभावं प्राप्नुं भूतान् त्याजयितुञ्च नियुक्तवान्।
 XVI तेषां नामानीमानि, शिमोन् सिवदिपुत्रो
 XVII याकूब् तस्य भ्राता योडन् य आन्द्रियः द्विलिपो बर्थलमयः,
 XVIII मथी थोमा य आक्कीयपुत्रो याकूब् थदीयः किनानीयः शिमोन् यस्तं परहस्तेष्वर्पयिष्यति स ईष्यरियोतीययिडूदाश्च।
 XIX स शिमोने पितरं एत्युपनाम ददी याकूब्ब्योडन्ब्यां य विनेरिगिश् अर्थतो मेघनाद्युत्रावित्युपनाम ददी।
 XX अनन्तरं ते निवेशनं गताः, किन्तु तत्रापि पुनर्मंडान् जनसमागमो ऽभवत् तस्मात् भोक्तुमभ्यवकाशं न प्राप्ताः।
 XXI ततस्तस्य सुहृद्वोका एतां वार्त्तां प्राप्य स हतज्ञानोभूद् एति कथां कथयित्वा तं धृत्वानेतुं गताः।
 XXII अपरञ्च यिडूशालम आगता ये योडघ्यापकास्ते जगद्गुरुयं पुरुषो भूतपत्याभिष्टस्तेन भूतपतिना भूतान् त्याजयति।
 XXIII ततस्तानाहूय यीशु दृष्टान्तैः कथां कथितवान् शैतान् कथं शैतान् त्याजयितुं शक्नोति?
 XXIV किञ्चन राज्ञ्यं यदि स्वविरोधेन पृथग् भवति तर्हि तद् राज्ञ्यं स्थिरं स्यात् न शक्नोति।
 XXV तथा कस्यापि परिवारो यदि परस्परं विरोधी भवति तर्हि सोऽपि परिवारः स्थिरं स्यात् न शक्नोति।
 XXVI तद्वत् शैतान् यदि स्वल्पिकतया उत्तिष्ठन् भिन्नो भवति तर्हि सोऽपि स्थिरं स्यात् न शक्नोति किन्तु स्थिन्नो भवति।
 XXVII अपरञ्च प्रबलं जन् प्रथमं न बद्धा कोऽपि तस्य गृहं प्रविश्य द्रव्याणि लुण्ठयितुं न शक्नोति, तं बद्ध्वैव तस्य गृहस्य द्रव्याणि लुण्ठयितुं शक्नोति।
 XXVIII अतोऽहो युष्मभ्यमहं सत्यं कथयामि मनुष्याणां सन्ताना यानि यानि पापानीश्वरनिन्दाञ्च कुर्वन्ति तेषां तत्सर्वेषामपराधानां क्षमा भवितुं शक्नोति,
 XXIX किन्तु यः कश्चित् पवित्रमात्मानं निन्दति तस्यापराधस्य क्षमा कदापि न भविष्यति सोऽनन्तदण्डस्याहो भविष्यति।
 XXX तस्यापवित्रभूतोऽस्ति तेषामेतत्कथाऽहोः स एतथं कथितवान्।
 XXXI अथ तस्य माता भ्रातृगणश्चागत्य बहिस्तिष्ठन्तो लोकान् प्रेष्य तमाहूतवन्तः।
 XXXII ततस्तत्सन्निधी समुपविष्टा लोकास्तं बभाषिरे पश्य बहिस्तिष्ठन्तं माता भ्रातरश्च त्वाम् अन्विच्छन्ति।
 XXXIII तदा स तान् प्रत्युवाय मम माता का भ्रातरो वा के? ततः परं स स्वमीपोपविष्टान् शिष्यान् प्रति अवलोकनं कृत्वा कथयामास।
 XXXIV पश्यतैते मम माता भ्रातरश्च।
 XXXV यः कश्चिद् ईश्वरस्येषां क्रियां करोति स अथ मम भ्राता भगिनी माता या।

IV

- I अनन्तरं स समुद्रतटे पुनरुपदेष्टुं प्रारंभे, ततस्तत्र बहुजनानां समागमात् स सागरोपरि नौकामारुह्य समुपविष्टः; सर्वे लोकाः समुद्रदूले तस्थुः।
 II तदा स दृष्टान्तकथाभिर्बहुपदिष्टवान् उपदिशंश्च कथितवान्,
 III अवधानं कुरुत, अेको बीजवपता बीजानि वप्नुं गतः;
 IV वपनकाले क्रियन्ति बीजानि मार्गपार्श्वे पतितानि, तत आकाशीयपक्षिणो अयेय तानि यथाहुः।
 V क्रियन्ति बीजानि स्वल्पमृत्तिकावत्पाषाणभूमौ पतितानि तानि मृदोल्पत्वात् शीघ्रमड्कुरितानि;
 VI किन्तुदिते सूर्य्यं दग्धानि तथा मूलानो नाधोगतत्वात् शुष्काणि या।
 VII क्रियन्ति बीजानि कण्टकिवनमध्ये पतितानि ततः कण्टकानि संवृष्ट्या तानि जत्रसुस्तानि न य इवितानि।
 VIII तथा क्रियन्ति बीजान्युत्तमभूमौ पतितानि तानि संवृष्ट्या इवान्युत्पादितानि क्रियन्ति बीजानि त्रिशदुणानि क्रियन्ति षष्टिगुणानि क्रियन्ति शतगुणानि इवानि इवितवन्ति।
 IX अथ स तानवदत् यस्य श्रोतुं कर्णो स्तः स शृणोतु।
 X तदनन्तरं निर्जनसमये तत्संज्ञिनो द्वादशशिष्याश्च तं तदृष्टान्तवाक्यस्यार्थं प्रपञ्चुः।
 XI तदा स तानुदितवान् ईश्वरराज्यस्य निगूढवाक्यं बोद्धुं युष्माकमधिकारोऽस्ति;
 XII किन्तु ये वडिर्भूताः "ते पश्यन्तः पश्यन्ति किन्तु न जानन्ति, शृण्वन्तः शृण्वन्ति किन्तु न बुध्यन्ते, येतै र्मनःसु कदापि परिवर्तितेषु तेषां पापान्यमोययिष्यन्त," अतोऽहोस्तान् प्रति दृष्टान्तैरेव तानि मया कथितानि।
 XIII अथ स कथितवान् यूयं किमेतद् दृष्टान्तवाक्यं न बुध्यध्वे? तर्हि कथं सर्वान् दृष्टान्तान् भोत्स्यध्वे?
 XIV बीजवपता वाक्यत्रयाणि बीजानि वपति;

XV तत्र ये ये लोका वाक्यं शृण्वन्ति, किन्तु श्रुतमात्रात् शैतान् शीघ्रमागत्य तेषां मनःसूप्तानि तानि वाक्यरूपाणि बीजान्यनयन्ति तथैव उपतबीजमार्गपार्श्वस्वरूपाः।

XVI ये जना वाक्यं श्रुत्वा सखसा परमानन्देन गृह्णन्ति, किन्तु हृदि स्थैर्याभावात् किञ्चित् कालमात्रं तिष्ठन्ति तत्पश्चात् तद्वाक्यहेतोः।

XVII कुत्रचित् क्लेशे उपद्रवे वा समुपस्थिते तदैव विघ्नं प्राप्नुवन्ति तथैव उपतबीजपाषाणभूमिस्वरूपाः।

XVIII ये जनाः कथां शृण्वन्ति किन्तु सांसारिकी यिन्ता धनभ्रान्ति विषयबलौभ्रश्च अते सर्वे उपस्थाया तां कथां ग्रसन्ति ततः मा विडुवा भवति।

XIX तथैव उपतबीजसकण्टकभूमिस्वरूपाः।

XX ये जना वाक्यं श्रुत्वा गृह्णन्ति तेषां कस्य वा त्रिशद्वृत्तानि कस्य वा षष्टिगुणानि कस्य वा शतगुणानि इलानि भवन्ति तथैव उपतबीजोर्वरभूमिस्वरूपाः।

XXI तदा सोऽपरमपि कथितवान् कोपि जनो दीपाधारं परित्यज्य द्रोणस्याधः षट्पाया अधे वा स्थापयितुं दीपमानयति किं?

XXII अतोऽहं तं यत्र प्रकाशयिष्यते तादृग् लुक्कायितं किमपि वस्तु नास्ति; यद् व्यक्तं न भविष्यति तादृशं गुप्तं किमपि वस्तु नास्ति।

XXIII यस्य श्रोतुं कर्णौ स्तः स शृणोतु।

XXIV अपरमपि कथितवान् यूयं यद् यद् वाक्यं शृणुथ तत्र सावधाना भवत, यतो यूयं येन परिमाणेन परिमाथ तेनैव परिमाणेन युष्मदर्थमपि परिमास्यते; श्रोतारो यूयं युष्मदर्थमधिकं दास्यते।

XXV यस्याश्रये वर्द्धते तस्मै अपरमपि दास्यते, किन्तु यस्याश्रये न वर्द्धते तस्य यत् किञ्चिदस्ति तदपि तस्मान् नेष्यते।

XXVI अनन्तरं स कथितवान् अेको लोकः क्षेत्रे बीजान्युपवा।

XXVII जगदणनिद्राभ्यां दिवानिशं गमयति, परन्तु तद्बीजं तस्याज्ञातरूपेणाड्डुरयति वर्द्धते यः।

XXVIII यतोऽहोः प्रथमतः पत्राणि ततः परं कण्डिशाणि तत्पश्चात् कण्डिशाणानि शस्यानि भूमिः स्वयमुत्पादयति;

XXIX किन्तु कुलेषु पक्केषु शस्यरञ्जकालं ज्ञात्वा स तत्क्षणां शस्यानि छिनत्ति, अनेन तुल्यमोश्वरराज्यं।

XXX पुनः सोऽकथयद् एश्वरराज्यं केन समं? केन वस्तुना सह वा तदुपमास्यामि?

XXXI तत् सर्षपैकेन तुल्यं यतो मृदि वपनकाले सर्षपबीजं सर्वपृथिवीरथबीजात् क्षुद्रं।

XXXII किन्तु वपनात् परम् अड्डुरयित्वा सर्वशाकाद् बृहद् भवति, तस्य बृहत्स्यः शाभाश्च जायन्ते ततस्तच्छायां पक्षिणः।

आश्रयन्तो

XXXIII छत्थं तेषां बोधानुरूपं सोऽनेकदृष्टान्तैस्तानुपदिष्टवान्,

XXXIV दृष्टान्तं विना कामपि कथां तेभ्यो न कथितवान् पश्चान् निर्जने स शिष्यान् सर्वदृष्टान्तार्थं बोधितवान्।

XXXV तद्दिनस्य सन्ध्यायां स तेभ्योऽकथयद् आगच्छत वयं पारं याम।

XXXVI तदा ते लोकाः विच्युज्य तमविलम्बं गृहीत्वा नौक्या प्रतस्थिरे; अपरा अपि नावस्तथा सह स्थिताः।

XXXVII ततः परं महाज्वलन्शमगात् नौ दौलायमाना तरङ्गेषु जलैः पूर्याभवत्स्य।

XXXVIII तदा स नौकायन्त्राद्वा उपधाने शिरो निधाय निद्रित आसीत् ततस्ते तं जगदयित्वा जगद्; ङे प्रभो, अस्माकं प्राणा।

यान्ति किमत्र भवतश्चिन्ता नास्ति?

XXXIX तदा स उत्थाय वायुं तर्जितवान् समुद्रकोकतवान् शान्तः सुस्थिरश्च भव; ततो वायौ निवृत्तेऽब्धिर्निस्तरङ्गोभूत्।

XL तदा स तानुवाय यूयं कुत अतोऽकथयद्वा इव भवत? किं वो विश्वासो नास्ति?

XLI तस्मात्तेऽतीवानीताः परस्परं वक्तुमारेभिरे, अहो वायुः सिन्धुश्चास्य निदेशत्राडिणौ कीदृगयं मनुजः।

V

I अथ तू सिन्धुपारं गत्वा गिदरीयप्रदेश उपतस्थुः।

II नौकातो निर्गतमात्राद् अपवित्रभूतग्रस्त अेकः श्मशानद्वैत्यं तं साक्षात् यकार।

III स श्मशानेऽवात्सीत् कोपि तं शृण्वलेन बद्ध्वा स्थापयितुं नाशकनीत्।

IV जनैर्वरिं निगडेः शृण्वलैश्च स बद्धोपि शृण्वलान्याकृष्य मोयितवान् निगडानि य भङ्क्त्वा जण्डं जण्डं कृतवान् कोपि तं वशीकर्तुं न शक।

V दिवानिशं सदा पर्वतं श्मशानञ्च भ्रमित्वा यीत्शब्दं कृतवान् गावलिश्च स्वयं स्वं कृतवान्।

VI स यीशु दूरात् पश्यन्नेव धावन् तं प्रणाम उचैरुष्वभ्रोवाय,

VII हे सर्वोपरिश्चेश्वरपुत्री यीशो भवता सह मे कः सम्बन्धः? अहं त्वामीश्वरेण शापये मां मा यातया।

VIII यतो यीशुस्तं कथितवान् रे अपवित्रभूत, अस्मान्नराद् बहिर्निगच्छ।

IX अथ स तं पृष्टवान् किन्ते नाम? तेन प्रत्युक्तं वयमनेके ऽस्मस्ततोऽस्मन्नाम ब्राह्मिनी।

X ततोऽस्मान् देशान् प्रेषयेति ते तं प्रार्थयन्त।

XI तदानीं पर्वतं निकषा बृहन् वराहव्रजश्चरन्नासीत्।

XII तस्माद् भूता विनयेन जगद्; अमुं वराहव्रजम् आश्रयितुम् अस्मान् प्रदिशु।

XIII यीशुनाज्ञातास्तेऽपवित्रभूता बहिर्निर्वाय वराहव्रजं प्राविशन् ततः सर्वे वराहा वस्तुतस्तु प्रायोद्विसहस्रसंख्यकाः।

कटेन महाजवाद् धावन्तः सिन्धौ प्राणान् जडुः।

XIV तस्माद् वराहपावकाः पलायमानाः पुरे ग्रामे य तद्दार्कं कथयाञ्चक्रुः। तदा लोका घटितं तत्कार्यं द्रष्टुं बहिर्जग्मुः।

XV यीशोः सन्निधिं गत्वा तं भूतग्रस्तम् अर्थाद् ब्राह्मिनीभूतग्रस्तं नरे सवस्त्रं सयेतनं समुपविष्टञ्च दृष्ट्वा बिल्ब्युः।

XVI ततो दृष्टतःकार्यलौकास्तस्य भूतग्रस्तनरस्य वराहव्रजस्यापि तां घटतां वर्णयामासुः।

- XVII ततस्थ स्वसीमातो बडिर्गन्तुं यीशुं विनेतुमारेभिरे
 XVIII अथ तस्य नौकारोडणकाले स भूतमुक्ता नो यीशुना सड् स्थानुं प्रार्थयते;
 XIX किन्तु स तमननुमत्य कथितवान् त्वं निजात्मीयानां समीपं गृहञ्च गच्छ प्रभुस्त्वयि कृपां कृत्वा यानि कर्माणि कृतवान् तानि तान् ज्ञापय
 XX अतः स प्रस्थाय यीशुना कृतं तत्सर्वार्थार्थं कर्म दिकापविदेशे प्रचारयितुं प्रारब्धवान् ततः सर्वे लोका आश्चर्यं मेनिरे
 XXI अनन्तरं यीशो नावा पुनरन्धपाार उतीर्णो सिन्धुतटे य तिष्ठति सति तत्समीपे बहुलोकानां समागमोऽभूत्
 XXII अपरं यायीरू नाम्ना कश्चिद् भजनगृहस्थाधिप आगत्य तं दृष्ट्वैव यरणायोः पतित्वा बहु निवेद्य कथितवान्;
 XXIII मम कन्या मृतप्रायाभूद् अतो भवानेत्य तदारोग्याय तस्या गात्रे डस्तम् अर्पयतु तेनैव सा जिविष्यति
 XXIV तदा यीशुस्तेन सड् यलितः किन्तु तत्पश्चाद् बहुलोकान्श्रित्वा ताद्रात्रे पतितः।
 XXV अथ द्वादशवर्षाणि प्रदररोगेण
 XXVI शीर्षाणि चिकित्सकानां नानाचिकित्साभिश्च दुःखं भुक्तवती य सर्वस्वं व्यथित्वापि नारोग्यं प्राप्ता य पुनरपि पीडितासीत्य
 XXVII या स्त्री सा यीशो वर्तितां प्राप्य मनसाकथयत् यदाहं तस्य वस्त्रमात्र स्प्रष्टुं लभेयं तदा रोगडीना भविष्यामि
 XXVIII अतोडेतोः सा लोकाराण्यमध्ये तत्पश्चाद् आगत्य तस्य वस्त्रं पस्पर्शी
 XXIX तेनैव तत्क्षणात् तस्या रक्तस्रोतः शुष्कं स्वयं तस्माद् रोगान्मुक्ता एत्यपि देडेऽनुभूता।
 XXX अथ स्वस्मात् शक्तिं निर्गता यीशुरेतन्मनसा ज्ञात्वा लोकनिवहं प्रति मुषं व्यावृत्य पृष्टवान् केन मद्दस्त्रं स्पृष्टं?
 XXXI ततस्तस्य शिष्या उचुः भवतो वपुषि लोकाः संघर्षन्ति तद् दृष्ट्वा केन मद्दस्त्रं स्पृष्टमिति कुतः कथयति?
 XXXII किन्तु केन तत् कर्म कृतं तद् द्रष्टुं यीशुश्चतुर्दशो दृष्टवान्।
 XXXIII ततः सा स्त्री भीता कम्पिता य सती स्वस्या रुक्प्रतिक्रिया ज्ञातेति ज्ञात्वागत्य तत्सम्भुपे पतित्वा सर्ववृत्तान्तं सत्यं तस्मै कथयामास।
 XXXIV तदानीं यीशुस्तां गदितवान्, हे कन्ये तव प्रतीतिस्त्वाम् अरोगामकरोत् त्वं क्षेमेण व्रज स्वरोगान्मुक्ता य तिष्ठा
 XXXV एतियाक्यवदनकाले भजनगृहाधिपस्य निवेशनात् लोका अेत्याधिपं भभाषिरे तव कन्या मृता तस्माद् गुरु पुनः कुतः क्विश्नासि?
 XXXVI किन्तु यीशुस्तद् वाक्यं श्रुत्वाैव भजनगृहाधिपं गदितवान् मा भैषीः केवलं विश्वासिहि
 XXXVII अथ पितरो यादूब् तद्भ्राता योडन् य अेतान् विना कमपि स्वपश्चाद् यातुं नान्वमन्थत।
 XXXVIII तस्य भजनगृहाधिपस्य निवेशनसमीपम् आगत्य कलहं बहुरोडनं विलापञ्च कुर्वतो लोकान् ददर्शा
 XXXIX तस्मान् निवेशनं प्रविश्य प्रोक्तवान् यूयं कुत एत्थं कलहं रोडनञ्च कुरुथ? कन्या न मृता निद्राति।
 XL तस्माते तमुपजडसुः किन्तु यीशुः सर्वान् बडिड्कृत्य कन्यायाः पितरो स्वसङ्गिनश्च गृहीत्वा यत्र कन्यासीत् तत् स्थानं प्रविष्टवान्।
 XLI अथ स तस्याः कन्याया डस्तौ धृत्वा तां भभाषे टालीथा कूमी, अर्थतो हे कन्ये त्वमुत्तिष्ठ एत्याज्ञापयामि।
 XLII तुनैव तत्क्षणां सा द्वादशवर्षवयस्का कन्या पोत्थाय यलितुमारेभे, एतः सर्वे मडाविस्मयं गताः।
 XLIII तत अेतस्यै किञ्चित् पाडं दत्तेति कथयित्वा अेतत्कर्म कमपि न ज्ञापयतेति दृढमादिष्टवान्।

VI

- I अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय स्वप्रदेशमागतः शिष्याश्च तत्पश्चाद् गताः।
 II अथ विश्रामवारे सति स भजनगृहे उपदेष्टुमारब्धवान् ततोऽनेके लोकास्तत्कथां श्रुत्वा विस्मित्य जगदुः, अस्य मनुजस्य ईदृशी आश्चर्यक्रिया कस्माज् ज्ञाता? तथा स्वकराभ्याम् एत्थमद्भुतं कर्म कर्त्तुम् अेतस्मै कथं ज्ञानं दत्तम्?
 III किमयं मरियमः पुत्रस्तज्ञा नो? किमयं यादूब्-योसि-यिडुदा-शिमोनां भ्राता नो? अस्य भगिन्यः किमिडास्माभिः सड् नो? एत्थं ते तदर्थं प्रत्यूहं गताः।
 IV तदा यीशुस्तेभ्योऽकथयत् स्वदेशं स्वकुटुम्बान् स्वपरिजान्श्च विना कुत्रापि भविष्यद्वाही असत्कुतो न भवति।
 V अपरञ्च तेषामप्रत्यात्सं स विस्मितः कियतां रोगिणां वपुःभु डस्तम् अर्पयित्वा केवलं तेषामारोग्यकरणाद् अन्यत् किमपि चित्रकार्यं कर्त्तुं न शक्तः।
 VI अथ स यतुर्दिकस्थ ग्रामान् भ्रमित्वा उपदिष्टवान्
 VII द्वादशशिष्यान् आहूय अमेध्यभूतान् वशीकर्त्ता शक्तिं दत्त्वा तेषां द्वौ द्वौ जभो प्रेषितवान्।
 VIII पुनरित्यादिशद् यूयम् अडेकां यष्टिं विना वस्त्रसंपुटः पूषः कटिबन्धे ताम्रपाण्डञ्च अेषां किमपि मा गृह्णीत,
 IX मार्गयात्रायै पाडेभूपानडौ दत्त्वा द्वे, उत्तरीये मा परिधद्व्यां
 X अपरमच्युक्तं तेन यूयं यस्यां पुथ्यां यस्य निवेशनं प्रवेक्ष्यथ तां पुरीं यावन्न त्यक्षथ तावत् तन्निवेशने स्थास्यथ।
 XI तत्र यदि केपि युष्माकमातिथ्यं न विदधति युष्माकं कथाश्च न शृण्वन्ति तर्हि तत्स्थानात् प्रस्थानसमये तेषां विरुद्धं साक्ष्यं दातुं स्वपादानास्फाल्य रजः सम्पातयत; अडं युष्मान् यथार्थं वस्त्रिं विचारदिने तन्नरस्यावस्थातः सिडेामामोरथो नगरयोरवस्था सद्यतरा भविष्यति।
 XII अथ ते गत्वा लोकानां मनःपरावर्त्तनीः कथा प्रचारितवन्तः।
 XIII अेवमनेकान् भूतांश्च त्याञ्जितवन्तस्तथा तैलेन मर्दयित्वा बहुन् ज्वानरोगानकार्षुः।
 XIV एत्थं तस्य सुष्यातिश्चतुर्दशो व्यापता तदा डेरोद् राजा तन्निशय्य कथितवान्, योडन् मज्जकः श्मशानाद् उन्थित अतोडेतोस्तेन सर्व् अेतान् अद्भुतक्रियाः प्रकाशन्ते।
 XV अन्येऽकथयन् अयम् अेलियः, केपि कथितवन्त अेष भविष्यद्वाही यद्वा भविष्यद्वादिनां सद्दृश अडेकायम्।
 XVI किन्तु डेरोद् एत्याकण्यं भाषितवान् यस्याहं शिरशिञ्जवान् स अेव योडनयं स श्मशानाद्दुत्तिष्ठत्।

- XVII पूर्व स्वभ्रातुः द्विलिपस्य पत्न्या उद्गाढं कृतवन्तं डेरोंदं योडनवादीत् स्वभ्रातृवधू र्ण विवाहात्
 XVIII अतः कारणात् डेरोंदं लोके प्रदित्य योडनं धृत्वा बन्धनावये बद्धवान्
 XIX डेरोंदिया तस्मै योडने प्रकृष्य तं छन्दुम् अन्वेष्यत् किन्तु न शक्ता,
 XX यस्माद् डेरोंदं तं धार्मिकं सत्पुरुषञ्च ज्ञात्वा सम्मन्य रक्षितवान्; तत्कथां श्रुत्वा तदनुसारेण बहूनि कर्माणि कृतवान्
 हृष्टमनास्तदुपदेशं श्रुतवांश्च
 XXI किन्तु डेरोंदं यदा स्वजन्मदिने प्रधानलोकैर्भव्यः सेनानीभ्यश्च गादीव्रददेशीयश्रेष्ठलोकैर्भव्यश्च राजौ भोज्यमेकं कृतवान्
 XXII तस्मिन् शुभदिने डेरोंदियायाः कन्या समेत्य तेषां समक्षं संनृत्य डेरोंदस्तेन सखोपविष्टानाञ्च तोषमञ्जुञ्जन्तं तता नृपः
 कन्यामाह स्म मत्तो यद् यायसे तदेव तुभ्यं दास्ये
 XXIII शपथं कृत्वाकथयत् येद् राज्याद्धर्मपि यायसे तदपि तुभ्यं दास्ये
 XXIV ततः सा बहिर्गत्वा स्वमातरे परप्रच्छ किमहं याशिष्ये? तदा साकथयत् योडनो मज्जकस्य शिरः।
 XXV अथ तूर्णं भूपोसमीपम् अत्ये यायमानावदत् क्षणोस्मिन् योडनो मज्जकस्य शिरः पात्रे निधाय दृष्टि, अतद् यायेज्जं
 XXVI तस्मात् भूपोसदित्दुःभितः, तथापि स्वशपथस्य सखोभोजिनाञ्चानुरोधात् तदनङ्गीकर्तुं न शक्तः।
 XXVII तत्क्षणां राज्ञा घातकं प्रेष्य तस्य शिर आनेतुमादिष्टवान्।
 XXVIII ततः स कारागारं गत्वा तस्मिन्निष्ठित्वा पात्रे निधायानीय तस्यै कन्यायै दत्तवान् कन्या य स्वमात्रे ददौ।
 XXIX अनन्तरं योडनः शिष्यास्तद्घातार्तां प्राप्यागत्य तस्य कुण्डपं श्मशानेऽस्थापयन्।
 XXX अथ प्रेषिता यीशोः सन्निधौ मिलिता यद् ययुः यद्गुः शिक्षयामासुश्च तत्सर्व्ववात्तास्तिस्मै कथितवन्तः।
 XXXI स तानुवाच यूयं विज्जन्स्थानं गत्वा विश्राम्यत यतस्तत्सन्निधौ बहुलोकानां समागमात् तं भोक्तुं नावकाशं प्राप्ताः।
 XXXII ततस्ते नावा विज्जन्स्थानं गुप्तं गम्भुः।
 XXXIII ततो लोकनिवडस्तेषां स्थानान्तरयानं ददर्श, अनेके तं परिचित्य नानापुत्रेभ्यः पदैर्द्रवित्वा ज्वेन तेषामग्रे यीशोः समीप
 उपतस्थुः।
 XXXIV तदा यीशुर्नावो बहिर्गत्य लोकारण्यानीं दृष्ट्वा तेषु करुणां कृतवान् यतस्तेऽरक्षकमेधा एवास्न् तदा स तान नानाप्रसङ्गान्
 उपदिष्टवान्।
 XXXV अथ दिवान्ते सति शिष्या अत्ये यीशुमूचिरे, एहं विज्जन्स्थानं दिनत्रावसन्नं।
 XXXVI लोकानां किमपि आद्यं नास्ति, अतश्चतुर्दिक्षु ग्रामान् गन्तुं भोज्यद्रव्याणि केतुञ्च भवान् तान् विसृजतु।
 XXXVII तदा स तानुवाच यूयमेव तान् भोजयत; ततस्ते जगद्दुर्वयं गत्वा द्विशतसंख्यैर्मुद्रापदैः पूपान् क्रीत्वा किं तान्
 भोजयिष्यामः?
 XXXVIII तदा स तान् पृष्ठवान् युष्माकं सन्निधौ कति पूपा आसते? गत्वा पश्यत; ततस्ते दृष्ट्वा तमवदन् पञ्च पूपा द्वौ मत्स्यौ
 य सन्ति।
 XXXIX तदा स लोकान् शस्त्रोपरि पंक्तिभिरुपवेशयितुम् आदिष्टवान्,
 XL ततस्ते शतं शतं जनाः पञ्चाशत् पञ्चाशज्जनाश्च पंक्तिभिर्भुवि समुपविदिशुः।
 XLI अथ स तान् पञ्चपूपान् मत्स्यद्वयञ्च धृत्वा स्वर्गं पश्यन् एश्वरगुणान् अन्वकीर्तयत् तान् पूपान् भंक्तवा लोकेभ्यः
 परिवेषयितुं शिष्येभ्यो दत्तवान् द्वा मत्स्यौ य विभज्य सर्व्वेभ्यो दत्तवान्।
 XLII ततः सर्व्वे भुक्तवातुभ्यन्।
 XLIII अनन्तरं शिष्या अवशिष्टैः पूपैर् मत्स्यैश्च पूषान् द्वादश डल्लकान् जगुः।
 XLIV ते भोक्तारः प्रायः पञ्च सखोभोजि पुरुषा आसन्।
 XLV अथ स लोकान् विसृजन्नेव नावमारोद्धे स्वस्मादग्रे पारे भैत्सैदापुरं यातुञ्च शिष्यान् वाढमादिष्टवान्।
 XLVI तदा स सर्व्वान् विसृज्य प्रार्थयितुं पर्व्वतं गतः।
 XLVII ततः सन्ध्यायां सत्यां नौः सिन्धुमध्य उपस्थिता किन्तु स अेकाकी स्थले स्थितः।
 XLVIII अथ सम्भुजवातवडनात् शिष्या नावं वाडयित्वा परिश्रान्ता एति ज्ञात्वा स निशाचयुर्थयासे सिन्धुपरि पट्टभ्यां प्रज्जन्
 तेषां समीपमेत्य तेषामग्रे यातुम् उद्यतः।
 XLIX किन्तु शिष्याः सिन्धुपरि तं प्रज्जन्तं दृष्ट्वा भूतमनुमाय रुरुधुः।
 L यतः सर्व्वे तं दृष्ट्वा व्याकुलिताः अतयेव यीशुस्तत्क्षणां तैः सखालाप्य कथितवान्, सुस्थिरा भूत, अयमहं मा भैष्ट।
 LI अथ नौकामारुह्य तस्मिन् तेषां सन्निधिं गते वातो निवृत्तः; तस्मात्ते मनःसु विस्मिता आश्चर्य्य मेनिरे।
 LII यतस्ते मनसां काङ्क्षित्वात् तत् पूषीयम् आश्चर्य्यं कर्म न विविकतवन्तः।
 LIII अथ ते पारं गत्वा गिनेषरत्नदेशमेत्य तट उपस्थिताः।
 LIV तेषु नौकातो बहिर्गतेषु तत्रदेशीया लोकास्तं परिचित्य
 LV यतुर्दिक्षु धावन्तो यत्र यत्र रोगिणो नरा आसन् तान् सर्व्वान् पट्टोपरि निधाय यत्र कुत्रयित् तद्घातार्तां प्रापुः तत् स्थानम्
 आनेतुम् आरेभिरे।
 LVI तथा यत्र यत्र ग्रामे यत्र यत्र पुरे यत्र यत्र पल्ल्याञ्च तेन प्रवेशः कृतस्तद्बर्त्ममध्ये लोकाः पीडितान् स्थापयित्वा तस्य
 येनान्धिमित्रं स्प्रष्टुम् तेषामर्थे तदनुज्ञां प्रार्थयन्तः यावन्तो लोकाः पश्युस्तावन्त अेव गदान्मुक्ताः।

VII

I अनन्तरं यिज्ञाालम आगताः किञ्चिनोऽध्यापकाश्च यीशोः समीपम् आगताः।

II ते तस्य क्रियतः शिष्यान् अशुचिकरैरथादि अप्रक्षालितवन्तस्ते भुञ्जतो दृष्ट्वा तानदूषयन्।

III यतः किञ्चिनः सर्व्वयिद्धदीयाश्च प्रायां परम्परागतवाक्यं सम्मन्य प्रतलेन उस्तान् अप्रक्षाल्य न भुञ्जते।

IV आपनादागत्य मञ्जुं विना न जादन्ति; तथा पानपात्राणां जलपात्राणां पित्तलपात्राणाम् आसनानाञ्च जले मञ्जुं
 छत्याद्यो-येपि बहवस्तेषामायाः सन्ति।

V ते किंशिनोऽध्यापकाश्च यीशुं पप्रच्छुः, तव शिष्याः प्रायां परम्परागतवाक्यानुसारेण नायन्तोऽप्रक्षालितकरीः कुतो भुञ्जते?

VI ततः स प्रत्युवाय कपटिनो युष्मान् उद्दिश्य यिशयिभविष्यद्वादी युक्तमवादीत्। यथा स्वकीयैरधरैरेते सम्मन्यन्ते सदैव मां
 किन्तु मत्तो विप्रकर्षे सन्ति तेषां मनांसि य।

VII शिक्षयन्तो विधीन् त्राज्ञा भञ्जन्ते मां मुधैव ते।

VIII ययं जलपात्रपानपात्रादीनि मञ्जुयन्तो मनुजपरम्परागतवाक्यं रक्षथ किन्तु ईश्वराणां लंघध्वे; अपरा ईदृश्योनेकाः क्रिया
 अपि कुरुध्वे।

IX अन्धञ्चाकथयत् ययं स्वपरम्परागतवाक्यस्य रक्षार्थं स्पष्टरूपेण ईश्वराणां लोपयथा।

X यतो मूसाद्वारा प्रोक्तमस्ति स्वपितरौ सम्मन्यध्वं यस्तु मातरं पितरं वा दुर्व्याक्यं वक्ति स नितान्तं छन्यतां।

XI किन्तु मदीयेन येन द्रव्येण तवोपकारोभवत् तत् कर्माणामर्थाद् ईश्वराय निवेदितम् एदं वाक्यं यदि कोपि पितरं मातरं वा
 वक्ति।

XII तर्हि ययं मातुः पितुर्वापकारं कर्ता तं वारयथा।

XIII छत्यं स्वप्रचारितपरम्परागतवाक्येन ययम् ईश्वराणां मुधा विधद्व्ये, ईदृशान्यन्यान्यनेकानि कर्माणि कुरुध्वे।

XIV अथ स लोकानाड्ययं बलाषे ययं सर्वे मद्राक्यं शृणुत बुध्यध्वञ्च।

XV बाह्याहन्तरं प्रविश्य नरमध्वं कर्ता शक्नोति ईदृशं किमपि वस्तु नास्ति, वरम् अन्तराद् बहिर्गतं यद्द्रस्तु तन्मनुजम् अमध्वं
 करोति।

XVI यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु।

XVII ततः स लोकान् छित्वा गृहमध्यं प्रविष्टतदा शिष्यास्तदृष्टान्तवाक्यार्थं पप्रच्छुः।

XVIII तस्मात् स तान् जगाद ययमपि किमेतादृगबोधोः? किमपि द्रव्यं बाह्याहन्तरं प्रविश्य नरमध्वं कर्ता न शक्नोति कथामिमां
 किं न बुध्यध्वे?

XIX तत् तदन्तरं प्रविशति किन्तु कुक्षिमध्यं प्रविशति शेषे सर्वभुक्तवस्तुग्राहिणि बहिर्देशे निर्याति।

XX अपरमध्यवादीद् यन्नरान्निरेति तदेव नरमध्वं करोति।

XXI यतोऽन्तराद् अर्थान् मानवानां मनोभ्यः कुयन्ता परस्त्रीवेश्यागमनं

XXII नरवधश्चौर्यं लोभो दुष्टता प्रवञ्चना कामुकता कुदृष्टिरीश्वरनिन्दा गर्वस्तम छत्यादीनि निर्गच्छन्ति।

XXIII अेतानि सर्वाणि दुरितान्यन्तरादित्य नरमध्वं कुर्वन्ति।

XXIV अथ स छित्वाय तत्स्थानात् सोरसीधो-पुरप्रदेशं जगाम तत्र किमपि निवेशनं प्रविश्य सर्वैरज्ञातः स्थातुं मतिञ्चक्रे किन्तु
 गुप्तः स्थातुं न शशाक।

XXV यतः सुरैर्निकीदृशीययूनानीवंशोद्भवस्त्रियाः कन्या भूतग्रस्तासीत्। सा स्त्री तद्दार्ता प्राप्य तत्समीपमागत्य तय्यरायोः
 पतित्वा।

XXVI स्वकन्यातो भूतं निराकर्ता तस्मिन् विनयं कृतवती।

XXVII किन्तु यीशुस्तामवदत् प्रथमं बालकास्तृप्यन्तु यतो बालकानां जाधं गृहीत्वा कुक्कुरेभ्यो निक्षेपोऽनुयितः।

XXVIII तदा सा स्त्री तमवादीत् भोः प्रभो तत् सत्यं तथापि मञ्चाधःस्थाः कुक्कुरा बालानां करपतितानि प्राधापण्डानि प्रादन्ति।

XXIX ततः सोऽकथयद् अेतत्कथाधेतोः सकुशला याहि तव कन्यां त्यक्त्वा भूतो गतः।

XXX अथ सा स्त्री गृहं गत्वा कन्यां भूतत्यक्तां शय्यास्थितां दृदशी।

XXXI पुनश्च स सोरसीधो-पुरप्रदेशात् प्रस्थाया दिकापविदंशस्य प्रान्तरभागेन गालीज्वलधेः समीपं गतवान्।

XXXII तदा लोकेरेकं अधिरं कद्रदश्च नरं तन्निकटमानीय तस्य गात्रे छस्तमर्पयितुं विनयः कृतः।

XXXIII ततो यीशु लोकारण्यात् तं निर्जनमानीय तस्य कर्णयोऽगुली दृदौ निष्ठीवं दत्त्वा य तज्जिह्वां पस्पशी।

XXXIV अनन्तरं स्वर्गं निरीक्ष्य दीर्घं निश्चस्य तमवदत् एतद्वतः अर्थान् मुक्तो भूयात्।

XXXV ततस्तत्क्षणात् तस्य कर्णां मुक्तौ जिह्वायाश्च जाज्यापगमात् स सुस्पष्टवाक्यमकथयत्।

XXXVI अथ स तान् वाढमित्यादिदेश ययमिमां कथां कस्मैयिदपि मा कथयत, किन्तु स यति न्यषेधत् ते तति बाहुव्येन प्रायारयन्;

XXXVII तेऽतियमद्कृत्य परस्परं कथयामासुः स अधिराय श्रवणशक्तिं मूकाय य कथनशक्तिं दत्त्वा सर्वे कर्मात्तमरूपेण यकारा

VIII

I तदा तत्समीपं बहवो लोका आयाता अतस्तेषां भोज्यद्रव्याभावाद् यीशुः शिष्यानाड्ययं जगाद,।

II लोकनिवहं मम कृपा जायते ते दिनत्रयं मया साद्धं सन्ति तेषां भोज्यं किमपि नास्ति।

III तेषां मध्येऽनेके दूराद् आगताः, अभुक्तेषु तेषु मया स्वगृहमभिप्रक्षितेषु ते पथि क्लमिष्यन्ति।

IV शिष्या आवादिषुः, अेतवतो लोकान् तर्पयितुम् अत्र प्रन्तरे पूपान् प्राप्नुं केन शक्यते?

V ततः स तान् पप्रच्छ युष्माकं इति पूपाः सन्ति? तेऽकथयन् सप्ता।

VI ततः स ताल्लोकान् भुवि समुपवेष्टुम् आदिश्य तान् सप्त पूपान् धृत्वा ईश्वरगुणान् अनुकीर्तयामास, लंकत्वा परिवेषयितुं

शिष्यान् प्रति ददौ, ततस्ते लोकेभ्यः परिवेषयामासुः।

VII तथा तेषां समीपे ये सुदमत्स्या आसन् तान्प्यादाय ईश्वरगुणान् संकीर्त्य परिवेषयितुम् आदिष्टवान्।

VIII ततो लोका भुक्त्वा तृप्तिं गता अवशिष्टभाधैः पूपाः सप्तऽल्लका गृहीताश्च।

IX अते भोक्तारः प्रायश्चातुः सडस्यपुरुषा आसन् ततः स तान् विससर्ण।

X अथ स शिष्यः सड नावमारुह्य दल्मानूथासीमामागतः।

- XI ततः परं किंश्चिन् आगत्य तेन सह विवदमानास्तस्य परीक्षार्थम् आकाशीयचिह्नं द्रष्टुं याचितवन्तः।
 XII तदा सोऽन्तर्दीर्घं निश्चयाकथयत्, अत्रेते विद्यमाननराः कुतश्चिन्हे भूगयन्ते? युष्मानहं यथार्थं ब्रवीमि लोकांतेतान् किमपि चिह्नं न दृशयिष्यते।
 XIII अथ तान् छित्वा पुनर्नावम् आरुह्य पारमगात्।
 XIV अतर्हि शिष्यैः पूषेषु विस्मृतेषु नावि तेषां सन्निधौ पूषे अकथ्येव स्थितः।
 XV तदानीं यीशुस्तान् आदिष्टवान् किंश्चिन्हे लेशोदश्व किंश्चिन्हे प्रति सतर्काः साधवामाश्रय भवत।
 XVI ततस्तेऽन्योन्यं विवेचनं कर्तुम् आरंभिते, अस्माकं सन्निधौ पूषो नास्तीति हेतोरिदं कथयति।
 XVII तद् बहुव्वा यीशुस्तेभ्योऽकथयत् युष्माकं स्थाने पूषाभावात् कुत इत्थं वितर्कयथ? यूयं किमद्यापि किमपि न जानीथ? बोद्धुञ्च न शक्नुथ? यावदद्य किं युष्माकं मनांसि कठिनानि सन्ति?
 XVIII सत्सु नेत्रेषु किं न पश्यथ? सत्सु कर्णेषु किं न शृणुथ? न स्मरथ य?
 XIX यदाहं पञ्चपूषान् पञ्चसहस्राणां पुरुषाणां मध्ये भंक्त्वा दत्तवान् तदानीं यूयम् अवशिष्टपूषैः पूषान् कति ऽल्लकान् गृहीतवन्तः? तेऽकथयन् द्वादशऽल्लकान्।
 XX अपरञ्च यदा यतुःसहस्राणां पुरुषाणां मध्ये पूषान् भंक्त्वा दत्तां तदा यूयम् अतिरिक्तपूषानां कति ऽल्लकान् गृहीतवन्तः? ते कथयामासुः सप्तऽल्लकान्।
 XXI तदा स कथितवान् तर्हि यूयम् अधुनापि कुतो बोद्धुं न शक्नुथ?
 XXII अनन्तरं तस्मिन् वेत्सैदानगरे प्राप्ते लोका अन्धमेकं नरे तत्समीपमानीय तं स्पृष्टुं तं प्रार्थयाञ्चकित्ते।
 XXIII तदा तस्यान्धस्य करौ गृहीत्वा नगराद् बहिर्देशं तं नीतवान्; तन्नेत्रे निष्ठीवं दत्त्वा तद्गारे हस्तावर्षयित्वा तं पप्रच्छ, किमपि पश्यसि?
 XXIV स नेत्रे उन्मील्य जगाद, वृक्षान् मनुजान् गच्छतो निरीक्षे।
 XXV ततो यीशुः पुनस्तस्य नयनयो हस्तावर्षयित्वा तस्य नेत्रे उन्मीलयामास; तस्मात् स स्वस्थो भूत्वा स्पष्टज्ञं सर्वलोकान् ददर्श।
 XXVI ततः परं त्वं ग्रामं मा गच्छ ग्रामस्थं कमपि य किमप्यनुक्त्वा निजगृहं याहीत्यादिश्य यीशुस्तं निजगृहं प्रहितवान्।
 XXVII अनन्तरं शिष्यैः सहितो यीशुः कैसरीयाङ्ग्लिपिपुरं जगाम, पथि गच्छन् तान्पृच्छत् कोऽल्लम् अत्र लोकाः किं वदन्ति?
 XXVIII ते प्रत्ययुः त्वां योहन्ं मञ्जकं वदन्ति किन्तु केपि केपि अेलियं वदन्ति; अपरे केपि केपि भविष्यद्वादिनाम् अेको जन् एतित् वदन्ति।
 XXIX अथ स तान्पृच्छत् किन्तु कोऽहम्? इत्यत्र यूयं किं वदथ? तदा पितरः प्रत्यवदन् भवान् अलिषितस्तत्रात्।
 XXX ततः स तान् गाढमादिशद् यूयं मम कथा कस्मैचिदपि मा कथयत।
 XXXI मनुष्यपुत्रेणावश्यं बहवो यातना भोक्तव्याः प्राचीनलोकैः प्रधानयाजकैरध्यापकैश्च स निन्दितः सन् घातयिष्यते तृतीयदिने उत्थास्यति य, यीशुः शिष्यानुपदेशुमारभ्य कथामिमां स्पष्टमायत्।
 XXXII तस्मात् पितरस्तस्य हस्तौ धृत्वा तं तञ्जितवान्।
 XXXIII किन्तु स मुष्ं परावर्त्य शिष्याणां निरीक्ष्य पितरं तञ्जयित्वावादीद् दूरीभव विघ्नकारिन् ईश्वरीयकार्यदिपि मनुष्यकार्यं तुभ्यं रोच्यतरे।
 XXXIV अथ स लोकान् शिष्यांश्चाहूय जगाद यः कश्चिन् मामनुगन्तुम् इच्छति स आत्मानं दाम्यत, स्वकुशं गृहीत्वा मत्पश्चाद् आयातु।
 XXXV यतो यः कश्चित् स्वप्राणं रक्षितुमिच्छति स तं हारयिष्यति, किन्तु यः कश्चित् मर्दर्थं सुसंवादाथञ्च प्राणं हारयति स तं रक्षिष्यति।
 XXXVI अपरञ्च मनुजः सर्वं जगत् प्राप्य यदि स्वप्राणं हारयति तर्हि तस्य को लाभः?
 XXXVII नरः स्वप्राणविनिमयेन किं दातुं शक्नोति?
 XXXVIII अत्रेतेषां व्यभिचारिणां पापिनाञ्च लोकानां साक्षाद् यदि कोपि मां मत्कथाञ्च लज्जस्पर्दं जानाति तर्हि मनुष्यपुत्रो यदा धर्मदूतैः सह पितुः प्रभावेणागमिष्यति तदा सोपि तं लज्जस्पर्दं ज्ञास्यति।

IX

- I अथ स तान्वादीत् युष्मभ्यमहं यथार्थं कथयामि, ईश्वरराज्यं पराक्रमेणोपस्थितं न दृष्ट्वा मृत्युं नास्वादिष्यन्ते, अत्र दृष्टायमानानां मध्येपि तादृशा लोकाः सन्ति।
 II अथ षड्दिनेभ्यः परं यीशुः पितरं याङ्ग्वं योहन्ञ्च गृहीत्वा गिरेरुत्थस्य निर्जनस्थानं गत्वा तेषां प्रत्यक्षे मूर्त्यन्तरं दधारा।
 III ततस्तस्य परिधेयम् ईदृशम् उज्ज्वलवर्णमपाण्डरं ज्ञातं यद् जगति कोपि रञ्जको न तादृक् पाण्डरं कर्ता शक्नोति।
 IV अपरञ्च अेलियो मूसात् उन्मील्यो दर्शनं दत्त्वा यीशुना सह कथनं कर्तुमारंभते।
 V तदा पितरो यीशुमवादीत् हे गुरोऽस्माकमत्र स्थितिरुत्तमा, तत्रयेव वयं त्वत्कृते अेकां मूसाकृते अेकाम् अेलियकृते अैकां, अेतास्तिस्रः कुटी निर्मां।
 VI किन्तु स यद्भक्तवान् तत् स्वयं न बुबुधे ततः सर्वे विभयाञ्चक्रुः।
 VII अतर्हि पयोदस्तान् छादयामास, ममयां प्रियः पुत्रः कथासु तस्य मनांसि निवेशयतेति नभोवाणी। तन्मेघान्निर्घयी।
 VIII अथ हडात्ते यतुर्दिशो दृष्ट्वा यीशुं विना स्वैः सहितं कमपि न ददृशुः।
 IX ततः परं गिरेरवरोहणकाले स तान् गाढम् हृत्पादिदेश यावन्नरसूनाः श्मशानाद्दृत्ताने न भवति, तावत् दर्शनस्यास्य वार्त्ता युष्मभिः कस्मैचिदपि न वक्तव्या।
 X तदा श्मशानाद्दृत्तानस्य कोभिप्राय एतित् विचार्य्य ते तद्वाक्यं स्वेषु गोपायाञ्चकित्ते।

- XI अथ ते यीशुं पप्रच्छुः प्रथमतः ऐलियेनागन्तव्यम् इति वाक्यं कुत उपाध्याया आडुः?
- XII तदा स प्रत्युवाय , ऐलियः प्रथममेत्ये सर्वकार्याणि साधयिष्यति; नरपुत्रे यः लिपि र्यथास्ते तथैव सोपि बडुडुः प्रप्राप्तावज्ञास्यते।
- XIII किन्त्वहं युष्मान् वदामि , ऐलियार्थं लिपि र्यथास्ते तथैव स ऐत्ये ययौ, लोकाः स्वेच्छानुरूपं तमभिव्यवदरन्ति स्म।
- XIV अनन्तरं स शिष्यसमीपमेत्ये तेषां यतुःपार्श्वे तैः सह बडुजानान् विवदमानान् अध्यापकांश्च दृष्टवान्;
- XV किन्तु सर्वलोकास्तं दृष्टवैव यमत्कृत्य तदासन्नं धावन्तस्तं प्रप्रेभुः।
- XVI तदा यीशुरध्यापकानप्राक्षीद् अतैः सह यूयं किं विवदध्वे?
- XVII ततो लोकाणां कश्चिद्वेदः प्रत्यवादीत् हं गुरो मम सूनुं मूकं भूतधृतञ्च भवदासन्नम् आनयं।
- XVIII यदासौ भूतस्तमाक्रमते तदैव पातसति तथा स इषायते, एन्तैर्नतान् धर्षति क्षीणो भवति यः ततो हंतोस्तं भूतं त्याजयितुं भवच्छिष्यान् निवेदितवान् किन्तु ते न शेकुः।
- XIX तदा स तमवादीत्, रे अविश्वासिनः सन्ताना युष्माभिः सह कति कालानहं स्थास्यामि? अपरान् कति कालान् वा व आचारान् सङ्घिष्ये? तं मदासन्नमनयत।
- XX ततस्तत्सन्निधिं स आनीयत किन्तु तं दृष्टवैव भूतो बालकं धृतवान्; स य भूमौ पतित्वा इषायामानो लुलोका।
- XXI तदा स तत्पितरं पप्रच्छ, अस्येदृशी दशा कति दिनानि भूता? ततः सोवादीत् बाल्यकालात्।
- XXII भूतोयं तं नाशयितुं बडुवारान् वह्नां जले य न्यक्षिपत् किन्तु यदि भवान् किमपि कर्त्ता शक्नोति तर्हि हयां कृत्वास्मान् उपकरोतु।
- XXIII तदा यीशुस्तमवदत् यदि प्रत्येतुं शक्नोषि तर्हि प्रत्ययिने जनाय सर्वे साध्यम्।
- XXIV ततस्तत्क्षणां तद्बालकस्य पिता प्रोच्यै र्वनू साश्रुनेत्रः प्रोवाय, प्रभो प्रत्येमि ममाप्रत्ययं प्रतिकुः।
- XXV अथ यीशु लोकांश्च धावित्वायान्तं दृष्ट्वा तमपतुभूतं तर्जयित्वा जगाद्, रे बधिर मूक भूत त्वमेतस्माद् बहिर्भव पुनः कदापि माश्रयेत् त्वामहम् इत्यादिशामि।
- XXVI तदा स भूतश्रील्लाब्धं कृत्वा तमापीडय बहिर्ज्जाम, ततो बालको मृतकल्पो बभूव तस्माद्यं मृतघृत्यनेके कथयामासुः।
- XXVII किन्तु करे धृत्वा यीशुनोत्थापितः स उत्तरथौ।
- XXVIII अथ यीशौ गृहं प्रविष्टे शिष्या गुप्तं तं पप्रच्छुः, वयमेनं भूतं त्याजयितुं कुतो न शक्ताः?
- XXIX स उवाय, प्रार्थनोपवासौ विना केनाप्यन्येन कर्म्मणा भूतमीदृशं त्याजयितुं न शक्यं।
- XXX अनन्तरं स तत्स्थानादित्वा गालीलमध्येन ययौ, किन्तु तत् कोपि ज्ञानीयादिति स नैच्छत्।
- XXXI अपरञ्च स शिष्यानुपदिशन् बलाभे, नरपुत्रो नरहस्तेषु समर्पयिष्यते ते य तं ढनिष्यन्ति तैस्तस्मिन् ढते तृतीयदिने स उत्थास्यतीति।
- XXXII किन्तु तत्कथां ते नाबुध्यन्त प्रष्टुञ्च बिल्यः।
- XXXIII अथ यीशुः कङ्कनिडूमुरमागत्य मध्येगृहञ्चेत्ये तानपृच्छद् वत्समध्ये यूयमन्योन्यं किं विवदध्वे स्म?
- XXXIV किन्तु ते निरुत्तरास्तस्यु र्यस्मात्तेषां को मुष्य इति वत्मानि तेऽन्योन्यं व्यवदन्त।
- XXXV ततः स उपविश्य द्वादशशिष्यान् आडूय बलाभे यः कश्चित् मुष्यो भवितुमिच्छति स सर्वेभ्यो गौणः सर्वेषां सेवकश्च भवतु।
- XXXVI तदा स बालकमेकं गृहीत्वा मध्ये समुपावेशयत् ततस्तं कीडं कृत्वा तानवादात्।
- XXXVII यः कश्चिदीदृशस्य कर्यापि बालस्यातिथ्यं करोति स ममातिथ्यं करोति; यः कश्चिन्ममातिथ्यं करोति स केवलम् ममातिथ्यं करोति तत्र मत्प्रेरकस्याप्यातिथ्यं करोति।
- XXXVIII अथ योऽहं तमब्रवीत् हं गुरो, अस्माकमननुगामिनम् अेकं त्वान्नाम्ना भूतान् त्याजयन्तं वयं दृष्टवन्तः, अस्माकमपश्चादामित्वाय्य तं न्यषेधाम।
- XXXIX किन्तु यीशुरवदत् तं मा निषेधतु, यतो यः कश्चिन् मन्नाम्ना चित्रं कर्म्म करोति स सहसा मां निन्दितुं न शक्नोति।
- XL तथा यः कश्चिद् युष्माकं विपक्षतां न करोति स युष्माकमेव सपक्षः।
- XLI यः कश्चिद् युष्मान् प्रीष्टशिष्यान् ज्ञात्वा मन्नाम्ना कंसैकेन पानीयं पातुं ददाति, युष्मानहं यथार्थं वस्मि, स इलेन वस्मि तो न भविष्यति।
- XLII किन्तु यदि कश्चिन् मयि विश्वासिनामेषां क्षुद्रप्राणिनाम् अेकस्यापि विघ्नं जनयति, तर्हि तस्यैतत्कर्म करणात् कष्टबद्धपेषणीकस्य तस्य सागरागाधजल मज्जनं भद्रं।
- XLIII अतः स्वकरो यदि त्वां बाधते तर्हि तं छिन्धि;
- XLIV यस्मात् यत्र कीटा न भ्रियन्ते वहिश्च न निर्व्वीति, तस्मिन् अनिर्व्वीषानवनरके करद्वयवस्तव गमनात् करडीनस्य स्वर्गप्रवेशस्तव क्षेमं।
- XLV यदि तव पादो विघ्नं जनयति तर्हि तं छिन्धि,
- XLVI यतो यत्र कीटा न भ्रियन्ते वहिश्च न निर्व्वीति, तस्मिन् ऽनिर्व्वीषावह्नौ नरके द्विपादवतस्तव निक्षेपात् पादडीनस्य स्वर्गप्रवेशस्तव क्षेमं।
- XLVII स्वनेत्रं यदि त्वां बाधते तर्हि तद्युन्याटय, यतो यत्र कीटा न भ्रियन्ते वहिश्च न निर्व्वीति,
- XLVIII तस्मिन् ऽनिर्व्वीषावह्नौ नरके द्विनेत्रस्य तव निक्षेपाद् अेकनेत्रवत ईश्वरराज्ये प्रवेशस्तव क्षेमं।
- XLIX यथा सर्वो बलि र्ववाशाक्तः क्षियते तथा सर्वो ज्ञानो वहिःशेषेण लवशाक्तः कारिष्यते।
- L लवलां भद्रं किन्तु यदि लवले स्वादुता न तिष्ठति, तर्हि कथम् आस्वाद्युक्तं करिष्यथ? यूयं लवलायुक्ता भवत परस्परं प्रेम कुरुत।

X

I अनन्तरं स तत्स्थानात् प्रस्थाय यर्दननद्याः पारे यिडूदाप्रदेश उपस्थितवान्, तत्र तदन्तिके लोकानां समागमे ज्ञाते स निजरीत्यनुसारेण पुनस्तान् उपदिदेश।

II तदा किंशिनस्तत्समीपम् अत्येत् तं परीक्षितुं पप्रच्छः स्वजाया मनुजानां त्यज्या न वेति?

III ततः स प्रत्यवादीत्, अत्र कार्यं मूसा युष्मान् प्रति किमाज्ञापयत्?

IV त उवाचः त्यागपत्रं लेभितुं स्वपत्नीं त्यक्तुञ्च मूसाऽनुमन्यते।

V तदा यीशुः प्रत्युवाच, युष्माकं मनसां काङ्क्ष्याद्धतो मूसा निदेशमिमम् अलिपत्।

VI किन्तु सुष्टेराई ईश्वरो नरान् पुंरुपेण स्त्रीरुपेण च ससर्गा।

VII "ततः कारणात् पुमान् पितरं मातरञ्च त्यक्त्वा स्वजायायाम् आसक्तो भविष्यति,

VIII तौ द्वाव् अेकाङ्गौ भविष्यतः।" तस्मात् तत्कालमारभ्य तौ न द्वाव् अेकाङ्गौ।

IX अतः कारणाद् ईश्वरो यद्योजयत् कोपि नरस्तत्र विद्येज्येत्।

X अथ यीशु गृहं प्रविष्टस्तदा शिष्याः पुनस्तत्कथां तं पप्रच्छुः।

XI ततः सोवदत् कस्मिद् यदि स्वभाष्यां त्यक्तवान्याम् उद्बुधति तर्हि स स्वभाष्यायाः प्रातिकूल्येन व्यभियारी भवति।

XII काश्चिन्नारी यदि स्वपतिं हित्वान्यपुंसा विवाहिता भवति तर्हि सापि व्यभियारिणी भवति।

XIII अथ स यथा शिशून् स्मृशेत्, तदर्थं लोकेस्तदन्तिकं शिशव आनीयन्त, किन्तु शिष्यास्तानानीतवतस्तर्ज्यामासुः।

XIV यीशुस्तद् दृष्ट्वा क्रुध्यन् जगद्, मन्त्रिकटम् आगन्तुं शिशून् मा वारयत, यत अेतद्दृशा ईश्वरराज्याधिकारिणः।

XV युष्मानां यथार्थं वयि, यः कश्चित् शिशुवद् भूत्वा राज्यमीश्वरस्य न गृह्णीयात् स कदापि तद्राज्यं प्रवेष्टुं न शक्नोति।

XVI अनन्तरं स शिशून् धेनूनिधाय तेषां गात्रेषु हस्तौ दत्त्वाशिषं बभाषे।

XVII अथ स वर्त्मना याति, अेतर्हि ज्ञन अेको धावन् आगत्य तत्सम्भुषे ज्ञानुनी पातयित्वा पृष्टवान्, भोः परमगुरो, अनन्तायुः

प्राप्तये मया किं कर्तव्यं?

XVIII तदा यीशुरुवाच, मां परमं कुतो वदसि? विनेश्वरं कोपि परमो न भवति।

XIX परस्त्री नाभिगच्छः, नरं मा धातय; स्तेयं मा कुरु; मृघासाक्ष्यं मा ददि; हिंसाञ्च मा कुरु; पितरौ सम्मन्यस्व; निदेशा अेते त्वया ज्ञाताः।

XX ततस्तन प्रत्युक्तं, हे गुरो बाल्यकालादहं सर्वनेतान् आचरामि।

XXI तदा यीशुस्तं विलोक्य स्नेहेन बभाषे, तवैकस्याभावा आस्ते; त्वं गत्वा सर्वस्वं विक्रीय दरिद्रेभ्यो विभ्राणाय, ततः स्वर्गं धनं प्राप्स्यसि; ततः परम् अत्येत् कुशं वडन् मधनुवर्ती भव।

XXII किन्तु तस्य बहुसम्पद्धिर्धमानत्वात् स एषां कथामाकष्यं विषणो दुःखितश्च सन् जगाम।

XXIII अथ यीशुश्चतुर्दशो निरीक्ष्य शिष्यान् अवादीत्, धनिलोकानाम् ईश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दुष्करः।

XXIV तस्य कथातः शिष्याश्चमय्यङ्कः, किन्तु स पुनरवदत्, हे बालका ये धने विश्वसन्ति तेषाम् ईश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दुष्करः।

XXV ईश्वरराज्ये धनिनां प्रवेशात् सूयिरन्ध्रेण मडाङ्गस्य गमनागमनं सुकरं।

XXVI तदा शिष्या अतीव विस्मिताः परस्परं प्रोयुः, तर्हि कः परित्राणं प्राप्नुं शक्नोति?

XXVII ततो यीशुस्तान् विलोक्य बभाषे, तन् नरस्थासाध्यं किन्तु नेश्वरस्य, यतो हेतोरीश्वरस्य सर्व्व साध्यम्।

XXVIII तदा पितर उवाच, पश्य वयं सर्व्वं परित्यज्य भवतोनुगामिनो ज्ञाताः।

XXIX ततो यीशुः प्रत्यवदत्, युष्मानां यथार्थं वदामि, मदर्थं सुसंवादायै वा यो ज्ञनः सदनं भ्रातरं भगिनीं पितरं मातरं ज्ञायां सन्तानान् भूमि वा त्यक्तव।

XXX गुडत्सात् भगिनीपितृमातृपत्नीसन्तानभूमिनामिह शतगुणान् प्रेत्यानन्तायुश्च न प्राप्नोति तादृशः कोपि नास्ति।

XXXI किन्त्वग्रीया अनेके लोकाः शेषाः, शेषीया अनेके लोकान्नात्रा भविष्यन्ति।

XXXII अथ यिडूशालभ्यानकाले यीशुस्तेषाम् अग्रगामी भवतु, तस्मात्ते यित्त्रं ज्ञात्वा पश्चाद्गामिनो भूत्वा विभ्युः। तदा स पुनर् द्वादशशिष्यान् गृह्णीत्वा स्वीयं यद्यद् घटिष्यते तत्तत् तेभ्यः कथयितुं प्रारभे;

XXXIII पश्यत वयं यिडूशालभ्युरं यामः, तत्र मनुष्यपुत्रः प्रधानयाजकानाम् उपाध्यायानाञ्च करेषु समर्पयिष्यते; ते य वधदण्डासां द्रापयित्वा परदेशीयानां करेषु तं समर्पयिष्यन्ति।

XXXIV ते तमुपहस्य कथाया प्रहस्य तद्रूपिषि निष्ठीवं निक्षिप्य तं हनिष्यन्ति, ततः स तृतीयदिने प्रोत्थास्यति।

XXXV ततः सिवटेः पुत्रौ याङ्गव्योहन्तौ तदन्तिकम् अत्येत् प्रोयतुः, हे गुरो यद् आवाभ्यां यायिष्यते तदस्मदर्थं भवान् करोतु निवेदनमिदमावयोः।

XXXVI ततः स कथितवान्, युवां किमिच्छथः? किं मया युष्मदर्थं करणीयं?

XXXVII तदा तौ प्रोयतुः, आवयोरैकं दक्षिणार्थं वामपार्थं यैकं तवैश्वर्य्यपदे समुपवेष्टुम् आज्ञापया।

XXXVIII किन्तु यीशुः प्रत्युवाच युवामज्ञात्वेदं प्रार्थयेथे, येन कंसेनादं पारस्यामि तेन युवाभ्यां किं पातुं शक्यते? यस्मिन् मञ्जनेनादं मञ्जिज्ये तन्मञ्जने मञ्जिज्यितुं किं युवाभ्यां शक्यते? तौ प्रत्यूयतुः शक्यते।

XXXIX तदा यीशुरवदत् येन कंसेनादं पारस्यामि तेनावश्यं युवामपि पारस्यथः, येन मञ्जनेन यादं मञ्जिज्ये तत्र युवामपि मञ्जिज्येथे।

XL किन्तु येषामर्थम् एदं निरूपितं, तान् विहायान्यं कमपि मम दक्षिणार्थं वामपार्थं वा समुपवेशयितुं ममाधिकारो नास्ति।

XLI अथान्यदशशिष्या एषां कथां श्रुत्वा याङ्गव्योहन्त्यां युक्नुतुः।

XLII किन्तु यीशुस्तान् समाहूय बभाषे, अन्यदेशीयानां राजत्वं ये कुर्वन्ति ते तेषामेव प्रभुत्वं कुर्वन्ति, तथा ये मडालोकास्ते तेषाम् अधिपतित्वं कुर्वन्तीति यूयं ज्ञानीथ।

XLIII किन्तु युष्माकं मध्ये न तथा भविष्यति, युष्माकं मध्ये यः प्राधान्यं वाञ्छति स युष्माकं सेवको भविष्यति,

- XLIV युष्माकं यो भडान् भवितुमिच्छति स सर्वेषां किङ्करो भविष्यति।
 XLV यतो मनुष्यपुत्रः सेव्यो भवितुं नागतः सेवान् कर्ता तथानेकेषां परित्राणस्य मूल्यत्रपस्वप्राणं दातुञ्चागतः।
 XLVI अथ ते थिरीडीनगरं प्राप्तास्तस्मात् शिष्ये वाङ्मेश्च सड् थीशां गभिनकावे टीमथस्य पुत्रो भटीमयनामा अन्धस्तन्मार्गपार्श्वे
 लिक्षार्थम् उपविष्टः।
 XLVII स नासरीयस्य थीशोरागभनवात्तां प्राप्य प्रोचै र्वक्तुमारेभे, डे थीशो दायुदः सन्तान मां दथस्वा
 XLVIII ततोनेके लोका मौनीभवति तं तर्जयाभासुः, किन्तु स पुनरधिकमुच्यै ञ्गाद, डे थीशो दायुदः सन्तान मां दथस्वा
 XLIX तदा थीशुः स्थित्वा तमाह्वानं समाह्वेदेश, ततो लोकास्तमन्धमाडूय भभाषिरे, डे नर, स्थिरो भव, उत्तिष्ठ, स त्वाभाह्वयति
 L तदा स उत्तरीयवस्त्रं निक्षिप्य प्रोत्थाय थीशोः समीपं गतः।
 LI ततो थीशुस्तमवदत् त्वया किं प्रार्थते? तुभ्यमहं किं करिष्यामी? तदा सोन्धस्तमुवाय, डे गुरो मदीया दृष्टिर्भवेत्।
 LII ततो थीशुस्तमुवाय याडि तव विश्वासस्तां स्वस्थमकार्षीत्, तस्मात् तत्क्षणं स दृष्टिं प्राप्य पथा थीशोः पश्चाद् यथौ।

XI

- I अनन्तरं तेषु थिर्शालमः समीपस्थयो र्वेत्ङ्गीवैथनीयपुरथोरन्तिकस्थं जैतुननामाद्रिमागतेषु थीशुः प्रेषणकाले द्वौ शिष्यावित्
 वाक्यं ञ्गाद,
 II युवामभुं सम्भुभुश्चं ग्रामं यातं, तत्र प्रविश्य यो नरं नावडत् तं गर्दभशावकं द्रक्ष्यथस्तं मोयवित्वानयतं।
 III किन्तु युवां कर्मेदं कुतः कुरुथः? कथामिमां यदि कोपि पृच्छति तर्हि प्रभोरत्र प्रयोजनमस्तीति कथिते स शीघ्रं तमत्र प्रेषयिष्यति।
 IV ततस्तौ गत्वा द्विभागभिलने कस्यचिद् द्वारस्य पार्श्वं तं गर्दभशावकं प्राप्य मोययतः,
 V अतर्हि तत्रोपस्थितलोकानां कश्चिद् अपृच्छत्, गर्दभशिशुं कुतो मोययथः?
 VI तदा थीशोराज्ञानुसारेण तेभ्यः प्रत्युदिते तत्क्षणं तमाद्यातुं तेऽनुजञ्चुः।
 VII अथ तौ थीशोः सन्निधिं गर्दभशिशुम् आनीय तदुपरि स्ववस्त्राणि पातयामासतुः; ततः स तदुपरि समुपविष्टः।
 VIII तदानेके पथि स्ववासांसि पातयामासुः, परैश्च तरुशाभाषिणतवा मार्गो विकीर्णः।
 IX अपरञ्च पश्चाद्गामिनोऽगगामिनश्च सर्वे ञ्जना उचैःस्वरेण वक्तुमारेलिरे, ञ्जय ञ्जय यः परमेश्वरस्य नाम्नागच्छति स धन्य
 एति।
 X तथास्माकमं पूर्वपुरुषस्य दायुदो यद्राज्यं परमेश्वरनाम्नायाति तदपि धन्यं, सर्वस्माद्दृच्छ्याये स्वर्गं ईश्वरस्य ञ्जयो भवेत्।
 XI एत्थं थीशु थिर्शालमि मन्दिरे प्रविश्य यतुर्दिकस्थानि सर्वाणि वस्तूनि दृष्टवान्; अथ सायंकाल उपस्थिते
 द्वादशशिष्यसङ्घितौ वैथनियं ञ्गात।
 XII अपरेरेडनि वैथनियाद् आगभनसमये क्षुधात्तो भभूव।
 XIII ततो दूरे सपनमुद्गुभरपाद्यं विलोक्य तत्र किञ्चित् कुलं प्रापुं तस्य सन्निदृष्टं यथौ, तदानीं इवपातनस्य समयो नागच्छति।
 ततस्तत्रोपस्थितः पत्राणि विना किमप्यपरं न प्राप्य स कथितवान्,
 XIV अद्यारभ्य कोपि मानवस्वतः कुलं न भुञ्जीतः; एमां कथां तस्य शिष्याः शुश्रुवुः।
 XV तदनन्तरं तेषु थिर्शालममायातेषु थीशु मन्दिरे गत्वा तत्रस्थानां बलिणो मुद्रासनानि पारावतविकेत्तुणाम् आसनानि य
 न्युब्ज्याञ्चकार सर्वान् केतुन् विकेतुंश्च बलिश्चकार।
 XVI अपरं मन्दिरमध्येन किमपि पात्रं वोडे सर्वेज्जनं निवारयामास।
 XVII लोकानुपदिशनं ञ्गाद, मम गुडं सर्वेज्जातीयानां प्रार्थनागुडम् एति नाम्ना प्रथितं भविष्यति अतत् किं शास्त्रे लिपितं
 नास्ति? किन्तु यूयं तदेव योराणां गह्वरे कुरुथा।
 XVIII एमां वाणीं श्रुत्वाध्यापकाः प्रधानयाञ्जकाश्च तं यथा नाशयितुं शक्नुवन्ति तथोपायं मृगयामासुः, किन्तु तस्योपदेशात्
 सर्वे लोका विस्मयं गता अतस्ते तस्माद् विभ्युः।
 XIX अथ सायंसमय उपस्थिते थीशुर्नगराद् बहिर्वद्राजा
 XX अनन्तरं प्रातःकाले ते तेन मार्गेण गच्छन्तस्तमुद्गुभरमडीरुडं समूलं शुष्कं दृष्टुः।
 XXI ततः पितरः पूर्ववाक्यं स्मरन् थीशुं भभाषं, डे गुरो पश्यतु य उद्गुभरविटपी भवता शप्तः स शुष्को भभूव।
 XXII ततो थीशुः प्रत्यवादीत्, यूयमीश्वरे विश्वसित।
 XXIII युष्मानहं यथार्थं वदामि कोपि यद्यैतद्विरे वदति, त्वमुत्थाय गत्वा ञ्जवधौ पत, प्रोक्तमिदं वाक्यमवश्यं घटिष्यते, मनसा
 किमपि न सन्दिह्य येदिदं विश्वसेत् तर्हि तस्य वाक्यानुसारेण तद् घटिष्यते।
 XXIV अतो डेतोरुडं युष्मान् वस्मि, प्रार्थनाकाले यद्येदाकांक्षिष्यध्वे ततदवश्यं प्राप्स्यथ, एत्थं विश्वसित, ततः प्राप्स्यथा।
 XXV अपरञ्च युष्मासु प्रार्थयितुं समुत्थितेषु यदि कोपि युष्माकम् अपराधी तिष्ठति, तर्हि तं क्षमध्वं, तथा कृते युष्माकं स्वर्गस्थः
 पितापि युष्माकमागामि क्षमिष्यते।
 XXVI किन्तु यदि न क्षमध्वे तर्हि वः स्वर्गस्थः पितापि युष्माकमागामि न क्षमिष्यते।
 XXVII अनन्तरं ते पुन थिर्शालमं प्रविविषुः, थीशु र्यदा मध्येमन्दिरम् एतस्ततो गच्छति, तदानीं प्रधानयाञ्जका उपाध्यायाः
 प्राञ्चश्च तदन्तिकमेत्य कथामिमां पप्रच्छुः,
 XXVIII त्वं केनादेशेन कर्माण्येतानि करोषि? तथैतानि कर्माणि कर्ता केनादिष्टोसि?
 XXIX ततो थीशुः प्रतिगदितवान् अहमपि युष्मान् अंककथां पृच्छामि, यदि यूयं तस्या उत्तरं कुरुथ, तर्हि कयाज्ञयाडं
 कर्माण्येतानि करोमि तद् युष्मभ्यं कथयिष्यामि।
 XXX योडनो मञ्जन्म ईश्वरात् ञ्जातं किं मानवात्? तन्मह्यं कथयत।
 XXXI ते परस्परं विवेक्तुं प्रारेलिरे, तद् ईश्वराद् भभूवेति येद् वदामस्तर्हि कुतस्तं न प्रचैत? कथमेतां कथयिष्यति।
 XXXII मानवाद् अभवदिति येद् वदामस्तर्हि लोकेभ्यो भयमस्ति यतो डेतोः सर्वे योडनं सत्यं भविष्यद्वादिनं मन्यन्ते।

XXXIII अतएव ते यीशुं प्रत्यवादिषु वर्यं तद् वक्तुं न शक्नुमः। यीशुरुवाच, तर्हि येनादेशेन कर्माण्येतानि करोमि, अहमपि युष्मभ्यं तत्र कथयिष्यामि।

XII

I अनन्तरं यीशुं दृष्टान्तेन तेभ्यः कथयितुमारेभे, कश्चिदेको द्राक्षाक्षेत्रं विधाय तस्यतुर्दिक्षु वारणां कृत्वा तन्मध्ये द्राक्षापेषणकुण्डम् अप्नत, तथा तस्य गडमपि निर्मितवान् ततस्तत्क्षेत्रं कृषीवलेषु समर्थं दूरदेशे जगाम।

II तदनन्तरं कुलकाले कृषीवलेभ्यो द्राक्षाक्षेत्रकुलानि प्राप्तुं तेषां सविधे भृत्यम् अकं प्राडिषोत्।

III किन्तु कृषीवलास्तं धृत्वा प्रहृत्य रिक्तहस्तं विससृजुः।

IV ततः स पुनरन्यमेकं भृत्यं प्रेषयामास, किन्तु ते कृषीवलाः पाषाणाघातैस्तस्य शिरो भङ्गत्वा सापमानं तं व्यसर्जन्।

V ततः परं सोपरं दासं प्राडिषोत् तदा ते तं जघ्नुः, अवेमं अनेकेषां कस्यचित् प्रहारः कस्यचिद् वधश्च तैः कृतः।

VI ततः परं मया स्वपुत्रे प्रहिते ते तमवश्यं सम्मंस्यन्ते, एत्युक्त्वावशेषे तेषां सन्निधौ निजप्रियम् अद्वितीयं पुत्रं प्रेषयामास।

VII किन्तु कृषीवलाः परस्परं जगदुः, अेष उत्तराधिकारी, आगच्छत वयमेनं हन्मस्तथा कृते ऽधिकारोयम् अस्माकं भविष्यति।

VIII ततस्तं धृत्वा हत्वा द्राक्षाक्षेत्राद् बहिः प्राक्षिपन्।

IX अनेनासौ द्राक्षाक्षेत्रपतिः किं करिष्यति? स अत्ये तान् कृषीवलान् संहृत्य तत्क्षेत्रम् अन्येषु कृषीवलेषु समर्पयिष्यति।

X अपरञ्च, "स्थपतयः करिष्यन्ति गावाणां यन्तु तुच्छकां प्राधानप्रस्तरः कोशे स अवे संभविष्यति।

XI अेतत् कर्म परेशस्यांङ्गुतं नो दृष्टितो भवेत्।" एमं शास्त्रीयां लिपिं यूयं किं नापाठिषु?

XII तदानीं स तानुद्दिश्य तां दृष्टान्तकथां कथितवान्, त एत्थं ब्रुह्वा तं धर्तुमुद्यताः, किन्तु लोकेभ्यो भिभ्युः, तदनन्तरं ते तं विहाय वप्रजुः।

XIII अपरञ्च ते तस्य वाक्यदोषं धर्ता कतिपयान् किंशिनो हरोदीयाञ्च लोकां तदन्तिकं प्रेषयामासुः।

XIV त आगत्य तमवदन्, हे गुरो भवान् तथ्यभाषी कस्याप्यनुरोधं न मन्यते, पक्षपातञ्च न करोति, यथार्थत एश्वरीयं मार्गं दर्शयति वयमेतत् प्रजानीमः, कैसराय करो देयो न वा? वयं दास्यामो न वा?

XV किन्तु स तेषां कपटे ज्ञात्वा जगाद, कुतो मां परीक्षध्वे? अकं मुद्रापादं समानीय मां दर्शयत।

XVI तदा तैरेकस्मिन् मुद्रापादे समानीते स तान् पप्रच्छ, अत्र लिपितं नाम मूर्तिं वा कस्य? ते प्रत्युचुः, कैसरस्या।

XVII तदा यीशुरवदत् तर्हि कैसरस्य द्रव्याणि कैसराय दत्त, एश्वरस्य द्रव्याणि तु एश्वराय दत्त; ततस्ते विस्मयं मेनिरे।

XVIII अथ मृतानामुत्थानं ये न मन्यन्ते ते सिद्धिकिनो यीशोः समीपमागत्य तं पप्रच्छुः;

XIX हे गुरो कश्चिज्जो नो यदि निःसन्ततिः सन् भाय्यायां सत्यां भ्रियते तर्हि तस्य भ्राता तस्य भाय्या गृहीत्वा भ्रातुर्वशीत्यर्पितं करिष्यति, व्यवस्थामिमां मूसा अस्मान् प्रति व्यविषत्।

XX किन्तु कथित् सन्त भ्रातर आसन्, ततस्तेषां ज्येष्ठभ्राता विवहा निःसन्ततिः सन् अभ्रियत।

XXI ततो द्वितीयो भ्राता तां स्त्रियमगृह्णत् किन्तु सोपि निःसन्ततिः सन् अभ्रियत; अथ तृतीयोपि भ्राता तादृशोभवत्।

XXII एत्थं सप्तैव भ्रातरस्तां स्त्रियं गृहीत्वा निःसन्तानाः सन्तोऽभ्रियन्त, सर्वशेषे सापि स्त्री भ्रियते स्म।

XXIII अथ मृतानामुत्थानकाले यदा त एत्यास्यन्ति तदा तेषां कस्य भाय्या सा भविष्यति? यतस्ते सप्तैव तां व्यवहन्।

XXIV ततो यीशुः प्रत्युवाच शास्त्रम् एश्वरशक्तिञ्च यूयमज्ञात्वा किमभ्राभ्यत न?

XXV मृतलोकांमृतानां सति ते न विवदन्ति वाग्दत्ता अपि न भवन्ति, किन्तु स्वर्गायदूतानां सद्दशा भवन्ति।

XXVI पुनश्च "अहम् एषाढीम एश्वर एरुडाक एश्वरो याहुवश्चेश्वरः" यामिमां कथां स्तम्भमध्ये तिष्ठन् एश्वरो मूसाभवादीत् मृतानामुत्थानार्थे सा कथा मूसाविषिते पुस्तके किं युष्माभिर्नापाठिः?

XXVII एश्वरो ज्ञवतां प्रभुः किन्तु मृतानां प्रभु न भवति, तस्माद्धेतो यूयं मडाभ्रमेण तिष्ठथा।

XXVIII अेतर्हि अेकोध्यापक अत्ये तेषामित्यं विचारं शुश्राव; यीशुस्तेषां वाक्यस्य सद्गुणं दत्तवान् एति ब्रुह्वा तं पृष्टवान् सर्वसांम आज्ञानां का श्रेष्ठा? ततो यीशुः प्रत्युवाच,

XXIX "हे एसायेल्लोका अवधत्, अस्माकं प्रभुः परमेश्वर अेक अेव,

XXX यूयं सर्वन्तःकरणैः सर्वप्राणैः सर्वयित्तैः सर्वशक्तिभिश्च तस्मिन् प्रभौ परमेश्वरे प्रीयध्वं," एत्याज्ञा श्रेष्ठा।

XXXI तथा "स्वप्रतिवासिनि स्ववत् प्रेम कुरुध्वं," अेषा या द्वितीयाज्ञा सा तादृशी; अेतान्मां द्राव्याम् आज्ञाव्याम् अन्या काप्याज्ञा श्रेष्ठा नास्ति।

XXXII तदा सोध्यापकस्तमवदत्, हे गुरो सत्यं भवान् यथार्थं प्रोक्तवान् यत अेकस्माद् एश्वराद् अन्यो द्वितीय एश्वरो नास्ति;

XXXIII अपरं सर्वान्तःकरणैः सर्वप्राणैः सर्वयित्तैः सर्वशक्तिभिश्च एश्वरे प्रेमकरणं तथा स्वमीपवासिनि स्ववत् प्रेमकरणञ्च सर्वेभ्यो लोमबलिदानादित्यः श्रुत्वं भवति।

XXXIV ततो यीशुः सुबुद्धेरिव तस्येदम् उत्तरं श्रुत्वा तं भाषितवान् त्वमीश्वरस्य राज्यात्र दूरोसि एतः परं तेन सड कस्यापि वाक्यस्य विचारं कर्ता कस्यापि प्रगल्भता न ज्ञाता।

XXXV अनन्तरं मध्येमन्दिरम् उपदिशन् यीशुरिमं प्रश्नं यकार, अघ्यापका अभिषिक्तं (तारकं) कुतो दायुधः सन्तानं वदन्ति?

XXXVI स्वयं दायुध पवित्रस्यात्मन आवेशेनेदं कथयामास। यथा "मम प्रभुमिदं वाक्यवदत् परमेश्वरः। तव शत्रून्धं यावत् पादपीठं करोमि ना तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपार्श्वं उपाविश।"

XXXVII यदि दायुध तं प्रभुं वदति तर्हि कथं स तस्य सन्तानो भवितुमर्हति? एतरे लोकास्तत्कथां श्रुत्वाननन्दुः।

XXXVIII तदानीं स तानुद्दिश्य कथितवान् ये नरा दीर्घपरिधयानि ङ्ट्रे विपनौ य

XXXIX लोककृतनमस्कारान् भोजनगृहे प्रधानासनानि भोजनकाले प्रधानस्थानानि य काङ्क्षन्ते;

XL विधवानां सर्वस्वं अस्तित्वा छावाद् दीर्घकालं प्रार्थयन्ते तेभ्य उपधायायेभ्यः सावधाना भवतः; तेऽधिकतरान् दण्डान् प्राप्स्यन्ति।

XLI तदनन्तरं लोका भाइसागारे मुद्रा यथा निक्षिपन्ति भाइसागारस्य सम्भुपे समुपविश्य यीशुस्तदवलुलोकः; तदानीं बहवो धनिनस्तस्य मध्ये बहूनि धनानि निरक्षिपन्।

XLII पश्चाद् अंका दरिद्रा विधवा समागत्य द्विपराभूल्यां मुद्रैकां तत्र निरक्षिपत्।

XLIII तदा यीशुः शिष्यान् आहूय कथितवान् युष्मानहं यथार्थं वदामि ये ये भाइसागारेऽस्मिन् धनानि निःक्षिपन्ति स्म तेभ्यः सर्वेभ्य एषं विधवा दरिद्राधिकम् निःक्षिपति स्म।

XLIV यतस्तं प्रभूतधनस्य किञ्चित् निरक्षिपन् किन्तु दीनेयं स्वधिनयापनयोग्यं किञ्चिदपि न स्थापयित्वा सर्वस्वं निरक्षिपत्।

XIII

I अनन्तरं मन्दिराद् बहिर्गमनकाले तस्य शिष्याणामेकस्त्वं व्याहृतवान्। उच्यते पश्यतु कीदृशाः पाषाणाः कीदृक् य निचयन्।

II तदा यीशुस्तम् अवदत् त्वं किमेतद् बृहन्निययन् पश्यसि? अस्यैकपाषाणोपि द्वितीयपाषाणोपरि न स्थास्यति सर्वेऽधःक्षेप्यन्ते।

III अथ यस्मिन् काले जैतुन्गिरौ मन्दिरस्य सम्भुपे स समुपविष्टस्तस्मिन् काले पितरो याङ्ग्व् योङ्गन् आन्द्रियश्चैते तं रक्षसि प्रप्रच्छुः।

IV अथा घटनाः कदा भविष्यन्ति? तथैतत्सर्व्वासिं सिद्ध्युपक्रमस्य वा किं चिह्नं? तदस्मभ्यं कथयतु भवान्।

V ततो याशुस्तान् वक्तुमारंभे, कोपि यथा युष्मान् न भ्रामयति तथात्र यूयं सावधाना भवत।

VI यतः प्रीष्टोऽस्मिन् कथयित्वा मम नाम्नानेके समागत्य लोकानां भ्रमं जनयिष्यन्ति;

VII किन्तु यूयं राणस्य वार्तां राणाऽम्बरश्च श्रुत्वा मा व्याकुला भवत, घटना अथा अवश्यमाविन्यः; किन्त्वापाततो न युगान्तो भविष्यति।

VIII देशस्य विपक्षतया देशो राज्यस्य विपक्षतया य राज्यमुत्थास्यति, तथा स्थाने स्थाने भूमिकम्पो दुर्लिक्षं मडाकलेशाश्च समुपस्थास्यन्ति, सर्वे अत्रे दुःअर्यारम्भाः।

IX किन्तु यूयम् आत्मार्थं सावधानास्तिष्ठत, यतो लोका राज्यसभायां युष्मान् समर्पयिष्यन्ति, तथा भजनगृहे प्रदरिष्यन्ति; यूयं मध्ये देशाधिपान् भूपांश्च प्रति साक्ष्यदानाय तेषां सम्भुपे उपस्थापयिष्यध्वे।

X शेषीभवनात् पूर्वं सर्वान् देशीयान् प्रति सुसंवाहः प्रचारयिष्यते।

XI किन्तु यदा ते युष्मान् धृत्वा समर्पयिष्यन्ति तदा यूयं यद्यद् उत्तरं दास्यथ, तदत्र तस्य विवेचनं मा कुरुत तदर्थं किञ्चिदपि मा शिन्तयत य, तदानीं युष्माकं मनःसु यद्यद् वाक्यम् उपस्थापयिष्यते तदेव वदिष्यथ, यतो यूयं न तद्दृक्तरः किन्तु पवित्र आत्मा तस्य वक्त।

XII तदा भ्राता भ्रातरं पिता पुत्रं घातनार्थं परडस्तेषु समर्पयिष्यते, तथा पत्यानि मातापित्रो विपक्षतया तौ घातयिष्यन्ति।

XIII मम नामडेतोः सर्वेषां सविधे यूयं जुगुप्सिता भविष्यथ, किन्तु यः कश्चित् शेषपर्यन्तं धैर्यम् आलम्बिष्यते सत्येव परित्रास्यते।

XIV दानियेल्बविष्यद्वादिना प्रोक्तं सर्व्वनाशि जुगुप्सितञ्च वस्तु यदा त्वयोग्यस्थाने विद्यमानं द्रक्षथ (यो जनः पठति स बुध्यतां) तदा ये यिद्धदीयदेशे तिष्ठन्ति ते मडीप्रं प्रति पलायन्तां;

XV तथा यो नरो गुडोपरि तिष्ठति स गुडमध्यं नावरोडतु, तथा किमपि वस्तु ग्रीडतुं मध्येगुडं न प्रविशतु;

XVI तथा यो नरः क्षेत्रे तिष्ठति सोपि स्ववस्त्रं ग्रीडतुं परावृत्य न प्रजतु।

XVII तदानीं गड्ढवतीनां स्तन्यदात्रीणाञ्च योषितां दुरति भविष्यति।

XVIII युष्माकं पलायनं शीतकाले यथा न भवति तदर्थं प्रार्थयध्वं।

XIX यतस्तदा यादृशी दुर्घटना घटिष्यते तादृशी दुर्घटना ईश्वरसृष्टेः प्रथममारम्भाद्य यावत् कदापि न ज्ञाता न जनिष्यते या

XX अपरञ्च परमेश्वरो यदि तस्य समयस्य संक्षेपं न करोति तर्हि कस्यापि प्राणभूतो रक्षा भवितुं न शक्यति, किन्तु यान् जनान् मनोनीतान् अकरोत् तेषां स्वमनोनीतानां डेतोः स तदनेडसं संक्षेप्यति।

XXI अन्यस्य पश्यत प्रीष्टोत्र स्थाने वा तत्र स्थाने विद्यते, तस्मिन्काले यदि कश्चिद् युष्मान् अथादृशं वाक्यं व्याडरति, तर्हि तस्मिन् वाक्ये भैव विश्वसित।

XXII यतनेके मिथ्याप्रीष्टा मिथ्याभविष्यद्वादिनश्च समुपस्थाप्य बहूनि चिह्नान्यद्भुतानि कर्माणि य दर्शयिष्यन्ति; तथा यदि सम्भवति तर्हि मनोनीतलोकानामपि मिथ्यामतिं जनयिष्यन्ति।

XXIII पश्यत घटनातः पूर्वं सर्व्वकार्यस्य वार्तां युष्मभ्यमदाम्, यूयं सावधानास्तिष्ठत।

XXIV अपरञ्च तस्य क्लेशकालस्याव्यवहिते परकाले भारुकरः सान्धकारो भविष्यति तथैव यन्द्रश्चन्द्रिकां न दास्यति।

XXV नभःस्थानि नक्षत्राणि पतिष्यन्ति, व्योममण्डलस्था ग्रहाश्च विचलिष्यन्ति।

XXVI तदानीं मडापराक्रमेण महैश्वर्येण य मेघमारुह्य समायान्तं मानवसुतं मानवाः समीक्षिष्यन्ते।

XXVII अन्यस्य स निजदूतान् प्रदिश्य नभोभूयोः सीमां यावद् जगतश्चतुर्दिगभ्यः स्वमनोनीतलोकान् संग्रीडिष्यति।

XXVIII उडुम्बरतरो ईष्टान्तं शिक्षध्वं यदोडुम्बरस्य तरो नवीनाः शाभा ज्ञयन्ते पल्लवादीनि य मिगच्छन्ति, तदा निदाघकालः सविधो भवतीति यूयं ज्ञातुं शक्नुथ।

XXIX तद्दृग् अथा घटना दृष्ट्वा स कालो द्वायुर्पस्थित एति ज्ञानीता।

XXX युष्मानहं यथार्थं वदामि, आधुनिकलोकानां गमनात् पूर्वं तानि सर्वाणि घटिष्यन्ते।

XXXI धावापृथिव्यो विचलितयोः सत्यो मदीया वाणी न विचलिष्यति।

XXXII अपरञ्च स्वर्गस्थदूतगाणो वा पुत्रो वा तातादन्यः कोपि तं द्विवसं तं दण्डं वा न ज्ञापयति।

- XXXIII अतः स समयः कदा भविष्यति, अतः ज्ञानाभावाद् यूयं सावधानास्तिष्ठत, सतर्कश्च भूत्वा प्रार्थयध्वं;
 XXXIV यद्गतं कश्चित् युमान् स्वनिवेशनाद् दूरदेशं प्रति यात्राकरणकाले दासेषु स्वकार्यस्य भारमर्पयित्वा सर्वान् स्वे स्वे कर्म्मणि
 नियोजयति; अपरं दीवारिकं जागरितुं समादिश्य याति, तदन् नरपुत्रः।
 XXXV गुडपतिः सायंकाले निशीथे वा तृतीययामे वा प्रातःकाले वा कदागमिष्यति तद् यूयं न ज्ञानीथ;
 XXXVI स ङडादागत्य यथा युष्मान् निद्रितान् न पश्यति, तदर्थं जागरितास्तिष्ठतां
 XXXVII युष्मानहं यद् वदामि तदेव सर्वान् वदामि, जागरितास्तिष्ठतेति।

XIV

- I तदा निस्तारोत्सवकिण्वलीनपूपोत्सवयोरारम्भस्य दिनद्वये ऽवशिष्टे प्रधानयाजका अध्यापकाश्च केनापि छलेन यीशुं धर्त्तां
 ङन्तुञ्च मृगयाञ्चक्रिरे;
 II किन्तु लोकानां कलङ्कभायाद् यिरे, नयोत्सवकाले उच्यतेमेतदिति।
 III अनन्तरं वैधनियापुत्रे शिमोनकुञ्जिनो गृहे योशौ भोक्तुमुपविष्टे सति कायिद् योषित् पाण्डरपाषाणस्य सम्पुटकेन
 मङ्गध्यातमतेलम् आनीय सम्पुटके ङ्कत्वा तस्योत्तमाङ्गे तैलधारं पातयाञ्चके।
 IV तस्मात् केचित् स्वान्ते कुयन्तः कथितवन्तः कुतोयं तैलापव्ययः?
 V यद्येतत् तैल व्यक्तं तर्हि मुद्रापादशतत्रयाद्यधिकं तस्य प्राप्तमूल्यं दरिद्रलोकैभ्यो दातुमशक्यत, कथामेतां कथयित्वा तथा
 योषिता साकं वायायुह्यन्।
 VI किन्तु यीशुरुवाच, कुत अेतस्यै कृच्छ्रं ददासि? महामियं कर्म्मोत्तमं कृतवती।
 VII दरिद्राः सर्वदा युष्माभिः सह तिष्ठन्ति, तस्माद् यूयं यदेच्छथ तदेव तानुपकर्त्तां शक्नुथ, किन्त्वहं युष्माभिः सह निरन्तरं न
 तिष्ठामि।
 VIII अस्या यथासाध्यं तथैवाकरोद्वियं, श्मशानयापनात् पूर्वं समेत्य मुद्रपुषि तैलम् अमर्दयत्।
 IX अहं युष्मभ्यं यथार्थं कथयामि, जगतो मध्ये यत्र यत्र सुसंवाद्योयं प्रचारयिष्यते तत्र तत्र योषित अेतस्याः स्मरणार्थं
 तत्कृतकर्म्मैतत् प्रचारयिष्यते।
 X ततः परं द्वादशानां शिष्याणांमेक ईश्रियोतीययिद्दद्याभ्यो यीशुं परकरेषु समर्पयितुं प्रधानयाजकानां समीपमियाया।
 XI ते तस्य वाङ्मं समाकण्ठयं सन्तुष्टाः सन्तस्तस्मै मुद्रा दातुं प्रत्यज्जानतः तस्मात् स तं तेषां करेषु समर्पणायोपायं मृगयामासा।
 XII अनन्तरं किण्वशून्यपूपोत्सवस्य प्रथमेऽहनि निस्तारोत्सवार्थं मेष्मणारणसमये शिष्यास्तं पप्रच्छः कुत्र गत्वा वयं
 निस्तारोत्सवस्य भोज्यमासादधिष्यामः? किमिच्छति भवान्?
 XIII तदानीं स तेषां द्वयं प्रेरयन् बभाषे युवयोः पुरमध्यं गतयोः सतो यो ज्ञनः सजलकुम्भं वहन् युवां साक्षात् करिष्यति तस्यैव
 पश्चाद् यातः;
 XIV स यत् सदनं प्रवेक्ष्यति तद्गवनपतिं वदतं, गुरुगृहं यत्र सशिष्योऽहं निस्तारोत्सवीयं भोजनं करिष्यामि, सा भोजनशाला
 कुत्रास्ति?
 XV ततः स परिश्रुतां सुसज्जितां बृहतीयञ्च यां शालां दर्शयिष्यति तस्यामस्मदर्थं भोज्यद्रव्याण्यसाद्यतां।
 XVI ततः शिष्यो प्रस्थाप्य परं प्रविश्य स यथोक्तवान् तथैव प्राप्य निस्तारोत्सवस्य भोज्यद्रव्याणि समासाद्येताम्।
 XVII अनन्तरं यीशुः सायंकाले द्वादशभिः शिष्यैः सार्द्धं जगाम;
 XVIII सर्वेषु भोजनाय प्रोपविष्टेषु स तानुदितवान् युष्मानहं यथार्थं व्याहरामि, अत्र युष्माकमेको ज्ञनो यो मया सह ङ्कुंते
 मां परकरेषु समर्पयिष्यते।
 XIX तदानीं ते ह्मिताः सन्त अेकैकशस्तं प्रष्टुमारब्धवन्तः स किमहं? पश्चाद् अन्य अेकोऽपिदधे स किमहं?
 XX ततः स प्रत्यवदद् अेतेषां द्वादशानां यो ज्ञनो मया समं भोजनापात्रे पाणिं मज्जयिष्यति स अेव।
 XXI मनुजतनयमधि याद्दृशं विभितमास्ते तदनुज्ञया गतिस्तस्य भविष्यति, किन्तु यो ज्ञनो मानवसुतं समर्पयिष्यते ङन्त तस्य
 जन्माभावे सति भद्रमभविष्यत्।
 XXII अपरञ्च तेषां भोजनसमये यीशुः पूषं गृहीत्वेश्वरगुणान् अनुकीर्यं भङ्कत्वा तेभ्यो दत्त्वा बभाषे, अेतद् गृहीत्वा
 लुञ्जीध्वम् अेतन्मम विज्ञाडुषां।
 XXIII अनन्तरं स कंसं गृहीत्वेश्वरस्य गुणान् कीर्त्तयित्वा तेभ्यो ददौ, ततस्ते सर्वे पपुः।
 XXIV अपरं स तानवादीद् बहूनां निमित्तं पातितं मम नवीननियमत्रुषं शोषितमेतत्।
 XXV युष्मानहं यथार्थं वदामि, ईश्वरस्य राज्ये यावत् सधोऽज्ञातं द्राक्षारसं न पास्यामि, तावदहं द्राक्षाङ्गलरसं पुन न पास्यामि।
 XXVI तदनन्तरं ते गीतमेकं संगीय बहिर् जेतुं शिष्यैः ययुः।
 XXVII अथ यीशुस्तानुवाच निशायामस्यां मयि युष्माकं सर्वेषां प्रत्युद्धो भविष्यति यतो विभितमास्ते यथा, मेष्मणारं रक्षकञ्च
 प्रदरिष्यामि वै ततः मेष्मणारं निवद्धो नूनं प्रविडीषां भविष्यति।
 XXVIII ङन्तु मद्गुत्थाने ज्ञते युष्माकमेऽहं गालीवं व्रजिष्यामि।
 XXIX तदा पितरः प्रतिबभाषे, यद्यपि सर्वेषां प्रत्युद्धो भवति तथापि मम नैव भविष्यति।
 XXX ततो यीशुरुक्तवान् अहं तुभ्यं तथ्यं कथयामि, क्षण्णदायामध कुङ्कुटस्य द्वितीयवाररवणत् पूर्वं त्वं वारत्रयं
 मामपह्नीष्यसे।
 XXXI किन्तु स गाढं व्याहरद् यद्यपि त्वया सार्द्धं मम प्राणो याति तथापि कथमपि त्वां नापह्नीष्ये; सर्वेऽपि तरे तथैव बभाषिरे।
 XXXII अपरञ्च तेषु गेत्शिमानानीमकं स्थान गतेषु स शिष्यान् जगाद, यावदहं प्रार्थये तावदत्र स्थाने यूयं समुपविशतां।
 XXXIII अथ स पितरं यादूवं योऽहं वदामि वप्राञ्च; अत्यन्तं त्रासितो व्याकुलितश्च तेभ्यः कथयामास,
 XXXIV निधनकालवत् प्राणो मेऽतीव दःभमेति, यूयं ज्ञात्रतोत्र स्थाने तिष्ठतां।

XXXV ततः स किञ्चिद्दूरं गत्वा भूमावधोमुभः पतित्वा प्रार्थितवानेतत्, यदि भवितुं शक्यं तर्हि दुःखसमयों मतो दूरीभवतु!
XXXVI अपरमुदितवान् हे पितः सर्वं त्वया साध्यं, ततो हेतोरिमं कंसं मत्तो दूरीकुरु, किन्तु तन् ममेच्छातो न तवेच्छातो भवतु!

XXXVII ततः परं स अत्ये तान् निद्रितान् निरीक्ष्य पितरं प्रोवाय, शिमोन् त्वं किं निद्रासि? घटिकामेकाम् अपि जागरितुं न शक्नोषि?

XXXVIII परीक्षायां यथा न पतथ तदर्थं सयेतनाः सन्तः प्रार्थयध्वं; मन उद्युक्तमिति सत्यं किन्तु वपुरशक्तिर्दं

XXXIX अथ स पुनर्निष्ठित्वा पूर्ववत् प्रार्थयाञ्चक्रे

XL परानुत्यागत्य पुनरपि तान् निद्रितान् दृष्ट्वा तदा तेषां लोयनानि निद्रया पूर्यानि, तस्मात्समै का कथा कथयितव्या त अतद् व्योह्यं न शेकुः।

XLI ततःपरं तृतीयवारं आगत्य तेभ्यो ऽकथयद् एदानीमपि शयित्वा विश्राम्यथ? यथेष्टं ज्ञातं, समयश्चोपस्थितः पश्यत मानवतनयः पापिलोकानां पाणिषु समर्थते।

XLII उत्तिष्ठत, वयं व्रजामो यो ज्ञानो मां परपाणिषु समर्पयिष्यते पश्यत स समीपमायातः।

XLIII एतां कथां कथयति स, अतर्हिद्वादशानामेको यिद्ध्वा नामा शिष्यः प्रधानयाजकानाम् उपाध्यायानां प्राचीनलोकानाञ्च सन्निधेः भङ्गलगुदाधारिणो बहुलोकान् गृहीत्वा तस्य समीप उपस्थितवान्।

XLIV अपरञ्चास्तौ परपाणिषु समर्पयिता पूर्वमिति सङ्केतं कृतवान् यमलं युष्मिष्यामि स अवेवासौ तमेव धृत्वा सावधानं नयत।

XLV अतो हेतोः स आगत्यैव योशोः सविधं गत्वा हे गुरो हे गुरो, एत्युक्त्वा तं युगुम्वा।

XLVI तदा ते तद्गुरि पाणीनर्पयित्वा तं दध्नुः।

XLVII ततस्तस्य पार्श्वस्थानां लोकानामेकः भङ्गं निष्कोषयन् मढायाजकस्य दासमेकं प्रहृत्य तस्य कर्णं शिच्छेद्।

XLVIII पश्चाद् यीशुस्तान् व्याज्जहार भङ्गान् लगुदाञ्च गृहीत्वा मां किं यौरं धर्ता समायातः?

XLIX मध्येमन्दिरं समुपदिशन् प्रत्यहं युष्माभिः सह स्थितवानतलं, तस्मिन् काले यूयं मां नादीधरत, किन्तुनेन शास्त्रीयं वयनं सेधनीयं।

L तदा सर्वे शिष्यास्तं परित्यज्य पलायाञ्चक्रे।

LI अथैको युवा मानवो नञ्जायै वस्त्रमेकं निधाय तस्य पश्चाद् व्रजन् युवलोके धृतौ।

LII वस्त्रं विहाय नञ्जः पलायाञ्चक्रे।

LIII अपरञ्च यस्मिन् स्थाने प्रधानयाजका उपाध्यायाः प्राचीनलोकान् मढायाजकेन सह सदसि स्थितास्तस्मिन् स्थाने मढायाजकस्य समीपं यीशुं निन्युः।

LIV पितरो दूरे तत्पश्चाद् एत्वा मढायाजकस्याट्टालिकां प्रविश्य किङ्करैः सहोपविश्य वह्नितापं जग्वा।

LV तदानीं प्रधानयाजका मन्त्रिणश्च यीशुं घातयितुं तत्रातिहृल्येन साक्षिणो भृगयाञ्चक्रे, किन्तु न प्राप्ताः।

LVI आनेकैस्तद्विरुद्धं मृषासाक्ष्ये दत्तेपि तेषां वाक्यानि न समगच्छन्त।

LVII सर्वशेषे किञ्चन उत्थाय तस्य प्रातिहृल्येन मृषासाक्ष्यं दत्त्वा कथयामासुः,

LVIII एवं करकृतमन्दिरं विनाश्य दिनत्रयमध्ये पुनरपरम् अकरकृतं मन्दिरं निर्मास्यामि, एति वाक्यम् अस्य मुष्णात् श्रुतमस्माभिरिति।

LIX किन्तु तत्रापि तेषां साक्ष्यकथा न सङ्गाताः।

LX अथ मढायाजको मध्येसलम् उत्थाय यीशुं व्याज्जहार, अते जनास्त्वपि यत् साक्ष्यमद्ः त्वमेतस्य किमप्युत्तरं किं न दास्यसि?

LXI किन्तु स किमप्युत्तरं न दत्वा मौनीभूय तस्यौ; ततो मढायाजकः पुनरपि तं पृष्टवान् त्वं सखिदानन्दस्य तनयो ऽभिषिक्तस्त्रता?

LXII तदा यीशुस्तं प्रोवाय भवाभ्यलम् यूयञ्च सर्वशक्तिमतो दक्षीणपार्श्वं समुपविशन्तं मेध मारुह्य समायान्तञ्च मनुष्यपुत्रं सन्दक्ष्यथा।

LXIII तदा मढायाजकः स्वं वमनं छित्वा व्यावहर्तुः।

LXIV किमस्माकं साक्षिभिः प्रयोजनम्? ईश्वरनिन्दावाक्यं युष्मान्बिराव्य किं विचारयथ? तदानीं सर्वे जगदुरयं निधनदण्डमर्हति।

LXV ततः कश्चित् कश्चित् तद्वपुषि निष्ठीवं निगिक्षेप तथा तन्मुभमाच्छाद्य यपेटेन हत्वा गदितवान् गणायित्वा वद, अनुयराश्च यपेटैस्तमाञ्चन्तुः।

LXVI ततः परं पितरेऽट्टालिकाधःकोष्ठे तिष्ठति मढायाजकस्यैका दासी समेत्य।

LXVII तं वह्नितापं गृह्णन्तं विलोक्य तं सुनिरीक्ष्य बलाघे त्वमपि नासरतीययीशोः सङ्गिनाम् अेको जन् आसीः।

LXVIII किन्तु सोपहृत्य जग्वा तमलं न वक्षि त्वं यत् कथयमि तद्यथलं न बुद्ध्यो तदानीं पितरे यत्वरं गतवति कुेकुटो रुरावा।

LXIX अथान्था दासी पितरे दृष्ट्वा समीपस्थान् जनान् जग्वा अयं तेषामेको जन्ः।

LXX ततः स द्वितीयवारम् अपहृतवान् पश्चात् तत्रस्था लोकाः पितरं प्रोयुस्त्वमवश्यं तेषामेको जन्ः यतस्त्वं गावीलीयो नर एति तवोय्यारणं प्रकाशयति।

LXXI तदा स शपथानिशापौ कृत्वा प्रोवाय यूयं कथां कथयथ तं नरे न ज्ञानेऽलं।

LXXII तदानीं द्वितीयवारं कुक्कुटो ऽरावीत्। कुक्कुटस्य द्वितीयरवात् पूर्व त्वं मां वारत्रयम् अपहोष्यसि, एति यद्वाक्यं यीशुना समुदितं तत् तदा संस्मृत्य पितरो रोदितुम् आरभत।

XV

I अथ प्रभाते सति प्रधानयाजकाः प्राञ्च उपाध्यायाः सर्व्वे मन्त्रिणश्च सभां कृत्वा यीशुं बन्धयित्वा पीलाताभ्यस्य देशाधिपतेः सविधं नीत्वा समर्पयामासुः।

II तदा पीलातस्तं पृष्टवान् त्वं किं यिद्धूदीयलोकानां राज्ञा? ततः स प्रत्युक्तवान् सत्यं वदस्मि।

III अपरं प्रधानयाजकास्तस्य बद्धेषु वाक्येषु द्रोषमारोपयाञ्चक्रुः किन्तु स किमपि न प्रत्युवाच।

IV तदानीं पीलातस्तं पुनः पप्रच्छ त्वं किं नोत्तरयसि? पश्यैते त्वद्विरुद्धं कतिपयं साध्येषु साक्षं ददति।

V कन्तु यीशुस्तदापि नीतरं ददौ ततः पीलात आश्चर्य्यं जगाम।

VI अपरञ्च काराबद्धे कस्तिंश्चित् जने तन्मण्डोत्सवकाले लोके याचिते देशाधिपतिस्तं भोगयति।

VII ये यं पूर्व्वमुपप्लवमकार्षुर्गुणप्लवे वधमपि कृतवन्तस्तेषां मध्ये तदानीं बरब्बानामक अेको बद्ध आसीत्।

VIII अतो हेतोः पूर्व्वपरीयां रीतिकथां कथयित्वा लोका उच्यैरुवन्तः पीलातस्य समक्षं निवेद्यमासुः।

IX तदा पीलातस्तानायभ्यौ तर्हि किं यिद्धूदीयानां राज्ञानं भोगयिष्यामि? युष्मालिः किमिष्यते?

X यतः प्रधानयाजका ईर्ष्यात एव यीशुं समाप्यन्निति स विवेद।

XI किन्तु यथा बरब्बानां भोगयति तथा प्रार्थयितुं प्रधानयाजका लोकान् प्रवर्त्तयामासुः।

XII अथ पीलातः पुनः पृष्टवान् तर्हि यं यिद्धूदीयानां राज्ञेति वदथ तस्य किं करिष्यामि युष्मालिः किमिष्यते?

XIII तदा ते पुनरपि प्रोच्यैः प्रोयुस्तं कुशे वेधया।

XIV तस्मात् पीलातः कथितवान् कुतः? स किं कुकर्म्म कृतवान्? किन्तु ते पुनश्च रुवन्तो व्याजहस्तं कुशे वेधया।

XV तदा पीलातः सर्व्वल्लोकान् तोषयितुमिच्छन् बरब्बानां भोगयित्वा यीशुं कशालिः प्रहृत्य कुशे वेद्धुं तं समर्पयाम्बलूवा।

XVI अनन्तरं सैन्यगणोऽट्टालिकाम् अर्थाद् अधिपते गर्ुडं यीशुं नीत्वा सेनानिवहं समाह्वयत्।

XVII पश्चात् ते तं धूमलवर्णवस्त्रं परिधाप्य कण्टकमुकुटं रययित्वा शिरसि समारोय।

XVIII हे यिद्धूदीयानां राजन् नमस्कारं घृत्युक्त्वा तं नमस्कृत्तमिरेभिरे।

XIX तस्योत्तमाङ्गे वेत्राघातं यङ्कुरतद्वात्रे निष्ठीवञ्च निश्चिक्षिपुः, तथा तस्य सम्भ्रमे ज्ञानुपातं प्रणामुः।

XX घृत्यमुपडस्य धूमलवर्णवस्त्रम् उत्तार्य्य तस्य वस्त्रं तं पर्य्यधापयन् कुशे वेद्धुं बलिर्निन्युश्चा।

XXI ततः परं सेकन्टरस्य रुद्रस्य य पिता शिमोन्नामा कुरीणीयलोक अेकः कुतश्चिद् ग्रामादेत्य पथि याति तं ते यीशोः कुशं वेद्धुं

बलाद् दध्नुः।

XXII अथ गुल्गुला अर्थात् शिरःकपालनामकं स्थानं यीशुमानीय।

XXIII ते गन्धरसमिश्रितं द्राक्षारसं पातुं तस्मै ददुः किन्तु स न जग्राह।

XXIV तस्मिन् कुशे वेद्धे सति तेषामकैकशः किं प्राप्स्यतीति निर्णययाम।

XXV तस्य परिधेयानां विभागार्थं गुटिकापातं यङ्कुर।

XXVI अपरम् अेष यिद्धूदीयानां राज्ञेति लिपितं द्रोषपत्रं तस्य शिरोर्द्वयम् आरोपयाञ्चक्रुः।

XXVII तस्य वामदक्षिणयो द्वौ यौरौ कुशयो विविधातो।

XXVIII तेनैव "अपराधिजनैः सार्द्धं स गणितो भविष्यति," एति शास्त्रोक्तं वयनं सिद्धमभूत्।

XXIX अनन्तरं मार्गे ये ये लोका गमनागमने यङ्कुरते सर्व्व एव शिरांस्यान्दोल्य निन्दन्तो जगदुः, रे मन्दिरनाशक रे दिनत्रयमध्ये

तन्निर्भायिक,

XXX अधुनात्मानम् अवित्वा कुशादवरोह।

XXXI किञ्च प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तद्वत् तिरस्कृत्य परस्परं ययक्षिरे अेष परानावत् किन्तु स्वमवितुं न शक्नोति।

XXXII यदीस्त्रायेलो राजानिषिक्तस्त्राता भवति तर्हिधुनेन कुशादवरोहनु वयं तद् दृष्ट्वा विश्वसिष्यामः, किञ्च यौ लोका तेन सार्द्धं कुशे उविध्येतां तावपि तं निर्भर्त्सयामासतुः।

XXXIII अथ द्वितीययामात् तृतीययामं यावत् सर्व्वो देशः सान्धकारोभूत्।

XXXIV ततस्तृतीयप्रहरे यीशुरुच्यैरवदत् अेली अेली लामा शिवकतनी अर्थाद् "हे मदीश मदीश त्वं पर्य्यत्याक्षीः कुतो हि मां?"

XXXV तदा समीपस्थलोकानां केचित् तद्वाक्यं निशम्यायभ्युः पश्यैष अेलियम् आह्वयति।

XXXVI तत अेको जनो धावित्वागत्य स्पञ्जे डम्बरसं पूरयित्वा तं नडाग्रे निधाय पातुं तस्मै दत्त्वावदत् तिष्ठ अेलिय अेनमवरोहयितुम् अेति न वेति पश्यामि।

XXXVII अथ यीशुरुच्यैः समाह्वय प्राणान् जहौ।

XXXVIII तदा मन्दिरस्य जवनिकोर्द्व्यादधःस्थाना विदीर्णा द्विभण्डाभूत्।

XXXIX किञ्च घृत्यमुच्यैराह्वय प्राणान् त्यजन्तं तं दृष्ट्वा तद्रक्षणाय नियुक्तो यः सेनापतिरासीत् सोवदत् नरोयम् ईश्वरपुत्र एति सत्यम्।

XL तदानीं मग्दलीनी मरिसम् कनिष्ठाङ्गुलो योसेश्च मातान्यमरियम् शालोमी य याः स्त्रियो

XLI गालीव्रदेशे यीशुं सेवित्वा तदनुगामिन्यो ज्ञाता एमास्तद्व्याश्रय या अनेका नार्थो यीशुना सार्द्धं यिज्ञाशलममायातास्ताश्च दूरात् तानि ददृशुः।

XLII अथासादनदिनस्यार्थाद् विश्रामवारात् पूर्व्वदिनस्य सायंकाल आगत

XLIII ईश्वरराज्यापेक्ष्यरिमथीयभूषणनामा मान्यमन्त्री समेत्य पीलातसविधं निर्भयो गत्वा यीशोर्द्वेयं ययाचो

XLIV किन्तु स एदानीं मृतः पीलात घृत्यसम्भवं मत्वा शतसेनापतिमाह्वय स कदा मृत एति पप्रच्छ।

XLV शतसेमनापतिमुभात् तज्ज्ञात्वा यूषडे यीशोर्द्वेयं ददौ।

XLVI पश्चात् स सूक्ष्मं वासः क्रीत्वा यीशोः कायमवरोह्य तेन वाससा वेष्टायित्वा गिरौ जातश्मशाने स्थापितवान् पाषाणं लोठयित्वा द्वारि निदधे।

XLVII किन्तु यत्र सोऽस्थाप्यत तत मगदलीनी भरियम् योसिमानुभरियम् य दृशतुः।

XVI

- I अथ विश्रामवारं गते मगदलीनी भरियम् याङ्गुलमाता भरियम् शालोभी येमास्तं मर्दयितुं सुगन्धिद्रव्याणि क्रीत्वा
 II सप्तलभप्रथमदिनेऽतिप्रत्यूषे सूर्योदयकाले श्मशानमुपगताः।
 III किन्तु श्मशानद्वारपाषाणोऽतिबृहन् तं कोऽपसारयिष्यतीति ताः परस्परं गदन्ति।
 IV अतर्हि निरीक्ष्य पाषाणो द्वारोऽपसारित एति दृष्टुः।
 V पश्चात्ताः श्मशानं प्रविश्य शुक्लवर्णदीर्घपरिच्छदावृतमर्कं युवानं श्मशानदक्षिणार्धे उपविष्टं दृष्ट्वा यमच्यक्रुः।
 VI सोऽवदत्, भावैष्ट यूयं कुशोऽन्तं नासरतीययीशुं गवेषयथ सोत्र नास्ति श्मशानाद्दृष्ट्वातः; तै र्यत्र स स्थापितः स्थानं तर्दिदं पश्यत।
 VII किन्तु तेन यथोक्तं तथा युष्माकमग्रे गाविलं यास्यते तत्र स युष्मान् साक्षात् करिष्यते यूयं गत्वा तस्य शिष्येभ्यः पितराय य वार्तामिमां कथयत।
 VIII ताः कम्पिता विस्तिताश्च तूर्णं श्मशानाद् बहिर्गत्वा पलायन्त भयात् कमपि किमपि नावदंश्वा।
 IX अपरं यीशुः सप्तलभप्रथमदिने प्रत्यूषे श्मशानाद्दुत्थाय यस्याः सप्तलभतास्त्याङ्गितास्तस्यै मगदलीनीभरियमे प्रथमं दर्शनं ददौ।
 X ततः सा गत्वा शोकरोदनकृद्भ्योऽनुगतलोकैभ्यस्तां वार्तां कथयामासा।
 XI किन्तु यीशुः पुनश्चो वन् तस्यै दर्शनं दत्तवानिति श्रुत्वा ते न प्रत्ययन्।
 XII पश्चात् तेषां द्वयोर्ग्रामयानकाले यीशुरन्यवेशं धृत्वा ताभ्यां दर्शनं ददौ।
 XIII तावपि गत्वान्यशिष्येभ्यस्तां कथां कथयाञ्चक्रुः; किन्तु तयोः कथामपि ते न प्रत्ययन्।
 XIV शेषत अकादशशिष्येषु भोजनोपविष्टेषु यीशुस्तेभ्यो दर्शनं ददौ तथोत्थानात् परं तद्दर्शनप्राप्तलोकानां कथायामविश्वासकरणात् तेषामविश्वासमनःकाङ्क्षित्याभ्यां ह्येतुभ्यां स तांस्तर्जितवान्।
 XV अथ तानायुष्यौ यूयं सर्व्वजगद् गत्वा सर्व्वजनान् प्रति सुसंवाद् प्रचारयत।
 XVI तत्र यः कश्चिद् विश्वस्य मञ्जिजतो भवेत् स परित्रास्यते किन्तु यो न विश्वसिष्यति स दण्डयिष्यते।
 XVII किञ्च ये प्रत्येभ्यन्ति तैरीदृग् आश्चर्य्यं कर्म प्रकाशयिष्यते ते मन्नाम्ना भूतान् त्याजयिष्यन्ति भाषा अन्याश्च वदयिष्यन्ति।
 XVIII अपरं तैः सर्पेषु धृतेषु प्राणानाशकवस्तुनि पीते य तेषां कापि क्षतिर्न भविष्यति; रोगिणां गात्रेषु करार्पिते तेऽरोगा भविष्यन्ति य।
 XIX अथ प्रभुस्तानित्यादिश्य स्वर्गं नीतः सन् परमेश्वरस्य दक्षिण उपविवेश।
 XX ततस्ते प्रस्थाप्य सर्व्वत्र सुसंवादीयकथां प्रचारयितुमारेभिरं प्रभुस्तु तेषां सजायः सन् प्रकाशिताश्चर्य्यक्रियाभिस्तां कथां प्रमाणावर्ती यकारा एति।

ब्लूकलिपितः सुसंवाहः

- I प्रथमतो ये साक्षिणो वाक्यप्रयारकाश्चासन् तेऽस्माकं मध्ये यद्यत् सप्रमाणां वाक्यमर्पयन्ति स्म
 II तदनुसारतोऽन्येपि बहवस्तद्गतान्तं रययितुं प्रवृत्ताः।
 III अतश्चेव हं मडामडिमथियङ्गिळ् त्वं या याः कथा अशिक्ष्यथास्तासां दृढप्रमाणाणि यथा प्राप्नोषि
 IV तदर्थं प्रथममारभ्य तानि सर्वाणि ज्ञात्वाहमपि अनुकृमात् सर्ववृत्तान्तान् तुभ्यं लेभितुं मतिमकार्षम्।
 V यिडुदादेशीयडेरुद्रामके राजत्वं कुर्वति अबीययाजकस्य पर्यायाधिकारी सिप्रियनामक अेको याजको डारोणवंशोद्भवा
 एलीशेवाभ्या
 VI तस्य ज्ञया द्वाविमौ निर्दोषौ प्रभोः सर्वाज्ञा व्यवस्थाश्च संमन्य ईश्वरदृष्टौ धार्मिकावास्ताम्।
 VII तयोः सन्तान अेकोपि नासीत् यत एलीशेवा बन्ध्या तौ द्वावेव वृद्धावभवताम्।
 VIII यदा स्वपथ्यानुक्रमेण सिप्रिय ईश्वरस्य समक्षं याजकीयं कर्म करोति
 IX तदा यज्ञस्य दिनपरिपाथ्या परमेश्वरस्य मन्दिरे प्रवेशकाले धूपज्वालनं कर्म तस्य करणीयमासीत्।
 X तद्दूषज्वालनकाले लोकनिवडे प्रार्थनां कर्तुं बलिस्तिष्ठति
 XI सति सिप्रियो यस्यां वेदां धूपं ज्वालयति तदक्षिणपार्श्वं परमेश्वरस्य दूत अेक उपस्थितो दर्शनं ददौ।
 XII तं दृष्ट्वा सिप्रिय उद्भिविजे शशङ्के या
 XIII तदा स दूतस्तं बलाषे हं सिप्रिय मा भैस्तव प्रार्थना ग्राह्या ज्ञाता तव भार्या एलीशेवा पुत्रं प्रसोष्यते तस्य नाम यो हन्
 एति करिष्यसि।
 XIV किञ्च त्वं सानन्दः सडर्षश्च भविष्यसि तस्य जन्मनि बहव आनन्दिष्यन्ति या
 XV यतो हेतोः स परमेश्वरस्य गौरवे मडान् भविष्यति तथा द्राक्षारसं सुरां वा किमपि न पास्यति, अपरं जन्मारभ्य
 पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः।
 XVI सन् एञ्जायेव्वंशीयान् अनेकान् प्रभोः परमेश्वरस्य मार्गमानेष्यति।
 XVII सन्तानानां प्रति पितृणां मनांसि धर्मज्ञानं प्रत्यनाज्ञाग्राहिलेश्च परावर्तयितुं, प्रभोः परमेश्वरस्य सेवार्थम् अेकां
 सञ्जितज्जातिं विधातुञ्च स अेलियरुपाल्मशक्तिप्राप्तस्तस्याग्रे गमिष्यति।
 XVIII तदा सिप्रियो दूतमवादीत् कथमेतद् वेत्स्यामि? यतोहं वृद्धो मम भार्या य वृद्धा।
 XIX ततो दूतः प्रत्युवाय पश्येश्वरस्य साक्षाद्गतौ जिब्रायेल्नामा दूतोहं त्वया सह कथां गदितुं तुभ्यमिमां शुभवार्तां दातुञ्च
 प्रेषितः।
 XX किन्तु मदीयं वाक्यं काले इविष्यति तत् त्वया न प्रतीतम् अतः कारणाद् यावदेव तानि न सेत्स्यन्ति तावत् त्वं वक्तुंमशक्तो
 भूको भव।
 XXI तदानीं ये ये लोकाः सिप्रियमपैक्षन्त ते मध्येमन्दिरे तस्य बहुविविभ्याद् आश्चर्य्यं मेनिरे।
 XXII स बडिरागतो यदा किमपि वाक्यं वक्तुमशक्तः सङ्केतं कृत्वा निःशब्दस्तस्यौ तदा मध्येमन्दिरे कस्ययिद् दर्शनं तेन प्राप्तम्
 एति सर्वे बुबुधिरै।
 XXIII अनन्तरं तस्य सेवनपर्यायि सम्पूर्णां सति स निजगोहं जगाम।
 XXIV कतिपयदिनेषु गतेषु तस्य भार्या एलीशेवा गर्भवती बभूव
 XXV पश्चात् सा पञ्चमासान् संगोप्याकथयत् लोकानां समक्षं ममापमानं जडयितुं परमेश्वरो मयि दृष्टिं पातयित्वा कर्मदृशं
 कृतवान्।
 XXVI अपरञ्च तस्या गर्भस्य षष्ठं मासे ज्ञाते गावीव्प्रदेशीयनासरतुरे
 XXVII दायुदो वंशीयाय यूषङ्गान्ने पुरुषाय या मरियमनामकुमारी वागदत्तासीत् तस्याः समीपं जिब्रायेल् दूत ईश्वरेण प्रहितः।
 XXVIII स गत्वा जगाद हं ईश्वरानुगुडीतकन्ये तव शुभं भूयात् प्रभुः परमेश्वरस्तव सहायोस्ति नारीणां मध्ये त्वमेव धन्या।
 XXIX तदानीं सा तं दृष्ट्वा तस्य वाक्यत उद्भिज्य कीदृशं भाषणमिदम् एति मनसा यिन्तयामासा।
 XXX ततो दूतोऽवदत् हं मरियम् भयं माकार्षीः, त्वयि परमेश्वरस्यानुगुडोस्ति।
 XXXI पश्य त्वं गर्भं धृत्वा पुत्रं प्रसोष्यसे तस्य नाम यीशुरिति करिष्यसि।
 XXXII स मडान् भविष्यति तथा सर्वेभ्यः श्रेष्ठस्य पुत्र एति प्यास्यति; अपरं प्रभुः परमेश्वरस्तस्य पितुर्दयुदः सिंहासनं
 तस्मै दास्यति;
 XXXIII तथा स याद्वुभो वंशोपरि सर्वदा राजत्वं करिष्यति, तस्य राजत्वस्यान्तो न भविष्यति।
 XXXIV तदा मरियम् तं दूतं बलाषे नाहं पुरुषसङ्गं करोमि तर्हि कथमेतत् सम्भविष्यति?
 XXXV ततो दूतोऽकथयत् पवित्र आत्मा त्वामाश्रायिष्यति तथा सर्वश्रेष्ठस्य शक्तिस्तवोपरि छायां करिष्यति ततो हेतोस्तव
 गर्भार्हाद् यः पवित्रबालको जनिष्यते स ईश्वरपुत्र एति प्यातिं प्राप्स्यति।
 XXXVI अपरञ्च पश्य तव ज्ञातिरिलीशेवा यां सर्वे बन्ध्याभवदन् एदानीं सा वरुद्धस्ये सन्तानमेकं गर्भेऽधारयत् तस्य
 षष्ठमासोभूत्।
 XXXVII किमपि कर्म नासाध्यम् ईश्वरस्य।
 XXXVIII तदा मरियम् जगाद, पश्य प्रभेरेडं दासी मह्यं तव वाक्यानुसारेण सर्वमेतद् घटताम्; अनन्तरं दूतस्तस्याः समीपात्
 प्रतस्थे।
 XXXIX अथ कतिपयदिनात् परं मरियम् तस्मात् पर्वतमथप्रदेशीययिडुदाया नगरमेकं शीघ्रं गत्वा

- XL सिंपरिययाञ्जकस्य गृहं प्रविश्य तस्य जायाम् एलीशेवां सम्भोध्यावदत्।
 XLI ततो मरियमः सम्भोधनवाक्ये एलीशेवायाः कर्णयोः प्रविष्टमात्रे सति तस्या गर्भस्थबालको ननर्त्त। तत एलीशेवा पवित्रेणात्मना परिपूर्णा सती।
 XLII प्रोच्यैर्गिदितुमारेभे, योषितां मध्ये त्वमेव धन्या, तव गर्भस्थः शिशुश्च धन्यः।
 XLIII त्वं प्रभोर्माता, मम निवेशने त्वया यरणावर्षितौ, ममाद्य सौभाग्यमेतत्।
 XLIV पश्य तव वाक्ये मम कर्णयोः प्रविष्टमात्रे सति ममोदरस्थः शिशुरानन्दान् ननर्त्त।
 XLV या स्त्री व्यश्वसीत् सा धन्या, यतो डेतोस्तां प्रति परमेश्वरोक्तं वाक्यं सर्व्वं सिद्धं भविष्यति।
 XLVI तदानीं मरियम् जगदाध धन्यवाहं परेशस्य करोति मामकं मनः।
 XLVII ममात्मा तारकेशे य समुल्लासं प्रगच्छति।
 XLVIII अकरोत् स प्रभुर्दुष्टिं स्वदास्या दुर्गतिं प्रति पश्याधारभ्य मां धन्यां वक्ष्यन्ति पुरुषाः सदा।
 XLIX यः सर्व्वशक्तिमान् यस्य नामापि य पवित्रकां स अत्र सुमहत्कर्म कृतवान् मन्त्रिभित्कां।
 L ये बिल्यति जनास्तस्मात् तेषां सन्तानपंक्तिषु अनुकम्पा तदीया य सर्व्वदैव सुतिष्ठति।
 LI स्वभाडुबलतस्तेन प्राकाशयत् पराक्रमः। मनःकुमत्राणांसाद्धं विकीर्यन्तेऽभिमानिनः।
 LII सिंहासनगताल्लोकान् बलिनश्चावरोह्य साः पदेषुयेषु लोकांस्तु क्षुद्रान् संस्थापयत्यपि।
 LIII क्षुधितान् मानवान् द्रव्यैरुत्तमैः परितर्ष्य साः सकलान् धनिनो लोकान् विसृज्यैर्दिक्तलस्तकान्।
 LIV एब्राहीमि य तद्देशे या दयास्ति सदैव तां स्मृत्वा पुरा पितृणां नो यथा साक्षात् प्रतिश्रुतं।
 LV एसायैस्सेवकस्तेन तथोपक्रियते स्वयां।
 LVI अनन्तरं मरियम् प्रायेण मासत्रयम् एलीशेवया सङ्घोषित्वा व्याधुय्य निजनिवेशनं यथो।
 LVII तदनन्तरम् एलीशेवायाः प्रसवकाल उपस्थिते सति सा पुत्रं प्रासोष्ट।
 LVIII ततः परमेश्वरस्तस्यां मङ्गानुग्रहं कृतवान् अतत् श्रुत्वा समीपवासिनः कुटुम्बाश्चागत्य तया सह मुमुक्षिरे।
 LIX तथाष्टमे दिने ते बालकस्य त्वयं छेत्तुम् अत्य तस्य पितृनामानुग्रहं तन्नाम सिंपरिय एति कर्तुमीषुः।
 LX किन्तु तस्य माताकथयत् तन्न, नामास्य योऽहं एति कर्त्तव्यम्।
 LXI तदा ते व्याडरन् तव वंशमध्ये नामेदृशं कस्यापि नास्ति।
 LXII ततः परं तस्य पितरं सिंपरियं प्रति सङ्केत्य पप्रच्छुः शिशोः किं नाम कारिष्यते?
 LXIII ततः स इलकमेकं याचित्वा लिलेभ तस्य नाम योऽहं भविष्यति। तस्मात् सर्व्वे आश्चर्य्यं मेनिरे।
 LXIV तद्वक्ष्यं सिंपरियस्य जिह्वाज्ज्येऽपगते स मुषं व्यादाय स्पष्टवर्णमुखाय्यं ईश्वरस्य गुणानुवाहं यकार।
 LXV तस्मात्सुतुर्दिक्त्याः समीपवासिलोका भीता अत्रमेताः सर्वाः कथा यिद्धुदायाः पर्व्वतमयप्रदेशस्य सर्व्वत्र प्रचारिताः।
 LXVI तस्मात् श्रोतारो मनःसु स्थापयित्वा कथयाम्बभूवुः कीदृशीयं बालो भविष्यति? अथ परमेश्वरस्तस्य सहायोभूत्।
 LXVII तदा योऽहः पिता सिंपरियः पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन् अतादृशं भविष्यद्वाक्यं कथयामासा।
 LXVIII एसायैवः प्रभु र्यस्तु स धन्यः परमेश्वरः अनुगृह्य निजाल्लोकान् स अत्र परिभोयते।
 LXIX विपक्षजन्तुस्तस्यो यथा भोग्यामळे वयां यावज्जन्तुवन्न धर्मोऽण सारव्येन य निर्भयाः।
 LXX सेवामळे तमेवैकम् अतत्कारणमेव या स्वकीयं सुपवित्रञ्च संस्मृत्य नियमं सदा।
 LXXI कृपया पुरुषान् पूर्व्वान् निकषार्थात्तु नः पितुः एब्राहीमः समीपे यं शपथं कृतवान् पुरा।
 LXXII तमेव सङ्कलं कर्त्तं तथा शत्रुगणस्य या ऋतीयाकारिणश्चैव करेभ्यो रक्षायाम् नः।
 LXXIII सृष्टेः प्रथमतः स्वीयैः पवित्रे भाविवादिभिः।
 LXXIV यथोक्तवान् तथा स्वस्य दायुदः सेवकस्य तु।
 LXXV वंशे त्रातारमेकं स समुत्पादितवान् स्वयम्।
 LXXVI अतो डे बालक त्वन्तु सर्व्वेभ्यः श्रेष्ठ अत्रेव यः। तस्यैव भाविवादीति प्रविष्यातो भविष्यसि। अस्माकं यरणान् क्षेमे मार्गे यालयितुं सदा। अत्रेव ध्वान्तेऽर्धतो मृत्योश्छायायां ये तु मानवाः।
 LXXVII उपविष्टास्तु तानेव प्राकाशयितुमेव हिं कृत्वा मङ्गानुकम्पां हि यामेव परमेश्वरः।
 LXXVIII उर्द्वैवात् सूर्य्यमुदाय्यैवास्मभ्यं प्रादात्तु दर्शनां तयानुकम्पया स्वस्य लोकानां पापमोयने।
 LXXIX परित्राणस्य तेभ्यो हि ज्ञानविश्वाणनाय या प्रभो मर्गि परिष्कर्त्तु तस्याग्राथी भविष्यसि।
 LXXX अथ बालकः शरीरेण बुद्ध्या य वदितुमारेभेः अपरञ्च स एसायैलो वंशीयलोकानां समीपे यावन्न प्रकटीभूतस्तास्तावत् प्रान्तरे न्यवसत्।

II

- I अपरञ्च तस्मिन् काले राज्ञस्य सर्व्वेषां लोकानां नामानि लेभयितुम् अगस्तकैसर आजापयामास।
 II तदनुसारेण कुरीणियनामनि सुरियादेशस्य शासके सति नामलेभनं प्रारेभे।
 III अतो डेतो नमि लेभितुं सर्व्वे जनाः स्वीयं स्वीयं नगरं जग्मुः।
 IV तदानीं यूषङ् नाम लेभितुं वाग्दत्तया स्वभार्य्याया गर्भवत्या मरियमा सह स्वयं दायुदः सजातिवंश एति कारणाद् गालीलप्रदेशस्य नासरन्गराद्।
 V यिद्धुदाप्रदेशस्य वैत्लेडमाभ्यं दायुद्रगरं जगाम।
 VI अन्यस्य तत्र स्थाने तयोस्तिष्ठतोः सतो मरियमः प्रसूतिकाल उपस्थिते।
 VII सा तं प्रथमसुतं प्रासोष्ट किन्तु तस्मिन् वासगृहे स्थानाभावाद् बालकं वस्त्रेण वेष्टयित्वा गोशावायां स्थापयामास।
 VIII अनन्तरं ये कियन्तो मेषपालकाः स्वमेषप्रज्जरक्षायै तदप्रदेशे स्थित्वा रज्ज्यां प्रान्तरे प्रहरिणः कर्म कुर्वन्ति,

- IX तेषां समीपं परमेश्वरस्य द्रुत आगत्योपतस्थौ; तदा यतुष्वार्षं परमेश्वरस्य तेजसः प्रकाशितत्वात् तेऽतिशशङ्किते
 X तदा स द्रुत उवाच मा लैष्ट पश्यताद्ये दायुदः पुरे युष्मन्निमित्तं त्राता प्रभुः श्रीष्टोऽजनिष्ट,
 XI सर्वेषां लोकाणां मखानन्तज्जन्तुं एभं मङ्गलवृत्तान्तं युष्मान् ज्ञापयामि
 XII यूर्यं (तत्स्थानं गत्वा) वरत्रवेष्टितं तं बालकं गोशालायां शयनं द्रक्ष्यथ युष्मान् प्रतीदं चिह्नं भविष्यति
 XIII द्रुत एभं कथां कथितवति तत्राकस्मात् स्वर्गीयाः पूतना आगत्य कथाम् एभं कथयित्वेश्वरस्य गुणानववादिषुः, यथा,
 XIV सर्वोर्द्वेष्यैरीश्वरस्य भडिमा सम्प्रकाशयतां शांतिर्भूयात् पृथिव्यास्तु सन्तोषश्च नरान् प्रतीत्
 XV ततः परं तेषां सन्निधे द्रुतगणो स्वर्गं गते मेषपालकाः परस्परम् अवेच्युः आगच्छत प्रभुः परमेश्वरो यां घटनं ज्ञापितवान्
 तस्या याथर्थं ज्ञातुं वयमधुना भैत्वैडम्पुरं यामः।
 XVI पश्चात् ते तूर्णं ब्रजित्वा मरियमं यूषङ्कं गोशालायां शयनं बालकञ्च दृष्टुः।
 XVII एत्थं दृष्ट्वा बालकस्यार्थं प्रोक्तं सर्वकथां ते प्रायारयाञ्चक्रुः।
 XVIII ततो ये लोका मेषरक्षकाणां वदनेभ्यस्तां वार्तां शुश्रुवुस्ते मडाश्वर्यं मेनिरे।
 XIX किन्तु मरियम् अतत्सर्वघटनानां तात्पर्यं विविच्य मनसि स्थापयामास।
 XX तत्पश्चाद् द्रुतविज्ञानानुरूपं श्रुत्वा दृष्ट्वा य मेषपालका एश्वरस्य गुणानुवाद् धन्यवाद् अ कुर्वाणाः परावृत्य ययुः।
 XXI अथ बालकस्य त्वकल्लेहनकालेऽष्टमदिवसे समुपस्थिते तस्य गवर्भस्थितेः पुर्व्वं स्वर्गीयद्रुतो यथाज्ञापयत् तदनुसृपं ते
 तन्नामधेयं यीशुरिति यङ्किते।
 XXII ततः परं भूसाक्षिभित्त्व्यवस्थाया अनुसारेण मरियमः शुचित्वकाल उपस्थिते,
 XXIII "प्रथमजः सर्वः पुरुषसन्तानः परमेश्वरे समर्प्यतां," एति परमेश्वरस्य व्यवस्थया
 XXIV यीशुं परमेश्वरे समर्पयितुम् शास्त्रीयविद्युक्तं कपोतद्वयं पारावतशावकद्वयं वा बलिं दातुं ते तं गृहीत्वा चिश्शालमम्
 आययुः।
 XXV चिश्शालमपुरनिवासी शिमियोन्नामा धार्मिक अक आसीत् स एसायेवः सान्त्वनामपेक्ष्य तस्थौ किञ्च पवित्र आत्मा
 तस्मिन्नाविर्भूतः।
 XXVI अपरं प्रभुणा परमेश्वरेणाभिषिक्तं त्रातरि त्वया न दृष्टे त्वं न मरिष्यसीति वाक्यं पवित्रेण आत्मना तस्म प्राकथ्यता
 XXVII अपरञ्च यदा यीशोः पिता माता य तदर्थं व्यवस्थानुरूपं कर्म कर्तुं तं मन्दिरेम् आनिन्यतुस्तदा
 XXVIII शिमियोन् आत्मन आकर्षणेन मन्दिरेमागत्य तं क्रोडं निधाय एश्वरस्य धन्यवाद् कृत्वा कथयामास, यथा,
 XXIX हे प्रभो तव दासोऽयं निजवाक्यानुसारतः। एदानीन्तु सकल्याणो भवता संविशुज्यताम्।
 XXX यतः सकलदेशस्य दीपत्ये दीपित्त्वरुपं।
 XXXI एसायेलीयलोकस्य मडागौरवत्त्वरुपं।
 XXXII यं नाथकं जनानान्तु सम्भुपे त्वमञ्जुजनः। सत्येव विद्यतेऽस्माकं ध्रवं नयनगोचरे।।
 XXXIII तदानीं तेनोक्ता अेताः सकलाः कथाः श्रुत्वा तस्य माता यूषङ्कं य विस्मयं मेनाते।
 XXXIV ततः परं शिमियोन् तेभ्य आशिषं दत्त्वा तन्मातरं मरियमम् उवाच, पश्य एसायेलो वंशमध्ये बहूनां पातनायोत्थापनाय
 य तथा विरोधापत्रं भवितुं, बहूनां गुप्तमनोगतानां प्रकटीकरणाय बावकायं नियुक्तोस्ति।
 XXXV तस्मात् तवापि प्राणाः शूलन व्यत्यसन्ते।
 XXXVI अपरञ्च आशेरस्य वंशीयकिन्त्येवो दृष्टिता उन्नाप्या अतिज्वरती भविष्यद्वादिन्येका या विवाडात् परं सप्त वत्सरान्
 पत्या सह न्यवसत् ततो विधवा भूत्वा यतुरशीतिवर्षवयःपर्यन्तं
 XXXVII मन्दिरे स्थित्वा प्रार्थनोपवासीर्दिवानिशम् एश्वरम् असेवत सापि स्त्री तस्मिन् समये मन्दिरेमागत्य
 XXXVIII परमेश्वरस्य धन्यवाद् अकार, चिश्शालमपुरवासिनो यावन्तो लोका मुक्तिमपेक्ष्य स्थितास्तान् यीशोर्वृत्तान्तं
 ज्ञापयामास।
 XXXIX एत्थं परमेश्वरस्य व्यवस्थानुसारेण सर्वेषु कर्मसु कृतेषु तौ पुनश्च गालीलो नासरतनामकं निजगर् प्रतस्थाते।
 XL तत्पश्चाद् बालकः शरीरेण वृद्धिमेत्य ज्ञानेन परिपूर्णा आत्मना शक्तिमांश्च भवितुमारेभे तथा तस्मिन् एश्वरानुयाहो बभूव।
 XLI तस्य पिता माता य प्रतिवर्षं निस्तारोत्सवसमये चिश्शालमम् अगच्छताम्।
 XLII अपरञ्च यीशो द्वादशवर्षवयसके सति तौ पर्व्वसमयस्य रीत्यनुसारेण चिश्शालमं गत्वा
 XLIII पार्व्वेषां सम्भाद्य पुनरपि व्याधुय्य यातः किन्तु यीशुर्बालको चिश्शालमि तिष्ठति। यूषङ्कं तन्माता य दद् अविदित्वा
 XLIV स सङ्गिभिः सह विद्यत अेतस्य बुद्ध्यवा दिनेकगम्यमार्गं जन्मतुः। किन्तु शेषे ज्ञातिबन्धूनां समीपे मृगयित्वा
 तद्दुर्ेशमप्राप्य।
 XLV तौ पुनरपि चिश्शालमम् परावृत्त्यागत्य तं मृगयाञ्चक्रतुः।
 XLVI अथ दिनत्रयात् परं पण्डितानां मध्ये तेषां कथाः शृण्वन् तत्त्वं पृच्छंश्च मन्दिरे समुपविष्टः स ताभ्यां दृष्टः।
 XLVII तदा तस्य बुद्ध्यवा प्रत्युत्तरैश्च सर्वे श्रोतारो विस्मयमापधन्ते।
 XLVIII तादृशां दृष्ट्वा तस्य जनको जननी य यमच्यक्रतुः किञ्च तस्य माता तमवदत्, हे पुत्र, कथमावां प्रतीत्यं समायरस्त्वम्?
 पश्य तव पिताञ्च शोकाकुलो सन्तौ त्वामन्विच्छावः स्म।
 XLIX ततः सोवदत् कुतो माम् अन्वैच्छतं? पितुर्गुहं मया स्थातव्यम् अेतत् किं युवाभ्यां न ज्ञायते?
 L किन्तु तौ तस्यैतद्वाक्यस्य तात्पर्यं बोद्धुं नाशक्नुतां।
 LI ततः परं स ताभ्यां सह नासरतं गत्वा तयोर्वशीभूतस्तस्थौ किन्तु सर्वा अेताः कथास्तस्य माता मनसि स्थापयामास।
 LII अथ यीशो बुद्धिः शरीरञ्च तथा तस्मिन् एश्वरस्य मानवानाञ्चानुयाहो वद्धितुम् आरेभे।

III

I अनन्तरं ति विरियङ्कैसरस्य राजत्वस्य पञ्चदशे वत्सरे सति यदा पन्तीयपीलातो यिद्धुददेशाधिपति ङॅरोद् तु गालीव्रदेशस्य राजा द्विजिपनामा तस्य भ्राता तु यितुरियायास्त्रापोनीतियाप्रदेशस्य य राजासीत् लुषानीयनामा अविलीनीदेशस्य राजासीत्

II ङानन् क्रियङ्गाम्रौ प्रधानयाज्जाकावास्तां तदानीं सिभरियस्य पुत्राय योडने मध्यप्रान्तरम् ईश्वरस्य वाक्ये प्रकाशिते सति

III स यद्न उभयतटप्रदेशान् समेत्य पापमोयनार्थं मनःपरावर्तनस्य यिङ्गुत्तं यन्मज्जन् तदीयाः कथाः सर्वत्र प्रचारयितुमारंभे

IV यिशयियमविष्यद्रक्तृग्रन्थे यादृशी विपिरास्ते यथा, परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्वतः। तस्य राजपथञ्चैव समानं कुरुताधुना।

V कारिष्यन्ते समुच्छ्रयाः सकला निम्नभूमयः। कारिष्यन्ते नताः सर्वे पर्वताश्चोपपर्वताः। कारिष्यन्ते य या वकास्ताः सर्वाः सरला भुवः। कारिष्यन्ते समानास्ता या उच्यन्तीयभूमयः।

VI ईश्वरेण कृतं त्राणं द्रक्ष्यन्ति सर्वमानवाः। एत्येतत् प्रान्तरं वाक्यं वदतः कस्ययिद् रवः॥

VII ये ये लोका मज्जन्तार्थं बहिराययुस्तान् सोवदत् रे रे सर्पवंशा आगामिनः कोपात् पलायितुं युष्मान् कश्चेतयामास?

VIII तस्माद् एब्राहीम् अस्माकं पिता कथामीदृशीं मनोभिर्न कथयित्वा यूयं मनःपरिवर्तनयोग्यं इव इवतः युष्मान् इदं यथार्थं वदामि पाषाणोभ्य अतेभ्य ईश्वर एब्राहीमः सन्तानोत्पादने समर्थः।

IX अपरञ्च तरुमूलेऽधुनापि परशुः संलशोस्ति यस्तुरुत्तमं इव न इवति स छिद्यतेऽग्नौ निक्षिप्यते या

X तदानीं लोकास्तं पश्यन्तुस्तर्हि किं कर्तव्यमस्माभिः?

XI ततः सोवादीत् यस्य द्वे वसने विद्येते स वस्त्रहीनार्थकं वितरतु किञ्च यस्य षाड्रव्यं विद्यते सोपि तथैव करोतु।

XII ततः परं करसञ्चायिनो मज्जन्तार्थम् आगत्य पश्यन्तुः ङे गुरो किं कर्तव्यमस्माभिः?

XIII ततः सौकथयत् निरूपितादधिकं न गृह्णित्वा।

XIV अनन्तरं सेनागण अत्ये पश्यन् किमस्माभिर्वा कर्तव्यम्? ततः सोभिदधे कस्य कामपि ङानि मा काष्टं तथा मृषापवादं मा कुरुत निज्वेतनेन य सन्तुष्य तिष्ठता।

XV अपरञ्च लोका अपेक्षया स्थित्वा सर्वेपीति मनोभिर्वितर्कयाञ्चक्रुः, योडनयम् अभिषिक्तस्त्राता न वेति?

XVI तदा योडन् सर्वान् व्याज्जहार, ज्वलेऽऽत् युष्मान् मज्जन्तयामि सत्यं किन्तु यस्य पादुकाबन्धनं मोययितुमपि न योग्योस्मि तद्दृश एको मत्तो गुरुरतः पुमान् अस्ति, स युष्मान् वह्निरूपे पवित्र आत्मनि मज्जन्तयिष्यति।

XVII अपरञ्च तस्य ङस्ते शूर्प आस्ते स स्वशस्यानि शुद्ध्युत्तं प्रस्फोट्य गोधुमान् सर्वान् भाण्डागारे संग्रहीष्यति किन्तु भूषाणि सर्वाण्यनिर्वाणवह्निना द्वाडयिष्यति।

XVIII योडन् उपदेशनेत्यं नानाकथा लोकानां समक्षं प्रचारयामास।

XIX अपरञ्च ङॅरोद् राजा द्विजिपनामनः सडोदरस्य भ्रात्र्यां ङॅरोदियामधि तथान्यानि यानि यानि कुक्कर्माणि कृतवान् तदधि य

XX योडना तिरस्कुतो भूत्वा कारागारे तस्य बन्धनाद् अपरमपि कुक्कर्म्म यकार।

XXI एतः पूर्वं यस्मिन् समये सर्वे योडना मज्जन्तस्तादानीं यीशुरघ्यागत्य मज्जन्तः।

XXII तदनन्तरं तेन प्रार्थिते मेघद्वारे मुक्तं तस्माभ्य पवित्र आत्मा भूर्त्तमान् भूत्वा कपोतवत् तदुपर्यवरुरोडः तदा त्वं मम प्रियः पुत्रस्त्वयि मम परमः सन्तोष एत्याकाशवाणी बभूव।

XXIII तदानीं यीशुः प्रायेण त्रिशद्वर्षवयस्क आसीत्। लौकिकज्ञाने तु स यूषङ् पुत्रः।

XXIV यूषङ् अलेवः पुत्रः, अलेविमत्तः पुत्रः, मत्तं लेवेः पुत्रः, लेवि मर्कः पुत्रः, मर्क्यान्नस्य पुत्रः; यान्नो यूषङ् पुत्रः।

XXV यूषङ् मत्तथियस्य पुत्रः, मत्तथिय आमासः पुत्रः, आमासु नडूमः पुत्रः, नडूम एष्वेः पुत्रः, एष्वेनर्गः पुत्रः।

XXVI नर्गिमाटः पुत्रः, माट मत्तथियस्य पुत्रः, मत्तथियः शिमियेः पुत्रः, शिमियिर्यूषङ् पुत्रः, यूषङ् यिद्धुः पुत्रः।

XXVII यिद्धु एब्राहानाः पुत्रः, एब्राहाना रीषाः पुत्रः, रीषाः सिरुब्बाबिलः पुत्रः, सिरुब्बाबिल शक्तीयेवः पुत्रः, शक्तीयेल् नरेः पुत्रः।

XXVIII नेरिर्मर्कः पुत्रः, मर्कः अद्यः पुत्रः, अदी कोषमः पुत्रः, कोषम् एलमोदः पुत्रः, एलमोद एरः पुत्रः।

XXIX अर् योशेः पुत्रः, योशिः एलीयेषरः पुत्रः, एलीयेषर योरीमः पुत्रः, योरीम् मत्ततः पुत्रः, मत्तत लेवेः पुत्रः।

XXX लेविः शिमियोनः पुत्रः, शिमियोन् यिद्धुः पुत्रः, यिद्धु एयूषङ् पुत्रः, यूषङ् योननः पुत्रः, यानन् एलीयाडीमः पुत्रः।

XXXI एलियाडीमः मिलेयाः पुत्रः, मिलेया मैननः पुत्रः, मैनन् मत्ततस्य पुत्रः, मत्ततो नाथनः पुत्रः, नाथन् दायूदः पुत्रः।

XXXII दायूद् यिशयः पुत्रः, यिशय ओबेदः पुत्रः, ओबेद् बियसः पुत्रः, बियसु सल्मोनः पुत्रः, सल्मोन् नडशोनः पुत्रः।

XXXIII नडशोन् अम्मीनादवः पुत्रः, अम्मीनादव् अरामः पुत्रः, अराम् डिप्रोएः पुत्रः, डिप्रोए् पेरसः पुत्रः, पेरसु यिद्धुः पुत्रः।

XXXIV यिद्धु एयूषङ् पुत्रः, यैषङ् एस्डाकः पुत्रः, एस्डाक एब्राहीमः पुत्रः, एब्राहीम् तेरडः पुत्रः, तेरड् नाडोरः पुत्रः।

XXXV नाडोर सिरुगः पुत्रः, सिरुग् रिथ्वः पुत्रः, रिथूः पेलगः पुत्रः, पेलग् अवेरः पुत्रः, अवेर शेलवः पुत्रः।

XXXVI शेलव् डैननः पुत्रः, डैनन् अर्कसदः पुत्रः, अर्कसद शामः पुत्रः, शाम् नोडः पुत्रः, नोडो लेमकः पुत्रः।

XXXVII लेमक् मिथूशेलवः पुत्रः, मिथूशेलव् ङनोकः पुत्रः, ङनोक् येरदः पुत्रः, येरद मडललेवः पुत्रः, मडललेव् डैननः पुत्रः।

XXXVIII डैनन् एनोशः पुत्रः, एनोशु शेतः पुत्रः, शेत आदमः पुत्रः, आदम् ईश्वरस्य पुत्रः।

IV

I ततः परं यीशुः पवित्रेष्वात्मना पूर्णः सन् यद्ननद्याः परावृत्यात्मना प्रान्तरं नीतः सन् यत्वारिशदिनानि यावत् शैताना परीक्षितोऽभूत्,

II किञ्च तानि सर्वदिनानि भोजनं विना स्थितत्वात् काले पूर्णो स धुधितवान्।

III ततः शैतानागत्य तमवदत् त्वं येईश्वरस्य पुत्रस्तर्हि प्रस्तारानतान् आज्ञया पूषान् कुरु।

IV तदा यीशुरुवाच, विपिरोदृशी विद्यते मनुजः डेवलेन पूषेन न ज्वति किन्वीश्वरस्य सर्वाभिराज्ञानि ज्वति।

- V तदा शैतान् तमुच्यं पर्वतं नीत्वा निमिषैकमध्ये जगतः सर्वराज्यानि दर्शितवान्।
- VI पश्चात् तमवादीत् सर्वम् अेतद् विभवं प्रतापञ्च तुभ्यं दास्यामि तन् मयि समर्पितमास्ते यं प्रति ममेच्छा जायते तस्मै दातुं शक्नोमि।
- VII त्वं येन्मां भजसे तर्हि सर्वमेतत् तवैव भविष्यति।
- VIII तदा यीशुस्तं प्रत्युक्तवान् हूरी भव शैतान् लिपिरास्ते, निजं प्रभुं परमेश्वरं भजस्व केवलं तमेव सेवस्व च।
- IX अथ शैतान् तं यिःशालमं नीत्वा मन्दिरस्य यूदाया उपरि समुपवेश्य जगाद त्वं येदीश्वरस्य पुत्रस्तर्हि स्थानादितो लङ्कित्वाधः।
- X पत यतो लिपिरास्ते, आज्ञापयिष्यति स्वीयान् हूतान् स परमेश्वरः।
- XI रक्षितुं सर्वमार्गं त्वां तेन त्वय्यरणे यथा। न लगेत् प्रस्तराघातस्त्वं धरिष्यन्ति ते तथा।
- XII तदा यीशुना प्रत्युक्तम् एधमप्युक्तमस्ति त्वं स्वप्रभुं परेशं मा परीक्षस्व।
- XIII पश्चात् शैतान् सर्वपरीक्षां समाप्य क्षणान्तं त्यक्त्वा ययौ।
- XIV तदा यीशुरात्मप्रभावात् पुनर्गालीलैः प्रदेशं गतस्तदा तत्सुष्यातिश्रुतुर्हि संव्यानशे।
- XV स तेषां भजनगुणेषु उपदिश्य सर्वैः प्रशंसितो भवतु।
- XVI अथ स स्वपालनस्थानं नासरतुरमेत्य विश्रामवारे स्वायाराद् भजनगोष्ठं प्रविश्य पठितुमुत्तस्थौ।
- XVII ततो यिशयियभविष्यद्वादिनः पुस्तके तस्य करदन्ते सति स तत् पुस्तकं विस्तार्य यत्र वक्ष्यमाणानि वयनानि सन्ति तत् स्थानं प्राप्य पपाठ।
- XVIII आत्मा तु परमेशस्य मदीयोपरि विद्यते। दरिद्रेषु सुसंवाहं वक्तुं मां सोमिषिकतवान्। भ्रान्तः कराल्लोकां सुस्वस्थान् कर्तुमेव च अन्दीकृतेषु लोकेषु मुक्तं धोषयितुं वयः। नेत्राणि दातुमन्धेव्यस्त्रातुं बद्धजनानपि।
- XIX परेशानुग्रहे कालं प्रयारयितुमेव च सर्वैः तत्करार्थायि मामेव प्रहिणोति सः।
- XX ततः पुस्तकं बह्व्या परियारकस्य ङस्ते समर्थं यासने समुपवेशः, ततो भजनगुष्ठे यावन्तो लोका आसन् ते सर्वेऽनन्धदृष्ट्या तं विलुलोकिरे।
- XXI अनन्तरम् अहैतानि सर्वाणि लिपितवयनानि युष्माकं मध्ये सिद्धानि स एषां कथां तेभ्यः कथयितुमारेभे।
- XXII ततः सर्वे तस्मिन् अन्वरज्यन्त, किञ्च तस्य मुषान्निर्गताभिरनुग्रहस्य कथाभिश्चामकृत्य कथयामासुः। किमयं यूषः पुत्रो न?
- XXIII तदा सोदादीद् ङे चिकित्सक स्वमेव स्वस्थं कुरु कङ्कर्णाम्। यद्यत् कृतवान् तदश्रौष्य ताः सर्वाः क्रिया अत्र स्वदेशे कुरु कथामेतां यूयमेवावश्यं मां वदिष्यथा।
- XXIV पुनः सोवादीद् युष्मानहं यथार्थं वदामि, कोपि भविष्यद्वादी स्वदेशे सत्कारं न प्राप्नोति।
- XXV अपरञ्च यथार्थं वक्ति, अेलियस्य ज्जवनकाले यदा साद्भ्रितितयवर्षाणि यावत् जलदप्रतिबन्धात् सर्वस्मिन् देशे मडाद्गुर्भिक्षम् अजनिच तदानीम् एञ्जायेलो देशस्य मध्ये बह्व्यो विधवा आसन्।
- XXVI किन्तु सीधो-प्रदेशीयसारिङ्कतुरनिवासिनीम् अेकां विधवां विना कस्याश्चिदपि समीपे अेलियः प्रेरितो नाभूत्।
- XXVII अपरञ्च एलीशायाभविष्यद्वादिविद्यमानताकाले एञ्जायेल्लेशेः भवः कुञ्चिन् आसन् किन्तु सुरीयदेशीयं नामा-कुञ्चिन् विना कोप्यन्ः परिष्कृतो नाभूत्।
- XXVIII एषां कथां श्रुत्वा भजनगोष्ठस्थिता लोकाः सकोधम् उत्थाय।
- XXIX नगरात् बहिष्कृत्य यस्य शिभरिण उपरि तेषां नगरं स्थापितमास्ते तस्मान्निक्षेपुं तस्य शिभरं तं निन्युः।
- XXX किन्तु स तेषां मध्याह्नसुत्या स्थानान्तरं जगाम।
- XXXI ततः परं यीशुर्गालीलैः प्रदेशीयकङ्कर्णाङ्गनगर उपस्थाप्य विश्रामवारे लोकां पुनरेष्टुम् आरब्धवान्।
- XXXII तदुपदेशात् सर्वे यमच्यक्रु र्यतस्तस्य कथा गुरुतरा आसन्।
- XXXIII तदानीं तद्भजनगोष्ठस्थितोऽमेध्यभूतग्रस्त अेको जन् उच्यैः कथयामास,
- XXXIV ङे नासरतीययीशोऽस्मान् त्यज, त्वया सडास्माकं कः सम्बन्धः? किमस्मान् विनाशयितुमायासि? त्वमीश्वरस्य पवित्रो जन् अेतदहं जानामि।
- XXXV तदा यीशुस्तं तर्जयित्वावदत् मौनी भव एततो बहिर्भव; ततः सोमेध्यभूतस्तं मध्यस्थाने पातयित्वा किञ्चिदप्यर्हिंसित्वा तस्माद् बहिर्गतवान्।
- XXXVI ततः सर्वे लोकाश्चामकृत्य परस्परं वक्तुमारेभिरं कोयं यमत्कारः। अेष प्रभावेण पराक्रमेण यामेध्यभूतान् आज्ञापयति तेनैव ते बहिर्गच्छन्ति।
- XXXVII अनन्तरं यतुर्हिंकर्यदेशान् तस्य सुष्यातिव्यर्पितो।
- XXXVIII तदनन्तरं स भजनगोष्ठाद् बहिरागत्य शिमोनो निवेशं प्रविवेश तदा तस्य श्वश्रुत्वरिणोत्तन्तं पीडितासीत् शिष्यास्तदर्थं तस्मिन् विनयं यकुः।
- XXXIX ततः स तस्याः समीपे स्थित्वा ज्वरं तर्जयामास तेनैव तां ज्वरोऽत्याक्षीत् ततः सा तस्मात्पुत्रोत्थाय तान् सिषेवो।
- XL अथ सुस्यस्तकाले स्वेधां ये ये जना नानारोगैः पीडिता आसन् लोकास्तान् यीशोः समीपम् आनिन्युः, तदा स अेकैकस्य गात्रे करमर्पयित्वा तानरोगान् यकार।
- XLI ततो भूता बहुभ्यो निर्गत्य शीतशब्दं कृत्वा य भवाधिरे त्वमीश्वरस्य पुत्रोऽभिषिक्तत्राता; किन्तु सोमिषिकतत्रातेति ते विविदुरेतस्मात् कारणात् तान् तर्जयित्वा तद्भक्तुं निषिधे।
- XLII अपरञ्च प्रभाते सति स विजनस्थानं प्रतस्थे पश्चात् जनास्तमन्विच्छन्तस्तन्निकटं गत्वा स्थानान्तरगमनार्थं तमन्वरन्धन्।
- XLIII किन्तु स तान् जगाद, ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवाहं प्रयारयितुम् अन्धानि पुराण्यपि मया यातव्यानि यतस्तदर्थमेव प्रेरितोऽहं।

XLIV अथ गालीलो भजनगोळेषु स उपदिदेश।

V

- I अनन्तरं यीशुरेकदा गिनेषरथदस्य तीर उत्तिष्ठति, तदा लोका ईश्वरीयकथां श्रोतुं तदुपरि प्रपतिताः।
 II तदानीं स हृदस्य तीरसमीपे नौद्वयं ददर्श किञ्च मत्स्योपज्जविनो नावं विहाय जलं प्रक्षालयन्ति।
 III ततस्तायोर्द्वयो मध्ये शिमोनो नावमारुह्य तीरात् किञ्चिद्दूरं यातुं तस्मिन् विनयं कृत्वा नौकायामुपविश्य लोकां प्रोपदिष्टवान्।
 IV पश्चात् तं प्रस्तावं समाप्य स शिमोनं व्याज्जहार, गभीरं जलं गत्वा मत्स्यान् धर्तुं जलं निक्षिप।
 V ततः शिमोनं बलाभाषे, हे गुरो यद्यपि वयं कृत्स्नां यामिनीं परिश्रम्य मत्स्यैकमपि न प्राप्तास्तथापि भवतो निदेशतो जलं क्षिपामः।
 VI अथ जाले क्षिप्ते बहुमत्स्यपतनाद् आनायः प्रच्छिन्नः।
 VII तस्माद् उपकर्तुम् अन्यनौस्थान् सज्जिन आयातुम् धृजितेन समाह्वयन् ततस्त आगत्य मत्स्यै नौद्वयं प्रपूरयामासु यै नौद्वयं प्रमश्रम्।
 VIII तदा शिमोन्पितरस्तद्द विलोक्य यीशोश्चरुणायोः पतित्वा, हे प्रभोहं पापी नरो मम निकटाद् भवान् यातु, एति कथितवान्।
 IX यतो जाले पतितानां मत्स्यानां यूथात् शिमोन् तत्सज्जिनश्च यमत्कृतवन्तः; शिमोनः सडकारिणौ सिवदेः पुत्रौ याङ्ग्व् योडन् भोमौ तादृशौ भवतुवतुः।
 X तदा यीशुः शिमोनं जगाद मा त्वैधीरधारण्य त्वं मनुष्यधरो भविष्यसि।
 XI अनन्तरं सर्वस्यु नौसु तीरम् आनीतासु ते सर्वान् परित्यज्य तस्य पश्चाद्गमिनो भवतुवतुः।
 XII ततः परं यीशौ कस्मिंश्चित्पुरे तिष्ठति ज्वन अकः सर्वार्ङ्गकुष्ठस्तं विलोक्य तस्य समीपे न्युज्जः पतित्वा सविनयं वक्तुमारोभे, हे प्रभो यदि भवानिच्छति तर्हि मां परिष्कर्तुं शक्नोति।
 XIII तदानीं स पाणिं प्रसार्य तदङ्गं स्पृशन् बलाभाषे त्वं परिष्कियस्वेति ममेच्छास्ति ततस्तद्दक्षिणं स कुष्ठात् मुक्तः।
 XIV पश्चात् स तमाज्ञापयामास कथामिमां कस्मैयिद् अकथयित्वा याजकस्य समीपञ्च गत्वा स्वं दर्शय, लोकेभ्यो निजपरिष्कृतत्वस्य प्रमाणादानाय मूसाज्ञानुसारेण द्रव्यमुत्पूजस्व य।
 XV तथापि यीशोः सुष्याति र्बहुं व्यापुनारेभे किञ्च तस्य कथां श्रोतुं स्वीयरोगेभ्यो भोक्तुञ्च लोका आजग्मुः।
 XVI अथ स प्रान्तरं गत्वा प्रार्थयाञ्चक।
 XVII अपरञ्च अकदा यीशुरुपदिशति, अतर्हि गालील्यिहूदाप्रदेशयोः सर्वनगरेभ्यो चिर्शालमश्च कियन्तः किर्शिलोका व्यवस्थापकाश्च समागत्य तदनिके समुपविशुः, तस्मिन् काले लोकानामारोग्यकारणात् प्रभोः प्रलावः प्रयकाश।
 XVIII पश्चात् कियन्तो लोका अकं पक्षाघातिनं भटवायां निधाय यीशोः समीपमानेतुं सम्मुपे स्थापयितुञ्च व्याप्रियन्त।
 XIX किन्तु बहुज्जनविडसम्वाधात् न शक्नुवन्तो गृहोपरि गत्वा गृहपृष्ठं अनित्वा तं पक्षाघातिनं सभटवं गृहमध्ये यीशोः सम्मुपे ऽवरोडयामासुः।
 XX तदा यीशुस्तेषाम् ईदृशं विश्वासं विलोक्य तं पक्षाघातिनं व्याज्जहार, हे मानव तव पापमक्षयत।
 XXI तस्माद् अध्यापकाः किर्शिनश्च सितेरित्यं प्रयिन्तितवन्तः, अेष ज्वन ईश्वरं निन्दति कोयं? केवलमीश्वरं विना पापं क्षन्तुं कः शक्नोति?
 XXII तदा यीशुस्तेषाम् ईदृशं चिन्तनं विदित्वा तेभ्योऽकथयद् यूयं मनोभिः कुतो वितर्कयथ?
 XXIII तव पापक्षमा जाता यद्वा त्वमुत्थाय व्रज अंतयो मध्ये का कथा सुकथ्या?
 XXIV किन्तु पृथिव्यां पापं क्षन्तुं मानवसुतस्य सामर्थ्यमस्तीति यथा यूयं ज्ञातुं शक्नुथ तदर्थं (स तं पक्षाघातिनं जगाद) उत्तिष्ठ स्वशय्यां गृहीत्वा गृहं याहीति त्वामादिशामि।
 XXV तस्मात् स तत्क्षणात् उन्थाय सर्वेषां साक्षात् निजशयनीयं गृहीत्वा ईश्वरं धन्यं वदन् निजनिवेशनं ययौ।
 XXVI तस्मात् सर्वे विस्मय प्राप्ता मनःसु लीताश्च वयमद्यासम्भवकार्याण्येदशांमि ह्युक्त्वा परमेश्वरं धन्यं प्रोदितः।
 XXVII ततः परं बडिर्गच्छन् करसञ्चयस्थाने लेविनामानं करसञ्चयार्कं दृष्ट्वा यीशुस्तमभिदधे मम पश्चादेहि।
 XXVIII तस्मात् स तत्क्षणात् सर्वे परित्यज्य तस्य पश्चादियाया।
 XXIX अनन्तरं लेवि निजगृहे तदर्थं मडाभोज्यं यकार, तदा तैः सडानेके करसञ्चयानिनस्तदन्यलोकान् भोक्तुमुपविशुः।
 XXX तस्मात् कारणात् यण्डालानां पापिलोकानाञ्च सङ्गं यूयं कुतो भङ्ग्वे पिवथ येति कथां कथयित्वा किर्शिनोऽध्यापकाश्च तस्य शिष्यैः सह वाग्युद्धं कर्तुमारोभिरे।
 XXXI तस्माद् यीशुस्तान् प्रत्यवोचद् अरोगलोकानां चिकित्सकेन प्रयोजनं नास्ति किन्तु सरोगाणामेव।
 XXXII अहं धार्मिकान् आह्वान्तुं नागतीस्मि किन्तु मनः परावर्तयितुं पापिन अवे।
 XXXIII ततस्ते प्रोचुः, योडनः किर्शिनान् शिष्या वारंवारम् उपवसन्ति प्रार्थयन्ते य किन्तु तव शिष्याः कुतो भुञ्जते पिवन्ति य?
 XXXIV तदा स तानायथ्यौ वरे सङ्गे तिष्ठति वरस्य सभिगणं किमुपवासयितुं शक्नुथ?
 XXXV किन्तु यदा तेषां निकटाद् वरो नेष्यते तदा ते समुपवत्स्यन्ति।
 XXXVI सोपरमपि दृष्टान्तं कथयाम्भभूव पुरातनवस्त्रं कोपि नूतनवस्त्रं न सीव्यति यतस्तेन सेवनेन ज्जुर्णवस्त्रं छिद्यते, नूतनपुरातनवस्त्रयो मेलञ्च न भवति।
 XXXVII पुरातन्यां कुत्वां कोपि नूतनं द्राक्षारसं न निदधाति, यतो नवीनद्राक्षारसस्य तेजसा पुरातनी कुतू विदीर्यते ततो द्राक्षारसः पतति कुतूश्च नश्यति।
 XXXVIII ततो हेतो नूतन्यां कुत्वां नवीनद्राक्षारसः निधातव्यस्तेनोभयस्य रक्षा भवति।
 XXXIX अपरञ्च पुरातनं द्राक्षारसं पीत्वा कोपि नूतनं न वाञ्छति, यतः स वक्ति नूतनात् पुरातनम् प्रशस्तम्।

VI

I अयस्त्र पूर्वाणो द्वितीयदिनात् परं प्रथमविश्राभवारे शस्यक्षेत्रेण यीशोर्गमनकाले तस्य शिष्याः कश्चिंश्चिन्वा करेषु मर्दयित्वा प्रादितुमारेलिरे।

II तस्मात् कियन्तः किंशिनस्तानवदन् विश्राभवारे यत् कर्म न कर्तव्यं तत् कुतः कुरुथ?

III यीशुः प्रत्युवाच दासुद् तस्य सङ्गिनश्च क्षुधात्ताः किं यद्कुः स कथम् ईश्वरस्य मन्दिरे प्रविश्य

IV ये दर्शनीयाः पूषा याञ्जकान् विनाच्यस्य कस्याप्यभोजनीयास्तानानीय स्वयं बुभुजे सङ्गिन्योपि ददौ तत् किं युष्मालिः कदापि नापाठि?

V पश्चात् स तानवदत् मनुजसुतो विश्राभवारस्यापि प्रभुर्भवति।

VI अनन्तरम् अन्यविश्राभवारे स भज्जनेण्डं प्रविश्य समुपदिशति। तदा तत्स्थाने शुष्कदक्षिणकर अकः पुमान् उपतस्थितवान्।

VII तस्माद् अध्यापकाः किंशिनश्च तस्मिन् दौषमारोपयितुं स विश्राभवारे तस्य स्वास्थ्यं करोति नवेति प्रतीक्षितुमारेलिरे।

VIII तदा यीशुस्तेषां यिन्तां विदित्वा तं शुष्ककरं पुमांसं प्रोवाच, त्वमुत्थाय मध्यस्थाने तिष्ठ।

IX तस्मात् तस्मिन् उत्थितवति यीशुस्तान् व्याञ्जकार, युष्मान् एमां कथां पृच्छामि, विश्राभवारे छितम् अछितं वा, प्राणरक्षणं प्राणानाशनं वा, अंतेषां किं कर्मकरणीयम्?

X पश्चात् यतुर्द्विषु सव्वान् विलोक्य तं मानवं बलाषे, निजकरं प्रसारय; ततस्तेन तथा कृतं धतरकरवत् तस्य हस्तः स्वस्थोभवत्।

XI तस्मात् ते प्रयत्नकोपान्विता यीशुं किं करिष्यन्तीति परस्परं प्रमन्त्रिताः।

XII ततः परं स पर्वतमारोहेश्वरमुद्दिश्य प्रार्थयमानः कृत्स्नां रात्रिं यापितवान्।

XIII अथ दिने सति स सव्वान् शिष्यान् आहूतवान् तेषां मध्ये

XIV पितरान्मा भ्यातः शिमोन् तस्य भ्राता आन्द्रियश्च याद्बुल् योडन् य इद्विषुर्बर्धलमयश्च

XV मधिः थोमा आल्डीयस्य पुत्रो याद्बुल् ज्वलन्तान्मा भ्यातः शिमोन्

XVI य याद्बुलो भ्राता यिद्बुदाश्च तं यः परकरेषु समर्पयिष्यति स ईश्वरीयोतीययिद्बुदाश्चैतान् द्वादश ज्ञानं मनोनीतान् कृत्वा स ज्ञात्त तथा प्रेरित एति तेषां नाम यकार।

XVII ततः परं स तैः सह पर्वतादवरुद्ग उपत्यकायां तस्थौ ततस्तस्य शिष्यसङ्घो यिद्बुदादेशाद् यिद्बुदालमश्च सोरः सीदोनश्च जलधे रोधसो जन्निडाश्च अत्ये तस्य कथाश्रवणार्थं रोगमुक्त्यर्थञ्च तस्य समीपे तस्थुः।

XVIII अमेध्यभूतग्रस्ताश्च तन्निकटमागत्य स्वास्थ्यं प्रापुः।

XIX सर्वेषां स्वास्थ्यकराणामावस्य प्रकाशितत्वात् सर्वे लोका अत्ये तं स्मरुं येतिरे।

XX पश्चात् स शिष्यान् प्रति दृष्टिं कृत्वा जगाद, डे दरिद्रा यूयं धन्या यत ईश्वरीये राज्ये वोडधिकारोस्ति।

XXI डे अधुना क्षुधितलोका यूयं धन्या यतो यूयं तार्थ्यथः डे एड रोदिनो जना यूयं धन्या यतो यूयं हसिष्यथा

XXII यदा लोका मनुष्यसूनो नमिडेतो युष्मान् ऋतीयिष्यन्ते पृथक् कृत्वा निन्दिष्यन्ति, अधमानिव युष्मान् स्वसमीपाद् दूरीकरिष्यन्ति य तदा यूयं धन्याः।

XXIII स्वर्गे युष्माकं यथेष्टं इलं भविष्यति, अेतदर्थं तस्मिन् दिने प्रोवलसत आनन्देन नृत्यत य, तेषां पूर्वपुरुषाश्च भविष्यद्वादिनः प्रति तथैव व्यावाडन्।

XXIV किन्तु डा डा धनवन्तो यूयं सुषं प्राप्नुता हन्त परितृप्ता यूयं क्षुधिता भविष्यथ;

XXV एड हसन्तो यूयं वत युष्मालिः शोयितव्यं रोदितव्यञ्च।

XXVI सर्वैलाडै युष्माकं सुय्याती कृतायां युष्माकं दुर्गतिं भविष्यति युष्माकं पूर्वपुरुषा मृषामविष्यद्वादिनः प्रति तद्भूतकृतवन्तः।

XXVII डे श्रोतारो युष्मभ्यमडं कथयामि, यूयं शत्रुषु प्रीयध्वं ये य युष्मान् द्विषन्ति तेषामपि छितं कुरुत।

XXVIII ये य युष्मान् शापन्ति तेभ्य आशिषं दत्त ये य युष्मान् अवमन्यन्ते तेषां मङ्गलं प्रार्थयध्वं।

XXIX यद्वि कश्चित् तव कपोले यपेटाघातं करोति तर्हि तं प्रति कपोलम् अन्यं परावर्त्य सम्मुष्णिकुरु पुनश्च यद्वि कश्चित् तव गात्रीयवस्त्रं हरति तर्हि तं परिधेयवस्त्रम् अपि ग्रहीतुं मा वारया।

XXX यस्त्वं यायते तस्मै दैडि, यश्च तव सम्पत्तिं हरति तं मा यायस्वा।

XXXI परेत्यः स्वान् प्रति यथायतराम् अपेक्षध्वे परान् प्रति यूयमपि तथायतरत।

XXXII ये जना युष्मासु प्रीयन्ते केवलं तेषु प्रीयमाणेषु युष्माकं किं इलं? पापिलोका अपि स्वेषु प्रीयमाणेषु प्रीयन्ते।

XXXIII यद्वि छितकारिण अेव छितं कुरुथ तर्हि युष्माकं किं इलं? पापिलोका अपि तथा कुर्वन्ति।

XXXIV येभ्य ऋणपरिशोधस्य प्राप्तिप्रत्याशास्ते केवलं तेषु ऋणो समर्पिते युष्माकं किं इलं? पुनः प्राप्त्याशया पापीलोका अपि पापिजनेषु ऋणाम् अर्पयन्ति।

XXXV अतो यूयं रिपुष्वपि प्रीयध्वं, परछितं कुरुत य; पुनः प्राप्त्याशां त्यक्त्वा ऋणमर्पयत, तथा कृते युष्माकं मडाइलं भविष्यति, यूयञ्च सर्वप्रधानस्य सन्ताना एति भ्याति प्राप्स्यथ, यतो युष्माकं पिता कृतघ्नानां दुष्टतानाञ्च छितमायतरति।

XXXVI अत अेव स यथा द्यालु र्भूयमपि ताद्दशा द्यालवो भवता।

XXXVII अपरञ्च परान् दौषिणो मा कुरुत तस्माद् यूयं दौषीकृता न भविष्यथ; अदइडयान् मा दइडयत तस्माद् यूयमपि दइडं न प्राप्स्यथ; परेषां दौषान् क्षमध्वं तस्माद् युष्माकमपि दौषाः क्षमिष्यन्ते।

XXXVIII दानानिदत्त तस्माद् यूयं दानानि प्राप्स्यथ, वरञ्च लोकाः परिमाणप्रात्रं प्रदलव्य सञ्चाल्य प्रोञ्चाल्य परिपूर्य युष्माकं डोडेषु समर्पयिष्यन्ति; यूयं येन परिमाणेन परिमाथ तेनैव परिमाणेन युष्मकृते परिमास्यते।

XXXIX अथ स तेभ्यो दृष्टान्तकथामकथयत्, अन्धो ज्ञनः किमन्धं पन्थानं दर्शयितुं शक्नोति? तस्माद् उभावापि किं गर्से न पतिष्यतः?

- XL गुरोः शिष्यो न श्रेष्ठः किन्तु शिष्ये सिद्धे सति स गुरुतुल्यो भवितुं शक्नोति
 XLI अपरञ्च त्वं स्वयंशुचि नासाम् अदृष्ट्वा तव भ्रातृश्राद्धेषु यत्तुष्टमस्ति तदेव कुतः पश्यमि?
 XLII स्वयंशुचि या नासा विद्यते ताम् अज्ञात्वा, भ्रातरस्तव नेत्रात् तृणं बहिः करोमीति वाक्यं भ्रातरं कथं वक्तुं शक्नोषि? हे कपटिनं पूर्वं स्वनयनात् नासां बहिः कुरु ततो भ्रातृश्राद्धेषु तृणं बहिः कर्तुं सुदृष्टिं प्राप्स्यसि।
 XLIII अन्यञ्च उक्तमस्तुः कदापि इलमनुत्तमं न इलति, अनुत्तमतरुश्च इलमुत्तमं न इलति कारणादतः इलैस्तरवो ज्ञायन्ते।
 XLIV इष्टकृपायात् कोपि उदुम्बरकृपालि न पातयति तथा शृगालकोविद्वृक्षादि कोपि द्राक्षाइलं न पातयति।
 XLV तद्वत् साधुलोकान्तःकराणुपात् सुभाषागाराद् उत्तमानि द्रव्याणि बहिः करोति, दुष्टो लोकश्रान्तःकराणुपात् कुभाषागारात् कुत्सितानि द्रव्याणि निर्गमयति यतोऽन्तःकराणां पूर्णभावानुत्पाणि वयांसि मुष्निर्गच्छन्ति।
 XLVI अपरञ्च ममाज्ञानुत्तं नायतिवा कुतो मां प्रबो प्रबो एति वदथ?
 XLVII यः कश्चिन्मम निकटम् आगत्य मम कथा निशम्य तदनुत्तं कर्म करोति स कस्य सदृशो भवति तदहं युष्मान् ज्ञात्वापयामि।
 XLVIII यो ज्ञो गभीरं जनिवा पाषाणस्थले भित्तिं निर्माय स्वगृहं रचयति तेन सह तस्योपमा भवति; यत आवावाजिष्यमेत्य तस्य मूले वेगेन वडदपि तद्वृद्धं वाडयितुं न शक्नोति यतस्तस्य भित्तिः पाषाणोपरि तिष्ठति।
 XLIX किन्तु यः कश्चिन्मम कथाः श्रुत्वा तदनुत्तं नायति स भित्तिं विना मूर्धुपरि गृहनिर्मात्रा समानो भवति; यत आवावाजिष्यमेत्य वेगेन यदा वडति तदा तद्वृद्धं पतति तस्य मलत् पतन् जायते।

VII

- I ततः परं स लोकानां कर्णगोचरे तान् सर्वान् उपदेशान् समाप्य यदा कर्णान्द्रुम्बरं प्रविशति
 II तदा शतसेनापतेः प्रियदास ऐको मृतकल्पः पीडित आसीत्।
 III अतः सेनापति यीशो वार्तां निशम्य दासस्यारोग्यकराण्य तस्यागमनार्थं विनयकराण्य धिडूदीयान् कियतः प्रायः प्रेषयामास।
 IV ते यीशोरन्तिकं गत्वा विनयातिशयं वक्तुमारंभिते, स सेनापति भवतोनुग्रहं प्राप्नुम् अर्हति।
 V यतः सोस्मज्ज्जातीयेषु लोकेषु प्रीयते तथास्मत्कृते भजनगेहं निर्मितवान्।
 VI तस्माद् यीशुस्तैः सह गत्वा निवेशनस्य समीपं प्राप, तदा स शतसेनापति र्वक्षयाभावाक्यं तं वक्तुं बन्धून् प्राडिषोत्। हे प्रबो स्वयं श्रमो न कर्तव्यो यद् भवता मद्देहमध्ये पादापणं कियेत तदप्यहं नाहामि,
 VII किञ्चाहं भवत्समीपं यातुमपि नात्मानं योऽन्यं बुद्धवान्, ततो भवान् वाक्यमात्रं वदतु तेनैव मम दासः स्वस्थो भविष्यति।
 VIII यस्माद् अहं पराधीनोपि ममाधीना याः सेनाः सन्ति तासाम् ऐकजन् प्रति याड्डीति मया प्रोक्तं स याति; तद्वन् प्रति आयाड्डीति प्रोक्तं स आयाति; तथा निजदासं प्रति ऐतत् कुर्विति प्रोक्तं स तदेव करोति।
 IX यीशुरिदं वाक्यं श्रुत्वा विस्मयं ययौ, मुपं परावर्त्य पश्चाद्वर्तिनो लोकान् उभाभे य, युष्मानहं वदामि इत्येवमेव वंशमध्येपि विश्वासमीदृशं न प्राप्नव्।
 X ततस्ते प्रेषिता गृहं गत्वा तं पीडितं दासं स्वस्थं दृष्टुः।
 XI परेऽहनि स नाथीनाप्यं नगरं जगाम तस्यानेके शिष्या अन्ये य लोकार्सेन सार्द्धं ययुः।
 XII तेषु तन्नगरस्य द्वारसन्निधिं प्राप्तेषु कियन्तो लोका ऐकं मृतमनुजं वदन्तो नगरस्य बहिर्निन्ति, स तन्मातुरेकपुत्रस्तन्माता य विदध; तथा सार्द्धं तन्नगरीया उडवो लोका आसन्।
 XIII प्रभुस्तां विलोक्य सानुकम्पः कथयामास, मा रोदीः। स समीपमित्वा षट्वां पस्पर्श तस्माद् वाडकाः स्थगितास्तमुः।
 XIV तदा स उवाच हे युवमनुष्य त्वमुत्तिष्ठ, त्वामहम् आज्ञापयामि।
 XV तस्मात् स मृतो जन्तस्तस्मात्पुत्र्याय कथां प्रकथितः; ततो यीशुस्तस्य मातरि तं समर्पयामास।
 XVI तस्मात् सर्वे लोकाः शशङ्किरे; ऐको महाभविष्यद्वादी मध्येऽस्माकम् समुद्देत्, ईश्वरश्च स्वलोकानवगृह्णात् कथामिमां कथयित्वा ईश्वरं धन्यं जगद्।
 XVII ततः परं समस्तं धिडूदादेशं तस्य यतुर्दिकस्थेश्च तस्यैतत्कीर्तिं व्यानशे।
 XVIII ततः परं योडनः शिष्येषु तं तद्वृत्तान्तं ज्ञापितवत्सु।
 XIX स स्वशिष्याणां द्वौ जनाव्वाह्यं यीशुं प्रति वक्ष्यामि वाक्यं वक्तुं प्रेषयामास, यस्यागमनम् अपेक्ष्य तिष्ठावो वयं किं स अवे जन्स्त्वं? किं वयमन्यमपेक्ष्य स्थास्यामः?
 XX पश्चात्तौ मानवी गत्वा कथयामासतुः, यस्यागमनम् अपेक्ष्य तिष्ठावो वयं, किं सअवे जन्स्त्वं? किं वयमन्यमपेक्ष्य स्थास्यामः? कथामिमां तुभ्यं कथयितुं योडनं मज्जक आवां प्रेषितवान्।
 XXI तस्मिन् दृष्टे यीशुरोगिणो महाव्याधिमतो दुष्टभूतग्रस्तांश्च बहून् स्वस्थान् कृत्वा, अनेकानेव्यश्राद्धेषु दत्त्वा प्रत्युवाच,
 XXII युवां व्रजतम् अन्धा नेत्राणि पञ्चाश्वरणाणि य प्राप्नुवन्ति, कुष्ठिनः परिच्छिनन्ते, अधिराः श्रवणाणि मृताश्च श्रवणानि प्राप्नुवन्ति, दरिद्राणां समीपेषु सुसंवाहः प्रचार्यते, यं प्रति विघ्नस्वर्षोडं न भवामि स धन्यः,
 XXIII ऐतानि यानि पश्यथः शुश्रूष्यथ तानि योडनं ज्ञापयतम्।
 XXIV तयो र्दृतयो र्गतयोः सतो योडनि स लोकान् वक्तुमुपयुक्तमे, यूयं मध्येप्रान्तरं किं द्रष्टुं निरगमत? किं वायुना कम्पितं नरं?
 XXV यूयं किं द्रष्टुं निरगमत? किं सूक्ष्मवस्त्रपरिधायिनं कमपि नरं? किन्तु ये सूक्ष्ममद्गुवस्त्राणि परिदधति सूतमानि द्रव्याणि भुञ्जते य ते राजधानीषु तिष्ठन्ति।
 XXVI तर्हि यूयं किं द्रष्टुं निरगमत? किमेकं भविष्यद्वादिनं? तदेव सत्यं किन्तु स पुमान् भविष्यद्वादिनोपि श्रेष्ठ एत्यहं युष्मान् वदामि;
 XXVII पश्य स्वकीयदूतन्तु तवाग्रं प्रेषयाम्यहं गत्वा त्वदीयमार्गन्तु स हि परिच्छिद्यति। यदर्थं विपिरियम् आस्ते स अवे योडन्।

XXVIII अतो युष्मान् वदामि स्त्रिया गवर्भज्जातानां भविष्यद्वादिनां मध्ये योऽनो मज्जकात् श्रेष्ठः कोऽपि नास्ति, तत्रापि
 ईश्वरस्य राज्ञे यः सर्वस्मात् क्षुद्रः स योऽनोऽपि श्रेष्ठः।

XXIX अपरञ्च सर्वं लोकाः इरमञ्चायिनश्च तस्य वाक्यानि श्रुत्वा योऽनो मज्जनेन मज्जिताः परमेश्वरं निर्दोषं मेनिरे।

XXX किन्तु किञ्चिदशिनो व्यवस्थापकाश्च तेन न मज्जिताः स्वान् प्रतीश्वरस्योपदेशं निष्कलम् अकुर्वन्।

XXXI अथ प्रभुः कथयामास, एतान् नानानज्जान् केनोपमामि? ते कस्य सदृशाः?

XXXII ये बालका विपद्यामास उपविश्य परस्परम् आहूय वाक्यमिदं वदन्ति, वयं युष्माकं निकटे वंशीरवादिभ्यः, किन्तु युयं
 नानर्त्तिष्ट, वयं युष्माकं निकटं अरोदिभ्यः, किन्तु युयं न व्यलपिष्ट, बालकैरेतादृशीस्तेषाम् उपमा भवति।

XXXIII यतो योऽनो मज्जकात् आगत्य पूर्णं नाभादत् द्राक्षारसञ्च नापिपत् तस्माद् युयं वदथ, भूतग्रस्तोयम्।

XXXIV ततः परं मानवसुत आगत्याभाददपिपत् तस्माद् युयं वदथ, भादकः सुरापश्चात्पापिनां बन्धुरेको ज्ञो दृश्यताम्।

XXXV किन्तु ज्ञानिनो ज्ञानं निर्दोषं विदुः।

XXXVI पश्चादेकः किञ्चिदशिनो यीशुं भोजनाय न्यमन्त्रयत् ततः स तस्य गृहं गत्वा भोक्तुमुपविष्टः।

XXXVII अेतर्हि तत्किञ्चिदशिनो गृहं यीशुं भोक्तुम् उपावेक्षीत् तच्छ्रुत्वा तन्नगरवासिनी कापि द्रुष्टा नारी पाण्डुरप्रस्तरस्य सम्पुटं
 सुगन्धितैलम् आनीय

XXXVIII तस्य पश्चात् पादयोः सन्निधौ तस्यै रुदती य नैत्राम्बुभिस्तस्य यरशौ प्रक्षाल्य निजकचैरमाक्षीत्, ततस्तस्य यरशौ
 युष्मिन्त्वा तेन सुगन्धितैलेन मर्दय।

XXXIX तस्मात् स निमन्त्रयिता किञ्चिदशिनो मनसा चिन्त्यामास, यद्यद्यं भविष्यद्वादी भवेत् तर्हि अेनं स्पृशति या स्त्री सा का
 कीदृशी येति ज्ञातुं शक्नुयात् यतः सा द्रुष्टा।

XL तदा याशुस्तं जगाद, हे शिमोन् त्वां प्रति मम किञ्चिद् वक्तव्यमस्ति; तस्मात् स बलाषे, हे उरो तद् वदतु।

XLI अेकोत्तमार्गस्य द्रावधमर्षावास्तां, तयोरेकः पञ्चशतानि मुद्रापादान् अपरश्च पञ्चाशत् मुद्रापादान् धारयामासा।

XLII तदनन्तरं तयोः शोष्यात्मावात् स उत्तमार्गस्तयो रूपा यक्षमे; तस्मात् तयोर्द्वयोः कस्तस्मिन् प्रेष्यते बहु? तद् ब्रूहि।

XLIII शिमोन् प्रत्युवाच, मया बुध्यते यस्याधिकम् ऋषां यक्षमे स एति; ततो यीशुस्तं व्याजहार, त्वं यथार्थं व्यथारयः।

XLIV अथ तां नारीं प्रति व्याद्युष्य शिमोन्मवोयत्, स्त्रीमिमां पश्यसि? तव गृहं मयागतं त्वं पादप्रक्षालनार्थं जलं नादः किन्तु
 योषिदेषा नयनजलैर्मम पादौ प्रक्षाल्य केशैरमाक्षीत्।

XLV त्वं मां नायुष्मीः किन्तु योषिदेषा स्वीयागमनादारभ्य मदीयपादौ युष्मिन्त्वं न व्यरस्ता।

XLVI त्वञ्च मदीयोत्तमार्गं किञ्चिदपि तैलं नामदीः किन्तु योषिदेषा मम यरशौ सुगन्धितैलेनामर्दयत्।

XLVII अतस्त्वां व्याजराभि, अेतस्या बहु पापमक्षम्यत ततो बहु प्रीयते किन्तु यस्याल्पपापं क्षम्यते सोऽयं प्रीयते।

XLVIII ततः परं स तां बलाषे, त्वदीयं पापमक्षम्यत।

XLIX तदा तेन सार्द्धं ये भोक्तुम् उपविशिश्रुते परस्परं वक्तुमारेभिरे, अयं पापं क्षमते क अेषः?

L किन्तु स तां नारीं जगाद, तव विश्वासस्त्वां पर्यत्रास्त त्वं क्षमेण व्रज।

VIII

I अपरञ्च यीशु द्वादशभिः शिष्यैः सार्द्धं नानानगरेषु नानाग्रामेषु य गच्छन् ईश्वरीयराजत्वस्य सुसंवादे प्रचारयितुं प्रारंभे।

II तदा यस्याः सप्त भूता निरगच्छन् स मगदलीनीति विष्याता मरियम् डेरोद्राजस्य गुडाधिपतेः ढोषे भार्या योऽनो शूशाना।

III प्रभुतयो या बह्व्यः स्त्रियः द्रुष्टभूतेभ्यो रोगेभ्यश्च मुक्ताः सत्यो निजविभूती व्यथित्वा तमसेवन्त, ताः सर्वस्तेन सार्द्धम्
 आसन्।

IV अनन्तरं नानानगरेभ्यो बहुलो लोका आगत्य तस्य समीपेऽभिलन्, तदा स तेभ्य अेकां दृष्टान्तकथां कथयामासा अेकः
 कृषीबलो बीजानि वपुं बहिर्जगाम,

V ततो वपनकाले कतिपयानि बीजानि मार्गपार्श्वं पेतुः, ततस्तानि पदतलैर्दृष्टितानि पक्षिभिर्भक्षितानि य।

VI कतिपयानि बीजानि पाषाणस्थले पतितानि यद्यपि तान्यङ्कुरितानि तथापि रसात्मावात् शुशुभुः।

VII कतिपयानि बीजानि कण्टकिवनमध्ये पतितानि ततः कण्टकिवनानि संवृद्धय तानि जयन्तुः।

VIII तदन्यानि कतिपयबीजानि य भूम्यामुत्तमायां पेतुस्ततस्तान्यङ्कुरयित्वा शतगुणानि इलानि इलुः। स एमा कथां कथयित्वा
 प्रोच्यैः प्रोवाच, यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु।

IX ततः परं शिष्यास्तं पप्रच्छुरस्य दृष्टान्तस्य किं तात्पर्यं?

X ततः स व्याजहार, ईश्वरीयराजस्य गुह्यानि ज्ञातुं युष्मभ्यमधिकारो दीयते किन्त्वन्वये यथा दृष्टवापि न पश्यन्ति श्रुत्वापि
 म बुध्यन्ते य तदर्थं तेषां पुरस्तात् ताः सर्वाः कथा दृष्टान्तेन कथ्यन्ते।

XI दृष्टान्तस्यास्याभिप्रायः, ईश्वरीयकथा बीजस्वरूपा।

XII ये कथामात्रं शृण्वन्ति किन्तु पश्चाद् विश्वस्य यथा परित्राणं न प्राप्नुवन्ति तदाशयेन शैतानेत्य हृदयात् तां कथाम् अपहरति
 त अेव मार्गपार्श्वस्थभूमिस्वरूपाः।

XIII ये कथं श्रुत्वा सानन्दं गृह्णन्ति किन्त्वबद्धमूलत्वात् स्वव्यकालमात्रं प्रतीत्य परीक्षाकाले भ्रश्यन्ति तअेव
 पाषाणभूमिस्वरूपाः।

XIV ये कथां श्रुत्वा यान्ति विषयचिन्तायां धनलोभेन अेडिकसुषे य मज्जन्त उपयुक्तइलानि न इलन्ति त
 अेवोत्तबीजकण्टकिवनस्थभूमिस्वरूपाः।

XV किन्तु ये श्रुत्वा सरलैः शुद्धैश्चान्तःकरणैः कथां गृह्णन्ति धैर्यम् अवलम्ब्य इलान्युत्पाद्यन्ति य त अेवोत्तममृत्स्वरूपाः।

XVI अपरञ्च प्रदीपं प्रज्वाल्य कोपि पात्रेण नाच्छाद्यति तथा भट्वाधोपि न स्थापयति, किन्तु दीपाधारोपर्येव स्थापयति, तस्मात् प्रवेशका दीप्तिं पश्यन्ति।

XVII यत्र प्रकाशयिष्यते तादृग् अप्रकाशितं वस्तु किमपि नास्ति यच्च न सुव्यक्तं प्रचारयिष्यते तादृग् गृप्तं वस्तु किमपि नास्ति।

XVIII अतो यूयं केन प्रकारेण शृणुथ तत्र सावधाना भवत, यस्य समीपे बद्धंते तस्मै पुनर्दस्यते किन्तु यस्याश्रये न बद्धंते तस्य यद्यदस्ति तदपि तस्मात् नेष्यते।

XIX अपरञ्च यीशो मतिं भ्रातरश्च तस्य समीपं जिगमिषवः।

XX किन्तु जनतासम्बन्धात् तत्सन्निधिं प्राप्नुं न शक्नुः। तत्पश्चात् तव माता भ्रातरश्च त्वां साक्षात् चिकीर्षन्तो बहिस्तिष्ठन्तीति वाच्यं। तस्मै कथितायां।

XXI स प्रत्युवाच; ये जना ईश्वरस्य कथां श्रुत्वा तदनुभूयमायन्ति तत्रैव मम माता भ्रातरश्च।

XXII अनन्तरं अेकदा यीशुः शिष्यैः साद्धं नावमारुह्य जगाद, आयात वयं हृदस्य पारं यामः, ततस्ते जग्मुः।

XXIII तेषु नौकां वाडयत्यु स निददौः।

XXIV अथाकस्मात् प्रबलजग्मश्चगमाद् हृदे नौकायां तरङ्गैराच्छन्नायां विपत् तान् जग्रासा तस्माद् यीशोरन्तिकं गत्वा डे गुरो डे गुरो प्राप्ता। नो यान्तीति गदित्वा तं जागरयाम्बल्लुपुः। तदा स उत्थाय वायुं तरङ्गाश्च तर्ज्यामास तस्माद्गुणैः निवृत्य स्थिरौ भूत्वात्तुः।

XXV स तान् बभाषे युष्माकं विश्वासः क? तस्मात्ते भीता विस्मिताश्च परस्परं जगद्गुः, अडो कीदृगयं मनुजः पवनं पानीयञ्चादिशति तद्गुणं तदादृशं वडति।

XXVI ततः परं गालील्यप्रदेशस्य सम्भुपस्थगिदरीयप्रदेशे नौकायां लगन्त्यां तटेडवरोडमावाड्।

XXVII बहुतिथकालं भूतग्रस्त अेको मानुषः पुरादागत्य तं साक्षाय्यकारा स मनुषो वासो न परिदधत् गृडे य न वसन् डेवलं श्मशानम् अध्युवासा।

XXVIII स यीशुं दृष्टवैव चीच्छब्दं यकार तस्य सम्भुपे पतित्वा प्रोच्यैर्जगाद य, डे सर्व्वप्रधानेश्वरस्य पुत्र, मया सड तव कः सम्बन्धः? त्वयि विनयं करोमि मां मा यातया।

XXIX यतः स तं मानुषं त्यक्त्वा यातुम् अमेध्यभूतम् आदिदेश; स भूतस्तं मानुषम् असङ्कृद् दधार तस्मात्लोकाः शृङ्गभलेन निगडेन य अबन्धुः; स तद् भंक्त्वा भूतवशात्वात् मध्येप्रान्तरं ययौ।

XXX अनन्तरं यीशुस्तं पप्रच्छ तव किन्नाम? स उवाच, मम नाम बाडिनो यतो बडवो भूतास्तमाशिष्रियुः।

XXXI अथ भूता विनयेन जगद्गुः, गभीरे गर्तं गन्तुं माझापयास्मान्।

XXXII तदा पर्वतोपरि वराडव्रजश्चरति तस्माद् भूता विनयेन प्रोयुः, अमुं वराडव्रजम् आश्रयितुम् अस्मान् अनुजानीडिः ततः सोनुजडौ।

XXXIII ततः परं भूतास्तं मानुषं विडाय वराडव्रजम् आशिष्रियुः वराडव्रजश्च तत्क्षणात् कटकेन धावन्तो हृदे प्राप्तान् विजृडुः।

XXXIV तद् दृष्ट्वा शृङ्करक्षकाः पलायमाना नगरं ग्रामञ्च गत्वा तत्सर्व्ववृत्तान्तं कथयामासुः।

XXXV ततः डि वृत्तम् अेतदृशन्तार्थं लोका निर्गत्य यीशोः समीपं ययुः, तं मानुषं त्यक्तभूतं परिडितवस्त्रं स्वस्थमानुषवद् यीशोश्चरषासन्निधौ सूपविशन्तं विलोक्य बिल्युः।

XXXVI ये लोकास्तस्य भूतग्रस्तस्य स्वास्थ्यङ्करणं दृष्टुस्ते तेभ्यः सर्व्ववृत्तान्तं कथयामासुः।

XXXVII तदनन्तरं तस्य गिदरीयप्रदेशस्य यतुर्दिकस्था बडवो जना अतित्रस्ता विनयेन तं जगद्गुः, भवान् अस्माकं निकटाद् प्रजतु तस्मात् स नावमारुह्य ततो व्याघुट्य जगाम।

XXXVIII तदानीं त्यक्तभूतमनुजस्तेन सड स्थातुं प्रार्थयाञ्चके।

XXXIX किन्तु तदर्थम् ईश्वरः कीदृङ्गुडकर्म डृतवान्। एति निवेशनं गत्वा विज्ञापय, यीशुः कथामेतां कथयित्वा तं विससर्णो ततः स प्रजित्वा यीशुस्तदर्थं यन्मडकर्म यकार तत् पुरस्य सर्व्वत्र प्रकाशयितुं प्रारेभे।

XL अथ यीशो परावृत्त्यागते लोकास्तं आदरेण जगद्गु र्यस्मान्ते सर्व्वे तमपेक्षाञ्चकिरे।

XLI तदनन्तरं यायीनभिन्तो भज्जगेडस्यैकोधिप आगत्य यीशोश्चरषायोः पतित्वा स्वनिवेशनागमनार्थं तस्मिन् विनयं यकार,

XLII यतस्तस्य द्वादशवर्षवयसका कन्यैकासीत्। सा मृतकल्याभवत्। ततस्तस्य गमनकाले मार्गे लोकांना मडान् समागमो अबूवा।

XLIII द्वादशवर्षाणि प्रदररोगग्रस्ता नाना वैदुश्चिकित्सिता सर्व्वस्वं व्यथित्वापि स्वास्थं न प्राप्ता या योषित् सा यीशोः पश्चादागत्य तस्य वस्त्रग्रन्थिं पस्पशी।

XLIV तस्मात् तत्क्षणात् तस्या रक्तस्रावो रुडः।

XLV तदानीं यीशुवरवटु केनाडं स्पृष्टः? ततोडनेडैरनङ्गीकृतं पितरस्तस्य सङ्गिनश्चावदन्, डे गुरो लोका निकटस्थाः सन्तस्तव देडे धर्षयन्ति, तथापि केनाडं स्पृष्टएति भवान् ड्रुतः पृच्छति?

XLVI यीशुः कथयामास, डेनाप्यडं स्पृष्टो, यतो मत्तः शक्तिं निर्गतंति मया निश्चितमजायि।

XLVII तदा सा नारी स्वयं न गुपेति विदित्वा कम्पमाना सती तस्य सम्भुपे पपात; येन निमित्तेन तं पस्पशी स्पर्शमात्राय्य येन प्रकारेण स्वस्थाभवत् तत् सर्व्वं तस्य साक्षादायप्यौ।

XLVIII ततः स तां जगाद डे कन्ये सुस्थिरा भव, तव विश्वासस्त्वां स्वस्थाम् अकार्षीत् त्वं क्षेमेण याडि।

XLIX यीशोरेतद्वाक्यवदनकाले तस्याधिपते निवेशनात् कश्चिद्व्लोक आगत्य तं बभाषे, तव कन्या मृता गुरुं मा ड्विवशाना।

L किन्तु यीशुस्तदाकष्यार्थधिपतिं व्याजडार, मा भैषीः डेवलं विश्वसिडि तस्मात् सा ज्वयिष्यति।

LII अथ तस्य निवेशने प्राप्ते स पितरं योडनं याडूब्रञ्च कन्याया मातरं पितरञ्च विना, अनयं कञ्चन प्रवेष्टुं वारयामास।

LIII अपरञ्च ये रुदन्ति विलपन्ति य तान् सर्व्वान् जगान् उवाच, यूयं मा रोदिए कन्या न मृता निद्राति।

LIII किन्तु सा निश्चितं मृतेति ज्ञात्वा ते तमुपजडसुः।

LIV पश्र्वात् स सर्वान् ढडिः कृत्वा कन्यायाः करौ धृत्वाञ्जुडुवे, डे कन्ये त्वमुत्तिष्ठ,

LV तस्मात् तस्याः प्राणेषु पुनरगतेषु सा तत्क्षणाद् उत्तस्थौ। तदानीं तस्यै किञ्चिद् ढक्ष्यं दातुम् आदिदेश।

LVI ततस्तस्याः पितरौ विस्मयं गतौ किन्तु स तावादिदेश घटनाया अेतस्याः कथां कस्मैयिदपि मा कथयतां

IX

I ततः परं स द्वादशशिष्यानाड्भ्यु भूतान् त्याजयितुं रोगान् प्रतिकर्तुञ्च तेष्यः शक्तिमाधिपत्यञ्च ददौ।

II अपरञ्च ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवाढं प्रकाशयितुम् रोगिणामारोग्यं कर्तुञ्च प्रेरणकाले तान् जगाद।

III यात्रार्थं यच्छिर्वस्त्रपुटकं ढक्ष्यं मुद्रा द्वितीयवस्त्रम्, अेषां किमपि मा गृह्णीता।

IV यूयञ्च यन्निवेशनं प्रविशथ नगरत्यागपर्यन्तं तन्निवेशने तिष्ठता।

V तत्र यदि कस्यचित् पुरस्य ढोका युष्माकमातिथ्यं न कुर्वन्ति तर्हि तस्मान्नगराद् गमनकाले तेषां विरुद्धं साक्ष्यार्थं युष्माकं

पदधूलौः सम्पातयता।

VI अथ ते प्रस्थाय सर्वत्र सुसंवाढं प्रयारयितुं पीडितान् स्वस्थान् कर्तुञ्च ग्रामेषु ढ्रमितुं प्रारेभिरे।

VII अेतर्हि डेरौद् राजा यीशोः सर्वकर्मिणां वार्तां श्रुत्वा ढृशमुद्विग्विजे

VIII यतः डेयिदुयुथोड्भनश्मशानादुदतिष्ठत्। डेयिदुयुः, अेलियो दर्शनं दत्तवान्; अेवमन्यढोका ऒयुः पूर्व्वीयः कश्चिद् ढविष्यद्वादी समुत्थितः।

IX किन्तु डेरौदुवाय योडनः शिरोडडमछिनदम् ददानीं यस्येदुक्कर्मिणां वार्तां प्राप्नोमि स कः? अथ स तं द्रष्टुम् अैच्छत्।

X अनन्तरं प्रेरिताः प्रत्यागत्य यानि यानि कर्माणि यङ्कुस्तानि यीशवे कथयामासुः ततः स तान् ढैत्सैदानामकनगरस्य विजनं स्थानं नीत्वा गुप्तं जगाम।

XI पश्र्वात् ढोकास्तद् विदित्वा तस्य पश्र्वादु ययुः; ततः स तान् नयन् ईश्वरीयराज्यस्य प्रसङ्गमुक्तवान्, येषां यिकित्सया प्रयोजनम् आसीत् तान् स्वस्थान् यकार य।

XII अपरञ्च दिवावसन्ने सति द्वादशशिष्या यीशोरन्तिकम् अेत्य कथयामासुः, वयमत्र प्रान्तरस्थाने तिष्ठाढः, ततो नगराणि ग्रामाणि गत्वा वासस्थानानि प्राप्य ढक्ष्यद्रव्याणि क्तुं जननिवडं ढवान् विसृजत्।

XIII तदा स ऒवाय, यूयढेव तान् ढेजयध्वं; ततस्ते प्रोयुरस्माकं निकटे डेवलं पञ्च पूषा द्वौ मत्स्यौ य विधान्ते, अतअेव स्थानान्तरम् दत्वा निमित्तढेतेषां ढक्ष्यद्रव्येषु न डीतेषु न ढवति।

XIV तत्र प्रायेण पञ्चसड्साणि पुरुषा आसन्।

XV तदा स शिष्यान् जगाद पञ्चाशत् पञ्चाशज्जनैः पंक्तीकृत्य तानुपवेशयत, तस्मात् ते तदनुसारेण सर्वढोकाणुपवेशयापासुः।

XVI ततः स तान् पञ्च पूषान् ढीनद्वयञ्च गृह्णीत्वा स्वर्गं विलोक्येश्वरगुणान् कीर्तयञ्च डे ढडुक्ता य ढोकेढ्यः परिवेषणार्थं शिष्येषु समर्पयाम्भूव।

XVII ततः सर्वे ढुक्त्वा तृप्तिं गता अवशिष्टानाञ्च द्वादश डल्लकान् संजगुडुः।

XVIII अथैकदा निर्जनं शिष्यैः सड् प्रार्थनाकाले तान् पप्रच्छ, ढोका ढां कं वदन्ति?

XIX ततस्ते प्रायुः, त्वां योडन्ढज्जकं वदन्ति; डेयित् त्वाम् अेलियं वदन्ति, पूर्व्वकालिकः कश्चिद् ढविष्यद्वादी श्मशानाद् ऒदतिष्ठद् दत्यपि डेयिद् वदन्ति।

XX तदा स ऒवाय, यूयं ढां कं वदथ? ततः पितर ऒकृतवान् त्वम् ईश्वरामिषिकतः पुरुषः।

XXI तदा स तान् दृडढादिदेश, कथामेतां कस्मैयिदपि मा कथयता।

XXII स पुनरुवाय, मनुष्यपुत्रेण वडुयातना ढोक्तव्याः प्राथीनढोकेः प्रधानयाज्जैरध्यापकैश्च सोवज्ञाय ङन्तव्यः किन्तु तृतीयदिवसे श्मशानात् तेनीत्यातव्यम्।

XXIII अपरं स सर्वानुवाय, कश्चिद् यदि ढढ पश्र्वादु गन्तुं वाञ्छति तर्हि स स्वं दाम्यतु, दिने दिने कुशं गृह्णीत्वा य ढढ पश्र्वादागच्छतु।

XXIV यतो यः कश्चित् स्वप्राणान् रिरक्षिष्यति स तान् डारयिष्यति, यः कश्चिन् ढदर्थं प्राणान् डारयिष्यति स तान् रक्षिष्यति।

XXV कश्चिद् यदि सर्वं जगत् प्राप्नोति किन्तु स्वप्राणान् डारयति स्वयं विनश्यति य तर्हि तस्य को ढाढः?

XXVI पुन र्यः कश्चिन् ढां ढढ वाड्यं वा ढज्जस्यदं ज्ञानाति मनुष्यपुत्रो यदा स्वस्य पितुश्च पवित्राणां दूतानाञ्च तेजोभिः परिवेष्टित आगमिष्यति तदा सोपि तं ढज्जस्यदं ज्ञास्यति।

XXVII किन्तु युष्मानडं यथार्थं वदामि, ईश्वरीयराजत्वं न दृष्यवा मृत्युं नास्वादेष्यन्ते, अेतादृशाः कियन्तो ढोका अत्र स्थनेडपि दृडुडयमानाः सन्ति।

XXVIII अेतदाप्यानकथनात् परं प्रायेणाष्टसु दिनेषु गतेषु स पितरं योडनं याङ्कुञ्च गृह्णीत्वा प्रार्थयितुं पर्वतढेकं समारुरोड।

XXIX अथ तस्य प्रार्थनकाले तस्य मुषाकृतिरन्यत्रा ञाता, तदीयं वस्त्रमुज्ज्वलशुकलं ज्ञातं।

XXX अपरञ्च ढूसु अेलियश्चोढो तेजस्विनी दृष्टौ।

XXXI तौ तेन यिडशढढ्युरे यो मृत्युः साधिष्यते तदीयां कथां तेन सारुडं कथयितुम् अरेढातो।

XXXII तदा पितराड्यः स्वस्य सङ्गिनी नद्वयाङ्कृष्टा आसन् किन्तु जगारित्वा तस्य तेजस्तेन सारुडम् ऒतिष्ठन्तौ जौनै य ददृशुः।

XXXIII अथ तथोरुढयो र्गमनकाले पितरो यीशुं ढढाषे, डे गुरोडस्माकं स्थानेडस्मिन् स्थितिः शुढा, तत अंका त्वदथा, अंका ढूसुार्था, अंका अेलियार्था, दति तिस्रः कुट्योस्माभि निम्नीयन्तां, दढां कथां स न विविच्य कथयामास।

XXXIV अपरञ्च तद्वाक्यवदनकाले पयोद अेक आगत्य तेषामुपरि छायां यकार, ततस्तन्मध्ये तयोः प्रवेशात् ते शशङ्कुरे।

XXXV तदा तस्मात् पयोदाद् दयमाकाशीया वाणी निर्जगाम, ढमायं प्रियः पुत्र अेतस्य कथायां ढनो निधत्ता।

XXXVI दति शब्दे ञाते ते यीशुढेकङ्किं ददृशुः किन्तु ते तदानीं तस्य दर्शनस्य वायढेकामपि ढोक्त्वा ढनःसु स्थापयामासुः।

XXXVII परेडडनि तेषु तस्माच्छेलाद् अवडडेषु तं साक्षात् कर्तुं ढडवढो ढोका आजगुः।

XXXVIII तेषां मध्याद् अेको ज्ञन ङर्यैरुवाय, डे गुरो अडं वनयं करोमि मम पुत्रं प्रति कृपादृष्टिं करोतु, मम स अेवैकः पुत्रः।
XXXIX भूतेन धृतः सन् प्रं प्रसभं यीशुष्यं करोति तन्मुभात् डेणानि गिर्गच्छन्ति य, भूत एत्थं विदार्यं डिविष्यत्वा प्रायशस्तं न त्यजति।

XL तस्मात् तं भूतं त्याजयितुं तव शिष्यसमीपे न्यवेद्यं किन्तु ते न शेकुः।
XLI तदा यीशुरवादीतु, रे आविश्वासिन् विपथगामिन् वंश कतिकालान् युष्माभिः सड् स्थास्याम्यडं युष्माकम् आचरणानि य सडिष्ये? तव पुत्रमिडानया।

XLII ततस्तस्मिन्नागतमात्रे भूतस्तं भूमौ पातयित्वा विददार; तदा यीशुस्तममेध्यं भूतं तर्जयित्वा बालकं स्वस्थं कृत्वा तस्य पितरि समर्पयामास।

XLIII ईश्वरस्य मडशक्तिम् एमां विलोक्य सर्व्वे यमय्यकुः; एत्थं यीशोः सर्व्वान्भिः क्रियाभिः सर्व्वैर्लोकैराश्वर्य्यं मन्यमाने सति स शिष्यान् बभाषे,

XLIV कथेयं युष्माकं कर्षुषु प्रविशतु, मनुष्यपुत्रो मनुष्याणां करेषु समर्पयिष्यते।

XLV किन्तु ते तां कथां न बुबुधिरे, स्पष्टत्वाभावात् तस्या अन्निप्रायस्तेषां बोधगम्यो न बभूव; तस्या आशयः क एत्थपि ते भयात् प्रष्टुं न शेकुः।

XLVI तदनन्तरं तेषां मध्ये कः श्रेष्ठः कथामेतां गुडित्वा ते मिथो विवादं यकुः।

XLVII ततो यीशुस्तेषां मनोन्निप्रायं विदित्वा बालकमेकं गुडित्वा स्वस्य निकटे स्थापयित्वा तान् जगाड,

XLVIII यो ज्ञनो मम नाम्नास्य बालास्यातिथ्यं विदधाति स ममातिथ्यं विदधाति, यश्र ममातिथ्यं विदधाति स मम प्रेरकस्यातिथ्यं विदधाति, युष्माकं मध्येयः स्वं सर्व्वस्मात् सुद्रे ज्ञानीते स अेव श्रेष्ठो भविष्यति।

XLIX अपरञ्च योडन् व्याजडार डे प्रभेता तव नाम्ना भूतान् त्याजयन्तं मानुषम् अेकं दृष्टवन्तो वयं, किन्त्वस्माकम् अपश्चाद् गामित्वात् तं न्यषेधाम्। तदानीं यीशुरुवाय,

L तं मा निषेधत, यतो यो ज्ञनोस्माकं न विपक्षः स अेवास्माकं सपक्षो भवति।

LI अनन्तरं तस्यारोडणसमय उपस्थिते स स्थिरयेता यिश्शालमं प्रति यात्रां कर्तुं निश्चित्यात्रे दूतान् प्रेषयामास।

LII तस्मात् ते गत्वा तस्य प्रयोजनीयद्रव्याणि संग्रहीतुं शोमिरोणीयानां ग्रामं प्रविविशुः।

LIII किन्तु स यिश्शालमं नगरे याति ततो डेतो लोकास्तस्यातिथ्यं न यकुः।

LIV अतअेव याकुव्योडनौ तस्य शिष्यौ तद् दृष्ट्वा जगदतुः, डे प्रभो अेलियो यथा यकार तथा वयमपि किं गणगाड् आगन्तुम् अेतान् भस्मीकर्तुञ्च वह्निमाज्ञापयामः? भवान् किमिच्छति?

LV किन्तु स मुषं परावर्त्यं तान् तर्जयित्वा गदितवान् युष्माकं मनोभावः कः, एति यूयं न ज्ञानीथा।

LVI मनुजसुतो मनुजानां प्राणान् नाशयितुं नागच्छतु, किन्तु रक्षितुम् आगच्छतु। पश्चाद् एतत्रग्रामं ते ययुः।

LVII तदनन्तरं पथि गमनकाले ज्ञन अेकस्तं बभाषे, डे प्रभो भवान् यत्र याति भवता सडाडमपि तत्र यास्यामि।

LVIII तदानीं यीशुस्तमुवाय, गोमाधूनां गर्ता आसते, विडायसीयविडगाणां नीडानि य सन्ति, किन्तु मानवतनयस्य शिरः स्थापयितुं स्थानं नास्ति।

LIX ततः परं स एतत्रज्ञनं जगाड, त्वं मम पश्चाद् अेडि; ततः स उवाय, डे प्रभो पूर्वं पितरं श्मशाने स्थापयितुं मामादृशतु।

LX तदा यीशुरुवाय, मृता मृतान् श्मशाने स्थापयन्तु किन्तु त्वं गत्वेश्वरीयराज्यस्य कथां प्रचारया।

LXI ततोऽन्यः कथयामास, डे प्रभो मयापि भवतः पश्चाद् गंस्यते, किन्तु पूर्वं मम निवेशनस्य परिजानानाम् अनुमतिं ग्राहीतुम् अडमादृशैर्भवंत।

LXII तदानीं यीशुस्तं प्रोक्तवान्, यो ज्ञनो लाड्रवे करमर्पयित्वा पश्चात् पश्यति स ईश्वरीयराज्यं नार्हति।

X

I ततः परं प्रभुरपरान् सप्ततिशिष्यान् नियुज्य स्वयं यानि नगराणि यानि स्थानानि य गमिष्यति तानि नगराणि तानि स्थानानि य प्रति ड्डी ड्डी ज्ञनी प्रडितवान्।

II तेभ्यः कथयामास य शस्यानि बडूनीति सत्यं किन्तु छेडका अल्पे; तस्माद्धेतोः शस्यक्षेत्रे छेडकान् अपरानपि प्रेषयितुं क्षेत्रस्वामिनं प्रार्थयध्वं।

III यूयं यात, पश्यत, वृकाणां मध्ये मेषशावकानि व युष्मान् प्रडिणोमि।

IV यूयं सुद्रे मडद वा वसनसम्पुटकं पादुकाश्च मा गुह्नीत, मार्गमध्ये कमपि मा नमत या।

V अपरञ्च यूयं यद् यत् निवेशनं प्रविशथ तत्र निवेशनस्यास्य मड्रुलं भूयादिति वाक्यं प्रथमं वदत।

VI तस्मात् तस्मिन् निवेशने यदि मड्रुलपात्रं स्थास्यति तर्हि तन्मड्रुलं तस्य भविष्यति, नोयेत् युष्मान् प्रति परावर्त्तयते।

VII अपरञ्च ते यत्किञ्चिद् दास्यन्ति तदेव भुक्त्वा पीत्वा तस्मिन्निवेशने स्थास्यथ; यतः कम्मकारी ज्ञनो भूतिम् अर्हति; गृडाड् गुडं मा यास्यथा।

VIII अन्यस्य युष्मासु किमपि नगरं प्रविष्टेषु लोका यदि युष्माकम् आतिथ्यं करिष्यन्ति, तर्हि यत् पाधम् उपस्थास्यन्ति तदेव प्राडिष्यथा।

IX तन्नगरस्थान् रोगिणः स्वस्थान् करिष्यथ, ईश्वरीयं राज्यं युष्माकम् अन्तिकम् आगमत् कथामेताञ्च प्रचारयिष्यथा।

X किन्तु किमपि पुरं युष्मासु प्रविष्टेषु लोका यदि युष्माकम् आतिथ्यं न करिष्यन्ति, तर्हि तस्य नगरस्य पन्थानं गत्वा कथामेतां वडिष्यथ,

XI युष्माकं नगरीया या धूल्योडस्मासु समलगन् ता अपि युष्माकं प्रातिकूल्येन साक्ष्यार्थं सम्पातयामः; तथापीश्वरराज्यं युष्माकं समीपम् आगतम् एति निश्चितं ज्ञनीत।

XII अडं युष्मत्स्यं यथार्थं कथयामि, विचारदिने तस्य नगरस्य दशातः सिद्धोमो दशा सह्या भविष्यति।

XIII હા કોરાસીનું નગર, હા હા બૈત્સૈદાનગર યુવયોર્મધ્યે યાદૃશાનિ આશ્ચર્યાણિ કર્માણ્યક્રિયન્ત, તાનિ કર્માણિ યદિ સોરસીદોનો નગરયોરકારિચ્ચન્ત, તદા ઇતો બહુદિનપૂર્વે તન્નિવાસિનઃ શણવસ્ત્રાણિ પરિધાય ગાત્રેષુ ભસ્મ વિલિખ્ય સમુપવિશ્ય સમખેત્સ્યન્તા

XIV અતો વિચારદિવસે યુષ્માકં દશાતઃ સોરસીદોન્નિવાસિનાં દશા સદ્ધા ભવિષ્યતિ

XV હે કફર્નાહૂમ્, ત્વં સ્વર્ગે યાવદ્ ઉન્નતા કિન્તુ નરકં યાવત્ ન્યગ્ભવિષ્યસિ

XVI યો જનો યુષ્માકં વાક્યં ગૃહ્ણાતિ સ મમૈવ વાક્યં ગૃહ્ણાતિ; કિન્તુ યો જનો યુષ્માકમ્ અવજ્ઞાં કરોતિ સ મમૈવાવજ્ઞાં કરોતિ; યો જનો મમાવજ્ઞાં કરોતિ ય સ મત્પરકસ્યૈવાવજ્ઞાં કરોતિ

XVII અથ તે સપ્તતિશિષ્યા આનન્દેન પ્રત્યાગત્ય કથયામાસુઃ, હે પ્રભો ભવતો નામ્ના ભૂતા અપ્યસ્માકં વશીભવન્તિ

XVIII તદાનીં સ તાન્ જગાદ, વિદ્યુતમિવ સ્વર્ગાત્ પતન્તં શૈતાનમ્ અદર્શમ્

XIX પશ્યત સર્પાન્ વૃશ્ચિકાન્ રિપોઃ સર્વપરાક્રમાંશ્ચ પદતલૈ દલયિતું યુષ્મભ્યં શક્તિં દદામિ તસ્માદ્ યુષ્માકં કાપિ હાનિ ન ભવિષ્યતિ

XX ભૂતા યુષ્માકં વશીભવન્તિ, એતન્નિમિત્તત્ મા સમુલ્લસત, સ્વર્ગે યુષ્માકં નામાનિ લિખિતાનિ સન્તીતિ નિમિત્તં સમુલ્લસતા

XXI તદ્દટિકાયાં યીશુ મનસિ જાતાહ્લાદઃ કથયામાસઃ હે સ્વર્ગપૃથિવ્યોરેકાધિપતે પિતસ્ત્વં જ્ઞાનવતાં વિદુષાન્ લોકાનાં પુસ્તાત્ સર્વમેતદ્ અપ્રકાશ્ય બાલકાનાં પુસ્તાત્ પ્રાકાશય એતસ્માદ્દેતોસ્ત્વાં ધન્યં વદામિ, હે પિતરિત્યં ભવતુ યદ્ એતદેવ તવ ગોચર ઉત્તમમ્

XXII પિત્રા સર્વાણિ મયિ સમર્પિતાનિ પિતરં વિના કોપિ પુત્રં ન જાનાતિ કિન્તુ પુત્રં વિના યસ્મે જનાય પુત્રસ્તં પ્રકાશિતવાન્ તન્ન જાનાતિ

XXIII તપઃ પરં સ શિષ્યાન્ પ્રતિ પરાવૃત્ય ગુપ્તં જગાદ, યૂયમેતાનિ સર્વાણિ પશ્યથ તતો યુષ્માકં ચક્ષુષિ ધન્યાનિ

XXIV યુષ્માનહં વદામિ, યૂયં યાનિ સર્વાણિ પશ્યથ તાનિ બહવો ભવિષ્યદ્વાદિનો ભૂપતયશ્ચ દ્રષ્ટુમિચ્છન્તોપિ દ્રષ્ટું ન પ્રાપ્નુવન્, યુષ્માભિ યાં યાઃ કથાશ્ચ શ્રૂયન્તે તાઃ શ્રોતુમિચ્છન્તોપિ શ્રોતું નાલભન્તા

XXV અનન્તરમ્ એકો વ્યવસ્થાપક ઉત્થાય તં પરીક્ષિતું પપ્રચ્છ, હે ઉપદેશક અનન્તાયુષઃ પ્રાપ્તયે મયા કિં કરણીયં?

XXVI યીશુઃ પ્રત્યુવાચ, અત્રાયૈ વ્યવસ્થાયાં કિં લિખિતમસ્તિ? ત્વં કીદ્દુઃ પઠસિ?

XXVII તતઃ સોવદત્, ત્વં સર્વાન્તઃકરણીઃ સર્વપ્રાણીઃ સર્વશક્તિભિઃ સર્વચિત્તૈશ્ચ પ્રભો પરમેશ્વરે પ્રેમ કુરુ, સમીપવાસિનિ સ્વવત્ પ્રેમ કુરુ યા

XXVIII તદા સ કથયામાસ, ત્વં યથાર્થ પ્રત્યવોચઃ, ઇત્યમ્ આચર તેનેવ જીવિષ્યસિ

XXIX કિન્તુ સ જનઃ સ્વં નિર્દોષં જ્ઞાપયિતું યીશું પપ્રચ્છ, મમ સમીપવાસી કઃ? તતો યીશુઃ પ્રત્યુવાચ,

XXX એકો જનો ધિરૂશાલમ્પુરાદ્ ધિરીહોપુરં યાતિ, એતર્હિ દસ્યુનાં કરેષુ પલિતે તે તસ્ય વસ્ત્રાદિકં હતવન્તઃ તમાહત્ય મૃતપ્રાયં કૃવા ત્યક્ત્વા યયુઃ

XXXI અકસ્માદ્ એકો યાજ્ઞકસ્તેન માર્ગેણ ગચ્છન્ તં દૃષ્ટ્વા માર્ગાન્યપાર્શ્વેન જગામા

XXXII ઇત્યમ્ એકો લેવીયસ્તત્સ્થાનં પ્રાપ્ય તસ્યાન્તિકં ગત્વા તં વિલોક્યાન્યેન પાર્શ્વેન જગામા

XXXIII કિન્ત્વેકઃ શોમિરોણીયો ગચ્છન્ તત્સ્થાનં પ્રાપ્ય તં દૃષ્ટ્વાદ્યથતા

XXXIV તસ્યાન્તિકં ગત્વા તસ્ય ક્ષતેષુ તેલં દ્રાક્ષારસશ્ચ પ્રક્ષિપ્ય ક્ષતાનિ બદ્ધ્વા નિજ્વાહનોપરિ તમુપવેશ્ય પ્રવાસીયગૃહમ્ આનીય તં સિષેવે

XXXV પરસ્મિન્ દિવસે નિજગમનકાલે દ્વૌ મુદ્રાપાદૌ તદ્ગૃહસ્વામિને દત્ત્વાવદત્ જનમેનં સેવસ્વ તત્ર યોડધિકો વ્યયો ભવિષ્યતિ તમહં પુનરાગમનકાલે પરિશોત્સ્યામિ

XXXVI એષાં ત્રયાણાં મધ્યે તસ્ય દસ્યુહસ્તપતિતસ્ય જનસ્ય સમીપવાસી કઃ? ત્વયા કિં બુદ્ધ્યતે?

XXXVII તતઃ સ વ્યવસ્થાપકઃ કથયામાસ યસ્તસ્મિન્ દયાં ચકારા તદા યીશુઃ કથયામાસ ત્વમપિ ગત્વા તથાચરા

XXXVIII તતઃ પરં તે ગચ્છન્ત એકં ગ્રામં પ્રવિવિશુઃ; તદા મર્થાનામા સ્ત્રી સ્વગૃહે તસ્યાતિથ્યં ચકારા

XXXIX તસ્માત્ મરિયમ્ નામધેયા તસ્યા ભગિની યીશોઃ પદસમીપ ઉવવિશ્ય તસ્યોપદેશકયાં શ્રોતુમારેભે

XL કિન્તુ મર્થા નાનાપરિચર્યાયાં વ્યગ્રા ભૂવન્ તસ્માદ્દેતોસ્તસ્ય સમીપમાગત્ય બભાષે; હે પ્રભો મમ ભગિની કેવલં મમોપરિ સર્વકર્માણાં ભારમ્ અર્પિતવતી તત્ર ભવતા કિન્ચિદપિ ન મનો નિધીયતે કિમ્? મમ સાહાય્યં કર્તુ ભવાન્ તામાદેશતુ

XLI તતો યીશુઃ પ્રત્યુવાચ હે મર્થે હે મર્થે, ત્વં નાનાકાર્યેષુ ચિન્તિતવતી વ્યગ્રા યાસિ,

XLII કિન્તુ પ્રયોજનીયમ્ એકમાત્રમ્ આસ્તો અપરન્ન યમુત્તમં ભાગં કોપિ હર્તુ ન શક્નોતિ સચેવ મરિયામ વ્તાઃ

XI

I અનન્તરં સ કસ્મિન્શ્ચિત્ સ્થાને પ્રાર્થયત તત્સમાપ્તૌ સત્યાં તસ્યેકઃ શિષ્યસ્તં જગાદ હે પ્રભો યોહન્ યથા સ્વશિષ્યાન્ પ્રાર્થયિતુમ્ ઉપદિષ્ટવાન્ તથા ભવાનાપ્યસ્માન્ ઉપદિશતુ

II તસ્માત્ સ કથયામાસ, પ્રાર્થનકાલે યૂયમ્ ઇન્દ્ર્ય કથયધ્વં, હે અસ્માકં સ્વર્ગસ્થપિતસ્તવ નામ પૂજ્યં ભવતુ; તવ રાજત્વં ભવતુ; સ્વર્ગે યથા તથા પૃથિવ્યામપિ તવેચ્છયા સર્વ્યં ભવતુ

III પ્રત્યહમ્ અસ્માકં પ્રયોજનીયં ભોજ્યં દેહિ

IV યથા વયં સર્વાન્ અપરાધિનઃ ક્ષમામહે તથા ત્વમપિ પાપાન્યસ્માકં ક્ષમસ્વા અસ્માન્ પરીક્ષાં માનય કિન્તુ પાપાત્મનો રક્ષા

V પશ્ચાત્ સોપરમપિ કથિતવાન્ યદિ યુષ્માકં કસ્યચિદ્ બન્ધુસ્તિષ્ઠતિ નિશીથે ય તસ્ય સમીપં સ ગત્વા વદતિ,

VI હે બન્ધો પથિક એકો બન્ધુ મમ નિવેશનમ્ આયાતઃ કિન્તુ તસ્યાતિથ્યં કર્તુ મમાન્તિકં કિમપિ નાસ્તિ, અતએવ પૂષત્રયં મહ્યમ્ ઋણં દેહિ;

VII तदा स यदि गूढमध्यात् प्रतिवदति मां मा क्लिशन. छदानीं द्वारं रुद्धं शयने मया सह बालकाश्च तिष्ठन्ति तुभ्यं दातुम्
उत्थातुं न शक्नोमि.

VIII तर्हि युष्मानदं वदामि. स यदि मित्रतया तस्मै किमपि दातुं नोत्तिष्ठति तथापि वारं वारं प्रार्थनात् उत्थापितः सन् यस्मिन्
तस्य प्रयोजनं तदेव दास्यति।

IX अतः कारणात् कथयामि, यायध्वं ततो युष्मभ्यं दास्यते, मृगयध्वं तत् उद्देशं प्राप्स्यथ, द्वारम् आहृत ततो युष्मभ्यं द्वारं
मोक्षयते।

X यो यायते स प्राप्नोति, यो मृगयते स अवेदोद्देशं प्राप्नोति, यो द्वारम् आहृति तदर्थं द्वारं मोक्षयते।

XI पुत्रेण पूषे यायिते तस्मै पाषाणं ददाति वा मत्स्ये यायिते तस्मै सर्पं ददाति

XII वा आहृते यायिते तस्मै वृश्चिकं ददाति युष्माकं मध्ये क अन्तादृशः पितास्ते?

XIII तस्मादेव यूयमभद्रा अपि यदि स्वस्वबालकेभ्य उत्तमानि द्रव्याणि दातुं ज्ञानीय तर्ह्यस्माकं स्वर्गस्थः पिता निजयायकेभ्यः
किं पवित्रम् आत्मानं न दास्यति?

XIV अन्तरं यीशुना कस्माच्चिद् अस्मिन् मूकभूते त्याजिते सति स भूतत्यक्तो मानुषो वाक्यं वक्तुम् आरेभे; ततो लोकाः
सकला आश्चर्यं मेनिरे।

XV किन्तु तेषां केचिद्भूयुर्जनोंयं बालसिबूबा अर्थाद् भूतराजेन भूतान् त्याजयति।

XVI तं परीक्षितुं केचिद् आकाशीयम् अकं चिह्नं दर्शयितुं तं प्रार्थयाञ्चक्रिरे।

XVII तदा स तेषां मनःकल्पनां ज्ञात्वा कथयामास, कस्यचिद् राज्ञस्य लोका यदि परस्परं विरुन्धन्ति तर्हि तद् राज्यम् नश्यति;
केचिद् गूढस्था यदि परस्परं विरुन्धन्ति तर्हि तेषु नश्यन्ति।

XVIII तथैव शैतानपि स्वलोकां यदि विरुणाद्धि तदा तस्य राज्यं कथं स्थास्यति? बालसिबूबाहं भूतान् त्याजयामि यूयमिति
वदथा।

XIX यद्यहं बालसिबूबा भूतान् त्याजयामि तर्हि युष्माकं सन्तानाः केन त्याजयन्ति? तस्मात् तथैव कथाया अतस्या
विचारयितारो भविष्यन्ति।

XX किन्तु यद्यहम् ईश्वरस्य पराक्रमेण भूतान् त्याजयामि तर्हि युष्माकं निकटम् ईश्वरस्य राज्यमवश्यम् उपतिष्ठति।

XXI बलवान् पुमान् सुसञ्जमानो यतिकालं निजद्वारिकां रक्षति ततिकालं तस्य द्रव्यं निरुपद्रवं तिष्ठति।

XXII किन्तु तस्माद् अधिकबलः कश्चिदागत्य यदि तं जयति तर्हि येषु शस्त्रास्त्रेषु तस्य विश्वास आसीत् तानि सर्वाणि हत्वा
तस्य द्रव्याणि गृह्णाति।

XXIII अतः कारणाद् यो मम सपक्षो न स विपक्षः, यो मया सह न संगृह्णाति स विकिरति।

XXIV अपरञ्च अमेध्यभूतो मानुषस्यान्तर्निर्गत्य शुष्कस्थाने भ्रान्तो विश्रामं मृगयते किन्तु न प्राप्य वदति मम यस्माद् गूढद्
आगतोहं पुनस्तद् गूढं परावृत्त्य यामि।

XXV ततो गत्वा तद् गूढं माञ्जितं शोभितञ्च दृष्ट्वा

XXVI तत्क्षणात् अपगत्य स्वस्मादपि दुर्भतीन् अपरान् सप्तभूतान् सङ्गनयति ते य तद्गूढं पविश्य निवसन्ति। तस्मात् तस्य
मनुष्यस्य प्रथमदशातः शेषदशा दुःपतरा भवति।

XXVII अस्याः कथायाः कथनकाले जन्ततामध्वस्था कायिन्नारी तमुच्यैःस्वरं प्रोवाय, या योषित् त्वां गवर्भेडधारयत्
स्तन्यमपाययस्य सैव धन्या।

XXVIII किन्तु सोकथयत् ये परमेश्वरस्य कथां श्रुत्वा तदनुत्तुपम् आचरन्ति तथैव धन्याः।

XXIX ततः परे तस्यान्तिके बहुलोकानां समागमे जाते स वक्तुमारेभे, आधुनिका दुष्टलोकानिहं द्रष्टुमिच्छन्ति किन्तु
यूनरभविष्यद्वादिनश्चिह्नं विनान्यत् किञ्चिच्चिह्नं तान् न दर्शयिष्यते।

XXX यूनस् तु यथा नीनिवीयलोकानां समीपे चिह्नरूपोभवत् तथा विद्यमानलोकानाम् अेषां समीपे मनुष्यपुत्रोपि चिह्नरूपो
भविष्यति।

XXXI विचारसमये छदानीन्तनलोकानां प्रातिद्वयेन दक्षिणार्धेशीया राज्ञी प्रोत्थाय तान् दक्षिणः करिष्यति, यतः सा राज्ञी
सुलेमान उपदेशकथां श्रोतुं पृथिव्याः सीमात् आगच्छत् किन्तु पश्यत सुलेमानोपि गुरतर अको जनोंडस्मिन् स्थाने विद्यते।

XXXII अपरञ्च विचारसमये नीनिवीयलोका अपि वर्तमानकालिकानां लोकानां वैपरीत्येन प्रोत्थाय तान् दक्षिणः करिष्यन्ति,
यतो हेतोरते यूनसो वाक्यात् यित्नां परिवर्तयामासुः किन्तु पश्यत यूनसोतिगुरतर अको जनोंडस्मिन् स्थाने विद्यते।

XXXIII प्रदीपं प्रज्वाल्य द्रोणस्याधः कुत्रापि गुप्तस्थाने वा कोपि न स्थापयति किन्तु गूढप्रवेशिभ्यो दीप्तिं दत्तं दीपाधारोपर्य्येव
स्थापयति।

XXXIV हेडस्य प्रदीपश्चस्तस्मादेव यक्षु र्थिद प्रसन्नं भवति तर्हि तव सर्वशरीरे दीप्तिमद् भविष्यति किन्तु यक्षु र्थिद मलीमसं
तिष्ठति तर्हि सर्वशरीरे सान्धकारं स्थास्यति।

XXXV अस्मात् कारणात् तवानःस्थं ज्योति र्थथान्धकारमयं न भवति तदर्थं सावधानो भव।

XXXVI यतः शरीरस्य कुत्राप्यंशे सान्धकारं न जाते सर्वं यदि दीप्तिमत् तिष्ठति तर्हि तुभ्यं दीप्तिदायिप्रोज्ज्वलन् प्रदीप एव
तव सर्वशरीरे दीप्तिमद् भविष्यति।

XXXVII अतत्कथायाः कथनकाले किरुश्येको लेजनाय तं निमन्त्रयामास, ततः स गत्वा लोक्तुम् उपविवेश।

XXXVIII किन्तु भोजनात् पूर्वं नामाङ्गीत् अतद् दृष्ट्वा स किरुश्याश्चर्यं मेने।

XXXIX तदा प्रभुस्तं प्रोवाय यूयं किरुशिंलोकाः पानपात्राणां भोजनपात्राणाञ्च बलिः परिष्कुरुथ किन्तु युष्माकमन्त दौर्गत्यै
दुष्क्रियाभिश्च परिपूर्णं तिष्ठति।

XL हे सर्वे निर्बोधा यो बलिः ससर्ज स अवे किमन्त न ससर्ज?

XLI तत अवे युष्माभिरन्तःकरणं (ईश्वराय) निवेद्यतां तस्मिन् कृते युष्माकं सर्वाणि श्रुयितां यास्यन्ति।

XLII किन्तु छन्तु किंशिशिगण्णा यूर्यं न्यायम् ईश्वरे प्रेम य परित्यज्य पोदिनाया अरुदादीनां सर्वेषां शाकानाञ्च दशमांशान् दन्त्य
किन्तु प्रथमं पालयित्वा शेषस्यालङ्घनं युष्माकम् उचितमासीत्।

XLIII हा हा किंशिशिनो यूर्यं भज्जनगेढं प्रोच्यासने आपाणेषु य नमस्कारेषु प्रीयध्वो

XLIV वत कपटिनोऽध्यापकाः किंशिनश्च लोकायत् श्मशानम् अनुपलभ्य तद्गुपरि गच्छन्ति यूयम् तादृगप्रकाशितश्मशानवाद्
भवथा

XLV तदानीं व्यवस्थापकानाम् अेका यीशुमवदत्, हे उपदेशक वाक्येनेदृशेनास्मास्वपि दौषम् आरोपयसि।

XLVI ततः स उवाच, हा हा व्यवस्थापका यूयम् मानुषाणाम् उपरि दुःसहान् भारान् न्यस्यथ किन्तु स्वयम् अेकाद्गुल्यापि
तान् भारान् न स्पृशथा

XLVII छन्तु युष्माकं पूर्वपुरुषा यान् भविष्यद्वादिनोऽवधिषुस्तेषां श्मशानानि यूयं निम्मांथा

XLVIII तेनैव यूयं स्वपूर्वपुरुषाणां कर्माणि संभन्यध्वे तदेव सप्रमाणां कुरुथ य, यतस्ते तानवधिषुः यूयं तेषां श्मशानानि
निम्मांथा

XLIX अतएव ईश्वरस्य शास्त्रे प्रोक्तमस्ति तेषामन्तिके भविष्यद्वादिनः प्रेरितांश्च प्रेषयिष्यामि ततस्ते तेषां कांश्चन छनिष्यन्ति
कांश्चन ताडिष्यन्ति।

I अतस्मात् कारणात् ङाभिलः शोषितपातमारभ्य मन्टिर्यज्ञवधो र्मध्वे छतस्य सिपरियस्य रक्तपातपर्यन्तं

LI जगतः सृष्टिमारभ्य पृथिव्यां भविष्यद्वादिनां यतिरक्तपाता ज्ञातास्ततीनाम् अपराधदण्डा अेषां वर्तमानलोकानां
भविष्यन्ति, युष्मानहं निश्चितं वदामि सर्वे दण्डा वंशस्यास्य भविष्यन्ति।

LII हा हा व्यवस्थापका यूयं ज्ञानस्य कुञ्जिकां हत्वा स्वयं न प्रविष्टा ये प्रवेष्टुञ्च प्रयासिनस्तानपि प्रवेष्टुं वारितवन्तः।

LIII छत्यं कथाकथनाद् अध्यापकाः किंशिनश्च सतर्काः।

LIV सन्तस्तमपवदितुं तस्य कथाया दौषं धर्त्तमिच्छन्तो नानाप्यानकथनाय तं प्रवर्त्तयितुं कोपयितुञ्च प्रारेभिरे।

XII

I तदानीं लोकाः सडञ्चं सडञ्चम् आगत्य समुपस्थितास्तत अेडेको ऽन्येषामुपरि पतितुम् उपयकम्; तदा यीशुः शिष्यान् ब्रभाषे,
यूर्यं किंशिनानां किण्ववृत्तपटये विशेषेण सावधानास्तिष्ठत।

II यतो यत्र प्रकाशयिष्यते तदारण्यं वस्तु किमपि नास्ति; तथा यत्र ज्ञास्यते तद् गुप्तं वस्तु किमपि नास्ति।

III अन्धकारे तिष्ठन्तो याः कथा अकथयत ताः सर्वाः कथा दीप्तौ श्रोष्यन्ते निर्जने कर्णौ य यदकथयत गृहपृष्ठात् तत्
प्रयारयिष्यते।

IV हे बन्धवो युष्मानहं वदामि, ये शरीरस्य नाशं विना किमप्यपरं कर्तुं न शक्नुवन्ति तेभ्यो मा लौष्ट।

V तर्हि कस्माद् भेतव्यम् छत्यहं वदामि, यः शरीरं नाशयित्वा नरकं निक्षेपुं शक्नोति तस्मादेव भयं कुरुत, पुनरपि वदामि
तस्मादेव भयं कुरुत।

VI पञ्च यटकपक्षिणः किं द्वाभ्यां ताभ्रजण्डाभ्यां न विकीर्यन्ते? तथापीश्वरस्तेषाम् अेकमपि न विस्मरति।

VII युष्माकं शिरःकेशा अपि गणितः सन्ति तस्मात् मा विभीत बडुयटकपक्षिभ्योपि यूयं बडुमूल्याः।

VIII अपरं युष्मभ्यं कथयामि यः कश्चिन् मानुषाणां साक्षान् मां स्वीकरोति मनुष्यपुत्र ईश्वरदूतानां साक्षात् तं स्वीकरीष्यति।

IX किन्तु यः कश्चिन्मानुषाणां साक्षान्मां अस्वीकरोति तम् ईश्वरस्य दूतानां साक्षाद् अहम् अस्वीकरीष्यामि।

X अन्त्ययः यः कश्चिन् मनुजसुतस्य निन्दाभावेन काञ्चित् कथां कथयति तस्य तत्पापस्य भोयनं भविष्यति किन्तु यदि कश्चित्
पवित्रम् आत्मानं निन्दति तर्हि तस्य तत्पापस्य भोयनं न भविष्यति।

XI यदा लोका युष्मान् भज्जनगेढं विचारकर्तृराज्यकर्तृणां सम्भुञ्च नेष्यन्ति तदा केन प्रकारेण किमुत्तरं वहिष्यथ किं कथयिष्यथ
येत्यत्र मा यिन्त्यतः।

XII यतो युष्माभिर्यद् यद् वक्तव्यं तत् तस्मिन् समयमेव पवित्र आत्मा युष्मान् शिक्षयिष्यति।

XIII ततः परं जनतामध्यस्थः कश्चिज्जन्तस्त्वं जगाद् हे गुरो मया सड पैतृकं धनं विभक्तुं मम भ्रातरमाज्ञापयतु भवान्।

XIV किन्तु स तमवदत् हे मनुष्य युवयो विरियारं विभागञ्च कर्तुं मां को नियुक्तवान्?

XV अनन्तरं स लोकानवदत् लोभे सावधानाः सतर्काश्च तिष्ठत, यतो बडुसम्पत्तिप्राप्त्या मनुष्यस्यायुर् न भवति।

XVI पश्चाद् दृष्टान्तकथामुत्थाप्य कथयामास, अेकस्य धनिनो भूमौ बडुनि शस्यानि ज्ञातानि।

XVII ततः स मनसा यिन्त्यित्वा कथयाम्बभूव ममैतानि समुत्पन्नानि द्रव्याणि स्थापयितुं स्थानं नास्ति किं करिष्यामि?

XVIII ततोवदद् छत्यं करिष्यामि, मम सर्वभाण्डागाराणि भडुक्त्वा बृहद्भाण्डागाराणि निम्मांथ तन्मध्ये सर्वकुलानि द्रव्याणि
य स्थापयिष्यामि।

XIX अपरं निज्जमनो वहिष्यामि, हे मनो बडुवत्सरार्थं नानाद्रव्याणि सञ्चितानि सन्ति विश्रामं कुरु लुक्त्वा पीत्वा कौतुकञ्च
कुरा किन्वीश्वरस्त्वं अवदत्,

XX रे निर्बाध अद्य रात्रौ तव प्राणारुत्वतो नेष्यन्ते तत अेतानि यानि द्रव्याणि त्वयासाहितानि तानि कस्य भविष्यन्ति?

XXI अतएव यः कश्चिद् ईश्वरस्य समीपे धनसञ्चयमकृत्वा केवलं स्वनिक्टे सञ्चयं करोति सोपि तादृशः।

XXII अथ स शिष्येभ्यः कथयामास, युष्मानहं वदामि, किं जाहिष्यामः? किं परिधास्यामः? छत्युक्त्वा ञ्चवनस्य शरीरस्य यार्थं
यिन्तां मा कार्थं।

XXIII भक्ष्याञ्चणवन् भूषणारण्यरीरञ्च श्रेष्ठं भवति।

XXIV काकपक्षिणां कार्यं विचारयत, ते न वपन्ति शस्यानि य न छिन्दन्ति, तेषां भाण्डागाराणि न सन्ति कोषाश्च न सन्ति,
तथापीश्वरस्तेभ्यो भक्ष्याणि ददाति, यूयं पक्षिभ्यः श्रेष्ठतरा न किं?

XXV अपरञ्च भावयित्वा निज्जयुषः क्षणमात्रं वर्द्धयितुं शक्नोति, अेतादृशो वाको युष्माकं मध्ये कोस्ति?

XXVI अतएव क्षुद्रं कार्यं साधयितुम् असमर्था यूयम् अन्यस्मिन् कार्यं कुतो भावयथ?

XXVII अन्यस्य काम्पिलपुष्पं कथं वर्द्धते तदापि विचारयत, तत् कञ्चन श्रमं न करोति तन्तूश्च न जनयति किन्तु युष्मभ्यं यथार्थं कथयामि सुलेमान् बह्वैश्वर्यान्वितापि पुष्यस्यास्य सद्दृशो विलूषितो नासीत्।

XXVIII अद्य क्षेत्रे वर्तमानं श्वश्रूढ्यां क्षेप्यमानं यत् तृणं, तस्मै यदीश्वर उल्लंघयति तर्हि डे अल्पप्रत्ययिनो युष्मान् किं न परिधापयिष्यति?

XXIX अतथेव किं पादिष्यामः? किं परिधास्यामः? अतदर्थं मा चेष्टध्वं मा संदिग्धवञ्च।

XXX जगतो देवाव्यक्ता अतानि सर्वाणि चेष्टन्ते; अेषु वस्तुषु युष्माकं प्रयोजनमास्ते एति युष्माकं पिता ज्ञानाति

XXXI अतथेवैश्वरस्य राज्यार्थं सरोष्टा भवत तथा कृते सर्वाण्येतानि द्रव्याणि युष्मभ्यं प्रदायिष्यन्ते।

XXXII डे क्षुद्रमेघप्रज ययं मा लैष्ट युष्मभ्यं राजयं दातुं युष्माकं पितुः सम्मतिरस्ति।

XXXIII अतथेव युष्माकं या या सम्पत्तिरस्ति तां तां विक्रीय वितरत, यत् स्थानं यौरा नागच्छन्ति, कीटाश्च न क्षाययन्ति तादृशे स्वर्गे निजार्थम् अजरे सम्पुटके ऽक्षयं धनं सञ्चिनुत यः।

XXXIV यतो यत्र युष्माकं धनं वर्तते तत्रेव युष्माकं मनाः।

XXXV अपरञ्च ययं प्रदीपं ज्वालयित्वा बद्धकटयस्तिष्ठतः।

XXXVI प्रभु विवाहादागत्य यद्वेव द्वारमाहन्ति तद्वेव द्वारे भोययितुं यथा भृत्या अपेक्ष्य तिष्ठन्ति तथा ययमपि तिष्ठत।

XXXVII यतः प्रभुरागत्य यान् दासान् सयेतानान् तिष्ठतो द्रक्ष्यति तथेव धन्याः; अहं युष्मान् यथार्थं वदामि प्रभुस्तान् भोजनार्थम् उपवेश्य स्वयं बद्धकटिः समीपमेत्य परिवेषयिष्यति।

XXXVIII यदि द्वितीये तृतीये वा प्रहरे समागत्य तथैव पश्यति, तर्हि तथेव दासा धन्याः।

XXXIX अपरञ्च कस्मिन् क्षाणे यौरा आगमिष्यन्ति एति यदि गृहपति ज्ञातुं शक्नोति तदावश्यं जाग्रन् निजगृहे सन्धिं कर्त्तयितुं वारयति ययमेतद् वित्।

XL अतथेव ययमपि सञ्जमानास्तिष्ठत यतो यस्मिन् क्षाणे तं नाप्रेक्षध्वे तस्मिन्नेव क्षाणे मनुष्यपुत्र आगमिष्यति।

XLI तदा पितरः पप्रच्छ, डे प्रभो भवान् किमस्मान् उद्दिश्य किं सर्वाण् उद्दिश्य दृष्टान्तकथामिमां वदति?

XLII ततः प्रभुः प्रोवाय, प्रभुः समुचितकाले निजपरिवारार्थं भोज्यपरिवेषणाय यं तत्पदे नियोजयति तादृशो विश्वास्थ्यो बौद्धा कर्माधीशः कोस्ति?

XLIII प्रभुरागत्य यम् अतादृशे कर्माणि प्रवृत्तं द्रक्ष्यति सथेव दासो धन्यः।

XLIV अहं युष्मान् यथार्थं वदामि स तं निजसर्वस्वस्याधिपतिं करिष्यति।

XLV किन्तु प्रभुर्विलम्बेनागमिष्यति, एति विगिन्य स दासो यदि तदन्यदासीदासान् प्रदत्तुम् भोक्तुं पातुं महितुञ्च प्राप्तभते,

XLVI तर्हि यदा प्रभुं नापेक्षिष्यते यस्मिन् क्षाणे सोऽयेतानश्च स्थास्यति तस्मिन्नेव क्षाणे तस्य प्रभुरागत्य तं पदभ्रष्टं कृत्वा विश्वासहीनः सड तस्य अंशं निरुपयिष्यति।

XLVII यो दासः प्रभेाराज्ञां ज्ञात्वापि सञ्जितो न तिष्ठति तदाज्ञानुसारेण य कार्यं न करोति सोनेकान् प्रहारान् प्राप्स्यति;

XLVIII किन्तु यो जनीऽज्ञात्वा प्रहाराहं कर्म्म करोति सोऽल्पप्रहारान् प्राप्स्यति यतो यस्मै बाहुल्येन दत्तं तस्मादेव बाहुल्येन ग्रीक्ष्यते, मानुषा यस्य निकटे बडु समर्पयन्ति तस्माद् बडु यायन्ते।

LXIX अहं पृथिव्याम् अनैक्ययुग्ं वरि निक्षेपुम् आगतोस्मि, स येद् एदानीमेव प्रज्वलति तत्र मम का यिन्ता?

L किन्तु येन मञ्जनेनाहं मग्नो भविष्यामि यावत्कालं तस्य सिद्धिं भविष्यति तावदहं कतिकष्टं प्राप्स्यामि।

LI मेलनं कर्तुं जगद् आगतोस्मि ययं किमित्यं बोधध्वे? युष्मान् वदामि न तथा, किन्त्वहं मेलनाभावं कर्तुम् आगतोस्मि।

LII यस्मादेतत्कालमारभ्य अेकत्रस्थपरिजनानां मध्ये पञ्जनाः पृथग् भूत्वा त्रयो जना द्रयोर्जनयोः प्रतिङ्कला द्वौ जनौ य त्रयाणां जनानां प्रतिङ्कलौ भविष्यन्ति।

LIII पिता पुत्रस्य विपक्षः पुत्रश्च पितु र्विपक्षो भविष्यति माता कन्याया विपक्षा कन्या य मातु र्विपक्षा भविष्यति, तथा श्वश्रूर्बधा विपक्षा बधूश्च श्वश्रवा विपक्षा भविष्यति।

LIV स लोकेऽप्योपरमपि कथयामास, पश्चिमदिशि मेघोद्गमं दृष्ट्वा ययं ङडाद् वदथ वृष्टि र्भविष्यति ततस्तथैव जायते।

LV अपरं दक्षिणतो वायौ वाति सति वदथ निदाघो भविष्यति ततः सोपि जायते।

LVI रे रे कपटिन आकाशस्य भूम्याश्च लक्षणां बौद्धुं शक्नुथ,

LVII किन्तु कालस्यास्य लक्षणां कुतो बौद्धुं न शक्नुथ? ययञ्च स्वयं कुतो न न्याय्यं विचारयथ?

LVIII अपरञ्च विवादिना साद्धं विचारयितुः समीपं गच्छन् पथि तस्माद्दुद्धारे प्रापुं यतस्व नोयेत् स त्वां धृत्वा विचारयितुः समीपं नयति विचारयिता यदि त्वां प्रदत्तुः समीपं समर्पयति प्रदत्तां त्वां कारायां बध्नाति।

LIX तर्हि त्वामहं वदामि त्वया निःशेषं कपटिकेषु न परिशोधितेषु त्वं ततो मुक्तिं प्रापुं न शक्यसि।

XIII

I अपरञ्च पीलातो येषां गाः लीलीयानां रक्तानि बलीनां रक्तं सडामिश्रयत् तेषां गाः लीलीयानां वृत्तान्तं कतिपयजना उपस्थाप्य शीशवे कथयामासुः।

II ततः स प्रत्युवाय तेषां लोकानाम् अतादृशी दुर्गति र्घटिता तत्कारणाद् ययं किमन्येभ्यो गाः लीलीयेभ्योऽधिकपापिनस्तान् बोधध्वे?

III युष्मानहं वदामि तथा न किन्तु मनःसु न परावर्त्तितेषु ययमपि तथा नक्षयथा।

IV अपरञ्च शीलौढनाम्न उच्यगृहस्य पतनाद् येऽष्टाष्टशजना मृतास्ते यिः शालमि निवासिसर्वलोकेभ्योऽधिकपापिनाः किं ययमित्यं बोधध्वे?

V युष्मानहं वदामि तथा न किन्तु मनःसु न परिवर्त्तितेषु ययमपि तथा नक्षयथा।

VI अनन्तरं स एषां दृष्टान्तकथामकथयद् अेको ज्जो द्राक्षाक्षेत्रमध्य अेकमुदुम्बरवृक्षं रोपितवान्। पश्चात् स आगत्य तस्मिन् कुलामि गवेषयामास,

VII किन्तु इवाप्राप्तः कारणाद् उद्यानकारं भूयं जगाद, पश्य वत्सरत्रयं यावदागत्य अेतस्मिन्नुदुम्बरतरौ क्षलान्यन्विच्छामि, किन्तु नैकमपि प्रप्नोमि तरुत्रयं कुतो वृथा स्थानं व्याप्य तिष्ठति? अेनं छिन्द्या

VIII ततो भूत्यः प्रत्युवाच, हे प्रभो पुनर्वर्षमेकं स्थातुम् आदिशः अेतस्य मूलस्य यतुर्दिक्षु अनित्वाडम् आलवावं स्थापयामि

IX ततः इलितुं शक्नोति यदि न इलति तर्हि पश्चात् छेत्स्यसि।

X अथ विश्रामवारे भजनगोळे यीशुरुपदिशति

XI तस्मिन् समये भूतग्रस्तत्वात् कुब्जोभूयाष्टादशवर्षाणि यावत् केनाप्युपायेन ऋजु भवितुं न शक्नोति या दुर्बला स्त्री,

XII तां तत्रोपस्थितां विलोक्य यीशुस्तामाह्वय कथितवान् हे नारि तव दौर्बल्यात् त्वं मुक्ता भवा

XIII ततः परं तस्या गात्रे छेत्तार्पणमात्रात् सा ऋजुभूत्वेश्वरस्य धन्यवादं कर्तुमारेभे।

XIV किन्तु विश्रामवारे यीशुना तस्याः स्वास्थ्यकरणाद् भजनगोळस्थापितः प्रकुप्य लोकां उवाच, षट्सु दिनेषु लोकैः कर्म कर्तव्यं तस्माद्धेतोः स्वास्थ्यार्थं तेषु दिनेषु आगच्छत, विश्रामवारे मागच्छत।

XV तदा पत्न्युः प्रत्युवाच रे कपटिनो युष्माकम् अेकैको ज्जो विश्रामवारे स्वीयं स्वीयं वृषभं गर्दभं वा बन्धनान्मोययित्वा ज्वलं पाययितुं किं नयति?

XVI तर्हाष्टादशवत्सरान् यावत् शैताना बद्धा एषाडीमः सन्ततिरियं नारी किं विश्रामवारे न मोययितव्या?

XVII अेषु वाक्येषु कथितेषु तस्य विपक्षाः सलज्जा ज्ञाताः किन्तु तेन इतस्सर्वमडाकर्मकारणत्वं लोकनिवडः सानन्दोऽभवत्।

XVIII अनन्तरं सोवदद् एश्वरस्य राज्यं कस्य सद्दृशं? केन तदुपमास्यामि?

XIX यत् सर्षपबीजं गृहीत्वा कश्चिज्जन् उद्यान उपतवान् तद् बीजमड्डुदुरितं सत् मडावृक्षोऽज्जायत, ततस्तस्य शाखासु विडायसीयविडगा आगत्य न्यूपुः, तद्ग्राज्यं तादृशेन सर्षपबीजेन तुल्यां

XX पुनः कथयामास, एश्वरस्य राज्यं कस्य सद्दृशं वदिष्यामि? यत् किण्वं कायित् स्त्री गृहीत्वा द्रोणत्रयपरिमितगोधूमयूर्णेषु स्थापयामास,

XXI ततः कमेण तत् सर्वगोधूमयूर्णं व्याप्नोति, तस्य किण्वस्य तुल्यम् एश्वरस्य राज्यं

XXII ततः स यिज्ञासालमनगरं प्रति यात्रां कृत्वा नगरे नगरे ग्रामे ग्रामे समुपदिशन् जगाम।

XXIII तदा कश्चिज्जन्तस्तं पप्रच्छ, हे प्रभो किं केवलम् अल्पे लोकाः परित्रास्यन्ते?

XXIV ततः स लोकां उवाच, संकीर्णद्वारेण प्रवेष्टुं यतद्वं, यतोऽयं युष्मान् वदामि, बडवः प्रवेष्टुं येच्छियन्ते किन्तु न शक्यन्ति।

XXV गृहपतिनोत्थाय द्वारे रुद्धे सति यदि ययं बडिः स्थित्वा द्वारमाडत्य वदथ, हे प्रभो हे प्रभो अस्मत्कारणाद् द्वारं मोययतु, ततः स एति प्रतिवक्ष्यति, ययं कुत्रत्या लोका एत्यदं न जानामि।

XXVI तदा ययं वदिष्यथ, तव साक्षाद् वयं ेाज्जनं पानञ्च कृतवन्तः, त्वञ्चास्माकं नगरस्य पथि समुपदिष्टवान्।

XXVII किन्तु स वक्ष्यति, युष्मानदं वदामि, ययं कुत्रत्या लोका एत्यदं न जानामि; हे दुरगारिणो ययं मत्तो दूरीभवत।

XXVIII तदा एषाडीमं एरुडकं याकूबञ्च सर्वभविष्यद्वादिनश्च एश्वरस्य राज्यं प्राप्तान् स्वांश्च बडिष्कृतान् दृष्ट्वा ययं रोदनं

दन्तैर्नतधर्षणञ्च करिष्यथा।

XXIX अपरञ्च पूर्वपश्चिमदक्षिणोत्तरदिग्भ्यो लोका आगत्य एश्वरस्य राज्ये निवत्स्यन्ति।

XXX पश्यतेत्यं शेषीया लोका अत्रा भविष्यन्ति, अग्रीया लोकाश्च शेषा भविष्यन्ति।

XXXI अपरञ्च तस्मिन् दिने कियन्तः किञ्चिन्त आगत्य यीशुं प्रोथुः, बडिर्गच्छ, स्थानादस्मात् प्रस्थानं कुरु, हेरोद् त्वां जिघांसति।

XXXII ततः स प्रत्यवोयत् पश्यताध श्वश्च भूतान् विडाप्य रोगिणोऽरोगिणः कृत्वा तृतीयेहि सेत्स्यामि, कथामेतां ययमित्वा तं भूरिमायं वदत।

XXXIII तत्राप्यध श्वः परश्वश्च मया गमनागमने कर्तव्ये, यतो हेतो यिज्ञासालमो बडिः कुत्रापि कोपि भविष्यद्वादी न घानिष्यतो

XXXIV हे यिज्ञासालम् हे यिज्ञासालम् त्वं भविष्यद्वादिनो ढंसि तवान्तिके प्रेरितान् प्रस्तरैमारियसि य, यथा कुडुकुटी निजपक्षाधः रशशावडान् संगृह्णाति, तथाकथमपि तव शिशून् संग्रहीतुं कतिवारान् अैच्छं किन्तु त्वं नैच्छः।

XXXV पश्यत युष्माकं वासस्थानानि प्रोच्छिद्यमानानि परित्यक्तानि य भविष्यन्ति; युष्मानदं यथार्थं वदामि, यः प्रभो नमिनागच्छति स धन्य एति वायं यावत्कालं न वदिष्यथ, तावत्कालं ययं मां न द्रक्षथ।

XIV

I अनन्तरं विश्रामवारे यीशौ प्रधानस्य किञ्चिन्त गृहे भोक्तुं गतवति ते तं वीक्षितुम् आरेभिरो

II तदा ज्वलोदरी तस्य समुपे स्थिताः।

III ततः स व्यवस्थापकान् किञ्चिन्तश्च पप्रच्छ, विश्रामवारे स्वास्थ्यं कर्तव्यं न वा? ततस्ते किमपि न प्रत्युथुः।

IV तदा स तं रोगिणं स्वस्थं कृत्वा विससर्ज;

V तानुवाच य युष्माकं कस्यचिद् गर्दभो वृषभो वा येद् गतं पतति तर्हि विश्रामवारे तत्क्षणां स किं तं नोत्थापयिष्यति?

VI ततस्ते कथाया अेतस्याः किमपि प्रतिवक्तुं न शेकुः।

VII अपरञ्च प्रधानस्थानमनोनीतत्वकरणं विलोक्य स निमन्त्रितान् अेतदुपदेशकथां जगाद,

VIII त्वं विवाडादिभोज्येषु निमन्त्रितः सन् प्रधानस्थाने मोपावेक्षीः। त्वत्तो गौरवान्वितनिमन्त्रितजन आयाते

IX निमन्त्रयितागत्य मनुष्यायैतस्मै स्थानं देहीति वाक्यं येद् वक्ष्यति तर्हि त्वं सडुकुथितो भूत्वा स्थान एतरस्मिन् उपवेष्टुम् उद्यंत्स्यसि।

X अस्मात् कारणादेव त्वं निमन्त्रितो गत्वाऽप्रधानस्थान उपविश, ततो निमन्त्रयितागत्य वदिष्यति, हे बन्धो प्रोच्यस्थानं गत्वाऽपविश, तथा सति भोजनोपविष्टानां सकलानां साक्षात् त्वं मान्यो भविष्यसि।

XI यः कश्चित् स्वमुन्नमयति स नमयिष्यते, किन्तु यः कश्चित् स्वं नमयति स उन्नमयिष्यते।

XII तदा स निमन्त्रयितारं जनमपि जगाद, मध्याह्ने रात्रौ वा भोज्ये कृते निजबन्धुगणो वा भ्रातृगणो वा ज्ञातिगणो वा धनिगणो वा समीपवासिगणो वा अेतान् न निमन्त्रय, तथा कृते येत् ते त्वां निमन्त्रयिष्यन्ति, तर्हि परिशोधो भविष्यति।

XIII किन्तु यदा भेज्यं करोषि तदा दरिद्रशुष्ककरभञ्जान् चान् निमन्त्रय,

XIV तत आशिषं लप्स्यसे, तेषु परिशोधं कर्तुमशक्तुवत्सु श्मशानाद्धर्मिकानामुत्थानकाले त्वं क्वां लप्स्यसे।

XV अनन्तरं तां कथां निशम्य भोजनोपविष्टः कश्चित् कथयामास, यो जन ईश्वरस्य राज्ये भोक्तुं लप्स्यते सत्येव धन्यः।

XVI ततः स उवाच, कश्चित् जनो रात्रौ भोज्यं कृत्वा बद्धुं निमन्त्रयामास।

XVII ततो भोजनसमये निमन्त्रितलोकान् आह्वातुं दासद्वारा कथयामास, जहद्व्याणि सर्वाणि समासादितानि सन्ति, यूयमागच्छत।

XVIII किन्तु ते सर्वे अकैकं छलं कृत्वा क्षमां प्रार्थयाञ्चक्रिरे प्रथमो जनः कथयामास, क्षेत्रमेकं क्रीतवानहं तदेव द्रष्टुं मया गन्तव्यम्, अतश्चेव मां क्षन्तुं तं निवेदय।

XIX अन्यो जनः कथयामास, दशवृषानहं क्रीतवान् तान् परीक्षितुं यामि तस्मादेव मां क्षन्तुं तं निवेदय।

XX अपरः कथयामास, व्यूढवानहं तस्मात् कारणाद् यातुं न शक्नोमि।

XXI पश्चात् स दासो गत्वा निजप्रभोः साक्षात् सर्ववृत्तान्तं निवेदयामास, ततोसौ गृहपतिः कुपित्वा स्वदासं व्याजहार, त्वं सत्वरं नगरस्य सन्निवेशान् मार्गाश्च गत्वा दरिद्रशुष्ककरभञ्जान् चान् अत्रानय।

XXII ततो दासोऽवदत्, हे प्रभो भवत आज्ञानुसारेण। क्वियत तथापि स्थानमस्ति।

XXIII तदा प्रभुः पुन दासायाकथयत्, राज्यपथान् वृक्षमूलानि य यात्वा मदीयगृहपूरणार्थं लोकानागन्तुं प्रवर्तय।

XXIV अहं युष्मत्सु कथयामि, पूर्वनिमन्त्रितानमेकोपि ममास्य रात्रिभोज्यस्यास्वादं न प्राप्स्यति।

XXV अनन्तरं बद्धुषु लोकेषु यीशोः पश्चाद् प्रजितेषु सत्सु स व्याघृत्य तेभ्यः कथयामास,

XXVI यः कश्चिन् मम समीपम् आगत्य स्वस्य माता पिता पत्नी सन्तानां भ्रातरौ भगिभ्यो निजप्राणान् च, अतेभ्यः सर्वेभ्यो मय्यधिकं प्रेम न करोति, स मम शिष्यो भवितुं न शक्यति।

XXVII यः कश्चित् स्वीयं कुशं वडन् मम पश्चात् गच्छति, सोपि मम शिष्यो भवितुं न शक्यति।

XXVIII दुर्गनिर्माणे कतिव्ययो भविष्यति, तथा तस्य समाप्तिकरणार्थं सम्पत्तिरस्ति न वा, प्रथममुपविश्य अतत्र गणयति, युष्माकं मध्य अंतादृशः कोस्ति?

XXIX नोयेद् भित्तिं कृत्वा शेषे यदि समापयितुं न शक्यति,

XXX तर्हि मानुषीयं नियेतुम् आरभत समापयितुं नाशक्नोत्, एतत् व्याहृत्य सर्वे तमुपलक्षिष्यन्ति।

XXXI अपरञ्च भिन्नभूपतिना सह युद्धं कर्तुम् उद्यम्य दशसहस्राणि सैन्यानि गृहीत्वा विंशतिसहस्रेः सैन्यैः सखितस्य समीपवासिनः सम्भुषं यातुं शक्यामि न वेति प्रथमं उपविश्य न विचारयति अंतादृशो भूमिपतिः कः?

XXXII यदि न शक्नोति तर्हि रिपावतिदूरे तिष्ठति सति निजदूतं प्रेष्य सन्धिं कर्तुं प्रार्थयेत्।

XXXIII तद्दद् युष्माकं मध्ये यः कश्चिन् मर्दर्थं सर्वस्वं छातुं न शक्नोति स मम शिष्यो भवितुं न शक्यति।

XXXIV लवणम् उत्तमम् एतत् सत्यं, किन्तु यदि लवणस्य लवणत्वम् अपगच्छति तर्हि तत् कथं स्वाद्युक्तं भविष्यति?

XXXV तद् भूम्यर्थम् आलवलवराश्यर्थमपि भद्रं न भवति; लोकास्तद् बहिः क्षिपन्ति। यस्य श्रोतुं श्रोत्रे स्तः स शृणोतु।

XV

I तदा कस्यञ्चायिनः पापिनश्च लोका उपदेशक्यां श्रोतुं यीशोः समीपम् आगच्छन्।

II ततः द्विर्शिन उपाध्यायश्च विवदमानाः कथयामासुः अेष मानुषः पापिभिः सह प्रणयं कृत्वा तैः साद्धं लुंक्तो।

III तदा स तेभ्य एभामं दृष्टान्तकथां कथितवान्,

IV कस्यचित् शतमेषेषु तिष्ठन्तु तेषामेकं स यदि हारयति तर्हि मध्येप्रान्तरम् अेकोनशतमेषान् विहाय हारितमेषस्य उद्देशप्राप्तिपर्यन्तं न गवेषयति, अंतादृशो लोको युष्माकं मध्ये क आस्ते?

V तस्योद्देशं प्राप्य हृष्टमनास्तं स्कन्धे निधाय स्वस्थानम् आनीय बन्धुबान्धवसमीपवासिन आहूय वक्ति,

VI हारितं मेषं प्राप्नोहम् अतो हंतो मया साद्धम् आनन्दत।

VII तद्ददं युष्मान् वदामि, येषां मनःपरावर्तनस्य प्रयोजनं नास्ति, तादृशैकोनशतधार्मिककारणाद् य आनन्दस्तस्माद् अेकस्य मनःपरिवर्तनः पापिनः कारणात् स्वर्गं उचिष्यन्तः जायते।

VIII अपरञ्च दृशानां शयभण्डानाम् अेकभण्डं हारिते प्रदीपं प्रज्वाल्य गृहं सम्मार्ज्यं तस्य प्राप्तिं यावद् यत्नेन न गवेषयति, अंतादृशी योषित् कारते?

IX प्राप्ते सति बन्धुबान्धवसमीपवासिनीराह्य कथयति, हारितं शयभण्डं प्राप्ताहं तस्मादेव मया साद्धम् आनन्दत।

X तद्ददं युष्मान् व्याहृशामि, अेकेन पापिना मनसि परिवर्तिते, ईश्वरस्य दूतानां मध्येष्यानन्तो जायते।

XI अपरञ्च स कथयामास, कस्यचिद् द्वौ पुत्रावास्तां,

XII तयोः कनिष्ठः पुत्रः पित्रे कथयामास, हे पितरस्तव सम्पत्त्या यमंशं प्राप्स्याम्यहं विभज्य तं देहि, ततः पिता निजो सम्पत्तिं विभज्य ताभ्यां ददौ।

XIII कतिपयात् कालात् परं स कनिष्ठपुत्रः समस्तं धनं संगृह्य दूरदेशं गत्वा दुष्टारणनेन सर्वां सम्पत्तिं नाशयामास।

XIV तस्य सर्वधने व्ययं गते तद्देशे महादुर्भिक्षं बभूव, ततस्तस्य दैन्यदशा भवितुम् आरेभो।

- XV ततः परं स गत्वा तद्देशीयं गृहस्थमेकम् आश्रयत; ततः सतं शुक्रेणञ्च यारयितुं प्रान्तरं प्रेषयामास।
- XVI केनापि तस्मै लक्ष्यादानात् स शुक्रेणवल्कलेन पिचिण्डपूरणां ववाञ्छ।
- XVII शेषे स मनसि येतनां प्राप्य कथयामास, ङा मम पितुः समीपे कति कति वेतनभुञ्जो दासा यथेष्टं ततोधिकञ्च लक्ष्यं प्राप्नुवन्ति किन्त्वल्कं क्षुधा मुमूर्षुः।
- XVIII अलमुत्थाय पितुः समीपं गत्वा कथामेतां वद्विध्यामि, ङे पितरं ईश्वरस्य तव य विरुद्धं पापमकरवम्
- XIX तव पुत्रेणति विभ्यातो भवितुं न योग्योस्मि य, मां तव वैतनिकं दासं कृत्वा स्थापय।
- XX पश्चात् स उत्थाय पितुः समीपं जगाम; ततस्तस्य पितातिदूरे तं निरीक्ष्य दयाञ्चक्रे, धावित्वा तस्य कण्ठं गृहीत्वा तं युयुञ्च य।
- XXI तदा पुत्र उवाच, ङे पितरं ईश्वरस्य तव य विरुद्धं पापमकरवम्, तव पुत्रेणति विभ्यातो भवितुं न योग्योस्मि य।
- XXII किन्तु तस्य पिता निजदासान् आदिदेश, सर्वोत्तमवस्त्राण्यानीय परिधापयतेनं हस्ते याङ्गुरीयकम् अर्पयत पादयोश्चोपान्छौ समर्पयत;
- XXIII पुष्टं गोवत्सम् आनीय मारयत य तं लुक्त्वा वयम् आनन्दाम।
- XXIV यतो मम पुत्रोयम् अश्रियत पुनरञ्जुवीद् ङारितश्च लब्धोभूत् ततस्त आनन्दितुम् आरेभिर।
- XXV तदावे तस्य ज्येष्ठः पुत्रः क्षेत्र आसीत्। अथ स निवेशनस्य निकटं आगच्छन् नृत्यानां वाधानाञ्च शब्दं श्रुत्वा
- XXVI दासानाम् अेकम् आडूय पप्रच्छ, किं कारणमस्य?
- XXVII ततः सोवादीत्, तव भ्रातागमत्, तव तातश्च तं सुशरीरं प्राप्य पुष्टं गोवत्सं मारितवान्।
- XXVIII ततः स प्रकृत्य निवेशनान्तः प्रवेष्टुं न सम्भने; ततस्तस्य पिता ब्दिरागत्य तं साधयामास।
- XXIX ततः स पितरं प्रत्युवाच, पश्य तव काञ्चिदध्याज्ञां न विदंध्य बहून् वत्सरान् अत्वं त्वां सेवे तथापि मित्रैः सार्द्धम् उत्सवं कर्तुं कदापि छागमेकमपि मह्यं नाददाः;
- XXX किन्तु तव यः पुत्रो वेश्यागमनाद्विभ्रितव सम्पत्तिम् अपव्ययितवान् तस्मिन्नागतमात्रे तस्यैव निमित्तं पुष्टं गोवत्सं मारितवान्।
- XXXI तदा तस्य पितावोयत्, ङे पुत्र त्वं सर्व्यदा मया सहासि तस्मान् मम यद्यदास्ते तत्सर्व्यं तवा
- XXXII किन्तु तवायं भ्राता मृतः पुनरञ्जुवीद् ङारितश्च भूत्वा प्राप्तोभूत्, अेतस्मात् कारणद् उत्सवानन्दौ कर्तुम् उचितमस्माकम्।

XVI

- I अपरञ्च शीशुः शिष्येभ्यो-चामेकां कथां कथयामास कस्यचिद् धनवतो मनुष्यस्य गृहकाय्याधीशे सम्पत्तेरपव्ययेऽपवादिते सति
- II तस्य प्रभुस्तम् आडूय जगाम, त्वयि यामिमां कथां शृणोमि सा कीदृशी? त्वं गृहकाय्याधीशकर्मणो गणनां दर्शय गृहकाय्याधीशपदे त्वं न स्थास्यसि।
- III तदा स गृहकाय्याधीशो मनसा चिन्तयामास, प्रभु यद्वि मां गृहकाय्याधीशपदाद् अंशयति तद्वि किं करिष्येऽहं? मृदं भनितुं मम शक्तिं नास्ति भिक्षितुञ्च लज्जिष्येऽहं।
- IV अतएव मयि गृहकाय्याधीशपदात् व्युते सति यथा लोका मह्यम् आश्रयं दास्यन्ति तदर्थं यत्कर्म मया करणीयं तन् निर्णयितो
- V पश्चात् स स्वप्रभोरेकैकम् अधमार्गम् आडूय प्रथमं पप्रच्छ, त्वत्तो मे प्रभुणा कति प्राप्यम्?
- VI ततः स उवाच, अेकशताढकतैलानि; तदा गृहकाय्याधीशः प्रोवाच, तव पत्रमानीय शीघ्रमुपविश्य तत्र पञ्चाशत् लिभा
- VII पश्चादन्यमेकं पप्रच्छ, त्वत्तो मे प्रभुणा कति प्राप्यम्? ततः सोवादीद् अेकशताढकगोधूमाः; तदा स कथयामास, तव पत्रमानीय अशीति लिभा
- VIII तेनैव प्रभुस्तमथार्थकृतम् अधीशं तद्बुद्धिनैपुण्यात् प्रशशंस; एत्वं दीप्तिरूपसन्तानेभ्य अेतत्संसारस्य सन्ताना वर्त्तमानकालेऽधिकबुद्धिमन्तो भवन्ति।
- IX अतो वदामि यूयमयथार्थार्थेन धनेन मित्राणि लभध्वं ततो युष्मासु पदभ्रष्टेष्वपि तानि चिरकालम् आश्रयं दास्यन्ति।
- X यः कश्चित् क्षुद्रे कार्ये विश्वास्थ्यो भवति स मडति कार्येपि विश्वास्थ्यो भवति, किन्तु यः कश्चित् क्षुद्रे कार्येऽविश्वास्थ्यो भवति स मडति कार्येऽविश्वास्थ्यो भवति।
- XI अतएव अयथार्थेन धनेन यदि यूयमविश्वास्थ्यो जातास्तर्हि सत्यं धनं युष्माकं करेषु कः समर्पयिष्यति?
- XII यदि य परधनेन यूयम् अविश्वास्थ्यो भवथ तर्हि युष्माकं स्वकीयधनं युष्मभ्यं को दास्यति?
- XIII कोपि दास उवाच प्रभु सेवितुं न शक्नोति, यत अेकस्मिन् प्रीयमाणोऽन्यस्मिन्नप्रीयते यद्वा अेकं जनं समादृत्य तदन्तं तुच्छीकरोति तद्बद्द यूयमपि धनेश्वरौ सेवितुं न शक्नुथा
- XIV तदैताः सर्वाः कथाः श्रुत्वा लोभिङ्किरुश्चिनस्तमुपज्जुः।
- XV ततः स उवाच, यूयं मनुष्याणां निकटे स्वान् निर्दोषान् दर्शयथ किन्तु युष्माकम् अन्तःकरणानीश्वरो जानाति, यत् मनुष्याणाम् अति प्रशंस्यं तद् ईश्वरस्य दृषयं।
- XVI योऽन्येन आगमनपर्यन्तं युष्माकं समीपे व्यवस्थाभविष्यद्वादिनां लेभनानि यासन् ततः प्रभृति ईश्वरराज्यस्य सुसंवाहः प्रयरति, अेकैको लोकरतन्मध्यं यत्नेन प्रविशति य।
- XVII वरं नभसः पृथिव्याश्च लोपो भविष्यति तथापि व्यवस्थाया अेकबिन्दोरपि लोपो न भविष्यति।
- XVIII यः कश्चित् स्वीयां लार्थ्यां विहाय स्त्रियमन्यां विवडति स परदारान् गच्छति, यश्च ता त्यक्तां नारीं विवडति सोपि परदारान् गच्छति।
- XIX अेको धनी मनुष्यः शुकलानि सूक्ष्माणि वस्त्राणि पर्यदधात् प्रतिदिनं परितोषरूपेणाभुञ्जतापिवय्या

XX सव्वंजि क्षतयुक्तं एलियासरनामा कश्चिद् एरिद्रस्तस्य धनवतो भोजनपात्रात् पतितम् उच्छिष्टं भोक्तुं वाग्छन् तस्य द्वारे पतित्वातिष्ठत्;

XXI अथ श्वान आगत्य तस्य क्षतान्धलिङ्गम्

XXII कियत्काळात्परं स एरिद्रः प्राणान् जङ्घी; ततः स्वर्गीयदूतास्तं नीत्वा एब्राहीमः कोऽ उपवेशयामासुः।

XXIII पश्चात् स धनवानपि ममार, तं श्मशाने स्थापयामासुश्च; किन्तु परलोके स वेदनाकुलः सन् उर्ध्वान् निरीक्ष्य बड्डूराद् एब्राहीमं तत्कोऽ एलियासरञ्च विलोक्य रुवन्नुवाय;

XXIV हे पितर एब्राहीम् अनुगृह्य अङ्गुल्यग्रभागं जले मज्जयित्वा मम जिह्वां शीतलां कर्तुम् एलियासरं प्रेरय, यतो वह्निशिभातोऽं व्यथितोऽस्मि।

XXV तदा एब्राहीम् अब्राषे, हे पुत्र त्वं श्रुवन् सम्मदं प्राप्तवान् एलियासरस्तु विपदं प्राप्तवान् अेतत् स्मर, किन्तु सम्प्रति तस्य सुप्तं तव य दुःखं भवति।

XXVI अपरमपि युष्माकम् अस्माकञ्च स्थानयो मध्ये मडद्विच्छेदोऽस्ति तत अेतत्स्थानस्य लोकास्तत् स्थानं यातुं यद्वा तत्स्थानस्य लोका अेतत् स्थानमायातुं न शक्नुवन्ति।

XXVII तदा स उक्तवान्, हे पितस्तर्हि त्वां निवेदयामि मम पितु गौं हे ये मम पञ्च भ्रातरः सन्ति

XXVIII ते यथैतद् यातनास्थानं नायास्यन्ति तथा मन्त्राणां दातुं तेषां समीपम् एलियासरं प्रेरय।

XXIX तत एब्राहीम् उवाच, मूसाभविष्यद्वादिनाञ्च पुस्तकानि तेषां निकटे सन्ति ते तद्ग्रन्थानि मन्यन्तां।

XXX तदा स निवेदयामास, हे पितर एब्राहीम् न तथा, किन्तु यदि मृतलोकानां कश्चित् तेषां समीपं याति तर्हि ते मनांसि व्याघोटयिष्यन्ति।

XXXI तत एब्राहीम् जगाद, ते यदि मूसाभविष्यद्वादिनाञ्च वचनानि न मन्यन्ते तर्हि मृतलोकानां कस्मिंश्चिद् उत्थितेपि ते तस्य मन्त्राणां न मंस्यन्ते।

XVII

I एतः परं यीशुः शिष्यान् उवाच, विधनैरवश्यम् आगतव्यं किन्तु विधना येन घटिष्यन्ते तस्य दुर्गति भविष्यति।

II अेतेषां क्षुद्राणिनाम् अेकस्यापि विधनजननात् कण्डबद्धपेषणीकस्य तस्य सारारगापणजेले मज्जन्तं लदं।

III ययं स्वेधु सावधानास्तिष्ठतः तव भ्राता यदि तव किञ्चिद् अपराध्यति तर्हि तं तर्जय, तेन यदि मनः परिवर्तयति तर्हि तं क्षमस्व।

IV पुनरेकदिनमध्ये यदि स तव सप्तकृत्वोऽपराध्यति किन्तु सप्तकृत्व आगत्य मनः परिवर्त्य मयापराद्धम् एति वदति तर्हि तं क्षमस्व।

V तदा प्रेरिताः प्रभुम् अवदन् अस्माकं विश्वासं वर्द्धय।

VI प्रभुरुवाच, यदि युष्माकं सर्षपैकप्रमाणो विश्वासोस्ति तर्हि त्वं समूलमुत्पाटितो भूत्वा समुद्रे रोपितो भव कथायाम् अेतस्याम् अेतद्दुग्धराय कथितायां स युष्माकमाज्ञावलो भविष्यति।

VII अपरं स्वदासे ङलं वाङ्घ्रित्वा वा पशून् यारयित्वा क्षेत्राद् आगते सति तं वदति, अेङ्गि भोक्तुमुपविश, युष्माकम् अेतद्दृशः कोऽस्ति?

VIII वरञ्च पूर्वं मम षाद्यमासाद्य यावद् भुञ्जे पिवामि य तावद् बद्धकटिः परिचर पश्चात् त्वमपि भोक्ष्यसे पास्यसि य कथामीदृशीं किं न वक्ष्यति?

IX तेन दासेन प्रभोराज्ञानुरूपे कर्मणि कृते प्रभुः किं तस्मिन् बाधितो जातः? नेत्थं बुध्यते मया।

X एत्थं निरूपितेषु सर्वकर्मसु कृतेषु सन्तु यूपमपीदं वाक्यं वदथ, वयम् अनुपकारिणो दासा अस्मान्निर्धत्तव्यं तन्मात्रमेव कृतां।

XI स यिज्ञालामि यात्रां कुर्वन् शोमिरोएगालीब्रदेशमध्येन गच्छति,

XII अेतर्हि कुत्रयिद् ग्रामे प्रवेशमात्रे दशकुञ्चिनस्तं साक्षात् कृत्वा

XIII दूरे तिष्ठन्त उच्यै र्वक्तुमारैरिभिर, हे प्रभो यीशो दयस्वास्मान्।

XIV ततः स तान् दृष्ट्वा जगाद, ययं याजकानां समीपे स्वान् दर्शयत, ततस्ते गच्छन्तो रोगात् परिष्कृताः।

XV तदा तेषामेकः स्वं स्वस्थं दृष्ट्वा प्रोच्यैरिभिर धन्यं वदन् व्याघृत्यायातो यीशो गुणाननुवदन् तस्यरणाधोभूमौ पपात;

XVI स यासीत् शोमिरोएगाली।

XVII तदा यीशुरवदत्, दशजनाः किं न परिष्कृताः? तद्ग्रन्थे नवजनाः कुत्र?

XVIII ईश्वरं धन्यं वदन्तम् अेनं विदेशिनं विना कोप्यन्थो न प्राप्यतां।

XIX तदा स तमुवाच, त्वमुत्थाय याङ्गि विश्वासस्ते त्वां स्वस्थं कृतवान्।

XX अथ कदेश्वरस्य राजत्वं भविष्यतीति किञ्चिन्निः पृष्टे स प्रत्युवाच, ईश्वरस्य राजत्वं अैश्वर्यदर्शनं न भविष्यति।

XXI अत अेतस्मिन् पश्य तस्मिन् वा पश्य, एति वाक्यं लोका वक्तुं न शक्यन्ति, ईश्वरस्य राजत्वं युष्माकम् अन्तरेवास्ते।

XXII ततः स शिष्यान् जगाद, यदा युष्मानि मनुजसुतस्य दिनमेकं द्रष्टुम् वाञ्छिष्यते किन्तु न दर्शिष्यते, ईदृक्काल आयाति।

XXIII तदात्र पश्य वा तत्र पश्येति वाक्यं लोका वक्ष्यन्ति, किन्तु तेषां पश्चात् मा यात, मानुगच्छत यः।

XXIV यतस्तदुद् यथाकाशैकदिश्युदिय तदन्त्यामपि दिशं व्याप्य प्रकाशते तद्गतं निजदिने मनुजसुतः प्रकाशिष्यते।

XXV किन्तु तत्पूर्वं तेनानेकानि दुःप्रानि भोक्तव्यान्येतद्दर्त्तमानलोकैश्च सोऽवज्ञातव्यः।

XXVI नोऽस्य विद्यमानकाले यथाभवत् मनुष्यसुनोः कालेपि तथा भविष्यति।

XXVII यावत्कालं नोऽं मडपतिं नारोऽद् आप्णाविवाच्येत्य सर्वं नानाशयस्य तावत्कालं यथा लोका अबुञ्जतापिवन् व्यवलन् व्यवाङ्मन्त्रः।

XXVIII एत्थं लोटो वर्त्तमानकालेपि यथा लोका भोजनपानकयविक्रयरोपणगृहनिर्माणकर्मसु प्रावर्त्तन्त,

- XXIX किन्तु यदा लोट्टे सिदोमो निर्जगाम तदा नभसः सगन्धकाग्निवृष्टिर्भूत्वा सर्व्वं व्यनाशयत्
 XXX तद्गन् मानवपुत्रप्रकाशदिनेपि भविष्यति।
 XXXI तदा यद्दि कश्चिद् गृहोपरि तिष्ठति तर्हि स गृहमध्यात् किमपि द्रव्यमानेतुम् अवरुह्य नैतुः यश्च क्षेत्रे तिष्ठति सोपि
 व्याधुत्य नायातु।
 XXXII लोट्टेः पत्नी स्मरता
 XXXIII यः प्राणान् रक्षितुं चेष्टिष्यते स प्राणान् ङारयिष्यति यस्तु प्राणान् ङारयिष्यति सअथ प्राणान् रक्षिष्यति।
 XXXIV युष्मानन्दं वचिं तस्यां रात्रौ शय्यैकगतयो लौकयोरेको धारिष्यते परस्वयक्ष्यते।
 XXXV स्त्रियो युगपत् पेषणीं व्यावर्त्तयिष्यतस्तयोरेका धारिष्यते परस्वयक्ष्यते।
 XXXVI पुरुषो क्षेत्रे स्थास्यतस्तयोरेको धारिष्यते परस्वयक्ष्यते।
 XXXVII तदा ते पप्रच्छुः, हे प्रभो कुत्रेत्यं भविष्यति? ततः स उवाच, यत्र शवस्तिष्ठति तत्र गृध्रा मिलन्ति।

XVIII

- I अपरञ्च लोडैरकलान्तैर्निरन्तरं प्रार्थयितव्यम् छत्याशयेन यीशुना दृष्टान्त अेकः कथितः।
 II कुत्रयिन्नगरे कश्चित् प्राड्विवाक आसीत् स ईश्वरान्नाभिभेत् मानुषांश्च नामन्यत।
 III अथ तत्पुरवासिनी कायिद्विधाया तत्समीपमेत्य विवादिना सङ्गम विवाहं परिष्कृत्विति निवेदयामास।
 IV ततः स प्राड्विवाकः कियदिनानि न तदङ्गीकृतवान् पश्चाच्चिन्ते चिन्तयामास, यद्यपीश्वरान्न बिभेमि मनुष्यान्पि न मन्ये
 V तथाप्येषा विधवा मां क्विन्नश्रान्ति तस्मादस्या विवाहं परिष्करिष्यामि नोयेत् सा सदागत्य मां व्यञ्जं करिष्यति।
 VI पश्चात् प्रभुरवदद् असावन्थायप्राड्विवाको यदाहं तत्र मनो निधध्वं।
 VII ईश्वरस्य ये उन्मिरयितलौका द्विवादिनां प्रार्थयन्ते स बहुद्विनानि विवल्भ्यापि तेषां विवादान् किं न परिष्करिष्यति?
 VIII युष्मानन्दं वदामि त्वरया परिष्करिष्यति, किन्तु यदा मनुष्यपुत्र आगमिष्यति तदा पृथिव्यां किमीदृशं विश्वासं प्राप्स्यति?
 IX ये स्वान् धार्मिकान् ज्ञात्वा परान् तुच्छीकुर्वन्ति अेतोद्गल्भ्यः, कियद्दृव्यं एतं दृष्टान्तं कथयामास।
 X अेकः किञ्चिदपरः करसञ्चायी द्वाविमो प्रार्थयितुं मन्दिरं गतौ।
 XI ततोऽसौ किञ्चिदपराधं तिष्ठन् हे ईश्वर अहमन्यलोकवत् लोठयितान्यायी पारदारिकश्च न भवामि अस्य
 करसञ्चायिनस्तुल्यश्च न, तस्मात्त्वां धन्यं वदामि।
 XII सप्तसु दिनेषु दिनद्वयमुपवसामि सर्व्वसम्भते ईशमांशं ददामि य, अेतत्कथां कथयन् प्रार्थयामास।
 XIII किन्तु स करसञ्चायि दूरे तिष्ठन् स्वर्गं द्रष्टुं नेरुण्णं वक्षसि कराघातं कुर्वन् हे ईश्वर पापिष्ठं मां दयस्व, छत्थं प्रार्थयामास।
 XIV युष्मानन्दं वदामि, तयोर्द्वयोर्मध्ये केवलः करसञ्चायी पुण्यवत्त्वेन गणितो निजगृहं जगाम, यतो यः कश्चित् स्वमुन्नमयति
 स नामयिष्यते किन्तु यः कश्चित् स्वं नमयति स उन्नमयिष्यते।
 XV अथ शिशूनां गात्रस्पर्शार्थं लोकास्तान् तस्य समीपमानिन्युः शिष्यास्तद् दृष्टवानेतनुं तर्जयामासुः,
 XVI किन्तु यीशुस्तानाङ्गु जगाद, मन्त्रिकटम् आगन्तुं शिशून् अनुजानीध्वं तांश्च मा वारयतः यत ईश्वरराज्याधिकारिण अेषां
 सद्दृशाः।
 XVII अहं युष्मान् यथार्थं वदामि, यो जनः शिशोः सद्दृशो भूत्वा ईश्वरराज्यं न गृह्णाति स केनापि प्रकारेण तत् प्रवेष्टुं न
 शक्नोति।
 XVIII अपरम् अेकोधिपतिस्तं पप्रच्छ, हे परमगुरो, अनन्तायुषः प्राप्तये मया किं कर्त्तव्यं?
 XIX यीशुरुवाच, मां कुतः परमं वदसि? ईश्वरं विना कोपि परमो न भवति।
 XX परदारान् मा गच्छ, नरं मा जडि, मा योरय, मिथ्यासाक्ष्यं मा दैडि, मातरं पितरञ्च संमन्यस्व, अेता या आज्ञाः सन्ति
 तारस्त्वं ज्ञानासि।
 XXI तदा स उवाच, बाल्यकालात् सर्व्वा अेता आयरामि।
 XXII एति कथां श्रुत्वा यीशुस्तमवदत्, तथापि तवैकं कर्म न्यूनमास्ते, निजं सर्व्वस्त्वं विधीय द्रिद्रेभ्यो वितर, तस्मात् स्वर्गं धनं
 प्राप्स्यसि; तत आगत्य ममानुगामी भव।
 XXIII किन्त्वेतां कथां श्रुत्वा सोधिपतिः शुशोय, यतस्तस्य बहुधनमासीत्।
 XXIV तदा यीशुस्तमतिशोकान्वितं दृष्ट्वा जगाद, धनवताम् ईश्वरराज्यप्रवेशः कीदृग् दुष्करः।
 XXV ईश्वरराज्ये धनिनः प्रवेशात् सूयेश्चिद्देण मङ्गलस्य गमनागमने सुकरे।
 XXVI श्रोतारः पप्रच्छुस्तर्हि केन परित्राणं प्राप्स्यते?
 XXVII स उक्तवान्, यन् मानुषेणशक्यं तद् ईश्वरेण शक्यं।
 XXVIII तदा पितर उवाच, पश्य वयं सर्व्वस्त्वं परित्यज्य तव पश्चाद्गामिनोऽभवाम।
 XXIX ततः स उवाच, युष्मानन्दं यथार्थं वदामि, ईश्वरराज्यार्थं गृहं पितरौ भ्रातृगणं ज्ञायां सन्तानांश्च त्यक्तवा।
 XXX एह काले ततोऽधिकं परकाले ऽनन्तायुश्च न प्राप्स्यति लोक ईदृशः कोपि नास्ति।
 XXXI अनन्तरं स द्वादशशिष्यानाङ्गु बलापे, पश्यत वयं यिञ्चालन्नगरं यामः, तस्मात् मनुष्यपुत्रे भविष्यद्वादिभिरुक्तं
 यदस्ति तदनुत्तरं प्रति घटिष्यते;
 XXXII वस्तुतस्तु सोऽच्येदशियानां हस्तेषु समर्पयिष्यते, ते तमुपहसिष्यन्ति, अन्यायमायिष्यन्ति तद्गुषि निष्ठीवं
 निक्षेप्यन्ति, कशाभिः प्रहृत्य तं ङनिष्यन्ति य,
 XXXIII किन्तु तृतीयदिने स श्मशानाद् उत्थास्यति।
 XXXIV अेतस्याः कथाया अभिप्रायं किञ्चिदपि ते बोद्धुं न शक्नुः तेषां निकटेऽस्पष्टतवात् तस्यैतासां कथानाम् आशयं ते ज्ञानुं न
 शक्नुश्च।

- XXXV अथ तस्मिन् यिरीडोः पुरस्यान्तिकं प्राप्ते कश्चिन्धः पथः पार्श्वं उपविश्य भिक्षाम् अकरोत्
 XXXVI स लोकांसमूहस्य गमनशब्दं श्रुत्वा तत्कारणं पृष्टवान्
 XXXVII नासरतीयधीशुयातीति लोकेरुक्तं स उच्येर्वक्तुमारेभे,
 XXXVIII डे दायुदः सन्तान यीशो मां द्यस्वा
 XXXIX ततोत्रगामिनस्तं मौनी तिष्ठेति तर्जयामासुः किन्तु स पुनारुवन् उवाच, डे दायुदः सन्तान मां द्यस्वा
 XL तदा यीशुः स्थगितो भूत्वा स्वान्तिकं तमानेतुम् आदिदेश।
 XLI ततः स तस्यान्तिकम् आगतत्, तदा स तं पप्रच्छ, त्वं किमिच्छसि? त्वदर्थमहं किं करिष्यामि? स उक्तवान्, डे प्रभोऽहं
 द्रष्टुं लभौ
 XLII तदा यीशुरुवाच, दृष्टिशक्तिं गुडाएा तव प्रत्ययस्त्वां स्वस्थं कृतवान्।
 XLIII ततस्तत्क्षणात् तस्य यक्षी प्रसन्ने, तस्मात् स ईश्वरं धन्यं वदन् तत्पश्चाद् ययौ, तदालोक्य सर्वे लोका ईश्वरं प्रशंसितुम्
 आरेभिरे।

XIX

- I यदा यीशु यिरीडोपुरं प्रविश्य तन्मध्येन गच्छंस्तदा
 II सक्केयनामा करसञ्चायिनां प्रधानो धनवानेको
 III यीशुः कीदृगिति द्रष्टुं येष्टितवान् किन्तु भव्यत्वाव्लोकसंघमध्ये तद्दर्शनमप्राप्य
 IV येन पथा स यास्यति तत्पथेऽग्रे धावित्वा तं द्रष्टुम् उडुभ्यरतरुमारुरोडा
 V पश्चाद् यीशुस्तस्थानम् एत्वा उर्ध्वं विलोक्य तं दृष्टवावादीत्, डे सक्केय त्वं शीघ्रमवरोड मयाद्य त्वद्रेडे धस्तव्यं
 VI ततः स शीघ्रमवरोड साहार्दं तं जग्राडा
 VII तद् दृष्ट्वा सर्वे विवदमाना वक्तुमारेभिरे, सोतिथित्वेन दृष्टलोकगुणं गच्छति।
 VIII किन्तु सक्केयो दण्डायमानो वक्तुमारेभे, डे प्रभो पश्य मम या सम्पात्तिरस्ति तदहर्द्धं हरिद्रेढ्यो ददे, अपरम् अन्यायं कृत्वा
 क्रमादपि यदि कदापि किञ्चित् मया गृहीतं तर्हि तय्यतुर्गुणं ददामि।
 IX तदा यीशुस्तमुक्तवान् अथमपि एवाडीमः सन्तानोऽतः कारणाद् अद्यास्य गृहे त्राणमुपस्थितां
 X यद् डारितं तत् भूगयितुं रक्षितुञ्च मनुष्यपुत्र आगतवान्।
 XI अथ स यिश्शावमः समीप उपातिष्ठद् ईश्वरराजत्वस्यानुष्ठानं तदैव लविष्यतीति लोकेऽस्वभूयत्, तस्मात् स श्रोतुभ्यः
 पुनर्दृष्टान्तकथाम् उच्यथाप्य कथयामास।
 XII कोपि महाल्लोको निजार्थं राजत्वपदं गृहीत्वा पुनरागन्तुं दूरदेशं जगाम।
 XIII यात्राकाले निजान् दशदासान् आह्वय दशस्वर्णमुद्रा दत्त्वा ममागमनपर्यन्तं वाणिज्यं कुरुतेत्यादिदेश।
 XIV किन्तु तस्य प्रजास्तमवज्ञाय मनुष्यमेनम् अस्माकमुपरि राजत्वं न कारयिष्याम एमां वार्तां तन्निकटे प्रेरयामासुः।
 XV अथ स राजत्वपदं प्राप्यागतवान् अकेको जनी बाणिज्येन किं लब्धवान् एति ज्ञातुं येषु दासेषु मुद्रा अर्पयत् तान्
 आह्वयानेतुम् आदिदेश।
 XVI तदा प्रथम आगत्य कथितवान्, डे प्रभो तव तयैक्या मुद्रया दशमुद्रा लब्धाः।
 XVII ततः स उवाच त्वमुत्तमो दासः स्वल्पेन विश्वास्यो जात एतः कारणात् त्वं दशनगराणाम् अधिपो भव।
 XVIII द्वितीय आगत्य कथितवान्, डे प्रभो तवैक्या मुद्रया पञ्चमुद्रा लब्धाः।
 XIX ततः स उवाच, त्वं पञ्चानां नगराणामधिपति भव।
 XX ततोच आगत्य कथयामास, डे प्रभो पश्य तव या मुद्रा अहं वस्त्रे बद्ध्वास्थापयं सेयं।
 XXI त्वं कृपाणो यन्नास्थापयस्तदपि गृह्णासि, यन्नावपस्तदैव य छिनत्सि ततोहं त्वतो भीतः।
 XXII तदा स जगाद, रे दृष्टदास तव वाक्येन त्वां दोषिणं करिष्यामि, यदहं नास्थापयं तदैव गृह्णामि, यदहं नावपञ्च तदैव
 छिनत्सि, अतादृशः कृपाणोडमिति यदि त्वं ज्ञानासि,
 XXIII तर्हि मम मुद्रा बाणिज्यां निकटे कुतो नास्थापयः? तथा कृतेऽहम् आगत्य कुसीटेन साहर्द्धं निजमुद्रा अप्राप्यम्।
 XXIV पश्चात् स समीपस्थान् ज्ञान् आज्ञापयत् अस्मात् मुद्रा आनीय यस्य दशमुद्राः सन्ति तस्मै दत्त।
 XXV ते प्रोचुः प्रभोऽस्य दशमुद्राः सन्ति।
 XXVI युष्मानहं वदामि यस्याश्रये वद्धते ऽधिकं तस्मै दायिष्यते, किन्तु यस्याश्रये न वद्धते तस्य यद्यदस्ति तदपि तस्मान्
 नाधिष्यते।
 XXVII किन्तु ममाधिपतित्वस्य वशत्वे स्थातुम् असम्मन्यमाना ये मम रिपवस्तानानीय मम समक्षं संहरता
 XXVIII एत्युपदेशकथां कथयित्वा सोत्रगः सन् यिश्शावमपुरं ययौ।
 XXIX ततो वैत्कगीवैथनीयात्राभयोः समीपे जैतुनाद्रेरन्तिकम् एत्वा शिष्यद्वयम् एत्युक्त्वा प्रेषयामास,
 XXX युवामम् सम्भुपस्थत्रामं प्रविश्यैव यं कोपि मानुषः कदापि नारोडत् तं गर्दभशावकं बद्धं द्रक्ष्यथस्तं मोचयित्वानयतां।
 XXXI तत्र कुतो मोचयथः? एति येत् कोपि वक्ष्यति तर्हि वक्ष्यथः प्रभेारत्र प्रयोजनम् आस्ते।
 XXXII तदा तौ प्ररितौ गत्वा तत्कथांानुसारेण सर्व्यं प्राप्ता।
 XXXIII गर्दभशावकमोचनकाले तत्वाभिन उच्युः, गर्दभशावकं कुतो मोचयथः?
 XXXIV ताव्यतुः प्रभोरत्र प्रयोजनम् आस्ते।
 XXXV पश्चात् तौ तं गर्दभशावकं यीशोरन्तिकमानीय तत्पृष्ठे निजवसनानि पातयित्वा तदुपरि यीशुमारोडयामासतुः।
 XXXVI अथ यात्राकाले लोकाः पथि स्ववस्त्राणि पातयितुम् आरेभिरे।
 XXXVII अपरं जैतुनाद्रेरुपत्यकाम् एत्वा शिष्यसंघः पूर्वदृष्टानि महाकर्माणि स्मृत्वा,

XXXVIII यो राजा प्रभो नमिनायाति स धन्यः स्वर्गो कुशलं सर्वोच्ये ज्यध्वनि र्भवतु, कथामेतां कथयित्वा सानन्दम् उच्यैरीश्वरं धन्यं वक्तुमारंभे।

XXXIX तदा लोकारण्यमध्यस्थाः कियन्तः द्विरशिनस्तत् श्रुत्वा यीशुं प्रोयुः, डे उपदेशक स्वशिष्यान् तर्ज्या

XL स उवाच, युष्मानां वदामि यद्यमी नीरवास्तिष्ठन्ति तर्हि पाषाणा उच्यैः कथाः कथयिष्यन्ति।

XLI पश्चात् तत्पुरान्तिकमेत्य तदवलोक्य साश्रुपातं जगाद,

XLII हा हा येत् त्वमत्रेडज्ञास्यथाः, तवास्मिन्नेव दिने वा यदि स्वमङ्गलम् उपालप्स्यथाः, तर्ह्युत्तमम् अवविष्यत्, किन्तु क्षोण्स्मिन् तत्तव दृष्टेरगोयरम् भवति।

XLIII त्वं स्वत्राणकाले न मनो न्यधत्था एति डेतो र्यत्काले तव रिपवस्त्वां यतुर्दक्षु प्रायैरेण वेष्टयित्वा रोट्यन्ति

XLIV बालकैः सार्द्धं भूमिस्तात् करिष्यन्ति य त्वन्मध्ये पाषाणैकोपि पाषाणोपि पाषाणोपि न स्थास्यति य, काल ईदृश उपस्थास्यति।

XLV अथ मध्यमन्दिरे प्रविश्य तत्रत्यान् कृयिविक्रयिणो बलिष्कुर्वन्

XLVI अवदत् मद्दुर्द्धं प्रार्थनागुडमिति विपिरास्ते किन्तु ययं तदव यैराणं गह्वरं कुरुथा

XLVII पश्चात् स प्रत्यङ् मध्यमन्दिरेम् उपदिदेशः; ततः प्रधानयाजका अध्यापकाः प्रायानाश्च तं नाशयितुं यियेष्टिरेः;

XLVIII किन्तु तद्गुपदेशे सर्वे लोका निविष्टयित्वाः स्थितास्तस्मात् ते तत्कर्तुं नावकाशं प्रापुः।

XX

I अथैकदा यीशु मनिदरे सुसंवादे प्रचारयन् लोकाणुपदिशति, अतर्हि प्रधानयाजका अध्यापकाः प्राञ्चत्र तत्रिकटमागत्य पप्रश्चुः

II कथाज्ञया त्वं कर्माण्येतामि करोषि? को वा त्वामाज्ञापयत्? तदस्मान् वद।

III स प्रत्युवाच, तर्हि युष्मानपि कथामेकां पृच्छामि तस्योत्तरं वदत।

IV योडनो मञ्जुनम् ईश्वरस्य मानुषाणां वाज्ञातो ज्ञात?

V ततस्ते मिथो विविच्य जगदुः, यदीश्वरस्य वदामस्तर्हि तं कुतो न प्रत्यैत स एति वक्ष्यति।

VI यदि मनुष्यस्यैते वदामस्तर्हि सर्वे लोका अस्मान् पाषाणो ढनिष्यन्ति यतो योडन् भविष्यद्वादीति सर्वे दृढे ज्ञानन्ति।

VII अतयेव ते प्रत्युचुः कस्याज्ञया ज्ञातम् एति वक्तुं न शक्नुमः।

VIII तदा यीशुरवदत् तर्हि कथाज्ञया कर्माण्येतामि करोमीति य युष्मान् न वक्ष्यामि।

IX अथ लोकानां साक्षात् स एमां दृष्टान्तकथां वक्तुमारंभे, कश्चिद् द्राक्षाक्षेत्रं कृत्वा तत् क्षेत्रं कृषीवलानां डस्तेषु समर्थं बडुकावार्थं दूरदेशं जगाम।

X अथ इवकाले इवानि ग्रीतो कृषीवलानां समीपे दासं प्राडिणोत् किन्तु कृषीवलास्तं प्रहृत्य रिक्तडस्तं विससर्जुः।

XI ततः सोधिपतिः पुनरन्यं दासं प्रेषयामास, ते तमपि प्रहृत्य कुव्यवहृत्य रिक्तडस्तं विससर्जुः।

XII ततः स तृतीयवारम् अन्यं प्राडिणोत् ते तमपि क्षताङ्गं कृत्वा बलिं निधिषिपुः।

XIII तदा क्षेत्रपति विचारयामास, ममेदानां किं कर्तव्यं? मम प्रिये पुत्रे प्रडिते ते तमवश्यं दृष्टवा समादरिष्यन्ते।

XIV किन्तु कृषीवलास्तं निरीक्ष्य परस्परं विविच्य प्रोयुः, अयमुत्तराधिकारी आगच्छतैनं डन्मस्ततोधिकारोस्माकं भविष्यति।

XV ततस्ते तं क्षेत्राद् बलिं निपात्य जघ्नुस्तस्मात् स क्षेत्रपतिस्तान् प्रति किं करिष्यति?

XVI स आगत्य तान् कृषीवलान् डत्वा परेषां डस्तेषु तत्क्षेत्रं समर्पयिष्यति; एति कथां श्रुत्वा ते डवदन् अंतादृशी घटना न भवतु।

XVII किन्तु यीशुस्तानवलोक्य जगाद, तर्हि, स्थपतयः करिष्यन्ति आवाणं यन्तु तुश्चकां प्रधानप्रस्तरः कोणो स अंवे ढि

भविष्यति अतस्य शास्त्रीयवयनस्य किं तात्पर्यं?

XVIII अपरं तत्पाषाणोपरि यः पतिष्यति स भक्ष्यते किन्तु यस्योपरि स पाषाणः पतिष्यति स तेन धूलिवयं यूर्योर्भविष्यति।

XIX सोस्माकं विरुद्धं दृष्टान्तमिमां कथितवान् एति ज्ञात्वा प्रधानयाजका अध्यापकाश्च तदैव तं धर्तुं ववाङ्गुः किन्तु लोकेभ्यो विभ्युः।

XX अतयेव तं प्रति सतर्काः सन्तः कथं तद्वाक्यदोषं धृत्वा तं दृशाधिपस्य साधुवेशधारिणश्चरान् तस्य समीपे प्रेषयामासुः।

XXI तदा ते तं पप्रश्चुः, डे उपदेशक भवान् यथार्थं कथयन् उपदिशति, कमप्यनपेक्ष्य सत्यत्वेनैश्वरं मागंभुपदिशति,

वयमेतज्जानीमः।

XXII डैसरराज्या करोस्माभि र्दियो न वा?

XXIII स तेषां वञ्चनं ज्ञात्वावदत् कुतो मां परीक्षध्वे? मां मुद्रामेकं दर्शयत।

XXIV एड विप्रिता मूर्तिरियं नाम य कस्य? तेडवदन् डैसरस्य।

XXV तदा स उवाच, तर्हि डैसरस्य द्रव्यं डैसराय दत्तः; ईश्वरस्य तु द्रव्यमीश्वराय दत्त।

XXVI तस्मात्लोकानां साक्षात् तत्कथायाः कमपि दोषं धर्तुमप्राप्य ते तस्योत्तराद् आश्चर्यं मन्यमाना मौनिनस्तस्युः।

XXVII अपरञ्च श्मशानाद्दुत्थानान्प्रीकारिणो सिद्धकिनां कियन्तो जना आगत्य तं पप्रश्चुः,

XXVIII डे उपदेशक शास्त्रे मूसा अस्मान् प्रतीति लिलेख यस्य भ्राता भाय्यायां सत्यां निःसन्तानो म्रियते स तज्ज्यायां विवह्य

तदंशम् उत्पादयिष्यति।

XXIX तथाय डेयित सप्त भ्रातर आसन् तेषां ज्येष्ठो भ्राता विवह्य निरपत्यः प्राणान् जडौ।

XXX अथ द्वितीयस्तस्य ज्ञायां विवह्य निरपत्यः सन् ममारा तृतीयश्च तामेव व्युवाडः;

XXXI एन्थं सप्त भ्रातरस्तामेव विवह्य निरपत्याः सन्तो मभ्युः।

XXXII शेषे सा स्त्री य ममारा

XXXIII अतयेव श्मशानाद्दुत्थानकाले तेषां सप्तजनानां कस्य सा भाय्या भविष्यति? यतः सा तेषां सप्तानामेव भाय्यासीत्।

XXXIV तदा यीशुः प्रत्युवाच, अतस्य जगतो लोका विवडन्ति वागदत्ताश्च भवन्ति

XXXV किन्तु ये तज्जगत्प्राप्तियोग्यत्वेन गणितान् भविष्यन्ति श्मशानार्थत्वास्सन्ति ते न विवडन्ति वागदत्ताश्च न भवन्ति,

- XXXVI ते पुन न भ्रियन्ते किन्तु श्मशानाद्दुत्यापिताः सन्त एभ्ररस्य सन्तानाः स्वर्गीयदूतानां सद्दृशाश्च भवन्ति।
 XXXVII अधिकन्तु भूसाः स्तम्भोपाख्याने परमेश्वर एभ्रालीम एभ्रर एरुडाक एभ्ररो याङ्गुलेश्वर एत्युक्त्वा मृतानां श्मशानाद्
 उत्थानस्य प्रमाणं विलेप।
 XXXVIII अतएव य एभ्ररः स मृतानां प्रभु न किन्तु श्रुवतामेव प्रभुः, तन्निर्कटे सर्वे श्रुवन्तः सन्ति।
 XXXIX एति श्रुत्वा क्रियन्तोध्यापका उयुः, डे उपदेशक भवान् भद्र प्रत्युक्तवान्।
 XL एतः परं तं किमपि प्रष्टं तेषां प्रगल्भता नाभूत्।
 XLI पश्चात् तं स तान् उवाच, यः प्रीष्टः स दायुः सन्तान अंतां कथां लोकाः कथं कथयन्ति?
 XLII यतः मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः। तव शत्रुनडं यावत् पादपीठं करोमि ना तावत् कालं मदीये त्वं दक्षपाम्श्च उपाविश।
 XLIII एति कथां दायुः स्वयं गीतग्रन्थेऽवदत्।
 XLIV अतएव यद्वि दायुः तं प्रभुं वदति, तर्हि स कथं तस्य सन्तानो भवति?
 XLV पश्चाद् यीशुः सर्वजनानां कर्णगोचरे शिष्यानुवाच,
 XLVI येऽध्यापका दीर्घपरिस्त्रं परिधाय भ्रमन्ति, डट्टापणायो नर्मस्कारे भ्रजनगुडस्य प्रोत्र्यासने भोजनगुडस्य प्रधानस्थाने
 य प्रीयन्ते
 XLVII विधवानां सर्वस्वं अस्तिवा एलेन दीर्घकालं प्रार्थयन्ते य तेषु सावधाना भवत, तेषामुग्रदण्डो भविष्यति।

XXI

- I अथ धनिलोका भाण्डागारे धनं निक्षिपन्ति स तदेव पश्यति,
 II अतर्हि कायिदीना विधवा पण्ड्यं निक्षिपति तद् ददशी
 III ततो यीशुरुवाच युष्मानडं यथार्थं वदामि, दरिद्रेयं विधवा सर्व्वोद्योधिकं न्यक्षेप्सीत्,
 IV यतोन्ये स्वप्राण्यधनेत्य एभ्रराय किञ्चित् न्यक्षेप्सुः, किन्तु दरिद्रेयं विधवा दिन्यापनार्थं स्वस्य यत् किञ्चित् स्थितं तत् सर्व्वं
 न्यक्षेप्सीत्।
 V अपरञ्च उत्तमप्रस्तैरैरुच्युष्ट्यैश्च मन्दिरे सुशोभतेतरां कैश्चिदित्युक्ते स प्रत्युवाच
 VI यूयं यद्विदं निययनं पश्यथ, अस्य पाषाणैकोद्यन्यपाषाणोपरि न स्थास्यति, सर्व्वे भूसुद्धविष्यन्ति कालोयमायाति।
 VII तदा ते पप्रश्चुः, डे गुरो घटनेदृशी कदा भविष्यति? घटनाया अतस्यसम्बिहं वा किं भविष्यति?
 VIII तदा स जगाद, सावधाना भवत यथा युष्माकं भ्रमं कोपि न जनयति, पीछोडमित्युक्त्वा मम नाम्ना भवद उपस्थास्यन्ति
 स कालः प्रायेणोपस्थितः, तेषां पश्चान्मा गच्छत।
 IX युद्धस्योपप्लवस्य य वार्ता श्रुत्वा मा शङ्कध्वं, यतः प्रथमम् अंता घटना अवश्यं भविष्यन्ति किन्तु नापाते युगान्तो भविष्यति।
 X अपरञ्च कथयामास, तदा देशस्य विपक्षत्वेन देशो राज्यस्य विपक्षत्वेन राज्यम् उत्थास्यति,
 XI नानास्थानेषु मडाभूकम्पो दुर्भिक्षं मारी य भविष्यन्ति, तथा व्योममाण्डलस्य भयङ्करदर्शनान्यश्र्वर्यलक्षाणामि य
 प्रकाशयिष्यन्ते।
 XII किन्तु सर्वासाभेतासां घटनानां पूर्व्वं लोका युष्मान् धृत्वा ताऽधिष्यन्ति, भ्रजनालये कारायाञ्च समर्पयिष्यन्ति मम
 नामकारणद् युष्मान् भूषानां शासकानाञ्च सम्भुषं नेष्यन्ति य।
 XIII साक्ष्यार्थम् अंतानि युष्मान् प्रति धट्टिष्यन्ते।
 XIV तदा किमुत्तरं वक्तव्यम् अंतत् न यिन्तयिष्यामि एति मनःसु निश्चितनुत।
 XV विपक्षा यस्मात् किमप्युत्तरम् आपत्तिञ्च कर्तुं न शक्यन्ति तादृशं वाक्पटुत्वं ज्ञानञ्च युष्मभ्यं दास्यामि।
 XVI किञ्च यूयं पित्रा मात्रा भ्रात्रा भन्धुना ज्ञात्या कुटुम्बेन य परकरेषु समर्पयिष्यध्वे; ततस्ते युष्माकं कञ्चन कञ्चन धातयिष्यन्ति।
 XVII मम नाम्नः कारणात् सर्व्वे मनुष्ये यूयम् ऋतीयिष्यध्वे।
 XVIII किन्तु युष्माकं शिरःकेशीकोपि न विनक्ष्यति,
 XIX तस्मादेव धैर्यमवलम्ब्य स्वस्वप्राणान् रक्षत।
 XX अपरञ्च यिज्ञालभ्युंरं सैन्यवेष्टितं विलोक्य तस्योच्छिन्नतायाः समयः समीप एत्यवगमिष्यथ।
 XXI तदा यिड्डादेशस्था लोकाः पर्व्वतं पलायन्तां, ये य नगरे तिष्ठन्ति ते देशान्तरं पलायन्ता, ये य ग्रामे तिष्ठन्ति ते नगरं न
 प्रविशन्तु,
 XXII यतस्तदा समुद्यितदण्डनाय धर्म्युस्तके यानि सर्वाणि लिभितानि तानि सङ्गलानि भविष्यन्ति।
 XXIII किन्तु या यास्तदा गर्भवत्यः स्तन्यदाव्यश्च तामां दुर्गतिं भविष्यति, यत अंताल्लोकान् प्रति कोपो देशे य विषमदुर्गतिं
 दृष्टिष्यते।
 XXIV वस्तुतस्तु ते षड्द्वारपरिवृङ्ग लप्स्यन्ते बद्धाः सन्तः सर्व्वदेशेषु नाधिष्यन्ते य किञ्चान्यदेशीयानां समयोपस्थितिपर्यन्तं
 यिज्ञालभ्युंरं तैः पदतले ईलविष्यते।
 XXV सूर्य्यन्द्रनक्षत्रेषु लक्षाणादि भविष्यन्ति, भुवि सर्व्वदेशीयानां दुःखं यिन्ता य सिन्धौ वीथीनां तर्जनं गर्जनञ्च भविष्यन्ति।
 XXVI भूभौ भविष्यन्तानि यिन्तयित्वा मनुजा भियामृतकल्पा भविष्यन्ति, यतो व्योममाण्डले तेजस्विनो दौलायमाना
 भविष्यन्ति।
 XXVII तदा पराक्रमेण मडातेजसा य मेघाड्डे मनुष्यपुत्रम् आयातं द्रक्ष्यन्ति।
 XXVIII किन्तेतरासां घटनानामारम्भे सति यूयं भस्तकान्युत्तोल्य उर्ध्वं द्रक्ष्यथ, यतो युष्माकं मुक्तेः कालः सविधो भविष्यति।
 XXIX ततस्तेनैतदृष्टान्तकथा कथिता, पश्यत उडुम्बरादिवृक्षाणां।
 XXX नवीनपत्राणि ज्ञातानीति दृष्ट्वा निदावकाल उपस्थित एति यथा यूयं ज्ञातुं शक्नुथ,
 XXXI तथा सर्वासामासां घटनानाम् आरम्भे दृष्टे सतीश्वरस्य राजत्वं निकटम् एत्यपि ज्ञास्यथ।

- XXXII युष्मानङ्क यथार्थं वदामि, विद्यमानलोकानामेषां गमनात् पूर्वम् अेतानि घटिष्यन्ते।
 XXXIII नभोभुवोर्लोपो भविष्यति मम वाक् तु कदापि लुप्तान् न भविष्यति।
 XXXIV अतश्चैव विषमाशनेन पानेन य सांभारिकचिन्ताभिश्च युष्माकं चित्तेषु मत्तेषु तद्दिनम् अकस्माद् युष्मान् प्रति यथा नोपतिष्ठति तदर्थं स्वेषु सावधानास्तिष्ठता।
 XXXV पृथिवीस्थसर्वलोकान् प्रति तद्दिनम् उन्माथ एव उपस्थास्यति।
 XXXVI यथा यूयम् अेतद्वाविद्यतान् उत्तर्तुं मनुजसुतस्य सम्भुजे संस्थातुञ्च योग्या भवथ कारुणादस्मात् सावधानाः सन्तो निरन्तरं प्रार्थयध्वं।
 XXXVII अपरञ्च स दिवा मन्दिर उपदिश्य रात्रौ जैतुनाद्भिर्गत्वातिष्ठत्।
 XXXVIII ततः प्रत्यूषे लाकास्तत्कथां श्रोतुं मन्दिरे तदन्तिकम् आगच्छन्।

XXII

- I अपरञ्च किंएवशून्यपूपोत्सवस्य काल उपस्थिते
 II प्रधानयाजका अध्यायाकाश्च यथा तं हन्तुं शक्नुवन्ति तथोपायाम् अयेष्टन्त किन्तु लोकेभ्यो विभ्युः।
 III अतस्तिन् समये द्वादशशिष्येषु गणितं ईर्ष्यरियोतीयर्ष्यमान् यो यिद्धुदास्तस्यान्तःकरणां शैतानाश्रितत्वात्।
 IV स गत्वा यथा यीशुं तेषां करेषु समर्पयितुं शक्नोति तथा मन्त्राणां प्रधानयाजकैः सेनापतिभिश्च सङ्क यकारा।
 V तेन ते तुष्टास्तस्मै मुद्रां दातुं पाशां यक्षुः।
 VI ततः सोझीकृत्य यथा लोकानामगोयरे तं परकरेषु समर्पयितुं शक्नोति तथावकाशं येष्टितुमारेभ्यो।
 VII अथ किंएवशून्यपूपोत्सवदिने, अर्थात् यस्मिन् दिने निस्तारोत्सवस्य मेषो हन्तव्यस्तस्मिन् दिने।
 VIII यीशुः पितरं योहन्नाङ्गुय जगाद, युवां गत्वास्माकं भोजनार्थं निस्तारोत्सवस्य द्रव्याण्यासाद्यत।
 IX तदा तौ पप्रच्छतुः कुयासाद्यवावो भवतः केश्येण?।
 X तदा सोवादीत्, नगरे प्रविष्ये कश्चिज्जलकुम्भमादाय युवां साक्षात् करिष्यति स यन्निवेशनं प्रविशति युवामपि तन्निवेशनं तत्पश्चादित्वा निवेशनपतिम् एति वाक्यं वदतं,
 XI यत्राङ्क निस्तारोत्सवस्य भोज्यं शिष्यैः साद्धं भोक्तुं शक्नोमि सातिथिशावात् कुत्र? कथामिमां प्रभुस्तवां पृच्छति।
 XII ततः स जन्तो द्वितीयकर्षीयम् अकं शस्तं कोर्षं दृशयिष्यति तत्र भोज्यमासाद्यत।
 XIII ततस्तौ गत्वा तद्वाक्यानुसारेण सर्वे दृष्ट्वा तत्र निस्तारोत्सवीयं भोज्यमासाद्यमासतुः।
 XIV अथ काल उपस्थिते यीशु द्वादशभिः प्रेरितैः सङ्क भोक्तुमुपविश्य कथितवान्।
 XV मम दुःखभोगात् पूर्वम् युष्माभिः सङ्क निस्तारोत्सवस्यैतस्य भोज्यं भोक्तुं मयातिवाग्छा कृतम्।
 XVI युष्मान् वदामि, यावत्कालम् ईश्वरराज्ये भोजनं न करिष्ये तावत्कालम् एदं न भोक्ष्ये।
 XVII तदा स पानपात्रमादाय ईश्वरस्य गुणान् कीर्तयित्वा तेभ्यो दत्त्वावदत्, एदं गृह्णीत यूयं विलज्य पिवता।
 XVIII युष्मान् वदामि यावत्कालम् ईश्वरराज्यवस्य संस्थापनं न भवति तावद् द्राक्षाङ्कलसं न पास्यामि।
 XIX ततः पूषं गृह्णीत्वा ईश्वरगुणान् कीर्तयित्वा भङ्कता तेभ्यो दत्त्वावदत्, युष्मदर्थं समर्पितं यन्मम वपुस्तद्विदं, अेतत् कर्म मम स्मरणाार्थं कुरुध्वं।
 XX अथ भोजनान्ते तादृशं पात्रं गृह्णीत्वावदत्, युष्मदृते पातितं यन्मम रक्तं तेन निर्णीतवनियमर्षं पानपात्रमिदं।
 XXI पश्यत यो मां परकरेषु समर्पयिष्यति स मया सङ्क भोजनासन उपविशति।
 XXII यथा निरूपितमास्ते तदनुसारेण मनुष्यपुत्रस्य गति भविष्यति किन्तु यस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति तस्य सन्तापो भविष्यति।
 XXIII तदा तेषां को जन् अेतत् कर्म करिष्यति तत् ते परस्परं प्रष्टुमारेभिरे।
 XXIV अपरं तेषां को जन्ः श्रेष्ठत्वेन गणयिष्यते, अत्रार्थं तेषां विवादोभवत्।
 XXV अस्मात् कारणात् सोवदत्, अन्यदेशीयानां राजानः प्रजानामुपरि प्रभुत्वं कुर्वन्ति दारुणशासनं कृत्वापि ते भूपतित्वेन विष्याता भवन्ति य।
 XXVI किन्तु युष्माकं तथा न भविष्यति, यो युष्माकं श्रेष्ठो भविष्यति स कनिष्ठवद् भवतु, यश्च मुष्यो भविष्यति स सेवकवद् भवतु।
 XXVII भोजनोपविष्टपरियारकयोः कः श्रेष्ठः? यो भोजनायोपविशति स किं श्रेष्ठो न भवति? किन्तु युष्माकं मध्येऽङ्क परियारकवदस्मि।
 XXVIII अपरञ्च यूयं मम परीक्षाकाले प्रथममारब्ध मया सङ्क स्थिता।
 XXIX अतस्कारणात् पित्रा यथा मदर्थं राज्यमेकं निरूपितं तथाहमपि युष्मदर्थं राज्यं निरूपयामि।
 XXX तस्मान् मम राज्ये भोजनासने य भोजनपाने करिष्यध्वे सिंहासनेषूपविश्य येस्त्रायेलीयानां द्वादशवंशानां वियारं करिष्यध्वे।
 XXXI अपरं प्रभुरुवाय, हे शिमोन् पश्य तिततना धान्यानीव युष्मान् शैतान् यावयितुम् अयेष्टतु,
 XXXII किन्तु तव विश्वासस्य लोपो यथा न भवति अेतत् त्वदर्थं प्रार्थितं मया, त्वन्मनसि परिवर्तितं य ल्रातृणां मनांसि स्थिरीकुरु।
 XXXIII तदा सोवदत्, हे प्रभोहं त्वया साद्धं कारां मृतिञ्च यातुं मञ्जिगतोस्मि।
 XXXIV ततः स उवाच, हे पितर त्वां वदामि, अद्य कुक्कुटवत् पूर्वम् त्वं मत्परिययं वारत्रयम् अपहोष्यसे।
 XXXV अपरं स पप्रच्छ, यदा मुद्रास्मभ्युदं पाद्यपात्रं पादुकाञ्च विना युष्मान् प्राङ्गिणं तदा युष्माकं कस्यापि न्यूनतासीत्? ते प्रोयुः कस्यापि न।

XXXVI तदा सोवदत् किन्विदानो मुद्रासम्भुटं भाधपात्रं वा यस्यास्ति तेन तद्गृहीतव्यं, यस्य य कृपाणो नास्ति तेन स्ववस्त्रं विक्रीय स क्रेतव्यः।

XXXVII यतो युष्मानहं वदामि, अपराधिजनैः सार्द्धं गणितः स भविष्यति। एवं यच्छास्त्रीयं वयनं लिपितमस्ति तन्मधि क्लिष्यति यतो मम सम्बन्धीयं सर्व्वं सेत्स्यति।

XXXVIII तदा ते प्रोचुः प्रभो पश्य धर्मो कृपाणो। ततः सोवदद् अतो यथेष्टौ।

XXXIX अथ स तस्माद्बहिर्गत्वा स्वायाराजुसारेण जैतुननामाद्रिं जगाम शिष्याश्च तत्पश्चाद् ययुः।

XL तत्रोपस्थाप्य स तानुवाच, यथा परीक्षायां न पतथ तदर्थं प्रार्थयध्वं।

XLI पश्चात् स तस्माद् अकशरक्षेपाद् बहिर्गत्वा जनुनी पातयित्वा अतत् प्रार्थयाञ्चक्रे,

XLII हे पित यद्वि भवान् सम्मन्यते तर्हि कंसमेनं ममान्तिकाद् दूर्य किन्तु मद्विच्छानुरूपं न त्वद्विच्छानुरूपं भवतु।

XLIII तदा तस्मै शक्तिं दातुं स्वर्गीयदूतो दर्शनं ददौ।

XLIV पश्चात् सोत्यन्तं यातनया व्याकुलो भूत्वा पुनर्दृढे प्रार्थयाञ्चक्रे, तस्माद् बृहच्छोषितबिन्दव एव तस्य स्वेदबिन्दवः पृथिव्यां पतितुमारेभिरै।

XLV अथ प्रार्थनात् उत्थाय शिष्याणां समीपमेत्य तान् मनोदुःखिनो निद्रितान् दृष्ट्वावदत्

XLVI कुतो निद्राथ? परीक्षायाम् अपतनार्थं प्रर्थयध्वं।

XLVII अतःकथायाः कथनकाले द्वादशशिष्याणां मध्ये गणितो यिडूदानामा जनतासहितस्तेषाम् अत्रे यत्नित्वा यीशुश्चुम्बनार्थं तदन्तिकम् आययौ।

XLVIII तदा यीशुर्वाच, हे यिडूदा किं युम्बनेन मनुष्यपुत्रं परकरेषु समर्पयसि?

XLIX तदा यद्द घटिष्यते तदनुभाय सङ्गिभिरुक्तं, हे प्रभो वयं किं भङ्गेन घातयिष्यामः?

L तत अक्रेः करवालेनाहृत्य प्रधानयाजकस्य दासस्य दक्षिणां कर्षां यिच्छेद्।

LI अधूना निवर्त्तस्व एत्युक्त्वा यीशुस्तस्य श्रुतिं स्पृष्ट्वा स्वस्यं यकार।

LII पश्चाद् यीशुः समीपस्थान् प्रधानयाजकान् मन्दिरस्य सेनापतीन् प्राचीनाश्च जगाद, यूयं कृपाणान् यर्षीश्च गृहीत्वा मां किं योरं धर्नुभायाताः?

LIII यदाहं युष्माभिः सह प्रतिदिनं मन्दिरैःसहितं तदा मां धर्त्तुं न प्रवृत्ताः, किन्विदानो युष्माकं समयोन्धकारस्य याधिपत्यमस्ति।

LIV अथ ते तं धृत्वा मडायाजकस्य निवेशनं निन्युः। ततः पितरो दूरे दूरे पश्चादित्वा

LV बृहत्कोष्ठस्य मध्ये यत्राग्निं ज्वालयित्वा लोकाः समेत्योपविष्टास्तत्र तैः सार्द्धम् उपविवेश।

LVI अथ वक्रिसन्निधौ समुपवेशकाले कायिदासी मनो निविश्य तं निरीक्ष्यावदत् पुमानयं तस्य सङ्केदस्थात्।

LVII किन्तु स तद् अपहृत्वावादीत् हे नारि तमहं न परिचिंनोमि।

LVIII क्षणान्तरेऽन्यजनस्तं दृष्ट्वाब्रवीत् त्वमपि तेषां निकरस्यैकजनोसि। पितरः प्रत्युवाच हे नर नाहमस्मि।

LIX ततः सार्द्धेणदृष्ट्वात् परं पुनरन्यो जनो निश्चित्य ब्रभाषे, अेष तस्य सङ्गीति सत्यं यतोयं गालीलीयो लोकः।

LX तदा पितर एवाच हे नर त्वं यद् वदमि तदाहं बोद्धुं न शक्नोमि, एति वाक्यं कथितमात्रे कुक्कुटो रुराव।

LXI तदा प्रभुणा व्याधुष्य पितरे निरीक्षिते कृवाङ्कुरवात् पूर्व्वं मां त्रिरपहोष्यसे एति पूर्व्वोक्तं तस्य वाक्यं पितरः स्मृत्वा

LXII बहिर्गत्वा मडापेटेन यक्रन्द।

LXIII तदा यै यीशुर्घृतस्ते तमुपहृत्य प्रहर्नुमारेभिरै।

LXIV वस्त्रेषु तस्य दृशो बद्ध्वा कपोले यपेटाघातं कृत्वा पप्रच्छुः, कस्ते कपोले यपेटाघातं कृतवान्? गणयित्वा तद् वद।

LXV तदन्यत् तद्विरुद्धं बडुनिन्दावाक्यं वक्तुमारेभिरै।

LXVI अथ प्रभाते सति लोकप्राञ्चः प्रधानयाजका अध्यापकाश्च सभां कृत्वा मध्येसभं यीशुमानीय पप्रच्छुः, त्वम् अभिषिक्तोसि न वास्मान् वद।

LXVII स प्रत्युवाच, मया तस्मिन्कृतोऽपि यूयं न विश्वसिष्यथा।

LXVIII कस्मिंश्चिद्वाक्यं युष्मान् पृष्टेऽपि मां न तद्गतरे वक्ष्यथ न मां त्यक्ष्यथ या।

LXIX किन्वितः परं मनुजसुतः सर्व्वशक्तिमत ईश्वरस्य दक्षिणां पार्श्वं समुपवेक्ष्यति।

LXX ततस्ते पप्रच्छुः, तर्हि त्वमीश्वरस्य पुत्रः? स कथयामास, यूयं यथार्थं वदथ स अवाहं।

LXXI तदा ते सर्व्वे कथयामासुः, तर्हि साक्ष्येऽन्सस्मिन् अस्माकं किं प्रयोजनं? अस्य स्वमुभादेव साक्ष्यं प्राप्तम्।

XXIII

I ततः सभास्थाः सर्व्वलोका उत्थाय तं पीलातसम्भुषं नीत्वाप्रोद्य वक्तुमारेभिरै,

II स्वमभिषिक्तं राजानं वदन्तं कैमरराज्याय करदानं निषेधन्तं राज्यविपर्य्ययं कुर्वुं प्रवर्त्तमानम् अेन प्राप्ता वयां

III तदा पीलातस्तं पृष्टवान् त्वं किं यिडूदीयानां राजा? स प्रत्युवाच त्वं सत्यमुक्तवान्।

IV तदा पीलातः प्रधानयाजकादिलोकान् जगाद्, अहमेतस्य कभ्यपराधं नाप्तवान्।

V ततस्ते पुनः साडमिनो भूत्वावदन्, अेष गालील अेतत्स्थानपर्य्यन्ते सर्व्वस्मिन् यिडूदादेशे सर्वावल्लोकानुपदिश्य कुप्रवृत्तिं ग्राहीतवान्।

VI तदा पीलातो गालीलप्रदेशस्य नाम श्रुत्वा पप्रच्छ, किमयं गालीलीयो लोकः?

VII ततः स गालीलप्रदेशीयडेरौद्राजस्य तदा स्थितेस्तस्य समीपे यीशुं प्रेषयामास।

VIII तदा डेरौद् यीशुं विलोक्य सन्तुतोष, यतः स तस्य बडुवृत्तान्तश्रवणात् तस्य किञ्चिद्यदाश्रय्यकर्म पश्यति एत्याशां कृत्वा बडुकालमारभ्य तं द्रष्टुं प्रयासं कृतवान्।

IX तस्मात् तं बडुकथाः पप्रच्छ किन्तु स तस्य कस्यापि वाक्यस्य प्रत्युत्तरं नोवाच।

- X अथ प्रधानयाजका अध्यापकाश्च प्रोत्तिष्ठन्तः साहसेन तमपवदितुं प्रारंभिरे
 XI डेरोद्दु तस्य सेनागणेश्च तमवज्ञाय उपह्लासत्वेन राजवस्त्रं परिधाय पुनः पीलातं प्रति तं प्राडिणोत्
 XII पूर्व्वं डेरोद्दुपीलातयोः परस्परं वैरभाव आसीत् किन्तु तद्दिने द्वयोर्मेलनं ज्ञातम्
 XIII पश्चात् पीलातः प्रधानयाजकान् शासकान् लोकांश्च युगपदाहूय अभाषे,
 XIV राजविविपर्य्ययकारकोयम् अत्युक्त्वा मनुष्यमेतं मम निकटमानैष्ट किन्तु पश्यत युष्माकं समक्षम् अस्य विचारं कृत्वापि
 प्रोक्तापवादानुसृपेणस्य कोष्यपराधः सप्रमाणो न ज्ञातः,
 XV यूयञ्च डेरोदः सन्निधौ प्रेषिता मया तत्रास्य कोष्यपराधस्तेनापि न प्राप्तः पश्यतानेन वधधेेतुं किमपि नापराद्धं
 XVI तस्मादेनं ताडयित्वा विहास्यामि
 XVII तत्रोत्सवे तेषामेको भोययितव्यः
 XVIII एति डेतोस्ते प्रोच्यैरेकदा प्रोच्युः, अनें दूरीकृत्य अरब्बानामानं भोयया
 XIX स अरब्बा नगर उपप्लववधापराधाभ्यां कारायां बद्ध आसीत्
 XX किन्तु पीलातो यीशुं भोययितुं वाञ्छन् पुनस्तानुवाय
 XXI तथाप्येनं कुशे व्यध कुशे व्यधति वदन्तस्ते ररुतुः
 XXII ततः स तृतीयवारं जगाद कुतः? स किं कर्म कृतवान्? नाहमस्य क्वपि वधापराधं प्राप्तः केवलं ताडयित्वा मुं त्यजामि
 XXIII तथापि ते पुनरेनं कुशे व्यध अत्युक्त्वा प्रोच्यैर्दृढं प्रार्थयाञ्चक्रिरे,
 XXIV ततः प्रधानयाजकादीनां कलरवे प्रबले सति तेषां प्रार्थनासुं कर्तुं पीलात आदिदेश
 XXV राजद्रोहवधयोरपराधेन कारास्थं यं ज्ञनं ते यथाचिरे तं भोययित्वा यीशुं तेषामिच्छायां समार्षयत्
 XXVI अथ ते यीशुं गृहीत्वा यान्ति, अतर्हि त्रामादागतं शिमोननामानं कुरीणीयं ज्ञनं धृत्वा यीशोः पश्चान्नेतुं तस्य स्कन्धे

कुशमर्षयामासुः।

- XXVII ततो लोकारण्यमध्ये बहुस्त्रियो रुदत्यो विलपन्त्यश्च यीशोः पश्चाद् ययुः।
 XXVIII किन्तु स व्याघृत्य ता उवाच, डे यिश्शालमो नाय्यो युयं मदर्थं न रुदित्वा स्वार्थं स्वापत्यार्थञ्च रुदिति;
 XXIX पश्यत यः कदापि गर्भवत्यो नाभवन् स्तन्यञ्च नापाययन् तादृशी र्वन्ध्या यदा धन्या वक्ष्यन्ति स काल आयाति।
 XXX तदा डे शैला अस्माकमुपरि पतत, डे उपशैला अस्मानाच्छाद्यत कथामिदृशीं लोका वक्ष्यन्ति।
 XXXI यतः सतेजसि शाभिनि येदतद् घटते तर्हि शुष्कशाभिनि किं न घटिष्यते?
 XXXII तदा ते डन्तुं द्वावपराधिनीं तेन साद्धं निन्युः।
 XXXIII अपरं शिरःकपालनामकस्थानं प्राप्य तं कुशे विविधुः; तद्वयोरपराधिनीरेकं तस्य दक्षिणो तदन्यं वामे कुशे विविधुः।
 XXXIV तदा यीशुरकथयत्, डे पितरेतान् क्षमस्व यत अते यत् कर्म कुर्वन्ति तन् न विदुः; पश्चात्ते गुटिकापातं कृत्वा तस्य
 वस्त्राणि विलज्य जगुः।

XXXV तत्र लोकसंघस्तिष्ठन् ददर्श; ते तेषां शासकाश्च तमुपहस्य जगुः, अेष एततान् रक्षितवान् यदीश्वरेणाभिरुचितो
 डभिषिक्तस्त्राता भवति तर्हि स्वमधुना रक्षतु।

- XXXVI तदन्यः सेनागणेश्च अत्ये तस्मै अम्बरसं दत्वा परिहस्य प्रोवाच,
 XXXVII येत्वं यिडुदीयानां राज्ञसि तर्हि स्वं रक्षा।
 XXXVIII यिडुदीयानां राज्ञेति वाङ्मं यूनानीयरोमीयेब्रीयाक्षरै लिभिंतं तच्छिखरसं उर्द्ध्वेऽस्थाप्यत।
 XXXIX तदोभयपार्श्वयो विद्धौ यावपराधिनीं तयोरेकस्तं विनिन्द्य अभाषे, येत्वंम् अन्भिषिक्तोसि तर्हि स्वमावाञ्च रक्षा।
 XL किन्त्वन्त्यस्तं तर्जयित्वावदत्, ईश्वरात्तव किञ्चिदपि लभ्यं नास्ति किं? त्वमपि समानदण्डोसि,
 XLI योग्यपात्रे आवां स्वस्वकर्मणां समुचितङ्गलं प्राप्नुवः किन्त्वेन किमपि नापराद्धं।
 XLII अथ स यीशुं जगाद डे प्रले भवान् स्वराज्यप्रवेशकाले मां स्मरतु।
 XLIII तदा यीशुः कथितवान् त्वां यथार्थं वदामि त्वमदीव मया साद्धं परलोकस्य सुप्रस्थानं प्राप्स्यसि।
 XLIV अपरञ्च द्वितीययामात् तृतीययामपर्य्यन्तं रवेस्तेजसो-तर्हितत्वात् सव्वदेशोऽन्धकारेणावृतो
 XLV मन्दिरस्य यवनिका य छिद्यमाना द्विधा अबभूव।
 XLVI ततो यीशुरच्यैरुवाच, डे पित ममात्मानं तव करे समर्पये, अत्युक्त्वा स प्राणान् जडौ।
 XLVII तदैता घटना दृष्ट्वा शतसेनापतिरीश्वरं धन्यमुक्त्वा कथितवान् अयं नितान्तं साधुमनुष्य आसीत्।
 XLVIII अथ यावन्तो लोका द्रष्टुम् आगतास्ते ता घटना दृष्ट्वा वक्षःसु कराघातं कृत्वा व्यासुत्य गताः।
 XLIX यीशो ज्ञातयो या या योषितश्च गालीलस्तेन साद्धंमायातास्ता अपि दूरे स्थित्वा तत् सव्वं ददृशुः।
 L तदा यिडुदीयानां मन्त्रिणां क्रियाज्ञासमन्वयमान ईश्वरस्य राजत्वम् अपेक्षामाणो
 LI यिडुदिदेशीयो डरिमथीयनग्रीयो यूषङ्नामा मन्त्री भद्रो धार्मिकश्च पुमान्
 LII पीलातान्तिकं गत्वा यीशो ईडं यथाये।
 LIII पश्चाद् वपुरवरोह वात्ससा संवेष्ट्य यत्र कोपि मानुषो नास्थाप्यत तस्मिन् शैले स्वाते श्मशाने तदस्थापयत्।
 LIV तद्दिनमायोजनीयं दिनं विश्रामवारश्च समीपः।
 LV अपरं यीशुना साद्धं गालील आगता योषितः पश्चादित्वा श्मशाने तत्र यथा वयुः स्थापितं तस्य दृष्ट्वा
 LVI व्याघृत्य सुगन्धिद्रव्यैतानि कृत्वा विधिवद् विश्रामवारे विश्रामं यद्गुः।

XXIV

I अथ सप्ताहप्रथमदिनेऽतिप्रयूषे ता योषितः सम्मादितं सुगन्धिद्रव्यं गृहीत्वा तदन्याभिः क्रियतीभिः स्त्रीभिः सह श्मशानं
 ययुः।

- II किन्तु श्मशानद्वारात् पाषाणमपसारितं दृष्ट्वा
 III ताः प्रविश्य प्रभो ईडम्प्राथ
 IV व्याकुला भवन्ति अतर्हि तेजोभयवस्त्रान्वितौ द्वौ पुरुषौ तासां समीपे समुपस्थितौ
 V तस्मात्ताः शङ्कायुक्ता भूमावधोमुष्यस्यस्थुः। तदा तौ तां विन्युतं मृतानां मध्ये ज्वलन्तं कुतो मृगयथ?
 VI स्रोत्र नास्ति स उदस्थात्।
 VII पापिनां करेषु समर्पितेन कुशे हतेन य मनुष्यपुरेण तृतीयदिवसे श्मशानाद्दुत्यातव्यम् एति कथां स गलीलि तिष्ठन् युष्मभ्यं कथितवान् तां स्मरत।
 VIII तदा तस्य सा कथा तासां मनःसु ज्ञाता।
 IX अनन्तरे श्मशानाद् गत्वा ता अंकादशशिष्याद्विभ्यः सर्व्वेभ्यस्तं वार्त्ता कथयामासुः।
 X मगदलीनीमरियम्, योडना, याकुबो माता मरियम् तदन्याः सङ्गिन्यो योषितश्च प्रेरितेभ्य अताः सर्वा वार्त्ताः कथयामासुः।
 XI किन्तु तासां कथाम् अनर्थकाप्यानमात्रं ब्रुह्वा कोपि न प्रत्यैत्।
 XII तदा पितर उच्यथ श्मशानान्तिकं दधाव, तत्र य प्रह्वो भूत्वा पार्श्वेकस्थापितं केवलं वस्त्रं ददर्श; तस्मादाश्चर्य्यं मन्यमानो यदघटत तन्मनसि विचारयन् प्रतरथे।
 XIII तस्मिन्नेव दिने द्वौ शिष्यौ यिज्ञाशालमश्रुतुञ्जोशान्तरितम् छम्मायुग्रामं गच्छन्तौ
 XIV तासां घटनानां कथामकथयतां
 XV तयोरावापवियारयोः काले यीशुरागत्य ताभ्यां सल्ल जगाम
 XVI किन्तु यथा तौ तं न परिचिनुतस्तदर्थं तयो दृष्टिः संरुद्धा।
 XVII स तौ पृष्टवान् युवां विचक्षणौ किं विचारयन्तौ गच्छथः?
 XVIII ततस्तयोः क्लियपानामा प्रत्युवाय यिज्ञाशालमपुरेऽधुना यान्यघटन्त त्वं केवलविदेशी किं तद्भूतान्तं न जानासि?
 XIX स पप्रच्छ क घटनाः? तदा तौ वक्तुमारोभाते यीशुनामा यो नासरतीयो भविष्यद्वादी ईश्वरस्य मानुषाणाम् साक्षात् वाक्ये कर्मणि य शक्तिमानासीत्।
 XX तम् प्रस्माकं प्रधानयाजका विचारकाश्च केनापि प्रकारेण कुशे विद्ववा तस्य प्राणाननाशनम् तदीया घटनाः;
 XXI किन्तु य छन्नायेलीयलोकां उद्धारयिष्यति स अवेयम् इत्याशास्माभिः कृता। तद्यथा तथास्तु तस्या घटनाया अद्य दिनत्रयं गतां
 XXII अधिक्न्त्वस्माकं सङ्गिनीनां कियत्स्त्रीणां मुषेभ्योऽसम्भववाक्यमिदं श्रुतं;
 XXIII तत् प्रत्युषे श्मशानं गत्वा तत्र तस्य देडम् अप्राप्य व्याघुट्येवा प्रोक्तवत्यः स्वर्गीसद्वृतौ दृष्टावस्माभिस्तौ यावादिष्टं स ज्ववितवान्।
 XXIV ततोस्माकं कैश्चित् श्मशानमगम्यत तेऽपि स्त्रीणां वाक्यानुत्पन्नं दृष्टवन्तः किन्तु तं नापश्यन्।
 XXV तदा स तावुवाय, हे अबोधौ हे भविष्यद्वादिभिरुक्तवाक्यं प्रत्येतुं विलम्बमानौ;
 XXVI अतस्तस्यैव दुःखं भुक्त्वा स्वभूतिप्राप्तिः किं श्रीष्टस्य न न्याय्या?
 XXVII ततः स मूसाग्रन्थमारभ्य सर्व्वेभ्योऽपि सार्व्वशास्त्रे स्वस्मिन् लिपिताप्यानाम्निप्रायं बोधयामासा
 XXVIII अथ गम्यग्रामाभ्यर्णं प्राप्य तेनाग्रे गमनलक्षणे दर्शिते
 XXIX तौ साधयित्वावदतां साडवाभ्यां तिष्ठ दिने गते सति रात्रिरभूत्; ततः स ताभ्यां सार्द्धं स्थातुं गृहं ययौ।
 XXX पश्चाद्गोर्जनोपवेशकाले स पूषं गृहीत्वा ईश्वरगुणान् जगाद तत्र भंक्त्वा ताभ्यां ददौ।
 XXXI तदा तयो दृष्टौ प्रसन्नायां तं प्रत्यभिज्ञतुः किन्तु स तयोः साक्षादन्तर्दधी।
 XXXII ततस्तौ मिथोभिधातुम् आरब्धवन्तौ गमनकाले यदा कथामकथयत् शास्त्रार्थञ्च बोधयत् तदावयो बुद्धिः किं न प्राणवलत्?
 XXXIII तौ तत्क्षाणाद्दुत्याय यिज्ञाशालमपुरे प्रत्याययतुः; तस्थाने शिष्याणाम् अंकादशानां सङ्गिनाञ्च दर्शनं जतां
 XXXIV ते प्रोयुः प्रभुरुदतिष्ठद् एति सत्यं शिमोने दर्शनमदाय्या
 XXXV ततः पथः सर्व्वघटनायाः पूषभञ्जनेन तत्परिचयस्य य सर्व्ववृत्तान्तं तौ वक्तुमारोभाते।
 XXXVI एतं परस्परं वदन्ति तत्काले यीशुः स्वयं तेषां मध्य प्रोत्थय युष्माकं कल्याणं भूयाद् इत्युवाय,
 XXXVII किन्तु भूतं परशाम इत्यनुमाय ते समुद्रिविजिरे त्रेषुश्वा।
 XXXVIII स उवाच, कुतो द्रुपिता भवथ? युष्माकं मनःसु सन्देह उदेति य कुतः?
 XXXIX अेषोहं, मम करौ पश्यत वरं स्पृष्ट्वा पश्यत, मम यादृशानि पश्यथ तादृशानि भूतस्य मांसास्थीनि न सन्ति।
 XL इत्युक्त्वा स हस्तपादान् दर्शयामासा।
 XLI तेऽसम्भवं ज्ञात्वा सानन्दा न प्रत्ययन्। ततः स तान् पप्रच्छ, अत्र युष्माकं समीपे जाधं किञ्चिदस्ति?
 XLII ततस्ते कियद्गधमत्स्यं मधु य ददुः
 XLIII स तदादाय तेषां साक्षाद् भुभुञ्जे।
 XLIV कथामासा स मूसाव्यवस्थायां भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु गीतपुस्तके य मयि यानि सर्वाणि वयनानि लिपितानि तदनुत्प्राणि घटिष्यन्ते युष्माभिः सार्द्धं स्थित्वाहं यदेतद्वाक्यम् अवदं तदिदानीं प्रत्यक्षमभूत्।
 XLV अथ तेभ्यः शास्त्रबोधधिकारं दत्त्वावदत्,
 XLVI श्रीष्टेनेभ्यं मृत्पातना भोक्तव्या तृतीयदिने य श्मशानाद्दुत्यातव्यञ्चेति लिपिरस्ति;
 XLVII तन्नाम्ना यिज्ञाशालमारभ्य सर्व्वदेशे मनःपरावर्त्तनस्य पापभोग्यनस्य य सुसंवादेः प्रचारयितव्यः,
 XLVIII अेषु सर्व्वेषु यूयं साक्षिणः।
 XLIX अपरञ्च पश्यत पित्रा यत् प्रतिज्ञातं तत् प्रेषयिष्यामि, अतयेव यावत्कालं यूयं स्वर्गीयां शक्तिं न प्राप्स्यथ तावत्कालं यिज्ञाशालमगरे तिष्ठत।

- L અથ સ તાન્ બૈથનીયાપર્યન્તં નીત્વા હસ્તાવુત્તોલ્ય આશિષ વક્તુમારેભે
 LI આશિષં વદન્નેવ ચ તેભ્યઃ પૃથગ્ ભૂત્વા સ્વર્ગાય નીતોડભવત્
 LII તદા તે તં ભજમાના મહાનન્દેન ચિરુશાલમં પ્રત્યાજ્ઞમુઃ
 LIII તતો નિરન્તરં મન્દિરે તિષ્ઠન્ત ઈશ્વરસ્ય પ્રશંસાં ધન્યવાદઞ્ચ કર્ત્તમ્ આરેભિરો ઇતિ॥

योडनलिपितः सुसंवाहः

- I आदौ वाद आसीत् स य वाद ईश्वरेण सार्धमासीत् स वादः स्वयमीश्वर अवे
 II स आदावीश्वरेण सडासीत्
 III तेन सर्व्व वस्तु ससृजे सर्व्वेषु सृष्टवस्तुषु किमपि वस्तु तेनासृष्टं नास्ति।
 IV स श्रुवनस्याकारः, तस्य श्रुवनं मनुष्याणां ज्योतिः
 V तज्ज्योतिरन्धकारे प्रयकाशे किन्त्वन्धकारस्तत्र जग्राड।
 VI योडन् नामक अेको मनुज ईश्वरेण प्रेषयाञ्छे।
 VII तद्दारा यथा सर्व्व विश्वसन्ति तदर्थं स तज्ज्योतिषि प्रमाणां दातुं साक्षिस्वरूपो भूत्वागमत्,
 VIII स स्वयं तज्ज्योतिर्न किन्तु तज्ज्योतिषि प्रमाणां दातुमागमत्।
 IX जगत्यागत्य यः सर्व्वमनुजेषु दीप्तिं ददाति तदेव सत्यज्योतिः।
 X स यज्जगदसृष्टत् तन्मद्य अवे स आसीत् किन्तु जगतो लोकार्तं नाजानन्।
 XI निजाधिकारं स आगच्छत् किन्तु प्रजास्तं नागृह्णन्।
 XII तथापि ये ये तमगृह्णन् अर्थात् तस्य नाम्नि व्यवसन् तेभ्य ईश्वरस्य पुत्रा भवितुम् अधिकारम् अददात्।
 XIII तेषां जनिः शोषितान्न शारीरिकाभिलाषान्न मानवानामिच्छातो न किन्वीश्वरदभवत्।
 XIV स वादो मनुष्यरूपेणवतीर्य सत्यतानुग्रहाभ्यां परिपूर्णाः सन् सार्धम् अस्मानि न्यवसत् ततः पितुरद्वितीयपुत्रस्य योग्यो
 यो मडिमा तं मडिमानं तस्यापश्याम।
 XV ततो योडनपि प्रथमं साक्ष्यमिदं दत्तवान् यो मम पश्चाद् आगमिष्यति स मत्तो गुरुतरः; यतो मत्पूर्व्वं स विद्यमान आसीत्;
 यदर्थम् अहं साक्ष्यमिदम् अदां स अेषः।
 XVI अपरञ्च तस्य पूर्णताया वयं सर्व्वं क्रमशः क्रमशोनुग्रहं प्राप्ताः।
 XVII मूसाद्वारा व्यवस्था दत्ता किन्त्वनुग्रहः सत्यत्वञ्च यीशुप्रीष्टद्वारा समुपातिष्ठतां।
 XVIII कोपि मनुज ईश्वरं कदापि नापश्यत् किन्तु पितुः कोऽस्थोऽद्वितीयः पुत्रस्तं प्रकाशयत्।
 XIX त्वं कः? एति वाक्यं प्रेषुं यदा यिडूदीयलोका याजकान् लेविलोकान् च यिदुशालमो योडनः समीपे प्रेषयामासुः,
 XX तदा स स्वीकृतवान् नापाहृतवान् नाडम् अभिषिक्तं एत्यङ्गीकृतवान्।
 XXI तदा तेऽपृच्छन् तर्हि को भवान्? किं अेलियः? सोवदत् न; ततस्तेऽपृच्छन् तर्हि भवान् स भविष्यद्वादी? सोवदत् नाहं
 सः।
 XXII तदा तेऽपृच्छन् तर्हि भवान् कः? वयं गत्वा प्रेरकान् त्वयि किं वक्ष्यामः? स्वस्मिन् किं वदसि?
 XXIII तदा सोवदत् परमेशस्य पन्थानं परिष्कुरुत सर्व्वतः। एतीदं प्रान्तरे वाक्यं वदतः कस्यचिद्वयः। कथामिमां यस्मिन् यिशयियो
 भविष्यद्वादी लिपितवान् सोडम्।
 XXIV ये प्रेषितास्ते किरेशिखोकाः।
 XXV तदा तेऽपृच्छन् यदि नाभिषिक्तोसि अेलियोसि न स भविष्यद्वाद्यपि नासि य, तर्हि लोकान् मज्जयसि कुतः?
 XXVI ततो योडन् प्रत्यवोचत्, तोयेऽहं मज्जयामीति सत्यं किन्तु यं यूयं न जानीथ तादृश अेको जनो युष्माकं मध्य उपतिष्ठति।
 XXVII स मत्पश्चाद् आगतोपि मत्पूर्व्वं वर्तमान आसीत् तस्य पादुकाबन्धनं मोचयितुमपि नाहं योग्योस्मि।
 XXVIII यद्वननधाः पारस्थवेधवारायां यस्मिन्स्थाने योडनमज्जयत् तस्मिन् स्थाने सर्व्वमेतद् अघटत।
 XXIX परेऽडनि योडन् स्वनिःकटमागच्छन्तं यिशुं विलोक्य प्रावोचत् जगतः पापमोचकम् ईश्वरस्य मेषशावकं पश्यत।
 XXX यो मम पश्चादागमिष्यति स मत्तो गुरुतरः, यतो डेतोर्मत्पूर्व्वं सोऽवर्तत यस्मिन्नहं कथामिमां कथितवान् स अेवायां।
 XXXI अपरं नाडमेनं प्रत्यभिज्ञातवान् किन्तु छत्रायेवलोका अेनं यथा परिचिन्वन्ति तदभिप्रायेणाहं जले मज्जयितुमागच्छम्।
 XXXII पुनश्च योडनपरमेकं प्रमाणां दत्त्वा कथितवान् विहायसः कपोतवद् अवतरन्तमात्मानम् अस्थोपर्य्वतिष्ठन्तं य
 दृष्टवानहम्।
 XXXIII नाडमेनं प्रत्यभिज्ञातवान् एति सत्यं किन्तु यो जले मज्जयितुं मां प्रैरयत् स अेवेमां कथामकथयत् यस्योपर्यात्मानम्
 अवतरन्तम् अवतिष्ठन्तञ्च द्रक्ष्यसि सअेव पवित्रे आत्मनि मज्जयिष्यति।
 XXXIV अवस्तन्नरीक्षायाम् ईश्वरस्य तनय एति प्रमाणां ददामि।
 XXXV परेऽडनि योडन् द्वाभ्यां शिष्याभ्यां सादृष्टं तिष्ठन्।
 XXXVI यिशुं गच्छन्तं विलोक्य गदितवान्, ईश्वरस्य मेषशावकं पश्यतं।
 XXXVII एमां कथां श्रुत्वा द्वौ शिष्यौ यीशोः पश्चाद् ईयतुः।
 XXXVIII ततो यीशुः परावृत्य तौ पश्चाद् आगच्छन्तौ दृष्ट्वा पृष्टवान् युवां किं गवेशयथः? तावपृच्छतां डे रब्बि अर्थात् डे
 गुरो भवान् कुत्र तिष्ठति?
 XXXIX ततः सोवाहित् अेत्य पश्यतां ततो दिवसस्य तृतीयप्रहरस्य गतत्वात् तौ तद्दिनं तस्य सङ्ग्रेऽस्थातां।
 XL यौ द्वौ योडनो वाक्यं श्रुत्वा यिशोः पश्चाद् आगततां तयोः शिमोन्पितरस्य भ्राता आन्द्रियः
 XLI स एत्वा प्रथमं निजसोदरं शिमोनं साक्षात्प्राप्य कथितवान् वयं प्रीष्टम् अर्थात् अभिषिक्तपुरुषं साक्षात्कृतवन्तः।
 XLII पश्चात् स तं यिशोः समीपम् आनयत्। तदा यीशुस्तं दृष्ट्वावदत् त्वं यूनसः पुत्रः शिमोन् किन्तु त्वन्नामधेयं कैङ्काः वा पितरः
 अर्थात् प्रस्तरो भविष्यति।
 XLIII परेऽडनि यीशो गालीलं गन्तुं निश्चितयेतसि सति द्विपनामानं जन् साक्षात्प्राप्यावोचत् मम पश्चाद् आगच्छ।

- XLIV बैत्सैदानाम्नि यस्मिन् ग्रामे पितरान्द्रिययोवासि आसीत् तस्मिन् ग्रामे तस्य द्विलिपस्य वसतिरासीत्।
 XLV पश्चात् द्विलिपो निधनेलं साक्षात्प्रायावदत् मूसा व्यवस्था ग्रन्थे भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु य यस्याभ्यां विभितमास्ते तं
 यूपकः पुत्रं नासरतीयं यीशुं साक्षाद् अकार्षं वयं।
 XLVI तदा निधनेलु कथितवान् नासरनगरात् किं कश्चिद्दुत्तम उत्पन्नं शक्नोति? ततः द्विलिपो ऽवोचत् अत्ये पश्या
 XLVII अपरञ्च यीशुः स्वस्य समीपं तम् आगच्छन्तं दृष्ट्वा व्याहृतवान्, पश्यायं निष्कपटः सत्ये ऽस्त्रायेल्लोकाः।
 XLVIII ततः सोवदद्, भवान् मां कथं प्रत्यभिज्जानाति? यीशुरवादीत् द्विलिपस्य आह्वानात् पूर्वं यदा त्वमुद्गुम्बरस्य
 तरोर्मूलैऽस्थास्तदा त्वामदृशम्।
 XLIX निधनेलु अयकथत्, हे गुरो भवान् नितान्तम् ईश्वरस्य पुत्रोसि, भवान् ऽस्त्रायेल्वंशस्य राजा।
 L ततो यीशु व्याहृतत्, त्वामुद्गुम्बरस्य पादपस्य मूले दृष्टवानाहं ममैतस्माद्राक्ष्यात् किं त्वं व्यश्वसिः? अतस्माद्यथाश्रय्यांशि
 कार्यांशि द्रक्ष्यसि।
 LI अन्यथावादीद् युष्मानहं यथार्थं वदामि, एतः परं मोक्षिते मेघद्वारे तस्मान्मनुजस्युना ईश्वरस्य दूतगणम्
 अवरोहन्तमारोहन्तञ्च द्रक्ष्यथा

II

- I अनन्तरं त्रुतीयदिवसे गालीलु प्रदेशिये कानानाम्नि नगरे विवाह आसीत् तत्र य यीशोर्माता तिष्ठत्।
 II तस्मै विवाहाय यीशुस्तस्य शिष्याश्च निमन्त्रिता आसन्।
 III तदनन्तरं द्राक्षारसस्य न्यूनत्वाद् यीशोर्माता तमवदत् अंतेषां द्राक्षारसो नास्ति।
 IV तदा स तामवोचत् हे नारि मया सह तव किं कार्यं? मम समय एदानीं नोपतिष्ठति।
 V ततस्तस्य माता दासानवोचद् अयं यद् वदति तदेव कुरुत।
 VI तस्मिन् स्थाने यिहूदीयानां शुचिःत्वकरणव्यवहारानुसारेणोढकैकजलधराणि पाषाणमयानि षड्वृहत्पात्राणिआसन्।
 VII तदा यीशुस्तान् सर्वकलशान् जलैः पूरयितुं तानाज्ञापयत्, ततस्ते सर्वान् कुम्भानाकर्णं जलैः पर्यपूरयन्।
 VIII अथ तेषुः किञ्चिद्दुत्तार्यं लोज्याधिपातेःसमीपं नेतुं स तानादिशत्, ते तदनयन्।
 IX अपरञ्च तज्जलं कथं द्राक्षारसोऽभवत् तज्जलवाहकादासा ज्ञानुं शकताः किन्तु तद्भोज्याधिपो ज्ञानुं नाशक्नोत् तदवलिक्ष
 वरं संभोधावदत्,
 X लोकाः प्रथमं उत्तमद्राक्षारसं ददति तषु यथेष्टं पितवत्सु तस्मा किञ्चिदनुत्तमञ्च ददति किन्तु त्वमिदानीं यावत् उत्तमद्राक्षारसं
 स्थापयसि।
 XI एतं यीशुर्गालीलप्रदेशे आश्रय्यकार्म प्रारम्भ निजमहिमानं प्राकाशयत् ततः शिष्यास्तस्मिन् व्यश्वसन्।
 XII ततः परम् स निजमात्रुत्शिष्यैः सार्द्धं कर्नाडुमम् आगमत् किन्तु तत्र बहुदिनानि आतिष्ठत्।
 XIII तदनन्तरं यिहूदीयानां निस्तारोत्सवे निकटमागते यीशु यिर्शालम् नगरम् आगच्छत्।
 XIV ततो मन्दिरस्य मध्ये गोमेषपारावतविक्रयिणो वाणिज्योपविष्टान् विलोक्य
 XV रज्जुलिः कशां निर्मायि सर्वगोमेषादिभिः सार्द्धं तान् मन्दिराद् दूरीकृतवान्।
 XVI वाणिज्यां मुद्रादि विक्रीयं आसनानि न्यूञ्जकृत्य पारावतविक्रयिणोऽकथयद् अस्मात् स्थानात् सर्वाप्येतानि नयत, मम
 पितुर्गृहं वाणिज्यगृहं मा कार्षी।
 XVII तस्मात् तन्मन्दिरार्थं उद्योगो यस्तु स ग्रसतीव माम्। एषां शास्त्रीयलिपिं शिष्याःसमस्मरन्।
 XVIII ततः परम् यिहूदीयलोका यीषिमवदन् तमिदृशकर्मकरणात् किं विह्वलस्मान् दर्शयसि?
 XIX ततो यीशुस्तानवोचद् युष्मानिरे तस्मिन् मन्दिरं नाशिते दिनत्रयमध्येऽहं तद् उत्थापयिष्यामि।
 XX तदा यिहूदीया व्याहर्षुः, अतस्य मन्दिरस निर्माणेन षट्यत्वारिंशद् वत्सरा गताः, त्वं किं दिनत्रयमध्ये तद्
 उत्थापयिष्यसि?
 XXI किन्तु स निजदेहदुर्गमन्दिरं कथामिमां कथितवान्।
 XXII स यदेतादृशं गदितवान् तच्छिष्याः श्मशानात् तदीयोत्थाने सति स्मृत्वा धर्मग्रन्थे यीशुनोक्तकथायां य व्यश्वसिषुः।
 XXIII अनन्तरं निस्तारोत्सवस्य लोज्यसमये यिर्शालम् नगरे तत्कुत्तार्यकार्मणि विलोक्य बहुदिनस्तस्य नामनि विश्वसितां
 XXXIV किन्तु स तेषां करेषु स्वं न समर्पयत्, यतः स सर्वानवैत्।
 XXXV स मानवेषु कस्यचित् प्रमाणं नापेक्षत यतो मनुजानां मध्ये यद्यदस्ति तत्तत् सोज्जानात्

III

- I निकटिमनामा यिहूदीयानाम् अधिपतिः इर्शरी क्षणदायां
 II यीशोरन्वेषणम् आरब्ध्वा व्याहर्षीत्, हे गुरो भवान् ईश्वराद् आगतं अहं उपदेष्टा, अतद् अस्माभिर्ज्ञायते; यतो भवता
 यान्याश्रय्यकार्मणि किञ्चिन्ते परमेश्वरस्य साहाय्यं विना केनापि तत्तत्कार्मणि कर्तुं न शक्यन्ते।
 III तदा यीशुरुतरे दत्तवान् तवाहं यथार्थतरं व्याहारामि पुनर्जन्मनि न सति कोपि मानव ईश्वरस्य राज्यं द्रष्टुं न शक्नोति।
 IV ततो निकटीमः प्रत्यवोचत् मनुजो वृद्धो भूत्वा कथं जनिष्यते? स किं पुनर्मातृर्जठरं प्रविश्य जनितुं शक्नोति?
 V यीशुरवादीद् यथार्थतरम् अहं कथयामि मनुजे तोयात्मन्यां पुनर्न ज्ञाते स ईश्वरस्य राज्यं प्रवेष्टुं न शक्नोति।
 VI मांसाद् यत् ज्ञायते तन् मांसमेव तथात्मनो यो ज्ञायते स आत्मैव।
 VII युष्मानिः पुनर्जनित्वयं ममैतस्यां कथायाम् आश्रय्य मा मंस्थाः।
 VIII सदागतियां दिशमिच्छति तस्यामेव दिशि वाति, त्वं तस्य स्वंनं शुश्रोषि किन्तु स कुत आयाति कुत्र याति वा किमपि न
 ज्ञानासि तद्वाद् आत्मनः सकाशात् सर्वेषां मनुजानां जन्म भवति।

- IX तदा निकटीमः पृष्टवान् अेतत् कथं भवितुं शक्नोति?
- X यीशुः प्रत्यक्तवान् त्वमिन्नायेलो गुरुर्भूवापि किमेतां कथां न वेत्सि?
- XI तुभ्यं यथार्थं कथयामि, वयं यद् विद्मस्तद् वस्मः यंस्य पश्यामस्तस्यैव साक्ष्यं दद्मः किन्तु युष्माभिरस्माकं साक्षित्वं न गृह्यते
- XII अेतस्य संसारस्य कथायां कथितायां यदि यूयं न विश्वसिथ तर्हि स्वर्गायां कथायां कथं विश्वसिष्यथ?
- XIII यः स्वर्गोऽस्ति यं यं स्वर्गाद् अवरोहत् तं मानवतनयं विना कोपि स्वर्गं नारोहत्
- XIV अपरञ्च भूसा यथा प्रान्तरे सर्पं प्रोत्थापितवान् मनुष्यपुत्रोऽपि तथैवोत्थापितव्यः;
- XV तस्माद् यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिष्यति सोऽविनाश्यः सन् अनन्तायुः प्राप्स्यति।
- XVI ईश्वर एत्थं जगददत्त यत् स्वमद्वितीयं तनयं प्राददात् ततो यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिष्यति सोऽविनाश्यः सन् अनन्तायुः प्राप्स्यति।
- XVII ईश्वरो जगतो लोकान् दृष्टयितुं स्वपुत्रं न प्रेष्य तान् परित्रातुं प्रेषितवान्।
- XVIII अतयेव यः कश्चित् तस्मिन् विश्वसिति स दृष्टार्हो न भवति किन्तु यः कश्चित् तस्मिन् न विश्वसिति स एदानीमेव दृष्टार्हो भवति, यतः स ईश्वरस्याद्वितीयपुत्रस्य नामनि प्रत्ययं न करोति।
- XIX जगतो मध्ये ज्योतिः प्राकाशत किन्तु मनुष्याणां कर्माणां दृष्टत्वात् ते ज्योतिषोपि तिमिरे प्रीयन्ते अतदेव दृष्टस्य कारणां भवति।
- XX यः कुकर्म्म करोति तस्याप्यारस्य दृष्टत्वात् स ज्योतिरृतीयत्वा तन्निकटं नायाति;
- XXI किन्तु यः सत्कर्म करोति तस्य सर्वाणि कर्माणि ईश्वरेण कृतानीति सथा प्रकाशते तदभिप्रायेण स ज्योतिषः सन्निधिम् आयाति।
- XXII ततः परम् यीशुः शिष्यैः सार्द्धं यिहूदीयदेशं गत्वा तत्र स्थित्वा मज्जयितुम् आरभत।
- XXIII तदा शालम् नगरस्य समीपस्थाधिनि जैनन् ग्रामे बहुतरतोयस्थितेस्तत्र योऽन् अमज्जयत् तथा य लोका आगत्य तेन मज्जिता अभवन्।
- XXIV तदा योऽन् कारायां न बद्धः।
- XXV अपरञ्च शायकर्मणि योऽन् शिष्यैः सऽहं यिहूदीयलोकानां विवादे जाते, ते योऽन् सन्निधिं गत्वाकथयन्,
- XXVI हे गुरुं यद्दनयाः पारे भवता सार्द्धं य आसीत् यस्मिन् भवान् साक्ष्यं प्रददात् पश्यतु सोपि मज्जयति सर्व्वे तस्य समीपं याति य।
- XXVII तदा योऽन् प्रत्ययोद् ईश्वरेण न दत्ते कोपि मनुजः किमपि प्राप्नुं न शक्नोति।
- XXVIII अहं अन्निषिक्तो न भवामि किन्तु तदत्रे प्रेषितोस्मि यामिमां कथां कथितवानाहं तत्र यूयं सर्व्वे साक्षिणः स्या
- XXIX यो जन्तुः कन्यां लभते स अेव वरः किन्तु वरस्य सन्निधौ दृष्टायमानं तस्य यन्मित्रं तेन वरस्य शब्दे श्रुतेऽतीवाह्लाद्यते ममापि तद्दृष्ट आनन्दसिद्धिर्जाता।
- XXX तेन कर्मशो वद्वितव्यं किन्तु मया हसितव्यं।
- XXXI यं ऊर्ध्वाद्वागच्छत् स सर्व्वेषां मुष्यो यश्च संसाराद् उदपद्यत स सांसारिकः संसारीयां कथाञ्च कथयति यस्तु स्वर्गाद्वागच्छत् स सर्व्वेषां मुष्यः।
- XXXII स यदपश्यदृष्टुं तस्मिन्नेव साक्ष्यं ददाति तथापि प्रायशः कश्चित् तस्य साक्ष्यं न गृह्णाति;
- XXXIII किन्तु यो गृह्णाति स ईश्वरस्य सत्यवादित्वं मुद्राङ्गितं करोति।
- XXXIV ईश्वरेण यः प्रेरितः स अेव ईश्वरीयकथां कथयति यत ईश्वर आत्मानं तस्मै अपरिमितम् अददात्।
- XXXV पिता पुत्रे स्नेहं कृत्वा तस्य हस्ते सर्वाणि समर्पितवान्।
- XXXVI यः कश्चित् पुत्रे विश्वसिति स अेवानन्तम् परमायुः प्राप्नोति किन्तु यः कश्चित् पुत्रे न विश्वसिति स परमायुषो दर्शनं न प्राप्नोति किन्तु ईश्वरस्य कोपलाञ्जनं भूत्वा तिष्ठति।

IV

- I यीशुः स्वयं नामज्जयत् केवलं तस्य शिष्या अमज्जयत् किन्तु योऽन्नाडधिकशिष्यान् स करोति मज्जयति य,
- II इत्रिंशति एमां वार्तामिश्रणवन् एति प्रभुरवगत्य
- III यिहूदीयदेशं विहाय पुनर्गावीलम् आगत।
- IV ततः शोमिरोएप्रदेशस्य मद्येन तेन गन्तव्ये सति
- V याङ्गुलं निजपुत्राय यूषर्के यां भूमिम् अददात् तत्समीपस्थाधि शोमिरोएप्रदेशस्य सुजार् नाम्ना विख्यातस्य नगरस्य सन्निधावुपास्थात्।
- VI तत्र याङ्गुलः प्रद्विशसीत्; तदा द्वितीययामवेलायां जातायां स मार्गे श्रमापन्नस्तस्य प्रह्वः पार्श्वे उपाविशत्।
- VII अेतर्हि काचित् शोमिरोएया योषित् तोयोत्तोलनार्थम् तत्रागत्।
- VIII तदा शिष्याः जाद्यद्व्यापि केतुं नगरम् अगच्छन्।
- IX यीशुः शोमिरोएयां तां योषितम् व्याडार्थात् मह्यं किञ्चित् पानीयं पातुं देहि। किन्तु शोमिरोएयीः साकं यिहूदीयलोका न व्यवहसन् तस्माद्धृतीः साकथयत् शोमिरोएया योषितदहं त्वं यिहूदीयोसि कथं मत्तः पानीयं पातुम् एच्छसि?
- X ततो यीशुरवदद् ईश्वरस्य यदानं तत्कीदृक् पानीयं पातुं मह्यं देहि य एत्थं त्वां याचते स वा क एति येदज्ञास्यथास्तर्हि तमयाधिष्यथाः स य तुभ्यममृतं तोयमदास्यत्।
- XI तदा सा सीमन्तिनी भाषितवति, हे महेच्छ प्रह्विर्गम्भीरो भवतो नीरोत्तोलनपात्रं नास्ती य तस्मात् तदमृतं कीलावं कुतः प्राप्स्यसि?

XII योस्मभ्यम् एममन्धुं ददौ, यस्य य परिजना गोमेघाद्यश्च सर्वोऽस्य प्रदेः पानीयं पपुरेतादृशो योस्माकं पूर्वपुरुषो याकूब् तस्मादपि भवान् मण्डन् किं?

XIII ततो यीशुरकथयद् एदं पानीयं सः पिवति स पुनस्तृषार्तो भविष्यति.

XIV किन्तु मया दत्तं पानीयं यः पिवति स पुनः कदापि तृषार्तो न भविष्यति। मया दत्तम् एदं तोयं तस्यान्तः प्रस्रवणरूपं भूत्वा अनन्तायुर्वावत् शोष्यति।

XV तदा सा वनिताकथयत् ङे मडेच्छ तर्हि मम पुनः पीपासा यथा न जायते तोयोतोलनाय यथात्रागमनं न भवति य तदर्थं मह्यं तत्तोयं देही।

XVI ततो यीशुरवदधाडि तव पतिमाडूय स्थानेऽत्रागच्छ।

XVII सा वामावदत् मम पतिर्नास्ति। यीशुरवदत् मम पतिर्नास्तीति वाक्यं भद्रमवोयः।

XVIII यतस्तव पञ्च पतयोभवन् अधुना तु त्वया साह्र्दं यस्तिष्ठति स तव भर्ता न वाक्यमिदं सत्यमवादिः।

XIX तदा सा मडिवा गदितवति ङे मडेच्छ भवान् अेको भविष्यद्वादीति बुद्धं मया।

XX अस्माकं पितृलोका अेतस्मिन् शिलोव्ययेऽभजन्त, किन्तु भवद्विरुध्यते यिश्शालम् नगरे भजनयोग्यं स्थानमास्ते।

XXI यीशुरवोचत् ङे योषित् मम वाक्ये विश्वसिडि यदा यूयं कंवलशैलेऽस्मिन् वा यिश्शालम् नगरे पितुर्भजनं न करिष्यध्वे काल अेतादृश आयाति।

XXII यूयं यं भजध्वे तं न जानीथ, किन्तु वयं यं भजामहे तं जानीमहे, यतो यिडूदीयलोकानां मध्यात् परित्राणं जायते।

XXIII किन्तु यदा सत्यभक्ता आत्मना सत्यरूपेण य पितुर्भजनं करिष्यन्ते समय अेतादृश आयाति, वरम् एदानीमपि विधेते ; यत अेतादृशो भक्तान् पिता येष्टे।

XXIV एभ्वर आत्मा; ततस्तस्य ये भक्तास्तैः स आत्मना सत्यरूपेण य भजनीयः।

XXV तदा सा मडिवावादीत् ङीष्टनाम्ना विष्यातोऽभिषिक्तः पुरुष आगमिष्यतीति जानामि स य सर्वाः कथा अस्मान् ज्ञापयिष्यति।

XXVI ततो यीशुरवदत् त्वया साह्र्दं कथनं करोमि योऽहम् अहमेव स पुरुषः।

XXVII अेतस्मिन् समये शिष्या आगत्य तथा स्त्रिया साह्र्दं तस्य कथोपकथने महाश्र्वर्यम् अमन्यन्त तथापि भवान् किमिच्छति? यद्वा किमर्थम् अेतया साह्र्दं कथां कथयति? एति कोपि नापृच्छत्।

XXVIII ततः परं सा नारी क्वलशं स्थापयित्वा नगरमध्यं गत्वा लोकेभ्योकथायद्

XXIX अहं यद्यत् कर्माकारं तत्सर्वं मह्यमकथयद् अेतादृशं मानवमेकम् आगत्य पश्यत रु किम् अभिषिक्तो न भवति ?

XXX ततस्ते नगराद् भडिरागत्य तातस्य समीपम् आयन्।

XXXI अेतर्हि शिष्याः साधयित्वा तं व्याडार्षुः ङे गुरो भवान् किञ्चिद् भूक्तौ।

XXXII ततः सोवदद् युष्मान्भिर्यत्र ज्ञायते तादृशं भक्ष्यं ममास्ते।

XXXIII तदा शिष्याः परस्परं प्रष्टुम् आरभन्त, किमस्मै कोपि किमपि भक्ष्यमानीय दत्तवान्?

XXXIV यीशुरवोचत् मत्प्रेरकस्याभिमतानुरूपकरणं तस्यैव कर्मासिडिकारणञ्च मम भक्ष्यं।

XXXV मासयतुष्ये जाते शस्यकर्तनसमयो भविष्यतीति वाक्यं युष्मान्भिः किं नोद्यते? किन्त्वहं वदामि, शिर उतोल्य क्षेत्राणि प्रति निरीक्ष्य पश्यत, एदानीं कर्तनयोग्यानि शुक्लवर्णान्यभवन्।

XXXVI यश्छिनन्ति स वेतनं लभते अनन्तायुःस्वरूपं शस्यं स गृह्णाति य, तेनैव वप्ता छेत्ता य युगपद् आनन्दतः।

XXXVII एत्वं सति वपत्येकश्छिनन्त्यन्य एति वयनं सिद्ध्यति।

XXXVIII यत्र यूयं न पर्यश्राम्यत तादृशं शस्यं छेतुं युष्मान् प्रेरयम् अन्ये जनाः पर्यश्राम्यन् यूयं तेषां श्रगस्य ड्वल अलभध्वम्।

XXXIX यस्मिन् काले यद्यत् कर्माकारं तत्सर्वं स मह्यम् अकथयत् तस्या वनिताया एदं साक्ष्यवाक्यं श्रुत्वा तन्नगरनिवासिनो भडवः शोमिरोणीयलोका व्यश्रंसन्।

XL तथा य तस्यान्तिके समुपस्थाय स्वेघां सन्निधौ कतिचिद् दिनानि स्थातुं तस्मिन् विनयम् अकुर्वान् तस्मात् स दिनद्वयं तत्स्थाने न्यवष्टत्।

XLI ततस्तस्योपदेशेन भडवोऽपरं विश्वस्य

XLII तां योषामवदन् केवलं तव वाक्येन प्रतीम एति न, किन्तु स जगतोऽभिषिक्तस्त्रातेति तस्य कथां श्रुत्वा वयं स्वयमेवाज्ञासमडि।

XLIII स्वदेशे भविष्यद्वक्तुः सत्कारो नास्तीति यद्यपि यीशुः प्रमाणां दत्ताकथयत्।

XLIV तथापि द्विवसद्वयात् परं स तस्मात् स्थानाद् गालीलं गतवान्।

XLV अनन्तरं ये गालीली वियलोका उत्सवे गता उत्सवसमये यिश्शलम् नगरे तस्य सर्वाः क्रिया अपश्यन् ते गालीलम् आगतं तम् आगृह्णन्।

XLVI ततः परम् यीशु र्यस्मिन् कान्नानगरे ज्वलं द्राक्षारसम् आकरोत् तत् स्थानं पुनरगात्। तस्मिन्नेव समये कस्यचिद् राजसभास्तारस्य पुत्रः कर्नाडुमपुरी रोगग्रस्त आसीत्।

XLVII स येडूदीयदेशाद् यीशो गालीलागमनवार्त्तां निशम्य तस्य समीपं गत्वा प्रार्थ्य याह्रतवान् मम पुत्रस्य प्रायेण काल आसन्नः भवान् आगत्य तं स्वस्थं करोतु।

XLVIII तदा यीशुरकथयद् आश्र्वर्यं कर्म यित्रं यिहं य न दृष्टा यूयं न प्रत्येष्यथा।

XLIX ततः स सभासद्वदत् ङे मडेच्छ मम पुत्रे न मृते भवानागच्छतु।

L यीशुस्तमवदद् गच्छ तव पुत्रोऽञ्जवीत् तदा यीशुनोक्तवाक्ये स विश्वस्य गतवान्।

L गमनकाले मार्गमध्ये दासास्तं साक्षात्प्राधावदन् भवतः पुत्रोऽञ्जवीत्।

LII ततः कं कालमारभ्य रोगप्रतीकारारम्भो जाता एति पृष्टे तैरुक्तं ह्यः साह्र्दं एडुदयाधिकद्वितीययामे तस्य ज्वरत्यागोऽभवत्।

LIII तदा यीशुस्तस्मिन् क्षणो प्रोक्तवान् तव पुत्रोऽञ्जुवीत् पिता तद्ब्रूध्वा सपरिवारो व्यवस्थीत्।

LIV यिहूदीयदेशाद् आगत्य गालीलि यीशुरेतद् द्वितीयम् आश्चर्यकर्मकारोत्।

V

I ततः परं यिहूदीयानाम् उत्सव उपस्थिते यीशु र्त्रिंशालम् गतवान्।

II तस्मिन्नगरे भेषानाम्ना द्वारस्थ समीपे एषीयभाषया बैथेस्दा नाम्ना पिष्करिणी पञ्चदशयुक्तासीत्।

III तस्यास्तेषु घट्टेषु किलावकम्पनम् अपेक्ष्य अन्धपञ्चशुष्काङ्गाद्यो बहवो रोगिणः पतन्तस्तिष्ठन्ति स्म।

IV यतो विशेषकाले तस्य सरसो वारि स्वर्गीयदूत ऐत्याकम्पयत् तत्कीलावकम्पनात् परं यः कश्चिद् रोगी प्रथमं पानीयमवारोऽत् स अत्र तत्क्षणाद् रोगमुक्तोऽभवत्।

V तदाष्टात्रिंशद्वर्षाणि यावद् रोगग्रस्त ऐकजनस्तस्मिन् स्थाने स्थितवान्।

VI यीशुस्तं शयितं दृष्ट्वा बभूवकालिकरोगीति ज्ञात्वा व्याहृतवान् त्वं किं स्वस्थो भूषुषसि?

VII ततो रोगी कथितवान् ङे मङ्घेच्छ यदा कीलावं कम्पते तदा मां पुष्करिणीम् अवरोडयितुं मम कोपि नास्ति, तस्मान् मम गमनकाले कश्चिदन्योऽग्रो गत्वा अवरोडति।

VIII तदा यीशुरकथयद् उत्तिष्ठ, तव शय्यामुत्तोल्य गृहीत्वा याहि।

IX स तत्क्षणात् स्वस्थो भूत्वा शय्यामुत्तोल्यादाय गतवान् किन्तु तद्दिनं विश्रामवारः।

X तस्माद् यिहूदीयाः स्वस्थं नरं व्याडन् अथ विश्रामवारं शयनीयमादाय न यातव्यम्।

XI ततः स प्रत्यवोयद् यो मां स्वस्थम् अकार्षीत् शयनीयम् उत्तोल्यादाय यातुं मां स अवेदिशत्।

XII तदा तेऽप्युच्यन् शयनीयम् उत्तोल्यादाय यातुं य आज्ञापयत् स कः?

XIII किन्तु स क एतं स्वस्थोभूतो नाञ्जानाद् यतस्तस्मिन् स्थाने जनतासत्त्वाद् यीशुः स्थानान्तरम् आगतम्।

XIV ततः परं येषु मन्दिरे तं नरं साक्षात्प्राप्याकथयत् पश्येदानीम् अनामयो ज्ञातोसि यथाधिका दृष्टशा न घटते तद्भूतोः पापं कर्म पुनर्मकार्षीः।

XV ततः स गत्वा यिहूदीयान् अवदद् यीशु मर्म अरोगिणाम् अकार्षीत्।

XVI ततो यीशु विश्रामवारं कर्मदृशं कृतवान् एतिते ङेतो यिहूदीयास्तं ताडयित्वा ङन्तुम् अयेष्टन्त।

XVII यीशुस्तानाप्यत मम पिता यत् कार्यं करोति तदनुत्पम अहमपि करोति।

XVIII ततो यिहूदीयास्तं ङन्तुं पुनरयतन्त यतो विश्रामवारं नामन्यत तदेव केवलं न अधिकन्तु ईश्वरं स्वपितरं प्रोच्य स्वमपीश्वरतुल्यं कृतवान्।

XIX पश्चाद् यीशुरवदद् युष्मानं यथार्थतरं वदामि पुत्रः पितरं यद्यत् कर्म कुर्वन्तं पश्यति तदतिरिक्तं स्वेच्छातः किमपि कर्म कर्तुं न शक्नोति पिता यत् करोति पुत्रोपि तदेव करोति।

XX पिता पुत्रे स्नेहं करोति तस्मात् स्वयं यद्यत् कर्म करोति तत्सर्वं पुत्रं दृश्यति ; यथा य युष्माकं आश्चर्यज्ञानं जनिष्यते तदर्थम् एतौपि मङ्कर्म तं दृश्यिष्यति।

XXI वस्तुतस्तु पिता यथा प्रमिताम् उत्थाप्य सञ्चिवान् करोति तद्भूतं पुत्रोपि यं यं दृश्यति तं तं सञ्चवं करोति।

XXII सर्वे पितरं यथा सत्कुर्वन्ति तथा पुत्रमपि सत्कारयितुं पिता स्वयं कस्यापि विचारमकृत्वा सर्वविचाराणां भारं पुत्रे समर्पितवान्।

XXIII यः पुत्रं सत् करोति स तस्य प्रेरकमपि सत् करोति।

XXIV युष्मानां यथार्थतरं वदामि यो ज्ञो मम वाक्यं श्रुत्वा मत्प्रेरके विश्वसिति सोनन्तायुः प्राप्नोति कदापि दण्डभाजनं न भवति निधनादुत्थाय परमायुः प्राप्नोति।

XXV अहं युष्मानतिथयार्थं वदामि यदा मृता ईश्वरपुत्रस्य निनाहं श्रोष्यन्ति ये य श्रोष्यन्ति ते सञ्चवा भविष्यन्ति समय अेतादृश आयाति वरम् एदानीमप्युपतिष्ठति।

XXVI पिता यथा स्वयञ्जीवी तथा पुत्राय स्वयञ्जीवित्वाधिकारं दत्तवान्।

XXVII स मनुष्यपुत्रः अेतस्मात् कारणात् पिता दण्डकाराधिकारमपि तस्मिन् समर्पितवान्।

XXVIII अेतदर्थं यूयम् आश्चर्यं न मन्यध्वं यतो यस्मिन् समये तस्य निनाहं श्रुत्वा श्मशानस्थाः सर्वे बहिरागमिष्यन्ति समय अेतादृश उपस्थास्यति।

XXIX तस्माद् ये सत्कर्मणि कृतवन्तस्त उत्थाय आयुः प्राप्स्यन्ति ये य कुर्मणि कृतवन्तस्त उत्थाय दण्डं प्राप्स्यन्ति।

XXX अहं स्वयं किमपि कर्तुं न शक्नोमि यथा शुणोमि तथा विचारयामि मम विचारञ्च न्यायः यतोऽहं स्वीयाभीष्टं नेडित्वा मत्प्रेरयितुः पितुरिष्टम् एङे।

XXXI यद्दि स्वस्मिन् स्वयं साक्ष्यं ददामि तद्दि तत्साक्ष्यम् आग्राहं भवति ;

XXXII किन्तु मद्दण्डपरो ज्ञः साक्ष्यं ददाति मद्दर्थे तस्य यत् साक्ष्यं तत् सत्यम् अेतदप्यहं ज्ञानामि।

XXXIII युष्माभि योङ्गं प्रति लोकेषु प्रेरितेषु स सत्यकथायां साक्ष्यमददात्।

XXXIV मानुषाहं साक्ष्यं नोपेक्षे तथापि यूयं यथा परित्रयध्वे तदर्थम् एहं वाक्यं वदामि।

XXXV योङ्गं देदीप्यमानो दीप एव तेजस्वी स्थितवान् यूयम् अव्यकालं तस्य दीप्यानन्दिनुं सममन्यध्वं।

XXXVI किन्तु तत्प्रमाणादपि मम गुरुतरं प्रमाणां विद्यते पिता मां प्रेष्य यद्यत् कर्म समापयितुं शक्तिमददात् मया कृतं तत्तत् कर्म मद्दर्थं प्रमाणां ददाति।

XXXVII यः पिता मां प्रेरितवान् मोपि मद्दर्थं प्रमाणां ददाति। तस्य वाक्यं युष्माभिः कदापि न श्रुतं तस्य रूपञ्च न दृष्टं।

XXXVIII तस्य वाक्यञ्च युष्माकम् अन्तः कदापि स्थानं नाप्नोति यतः स यं प्रेषितवान् यूयं तस्मिन् न विश्वसिष्या।

- XXXIX धर्मपुस्तकानि यूयम् आलोययध्वं तैर्विक्रयैरन्तायुः प्राप्स्यामि इति यूयं बुध्यध्वे तद्धर्मपुस्तकानि मध्ये प्रमाणां ददति
 XL तथापि यूयं परमायुःप्राप्तये मम संनिधिम् न जिगमिषथा
 XLI अहं मानुषेभ्यः सत्कारं न गृह्णामि
 XLII अहं युष्मान् ज्ञानामि; युष्माकमन्तर ईश्वरमेव नास्ति
 XLIII अहं निजपितु नमिनागतोस्मि तथापि मां न गृह्णीथ किन्तु कश्चिद् यदि स्वनाम्ना समागमिष्यति तर्हि तं गृह्णीष्यथा
 XLIV यूयम् ईश्वरात् सत्कारं न यिच्छता केवलं परस्परं सत्कारम् चेद् आदध्वे तर्हि कथं विश्वसितुं शक्नुयथ?
 XLV पुतुः समीपेऽहं युष्मान् अपवदिष्यामीति मा यिन्तयत यस्मिन्, यस्मिन् युष्माकं विश्वसतः सथेव भूसा युष्मान् अपवदति
 XLVI यदि यूयं तस्मिन् व्यश्वासिष्यत तर्हि मय्यपि व्यश्वासिष्यत, यत् स मयि लिभितवान्
 XLVII ततो यदि तेन लिभितवानि न प्रतिथ तर्हि मम वाक्यानि कथं प्रत्येभ्यथ?

VI

- I ततः परं यीशुर्गालील् प्रदेशीयस्य तिविरियानाम्नः सिन्धोः पारं गतवान्
 II ततो व्याधिमल्बोकवास्थ्यकराणराषिणो तस्याश्चर्याणि कर्माणि दृष्ट्वा बडवो जनास्तत्पश्चाद् अगच्छन्
 III ततो यीशुः पर्वतमारुह्य तत्र शिष्यैः साकम्
 IV तस्मिन् समये निस्तारोत्सवनाम्नि थिडूदीयानामि उत्सव उपस्थिते
 V यीशुर्नेत्रे उत्तोल्य बडुलोकान् स्वसमीपागतान् विलोक्य द्विविधं पृष्टवान् अतेषां भोजनाय भोजद्रव्याणि वयं कुत्र केतुं शक्नुमः?
 VI वाक्यमिदं तस्य परीक्षार्थम् अवादीत् किन्तु यत् करिष्यति तत् स्वयम् अजानात्
 VII द्विविधः प्रत्यवोयत् अतेषाम् अकेडो यद्यत्पम् अल्पं प्राप्नोति तर्हि मुद्रापादद्विशतेन कीतपूपा अपि न्यूना भविष्यन्ति
 VIII शिमोनं पितरस्य भ्राता आन्द्रियाभ्यः शिष्याणामेको व्याहृतवान्
 IX अत्र कस्यचिद् बालकस्य समीपे पत्रं यावपूपाः क्षुद्रमत्स्यद्वयञ्च सन्ति किन्तु लोकानां अतावातां मध्ये तैः किं भविष्यति?
 X पश्चाद् यीशुरवदत् लोकानुपवेशयत तत्र बडुयवससत्वात् पञ्चसहस्रेभ्यो न्यूना अधिका वा पुरुषा भूम्याम् उपाविशन्
 XI ततो यीशुस्तान् पूषानादाय ईश्वरस्य गुणान् कीर्त्तयित्वा शिष्येषु समार्थयत् ततस्ते तेभ्य उपविष्टलोकैभ्यः पूषान् यथेष्टमत्स्यञ्च प्रादुः
 XII तेषु तृपेषु स तानवोयद् अतेषां किञ्चिदपि यथा नापयीयते तथा सर्वाण्यवशिष्टानि संगृह्णीता
 XIII ततः सर्वेषां भोजनात् परं ते तेषां पत्रानां यावपूषानां अवशिष्टान्यभिलानि संगृह्य द्वादशसहस्रलोकान् अपूरयन्
 XIV अपरं यीशोरेतादृशीम् आश्चर्यक्रियां दृष्ट्वा लोका मिथो वक्तुमारेभिरे जगति यस्यागमनं भविष्यति स अेवायम् अवश्यं भविष्यद्दकत्
 XV अतथेव लोका आगत्य तमाकस्य राजानं करिष्यन्ति यीशुस्तेषाम् ईदृशं मानसं विज्ञाय पुनश्च पर्वतम् अेकाकी गतवान्
 XVI सायंकाल उपस्थिते शिष्या जलघितं प्रजित्वा नावमारुह्य नगरदिशि सिन्धौ वाडयित्वागमन्
 XVII तस्मिन् समये तिमिर उपातिष्ठत् किन्तु यीशुस्तेषां समीपं नागच्छत्
 XVIII तदा प्रबलपवनवहनात् सागरे मछातरङ्गो भविनुम् आरेभे
 XIX ततस्ते वाडयित्वा द्वित्रान् कोशान् गताः पश्चाद् यीशुं जलधेरुपरि पदभ्यां प्रजन्तं नौकान्तिकम् आगच्छन्तं विलोक्य त्रासयुक्ता अभवन्
 XX किन्तु स तानुकत्तवान् अयमहं मा भैष्ट
 XXI तदा ते तं स्वैरे नावि गृहीतवन्तः तदा तत्क्षाणाद् उद्दिष्टस्थाने नौरुपास्थात्
 XXII यथा नावा शिष्या अगच्छन् तदन्या कापि नौका तस्मिन् स्थाने नासीत् ततो यीशुः शिष्यैः साकं नागमत् केवलाः शिष्या अगमन् अेतत् पारस्था लोका ज्ञातवन्तः
 XXIII किन्तु ततः परं प्रभु यत्र ईश्वरस्य गुणान् अनुकीर्त्त्य लोकान् पूषान् अभोजयत् तत्स्थानस्य समीपस्थतिविरियाया अपरास्तराण्य आगमन्
 XXIV यीशुस्तत्र नास्ति शिष्या अपि तत्र ना सन्ति लोका इति विज्ञाय यीशुं गवेषयितुं तराणिभिः कङ्कालुम् पुरं गताः
 XXV ततस्ते सरित्पतेः पारे तं साक्षात् प्राप्य प्रावोयन् ङे गुरो भवान् अत्र स्थाने कडागमत्?
 XXVI तदा यीशुस्तान् प्रत्यवादीद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि आश्चर्यकर्मदर्शनाद्भेतो न किन्तु पूषभोजनात् तेन तृप्तत्वाञ्च मां गवेषयथा
 XXVII क्षयणीयभक्ष्यार्थं मा श्रामिष्ट किन्तन्तायुर्भक्ष्यार्थं श्राभ्यत, तस्मात् तादृशं भक्ष्यं मनुजपुत्रो युष्माभ्यं दास्यति; तस्मिन् तत ईश्वरः प्रमाणां प्रादात्
 XXVIII तदा तेऽप्युच्छन् ईश्वराभिमतं कर्म कर्तुम् अस्माभिः किं कर्त्तव्यं?
 XXIX ततो यीशुरवदद् ईश्वरो यं प्रैरयत् तस्मिन् विश्वसनम् ईश्वराभिमतं कर्मा
 XXX तदा ते व्याडरन् भवता किं लक्षाणं दर्शितं यद्दृष्ट्वा भवति विश्वसिष्यामः? त्वया किं कर्म कृतं?
 XXXI अस्माकं पूर्वपुरुषा मछापान्तरं मात्रां भोक्तुं प्रापुः यथा लिपिरास्ते स्वर्गीयाणि तु भक्ष्याणि प्रददौ परमेश्वरः
 XXXII तदा यीशुरवदद् अहं युष्मानतियथार्थं वदामि भूसा युष्माभ्यं स्वर्गीयं भक्ष्यं नादात् किन्तु मम पिता युष्माभ्यं स्वर्गीयं परमं भक्ष्यं ददाति
 XXXIII यः स्वर्गादिवरुह्य जगते ज्वनं ददाति स ईश्वरदत्तभक्ष्यरूपः
 XXXIV तदा ते प्रावोयन् ङे प्रभो भक्ष्यमिदं नित्यमस्मभ्यं ददात्

XXXV यीशुवरदद् अडमेव ज्वननरूपं लक्ष्यं यो ज्ञो मम सन्निधिम् आगच्छति स ज्ञातु क्षुधात्तो न भविष्यति, तथा यो ज्ञो मां प्रत्येति स ज्ञातु तृषात्तो न भविष्यति।

XXXVI मां दृष्ट्वापि यूयं न विश्वसिथ युष्मानडम् एत्यवोयं।

XXXVII पिता मह्यं यावतो लोकानददात् ते सर्व्वं अवेव ममान्तिकम् आगमिष्यन्ति यः कश्चिन्मम सन्निधिम् आयास्यति तं केनापि प्रकारेण न दूरीकरिष्यामि।

XXXVIII निजामिमत्तं साधयितुं न हि किन्तु प्रेरयितुरभिमत्तं साधयितुं स्वर्गाद् आगतोस्मि।

XXXIX स यान् यान् लोकान् मह्यमददात् तेषामेकमपि न ङारयित्वा शेषदिने सर्व्वानडम् उत्थापयामि एदं मत्त्रेरयितुः पितुरभिमत्तं।

XL यः कश्चिन्मम मानवसुत्तं विलोक्य विश्वसिति स शेषदिने मयोत्थापितः सन् अनन्तायुः प्राप्स्यति एति मत्त्रेरकस्याभिमत्तं।

XLI तदा स्वर्गाद् यद् लक्ष्यम् अवारोडत् तद् लक्ष्यम् अडमेव यिडूदीयलोकास्तस्यैतद् वाक्ये विवदमाना वक्तुमारोभिरे

XLII यूषः पुत्रो यीशु रस्य मातापितरौ वयं ज्ञानीम अेष किं सअवेव न? तर्हि स्वर्गाद् अवारोडम् एति वाक्यं कथं वक्ति?

XLIII तदा यीशुस्तान् प्रत्यवदत् परस्परं मा विवदध्वं

XLIV मत्त्रेरकेण पित्रा नाकृष्टः कोपि ज्ञो ममान्तिकम् आयातुं न शक्नोति किन्त्वागतं ज्ञं यरमेडहि प्रोत्थापयिष्यामि।

XLV ते सर्व्वे ईश्वरेण शिक्षिता भविष्यन्ति भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु विपिरित्यमास्ते अतो यः कश्चित् पितुः सकाशात् श्रुत्वा शिक्षते स अवेव मम समीपम् आगमिष्यति।

XLVI य ईश्वराद् अजायत तं विना कोपि मनुष्यो ज्ञनकं नादर्शत् केवलः सअवेव तातम् अद्राक्षीत्।

XLVII अहं युष्मान् यथार्थतरं वदामि यो ज्ञो मयि विश्वासं करोति सोनन्तायुः प्राप्नोति।

XLVIII अडमेव तज्ज्वननलक्ष्यं।

XLIX युष्माकं पूर्व्वपुरुषा मडप्रान्तरे मन्नालक्ष्यं लुक्तपि मृताः।

L किन्तु यद्रक्ष्यं स्वर्गादागच्छत् तद् यदि कश्चिद् लुड्कते तर्हि स न भ्रियते।

LI यज्ज्वननलक्ष्यं स्वर्गादागच्छत् सोडमेव एदं लक्ष्यं यो ज्ञो लुड्कते स नित्यज्ज्वो भविष्यति। पुनश्च जगतो ज्वननार्थमडं यत् स्वकीयपिशितं दास्यामि तदेव मया वितरितं लक्ष्यम्।

LII तस्माद् यिडूदीयाः परस्परं विवदमाना वक्तुमारोभिरे अेष लोज्जनार्थं स्वीयं पलवं कथम् अस्मभ्यं दास्यति?

LIII तदा यीशुस्तान् आवोचद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि मनुष्यपुत्रस्यामिषे युष्माभिर्न लुक्तते तस्य रुधिरे य न पीते ज्वनेन सार्द्धं युष्माकं सम्बन्धो नास्ति।

LIV यो ममामिषं स्वादति मम सुधिरश्च पिवति सोनन्तायुः प्राप्नोति ततः शेषेडहि तमडम् उत्थापयिष्यामि।

LV यतो मदीयमामिषं परमं लक्ष्यं तथा मदीयं शोणितं परमं पेयं।

LVI यो ज्ञो मदीयं पलवं स्वादति मदीयं रुधिरश्च पिवति स मयि वसति तस्मिन्नाड् वसामि।

LVII मत्त्रेरयित्रा ज्ववता तातेन यथाहं ज्ववामि तद्दद् यः कश्चिन्ममामिति सोपि मया ज्वविष्यति।

LVIII यद्रक्ष्यं स्वर्गादागच्छत् तर्हिदं यन्मात्रां स्वादित्वा युष्माकं पितरोडभ्रियन्त तादृशम् एदं लक्ष्यं न भवति एदं लक्ष्यं यो भक्षति स नित्यं ज्वविष्यति।

LIX यदा कङ्कनाड्डम् पुर्यां लज्जनगेडे उपादिशत् तदा कथा अेता अकथयत्।

LX तदेत्यं श्रुत्वा तस्य शिष्याणाम् अनेके परस्परम् अकथयन् एदं गाढे वाक्यं वाक्यमिदृशं कः श्रोतुं शक्नुयात्?

LXI किन्तु यीशुः शिष्याणाम् एत्यं विवाहं स्वयित्ते विज्ञाय कथितवान् एदं वाक्यं किं युष्माकं विधनं ज्ञनयति?

LXII यदि मनुजसुत्तं पूर्व्ववासस्थानम् उर्द्व्वं गच्छन्तं पश्यथ तर्हि किं भविष्यति?

LXIII आत्मेव ज्वनदायकः वपुर्निष्कलं युष्मभ्यमडं यानि वयांसि कथयामि तान्यात्मा ज्वनन्ना।

LXIV किन्तु युष्माकं मध्ये केयन अविश्वासिनः सन्ति के के न विश्वसन्ति को वा तं परकरेषु समर्पयिष्यति तान् यीशुराप्रथमाद् वेत्ति।

LXV अपरमपि कथितवान् अस्मात् कारणाद् अकथयं पितुः सकाशात् शक्तिमप्राप्य कोपि ममान्तिकम् आगन्तुं न शक्नोति।

LXVI तत्कालेडनेके शिष्या व्याघृट्य तेन सार्द्धं पुनर्नगच्छन्।

LXVII तदा यीशु द्रादशशिष्यान् उक्तवान् यूयमपि किं यास्यथ?

LXVIII ततः शिमोनं पितरः प्रत्यवोचत् हे प्रभो कस्याभ्यार्णं गमिष्यामः?

LXIX अनन्तज्वनदायिन्यो याः कथारस्तास्तवैवा भवान् अमरेश्वरस्याभिषिक्तपुत्र एति विश्वस्य निश्चितं ज्ञानीमः।

LXX तदा यीशुवरदत् किमडं युष्माकं द्रादशज्जानान् मनोनीतान् न कृतवान्? किन्तु युष्माकं मध्येपि कश्चिदेको विघ्नकारी विधातो

LXXI एतां कथं स शिमोनः पुत्रम् ईश्वरीयोतीयं यिडूदाम् उद्दिश्य कथितवान् यतो द्रादशानां मध्ये गाणितः स तं परकरेषु समर्पयिष्यति।

VII

I ततः परं यिडूदीयलोकास्तं ज्ञन्तुं समैडन्त तस्माद् यीशु यिडूदाप्रदेशे पर्यटितुं नेच्छन् गावील् प्रदेशे पर्यटितुं प्रारभता।

II किन्तु तस्मिन् समये यिडूदीयानां दूष्यवासनाभोत्सव उपस्थिते

III तस्य भ्रातरस्तम् अवदन् यानि कर्माणि त्वया क्रियन्ते तानि यथा तव शिष्याः पश्यन्ति तदर्थं त्वमितः स्थानाद् यिडूदीयदेशं प्रजा।

IV यः कश्चित् स्वयं प्रयिक्ताशिषति स कदापि गुप्तं कर्म न करोति यदीदृशं कर्म करोषि तर्हि जगति निजं परिचायया।

V यतस्तस्य भ्रातरोपि तं न विश्वसन्ति।

VI तदा यीशुस्तान् अवोचत् मम समय एदानीं नोपतिष्ठति किन्तु युष्माकं समयः सततम् उपतिष्ठति।

- VII जगतो लोका युष्मान् ऋतीयितुं न शक्नुवन्ति किन्तु मामेव ऋतीयन्ते यतस्तेषां कर्माणि दृष्टानि तत्र साक्ष्यमिदम् अहं दद्यामि
VIII अतयेव यूयम् उत्सवेऽस्मिन् यात नाहम् एदानीम् अस्मिन्नुत्सवे यामि यतो मम समय एदानीं न सम्पूर्णाः।
IX एतित् वाक्यम् उक्त्वा स गावीलि स्थितवान्।
X किन्तु तस्य भ्रातृषु तत्र प्रस्थितेषु सत्यु सोऽप्रकट उत्सवम् अगच्छत्।
XI अनन्तरम् उत्सवम् उपस्थिता यिडूदीयास्तं भूयित्वापृच्छन् स कुत्र?
XII ततो लोकानां मध्ये तस्मिन् नानाविधा विवादा भवितुम् आरब्धवन्तः। केयिद् अवोयन् स उत्तमः पुरुषः केयिद् अवोयन् न तथा वरं लोकानां भ्रमं जनयति।
XIII किन्तु यिडूदीयानां भयात् कोपि तस्य पक्षे स्पष्टं नाकथयत्।
XIV ततः परम् उत्सवस्य मध्यसमये यीशु मन्दिरं गत्वा समुपदिशति स्म।
XV ततो यिडूदीया लोका आश्चर्यं ज्ञात्वाकथयन् अेषा मानुषो नाधीत्या कथम् अंतादृशो विद्वान्भूत्?
XVI तदा यीशुः प्रत्यवोयद् उपदेशोयं न मम किन्तु यो मां प्रेषितवान् तस्य।
XVII यो ज्ञानो निर्देशं तस्य गृहीष्यति ममोपदेशो मत्तो भवति किम् ईश्वराद् भवति स गनस्तज्ज्ञातुं शक्यति।
XVIII यो ज्ञानः स्वतः कथयति स स्वीयं गौरवम् ईडते किन्तु यः प्रेरयितुं गौरवम् ईडते स सत्यवादी तस्मिन् कोऽप्यधर्मा नास्ति।
XIX मूसा युष्मभ्यं व्यवस्थाग्रन्थं किं नाददात्? किन्तु युष्माकं कोपि तां व्यवस्थां न समाचरति मां हन्तुं कुतो यतध्वे?
XX तदा लोका अवदन् त्वं भूतग्रस्तस्त्वं हन्तुं को यतते?
XXI ततो यीशुरवोयद् अहं कर्म मयाकारि तस्माद् यूयं सर्व्व मडाश्चर्य्यं मन्यध्वे।
XXII मूसा युष्मभ्यं त्वकछेदविधिं प्रददी स मूसातो न ज्ञातः किन्तु पितृपुरुषेभ्यो ज्ञातः तेन विश्रामवारेऽपि मानुषाणां त्वकछेदं कुरुथा।
XXIII अतयेव विश्रामवारे मनुष्याणां त्वकछेदे कृते यदि मूसाव्यवस्थाभङ्गं न भवति तर्हि मया विश्रामवारे मानुषः सम्पूर्णांरूपेण स्वस्थोऽकारि तत्कारणं ययं किं मह्यं कुप्यथ?
XXIV सपक्षपातं विचारमकृत्वा न्याय्यं विचारं कुरुता।
XXV तदा यिडूदीया लोका निवासिनः कतिपयजना अकथयन् एभेयं हन्तुं येष्टन्ते स अवेवायं किं न?
XXVI किन्तु पश्यत निर्भयः सन् कथां कथयति तथापि किमपि अ वदन्त्येते अथमेवाभिषिक्ततो भवतीति निश्चितं किमधिपतयो ज्ञानन्ति?
XXVII मनुजोयं कस्मादागमद् एतित् वयं ज्ञानोमः किन्त्वभिषिक्त आगतो स कस्मादागतवान् एतित् कोपि ज्ञातुं न शक्यति।
XXVIII तदा यीशु मध्येमन्दिरम् उपदिशन् उच्यैःकारम् उक्तवान् यूयं किं मां ज्ञानीथ? कस्माद्यागतोस्मि तदपि किं ज्ञानीथ? नाहं स्वत आगतोस्मि किन्तु यः सत्यवादी सयेव मां प्रेषितवान् यूयं तं न ज्ञानीथा।
XXIX तमहं ज्ञाने तेनाहं प्रेरित अगतोस्मि।
XXX तस्माद् यिडूदीयास्तं धर्तुम् उद्यतास्तथापि कोपि तस्य गात्रे हस्तं नार्पयद् यतो डेतोस्तदा तस्य समयो नोपतिष्ठति।
XXXI किन्तु बहवो लोकास्तस्मिन् विश्वस्य कथितवान्तोऽभिषिक्तपुरुष आगत्य मानुषस्यास्य क्रियाभ्यः किम् अधिका आश्चर्याः क्रियाः करिष्यति?
XXXII ततः परं लोकास्तस्मिन् एत्थं विवदन्ते किडूशिनः प्रधानयाजकाश्चेति श्रुतवन्तस्तं धृत्वा नेतुं पदातिगणं प्रेषयामासुः।
XXXIII ततो यीशुरवदद् अहम् अल्पदिनानि युष्माभिः सार्द्धं स्थित्वा मन्वेरयितुः समीपं यास्यामि।
XXXIV मां भूयिष्यध्वे किन्तुद्देशं न वाप्यध्वे रत्र स्थास्यामि तत्र यूयं गन्तुं न शक्यथा।
XXXV तदा यिडूदीयाः परस्परं वक्तुमारोभिरे अस्थोद्देशं न प्राप्स्याम अंतादृशं किं स्थानं यास्यति? भिन्नदेशे विकीर्णानां यिडूदीयानां सन्निधिम् अेष गत्वा तान् उपदेशयति किं?
XXXVI नो येत् मां गवेषयिष्यथ किन्तुद्देशं न प्राप्स्यथ अेष कोद्देशं वाक्यमिदं वदति?
XXXVII अनन्तरम् उत्सवस्य अरमेऽहनि अर्थात् प्रधानदिने यीशुरुत्तिष्ठन् उच्यैःकारम् आह्वयन् उदितवान् यदि कश्चित् तृषात्तो भवति तर्हि ममान्तिकम् आगत्य पिवतु।
XXXVIII यः कश्चिन्मयि विश्वसिति धर्मग्रन्थस्य वयनानुसारेण तस्याभ्यन्तरतोऽभुततयस्य स्रोतांसि निर्गमिष्यन्ति।
XXXIX ये तस्मिन् विश्वसन्ति त आत्मानं प्राप्स्यन्तीत्यर्थे स एहं वाक्यं व्याहृतवान् अेतत्कालं यावद् यीशु विभवं न प्रापत्स्तस्मात् पवित्र आत्मा नादीयत।
XL अंतां वाणीं श्रुत्वा बहवो लोका अवदन् अथमेव निश्चितं स भविष्यद्वादी।
XLI केयिद् अकथयन् अेषयेव सोभिषिक्तः किन्तु केयिद् अवदन् सोभिषिक्तः किं गावील् प्रदेशे जनिष्यते?
XLII सोभिषिक्तो दायूदो वंशे दायूदो जन्मस्थाने भैतलेडमि पत्तने जनिष्यते धर्मग्रन्थे किमिदं विधिं नास्ति?
XLIII एत्थं तस्मिन् लोकानां भिन्नवाक्यता ज्ञाता।
XLIV कतिपयलोकास्तं धर्तुम् अयच्छन् तथापि तद्गुपि कोपि हस्तं नार्पयत्।
XLV अनन्तरं पादातिगणो प्रधानयाजकानां किडूशिनाञ्च समीपमागतवति ते तान् अपृच्छन् कुतो डेतोस्तं नानयत?
XLVI तदा पदातयः प्रत्यवदन् स मानव एव कोपि कदापि नोपादिशत्।
XLVII ततः किडूशिनः प्रावोयन् यूयमपि किमभ्रामिष्ट?
XLVIII अधिपतीनां किडूशिनाञ्च कोपि किं तस्मिन् विश्वस्यति?
XLIX ये शास्त्रं न ज्ञानन्ति त एभेऽधमलोकायेव शापग्रस्ताः।
L तदा निकटीमनामा तेषामेको यः क्षणदायां यीशोः सन्निधिम् अगात् स उक्तवान्।
LI तस्य वाक्ये न श्रुते कर्माणि य न विदितेऽस्माकं व्यवस्था किं कश्चन मनुजं दोषीकरोति?

LII ततस्ते व्याहृन् त्वमपि किं गालीलीयलोकः? विविच्य पश्य गलीलि कोपि भविष्यद्वाही नोत्पद्यते

LIII ततः परं सर्वं स्वं स्वं गृहं गताः किन्तु यीशु जैतुननामानं शिलोच्ययं गतवान्

VIII

I प्रत्यूषे यीशुः पनर्मन्दिरम् आगच्छत्

II ततः सर्वेषु लोकेषु तस्य समीप आगतेषु स उपविश्य तान् उपदेष्टुम् आरभत

III तदा अध्यापकाः किंशिनञ्च व्यभिचारकर्म्मिणि धृतं स्त्रियमेकाम् आनिय सर्वेषां मध्ये स्थापयित्वा व्याहृन्

IV उं गुरो योषितम् एभां व्यभिचारकर्म्मं कुर्वाणं लोका धृतवन्तः

V अतद्दृशलोकाः पाषाणाघातेन हन्तव्या इति विधिर्मूसाव्यवस्थाग्रन्थे लिपितोस्ति किन्तु भवान् किमादिशति?

VI ते तमपवदितुं परीक्षाभिप्रायेण वाक्यमिदम् अपृच्छन् किन्तु स प्रह्वीभूय भूमावद्भ्रूया लेपितुम् आरभत

VII ततस्तैः पुनः पुनः पृष्ट उत्थाय कथितवान् युष्माकं मध्ये यो ज्ञो निरपराधी सञ्चैव प्रथमम् अनां पाषाणेनाहन्तु

VIII पश्चात् स पुनश्च प्रह्वीभूय भूमौ लेपितुम् आरभत

IX तां कथं श्रुत्वा ते स्वस्वमनसि प्रबोधं प्राप्य ज्येष्ठानुक्रमं अकैकशः सर्वे बहिर्गच्छन् ततो यीशुरेकाकी तयकत्तोभवत् मध्यस्थाने दृग्दृश्यमाना सा योषा य स्थिता

X तत्पश्चाद् यीशुरुत्थाय तां वनितां विना कभयपरं न विलोक्य पृष्टवान् उं वामे तवापवादकाः कुत्र? कोपि त्वां किं न दृश्यति?

XI सावदत् उं मध्येषु कोपि न तदा यीशुरवोयत् नाहमपि दृश्यामि याहि पुनः पापं माकार्षां

XII ततो यीशुः पुनरपि लोकैष्ये एतं कथयितुम् आरभत जगतोऽं ज्योतिःस्वरूपो यः कश्चिन् मत्पश्चाद् गच्छति स तिमिरे न भ्रमिन्त्वा ज्वनरूपां दीप्तिं प्राप्स्यति

XIII ततः किंशिनोऽवादिषुस्त्वं स्वार्थे स्वयं साक्ष्यं ददासि तस्मात् तव साक्ष्यं ग्राह्यं न भवति

XIV तदा यीशुः प्रत्युदितवान् यद्यपि स्वार्थेऽहं स्वयं साक्ष्यं ददामि तथापि मत् साक्ष्यं ग्राह्यं यस्माद् अहं कुत आगतोस्मि क्व यामि य तदहं ज्ञानामि किन्तु कुत आगतोस्मि कुत्र गच्छामि य तद् यूयं न ज्ञानीथा

XV यूयं लौकिकं विचारयथ नाहं किमपि विचारयामि

XVI किन्तु यदि विचारयामि तर्हि मम विचारो ग्राहीतव्यो यतोऽहम् अंकाकी नास्मि प्रेरयिता पिता मया सह विद्यते

XVII द्वयोर्ज्ञानयोः साक्ष्यं ग्राहणीयं भवतीति युष्माकं व्यवस्थाग्रन्थे लिपितमस्ति

XVIII अहं स्वार्थे स्वयं साक्षित्वं ददामि यश्च मम तातो मां प्रेरितवान् सोऽपि मद्दर्थं साक्ष्यं ददाति

XIX तदा तेऽपृच्छन् तव तातः कुत्र? ततो यीशुः प्रत्यवादीद् यूयं मां न ज्ञानीथ मत्पितरञ्च न ज्ञानीथ यदि माम् अक्षास्यत तर्हि मम तातमप्यक्षास्यत

XX यीशुर्मन्दिर उपदिश्य लद्गागारे कथा अंता अकथयत् तथापि तं प्रति कोपि करं नोदतोवयत्

XXI ततः परं यीशुः पुनरुदितवान् अधुनाहं गच्छामि यूयं मां गवेषयिष्यथ किन्तु निजैः पापैर्भरिष्यथ यत् स्थानम् अहं यास्यामि तत् स्थानम् यूयं यातुं न शक्यथा

XXII तदा यिहूदीयाः प्रावोचन् किमयम् आत्मघातं करिष्यति? यतो यत् स्थानम् अहं यास्यामि तत् स्थानम् यूयं यातुं न शक्यथ इति वाक्यं ब्रवीति

XXIII ततो यीशुस्तेषुः कथितवान् यूयम् अधःस्थानीया लोका अहम् उर्द्व्यस्थानीयः यूयम् अंतर्जगत्सम्बन्धीया अहम् अंतर्जगत्सम्बन्धीयो ना

XXIV तस्मात् कथितवान् यूयं निजैः पापैर्भरिष्यथ यतोऽहं स पुमान् इति यदि न विश्वसिथ तर्हि निजैः पापैर्भरिष्यथा

XXV तदा तेऽपृच्छन् कस्त्व? ततो यीशुः कथितवान् युष्माकं सन्निधौ यस्य प्रस्तावम् आ प्रथमात् करोमि सञ्चैव पुरुषोऽहं

XXVI युष्मासु मया बहुवाक्यं वक्तव्यं विचारयितव्यञ्च किन्तु मत्प्रेरयिता सत्यवादी तस्य समीपे यदहं श्रुतवान् तदेव जगते कथयामि

XXVII किन्तु स ज्ञनके वाक्यमिदं प्रोक्तवान् इति ते नाबुध्यन्त

XXVIII ततो यीशुरकथयद् यदा मनुष्यपुत्रम् उर्द्व्य उत्थापयिष्यथ तदाहं स पुमान् केवलः स्वयं किमपि कर्म न करोमि किन्तु तातो यथा शिक्षयति तदनुसारेण वाक्यमिदं वदामीति य यूयं ज्ञातुं शक्यथा

XXIX मत्प्रेरयिता पिता माम् अंकाकिनं न त्यजति स मया सार्द्धं तिष्ठति यतोऽहं तदभिमतं कर्म सदा करोमि

XXX तदा तस्यैतानि वाक्यानि श्रुत्वा बहुवस्तास्मिन् व्यश्रंसन्

XXXI ये यिहूदीया व्यश्रंसन् यीशुस्तेषुऽकथयत्

XXXII मम वाक्ये यदि यूयम् आस्थां कुरुथ तर्हि मम शिष्या भूत्वा सत्यत्वं ज्ञास्यथ ततः सत्यतया युष्माकं मोक्षो भविष्यति

XXXIII तदा ते प्रत्यवादिषुः वयम् एब्राहीमो वंशः कदापि कस्यापि दासा न ज्ञातास्तर्हि युष्माकं मुक्तिं भविष्यतीति वाक्यं कथं ब्रवीषि?

XXXIV तदा यीशुः प्रत्यवदद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि यः पापं करोति स पापस्य दासः

XXXV दासश्च निरन्तरं निवेशने न तिष्ठति किन्तु पुत्रो निरन्तरं तिष्ठति

XXXVI अतः पुत्रो यदि युष्मान् मोचयति तर्हि नितान्तमेव मुक्ता भविष्यथा

XXXVII यूयम् एब्राहीमो वंश इत्यहं ज्ञानामि किन्तु मम कथा युष्माकम् अन्तःकरणेषु स्थानं न प्राप्नुवन्ति तस्माद्धेतोर्मां हन्तुम्

इहध्वे

XXXVIII अहं स्वपितुः समीपे यदपश्यं तदेव कथयामि तथा यूयमपि स्वपितुः समीपे यदपश्यत तदेव कुरुध्वे

XXXIX तदा ते प्रत्यवोचन् एब्राहीम् अस्माकं पिता ततो यीशुरकथयद् यदि यूयम् एब्राहीमः सन्ताना अभविष्यत तर्हि

एब्राहीम आचारिणवद् आचारिष्यत

- XL ईश्वरस्य मुभात् सत्यं वाक्यं श्रुत्वा युष्मान् ज्ञापयामि योर्हं तं मां ङन्तुं येष्टध्वे एब्राहीम् अतादृशं कर्म न यकारा
 XLII ययं स्वस्वपितुः कर्माणि कुरुथ तदा तैरुक्तं न वयं जारजता अस्माकम् अेकयेव पितास्ति स अेवेश्वरः
 XLIII ततो यीशुना कथितम् ईश्वरो यदि युष्माकं तातोभविष्यत् तर्हि ययं मयि प्रेमाकस्त्रियत यतोऽम् ईश्वराजिर्गत्यागतोस्मि
 स्वतो नागतोर्हं स मां प्राडिषोत्।
 XLIII ययं मम वाक्यमिदं न व्युध्यध्वे कुतः? यतो ययं ममोपदेशं सोढुं न शक्नुथा
 XLIV ययं शैतान् पितुः सन्ताना अेतस्माद् युष्माकं पितुरभिलाषं पूरयथ स आ प्रथमात् नरघाती तदन्तः सत्यत्वस्य लेशोपि
 नास्ति कारणादतः स सत्यतायां नातिष्ठत् स यदा मृषा कथयति तदा निजस्वभावावानुसारेणैव कथयति यतो स मृषाभाषी
 मृषोत्पादकश्च।
 XLV अहं तथ्यवाक्यं वदामि कारणादस्माद् ययं मां न प्रतीथा
 XLVI मयि पापमस्तीति प्रमाणां युष्माकं को दातुं शक्नोति? यद्यहं तथ्यवाक्यं वदामि तर्हि कुतो मां न प्रतियथ?
 XLVII यः कश्चन ईश्वरीयो लोकाः स ईश्वरीयकथायां मनो निधने ययम् ईश्वरीयलोका न भवथ तन्नदानात् तत्र न मनांसि निधद्वे
 XLVIII तदा यिहुडीयाः प्रत्यवादिषुः त्वमेकः शोमिरोषीयो भूतग्रस्तश्च वयं किमिदं भद्रं नावादिष्व?
 XLIX ततो यीशुः प्रत्यवादीत् नाहं भूतग्रस्तः किन्तु निजतातं सम्मन्ये तस्माद् ययं माम् अपमन्यध्वे।
 L अहं स्वसुभ्यातिं न येष्टे किन्तु येष्टिता विचारयिता यापर अेक आसतो।
 LI अहं युष्मत्स्यम् अतीव यथार्थं कथयामि यो नरो मदीयं वारं मन्यते स कदायन निधनं न द्रक्ष्यति।
 LII यिहुडीयास्तमवदन् त्वं भूतग्रस्तं एतीदानीम् अवैष्मा एब्राहीम् भविष्यद्वादिनश्च सर्वे मृताः किन्तु त्वं भाषसे यो नरो मम
 भारती गृह्णाति स ज्ञानु निधानास्वाहं न वाप्यते।
 LIII तर्हि त्वं किम् अस्माकं पूर्वपुरुषाद् एब्राहीमोपि मडान्? यस्मात् सोपि मृतः भविष्यद्वादिनोपि मृताः त्वं स्वं कं पुमांसं
 मनुषे?
 LIV यीशुः प्रत्यवाद्यद् यद्यहं स्वं स्वयं सम्मन्ये तर्हि मम तत् सम्मननं किमपि न किन्तु मम तातो यं ययं स्वीयम् ईश्वरं भाषध्वे
 सयेव मां सम्मनुते।
 LV ययं तं नावगच्छथ किन्त्वहं तमवगच्छामि तं नावगच्छामीति वाक्यं यदि वदामि तर्हि ययमिव मृषाभाषी भवामि किन्त्वहं
 तमवगच्छामि तदाक्षामपि गृह्णामि।
 LVI युष्माकं पूर्वपुरुष एब्राहीम् मम समयं द्रष्टुम् अतीवावाञ्छत् तन्निरिक्ष्यानन्दयथा
 LVII तदा यिहुडीया अपृच्छन् तव वयः पञ्चाशद्वत्सरा न त्वं किम् एब्राहीमम् अद्राक्षीः?
 LVIII यीशुः प्रत्यवादीद् युष्मानहं यथार्थतरं वदामि एब्राहीमो जन्मनः पूर्वकालमारब्धाहं विद्ये।
 LIX तदा ते पाषाणान् उत्तौच्य तमाङ्गन्तुम् उदयच्छन् किन्तु यीशु गुप्तो मन्तिराद् बहिर्गत्य तेषां मध्येन प्रस्थितवान्।

IX

- I ततः परं यीशुर्गच्छन् मार्गमध्ये जन्मान्धं नरम् अपश्यत्।
 II ततः शिष्यास्तम् अपृच्छन् हे तुरो नरोयं स्वपापेन वा स्वपित्राः पापेनान्धोऽजायत?
 III ततः स प्रत्युदितवान् अेतस्य वास्य पित्रोः पापाद् अतादृशोभूद् एति नहि किन्त्वनेन यथेश्वरस्य कर्म प्रकाश्यते तद्धेतोरेव।
 IV दिने तिष्ठति मत्प्रेरयितुः कर्म मया कर्त्तयं यदा किमपि कर्म न क्रियते तादृशी निशागच्छति।
 V अहं यावत्कालं जगति तिष्ठामि तावत्कालं जगतो ज्योतिःस्वरूपोस्मि।
 VI एत्युक्त्वा भूमौ निष्ठीय निक्षिप्य तेन पङ्कं कृतवान्।
 VII पश्चात् तत्पङ्केन तस्यान्धस्य नेत्रे प्रलियथ तमित्यादिशत् गत्वा शिलोहं उर्थात् प्रेरितनाम्नि सरसि स्नाहि। ततोन्धो गत्वा
 तत्रास्नात् ततः प्रन्नयश्च भूत्वा व्याघुट्यागात्।
 VIII अपरश्च समीपवासिनो लोका ये यं तं पूर्वमन्धम् अपश्यन् ते बङ्गन्तुम् आरभन्त योन्धलोको वर्त्मन्युपविश्यामिक्षत स
 अेवायं जनः किं न भवति?
 IX केयिद्वदन् स अेव केयिद्वोयन् तादृशो भवति किन्तु स स्वयमभवत् स अेवाहं भवामि।
 X अतयेव ते ऽपृच्छन् त्वं कथं दृष्टिं प्राप्तवान्?
 XI ततः सोवदद् यीशनामक अेको ज्जो नो मम नयने पङ्केन प्रलियथ एत्याज्ञापयत् शिलोहकासारं गत्वा तत्र स्नाहि। ततस्तत्र गत्वा
 मयि स्नाते दृष्टिमाहं लब्धवान्।
 XII तदा ते ऽवदन् स पुमान् कुत्र? तेनोक्तं नाहं जानामि।
 XIII अपरं तस्मिन् पूर्वान्धे जने किंशिनानां निकटम् आनीते सति किंशिनोपि तमपृच्छन् कथं दृष्टिं प्राप्तोसि?
 XIV ततः स कथितवान् स पङ्केन मम नेत्रे ऽलिम्पत् पश्चाद् स्नात्वा दृष्टिमलभे।
 XV किन्तु यीशु विश्वाभावारे कर्दमं कृत्वा तस्य नयने प्रसन्नेऽकरोद् एतिकारणात् कतिपयकिंशिनोऽवदन्।
 XVI स पुमान् ईश्वराज्ञं यतः स विश्वाभावारे न मन्यते। ततोन्धे केयित् प्रत्यवदन् पापी पुमान् किम् अतादृशम् आश्चर्य्यं कर्म कर्त्तुं
 शक्नोति?
 XVII एत्थं तेषां परस्परं भिन्नवाक्यत्वम् अभवत्। पश्चात् ते पुनरपि तं पूर्वान्धं मानुषम् अप्राक्षुः यो जनस्तव यक्षुषी प्रसन्ने
 कृतवान् तस्मिन् त्वं किं वदसि? स उक्तवान् स भविशद्वादी।
 XVIII स दृष्टिम् आप्तवान् एति यिहुडीयास्तस्य दृष्टिं प्राप्तस्य जनस्य पित्रो मुंजाद् अश्रुत्वा न प्रत्ययन्।
 XIX अतयेव ते तावपृच्छन् युवयो र्यं पुत्रं जन्मान्धं वदथः स किमयं? तर्हीदानीं कथं द्रष्टुं शक्नोति?
 XX ततस्तस्य पितरौ प्रत्यवोयताम् अयम् आवयोः पुत्र आ जनेरन्धश्च तदद्यावां जानीवः

XXI किन्त्वधुना कथं दृष्टिं प्राप्तवान् तदावां न् ज्ञानीवः कोस्य यक्षुषी प्रसन्ने कृतवान् तदपि न ज्ञानीव अेष वयःप्राप्त अेनं पृच्छत स्वकथां स्वयं वक्ष्यति।

XXII यिडूदीयांनां भयात् तस्य पितरौ वाक्यमिदम् अवदतां यतः कोपि मनुष्यो यदि यीशुम् अभिषिक्तं वदति तर्हि स भजनगुडाद् दूरीकारिष्यते यिडूदीया एति मन्त्रणाम् अकुर्वन्

XXIII अतस्तस्य पितरौ व्याडरताम् अेष वयःप्राप्त अेनं पृच्छता

XXIV तदा ते पुनश्च तं पूर्वान्धम् आहूय व्याडरन् ईश्वरस्य गुणान् वद अेष मनुष्यः पापीति वयं ज्ञानीमः।

XXV तदा स उक्तवान् स पापी न वेति नाहं ज्ञाने पूर्वान्ध आसमहम् अधुना पश्यामीति मात्रं ज्ञानामि।

XXVI ते पुनरपृच्छन् स त्वां प्रति किमकरोत्? कथं नेत्रे प्रसन्ने उकरोत्?

XXVII ततः सोवादीद् अेककुत्वोक्तययं यूयं न शृणुथ तर्हि कुतः पुनः श्रोतुम् इच्छथ? यूयमपि किं तस्य शिष्या भवितुम् इच्छथ?

XXVIII तदा ते तिरस्कुत्य व्याडरन् त्वं तस्य शिष्यो वयं मूसाः शिष्याः।

XXIX मूसावकत्रेणेश्वरो जगाद तज्ज्ञानीमः किन्त्वेष कुत्रत्यलोक एति न ज्ञानीमः।

XXX सोवदद् अेष मम लोयने प्रसन्ने उकरोत् तथापि कुत्रत्यलोक एति यूयं न ज्ञानीथ अेतद् आश्चर्यं भवति।

XXXI ईश्वरः पापिनां कथां न शृणोति किन्तु यो ज्ञनस्तस्मिन् भक्तिं कृत्वा तद्विचक्रियं करोति तस्यैव कथां शृणोति अेतद् वयं

ज्ञानीमः।

XXXII कोपि मनुष्यो जन्मान्धाय यक्षुषी अददात् जगदारम्भाद् अेतादृशीं कथां कोपि कदापि नाशृणोत्।

XXXIII अस्माद् अेष मनुष्यो यदीश्वरान्नाजयत तर्हि किञ्चिदपीदृशं कर्म कर्तुं नाशक्नोत्।

XXXIV ते व्याडरन् त्वं पापाद् अजायथाः किमस्मान् त्वं शिक्षयसि? पश्चात्ते तं बहिरकुर्वन्।

XXXV तदनन्तरं यिडूदीयैः स बहिरङ्कियत यीशुरिति वार्ता श्रुत्वा तं साक्षात् प्राप्य पृष्टवान् ईश्वरस्य पुत्रे त्वं विश्वसिषिः?

XXXVI तदा स प्रत्यवोयत् ह प्रभो स को यत् तस्मिन्नहं विश्वसिमि?

XXXVII ततो यीशुः कथितवान् त्वं तं दृष्टवान् त्वया साकं यः कथं कथयति सअेव सः।

XXXVIII तदा ह प्रभो विश्वसिमीत्युक्त्वा स तं प्रणामत्।

XXXIX पश्चाद् यीशुः कथितवान् नयनहीना नयनानि प्राप्नुवन्ति नयनवन्तश्चान्धा भवन्तीत्यभिप्रायेण जगदाहम् आगच्छम्।

XL अेतत् श्रुत्वा निकटस्थाः कतिपयाः किंशिनो व्याडरन् वयमपि किमन्धाः?

XLI तदा यीशुरवादीद् यधन्धा अबलवत तर्हि पापानि नातिष्ठन् किन्तु पश्यामीति वाक्यवदनाद् युष्माकं पापानि तिष्ठन्ति।

X

I अहं युष्मान्तियथार्थं वदामि, यो ज्ञनो द्वारेण न प्रविश्य केनाप्यन्येन मेघगृहं प्रविशति स अेव स्तेनो दस्युश्चा

II यो द्वारेण प्रविशति स अेव मेघपालकः।

III दौवारिकस्तस्मै द्वारं भोगयति मेघगणेश्वर तस्य वाक्यं शृणोति स निजान् मेघान् स्वस्वनाम्नाहूय बहिः कृत्वा नयति।

IV तथा निजान् मेघान् बहिः कृत्वा स्वयं तेषाम् अग्रे गच्छति, ततो मेघास्तस्य शब्दं बुध्यन्ते, तस्मात् तस्य पश्चाद् प्रजन्ति।

V किन्तु परस्य शब्दं न बुध्यन्ते तस्मात् तस्य पश्चाद् प्रजिष्यन्ति वरं तस्य समीपात् पवायिष्यन्ती

VI यीशुस्तेभ्य एहां दृष्टान्तकथाम् अकथयत् किन्तु तेन कथितकथायास्तात्यर्थं ते नाबुध्यन्त।

VII अतो यीशुः पुनरकथयत्, युष्मानाहं यथार्थतरं व्याडरामि, मेघगृहस्य द्वारम् अहमेव।

VIII मया न प्रविश्य य आगच्छन् ते स्तेना दस्यवश्च किन्तु मेघास्तेषां कथा नाशृण्वन्।

IX अहमेव द्वारस्वरूपः, मया यः कश्चित् प्रविशति स रक्षां प्राप्स्यति तथा बहिरन्तश्च गमनागमने कृत्वा यरणस्थानं प्राप्स्यति।

X यो ज्ञनस्तेन स केवलं स्तेन्यबधविनाशान् कर्तुमेव समायाति किन्त्वहम् आया दंतुम् अर्थात् ब्राह्मण्येन तदेव दातुम् आगच्छम्।

XI अहमेव सत्यमेघपालको यस्तु सत्यो मेघपालकः स मेघार्थं प्राणत्यागं करोति;

XXII किन्तु यो ज्ञनो मेघपालको न, अर्थाद् यस्य मेघा निजान् भवन्ति, य अेतदृशो वैतनिकः स वृकम् आगच्छन्तं दृष्ट्वा मेघप्रणं विहाय पलायते, तस्माद् वृकस्तं प्रणं धृत्वा विकिरति।

XXIII वैतनिकः पलायते यतः स वेतनार्थं मेघार्थं न यिनतयति।

XIV अहमेव सत्यो मेघपालकः, पिता मां यथा ज्ञानाति, अहञ्च यथा पितरं ज्ञानामि,

XV तथा निजान् मेघानपि ज्ञानामि, मेघाश्च मां ज्ञानान्ति, अहञ्च मेघार्थं प्राणत्यागं करोमि।

XXVI अपरञ्च अेतद् गृहीय मेघेभ्यो भिन्ना अपि मेघा मम सन्ति ते सकला आनयितव्याः; ते मम शब्दं श्रोष्यन्ति तत अेको प्रण अेको रक्षको भविष्यति।

XXVII प्राणानहं त्यक्त्वा पुनः प्राणान् गृहीष्यामि, तस्मात् पिता मयि स्नेहं करोति।

XXVIII कश्चिज्ज्ञनो मम प्राणान् हन्तुं न शक्नोति किन्तु स्वयं तान् समर्पयामि तान् समर्पयितुं पुनर्गृहीतुञ्च मम शक्तिरास्ते भारमिमं स्वपितुः सकाशात् प्राप्तोहम्।

XIX अस्माद्दृष्टेशात् पुनश्च यिडूदीयांनां मध्ये भिन्नवाक्यता ज्ञाता।

XX ततो बहवो व्याडरन् अेष भूतग्रस्त उन्मत्तश्च, कुत अेतस्य कथां शृणुथ?

XXI केशिद् अवदन् अेतस्य कथा भूतग्रस्तस्य कथावन्न भवन्ति, भूतः किम् अन्धाय यक्षुषी दातुं शक्नोति?

XXII शीतकाले यिज्ञाालमि मन्दिरोत्सर्गपर्वण्युपस्थिते

XXIII यीशुः सुलेमानो निःसारेण गमनागमने करोति,

XXIV अेतस्मिन् समये यिडूदीयास्तं वेष्टयित्वा व्याडरन् कति कालान् अस्माकं विचिकित्सां स्थापयिष्यामि? यद्यभिषिक्तो भवति तर्हि तत् स्पष्टं वद।

- XXV तदा यीशुः प्रत्यवदद् अहम् अयकथं किन्तु यूयं न प्रतीथ, निजपितु नमिना यां यां क्रियां करोमि सा क्रियैव मम साक्षिस्वत्त्वात्
 XXVI किन्त्वहं पूर्वमकथयं यूयं मम मेधा न भवथ, कारणादस्मान् न विश्वसिथा
 XXVII मम मेधा मम शब्दं शृण्वन्ति तानहं जानामि ते य मम पश्चाद् गच्छन्ति
 XXVIII अहं तेभ्योऽनन्त्यायु र्ददामि, ते कदापि न नक्ष्यन्ति कोपि मम करात् तान् हर्षुं न शक्यति
 XXIX यो मम पिता तान् महं दत्तवान् स सर्वस्मात् महान्, कोपि मम पितुः करात् तान् हर्षुं न शक्यति
 XXX अहं पिता य द्रयोरेकत्वम्
 XXXI ततो यिडूदीयाः पुनरपि तं हन्तुं पाषाणान् उदतोलयन्
 XXXII यीशुः कथितवान् पितुः सकाशाद् बहून्युतमकर्मणि युष्माकं प्राकाशयं तेषां कस्य कर्मणः कारणात् मां पाषाणैराहन्तुम्
 उद्यताः स्थ?
 XXXIII यिडूदीयाः प्रत्यवदन् प्रशस्तकर्महेतोर्न किन्तु त्वं मानुषः स्वमीश्वरम् उक्तवैश्वरं निन्दसि कारणादस्मात् त्वां
 पाषाणैर्हन्मः
 XXXIV तदा यीशुः प्रत्युक्तवान् मया कथितं यूयम् ईश्वरा अतद्द्वयं युष्माकं शास्त्रे विभितं नास्ति किं?
 XXXV तस्माद् येषाम् उद्देशे ईश्वरस्य कथा कथिता ते यदीश्वरगणा उच्यन्ते धर्मग्रन्थस्यायन्यथा भवितुं न शक्यं,
 XXXVI तद्वाहं ईश्वरस्य पुत्र इति वाक्यस्य कथनात् यूयं पित्राभिषिक्तं जगति प्रेरितक पुमांसं कथम् ईश्वरनिन्दकं वाद्य?
 XXXVII यदाहं पितुः कर्म न करोमि तर्हि मां न प्रतीत;
 XXXVIII किन्तु यदि करोमि तर्हि मयि युष्माभिः प्रत्यये न कृतेऽपि कार्ये प्रत्ययः क्रियतां, ततो मयि पितास्तीति पितर्यहम्
 अस्मीति य क्षात्वा विश्वसिष्यथा
 XXXIX तदा ते पुनरपि तं धर्षुम् अयेष्टन्त किन्तु स तेषां करेभ्यो निरस्तीथ
 XL पुन र्यदहं अद्यास्तदे यत्र पुर्वं योहन् अमज्जयत् तत्रागत्य न्यवसत्
 XLI ततो बहवो लोकास्तस्मिमीपम् आगत्य व्याहरन् योहन् किमप्याश्चर्यं कर्म नाकरोत् किन्त्वस्मिन् मनुष्ये या यः कथा
 अकथयत् ताः सर्वाः सत्याः;
 XLII तत्र य बहवो लोकास्तस्मिन् व्यश्वसन्

XI

- I अनन्तरं मरियम् तस्या भगिनी मर्था य यस्मिन् वैथनीयाग्रामे वसतस्तस्मिन् ग्रामे एलियासर् नामा पीडित एक आसीत्
 II या मरियम् प्रभुं सुगन्धितेलेन मर्दयित्वा स्वकेशैस्तस्य यरणां सममार्जत् तस्या भ्राता स एलियासर् रोगी
 III अपरञ्च हे प्रभो भवान् यस्मिन् प्रीयते स अवे पीडितोस्तीति कथां कथयित्वा तस्य भगिन्यो प्रेषितवत्यौ
 IV तदा यीशुरिमां वार्तां श्रुत्वाकथयत् पीडेयं मरणार्थं न किन्वीश्वरस्य महिमार्थम् ईश्वरपुत्रस्य महिमप्रकाशार्थञ्च ज्ञात्वा
 V यीशु र्धेपिमर्थायां तद्भगिन्याम् एलियासरि याप्रीयत,
 VI तथापि एलियासरः पीडायाः कथं श्रुत्वा यत्र आसीत् तत्रैव दिनद्वयमतिष्ठत्
 VII ततः परम् स शिष्यानकथयद् वयं पुन र्धिडूदीयप्रदेशं यामः
 VIII ततस्ते प्रत्यवदन्, हे गुरो स्वल्पदिनानि गतानि यिडूदीयास्त्वां पाषाणैर्हन्तुम् उद्यतास्तथापि किं पुनस्तत्र यास्यसि?
 IX यीशुः प्रत्यवदत्, अहं किं दिने किं द्वादशघटिका न भवन्ति? कोपि दिवा गच्छन् न स्पलति यतः स अतज्जगतो दीप्तिं
 प्राप्नोति
 X किन्तु रात्रौ गच्छन् स्पलति यतो हेतोस्तत्र दीप्ति नास्ति
 XI एषां कथां कथयित्वा स तानवदद्, अस्माकं बन्धुः एलियासर् निद्रितोभूद् एदानीं तं निद्रातो जगयितुं गच्छामि
 XII यीशु र्मुतो कथामिमां कथितवान् किन्तु विश्रामार्थं निद्रायां कथितवान् इति ज्ञात्वा शिष्या अकथयन्
 XIII हे गुरो स यदि निद्राति तर्हि भद्रमेव
 XIV तदा यीशुः स्पष्टं तान् व्याहरत्, एलियासर् अभियत;
 XV किन्तु यूयं यथा प्रतीथ तदर्थमहं तत्र न स्थितवान् इत्यस्माद् युष्मन्निमित्तम् आह्लादितोहं, तथापि तस्य समीपे यामा
 XVI तदा थोमा यं दिदुमं वदन्ति स सङ्गिनः शिष्यान् अवदद् वयमपि गत्वा तेन सार्द्धं प्रियामहौ
 XVII यीशुस्तत्रोपस्थाय एलियासरः श्मशाने स्थापनात् यत्वारि दिनानि गतानीति वार्तां श्रुतवान्
 XVIII वैथनीया यिडूदीयाः समीपस्था क्रोशैकमात्रान्तरिताः
 XIX तस्माद् बहवो यिडूदीया मर्था मरियमञ्च न्यातृशोकापन्नां सान्त्वयितुं तयोः समीपम् आगच्छन्
 XX मर्था यीशोरामनवार्तां श्रुत्वैव तं साक्षाद् अकरोत् किन्तु मरियम् गेह उपविश्य स्थिता
 XXI तदा मर्था यीशुमवाहत्, हे प्रभो यदि भवान् अत्रास्थास्यत् तर्हि मम भ्राता नामरिष्यत्
 XXII किन्त्वहानीमपि यद् ईश्वरं प्रार्थयिष्यते ईश्वरस्तद् दृश्यतीति ज्ञानेऽहं
 XXIII यीशुरवाहीत् तव भ्राता समुत्थास्यति
 XXIV मर्था व्याहरत् शेषदिवसे स उत्थानसमये प्रोत्थास्यतीति ज्ञानेऽहं
 XXV तदा यीशुः कथितवान् अहमेव उत्थापयिता ज्ञापयिता य यः कश्चन मयि विश्वसिति स मृत्वापि ज्ञापिष्यति;
 XXVI यः कश्चन य ज्ञाप्य मयि विश्वसिति स कदापि न मरिष्यति, अस्यां कथायां किं विश्वसिषि?
 XXVII सावदत् प्रभो यस्यावतरणापेक्षास्ति भवान् सअवेवाभिषिक्त ईश्वरपुत्र इति विश्वसिमि
 XXVIII इति कथां कथयित्वा सा गत्वा स्वां भगिनीं मरियमं गुप्तमाहूय व्याहरत् गुरुरुपतिष्ठति त्वामाहूयति या
 XXIX कथामिमां श्रुत्वा सा तूष्णीम् उत्थाय तस्य समीपम् अगच्छत्
 XXX यीशु ग्रामिभ्यं न प्रविश्य यत्र मर्था तं साक्षाद् अकरोत् तत्र स्थितवान्

XXXI ये यिडूदीया मरियमा साकं गृहे तिष्ठन्तस्ताम् असानन्वयन ते तां क्षिप्रम् उत्थाय गच्छन्ति विलोक्य व्याडरन्, स श्मशाने रोद्धितुं याति, छत्युक्त्वा ते तस्याः पश्चाद् अगच्छन्।

XXXII यत्र यीशुरतिष्ठत् तत्र मरियम् उपस्थाय तं दृष्ट्वा तस्य यरणयोः पतित्वा व्याडरत् ङे प्रभो यदि भवान् अत्रास्थास्यत् तर्हि मम भ्राता नामरिष्यत्।

XXXIII यीशुस्तां तस्याः सङ्गिनो यिडूदीयाश्च रुदतो विलोक्य शोकार्तः सन् दीर्घं निश्चस्य कथितवान् तं कुत्रास्थापयत?

XXXIV ते व्याडरन्, ङे प्रभो भवान् आगत्य पश्यतु।

XXXV यीशुना कृन्दिता

XXXVI अतश्चेव यिडूदीया अवदन्, पश्यतायं तस्मिन् किं दृग् अप्रियता

XXXVII तेषां केचिद् अवदन् योन्धाय यक्षुषी दत्तवान् स किम् अस्य मृत्युं निवारयितुं नाशकनोत्?

XXXVIII ततो यीशुः पुनरन्तर्दीर्घं निश्चस्य श्मशानान्तिकम् अगच्छत्। तत् श्मशानम् अकं गह्वरं तन्मुपे पाषाणं अकं आसीत्।

XXXIX तदा यीशुरवदद् अयेनं पाषाणम् अपसारयत, ततः प्रभीतस्य भगिनी मर्थावदत् प्रभो, अयुना तत्र दुर्गन्धो जातः, यतोद्य यत्वारि दिनानि श्मशाने स तिष्ठति।

XL तदा यीशुरवादीत्, यदि विश्वसिषि तर्हीश्वरस्य मडिमप्रकाशं द्रक्ष्यसि कथामिमां किं तुल्यं नाकथयं?

XLI तदा मृतस्य श्मशानात् पाषाणोपसारिते यीशुर्दृष्टं पश्यन् अकथयत्, ङे पित मम नेवेसनम् अशृणोः कारणादस्मात् त्वां धन्यं वदामि।

XLII त्वं सततं शृणोषि तद्यत् ङे जानामि, किन्तु त्वं मां यत् प्रेरयस्तद् यथास्मिन् स्थाने स्थिता लोका विश्वसन्ति तदर्थम् एदं वाक्यं वदामि।

XLIII एमां कथां कथयित्वा स प्रोच्यैराह्वयत्, ङे छलियासर् बडिरागच्छ।

XLIV ततः स प्रभीतः श्मशानवस्त्रैर् बद्धोऽस्तपाद्ये गात्रमाञ्जनवाससा बद्धमुभश्च बडिरागच्छत्। यीशुरुदितवान् बन्धनानि मोचयित्वा त्यजतैनं।

XLV मरियमः समीपम् आगता ये यिडूदीयलोकास्तदा यीशोरेतत् कर्मापश्यन् तेषां बडवो व्यश्चसन्,

XLVI किन्तु केचिदन्ये किंशिनानां समीपं गत्वा यीशोरेतस्य कर्माणो वात्ताम् अवदन्।

XLVII ततः परे प्रधानयाजकाः किंशिनान्च सभां कृत्वा व्याडरन् वयं किं कुर्मः? अेष मानवो बहून्प्रायश्चर्माङ्गि करोति।

XLVIII यदीदृशं कर्म कर्तुं न वारयामस्तर्हि सर्वे लोकास्तस्मिन् विश्वसिष्यन्ति रोमिलोकाश्चागत्यास्माकम् अनया राजधान्या साद्धं राज्यम् आछेत्स्यन्ति।

XLIX तदा तेषां क्रियङ्गानामा यस्तस्मिन् वत्सरे मडायाजकपदे न्ययुज्यत स प्रत्यवदद् यूयं किमपि न जानीथ;

L समग्रदेशस्य विनाशतोपि सर्वलोकार्थम् अकस्य जनस्य मरणम् अस्माकं मङ्गलहेतुकम् अेतस्य विवेयनामपि न कुरुथा

LI अेतां कथां स निज्जुद्ध्या व्याडरद् एति न,

LII किन्तु यीशुस्तदेशीयानां कारणात् प्राणान् त्यक्ष्यति, दिशि दिशि विकीर्णान् ईश्वरस्य सन्तानान् संगृह्यैकजातिं करिष्यति य, तस्मिन् वत्सरे क्रियङ्गा मडायाजकत्वपदे नियुक्तः सन् एदं भविष्यद्वाक्यं कथितवान्।

LIII तदिनमारभ्य ते कथं तं ङन्तुं शक्नुवन्तीति मन्त्राणां कर्तुं प्रारेभिरे।

LIV अतश्चेव यिडूदीयानां मध्ये यीशुः सप्रकाशं गमनागमने अकृत्वा तस्माद् गत्वा प्रान्तरस्य समीपस्थाधिपदेशस्येङ्गायिम् नाम्नि नगरे शिष्यैः साकं कालं यापयितुं प्रारेभे।

LV अनन्तरे यिडूदीयानां निस्तारोत्सवे निकटवर्तिनि सति तदुत्सवात् पूर्वं स्वान् शुयिन् कर्तुं बडवो जना ग्रामेभ्यो यिज्ञाशलम् नगरम् आगच्छन्,

LVI यीशोरन्वेषणं कृत्वा मन्दिरे दण्डायमानाः सन्तः परस्परं व्याडरन्, युष्माकं कीदृशो बोधो जायते? स किम् उत्सवेऽस्मिन् अत्रागमिष्यति?

LVII स य कुत्रास्ति यथेतत् कश्चिद् वेत्ति तर्हि दर्शयतु प्रधानयाजकाः किंशिनान्च तं धर्तुं पूर्वं एमाम् आज्ञां प्राचारयन्।

XII

I निस्तारोत्सवात् पूर्वं दिनषट्के स्थिते यीशु र्य प्रभीतम् छलियासरं श्मशानाद् उदस्थापरत् तस्य निवासस्थानं बैधनियाग्रामम् आगच्छत्।

II तत्र तदर्थं रञ्ज्यां भोज्ये कृते मर्था पर्यवषयद् छलियासर् य तस्य सङ्गिभिः साद्धं भोजनासन उपाविशत्।

III तदा मरियम अर्द्धसेटकं बडुमूल्यं जटाभांसीयं तैलम् आनीय यीशोश्चरणयोर् भर्दित्वा निज्जकेषु मर्धुम् आरभत; तदा तैलस्य परिमलेन गूढम् आमोदितम् अभवत्।

IV यः शिमोनः पुत्र रिश्करियोतीयो यिडूदानामा यीशुं परक्रेषु समर्पयिष्यति स शिष्यस्तदा कथितवान्,

V अेतत्तैलं त्रिभिः शतैर् मुद्रापदैर् विंकीतं सद् दरिद्रेभ्यः कुतो नादीयत?

VI स दरिद्रलोकार्थम् अयिन्तयद् एति न, किन्तु स यौर अयेवं तन्निकटे मुद्रासम्पुटकस्थित्या तन्मध्ये यदतिष्ठत् तदपाडरत् तस्मात् कारणाद् एमां कथामकथयत्।

VII तदा यीशुरकथयद् अेनां मा वारय स मम श्मशानस्थापनदिनार्थं तदरक्षयत्।

VIII दरिद्रा युष्माकं सन्निधौ सर्वदा तिष्ठन्ति किन्तु सर्वदा युष्माकं सन्निधौ न तिष्ठाभि।

IX ततः परं यीशुस्तत्रास्तीति वात्तां श्रुत्वा बडवो यिडूदीयास्तं श्मशानाद्गुत्थापितम् छलियासरञ्च द्रष्टुं तत् स्थानम् आगच्छन्।

X तदा प्रधानयाजकास्तम् छलियासरमपि संछर्तुम् अमन्त्रयन्;

XI यतस्तेन बडवो यिडूदीया गत्वा यीशो व्यश्चसन्।

XII अनन्तरे यीशु यिज्ञाशलम् नगरम् आगच्छतीति वात्तां श्रुत्वा परेऽङ्गनि उत्सवागता बडवो लोकाः

XIII ञञ्चूर्णपत्राधानीय तं साक्षात् कर्तुं बडिरागत्य ज्य ज्येति वागं प्रोच्यै र्वक्तुम् आरभन्त, एसायेलो यो राज्ञा परमेश्वरस्य नाम्नागच्छति स धन्यः।

XIV तदा "हे सिमोनः कन्ये मा लैषीः पश्यायं तव राज्ञा गर्दभशावकम् आरुह्यागच्छति"

XV एति शास्त्रीयवयनानुसारेण यीशुरेकं युवगर्दभं प्राप्य तदुपय्यारिडत्।

XVI अस्याः घटनायास्तात्पर्यं शिष्याः प्रथमं नाबुध्यन्त, किन्तु यीशौ मडिमानं प्राप्ते सति वाक्यमिदं तस्मिन् अकथ्यत लोकाश्च तत्रमतीत्यम् अकुर्वन् एति ते स्मृतवन्तः।

XVII स एलियासरे श्मशानाद् आगन्तुम् आह्वितवान् श्मशानाच्च उद्वेष्टापयद् ये ये लोकास्तत्कर्भ्यं साक्षाद् अपश्यन् ते प्रमाणां दानुम् आरभन्त।

XVIII स अेताद्दृशम् अद्भुतं कर्मकरोत् तस्य ज्ञनश्रुते लोकास्तं साक्षात् कर्तुम् आगच्छन्।

XIX ततः डिङ्गशिनः परस्परं वक्तुम् आरभन्त युष्माकं सर्वाम्बोष्टा वृथा ज्ञाताः, एति किं यूयं न बुध्यध्वे? पश्यत सर्वे लोकास्तस्य पश्चाद्दर्शिनोभवन्।

XX भजनं कर्तुम् उत्सवागतानां लोकानां कतिपया जना अन्यदेशीया आसन्,

XXI ते गावीलीयभैत्सेदानिवासिनः इलिविपस्य समीपम् आगत्य व्याडरन् हे मडेच्छ वयं यीशुं द्रष्टुम् एच्छामः।

XXII ततः इलिविपो गत्वा आन्द्रियम् अवदत् पश्चाद् आन्द्रियइलिविपो यीशवे वाताम् अकथयतां।

XXIII तदा यीशुः प्रत्युदितवान् मानवसुतस्य मडिभप्राप्तिसमय उपस्थितः।

XXIV अहं युष्मानतियथार्थं वदामि, धान्यबीजं मृत्तिकायां पतित्वा यदि न मृयते तर्ह्योकाङ्की तिष्ठति किन्तु यदि मृयते तर्हि बडुगुणं इवं इलति।

XXV यो जनेा निजप्राणान् प्रियान् ज्ञानाति स तान् डारयिष्यति किन्तु येा ज्ञन एडलोके निजप्राणान् अप्रियान् ज्ञानाति सेानन्तायुः प्राप्तुं तान् रक्षिष्यति।

XXVI कश्चिद् यदि मम सेवको भवितुं वाञ्छति तर्हि स मम पश्चाद्गामी भवतु, तस्माद् अहं यत्र तिष्ठामि मम सेवकेापि तत्र स्थास्यति; यो ज्ञनो मां सेवते मम पितापि तं सम्भस्यते।

XXVII साम्प्रतं मम प्राणो व्याकुला भवन्ति, तस्माद् हे पितर अेतस्मात् समयान् मां रक्ष, एत्यहं किं प्रार्थयिष्ये? किन्त्वडम् अेतस्ममयार्थम् अवतीर्णवान्।

XXVIII हे पितः स्वनाम्नो मडिमानं प्रकाशय; तनैव स्वनाम्नो मडिमानम् अहं प्राकाशयं पुनरपि प्रकाशयिष्यामि, अेषा गगणीया वाणी तस्मिन् समयेडज्जायत।

XXIX तश्च्युत्वा समीपस्थलोकानां केचिद् अवदन् मेघोडगर्जन्तु, केचिद् अवदन् स्वर्गायिदूतोडनेन सड कथामयकथत्।

XXX तदा यीशुः प्रत्यवादीत्, मदर्थं शब्दोयं नाभूत् युष्मदर्थमेवाभूत्।

XXXI अधुना जगतोस्य विचारः सम्पत्स्यते, अधुनास्य जगतः पती राज्यात् व्योष्यति।

XXXII यद्येठं पृथिव्या उर्द्वेव प्रोत्थापितोस्मि तर्हि सर्वान् मानवान् स्वसमीपम् आकर्षिष्यामि।

XXXIII कथं तस्य मृति भविष्यति, अेतद् बोधयितुं स एमां कथाम् अकथयत्।

XXXIV तदा लोका अकथयन् सौभिषिक्तः सर्वदा तिष्ठतीति व्यवस्थाग्रन्थे श्रुतम् अस्माभिः, तर्हि मनुष्यपुत्रोः प्रोत्थापितो भविष्यतीति वाक्यं कथं वदसि? मनुष्यपुत्रोयं कः?

XXXV तदा यीशुश्चथायद् युष्माभिः सार्द्धम् अल्पादिनानि ज्योतिरास्ते, यथा युष्मान् अन्धकारो नाश्छाद्यति तदर्थं यावत्कालं युष्माभिः सार्द्धं ज्योतिस्तिष्ठति तावत्कालं गच्छत; यो ज्ञनोडन्धकारे गच्छति स कुत्र यातीति न ज्ञानाति।

XXXVI अतयेव यावत्कालं युष्माकं निकटे ज्योतिरास्ते तावत्कालं ज्योतीरूपसन्ताना भवितुं ज्योतिषि विश्वसित; एमां कथां कथयित्वा यीशुः प्रस्थाय तेभ्यः स्वं गुप्तवान्।

XXXVII यद्यपि यीशुस्तेषां समक्षम् अेतावदाश्चर्यकर्मार्णि कृतवान् तथापि ते तस्मिन् न व्यश्वसन्।

XXXVIII अतयेव कः प्रत्येति सुसंवाहं परेशास्मत् प्रयारितं? प्रकाशते परेशस्य डस्तः कस्य य सन्निधी? यिशायिभविष्यद्वादिना यदेतद् वाक्यमुक्तं तत् सङ्कलम् अभवत्।

XXXIX ते प्रत्येत् नो नाशङ्कुवन् तस्मिन् यिशायिभविष्यद्वादि पुनरवादीद्,

XL यदा, "ते नयनैर् न पश्यन्ति बुद्धिभिश्च न बुध्यन्ते तैर् मनःसु परिवर्तितेषु ये तानहं यथा स्वस्थान् न करोमि तथा स तेषां लोयानान्यन्धानि कृत्वा तेषामन्तःकरणानि गाढानि करिष्यति।"

XLI यिशायियो यदा यीशो मडिमानं विलोक्य तस्मिन् कथामकथयत् तदा भविष्यद्वाक्यम् एड्दृशं प्रकाशयत्।

XLII तथायधिपतिनां भडवस्तस्मिन् प्रत्यायान् किन्तु डिङ्गशिनस्तान् भजनगृहाद् दूरीकुर्वन्तीति भ्यात् ते तं न स्वीकृतवन्तः।

XLIII यत एश्वरस्य प्रशंसातो मानवानां प्रशंसायां तेडप्रियन्त।

XLIV तदा यीशुरच्यैःकारम् अकथयद् यो ज्ञनो मयि विश्वसिति स केवले मयि विश्वसितीति न, स मत्प्रेरेडेडपि विश्वसिति।

XLV यो ज्ञनो मां पश्यति स मत्प्रेरेडमपि पश्यति।

XLVI यो ज्ञनो मां प्रत्येति स यथान्धकारे न तिष्ठति तदर्थम् अहं ज्योतिःस्वरूपो भूत्वा जगत्यस्मिन् अवतीर्णवान्।

XLVII मम कथां श्रुत्वा यदि कश्चिन् न विश्वसिति तर्हि तमहं दोषिणं न करोमि, यतो डेतो जगतो ज्ञानां दोषान् निश्चितान् कर्तुं नागत्य तान् परियातुम् आगतोस्मि।

XLVIII यः कश्चिन् मां न श्रद्धाय मम कथं न गृह्णाति, अन्यस्तं दोषिणं करिष्यति वस्तुतस्तु यां कथामडम् अयकथं सा कथा यरमेडन्डि तं दोषिणं करिष्यति।

XLIX यतो डेतोरहं स्वतः किमपि न कथयामि, किं किं मया कथयितव्यं किं समुपदेष्टव्यञ्च एति मत्प्रेरेडयिता पिता मामाज्ञापयत्।

L तस्य साज्ञा अनन्तायुरित्यहं ज्ञानामि, अतयेवाहं यत् कथयामि तत् पिता यथाज्ञापयत् तथैव कथयाम्यडम्।

XIII

I निस्तारोत्सवस्य किञ्चित्कालात् पूर्वं पृथिव्याः पितुः समीपगमनस्य समयः सन्निकर्षोऽभूद् एति ज्ञात्वा यीशुराप्रथमाद् येषु जगत्प्रवासिष्वात्मीयलोकेषु प्रेम करोति स्म तेषु शेषं यावत् प्रेम कृतवान्।

II पिता तस्य हस्ते सर्वं समर्पितवान् स्वयम् ईश्वरस्य समीपाद् आगच्छद् ईश्वरस्य समीपं यास्यति य. सर्वार्थ्येतानि ज्ञात्वा रज्ज्यां भोजने सम्पूर्णां सति.

III यदा शैतान् तं परहस्तेषु समर्पयितुं शिमोनः पुत्रस्य ईश्वारियोतियस्य यिहुद्दा अन्तःकरणे कुप्रवृत्तिं समर्पयत्.

IV तदा यीशु भोजनासनाद् उत्थाय गात्रवस्त्रं मोचयित्वा गात्रमार्जनवस्त्रं गृहीत्वा तेन स्वकटिम् अवध्नात्.

V पश्चाद् अकपात्रे जलम् अभिषिच्य शिष्याणां पादान् प्रक्षाल्य तेन कटिबद्धगात्रमार्जनवाससा मार्शुं प्रारभत।

VI ततः शिमोन्पितरस्य समीपमागते स उक्तवान् हे प्रभो भवान् किं मम पादौ प्रक्षालयिष्यति?

VII यीशुरुदितवान् अहं यत् करोमि तत् सम्प्रति न जानासि किन्तु पश्चाज् ज्ञास्यसि।

VIII ततः पितरः कथितवान् भवान् कदापि मम पादौ न प्रक्षालयिष्यति। यीशुरकथयद् यदि त्वां न प्रक्षालये तर्हि मयि तव कोप्यंशो नास्ति।

IX तदा शिमोन्पितरः कथितवान् हे प्रभो तर्हि डेवलपादौ न, मम हस्तौ शिरश्च प्रक्षालयतु।

X ततो यीशुरवदद् यो ज्ञानो धौतस्तस्य सर्वार्थपरिष्कृतत्वात् पादौ विनान्याङ्गस्य प्रक्षालनापेक्षा नास्ति। यूयं परिष्कृता एति सत्यं किन्तु न सर्वं.

XI यतो यो ज्ञानस्तं परकरेषु समर्पयिष्यति तं स ज्ञातवान्; अतएव यूयं सर्वं न परिष्कृता एमां कथां कथितवान्।

XII एतथं यीशुरस्तेषां पादान् प्रक्षाल्य वस्त्रं परिधायासने समुपविश्य कथितवान् अहं युष्मान् प्रति किं कर्माकार्षं जानीथ?

XIII यूयं मां गुरुं प्रभुञ्च वदथ तत् सत्यमेव वदथ यतोहं सत्येव भवामि।

XIV यदाहं प्रभु गुरुश्च सन् युष्माकं पादान् प्रक्षालितवान् तर्हि युष्माकमपि परस्परं पादप्रक्षालनम् उचितम्।

XV अहं युष्मान् प्रति यथा व्यवाहरे युष्मान् तथा व्यवहर्तुम् अहं पन्थानं दर्शितवान्।

XVI अहं युष्मान्तियथार्थं वदामि, प्रभो दर्सो न मडान् प्रेरकास्य प्रेरितो न मडान्।

XVII एमां कथां विदित्वा यदि तदनुसारतः कर्माणि कुरुथ तर्हि यूयं धन्या भविष्यथ।

XVIII सर्वेषु युष्मासु कथामिमां कथयामि एति न, ये मम मनोनीतास्तानहं जानामि, किन्तु मम लक्ष्याणि यो लुङ्कते मत्प्राणप्रातिङ्गल्यतः उत्थापयति पादस्य मूलं स अेष मानवः। यदेतद् धर्मपुस्तकस्य वचनं तदनुसारेणावश्यं घटिष्यते।

XIX अहं स ज्ञान एतत् यथा युष्माकं विश्वासो जायते तदर्थं अतादृशघटनात् पूर्वम् अहमिदानीं युष्मभ्यमकथयाम्।

XX अहं युष्मानतीव यथार्थं वदामि, मया प्रेरितं ज्ञानं यो गृह्णाति स मामेव गृह्णाति यश्च मां गृह्णाति स मत्प्रेरकं गृह्णाति।

XXI अतो कथां कथयित्वा यीशु द्युःपी सन् प्रमाणां दत्त्वा कथितवान् अहं युष्मान्तियथार्थं वदामि युष्माकम् अहं जानो मां परकरेषु समर्पयिष्यति।

XXII ततः स कमुद्दिश्य कथामेतां कथितवान् एतत् सन्निग्धाः शिष्याः परस्परं मुजमालोकयितुं प्रारभन्त।

XXIII तस्मिन् समये यीशु रस्मिन् अप्रीयत स शिष्यस्तस्य वक्षःस्थलम् अवालम्बत।

XXIV शिमोन्पितरस्तं सङ्केतेनावदत्, अयं कमुद्दिश्य कथामेताम् कथयतीति पृच्छ।

XXV तदा स यीशो वक्षःस्थलम् अवलम्ब्य पृष्ठवान्, हे प्रभो स ज्ञानः कः?

XXVI ततो यीशुः प्रत्यवदद् अहं कदापि पूषं मञ्जयित्वा यस्मै दास्यामि सत्येव सः; पश्चात् पूषपाण्डसकं मञ्जयित्वा शिमोनः पुत्राय ईश्वरियोतीयाय यिहुद्दे दत्तवान्।

XXVII तस्मिन् दत्ते सति शैतान् तमाश्रयत्; तदा यीशुरस्तम् अवदत् त्वं यत् करिष्यसि तत् क्षिप्रं कुरु।

XXVIII किन्तु स येनाशयेन तां कथामकथायत् तम् उपविष्टलोकानां कोपि नाबुध्यत;

XXIX किन्तु यिहुद्दाः समीपे मुद्रासम्पुटकस्थितेः केयिद् एतथम् अबुध्यन्त पार्वलासादनार्थं किमपि द्रव्यं केतुं वा दरिद्रेभ्यः किञ्चिद् वितरितुं कथितवान्।

XXX तदा पूषपाण्डगृहणात् परं स तूर्णं बहिरगच्छत्; रात्रिश्च समुपस्थिता।

XXXI यिहुद्दे बहिर्गते यीशुरकथयद् एदानीं मानवसुतस्य मडिमा प्रकाशते तेनेश्वरस्यापि मडिमा प्रकाशते।

XXXII यदि तेनेश्वरस्य मडिमा प्रकाशते तर्ह्येश्वरोपि स्वेन तस्य मडिमानं प्रकाशयिष्यति तूर्णमिव प्रकाशयिष्यति।

XXXIII हे वत्सा अहं युष्मानिः सार्द्धं किञ्चित्कालमात्रम् आसे, ततः परं मां भृगयिष्यध्वे किन्तुवहं यत्स्थानं यामि तत्स्थानं यूयं गन्तुं न शक्यथ, यामिमां कथां यिहुद्दीयेभ्यः कथितवान् तथाद्युना युष्मभ्यमपि कथयामि।

XXXIV यूयं परस्परं प्रीयध्वम् अहं युष्मासु यथा प्रीये यूयमपि परस्परम् तथैव प्रीयध्वं, युष्मान् एमां नवीनाम् आजाम् आदिशामि।

XXXV तेनैव यदि परस्परं प्रीयध्वे तर्हि लक्षणानानेन यूयं मम शिष्या एति सर्वे ज्ञातुं शक्यन्ति।

XXXVI शिमोनपितरः पृष्ठवान् हे प्रभो भवान् कुत्र यास्यति? ततो यीशुः प्रत्यवदत्, अहं यत्स्थानं यामि तत्स्थानं साम्प्रतं मम पश्चाद् गन्तुं न शक्नोषि किन्तु पश्चाद् गमिष्यसि।

XXXVII तदा पितरः प्रत्युदितवान्, हे प्रभो साम्प्रतं कुतो हेतोस्तव पश्चाद् गन्तुं न शक्नोमि? त्वदर्थं प्राणान् दातुं शक्नोमि।

XXXVIII ततो यीशुः प्रत्युक्तवान् मन्निमित्तं किं प्राणान् दातुं शक्नोषि? त्वामहं यथार्थं वदामि, कुक्कुटरवशात् पूर्वं त्वं त्रि मासम् अपह्लोष्यसे।

XIV

I मनोदुःखिनो मा भूतः ईश्वरे विश्वसित मयि य विश्वसित।

II मम पितु गृहे बहूनि वासस्थानि सन्ति नो येत् पूर्वं युष्मान् अज्ञापयिष्यं युष्मदर्थं स्थानं सञ्जयितुं गच्छामि।

III यदि गत्वाहं युष्मन्निमित्तं स्थानं सज्जयामि तर्हि पनरागत्य युष्मान् स्वसमीपं नेष्यामि, ततो यत्राहं तिष्ठामि तत्र यूयमपि स्थास्यथ।

IV अहं यत्स्थानं ब्रजामि तत्स्थानं यूयं ज्ञानीथ तस्य पन्थानमपि ज्ञानीथा

V तदा थोमा अवदत्, हे प्रभो भवान् कुत्र याति तद्द्वयं न ज्ञानीमः, तर्हि कथं पन्थानं ज्ञातुं शक्नुमः?

VI यीशुरकथयद् अहमेव सत्यञ्जवनरूपपथो मया न गन्ता कोपि पितुः समीपं गन्तुं न शक्नोति।

VII यदि माम् अज्ञास्यत तर्हि मम पितरमध्यज्ञास्यत किन्त्वधुना तस्त्वं ज्ञानीथ पश्यथ या

VIII तदा द्विविपः कथितवान्, हे प्रभो पितरं दर्शय तस्मादस्माकं यथेष्टं भविष्यति।

IX ततो यीशुः प्रत्यावादीत्, हे द्विविप युष्माभिः सार्द्धम् अंतावद्दिनानि स्थितमपि मां किं न प्रत्यभिज्ञानासि? यो ज्ञानो माम् अपश्यत् स पितरमध्यपश्यत् तर्हि पितरम् अस्मान् दर्शयति कथां कथयसि?

X अहं पितरि तिष्ठामि पिता मयि तिष्ठतीति किं त्वं न प्रत्यचि? अहं यद्वाक्यं वदामि तत् स्वतो न वदामि किन्तु यः पिता मयि विराजते स अत्र सर्वकर्माणि करोति।

XI अतएव पितर्यहं तिष्ठामि पिता य मयि तिष्ठति ममास्यां कथायां प्रत्ययं कुरुत, नो येत् कर्महेतोः प्रत्ययं कुरुत।

XII अहं युष्मानतिथार्थां वदामि, यो ज्ञानो मयि विश्वसिति सोऽहमिव कर्माणि करिष्यति वरं ततोपि मङ्गकर्मणि करिष्यति यतो हेतोरहं पितुः समीपं गच्छामि।

XIII यथा पुरोषो पितु मङ्गमा प्रकाशते तदर्थं मम नाम प्रोच्य यत् प्रार्थयिष्यध्वं तत् सङ्गं करिष्यामि।

XIV यदि मम नाम्ना यत् किञ्चिद् याच्यध्वं तर्हि तदहं साधयिष्यामि।

XV यदि मयि प्रीयध्वं तर्हि ममाज्ञाः समाचरत।

XVI ततो मया पितुः समीपे प्रार्थितो पिता निरन्तरं युष्माभिः सार्द्धं स्थातुम् एतस्मैकं सहायम् अर्थात् सत्यमयम् आत्मानं युष्माकं निकटं प्रेषयिष्यति।

XVII अतज्जगतो लोकास्तं ग्रीहीतुं न शक्नुवन्ति यतस्ते तं नापश्यन् नाजन्तश्च किन्तु यूयं ज्ञानीथ यतो हेतोः स युष्माकमन्तर्निवसति युष्माकं मध्ये स्थास्यति या

XVIII अहं युष्मान् अनाथान् कृत्वा न यास्यामि पुनरपि युष्माकं समीपम् आगमिष्यामि।

XIX द्विचक्रालरत् परम् अस्य जगतो लोका मां पुनर् न द्रक्ष्यन्ति किन्तु यूयं द्रक्ष्यथ; अहं ज्ञानिष्यामि तस्मात् कारणाद् यूयमपि ज्ञानिष्यथ।

XX पितर्यहं मस्मि मयि य यूयं स्थ, तथाहं युष्मास्वस्मि तदपि तदा ज्ञास्यथ।

XXI यो ज्ञानो ममाज्ञा गृहीत्वा ता आचरति सत्रेव मयि प्रीयते; यो ज्ञानश्च मयि प्रीयते सत्रेव मम पितुः प्रियपात्रं भविष्यति, तथाऽहमपि तस्मिन् प्रीत्वा तस्मै स्वं प्रकाशयिष्यामि।

XXII तदा ईश्वरियोतीयाद् अन्यो यिद्धदास्तमवदत्, हे प्रभो भवान् जगतो लोकानां सन्निधौ प्रकाशितो न भूत्वास्माकं सन्निधौ कुतः प्रकाशितो भविष्यति?

XXIII ततो यीशुः प्रत्युदितवान्, यो ज्ञानो मयि प्रीयते स ममाज्ञा अपि गृह्णाति, तेन मम पितापि तस्मिन् प्रेष्यते, आवाञ्च तन्निकटमागत्य तेन सह निवत्स्यावः।

XXIV यो ज्ञानो मयि न प्रीयते स मम कथा अपि न गृह्णाति पुनश्च यामिमां कथां यूयं शृणुथ सा कथा केवलस्य मम न किन्तु मम प्रेरकी यः पिता तस्यापि कथा।

XXV एदानीं युष्माकं निकटे विद्यमानोऽहम् अंताः सकलाः कथाः कथयामि।

XXVI किन्तवतः परं पित्रा यः सहायोऽर्थात् पवित्र आत्मा मम नाम्नि प्रेरयिष्यति स सर्वं शिक्षयित्वा मयोक्ताः समस्ताः कथा युष्मान् स्मारयिष्यति।

XXVII अहं युष्माकं निकटे शान्तिं स्थापयित्वा यामि, निजं शान्तिं युष्मत्स्यं ददामि, जगतो लोका यथा ददाति तथाहं न ददामि; युष्माकम् अन्तःकरणानि द्रुपितानि भीतानि य न भवन्तु।

XXVIII अहं गत्वा पुनरपि युष्माकं समीपम् आगमिष्यामि मयोक्तं वाक्यमिदं यूयम् अश्रोष्ट; यदि मय्यप्रेष्यध्वं तर्हाहं पितुः समीपं गच्छामि ममास्यां कथायां यूयम् अह्लादिष्यध्वं यतो मम पिता मत्तोपि मङ्गान्।

XXIX तस्या घटनायाः समये यथा युष्माकं श्रद्धा जायते तदर्थम् अहं तस्या घटनायाः पूर्वम् एदानीं युष्मान् अंतां वार्त्ता वदामि।

XXX एतः परं युष्माभिः सह मम बहव आलापा न भविष्यन्ति यतः कारणाद् अतस्त्व जगतः पतिरागच्छति किन्तु मया सह तस्य कोपि सम्बन्धो नास्ति।

XXXI अहं पितरि प्रेम करोमि तथा पितु विधिवत् कर्माणि करोमीति येन जगतो लोका ज्ञानन्ति तदर्थम् उत्तिष्ठत वयं स्थानादस्माद् गच्छाम।

XV

I अहं सत्यद्राक्षालतास्वरूपो मम पिता तृधानपरिचारकस्वरूपश्चा

II मम यासु शाखासु इलानि न भवन्ति ताः स छिनत्ति तथा इलवत्यः शाखा यथाधिकइलानि इलन्ति तदर्थं ताः परिच्छरोति।

III एदानीं मयोक्तोपदेशेन यूयं परिच्छृताः।

IV अतः कारणात् मयि तिष्ठत तेनाहमपि युष्मासु तिष्ठामि, यतो हेतो द्राक्षालतायाम् असंलज्जा शाखा यथा इलवती भवितुं न शक्नोति तथा यूयमपि मय्यतिष्ठतः इलवन्तो भवितुं न शक्नुथ।

V अहं द्राक्षालतास्वरूपो यूयञ्च शाखास्वरूपोः; यो ज्ञानो मयि तिष्ठति यत्र याहं तिष्ठामि, स प्रयूरुइलैः इलवान् भवति, किन्तु मां विना यूयं किमपि कर्तुं न शक्नुथ।

VI यः कश्चिन् मयि न तिष्ठति स शुष्कशाभेव बहिर् निक्षिप्यते लोकाश्च ता आहृत्य वह्नौ निक्षिप्य द्वाहयन्ति।

- VII यदि यूर्यं मयि तिष्ठथ मम कथा य युष्मासु तिष्ठति तर्हि यद् वाञ्छित्वा याचिष्यध्वे युष्माकं तदेव सङ्गं भविष्यति
 VIII यदि यूर्यं प्रयूरङ्गलवन्तो भवथ तर्हि तद्द्वारा मम पितु मर्हिमा प्रकाशिष्यते तथा यूर्यं मम शिष्या एति परिक्षायिष्यध्वे
 IX पिता यथा मयि प्रीतवान् अङ्गमपि युष्मासु तथा प्रीतवान् अतो हेतो यूयं निरन्तरं मम प्रेमपात्राणि भूत्वा तिष्ठत
 X अहं यथा पितुराज्ञा गृहीत्वा तस्य प्रेमभाजनं तिष्ठामि तथैव यूयमपि यदि ममाज्ञा गुह्यति तर्हि मम प्रेमभाजनानि स्थास्यथा
 XI युष्मन्निमित्तं मम य आह्लादः स यथा यिरं तिष्ठति युष्माकम् आनन्दश्च यथा पूर्यते तदर्थं युष्मभ्यम् अेताः कथा अत्रकथम्
 XII अहं युष्मासु यथा प्रीये यूयमपि परस्परं तथा प्रीयध्वम् अेषा ममाज्ञा
 XIII मित्राणां कारणात् स्वप्राणदानपर्यन्तं यत् प्रेम तस्मान् मडाप्रेम कस्यापि नास्ति
 XIV अहं यद्यद् आदिशामि तत्तदेव यदि यूयम् आचरत तर्हि यूयमेव मम मित्राणि
 XV अदारभ्य युष्मान् दासान् न वदिष्यामि यत् प्रभु र्यत् करोति दासस्तद् न जानाति; किन्तु पितुः समीपे यद्यद् अशृण्वं तत् सर्वं यूष्मान् अज्ञापयम् तत्कारणाद् युष्मान् मित्राणि प्रोक्तवान्
 XVI यूर्यं मां रोयितवन्त एति न, किन्त्वहमेव युष्मान् रोयितवान् यूर्यं गत्वा यथा इलान्युत्पाद्यथ तानि इलानि याक्षयाणि भवन्ति, तदर्थं युष्मान् न्यञ्जुञ्जं तस्मान् मम नाम प्रोच्य पितरं यत् किञ्चिद् याचिष्यध्वे तदेव स युष्मभ्यं दास्यति
 XVII यूर्यं परस्परं प्रीयध्वम् अहम् एत्याज्ञापयामि
 XVIII जगतो लोके युष्मासु ऋतीयितेषु ते पूर्व्वे मामेवात्तीयन्त एति यूर्यं जनीथा
 XIX यदि यूर्यं जगतो लोका अभविष्यत तर्हि जगतो लोका युष्मान् आत्मीयान् बुद्ध्वाप्रेष्यन्त; किन्तु यूर्यं जगतो लोका न भवथ, अहं युष्मान् अस्माज्जगतोऽरोयथम् अतस्मात् कारणाज्जगतो लोका युष्मान् ऋतीयन्ते
 XX दासः प्रभो मर्हान् न भवति भमैतत् पूर्व्वीयं वाङ्गं स्मरत; ते यदि मामेवाताडयन् तर्हि युष्मानपि ताडयिष्यन्ति, यदि मम वाङ्गं गृह्णन्ति तर्हि युष्माकमपि वाङ्गं गृह्णीष्यन्ति
 XXI किन्तु ते मम नामकारणाद् युष्मान् प्रति तादृशं व्यवहरिष्यन्ति यतो यो मां प्रेरितवान् तं ते न जानन्ति
 XXII तेषां सन्निधिम् आगत्य यद्यहं नाकथयिष्यं तर्हि तेषां पापं नाभविष्यत् किन्त्वधुना तेषां पापमाख्यादयितुम् उपायो नास्ति
 XXIII यो ज्ञो माम् ऋतीयते स मम पितरमपि ऋतीयते
 XXIV यादृशानि कर्माणि केनापि कदापि नाकिन्तन् तादृशानि कर्माणि यदि तेषां साक्षाद् अहं नाकरिष्यं तर्हि तेषां पापं नाभविष्यत् किन्त्वधुना ते दृष्ट्वापि मां मम पितरञ्चात्तीयन्त
 XXV तस्मात् तेऽकारणं माम् ऋतीयन्ते यदेतद् वचनं तेषां शास्त्रे लिखितमास्ते तत् सङ्गल्म अभवत्
 XXVI किन्तु पितु निर्गतं यं सलायमर्थात् सत्यमयम् आत्मानं पितुः समीपाद् युष्माकं समीपे प्रेषयिष्यामि स आगत्य मयि प्रमाणां दास्यति
 XXVII यूर्यं प्रथममारभ्य मया सार्द्धं तिष्ठथ तस्माद्धेतो यूयमपि प्रमाणां दास्यथा

XVI

- I युष्माकं यथा वाधा न ज्ञायते तदर्थं युष्मान् अेतानि सर्व्ववाक्यानि व्याहरे
 II लोका युष्मान् भजनगृहेभ्यो दूरीकरिष्यन्ति तथा यस्मिन् समये युष्मान् उत्वा ईश्वरस्य तुष्टिं ज्ञनकं कर्माकुर्मं एति मंस्यन्ते स समय आगच्छन्ति
 III ते पितरं मात्रं न जानन्ति, तस्माद् युष्मान् प्रतीदृशम् आचरिष्यन्ति
 IV अतो हेताः समये समुपस्थिते यथा मम कथा युष्माकं मनःसुः समुपतिष्ठति तदर्थं युष्माभ्यम् अेतान् कथां कथयामि युष्माभिः सार्द्धम् अहं तिष्ठन् प्रथमं तां युष्मभ्यं नाकथयामि
 V साम्प्रतं स्वस्य प्रेरयितुः समीपं गच्छामि तथापि त्वं क्व गच्छसि कथामेतान् युष्माकं कोपि मां न पूर्यति
 VI किन्तु मयोक्ताभिराभिः कथाभि युष्माकम् अन्तःकराणि द्गुःषेन पूराण्यभवन्
 VII तथाप्यहं यथार्थं कथयामि मम गमनं युष्माकं हितार्थमेव, यतो हेतो गर्गने न कृते सहायो युष्माकं समीपं नागमिष्यति किन्तु यदि गच्छामि तर्हि युष्माकं समीपं ते प्रेषयिष्यामि
 VIII ततः स आगत्य पापपुण्यदण्डेषु जगतो लोकानां प्रबोधं ज्ञनयिष्यति
 IX ते मयि न विश्वसन्ति तस्माद्धेतोः पापप्रबोधं ज्ञनयिष्यति
 X युष्माकम् अदृश्यः सन्नद्धं पितुः समीपं गच्छामि तस्माद् पुण्ये प्रबोधं ज्ञनयिष्यति
 XI अतज्जगतोऽधिपति ईदृशासां प्राप्नोति तस्माद् दण्डे प्रबोधं ज्ञनयिष्यति
 XII युष्मभ्यं कथयितुं ममानेकाः कथा आसते, ताः कथा एदानीं यूर्यं सोढुं न शक्नुथ;
 XIII किन्तु सत्यमय आत्मा यदा समागमिष्यति तदा सर्व्वं सत्यं युष्मान् नेष्यति, स स्वतः किमपि न वदिष्यति किन्तु यस्मिन्नेष्यति तदेव कथयित्वा भाविकार्य्यं युष्मान् ज्ञापयिष्यति
 XIV मम मर्हिमानं प्रकाशयिष्यति यतो मदीयां कथां गृहीत्वा युष्मान् बोधयिष्यति
 XV पितु र्यद्यद् आस्ते तत् सर्व्वं मम तस्माद् कारणाद् अवादिषं स मदीयां कथां गृहीत्वा युष्मान् बोधयिष्यति
 XVI कियत्कालात् परं यूर्यं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे किन्तु कियत्कालात् परं पुन द्रष्टुं लप्स्यध्वे यतोऽहं पितुः समीपं गच्छामि
 XVII ततः शिष्याणां कियन्तो जनाः परस्परं वदितुम् आरभन्त, कियत्कालात् परं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे किन्तु कियत्कालात् परं पुन द्रष्टुं लप्स्यध्वे यतोऽहं पितुः समीपं गच्छामि, एति यद् वाङ्ग्यम् अयं वदति तत् किं?
 XVIII ततः कियत्कालात् परम् एति तस्य वाङ्ग्यं किं? तस्य वाङ्ग्यस्याभिप्रायं वयं बोद्धुं न शक्नुमस्तैरिति
 XIX निर्गदिते यीशुसत्तेषां प्रब्रूयन्तां ज्ञात्वा तेभ्योऽकथयत् कियत्कालात् परं मां द्रष्टुं न लप्स्यध्वे, किन्तु कियत्कालात् परं पुन द्रष्टुं लप्स्यध्वे, यामिमां कथामकथयं तस्या अभिप्रायं किं यूर्यं परस्परं भृगयध्वे?

XX युष्मानडम् अतियथार्था वदामि यूयं कृन्दिष्यथ विलपिष्यथ च, किन्तु जगतो लोका आनन्दिष्यन्ति: यूयं शोकाकुला भविष्यथ किन्तु शोकात् परं आनन्दयुक्ता भविष्यथ।

XXI प्रसवकाल उपस्थिते नारी यथा प्रसववेदनया व्याकुला भवति किन्तु पुत्रे भूमिष्ठे सति मनुष्यैको जन्मना नरलोके प्रविष्टे एत्यानन्दात् तस्यास्तत्सर्वं दुःखं मनसि न तिष्ठति,

XXII तथा यूयमपि साम्प्रतं शोकाकुला भवथ किन्तु पुनरपि युष्मभ्यं दर्शनं दास्यामि तेन युष्माकम् अन्तःकरणानि सानन्दाणि भविष्यन्ति, युष्माकं तम् आनन्दञ्च कोपि हर्तुं न शक्यति।

XXIII तस्मिन् दिवसे कामपि कथां मां न प्रक्ष्यथा युष्मानडम् अतियथार्था वदामि, मम नाम्ना यत् किञ्चिद् पितरं याचिष्यध्वे तदेव स दास्यति।

XXIV पूर्वं मम नाम्ना किमपि नायायध्वं, यायध्वं ततः प्राप्स्यथ तस्माद् युष्माकं सम्पूर्णां नन्दो जनिष्यते।

XXV उपमाकथाभिः सर्वार्थ्येतानि युष्मान् ज्ञापितवान् किन्तु यस्मिन् समये उपमया नोक्त्वा पितुः कथां स्पष्टं ज्ञापयिष्यामि समय अतादृश आगच्छति।

XXVI तदा मम नाम्ना प्रार्थयिष्यध्वे ऽहं युष्मन्निमित्तं पितरं विनेष्ये कथामिमां न वदामि;

XXVII यतो यूयं मयि प्रेम कुरुथ, तथाडम् ईश्वरस्य समीपाद् आगतवान् एत्यपि प्रतीथ, तस्माद् कारणात् कारणात् पिता स्वयं युष्मासु प्रीयते।

XXVIII पितुः समीपाज्जगद् आगतोस्मि जगत् परित्यज्य च पुनरपि पितुः समीपं गच्छामि।

XXIX तदा शिष्या अवदन्, हे प्रभो भवान् उपमया नोक्त्वाधुना स्पष्टं वदति।

XXX भवान् सर्वज्ञः केनचित् पृष्टो भवितुमपि भवतः प्रयोजनं नास्तीत्यधुनास्माकं स्थिरज्ञानं ज्ञातं तस्माद् भवान् ईश्वरस्य समीपाद् आगतवान् एत्यत्र वयं विश्वसिमः।

XXXI ततो यीशुः प्रत्यवादीद् एदानीं किं यूयं विश्वसिथ?

XXXII पश्यत सर्वे यूयं विकीर्णाः सन्तो माम् अेकाकिनं पीरत्यज्य स्वं स्वं स्थानं गमिष्यथ, अतादृशः समय आगच्छति वरं प्रायेणोपस्थितवान्; तथाप्यहं नैकाकी भवामि यतः पिता मया साद्धर्म आस्तो।

XXXIII यथा मया युष्माकं शान्तिं र्जायते तदर्थम् अताः कथा युष्मभ्यम् अयकथं; अस्मिन् जगति युष्माकं क्लेशो घटिष्यते किन्त्वक्षोभा भवत यतो मया जगज्जितां

XVII

I ततः परं यीशुरेताः कथाः कथयित्वा स्वर्गं विलोक्यैतत् प्रार्थयत्, हे पितः समय उपस्थितवान्; यथा तव पुत्रस्तव मडिमानं प्रकाशयति तदर्थं त्वं निजपुत्रस्य मडिमानं प्रकाशय।

II त्वं थोल्वोकां तस्य हस्ते समर्पितवान् स यथा तेभ्योऽनन्तायु र्ददाति तदर्थं त्वं प्राणिमात्राणाम् अधिपतित्वभारं तस्मै दत्तवान्।

III यस्त्वम् अद्वितीयः सत्य ईश्वरस्तवया प्रेरितश्च यीशुः श्रीष्ट अेतयोरुभयोः परिचये प्राप्तेऽनन्तायु र्भवति।

IV त्वं यस्य कर्मणि लोभं मह्यं दत्तवान्, तत् सम्भ्रं कृत्वा जगत्यस्मिन् तव मडिमानं प्रकाशय।

V अतयेव हे पित जगत्यविद्यमाने त्वया सड तिष्ठतो मम यो मडिमासीत् सम्प्रति तव समीपे मां तं मडिमानं प्रापय।

VI अन्यस्य त्वम् अेतज्जगतो थाल्लोकां मह्यम् अददा अहं तेभ्यस्तव नाम्नस्तत्त्वज्ञानम् अददां, ते तवैवासन्, त्वं तान् मह्यमददाः, तस्मात्ते तवोपदेशम् अगृह्ण।

VII त्वं मह्यं यत् किञ्चिद् अददास्तत्सर्वं त्वत्तो ज्ञायते एत्यधुनाजानन्।

VIII मह्यं यमुपदेशम् अददा अडमपि तेभ्यस्तमुपदेशम् अददां तेपि तमगृह्ण त्वत्तोहं निर्गत्य त्वया प्रेरितोभवम् अत्र च व्यश्वसन्।

IX तेषामेव निमित्तं प्रार्थयेऽहं जगतो लोकनिमित्तं न प्रार्थये किन्तु थाल्लोकां मह्यम् अददास्तेषामेव निमित्तं प्रार्थयेऽहं यतस्ते तवैवासते।

X ये मम ते तव ये च तव ते मम तथा तै र्मम मडिमा प्रकाशयते।

XI साम्प्रतम् अस्मिन् जगति ममावस्थितैः शेषम् अभवत् अहं तव समीपं गच्छामि किन्तु ते जगति स्थास्यन्ति; हे पवित्र पितरावयो र्थैकत्वमास्ते तथा तेषामप्येकत्वं भवति तदर्थं थाल्लोकां मह्यम् अददास्तान् स्वनाम्ना रक्ष।

XX यावन्ति दिनानि जगत्यस्मिन् तैः सडालमासं तावन्ति दिनानि तान् तव नाम्नाहं रक्षितवान्; थाल्लोकां मह्यम् अददास्तान् सर्वान् अडभरक्षं, तेषां मध्ये केवलं विनाशपात्रं हारितं तेन धर्मपुस्तकस्य वचनं प्रत्यक्षं भवति।

XXIII किन्त्वधुना तव सन्निधिं गच्छामि मया यथा तेषां सम्पूर्णां नन्दो भवति तदर्थमहं जगति तिष्ठन् अताः कथा अकथयम्।

XXIV तवोपदेशं तेभ्योऽददां जगता सड यथा मम सम्भन्धो नास्ति तथा जजता सड तेषामपि सम्भन्धाभावाज्ज जगतो लोकास्तान् ऋतीयन्ते।

XXV त्वं जगतस्तान् गृह्णाति न प्रार्थये किन्त्वशुभाद् रक्षेति प्रार्थयेऽहम्।

XXVI अहं यथा जगत्सम्भन्धीयो न भवामि तथा तेपि जगत्सम्भन्धीया न भवन्ति।

XXVII तव सत्यकथया तान् पवित्रीकुरु तव वाक्यमेव सत्यां।

XXVIII त्वं यथा मां जगति प्रेरयस्तथाऽहमपि तान् जगति प्रेरय।

XXIX तेषां हितार्थं यथाहं स्वं पवित्रीकरोमि तथा सत्यकथया तेपि पवित्रीभवन्तु।

XXX केवलं अतेषामर्थं प्रार्थयेऽहम् एति न किन्वेतेषामुपदेशेन ये जना मयि विश्वसिष्यन्ति तेषामप्यर्थं प्रार्थयेऽहम्।

XXI हे पितस्तेषां सर्वेषाम् अेकत्वं भवतु तव यथा मयि मम च यथा त्वयेकत्वं तथा तेषामप्यावयोरैकत्वं भवतु तेन त्वं मां प्रेरितवान् एति जगतो लोकाः प्रतिचन्तु।

XXII यथावयोरैकत्वं तथा तेषामप्येकत्वं भवतु तेष्वलं मयि य त्वम् एत्थं तेषां सम्मूर्णमिकत्वं भवतु, त्वं प्रेरितवान् त्वं मयि यथा प्रीयसे य तथा तेष्वपि प्रीतवान् अेतदथा जगतो लोका ज्ञानन्ति

XXIII तदर्थं त्वं यं मडिमानं महाम् अददास्त्वं मडिमानम् अहमपि तेभ्यो दत्तवान्।

XXIV इह पिते जगतो निर्माणात् पूर्वं मयि स्नेहं कृत्वा यं मडिमानं दत्तवान् मम तं मडिमानं यथा ते पश्यन्ति तदर्थं याव्लोकान् मह्यं दत्तवान् अहं यत्र तिष्ठामि तेपि यथा तत्र तिष्ठन्ति ममैषा वाग्छा।

XXV इह यथार्थिकं पिते जगतो लोकैस्त्वय्यज्ञातेपि त्वामहं ज्ञाने त्वं मां प्रेरितवान् एतीमे शिष्या ज्ञानन्ति।

XXVI यथाहं तेषु तिष्ठामि तथा मयि येन प्रेम्ना प्रेमाकरोस्तत् तेषु तिष्ठति तदर्थं तव नामाहं तान् ज्ञापितवान् पुनरपि ज्ञापयिष्यामि।

XVIII

I ताः कथाः कथयित्वा यीशुः शिष्यानादाय किद्रोनामकं स्रोतं उत्तीर्य शिष्यैः सह तत्रत्योद्यानं प्राविशत्।

II किन्तु विश्वासघातिषुद्धास्तत् स्थानं परियीयते यतो यीशुः शिष्यैः सार्द्धं कदाचित् तत् स्थानम् अगच्छत्।

III तदा स यिद्धः सैन्यगणं प्रधानयाजकानां किर्जिनाञ्च पदातिगणञ्च गृहीत्वा प्रदीपान् उद्धृत्वा अस्त्राणि यादाय तस्मिन् स्थाने उपस्थितवान्।

IV स्वं प्रति यद् घटिष्यते तज्ज्ञात्वा यीशुरग्रेसरः सन् तानपृच्छत् कं गवेषयथ?

V ते प्रत्यवदन्, नासरतीयं यीशुः ततो यीशुरवादीद् अहमेव सः; तैः सह विश्वासघाता यिद्धाश्चातिष्ठत्।

VI तदाहमेव स तस्यैतां कथां श्रुत्वा त्वं ते पश्चादित्य भूमौ पतिताः।

VII ततो यीशुः पुनरपि पृष्ठवान् कं गवेषयथ? ततस्ते प्रत्यवदन् नासरतीयं यीशुः।

VIII तदा यीशुः प्रत्युदितवान् अहमेव स एमां कथामयकथम्; यदि मामन्विच्छथ तर्हिमान् गन्तुं मा वारयत।

IX एत्थं भूते मह्यं याव्लोकान् अददास्तेषाम् अहमपि नाहारयम् एमां यां कथां स स्वयमकथयत् सा कथा सङ्गुला ज्ञात्वा।

X तदा शिमोन्पितरस्य निकटे भङ्गस्थितः स तं निष्कोषं कृत्वा मडायाजकस्य माल्वनामानं दासम् आहृत्य तस्य दक्षिणकर्णं

छिन्नवान्।

XI ततो यीशुः पितरम् अवदत्, भङ्गं कोषे स्थापय मम पिता मह्यं पातुं यं कंसम् अददात् तेनाहं किं न पास्यामि?

XII तदा सैन्यगणः सेनापतिं यिद्धीयानां पदातयश्च यीशुं धृत्वा बद्ध्वा छाननामः किन्तुः श्वशुरस्य समीपं प्रथमम् अनयन्।

XIII स किन्तुस्तस्मिन् वत्सरे मडायाजत्वपदे नियुक्तः।

XIV सन् साधारणलोकानां मङ्गलार्थम् अेकजन्मस्य मरणमुच्यते इति यिद्धीयैः सार्द्धम् अमन्त्रयत्।

XV तदा शिमोन्पितरस्यैकशिष्यश्च यीशोः पश्चाद् अगच्छतां तस्यान्यशिष्यस्य मडायाजकेन परिचितत्वात् स यीशुना सह

मडायाजकस्याङ्गविकां प्राविशत्।

XVI किन्तु पितरो बहिर्द्वारस्य समीपेऽतिष्ठद् अतएव मडायाजकेन परिचितः स शिष्यः पुनर्बहिर्गत्वा दौवायिकायै कथयित्वा

पितरम् अभ्यन्तरम् आनयत्।

XVII तदा स द्वाररक्षिका पितरम् अवदत् त्वं किं न तस्य मानवस्य शिष्यः? ततः सोवदद् अहं न भवामि।

XVIII ततः परं यत्स्थाने दासाः पदातयश्च शीतलेतोरङ्गारे वीह्निं प्रज्वाल्य तापं सेवितवन्तस्तत्स्थाने पितरस्तिष्ठन् तैः सह

वह्नितापं सेवितुम् आरभत।

XIX तदा शिष्येषूपदेशे य मडायाजकेन यीशुः पृष्टः।

XX सन् प्रत्युदितवान् सर्वलोकानां समक्षं कथामकथयं गुप्तं कामपि कथां न कथयित्वा यत् स्थानं यिद्धीयाः सततं गच्छन्ति तत्र भोजनगृहे मन्दिरे याशिष्या।

XXI मत्तः कुतः पृच्छसि? ये जना मद्गृपदेशम् अशुष्वन् तानेव पृच्छ यद्यद् अवदं ते तत् ज्ञानिन्त।

XXII तदर्थं प्रत्युदितत्वात् निकटस्थपदाति यीशुं यपेटेनाहृत्य व्याहरत् मडायाजकम् अेवं प्रतिवदसि?

XXIII ततो यीशुः प्रतिगदितवान् यद्यथार्थम् अयकथं तर्हि तस्याथार्थस्य प्रमाणं दधि, किन्तु यदि यथार्थं तर्हि कुतो हेतो मां अताडयः?

XXIV पूर्वं ज्ञान् सभन्धनं तं किन्तुमडायाजकस्य समीपं प्रैषयत्।

XXV शिमोन्पितरस्तिष्ठन् वह्नितापं सेवते, अेतस्मिन् समये किन्तस्तम् अपृच्छन् त्वं किम् अेतस्य ज्ञनस्य शिष्यो न? ततः सोपहृत्याब्रवीद् अहं न भवामि।

XXVI तदा मडायाजकस्य यस्य दासस्य पितरः कर्णमच्छिनत् तस्य कुटुम्बः प्रत्युदितवान् उद्याने तेन सह तिष्ठन्तं त्वां किं नापश्यं?

XXVII किन्तु पितरः पुनरपहृत्य कथितवान्; तदानीं कुक्कुटोऽरौत्।

XXVIII तदनन्तरं प्रत्युषे ते किन्तुगण्डाद् अधिपते गृहं यीशुम् अनयन् किन्तु यस्मिन् अशुचित्वे ज्ञाते तै र्निस्तारोत्सवे न भोक्तव्यं, तस्य भयाद् यिद्धीयास्तद्गृहं नाविशन्।

XXIX अपरं पीलातो बहिरागत्य तान् पृष्ठवान् अेतस्य मनुष्यस्य कं दोषं वदथ?

XXX तदा ते पेत्यवदन् दृष्टमकारिणिं न सति भवतः समीपे नैनं समापयिष्यामः।

XXXI ततः पीलातोवदद् यूयमेनं गृहीत्वा स्वेषां व्यवस्थया विचारयत। तदा यिद्धीयाः प्रत्यवदन् कस्यापि मनुष्यस्य प्राणदण्डं कर्तुं नास्माकम् अधिकारोऽस्ति।

XXXII अेवं सति यीशुः स्वस्य मृत्यौ यां कथां कथितवान् सा सङ्गुलाभवत्।

XXXIII तदनन्तरं पीलातः पुनरपि तद् राजगृहं गत्वा यीशुमाहूय पृष्ठवान् त्वं किं यिद्धीयानां राजा?

XXXIV यीशुः प्रत्यवदत् त्वम् अेतां कथां स्वतः कथयसि किमन्यः कश्चिन् मयि कथितवान्?

- XXXV पीलातोडवदद् अहं किं यिडूदीयः? तव स्वदेशीया विशेषतः प्रधानयाजका मम निकटे त्वां समार्पयन्, त्वं किं कृतवान्?
- XXXVI यीशुः प्रत्यवदत् मम राज्यम् अंतज्जगत्सम्बन्धीयं न भवति यदि मम राज्यं जगत्सम्बन्धीयम् अभावविष्यत् तर्हि यिडूदीयानां हस्तेषु यथा समर्पितो नाभवत् तदर्थं मम सेवका अयोत्स्यन् किन्तु मम राज्यम् अहं किं ना
- XXXVII तदा पीलातः कथितवान्, तर्हि त्वं राजा भवसि? यीशुः प्रत्युक्तवान् त्वं सत्यं कथयसि, राजाहं भवामि; सत्यतायां साक्ष्यं दातुं जनिं गृहीत्वा जगत्स्मिन् अवतीर्णवान्, तस्मात् सत्यधर्मपक्षपातिनो मम कथां शृण्वन्ति।
- XXXVIII तदा सत्यं किं? अंतां कथां पच्यवा पीलातः पुनरपि बहिर्गत्वा यिडूदीयान् अभाषत, अहं तस्य कर्म्यपराधं न प्राप्नोमि।
- XXXIX निस्तारोत्सवसमये युष्मान्भिरुभिरुयित् अको ज्ञानो मया मोययितव्य अेषा युष्माकं रीतिरस्ति, अतएव युष्माकं निकटे यिडूदीयानां राजानं किं मोययामि, युष्माकम् एच्छा का?
- XL तदा ते सर्वे रुवन्तो व्याडरन् अंनं मानुषं नहि बरब्बां मोयया किन्तु स बरब्बा दस्युरासीत्।

XIX

- I पीलातो यीशुम् आनीय कशया प्राडारयत्।
- II पश्चात् सेनागणः कष्टकनिर्मितं मुकुटं तस्य मस्तके समर्प्य वार्ताकीवर्षां राजपरिच्छेदं परिधाया,
- III हे यिडूदीयानां राज्यं नमस्कारं एत्युक्त्वा तं यपेटेनाहन्तुम् आरभत।
- IV तदा पीलातः पुनरपि बहिर्गत्वा लोकान् अवदत्, अस्थ कर्म्यपराधं न लभेऽहं, पश्यत तद् युष्मान् ज्ञापयितुं युष्माकं सन्निधौ बहिरेनम् आनयामि।
- V ततः परं यीशुः कष्टकमुकुटवान् वार्ताकीवर्षावसनवांश्च बहिरागच्छत्। ततः पीलात उक्तवान् अंनं मनुष्यं पश्यत।
- VI तदा प्रधानयाजकाः पदातयश्च तं दृष्ट्वा, अंनं कुशे विध, अंनं कुशे विध, एत्युक्त्वा रवितुं आरभन्त। ततः पीलातः कथितवान् यूर्यं स्वयम् अंनं नीत्वा कुशे विधत, अहम् अंतस्य कर्म्यपराधं न प्राप्त्वान्।
- VII यिडूदीयाः प्रत्यवदन् अस्माकं या व्यवस्थास्ते तदनुसारेणास्य प्राणान्नमम् उचितं यतोयं स्वम् ईश्वरस्य पुत्रमवदत्।
- VIII पीलात एमां कथां श्रुत्वा मडात्रासयुक्तः।
- IX सन् पुनरपि राजगृह आगत्य यीशुं पृष्टवान् त्वं कुत्रत्यो लोकः? किन्तु यीशस्तस्य किमपि प्रत्युत्तरं नावदत्।
- X १० ततः पीलात् कथितवान् त्वं किं मया साह्यं न संवपिष्यसि? त्वां कुशे वेधितुं वा मोययितुं शक्तिं ममास्ते एति किं त्वं न जानासि? तदा यीशुः प्रत्यवदद् ईश्वरेणादयं ममोपरि तव किमप्यधिपतित्वं न विधते, तथापि यो ज्ञानो मां तव हस्ते समार्पयत् तस्य मडापातकं ज्ञातम्।
- XI तदा यीशुः प्रत्यवदद् ईश्वरेणादत्तं ममोपरि तव किमप्यधिपतित्वं न विधते, तथापि यो ज्ञानो मां तव हस्ते समार्पयत् तस्य मडापातकं ज्ञातम्।
- XII तदारभ्य पीलातस्तं मोययितुं येष्टितवान् किन्तु यिडूदीया रुवन्तो व्याडरन् यदीमं मानवं त्यजसि तर्हि त्वं कैसरस्य मित्रं न भवसि, यो ज्ञानः स्वं राजानं वक्ति सअव कैसरस्य विरुद्धां कथां कथयति।
- XIII अंतां कथां श्रुत्वा पीलातो यीशुं बहिरानीय निस्तारोत्सवस्य आसादनदिनस्य द्वितीयप्रहारात् पूर्वं प्रस्तरबन्धननाम्नि स्थाने डर्थात् एध्रीयभाषया यद् गव्विन्था कथ्यते तस्मिन् स्थाने विचारान्न उपविशत्।
- XIV अनन्तरं पीलातो यिडूदीयान् अवदत्, युष्माकं राजानं पश्यत।
- XV किन्तु अंनं दूरीकुरु, अंनं दूरीकुरु, अंनं कुशे विध, एति कथां कथयित्वा ते रवितुम् आरभन्त; तदा पीलातः कथितवान् युष्माकं राजानं किं कुशे वेधिष्यामि? प्रधानयाजका उत्तरम् अवदन् कैसरं विना कोपि राजास्माकं नास्ति।
- XVI ततः पीलातो यीशुं कुशे वेधितुं तेषां हस्तेषु समार्पयत्, ततस्ते तं धृत्वा नीतवन्तः।
- XVII ततः परं यीशुः कुशं वहन् शिरःकपालम् अर्थाद् यद् एध्रीयभाषया गुह्यगतां वदन्ति तस्मिन् स्थाने उपस्थितः।
- XVIII ततस्ते मध्यस्थाने तं तस्योभयपार्श्वे द्वावपरो कुशेऽविधन्।
- XIX अपरम् अेष यिडूदीयानां राजा नासरतीययीशुः, एति विज्ञापनं लिभित्वा पीलातस्तस्य कुशोपरि समयोजयत्।
- XX सा लिपिः एध्रीययूनानीयरोमीयभाषाभि लिभिता; यीशोः कुशवेधनस्थानं नगरस्य समीपं, तस्माद् बहवो यिडूदीयास्तां पठितुम् आरभन्त।
- XXI यिडूदीयानां प्रधानयाजकाः पीलातमिति न्यवेदयन् यिडूदीयानां राजेति वाक्यं न किन्तु अेष स्वं यिडूदीयानां राजानम् अवदद् एत्थं लिभत्।
- XXII ततः पीलात उत्तरं दत्तवान् यत्लेजनीयं तल्लिभितवान्।
- XXIII एत्थं सेनागणो यीशुं कुशे विधित्वा तस्य परिधेयवस्त्रं यतुरो भागान् कृत्वा अकैकसेना अकैकभागम् अगृह्यत् तस्योत्तरीयवस्त्रञ्चगृह्यत्। किन्तुत्तरीयवस्त्रं सूयिसेवन् विना सर्वम् उत।
- XXIV तस्मात्ते व्याडरन् अंतत् कः प्राप्स्यति? तन्न षण्डयित्वा तत्र गुटिकापातं करवामा विभज्जतेऽधरीयं मे वसनं ते परस्परं ममोत्तरीयवस्त्रार्थं गुटिकां पातयन्ति या एति यद्वाक्यं धर्मपुस्तके लिभितमास्ते तत् सेनागणेनेत्यं व्यवहरेणात् सिद्धमभवत्।
- XXV तदानीं यीशो मर्ता मातुर् भगिनी य या क्लियया भार्या मरियम् मग्दलीनी मरियम् य अंतास्तस्य कुशस्य सन्निधौ समतिष्ठन्।
- XXVI ततो यीशुः स्वमातरं प्रियतमशिष्यश्च समीपे दण्डायमानौ विलोक्य मातरम् अवदत्, हे योषिद् अंनं तव पुत्रं पश्य,
- XXVII शिष्यन्त्ववदत्, अंतां तव मातरं पश्या ततः स शिष्यस्तद्धटिकायां तां निजगृहं नीतवान्।
- XXVIII अनन्तरं सर्वे कर्माधुना सम्पन्नमभूत् यीशुरिति ज्ञात्वा धर्मपुस्तकस्य वचनं यथा सिद्धं भवति तदर्थम् अकथयत् मम पिपासा ज्ञात।

XXIX ततस्तस्मिन् स्थाने अम्बरसेन पूर्णपात्रस्थित्या ते स्पञ्जमेकं तदम्बरसेनार्द्रकृत्य असेोब्जले तद् योजयित्वा तस्य मुपस्य सन्निधावस्थापयन्।

XXX तदा यीशुरम्बरसं गृहीत्वा सर्व्वं सिद्धम् एति कथां कथयित्वा मस्तकं नमयन् प्राणान् पर्य्यत्यजत्।

XXXI तद्विनम आसादनदिनं तस्मात् परेऽहनि विश्रामवारो देहा यथा कुशोपरि न तिष्ठन्ति, यतः स विश्रामवारो महादिनमासीत्, तस्माद् यिद्धृतीयोः पीलातनिकटं गत्वा तेषां पादभञ्जनस्य स्थानान्तरनयनस्य यानुमतिं प्रार्थयन्त।

XXXII अतः सेना आगत्य यीशुना सह कुशे ङतयोः प्रथमद्वितीययोरयोः पादान् अभञ्जन्;

XXXIII किन्तु यीशोः सन्निधिं गत्वा स मृत एति दृष्ट्वा तस्य पादौ नाभञ्जन्।

XXXIV पश्चाद् अेको योद्धा शूलाघातेन तस्य कुक्षिम् अविधत् तत्क्षणात् तस्माद् रक्तं जलञ्च निरगच्छत्।

XXXV यो जनोऽस्य साक्ष्यं ददाति स स्वयं दृष्टवान् तस्येदं साक्ष्यं सत्यं तस्य कथा युष्माकं विश्वासां जनयितुं योग्या तत् स जानाति।

XXXVI तस्यैकम् अस्थपि न भङ्गयते,

XXXVII तद्दृढं अच्यशास्त्रेपि लिप्यते, यथा, "दृष्टिपातं करिष्यन्ति तेऽविधन् यन्तु तम्प्रति।"

XXXVIII अरिभधीयनगरस्य युष्मन्नामा शिष्य अेक आसीत् किन्तु यिद्धृतीयेभ्यो भयात् प्रकाशितो न भवति; स यीशो ईदं नेतुं पीलातस्थानुमतिं प्रार्थयत्, ततः पीलातेनानुमते सति स गत्वा यीशो ईदम् अनयत्।

XXXIX अपरं यो निकटीमो रात्रौ यीशोः समीपम् अगच्छत् सोपि गन्धर्सेन मिश्रितं प्रायेण पञ्चाशत्सेटकमगुरुं गृहीत्वागच्छत्।

XL ततस्ते यिद्धृतीयानां श्मशाने स्थापनरीत्यनुसारेण तत्सुगन्धिद्रव्येण सङ्घितं तस्य देहं वस्त्रेणावेष्टयन्।

XLI अपरञ्च यत्र स्थाने तं कुशेऽविधन् तस्य निकटस्थोद्याने यत्र किमपि मृतदेहं कदापि नास्थायत् तादृशम् अेकं नूतनं श्मशानम् आसीत्।

XLII यिद्धृतीयानाम् आसादनदिनागमनात् ते तस्मिन् समीपस्थश्मशाने यीशुम् अशापयन्।

XX

I अनन्तरं सप्ताहस्य प्रथमदिने ऽतिप्रत्यूषे ऽन्धकारे तिष्ठति मग्दलीनी मरियम् तस्य श्मशानस्य निकटं गत्वा श्मशानस्य मुजात् प्रस्तरमपसारितम् अपश्यत्।

II पश्चाद् धावित्वा शिमोन्पितराय यीशोः प्रियतमशिष्याय येदम् अकथयत्, लोकाः श्मशानात् प्रभुं नीत्वा कुत्रास्थापयन् तद् वक्तुं न शक्नोमि।

III अतः पितरः सोन्यशिष्यश्च बार्डि लुत्वा श्मशानस्थानं गन्तुम् आरभेतां।

IV उभयोर्धावतोः सोन्यशिष्यः पितरं पश्चात् त्यक्त्वा पूर्व्वं श्मशानस्थानं उपस्थितवान्।

V तदा प्रह्वीभूय स्थापितवस्त्राणि दृष्टवान् किन्तु न प्राविशत्।

VI अपरं शिमोन्पितर आगत्य श्मशानस्थानं प्रविश्य

VII स्थापितवस्त्राणि मस्तकस्य वस्त्रञ्च पृथक् स्थानान्तरे स्थापितं दृष्टवान्।

VIII ततः श्मशानस्थानं पूर्व्वम् आगतो सोन्यशिष्यः सोपि प्रविश्य तादृशं दृष्ट्वा व्यश्रसीत्।

IX यतः श्मशानात् स उच्यपयितव्य एतस्य धर्मपुस्तकवचनस्य भावं ते तदा वोद्ध्य नाशङ्कन्।

X अनन्तरं तौ द्वौ शिष्यौ स्वं स्वं गृहं परावृत्त्यागच्छताम्।

XI ततः परं मरियम् श्मशानद्वारस्य बार्डिः स्थित्वा रोदितुम् आरभत ततो रुदती प्रह्वीभूय श्मशानं विलोक्य

XII यीशोः शयनस्थानस्य शिरःस्थाने पदतले य द्वयो र्दिशो द्वौ स्वर्गीयदूतावुपविष्टौ समपश्यत्।

XIII तौ पृष्टवन्तौ हे नारि कुतो रोदिषि? सावदत् लोका मम प्रभुं नीत्वा कुत्रास्थापयन् एति न जानामि।

XIV एत्युक्त्वा मुपं परावृत्त्य यीशुं दृष्ट्वायमानम् अपश्यत् किन्तु स यीशुरिति सा ज्ञातुं नाशक्नोत्।

XV तदा यीशुस्ताम् अपृच्छत् हे नारि कुतो रोदिषि? कं वा मृगयसे? ततः सा तम् उद्यानसेवकं ज्ञात्वा व्याडरत्, हे मग्दछं त्वं यदीतः स्थानात् तं नीतवान् तर्हि कुत्रास्थापयस्तद् वद तत्स्थानात् तम् आनयामि।

XVI तदा यीशुस्ताम् अवदत् हे मरियम्! ततः सा परावृत्त्य प्रत्यवदत् हे रब्बूनी अर्थात् हे गुरो।

XVII तदा यीशुरवदत् मां मा धर, एघानीं पितुः समीपे उर्दिध्वगमनं न करोमि किन्तु यो मम युष्माकञ्च पिता मम युष्माकञ्चेभ्यस्तस्य निकट उर्दिध्वगमनं कर्तुम् उद्यतोस्मि, एभां कथां त्वं गत्वा मम भ्रातृगणं ज्ञापय।

XVIII ततो मग्दलीनीमरियम् तत्क्षणाद् गत्वा प्रभुस्तस्यै दर्शनं दत्त्वा कथा अेता अकथयद् एति वार्ता शिष्येभ्योऽकथयत्।

XIX ततः परं सप्ताहस्य प्रथमदिनस्य सन्ध्यासमये शिष्या अेकत्र मिलित्वा यिद्धृतीयेभ्यो भिन्या द्वाररुद्धम् अकुर्वन्, अेतस्मिन् काले यीशुस्तेषां मध्यस्थाने तिष्ठन् अकथयद् युष्माकं कल्याणं भूयात्।

XX एत्युक्त्वा निज्जस्तं कुक्षिञ्च दर्शितवान्, ततः शिष्याः प्रभुं दृष्ट्वा हृष्टा अभवन्।

XXI यीशुः पुनरवदद् युष्माकं कल्याणं भूयात् पिता यथा मां प्रेषयत् तथाऽहमपि युष्मान् प्रेषयामि।

XXII एत्युक्त्वा स तेषामुपरि दीर्घप्रश्नासं दत्त्वा कथितवान् पवित्रम् आत्मानं गृह्णीत।

XXIII ययं येषां पापानि भोगयिष्यथ ते भोगयिष्यन्ते येषाञ्च पापाति न भोगयिष्यथ ते न भोगयिष्यन्ते।

XXIV द्वाहशमद्ये गणितो यमजो थोमानामा शिष्यो यीशोरागमनकालै तैः सार्द्धं नासीत्।

XXV अतो वयं प्रभुम् अपश्यामेति वाक्येऽन्यशिष्यैरुक्तं सोवदत्, तस्य ङस्तयो लौडकीवकानां यिहं न विलोक्य तयिहम् अङ्गुल्या न स्पृष्ट्वा तस्य कुक्षौ ङस्तं नारोप्य यादं न विश्वसिष्यामि।

XXVI अपरम् अष्टमेऽङ्गि गते सति थोमासङ्घितः शिष्यगणः अत्र मित्वा द्वारं रुद्ध्वाभ्यन्तरं आसीत्, अतर्हि यीशुस्तेषां मध्यस्थाने तिष्ठन् अकथयत्, युष्माकं कुशलं भूयात्।
 XXVII पश्चात् थोमैः कथितवान् त्वम् अङ्गुलीम् अत्रार्पयित्वा मम करौ पश्य करं प्रसार्य मम कुशलावर्षय नाविश्वस्य।
 XXVIII तदा थोमा अवदत्, हे मम प्रभो हे मदीश्वर।
 XXIX यीशुरकथयत्, हे थोमा मां निरीक्ष्य विश्वसिषि ये न दृष्ट्वा विश्वसन्ति तत्रैव धन्याः।
 XXX अतन्त्यानि पुस्तकेऽस्मिन् अलिपितानि भङ्गन्याश्रयकम्पाणि यीशुः शिष्याणां पुरस्ताद् अकरोत्।
 XXXI किन्तु यीशुशिवरस्याभिषिक्तः सुत अवेति यथा यूयं विश्वसिष्य विश्वस्य य तस्य नाम्ना परमायुः प्राप्नुथ तदर्थम् अतानि सर्वाण्यलिप्यन्त।

XXI

I ततः परं तिबिरियाज्वलघस्तटे यीशुः पुनरपि शिष्येभ्यो दर्शनं दत्तवान् दर्शनस्याध्यानमिदम्।
 II शिमोनितरः यमजथोमा गालीलियाकानानगरनिवासी निधनेत् सिवदः पुत्रान्वयौ द्वौ शिष्यौ यैतेष्वेकत्र मिलितेषु शिमोन्पितरोऽकथयत् मत्स्यान् धर्तुं यामि।
 III ततस्ते व्याडरन् तर्हि वयमपि त्वया सार्द्धं यामः तदा ते बडिर्गताः सन्तः क्षिप्रं नावम् आरोहन् किन्तु तस्यां रज्ज्याम् अकमपि न प्राप्नुवन्।
 IV प्रभाते सति यीशुस्तटे स्थितवान् किन्तु स यीशुरिति शिष्या ज्ञातुं नाशक्नुवन्।
 V तदा यीशुरपृच्छत्, हे वत्सा सन्निधौ किञ्चित् भाद्यद्रव्यम् आस्ते? तेऽवदन् किमपि नास्ति।
 VI तदा सोऽवदत् नौकाया दक्षिणपार्श्वे जालं निक्षिपत ततो लप्स्यध्वे, तस्मात् तं निक्षिपते जाले मत्स्या अतावन्तोऽपतन् येन ते जालमाकृष्य नोत्तोलयितुं शक्ताः।
 VII तस्माद् यीशोः प्रियतमशिष्यः पितरायाकथयत् अेष प्रभु भवेत्, अेष प्रभुरिति वायं श्रुत्वा शिमोन् नञ्जताडेतो मत्स्यधारिणः उत्तरीयवस्त्रं परिधाय ह्रदं प्रत्युदलभ-कथयत्।
 VIII अपरे शिष्या मत्स्यैः सार्द्धं जालम् आकर्षन्तः सुदृनौकां वाडयित्वा कूलमानयन् ते कूलाद् अतिदूरे नासन् द्विशतहस्तेभ्यो दूर आसन् एत्यनुभीयते।
 IX तीरे प्राप्तैस्तेस्तत्र प्रज्वलितान्निस्तदुपरि मत्स्याः पूपाश्च दृष्टाः।
 X ततो यीशुरकथयद् यान् मत्स्यान् अधरत तेषां कतिपयान् आनयत।
 XI अतः शिमोन्पितरः परावृत्त्य गत्वा बृहद्विस्त्रिपञ्चाशदधिकशतमत्स्यैः परिपूर्णां तज्जालम् आकृष्योदतोलयत् किन्त्वेतावद्धि मत्स्यैरपि जालं नाछिद्यत।
 XII अनन्तरं यीशुस्तान् अवादीत् यूयमागत्य भुङ्ध्वं; तदा सअवे प्रभुरिति ज्ञातत्वात् त्वं कः? एति प्रष्टुं शिष्याणां कस्यापि प्रगल्भता नाभवत्।
 XIII ततो यीशुरागत्य पूपान् मत्स्यांश्च गृहीत्वा तेभ्यः पय्यवेषयत्।
 XIV एतयं श्मशानाद्दुत्यानात् परं यीशुः शिष्येभ्यस्तृतीयवारं दर्शनं दत्तवान्।
 XV भोजने समाप्ते सति यीशुः शिमोन्पितरं पृष्टवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किम् अतेभ्योधिकं मयि प्रीयसे? ततः स उदितवान् सत्यं प्रभो त्वयि प्रीयेऽहं तद् भवान् जानाति; तदा यीशुरकथयत् तर्हि मम मेषशावकगणं पालय।
 XVI ततः स द्वितीयवारं पृष्टवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किं मयि प्रीयसे? ततः स उक्तवान् सत्यं प्रभो त्वयि प्रीयेऽहं तद् भवान् जानाति; तदा यीशुरकथयत् तर्हि मम मेषगणं पालय।
 XVII पश्चात् स तृतीयवारं पृष्टवान्, हे यूनसः पुत्र शिमोन् त्वं किं मयि प्रीयसे? अतद्वाक्यं तृतीयवारं पृष्टवान् तस्मात् पितरो दुःपितो भूत्वाऽकथयत् हे प्रभो भवतः किमप्यगोयरे नास्ति त्वय्यहं प्रीये तद् भवान् जानाति; ततो यीशुरवदत् तर्हि मम मेषगणं पालय।
 XVIII अहं तुभ्यं यथार्थं कथयामि यौवनकाले स्वयं बद्धकटि रत्रेच्छा तत्र यातवान् किन्चित् परे वृद्धे वयसि हस्तं विस्तारयिष्यसि, अन्यजन्तुस्तं बद्ध्वा यत्र गन्तुं तवेच्छा न भवति त्वां धृत्वा तत्र नेष्यति।
 XIX इवतः कीदृशेन मरणेन स ईश्वरस्य महिमानं प्रकाशयिष्यति तद् बोधयितुं स एति वाक्यं प्रोक्तवान्। एत्युक्ते सति स तमवोयत् मम पश्चाद् आगच्छ।
 XX यो ज्ञो रात्रिकाले यीशो र्वहोऽवलम्ब्य, हे प्रभो को भवन्तं परकरेषु समर्पयिष्यतीति वाक्यं पृष्टवान्, तं यीशोः प्रियतमशिष्यं पश्चाद् आगच्छन्तं।
 XXI पितरो मुपं परावर्त्य विलोक्य यीशुं पृष्टवान्, हे प्रभो अेतस्य मानवस्य कीदृशी गति भविष्यति?
 XXII स प्रत्यवदत्, मम पुनरागमनपर्यन्तं यदि तं स्थापयितुम् एच्छामि तत्र तव किं? त्वं मम पश्चाद् आगच्छ।
 XXIII तस्मात् स शिष्यो न मरिष्यतीति त्वात्गणमध्ये किंवदन्ती ज्ञाता किन्तु स न मरिष्यतीति वाक्यं यीशु नावदत् केवलं मम पुनरागमनपर्यन्तं यदि तं स्थापयितुम् एच्छामि तत्र तव किं? एति वाक्यम् उक्तवान्।
 XXIV यो ज्ञो अेतानि सर्वाणि लिपितवान् अत्र साक्ष्यञ्च दत्तवान् सअवे स शिष्यः, तस्य साक्ष्यं प्रमाणमिति वयं जानीमः।
 XXV यीशुरेतेभ्योऽपराण्यपि बहूनि कम्पाणि कृतवान् तानि सर्वाणि यद्येकैकं कृत्वा लिप्यन्ते तर्हि ग्रन्था अतावन्तो भवन्ति तेषां धारणो पृथिव्यां स्थानं न भवति। एति॥

प्रेरितानां कर्म्मणामाभ्यान्

I हे थियङ्ग्ल, यीशुः स्वमनोनीतान् प्रेरितान् पवित्रेणाम्ना समादिश्य यस्मिन् दिने स्वर्गमारोहत् यां यां क्रियामकरोत् यद्यद् उपादिश्य्य तानि सर्व्वीणि पूर्वं मया लिभितानि।

II स स्वनिधनद्ः।भोगात् परम् अनेकप्रत्ययक्षप्रमाणाः स्वं सञ्ज्वं दर्शयित्वा

III यत्वारिशद्दिनानि यावत् तेभ्यः प्रेरितेभ्यो दर्शनं दत्त्वेश्वरीयराज्यस्य वर्णनम् अकरोत्।

IV अनन्तरं तेषां सर्वां कृत्वा एत्याज्ञापयत्, यूयं यिज्ञास्योऽन्यत्र गमनमकृत्वा यस्मिन् पित्राङ्गीकृतं मम वदनात् कथा अशुश्रुत तत्रापिम् अपेक्ष्य तिष्ठत।

V योऽन्तं ज्वले मञ्जिजतावान् किन्त्वल्पदिनमध्ये यूयं पवित्र आत्मनि मञ्जिजता भविष्यथा

VI पश्चात् ते सर्व्वे मिलित्वा तम् अपृच्छन् हे प्रभो भवान् किमिदानीं पुनरपि राज्यम् एतस्यालीयलोकानां करेषु समर्पयिष्यति?

VII ततः सोवदत् यान् सर्व्वान् कालान् समयांश्च पिता स्ववशेऽस्थापयत् तान् ज्ञात् युष्माकम् अधिकारो न जायते।

VIII किन्तु युष्मासु पवित्रस्यात्मन आविर्भावे सति यूयं शक्तिं प्राप्य यिज्ञास्यो समस्तयिद्धुदाशांमिरोपदेशयोः पृथिव्याः सीमां यावद् यावन्तो देशास्तेषु यर्वेषु य मयि साक्ष्यं दास्यथा

IX एतं वाक्यमुक्त्वा स तेषां समक्षं स्वर्गं नीतोऽभवत्, ततो मेघमारुह्य तेषां दृष्टेरगोयरोऽभवत्।

X यस्मिन् समये ते विहायसं प्रत्यनन्यद्दृष्ट्या तस्य तादृशम् उर्ध्वगमनम् अपश्यन् तस्मिन्नेव समये शुक्लवस्त्रौ द्वौ जनौ तेषां सन्निधौ दृष्टायमानौ कथितवन्तौ,

XI हे गालीलीयलोक! यूयं किमर्थं गगणं प्रति निरीक्ष्य दृष्टायमानास्तिष्ठथ? युष्माकं समीपात् स्वर्गं नीतो यो यीशुस्तं यूयं यथा स्वर्गम् आरोहन्तम् अदर्शम् तथा स पुनश्चागमिष्यति।

XII ततः परं ते जैतुनानाम्ः पर्व्वताद् विश्रामवारस्य पथः परिमाणम् अर्थात् प्रायेणार्द्धकोशं दुरस्यं यिज्ञास्यन्तं परावृत्त्यागच्छन्।

XIII नगरं प्रविश्य पितरो याकूब् योऽन्तं आन्द्रियः क्लिपिः थोमा बर्थज्जमयो मथिराह्दीयपुत्रो याकूब् उद्योगाः शिमोन् याकूब्वा भ्राता यिद्धुदा अते सर्व्वे यत्र स्थाने प्रवसन्ति तस्मिन् उपरितनप्रकोष्ठे प्राविशन्।

XIV पश्चाद् एते क्रियत्यः स्त्रियश्च यीशो मर्ता मरियम् तस्य भ्रातरश्चैते सर्व्वे ऐक्यितीभूत सततं विनयेन विनयेन प्रार्थयन्त।

XV तस्मिन् समये तत्र स्थाने साकल्येन विशत्यधिकशतं शिष्या आसन्। ततः पितरस्तेषां मध्ये तिष्ठन् उक्त्वा

XVI हे भ्रातृगण! यीशुधारिणां लोकानां पथदर्शको यो यिद्धुदास्तस्मिन् दायुदा पवित्र आत्मा यां कथां कथयामास तस्याः प्रत्यक्षीभवनस्यावश्यकत्वम् आसीत्।

XVII स जेरोऽस्माकं मध्यवर्ती सन् अस्याः सेवाया अंशम् अलभत।

XVIII तदनन्तरं कुडर्म्मण। लब्धं यन्मूल्यं तेन क्षेत्रमेकं क्रीतम् अपरं तस्मिन् अधोमुषे भूमौ पतिते सति तस्योदरस्य विदीर्णत्वात् सर्वा नाड्यो निरगच्छन्।

XIX अतः कथां यिज्ञास्यन्तिवासिनः सर्व्वे लोका विदन्ति; तेषां निजभाषया तत्क्षेत्रञ्च ङकल्लामा, अर्थात् रक्तक्षेत्रमिति विख्यातमास्ते।

XX अन्यत्र, निकेतनं तदीयन्तु शुन्यमेव भविष्यति तस्य दृष्ट्ये निवासार्थं कोपि स्थास्यति नैव हि अन्येन अत्र जन्तस्य पदं संप्राप्यति घ्रुवां एतत्वं गीतपुस्तके लिभितमास्ते।

XXI अतो योऽन्तो मञ्जजन्म आरब्धास्माकं समीपात् प्रभो र्थीशोः स्वर्गारोहणदिनं यावत् सोस्माकं मध्ये यावन्ति दिनानि यापितवान्।

XXII तावन्ति दिनानि ये मानवा अस्माभिः सार्द्धं तिष्ठन्ति तेषाम् ऐकेन जनेनास्माभिः सार्द्धं यीशोरुत्थाने साक्षिणा भवितव्यं।

XXIII अतो यस्य इति युष्ते यं अर्ध्वमेत्युक्त्वाङ्गयन्ति स यूषद् मतश्चिश्च द्रावेतौ पृथक् कृत्वा त एश्वरस्य सन्निधौ प्राथ्यं

कथितवन्तः,

XXIV हे सर्व्वान्तर्यामिन् परमेश्वर, यिद्धुदाः सेवनप्रेरितत्वपदय्युतः

XXV सन् निजस्थानम् अगच्छत्, तत्पदं लब्धुम् अनयो ज्ञनयो मध्ये भवता कोऽभिरुचिस्तदस्मान् दर्शयतां।

XXVI ततो गुटिकापाटे कृते मतथिर्निरययत् तस्मात् सोन्येषाम् ऐकादशानां प्रेरितानां मध्ये गणितोऽभवत्।

II

I अपरञ्च निस्तारोत्सवात् परं पश्चात्तमे दिने समुपस्थिते सति ते सर्व्वे ऐकायितीभूय स्थान ऐकस्मिन् मिलिता आसन्।

II अतस्मिन्नेव समयेऽस्माद् आकाशात् प्रयास्युग्रवायोः शब्दवद् ऐकः शब्द आगत्य यस्मिन् गृहे त उपाविशन् तद् गृहं समस्तं व्याप्नोत्।

III ततः परं वह्निशिभास्वत्प्रा ञ्जिह्वाः प्रत्यक्षीभूय विभक्ताः सत्यः प्रतिजनेर्ध्वे स्थगिता अभूवन्।

IV तस्मात् सर्व्वे पवित्रेणाम्ना परिपूर्णाः सन्त आत्मा यथा वायितवान् तदनुसारेणान्यदेशीयानां भाषा उक्तवन्तः।

V तस्मिन् समये पृथिवीस्थसर्व्वदेशेभ्यो यिद्धुदीयमतावलम्बिनो भक्तलोक। यिज्ञास्यन्ति प्रावसन्;

VI तस्याः कथायाः किंवदन्त्या ज्ञातत्वात् सर्व्वे लोका मिलित्वा निजनिजभाषया शिष्याणां कथाकथनं श्रुत्वा समुद्विग्ना अभवन्।

VII सर्व्वेऽत्र विस्मयापन्ना आश्चर्यानिर्वाताश्च सन्तः परस्परं उक्तवन्तः पश्यत ये कथां कथयन्ति ते सर्व्वे गालीलीयलोकः किं न भवन्ति?

VIII तर्हि वयं प्रत्येकशः स्वस्वजन्मदेशीयभाषाभिः कथा अतेषां शृणुमः किमिदं?

IX पार्थी-मादी-अराम्भरथिर्देशनिवासिनो यिद्धुदा-कप्पदिकिया-पन्त-आशिया-

- X कुण्डिगा-पम्कुण्डिगा-मिसरनिवासिनः कुरीणोनिक्कटवर्त्तिल्लुवीयप्रदेशनिवासिनो रोमनगराद् आगता यिहूदीयलोका यिहूदीयमत्रगाडिणः क्रीतीया अराबीयाद्यो लोकाश्च ये वयम्
- XI अस्माकं निजनिजभाषाभिरेतेषाम् ईश्वरीयमहाकर्मव्याख्यानां शृणुमः।
- XII एतं ते सर्वथेव विस्मयापन्नः सन्दिग्धयिताः सन्तः परस्परमूयुः, अस्य को भावः?
- XIII अपरे केचित् परिहृत्य कथितवन्त एते नवीनद्राक्षारसेन मत्ता अभवन्।
- XIV तदा पितर अेकादशभिर् जेनेः साकं तिष्ठन् ताव्लोकान् उच्यैःकारम् अवदत्, हे यिहूदीया हे यिज्ञातमिनिवासिनः सर्वे, अवधानं कृत्वा मदीयवाक्यं बुध्यध्वं।
- XV एदानीम् अेकयामाद् अधिका वेला नास्ति तस्माद् यूयं यद् अनुमाथ मानवा एभे मधापानेन मत्तास्तत्र।
- XVI किन्तु योयेल्लविष्यद्कत्रैतद्राक्यमुक्तं यथा,
- XVII ईश्वरः कथयामास युगान्तसमये त्वडम्। वर्षिष्यामि स्वमात्मानं सर्वंप्राण्युपरि ध्रुवम् भाविवाक्यं वदिष्यन्ति कन्याः पुत्राश्च वस्तुतः प्रत्यादेशञ्च प्राप्स्यन्ति युष्माकं युवमानवाः। तथा प्राचीनलोकास्तु स्वभान् द्रक्ष्यन्ति निश्चितं।
- XVIII वर्षिष्यामि तदात्मानं दासदासीजनोपि। तेनैव भाविवाक्यं ते वदिष्यन्ति हि सर्वेशः।
- XIX उर्द्ध्वस्थे गगणो येव नीयस्थे पृथिवीतले शोणितानि बृहद्भानून् धनधूमादिकानि या यिहानि दृशिष्यामि मडाश्रय्यङ्कियास्तथा।
- XX महाभयानकस्यैव तद्दिनस्य परेशितुः। पुरागमाद् रविः कृष्णो रक्तश्चन्द्रो भविष्यतः।
- XXI किन्तु यः परमेशस्य नाम्नि सम्प्रार्थयिष्यते सभेव मनुजो नूनं परित्रातो भविष्यति।
- XXII अतो हे एस्त्रायेलेशीयलोकाः सर्वे कथायामेतस्याम् मनो निधदध्वं नासरतीयो यीशुरीश्वरस्य मनोनीतः पुमान् अेतद् ईश्वरस्तद्गतैराश्रय्यङ्कितकर्मभिर् लक्ष्णैश्च युष्माकं साक्षादेव प्रतिपादितवान् एति यूयं ज्ञानीथा
- XXIII तस्मिन् यीशो ईश्वरस्य पूर्वनिश्चितमन्त्रणानिर्वाणानुसारेण मृत्यौ समर्पिते सति यूयं तं धृत्वा दृष्टलोकानां हस्तैः कुशे विधित्वाडत।
- XXIV किन्तु ईश्वरस्तं निधनस्य बन्धनान्मोययित्वा उदस्थापयत् यतः स मृत्युना बद्धस्तिष्ठतीति न सम्भवति।
- XXV अेतस्तिन् दायुदपि कथितवान् यथा, सर्वेदम म साक्षात् स्थापय परमेश्वरं स्थिते मदक्षिणे तस्मिन् स्पलिष्यामि त्वडं नहि।
- XXVI आनन्दिष्यति तद्धेतो मर्मिकीनं मनस्तु वै आह्लादिष्यति ञिह्वापि मदीया तु तथैव या प्रत्याशया शरीरन्तु मदीयं वैशयिष्यते।
- XXVII परलोके यतो हेतोस्त्वं मां नैव हि त्यक्षसि। स्वकीयं पुण्यवन्तं त्वं क्षयितुं नैव दास्यसि। अेवं ज्वावनमार्गं त्वं मामेव दर्शिष्यसि।
- XXVIII स्वसम्भुपे य आनन्दो दक्षिणे स्वस्य यत् सुभा अनन्तं तेन मां पूर्णं करिष्यसि न संशयः।।
- XXIX हे भ्रातरोऽस्माकं तस्य पूर्वपुरुषस्य दायुदः कथां स्पष्टं कथयितुं माम् अनुमन्ध्व, स प्राणान् त्यक्त्वा श्मशाने स्थापितोभवद् अद्यापि तत् श्मशानम् अस्माकं सन्निधौ विद्यते।
- XXX इलतो लौकिकभावेन दायुदो वंशे श्रीष्टं जन्म ग्राहयित्वा तस्यैव सिंहासने समुवेष्टुं तमुत्थापयिष्यति परमेश्वरः शपथं कुवा दायुदः समीप एभम् अङ्गीकारं कृतवान्,
- XXXI एति ज्ञात्वा दायुद् भविष्यद्द्वीदि सन् भविष्यत्कालीयज्ञानेन श्रीष्टोत्थाने कथामिमां कथयामास यथा तस्यात्मा परलोके न त्यक्ष्यते तस्य शरीरञ्च न क्षेप्यति;
- XXXII अतः परमेश्वर अेनं यीशुं श्मशानाद् उदस्थापयत् तत्र वयं सर्वे साक्षिण आस्महे।
- XXXIII स ईश्वरस्य दक्षिणैरुत्तरीयैः प्राप्य पवित्र आत्मिन पिता यमङ्गीकारं कृतवान् तस्य इलं प्राप्य यत् पश्यथ शृणुथ य तदवर्षत्।
- XXXIV यतो दायुद् स्वर्गो नारुडोड किन्तु स्वयम् एभां कथाम् अकथयद् यथा, मम प्रभुमिदं वाक्यमवदत् परमेश्वरः।
- XXXV तव शत्रूनडं यावत् पादपीडं करोमि ना तावत् कालं मदीये त्वं दक्षवार्षं उपाविश।
- XXXVI अतो ये यीशुं यूयं कुशेऽडत परमेश्वरस्तं प्रभुत्वाभिषिक्तत्वपदे न्ययुंक्तेति एस्त्रायेलीया लोका निश्चितं ज्ञानन्तु।
- XXXVII अेतादृशीं कथां श्रुत्वा तेषां हृदयानां विदीर्णत्वात् ते पितराय तदन्वेषितेभ्यश्च कथितवन्तः, हे भ्रातृणां वयं किं करिष्यामः?
- XXXVIII ततः पितरः प्रत्यवदद् यूयं सर्वे स्वं स्वं मनः परिवर्त्तयध्वं तथा पापमोयनार्थं यीशुष्ठीष्टस्य नाम्ना मञ्जिताश्च भवत, तस्माद् दानत्रपं पत्रित्रम् आत्मानं लप्स्यथा
- XXXIX यतो युष्माकं युष्मत्सन्तानानाञ्च दूरस्थसर्वलोकानाञ्च निमित्तम् अर्थाद् अस्माकं प्रभुः परमेश्वरो यावतो लाकान् आह्लास्यति तेषां सर्वेषां निमित्तम् अयमङ्गीकार आस्ते।
- XL अेतदन्त्यामि र्बहुकथाभिः प्रमाणां दत्वाकथयत् अेतैभ्यो विपथगामिभ्यो वर्त्तमानलोकेभ्यः स्वान् रक्षत।
- XLI ततः परं ये सानन्दास्तां कथाम् अगृह्णन् ते मञ्जिता अभवन्। तस्मिन् दिवसे प्रायेण त्रीणि सडस्त्राणि लोकास्तेषां सपक्षाः सन्तः
- XLII प्रेरितानाम् उपदेशे सङ्गतौ पूषभञ्जने प्रार्थनासु य मनःसंयोगं कृत्वातिष्ठन्।
- XLIII प्रेरिते नानाप्रकारलक्षणेषु महाश्रय्यङ्कर्मसु य दृशितेषु सर्वलोकानां भयमुपस्थितं।
- XLIV विश्वासकारिणः सर्वे य सड तिष्ठन्तः स्वेषां सर्वाः सम्पत्तीः साधारण्येन स्थापयित्वाभुञ्जत।
- XLV इलतो गूडाणि द्रव्याणि य सर्वाणि विक्रीय सर्वेषां स्वस्वप्रयोजनानुसारेण विभज्य सर्वेभ्योऽददन्।
- XLVI सर्वे अेकचित्तीभूय दिने दिने मन्दिरे सन्तिष्ठमाना गृडे गृडे य पूषान्भञ्जन्त ईश्वरस्य धन्यवाद् कुर्वन्तो लोकेः समादृताः परमानन्देन सरवान्तःकरणेन भोजनं पानञ्चकुर्वन्।

XLVII परमेश्वरो दिने दिने परित्राणामाञ्जनैर्माण्डलीम् अवर्द्धयत्।

III

- I तृतीययामवेलायां सत्यां प्रार्थनायाः समये पितरयोऽनौ सम्भूय मन्दिरे गच्छतः।
 II तस्मिन्नेव समये मन्दिरप्रवेशकानां समीपे निक्षारणार्थं यं जम्भज्जमानुषं लोका मन्दिरस्य सुन्दरनाम्नि द्वारे प्रतिदिनम् अस्थापयन् तं वलन्तस्तद्वारे आनयन्।
 III तदा पितरयोऽनौ मन्दिरे प्रवेष्टुम् उद्यतौ विलोक्य स भञ्जस्तौ किञ्चिद् भिक्षितवान्।
 IV तस्माद् योऽना सङ्घितः पितरस्तम् अनन्यदृष्ट्या निरीक्ष्य प्रोक्तवान् आवां प्रति दृष्टिं कुरु।
 V ततः स किञ्चित् प्राप्याशया तौ प्रति दृष्टिं कृतवान्।
 VI तदा पितरो गदितवान् मम निकटे स्पर्शत्रिधादि किमपि नास्ति किन्तु यदास्ते तद् दृष्ट्वा मी नासरतीयस्य यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना वृत्तयथा गमनागमने कुरु।
 VII ततः परं स तस्य दक्षिणकरं धृत्वा तम् उदेलोयत्; तेन तत्क्षणात् तस्य ज्वरस्य पादगुल्फयोः सवलत्वात् स उल्लम्ब्य प्रोत्थाय गमनागमने ऽकरोत्।
 VIII ततो गमनागमने कुर्वन् उल्लम्बन् एश्वरं धन्यं वदन् ताभ्यां सार्द्धं मन्दिरे प्राविशत्।
 IX ततः सर्वे लोकास्तं गमनागमने कुर्वन्तम् एश्वरं धन्यं वदन्तश्च विलोक्य।
 X मन्दिरस्य सुन्दरे द्वारे य उपविश्य भिक्षितवान् सभेवायम् एति ज्ञात्वा तं प्रति तथा घटनया यमत्कृता विस्मयापन्नान्नाभवन्।
 XI यः भञ्जः स्वस्थोभवत् तेन पितरयोऽनौ करयोर्द्वैतयोः सतोः सर्वे लोका सन्निधिम आगच्छन्।
 XII तद् दृष्ट्वा पितरस्तेभ्योऽकथयत्, हे एस्त्रायेलीयलोका यूयं कुतो ऽनेनाश्चर्यं मन्यध्वे? आवां निजशक्त्या यद्वा निजपुण्येन भञ्जमनुभ्यमने गमितवन्ताविति चिन्तयित्वा आवां प्रति कुतोऽनन्यदृष्टिं कुरुय?
 XIII यं यीशुं यूयं परकरेषु समापयत ततो यं पीलातो भोययितुम् अर्च्छत तथापि यूयं तस्य साक्षान् नाङ्गीकृतवन्त एव्राहीम एस्डाका योऽङ्गभ्रष्टोऽर्थोऽस्माकं पूर्वपुरुषाणाम् एश्वरः स्वपुत्रस्य तस्य यीशो मॅडिमनां प्राकाशयत्।
 XIV किन्तु यूयं तं पवित्रं धार्मिकं पुमांसं नाङ्गीकृत्य इत्याकारिणामेकं स्वेभ्यो दातुम् अयायध्वं।
 XV पश्चात् तं ज्ञानस्याधिपतिम् अहत किन्तु एश्वरः शमशानात् तम् उदस्थापयत तत्र वयं साक्षिण आस्महे।
 XVI एमं यं मानुषं यूयं पश्यथ परिचिनुथ य स तस्य नाम्नि विश्वासकरणात् खनशक्तिं लब्धवान् तस्मिन् तस्य यो विश्वासः स तं युष्माकं सर्वेषां साक्षात् सम्पूर्णैरेषा स्वस्थम् अकार्षीत्।
 XVII हे भ्रातरो यूयं युष्माकम् अधिपतयश्च अज्ञात्वा कर्माण्येतानि कृतवन्त एदानीं ममैष बोधो जायते।
 XVIII किन्तु एश्वरः प्रीष्टस्य दुःखभोगो भविष्यद्दादिनां मुषेभ्यो यां यां कथां पूर्वमकथयत् ताः कथा इत्थं सिद्धा अकरोत्।
 XIX अतः स्वेषां पापभोगार्थं भेदं कृत्वा मनांसि परिवर्तयध्वं, तस्माद् एश्वरात् सान्त्वनाप्राप्तेः समय उपस्थास्यति;
 XX पुनश्च पूर्वकालम् आरभ्य प्रचारितो यो यीशुप्रीष्टस्तम् एश्वरो युष्मान् प्रति प्रेषयिष्यति।
 XXI किन्तु जगतः सृष्टिमारभ्य एश्वरो निजपवित्रभविष्यद्दादिगणोऽनो यथा कथितवान् तदनुसारेण सर्वेषां कार्याणां सिद्धिपर्यन्तं तेन स्वर्गो वासः कर्तव्यः।
 XXII युष्माकं प्रभुः परमेश्वरो युष्माकं भ्रातृगणमध्यात् मत्सदृशं भविष्यद्दृष्टारम् उत्पादयिष्यति, ततः स यत् किञ्चित् कथयिष्यति तत्र यूयं मनांसि निदध्वं।
 XXIII किन्तु यूयं किञ्चित् प्राणी तस्य भविष्यद्दादिनः कथां न ग्राहीष्यति स निजलोकानां मध्याद् उच्छेत्स्यते," एमं कथाम् अस्माकं पूर्वपुरुषेभ्यः देवलो मूसाः कथयामास एति नदि,
 XXIV शिमुयेलभविष्यद्दादिनम् आरभ्य यावन्तो भविष्यद्दाक्यम् अकथयन् ते सर्वत्रेव समयस्यैतस्य कथाम् अकथयन्।
 XXV यूयमपि तेषां भविष्यद्दादिनां सन्तानाः, "तव वंशोद्भवपुंसा सर्वदेशीया लोका आशिषं प्राप्ता भविष्यन्ति", एव्राहीमे कथामेतां कथयित्वा एश्वरोऽस्माकं पूर्वपुरुषैः सार्द्धं यं नियमं स्थिरीकृतवान् तस्य नियमस्याधिकारिणोपि यूयं भवथ।
 XXVI अत एश्वरो निजपुत्रं यीशुम् उत्थाय युष्माकं सर्वेषां स्वस्वपापात् परावर्त्य युष्माकम् आशिषं दातुं प्रथमतस्तं युष्माकं निकटे प्रेषितवान्।

IV

- I यस्मिन् समये पितरयोऽनौ लोकान् उपदिशतस्तस्मिन् समये याञ्जका मन्दिरस्य सेनापतयः सिद्धीगणश्च
 II तयोर् उपदेशकरणे प्रीष्टस्योत्थानम् उपलक्ष्य सर्वेषां मृतानाम् उत्थानप्रस्तावे य व्यग्राः सन्तस्तावुपागमन्।
 III तौ धृत्वा हिमावसानकारणात् परदिनपर्यन्तं रुद्ध्वा स्थापितवन्तः।
 IV तथापि ये लोकास्तयोर्पदेशम् अशृण्वन् तेषां प्रायेण पञ्चसहस्राणि जना व्यश्वसन्।
 V परेऽडनं अधिपतयः प्राचीना अध्यापकाश्च ङानननामा मडायाञ्जकः
 VI क्रियद्वा योऽनू सिक्कर इत्याद्यो मडायाञ्जकस्य ज्ञातयः सर्वे यिज्ञाशलमगरे मिलिताः।
 VII अनन्तरं प्रेरितौ मध्ये स्थापयित्वापृच्छन् युवां कथा शक्तया वा केन नाम्ना कर्माण्येतानि कुरुयः?
 VIII तदा पितरः पवित्रेणाम्ना परिपूर्णाः सन् प्रत्यवादीत्, हे लोकानाम् अधिपतिगण हे एस्त्रायेलीयप्राचीनाः,
 IX अतस्य दुर्बलमानुषस्य ङितं यत् कर्माङ्कित, अर्थात्, स येन प्रकारेण स्वस्थोभवत् तस्येद् अद्यावां पृच्छथ,
 X तर्हि सर्वे एस्त्रायेलीयलोका यूयं जानीत नासरतीयो यो यीशुप्रीष्टः कुशे युष्मान्भिरविध्यत यश्चेश्वरेण शमशानाद् उत्थापितः, तस्य नाम्ना जनोंयं स्वस्थः सन् युष्माकं सम्भुजे प्रोत्तिष्ठति।
 XI निर्येतुं यि युष्मान्भिरयं यः प्रस्तरोऽवज्ञातोऽभवत् स प्रधानकोणस्य प्रस्तरोऽभवत्।

XII तद्भिन्नादपरात् कस्मादपि परित्राणं भवितुं न शक्नोति, येन त्राणं प्राप्येत भूमिद्वयलोकानां मध्ये तादृशं किमपि नाम नास्ति।

XIII तदा पितरयोऽनोरेतादृशीम् अक्षोभतां दृष्ट्वा तावद्विद्वांसौ नीयलोकविति बुद्ध्वा आश्चर्यम् अमन्यन्त तौ य यीशोः सङ्गिनौ ज्ञाताविति ज्ञातुम् अशक्नुवन्।

XIV किन्तु ताभ्यां साद्धं तं स्वस्थमानुषं तिष्ठन्तं दृष्ट्वा ते काम्यपराम् आपत्तिं कर्तुं नाशक्नुन्।

XV तदा ते सभातः स्थानान्तरे गन्तुं तान् आज्ञाय स्वयं परस्परम् एति मन्त्राणामकुर्वन्।

XVI तौ मानवौ प्रति किं कर्तव्यं? तावेकं प्रसिद्धम् आश्चर्यं कर्म कृतवन्तौ तद् यिज्ञाशाल्मिनासिनां सर्वेषां लोकानां समीपे प्राकाशत तस्य वयमपह्नोतुं न शक्नुमः।

XVII किन्तु लोकानां मध्यम् अतद् यथा न व्याप्नोति तदर्थं तौ त्वयं प्रदर्शय तेन नाम्ना कमपि मनुष्यं नोपदिशतम् एति दृढं निषेधामः।

XVIII ततस्ते प्रेरितावाहूय अतदाज्ञापयन् एतः परं यीशो नाम्ना कदापि कामपि कथां मा कथयतं किमपि नोपदिशन्।

XIX ततः पितरयोऽनौ प्रत्यवदताम् ईश्वरस्याज्ञाग्राहणं वा युष्माकम् आज्ञाग्राहणम् अतयो मध्ये ईश्वरस्य गोचरे किं विहितं? यूयं तस्य विवेचनां कुरुत।

XX वयं यद् अपश्याम यद्दृशुषुम य तत्र प्रयारयिष्याम अतत् कदापि भवितुं न शक्नोति।

XXI यद्यदत तद् दृष्ट्वा सर्वे लोका ईश्वरस्य गुणान् अन्ववदन् तस्मात् लोकभयात् तौ दृष्टयितुं कमप्युपायं न प्राप्य ते पुनरपि तर्जयित्वा तावत्यञ्जनम्।

XXII यस्य मानुषस्यैतत् स्वास्थ्यकरणम् आश्चर्यं कर्माक्रियत तस्य वयश्चत्वारिंशद्धत्सरा व्यतीताः।

XXIII ततः परं तौ विसृष्टौ सन्तौ स्वसङ्गिनां सन्निधिं गत्वा प्रधानयाजकैः प्राचीनलोकैश्च प्रोक्तः सर्वाः कथा ज्ञापितवन्तौ।

XXIV तच्छ्रुत्वा सर्वे अकथितौभूय ईश्वरमुद्दिश्य प्रोच्यैरेतत् प्रार्थयन्त, हे प्रभो गगणपृथिवीपयोधीनां तेषु य यद्दृष्ट्वा अस्ते तेषां स्रष्टेश्वरस्त्वं।

XXV त्वं निजसेवकं दायुदा वाक्यमिदम् उवयिष्य, मनुष्या अन्यदेशीयाः कुर्वन्ति क्वलं कुतः। लोकाः सर्वे किमर्थं वा यिन्तां कुर्वन्ति निष्कृत्वा।

XXVI परमेशस्य तेनेवाभिषिक्तस्य ज्ञनस्य या विरुद्धमभितिष्ठन्ति पृथिव्याः पतयः कुतः।

XXVII कुलतस्तव हस्तेन मन्त्राणया य पूर्वं यद्यत् स्थिरीकृतं तद् यथा सिद्धं भवति तदर्थं त्वं यम् अधिषिक्तवान् स अत्र पवित्रो यीशुस्तस्य प्रातिकूल्येन हेरोद् पन्तीयपीलातो

XXVIII अन्यदेशीयलोका धन्नायेल्लोकाश्च सर्वे अत्रे सभायाम् अतिष्ठन्।

XXIX हे परमेश्वर अधुना तेषां तर्जनं गर्जनञ्च शृणुः।

XXX तथा स्वास्थ्यकरणकर्माणां तव बाहुभवाप्रकाशपूर्वकं तव सेवकान् निर्भयं तव वाक्यं प्रयारयितुं तव पवित्रपुत्रस्य यीशो नाम्ना आश्चर्याण्यसम्भवाणि य कर्माणि कर्तुञ्चाज्ञापय।

XXXI एतयं प्रार्थनया यत्र स्थाने ते सभायाम् आसन् तत् स्थानं प्राकम्पतः ततः सर्वे पवित्रेणात्मना परिपूर्णाः सन्त ईश्वरस्य कथाम् अक्षोभेण प्रायारयन्।

XXXII अपरञ्च प्रत्ययकारिलोकसमूहा अकमनस अकथितौभूय स्थिताः। तेषां केपि निजसम्पत्तिं स्वीयां नाजानन् किन्तु तेषां सर्वाः सम्पत्तयः साधारण्येन स्थिताः।

XXXIII अन्यस्य प्रेरिता महाशक्तिप्रकाशपूर्वकं प्रभो यीशोरुत्थाने साक्ष्यम् अददुः, तेषु सर्वेषु महागुणोऽभवत्स्य।

XXXIV तेषां मध्ये कस्यापि द्रव्यमनूनात् नाभवद् यतस्तेषां गुणभूम्याद्या याः सम्पत्तय आसन् ता विक्रीय

XXXV तन्मूल्यमानीय प्रेरितानां यरणेषु तैः स्थापितं; ततः प्रत्येकशः प्रयोजनानुसारेण दत्तमभवत्।

XXXVI विशेषतः कुप्रोपद्दीपीयो योसिनामको लेविवंशजात अको ज्ञनो भूम्यधिकारी, यं प्रेरिता बर्णव्या अर्थात् सान्त्वनादायक एत्युक्त्वा समाहूयन्।

XXXVII स ज्ञनो निजभूमिं विक्रीय तन्मूल्यमानीय प्रेरितानां यरणेषु स्थापितवान्।

V

I तदा अनानियनामक अको ज्ञनो यस्य भाय्याया नाम सङ्गीरा स स्वाधिकारं विक्रीय

II स्वभाय्यां ज्ञापयित्वा तन्मूल्यस्यैकांशं सङ्गोप्य स्थापयित्वा तदन्त्यांशमात्रमानीय प्रेरितानां यरणेषु समर्पितवान्।

III तस्मात् पितरोकथयत् हे अनानिय भूमे भूल्यं किञ्चित् सङ्गोप्य स्थापयितुं पवित्रस्यात्मनः सन्निधौ मृषावाक्यं कथयितुञ्च शैतान् कुतस्तवान्तःकरणे प्रवृत्तिमञ्जनयत्?

IV सा भूमि र्यदा तव हस्तगता तदा किं तव स्वीया नासीत्? तर्हि स्वान्तःकरणे कुत अतादृशी कुक्लपना त्वया कृता? त्वं केवलमनुष्यस्य निकटे मृषावाक्यं नावादीः किन्त्वीश्वरस्य निकटेऽपि।

V अत्रां कथां श्रुत्वा सोऽनानियो भूमौ पतन् प्राणान् अत्यञ्जत्, तद्दृत्तान्तं यावन्तो लोका अशृण्वन् तेषां सर्वेषां महाभयम् अज्जायत्।

VI तदा युवलोकास्तं वस्त्रेणारुण्य बहिर् नीत्वा श्मशानेऽस्थापयन्।

VII ततः प्रडरैकान्तरं किं वृत्तं तन्नावगत्य तस्य भाय्यापि तत्र समुपस्थिता।

VIII ततः पितरस्ताम् अपृच्छत्, युवाभ्याम् अतावन्मुद्राभ्यो भूमिं विक्रीता न वा? अतत्त्वं वद; तदा सा प्रत्यवादीत् सत्यम् अतावद्भ्यो मुद्राभ्य अवे।

IX ततः पितरोकथयत् युवां कथं परमेश्वरस्यात्मनां परीक्षितुम् अकमन्त्राणवत्त्वतां? पश्य ये तव पतिं श्मशाने स्थापितवन्तस्ते द्वारस्य समीपे समुपतिष्ठन्ति त्वामपि बहिर्न्यन्ति।

X ततः सापि तस्य खरुणसन्निधौ पतित्वा प्राणान् अत्याक्षीत् पश्चात् ते युवानोऽभ्यन्तरम् आगत्य तामपि मृतां दृष्ट्वा बहिर्नीत्वा तस्याः पत्युः पार्श्वे श्मशाने स्थापितवन्तः।

XI तस्मात् मण्डल्याः सर्वे लोका अन्यलोकाश्च तां वार्तां श्रुत्वा साध्वसं गताः।

XII ततः परं प्रेरितानां ङस्तैर् लोकाणां मध्ये बह्विधैर्वाच्यैर्द्वैतानि कर्माणि क्रियन्तः; तदा शिष्याः सर्वे अकथित्वाभूय सुलेमानोऽलिन्दे सम्भूयासन्।

XIII तेषां सङ्घान्तर्गो भवितुं कोपि प्रगल्भतां नागमत् किन्तु लोकास्तान् समाद्रियन्त।

XIV स्त्रियः पुरुषाश्च बहवो लोका विश्वास्थ्य प्रभुं शरणापन्नाः।

XV पितरस्य गमनागमनाभ्यां केनापि प्रकारेण तस्य छाया कस्मिंश्चिज्जने लगीष्यतीत्याशया लोका रोगिणः शिविकया पठवया यानीय पथि स्थपितवन्तः।

XVI यतुर्दिकस्थनगरेभ्यो बहवो लोकाः सम्भूय रोगिणोऽपवित्रभुतग्रस्तांश्च यिश्शालमम् आनयन् ततः सर्वे स्वस्था अक्रियन्त।

XVII अनन्तरं मडायोजकः सिद्धकिनां मतग्राहिणस्तेषां सडयराश्च

XVIII मडकोधान्विताः सन्तः प्रेरितान् धृत्वा नीयलोकानां कारायां बद्ध्वा स्थापितवन्तः।

XIX किन्तु रात्रौ परमेश्वरस्य दूतः काराया द्वारे भोययित्वा तान् बडिरानीयाकथयत्,

XX ययं गत्वा मन्दिरे दण्डायमानाः सन्तो लोकान् प्रतीमां ञुवनदधिकं सर्व्या कथां प्रचारयत।

XXI एति श्रुत्वा ते प्रत्युषे मन्दिरे उपस्थाय उपदिष्टवन्तः; तदा सडयरणेन सडितो मडायोजक आगत्य मन्त्रिणश्च एस्त्रयेल्वंशस्य सर्वान् राजसभासदः सभास्थान् कृत्वा कारायास्तान् आपयितुं पदातिगणं प्रेरितवान्।

XXII ततस्ते गत्वा कारायां तान् अप्राप्य प्रत्यागत्य एति वार्ताम् अवादिषुः,

XXIII वयं तत्र गत्वा निर्व्यधं काराया द्वारं रुद्धं रक्षकांश्च द्वास्स्य बडिर्दण्डायमानान् अदशाम् अवे किन्तु द्वारं भोययित्वा तन्मध्ये कमपि द्रष्टुं न प्राप्ताः।

XXIV अतो कथां श्रुत्वा मडायोजको मन्दिरेस्य सेनापतिः प्रधानयोजकाश्च, एत परं किमपरं भविष्यतीति यिन्तित्वा सन्दिग्धयित्वा अभवन्।

XXV अतस्मिन्नेव समये कश्चित् जन आगत्य वात्तमेताम् अवदत् पश्यत ययं यान् मानवान् कारायाम् अस्थापयत ते मन्दिरे तिष्ठन्तो लोकान् उपदिशन्ति।

XXVI तदा मन्दिरेस्य सेनापतिः पदातयश्च तत्र गत्वा येल्वोकाः पाषाणान् निक्षिप्यास्मान् मारयन्तीति भिया विनत्याचारं तान् आनयन्।

XXVII ते मडसभाया मध्ये तान् अस्थापयन् ततः परं मडायोजकस्तान् अपृच्छत्,

XXVIII अनेन नाम्ना समुपदेष्टुं वयं किं दृष्टं न न्यषेधाम? तथापि पश्यत ययं स्वेषां तेनोपदेशेने यिश्शालमं परिपूर्णां कृत्वा तस्य जनस्य रक्तपातजनितापराधम् अस्मान् प्रत्यानेतुं चेष्टध्वे।

XXIX ततः पितरोन्ध्रप्रेरितश्च प्रत्यवदन् मानुषस्याज्ञाग्रहणार्थं एश्वरस्याज्ञाग्रहणम् अस्माकमुचितम्।

XXX यं यीशुं ययं कुशे वेधित्वाडत तम् अस्माकं पैतृक एश्वर उत्थाप्य

XXXI एस्त्रयेल्वंशानां मनःपरिवर्तनं पापक्षमाञ्च कर्तुं राजानं परित्रातास्त्र कृत्वा स्वदक्षिणपार्श्वे तस्यान्नतिम् अकरोत्।

XXXII अतस्मिन् वयमपि साक्षिण आस्महे, तत् केवलं नडि, एश्वर आज्ञाग्राहिनो यं पवित्रम् आत्मनं दत्तवान् सोपि साक्ष्यस्ति।

XXXIII अतद्वाक्ये श्रुते तेषां हृदयानि विद्वान्भवनं ततस्ते तान् ङन्तुं मन्त्रितवन्तः।

XXXIV अतस्मिन्नेव समये तस्माल्स्थानां सर्वेलोकानां मध्ये सुभ्यातो गमिलीयेल्नामक अडो जोनो व्यवस्थापकः डिश्शिलोक उत्थाय प्रेरितान् क्षणार्थं स्थानान्तरं गन्तुम् आदिश्य कथितवान्,

XXXV डे एस्त्रयेल्वंशीयाः सर्वे ययम् अेतान् मानुषान् प्रति यत् कर्तुम् उधतास्तस्मिन् सावधाना भवत।

XXXVI एतः पूर्व थूदानामैको जन उपस्थाय स्वं कमपि मडापुरुषम् अवदत्, ततः प्रायेण यतुःशतलोकस्तस्य मतग्राहिणोभवन् पश्चात् स डतोभवत् तस्याज्ञाग्राहिणो यावन्तो लोकस्ते सर्वे विकीर्णाः सन्तो डकुतकार्या अभवन्।

XXXVII तस्माज्जनात् परं नामलेपनसमये गाविलीयथिडूदानामैको जन उपस्थाय बडूल्वोकान् स्वमतं ग्राहितवान् ततः सोपि व्यनश्यत् तस्याज्ञाग्राहिणो यावन्तो लोका आसन् ते सर्वे विकीर्णा अभवन्।

XXXVIII अधुना वदामि, ययम् अेतान् मनुष्यान् प्रति किमपि न कृत्वा क्षान्ता भवत, यत अेष सडूल्प अेतत् कर्म य यदि मनुष्याडभवत् तर्हि विडूवं भविष्यति।

XXXIX यदीश्वराडभवत् तर्हि ययं तस्यान्धथा कर्तुं न शक्यथ, वरम् एश्वररोधका भविष्यथा।

XL तदा तस्य मन्त्रणां स्वीकृत्य ते प्रेरितान् आडूय प्रहृत्य यीशो नाम्ना कामपि कथां कथयितुं निषिध्य व्यसर्जन्।

XLI किन्तु तस्य नामार्थं वयं लज्जामोगस्य योग्यत्वेन गणित्वा एतयत्र ते सान्मदाः सन्तः सभास्थानां साक्षाद् अगच्छन्।

XLII ततः परं प्रतिदिनं मन्दिरे गूडे गूडे याविश्रामम् उपदिश्य यीशुप्रीष्टस्य सुसंवादे प्रचारितवन्तः।

VI

I तस्मिन् समये शिष्याणां बाडुल्यात् प्रात्यडिकदानस्य विश्राणैर्निर्नदेशीयानां विधवास्त्रीगण उपेक्षिते सति एध्रीयलोकैः सडान्यदेशीयानां विवाद उपातिष्ठत्।

II तदा द्वादशप्रेरिताः सर्वान् शिष्यान् संगृह्णाकथयन् एश्वरस्य कथाप्रचारं परित्यज्य भोजनगवेषणम् अस्माकम् उचितं नडि।

III अतो डे भ्रातृगण वयम् अेतत्कर्माणो भारं येभ्यो दातुं शक्नुम अेतादृशान् सुभ्यात्पापन्तान् पवित्रेषात्मना ज्ञानेन य पूषान् सप्रज्जानान् ययं स्वेषां मध्ये मनोनीतान् कुरुत,

- IV किन्तु वयं प्रार्थनायां कथाप्रचारकर्म्मणि य नित्यप्रवृत्ताः स्थास्यामः।
 V अतस्यां कथायां सर्वे लोकाः सन्तुष्टाः सन्तः स्वेषां मध्यात् स्तिङ्गानः द्विलिपः प्रभरो निकानोर तीमन् पर्म्मिणा।
 थिडूदिमतग्राही-आन्तिथभिषयानगरीयो निकडा अतान् परमभक्तान् पवित्रेणात्मना परिपूरान् सप्त ज्ञान्
 VI प्रेरितानां समक्षम् आनयन्, ततस्ते प्रार्थनां कृत्वा तेषां शिरःसु ङस्तान् आर्षयन्।
 VII अपरञ्च ईश्वरस्य कथा देशं व्याप्नोत् विशेषतो यिश्शालमि नगरे शिष्याणां संध्या प्रभूतर्पेणावर्द्धत याजकानां मध्येपि
 बडवः श्रीष्टमतग्राहिणोऽभवन्।
 VIII स्तिङ्गानो े विश्वासेन पराक्रमेण य परिपूरान् सन् लोकाणां मध्ये बहुविधम् अद्भुतम् आश्चर्यं कर्म्मकरोत्।
 IX तेन विवर्त्तिनीयनाम्ना विष्यातसङ्घस्य कतिपयजनाः कुरीणीयसिक्न्दरीय-किलिडीयाशीयादेशीयाः क्रियन्तो ज्ञानाश्रोत्याय
 स्तिङ्गानेन सार्द्धं व्यवदन्त।
 X किन्तु स्तिङ्गानो ज्ञानेन पवित्रेणात्मना य ईदृशीं कथां कथितवान् यस्यास्ते आपत्तिं कर्तुं नाशक्नुवन्।
 XI पश्चात् तैर् लोभिताः कतिपयजनाः कथामेनाम् अकथयन्, वयं तस्य मुभतो मूसा ईश्वरस्य य निन्दावाक्यम् अश्रौष्म।
 XII ते लोकाणां लोकप्रार्थानानाम् अध्यापकानाञ्च प्रवृत्तिं ज्ञनयित्वा स्तिङ्गानस्य सन्निधिम् आगत्य तं धृत्वा महासत्तामध्यम्
 आनयन्।
 XIII तदनन्तरं कतिपयजनेषु मिथ्यासाक्षिषु समानीतेषु तेऽकथयन् अेष ज्ञन अतत्पुण्यस्थानव्यवस्थयो निन्दातः कदापि न
 निवर्त्तते।
 XIV कुलतो नासरतीयथीशुः स्थानमेतद् उखिञ्चं करिष्यति मूसासमर्पितम् अस्माकं व्यवहाराणम् अन्यत्रपं करिष्यति तस्यैतादृशीं
 कथां वयम् अशृणुम।
 XV तदा महासत्तास्थाः सर्वे तं प्रति स्थिरां दृष्टिं कृत्वा स्वर्गदूतमुभसदृशं तस्य मुभम् अपश्यन्।

VII

- I ततः परं महायाजकः पुष्टवान्, अेषा कथां किं सत्या?
 II ततः स प्रत्यवदत्, ङे पितरो ङे भ्रातरः सर्वे लाका मनांसि निधदृध्वां अस्माकं पूर्वपुरुष एब्राहीम् ङारणनगरे वासकरणात्
 पूर्व यदा अराम्-नडरयिभदेशे आसीत् तदा तेजोमय ईश्वरो दर्शनं दत्त्वा
 III तमवदत् त्वं स्वदेशज्ञातिमित्राणि परित्रयज्य यं देशमडं दर्शयिष्यामि तं देशं व्रज।
 IV अतः स इस्वीयदेशं विहाय ङारणनगरे न्यवसत्, तदनन्तरं तस्य पितरि भूते यत्र देशे यूयं निवसथ स अनें देशमागच्छत्।
 V किन्त्वीश्वरस्तस्मै कमायधिकारम् अर्थाद् अेकपदपरिमितां भूमिमपि नाददात्; तदा तस्य कोपि सन्तानो नासीत् तथापि
 सन्तानैः सार्द्धम् अेतस्य देशस्याधिकारी त्वं भविष्यसीति तम्प्रत्यङ्गीकृतवान्।
 VI ईश्वर इत्थम् अपरमपि कथितवान् तव सन्तानाः परदेशे निवत्स्यन्ति ततस्तदेशीयलोकाश्चतुःशतवत्सरान् यावत् तान्
 दासत्वे स्थापयित्वा तान् प्रति कुव्यवहारां करिष्यन्ति।
 VII अपरम् ईश्वर अेनां कथामपि कथितवान्, ये लोकास्तान् दासत्वे स्थापयिष्यन्ति तात्वोकाण् अडं दण्डयिष्यामि, ततः परं ते
 बडिर्गताः सन्तो माम् अत्र स्थाने सेविष्यन्त।
 VIII पश्चात् स तस्मै त्वकछेदस्य नियमं दत्तवान्, अत इस्डलाकान्नि एब्राहीम् अेकपुत्रे ज्ञते, अष्टमदिने तस्य त्वकछेदम्
 अकरोत्। तस्य इस्डलाकः पुत्रो याकूब्, ततस्तस्य याकूब्ोऽस्माकं द्वादश पूर्वपुरुषा अजायन्त।
 IX ते पूर्वपुरुषा ईर्ष्या परिपूरान् मिसरदेशं प्रेषयितुं यूषडं व्यक्रीणन्।
 X किन्त्वीश्वरस्तस्य सहायो भूत्वा सर्वस्या दुर्गते रक्षित्वा तस्मै बुद्धिं दत्त्वा मिसरदेशस्य राज्ञः किरीणः प्रियपात्रं कृतवान्
 ततो राज्ञा मिसरदेशस्य स्वीयसर्वपरिवारस्य य शासनपदं तस्मै दत्तवान्।
 XI तस्मिन् समये मिसर-ङिनानदेशयोर् दृढिर्भिक्षडेतोरतिक्लिष्टत्वात् नः पूर्वपुरुषा लक्ष्यद्रव्यं नावलभन्त।
 XII किन्तु मिसरदेशे शस्यानि सन्ति, याकूब् एमां वार्त्तां श्रुत्वा प्रथमम् अस्माकं पूर्वपुरुषान् मिसरं प्रेषितवान्।
 XIII ततो द्वितीयवारगमने यूषड् स्वभ्रातृभिः परिचितोऽभवत्; यूषडो भ्रातरः किरीण् राज्ञेन परिचितो अभवन्।
 XIV अनन्तरं यूषड् भ्रातृगणं प्रेष्य निजपितरं याकूब्ं निजान् पश्चाधिकसप्ततिसंध्याकान् ज्ञातिजनांश्च समाहूतवान्।
 XV तस्माद् याकूब् मिसरदेशं गत्वा स्वयम् अस्माकं पूर्वपुरुषाश्च तस्मिन् स्थानेऽग्नियन्त।
 XVI ततस्ते शिभिर्न नीता यत् श्मशानम् एब्राहीम् मुद्रादत्त्वा शिभिः पितुर्ङमोः पुत्रेभ्यः क्रीतवान् तत्श्मशाने स्थापयाञ्चक्रिरे।
 XVII ततः परम् ईश्वर एब्राहीम् सन्निधौ शपथं कृत्वा यां प्रतिज्ञां कृतवान् तस्याः प्रतिज्ञायाः इलनसमये निकटे सति
 एसायेव्लोका सिमरदेशे वर्द्धमाना बहुसंध्या अभवन्।
 XVIII शेषे यूषड् यो न परिचिनोति तादृश अेको नरपतिरुपस्थाय।
 XIX अस्माकं ज्ञातिभिः सार्द्धं धूर्त्तां विधाय पूर्वपुरुषान् प्रति कुव्यवहारापूर्वकं तेषां वंशानशनाय तेषां नवजातान् शिशून्
 बडि निरक्षेपयत्।
 XX अेतस्मिन् समये मूसा जज्ञे, स तु परमसुन्दरोऽभवत् तथा पितृगुडं मासत्रयपर्यन्तं पालितोऽभवत्।
 XXI किन्तु तस्मिन् बडिर्निक्षिप्ते सति किरीणाराजस्य कन्या तम् उत्तोव्य नीत्वा दत्तकपुत्रं कृत्वा पालितवती।
 XXII तस्मात् स मूसा मिसरदेशीयायाः सर्वविधाययाः पारदृष्या सन् वाक्ये क्रियायाञ्च शक्तिमान् अभवत्।
 XXIII स सम्पूर्णयत्वारिशद्वत्सरवयस्को भूत्वा एसायेवीयवंशनिजभ्रातृन् साक्षात् कर्तुं मतिं यके।
 XXIV तेषां ज्ञनमेकं ङिसिंतं दृष्ट्वा तस्य सपक्षः सन् ङिसितज्जन्म उपकृत्य मिसरीयज्जन्म जघान।
 XXV तस्य ङस्तेनेश्वरस्तान् उद्वरिष्यति तस्य भ्रातृगण एति ज्ञास्यति स इत्थनुमानं यकार, किन्तु ते न बुबुधिरौ

XXVI तत्परं ऽहनि तेषाम् उभयो र्जनयो वाक्कलह उपस्थिते सति भूसाः समीपं गत्वा तयो र्मेलनं कर्तुं मतिं कृत्वा कथयामास, हे महाशययो युवां भ्रातरौ परस्परम् अन्यायं कुतः कुरुथः?

XXVII ततः समीपवासिनं प्रति यो ज्जोडन्यायं यकार स तं हूरीकृत्य कथयामास, अस्माकमुपरि शास्तृत्वविचारयितृत्वपद्योः कस्त्वां नियुक्तवान्?

XXVIII ह्यो यथा मिसरीयं हतवान् तथा किं मामपि हनिष्यसि?

XXIX तदा भूसा अेतादृशीं कथां श्रुत्वा पलायनं यके, ततो मिदियनदेशं गत्वा प्रवासी सन् तस्थौ, ततस्तत्र द्वौ पुत्रौ जज्ञातो

XXX अनन्तरं यत्वारिशिश्रुत्सरेषु गतेषु सीनयपर्वतस्य प्रान्तरं प्रज्वलितस्तम्भस्य वह्निशिष्यायां परमेश्वरदूतस्तस्मै दर्शनं ददौ।

XXXI भूसास्तस्मिन् दर्शने विस्मयं भत्वा विशेषं ज्ञातुं निकटं गच्छति,

XXXII अेतस्मिन् समये, अहं तव पूर्वपुरुषाणाम् ईश्वरोऽर्थाद् एषाणीम ईश्वर इस्डाक ईश्वरो याकूब ईश्वरश्च, भूसाभुद्दिश्य परमेश्वरस्यैतादृशी विहायसीया वाणी बभूव, ततः स कम्मान्वितः सन् पुन निर्रीक्षितुं प्रगल्भो न बभूव।

XXXIII परमेश्वरस्तं जगाद, तव पादयोः पादुके भोयय तत्र तिष्ठसि सा पवित्रभूमिः।

XXXIV अहं मिसरदेशस्थानां निजलोकांनां दृष्टेशां नितान्तम् अपश्यं, तेषां कातर्योक्तित्त्र श्रुतवान् तस्मात् तान् उद्वर्तुम् अवरुहागमम्; एदानीम् आगच्छ मिसरदेशं त्वां प्रेषयामि।

XXXV कस्त्वां शास्तृत्वविचारयितृत्वपद्यो र्नियुक्तवान्, एति वाक्यमुक्त्वा तै र्यो भूसा अवज्ञातस्तमेव ईश्वरः स्तम्भमध्ये दर्शनदात्रा तेन दूतेन शास्तारं मुक्तिदातारञ्च कृत्वा प्रेषयामास।

XXXVI स य मिसरदेशे सूड्नामिने समुद्रे य पश्चात् यत्वारिशिश्रुत्सरान् यावत् महाप्रान्तरं नानाप्रकाराण्यद्भुतानि कर्माणि लक्षणाणि य दर्शयित्वा तान् बहिः कृत्वा समानिनाया।

XXXVII प्रभुः परमेश्वरो युष्माकं भ्रातृगणस्य मध्ये मादृशम् अेकं भविष्यद्भक्तारम् उत्पादयिष्यति तस्य कथायां यूयं मनो निधास्यथ, यो जन एसाथेलः सन्तानेभ्य अेनां कथां कथयामास स अेष भूसाः।

XXXVIII महाप्रान्तरस्थमण्डलीमधोऽपि स अेव सीनयपर्वतोपरि तेन साद्वै संलापिनो दूतस्य यास्मत्पितृगणस्य मध्यस्थः सन् अस्मभ्यं दातव्यनि ज्वनदायकानि वाक्यानि लेभे।

XXXIX अस्माकं पूर्वपुरुषास्तम् अमान्यं क्त्वा स्वेभ्यो हूरीकृत्य मिसरदेशं परावृत्त्य गन्तुं मनोभिरभिलष्यो हारोणं जगद्;

XL अस्माकम् अरोड्रेण गन्तुं अस्मदर्थं देवगणं निर्माहि यतो यो भूसा अस्मान् मिसरदेशाद् बहिः कृत्वानीतवान् तस्य किं ज्ञातं तदस्मान्नि न ज्ञायते।

XLI तस्मिन् समये ते गोवत्साकृतिं प्रतिमां निर्मायि तामुद्दिश्य नैवेद्यमुत्सृज्य स्वडस्तकृतवस्तुना आनन्दितवन्तः।

XLII तस्माद् ईश्वरस्तेषां प्रति विमुञ्चः सन् आकाशस्थं ज्योतिर्गणं पूजयितुं तेभ्योऽनुमतिं ददौ, यादृशं भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु लिपितमास्ते, यथा, एसाथेलीयवंशा रे यत्वारिशस्तमान् पुरा। महति प्रान्तरं संस्था यूयन्तु यानि यां बलिहोमादिकर्माणि कृतवन्तस्तु तानि किं मां समुद्दिश्य युष्माभिः प्रकृतानीति नैव या।

XLIII किन्तु वो मोलकाभ्यस्य देवस्य दूष्यमेव यां युष्माकं रिम्डनाभ्याया देवतायाश्च तारका। अेतयोरुभयो र्भूर्ती युष्माभिः परिपूजितो अतो युष्मांस्तु बाबेलः पारं नेष्माभि निश्चितं।

XLIV अपरञ्च यन्निदर्शनम् अपश्यस्तदनुसारेण दूष्यं निर्माहि यस्मिन् ईश्वरो भूसां अेतद्वाक्यं बलाषे तत् तस्य निरूपितं साक्ष्यस्वरूपं दूष्यम् अस्माकं पूर्वपुरुषैः सह प्रान्तरं तस्थौ।

XLV पश्चात् यिडोशूयेन सडितैस्तेषां वंशजातैरस्मत्पूर्वपुरुषैः स्वेषां सम्मुपाद् ईश्वरेण हूरीकृतानाम् अन्यदेशीयानां देशाधिकृतिकाले समानीतं तद् दूष्यं दायूद्योधिकारं यावत् तत्र स्थान आसीत्।

XLVI स दायूद् परमेश्वरस्थानुग्रहं प्राप्य याकूब् ईश्वरार्थम् अेकं दूष्यं निर्मातुं ववाञ्छः

XLVII किन्तु सुलेमान् तदर्थं मन्दिरम् अेकं निर्मितवान्।

XLVIII तथापि यः सर्वोपरिस्थः स कस्मिंश्चिद् डस्तकृते मन्दिरे निवसतीति नहि, भविष्यद्वादी कथामेतां कथयति, यथा,

XLIX परेशो वदति स्वर्गो राजसिंहासनं ममा मदीयं पादपीठञ्च पृथिवी भवति ध्रुवां तर्हि यूयं कृते मे किं प्रनिम्मास्थथ मन्दिशं विभ्रामाय मदीयं वा स्थानं किं विधाते त्विहा।

L सर्वाण्येतानि वस्तूनि किं मे डस्तकृतानि ना।

LI हे अनाज्ञात्राडका अन्तःकरणे श्रवणे यापवित्रलोकाः यूयम् अनवरतं पवित्रस्यात्मनः प्रातिकूल्यम् आचरथ, युष्माकं पूर्वपुरुषा यादृशा यूयमपि तादृशाः।

LII युष्माकं पूर्वपुरुषाः कं भविष्यद्वादिनां नाताडयन्? ये तस्य धार्मिकस्य जनस्यागमनकथां कथितवन्तस्तान् अघ्नन् यूयम् अघ्नना विश्वासघातिनो भूत्वा तं धार्मिकं जनम् अहता।

LIII यूयं स्वर्गीयदूतगणो न व्यवस्थां प्राप्सापि तां नाचरथ।

LIV एमां कथां श्रुत्वा ते मनःसु बिद्धाः सन्तस्तं प्रति दन्तघर्षणाम् अकुर्वन्।

LV किन्तु स्तिङ्गानः पवित्रेणात्मना पूजां भूत्वा गगणं प्रति स्थिरदृष्टि कृत्वा ईश्वरस्य दक्षिणे दण्डायमानं यीशुञ्च विलोक्य कथितवान्;

LVI पश्य, मेघद्वारं मुक्तम् ईश्वरस्य दक्षिणे स्थितं मानवसुतञ्च पश्यामि।

LVII तदा ते प्रोच्यैः शब्दं कृत्वा कर्णोच्चुगुली निर्धाय अेकयितीभूय तम् आकमन्।

LVIII पश्चात् तं नगराद् बहिः कृत्वा प्रस्तरैराधन्न् साक्षिणो वाकाः शौलनाम्नो यूनश्चरणसन्निधौ निजवस्त्राणि स्थापितवन्तः।

LIX अनन्तरं हे प्रभो यीशे मदीयमात्मानं गृहाण स्तिङ्गानस्येति प्रार्थनवाक्यवदनसमये ते तं प्रस्तरैराधन्।

LX तस्मात् स जनुनी पातयित्वा प्रोच्यैः शब्दं कृत्वा, हे प्रभे पापमेतद् अेतेषु मा स्थापय, एत्युक्त्वा महानिद्रां प्राप्नोत्।

VIII

I तस्य उत्याकरणं शौलोपि सममन्यता तस्मिन् समये यिज्ञशाखनगरस्थानं माइडलीं प्रति मडाताडनायां ज्ञातायां प्रेरितलोकान्
 छित्वा सर्वोऽपरे यिडुदाशोमिरोएादेशयो नानास्थाने विकीर्णाः सन्तो गताः।

II अन्यस्य भक्तलोकान् स्तिकां शमशाने स्थापयित्वा बहु व्यलपन्।

III किन्तु शौलो गृहे गृहे भ्रमित्वा स्त्रियः पुरुषांश्च धृत्वा कारायां बद्ध्वा माइडल्या मडात्वात् कृतवान्।

IV अन्यस्य ये विकीर्णा अभवन् ते सर्वत्र भ्रमित्वा सुसंवाहं प्राचारयन्।

V तदा झिलिपः शोमिरोएनगरं गत्वा श्रीष्ठाभ्यां प्राचारयत्।

VI ततोऽशुयि-भूतग्रस्तलोकैभ्यो भूताश्रीत्कृत्यागच्छन् तथा भवः पक्षाघातिनः पञ्जा लोकाश्च स्वस्था अभवन्।

VII तस्मात् लाका ईदृशं तस्याश्चर्यं कर्म विलोक्य निशम्य य सर्व्व अकथितौभूय तेनोक्ताभ्याने मनांसि न्यदधुः।

VIII तस्मिन्नगरे मडानन्दश्चाभवत्।

IX ततः पूर्वं तस्मिन्नगरे शिमोत्रामा कश्चिज्जानो बह्वी मर्याकियाः कृत्वा स्वं कञ्चन मडापुरुषं प्रोच्य शोमिरोएीयानां मोहं
 ज्ञनयामास।

X तस्मात् स मानुष ईश्वरस्य मडाशक्तिस्वरूपं धृत्युक्त्वा बालवृद्धवनिताः सर्व्वे लाकास्तस्मिन् मनांसि न्यदधुः।

XI स बहुकालान् मायाविक्रियया सर्व्वान् अतीव मोहयाञ्चकार, तस्मात् ते तं मेनिरे।

XII किन्तु ईश्वरस्य राज्ञस्य यीशुश्रीष्टस्य नाम्नश्चाभ्यानप्रचारिणः झिलिपस्य कथायां विश्वस्य तेषां स्त्रीपुरुषोभयलोका
 मञ्जिज्जता अभवन्।

XIII शेषे स शिमोनपि स्वयं प्रत्यैत् ततो मञ्जिज्जतः सन् झिलिपेन कृताम् आश्चर्य्यक्रियां लक्ष्णञ्च विलोक्यासम्भवं मन्यमानस्तेन
 सह स्थितवान्।

XIV एतं शोमिरोएदेशीयलोका ईश्वरस्य कथाम् अगृह्णन् एति वार्ता यिज्ञशाखनगरस्थप्रेरिताः प्राप्य पितरं योहनञ्च तेषां
 निकटे प्रेषितवन्तः।

XV ततस्ती तत् स्थानम् उपस्थाप्य लोका यथा पवित्रम् आत्मानं प्राप्नुवन्ति तदर्थं प्रार्थयतां।

XVI यतस्ते पुरा डेवलप्रभुयीशो नाम्ना मञ्जिज्जतमात्रा अभवन्, न तु तेषां मध्ये कसपि प्रति पवित्रस्यात्मन आविर्भावो ज्ञातः।

XVII किन्तु प्रेरिताभ्यां तेषां गात्रेषु करेष्वपि तेषु सत्सु ते पवित्रम् आत्मानम् प्राप्नुवन्।

XVIII एतं लोकानां गात्रेषु प्रेरितयोः करार्पणेन तान् पवित्रम् आत्मानं प्राप्तान् दृष्ट्वा स शिमोन् तयोः समीपे मुद्रा आनीय
 कथितवान्।

XIX अहं यस्य गात्रे हस्तम् अपर्याभ्यामि तस्यापि यथेत्यं पवित्रात्मप्राप्तिं भवति तादृशीं शक्तिं मह्यं दत्तां

XX किन्तु पितरस्तं प्रत्यवदत् तव मुद्रास्त्वया विनश्यन्तु यत ईश्वरस्य दानं मुद्राभिः क्रीयते त्वमित्यं बुद्धवान्।

XXI ईश्वराय तावन्तः करणं सरलं नहि, तस्माद् अत्र तवांशोऽधिकारश्च कोपि नास्ति।

XXII अत अतत्पापद्वेषताः भेदान्वितः सन् केनापि प्रकारेण तव मनस अतस्याः कुकल्पनायाः क्षमा भवति, अतदर्थम् ईश्वरे
 प्रार्थनां कुरु।

XXIII यतस्त्वं तिक्रतपित्ते पापस्य बन्धने य यदसि तन्मया बुद्धम्।

XXIV तदा शिमोन् अकथयत् तर्हि युवाभ्यामुद्विता कथा मयि यथा न झलति तदर्थं युवां मन्निमित्तं प्रभौ प्रार्थनां कुरुतां।

XXV अनेन प्रकारेण तौ साक्ष्यं दत्त्वा प्रभोः कथां प्रचारयन्तौ शोमिरोएीयानाम् अनेकग्रामेषु सुसंवाहञ्च प्रचारयन्तौ
 यिज्ञशाखनगरं परानृत्य गतौ।

XXVI ततः परम् ईश्वरस्य दूतः झिलिपम् एत्यादिशत्, त्वमुत्थाय दक्षिणस्यां दिशि यो मार्गो प्रान्तरस्य मध्येन यिज्ञशाखनो
 डसानगरं याति तं मार्गं गच्छ।

XXVII ततः स उत्थाय गतवान्; तदा कन्दाकीनाम्नः क्रूख्लोकाणां राज्याः सर्व्वसम्पत्तेरधीशः क्रूशदेशीय अकः षण्डो लज्जनार्थं
 यिज्ञशाखनगरम् आगत्य

XXVIII पुनरपि रथमारुह्य यिशयियानाम्नो भविष्यद्वादिनो ग्रन्थं पठन् प्रत्यागच्छति।

XXIX अतस्मिन् समये आत्मा झिलिपम् अवदत्, त्वम् रथस्य समीपं गत्वा तेन सार्द्धं मिल।

XXX तस्मात् स धावन् तस्य सन्निधावुपस्थाप्य तेन पठ्यमानं यिशयियथविष्यद्वादिनो वाक्यं श्रुत्वा पृष्टवान् यत् पठसि तत् किं
 बुध्यसे?

XXXI ततः स कथितवान् केनयिन्न बोधितोऽहं कथं बुध्येय? ततः स झिलिपं रथमारोढुं स्वेन सार्द्धम् उपवेष्टुञ्च न्यवेद्यत।

XXXII स शास्त्रस्येतद्वाक्यं पठितवान् यथा, समानीयत धाताय स यथा मेघशावकः। लोमखेदकसाक्षाच्च मेघश्च नीरवो यथा।।
 आबध्य वदनं स्वीयं तथा स समतिष्ठत।

XXXIII अन्यायेन विचार्येण स उच्छिन्नो ऽभवत् तदा तत्कालीनमनुष्यान् को ज्ञो वर्ययितुं क्षमः यतो ज्वनृणां देशात् स
 उच्छिन्नो ऽभवत् ध्रुवां

XXXIV अनन्तरं स झिलिपम् अवदत् निवेद्यामि, भविष्यद्वादी यामिमां कथां कथयामास स किं स्वस्मिन् वा कस्मिंश्चिद्
 अन्यस्मिन्?

XXXV ततः झिलिपस्तत्रकरणम् आरभ्य यीशोरुपाभ्यां तस्याग्रे प्रास्तौत्।

XXXVI एतं मार्गोऽगच्छन्तौ जवालाशयस्य समीपं उपस्थितौ; तदा क्वीबोऽवादीत् पश्यात्र स्थाने जलमास्ते मम मञ्जिजेन का
 बाधा?

XXXVII ततः झिलिप उन्तरं व्याडत् स्वान्तःकरणेन साकं यद्वि प्रत्येषि तर्हि बाधा नास्ति। ततः स कथितवान् यीशुश्रीष्ट ईश्वरस्य
 पुरं एत्यहं प्रत्येमि।

XXXVIII तदा रथं स्थगितं कर्तुम् आदिष्टे झिलिपकलीबौ द्वौ जलम् अवारुहतां; तदा झिलिपस्तम् मञ्जिज्यामास।

XXXIX तत्पश्चात् जलमध्याद् उच्यितयोः सतोः परमेश्वरस्यात्मा द्विलिपं हत्वा नीतवान्, तस्मात् क्लीबः पुनस्तं न दृष्टवान् तथापि हृष्टयित्तः सन् स्वमार्गेषु गतवान्।

XL द्विलिपश्चाददोद्गमम् उपस्थाप्य तस्मात् कैसरियानगर उपस्थितकालपर्यन्तं सर्वस्मिन्नगरे सुसंवाहं प्रयासयन् गतवान्।

IX

- I तत्कालपर्यन्तं शौलः प्रभोः शिष्याणां प्रातिकूल्येन ताडनाबधयोः कथां निःसारयन् मंडायाज्जकस्य सन्नधिं गत्वा
 II स्त्रियं पुरुषञ्च तन्मतग्राहिलिं यं कञ्चित् पश्यति तान् धृत्वा बद्ध्वा यिज्ञशालमम् आनयतीत्याशयेन दम्भेभकनगरीयं धर्मसिमाञ्जान् प्रति पत्रं याचितवान्।
 III गच्छन् तु दम्भेभकनगरनिकट उपस्थितवान्; ततोऽकस्माद् आकाशात् तस्य यतुर्द्विषु तेजसः प्रकाशनात् स भूमावपतत्।
 IV पश्चात् डे शौल डे शौल कुतो मां ताडयसि? स्वं प्रति प्रोक्तम् अतं शब्दं श्रुत्वा
 V स पृष्टवान्, डे प्रभो भवान् कः? तदा प्रभुरकथयत् यं यीशुं त्वं ताडयसि स अवेवाहः कइतकस्य मुपे पदाघातकरां तव कष्टम्।
 VI तदा कम्पमानो विस्मयापन्नश्च सोवदत् डे प्रभो मया किं कर्तव्यं? भवत एच्छा का? ततः प्रभुराज्ञापयद् उत्थाय नगरं गच्छ तत्र त्वया यत् कर्तव्यं तद् वदधिष्यते।
 VII तस्य सङ्गिनो लोका अपि तं शब्दं श्रुतवन्तः किन्तु कमपि न दृष्ट्वा स्तब्धाः सन्तः स्थितवन्तः।
 VIII अनन्तरं शौलो भूमित् उत्थाय यक्षुषी उन्मील्य कमपि न दृष्टवान्। तदा लोकास्तस्य हस्ती धृत्वा दम्भेभकनगरम् आनयन्।
 IX ततः स दिनत्रयं यावद् अन्धो भूत्वा न लुक्तवान् पीतवांश्च।
 X तदनन्तरं प्रभुस्तदम्भेभकनगरवासिन अकस्मै शिष्याय दर्शनं दत्वा आहूतवान् डे अननया ततः स प्रत्यवादीत्, डे प्रभो पश्य शृणोमि।
 XI तदा प्रभुस्तमाज्ञापयत् त्वमुत्थाय सरलनामानं मार्गं गत्वा यिडूदानिवेशने तार्षनगरीयं शौलनामानं ज्ञं गवेषयन् पृच्छः
 XII पश्य स प्रार्थयते, तथा अननियनामक अकेो ज्ञनस्तस्य समीपम् आगत्य तस्य गात्रे हस्ताप्रापं कृत्वा दृष्टिं ददातीत्यं स्वप्ने दृष्टवान्।
 XIII तस्माद् अननियः प्रत्यवदत् डे प्रभो यिज्ञशालमि पवित्रलोकान् प्रति सोऽनेकहिंसां कृतवान्;
 XIV अत्र स्थाने य ये लोकास्तव नाम्नि प्रार्थयन्ति तानपि बद्ध्वा स प्रधानयाज्जकेभ्यः शक्तिं प्राप्तवान्, एषां कथाम् अहम् अनेकेषां मुपेत्यः श्रुतवान्।
 XV किन्तु प्रभुरकथयत्, याहिं भिन्नदेशीयलोकानां भूपतीनाम् एसायेल्लोकानाञ्च निकटे मम नाम प्रचारयितुं स ज्ञो मम मनोनीतपत्रमास्ते।
 XVI मम नामनिमित्तञ्च तेन कियान् मंडान् क्लेशो लोक्तव्य अतत् तं दर्शयिष्यामि।
 XVII ततो डननियो गत्वा गुडं प्रविश्य तस्य गात्रे हस्ताप्रापं कृत्वा कथितवान्, डे भ्रातः शौल त्वं यथा दृष्टिं प्राप्नोषि पवित्रेणात्मना परिपूर्णां भवसि य, तदर्थं तवागमनकाले यः प्रभुयीशुस्तुभ्यं दर्शनम् अददात् स मां प्रेषितवान्।
 XVIII एत्युक्तमात्रे तस्य यक्षुष्यां भो नशकवद् वस्तुनि निर्गते तत्क्षणात् स प्रसन्नयक्षु भूत्वा प्रोत्थाय मञ्जितोऽभवत् भुक्त्वा पीत्वा सभलोभवय्य।
 XIX ततः परं शौलः शिष्यैः सह कतिपयदिवसान् तस्मिन् दम्भेभकनगरे स्थित्वाऽविलम्बं
 XX सर्व्वभजनसवनांनि गत्वा यीशुरीश्वरस्य पुत्र एषां कथां प्रचारयत्।
 XXI तस्मात् सर्व्वं श्रोतारश्चमत्कृत्य कथितवन्ती यो यिज्ञशालमनगर अतन्नाम्ना प्रार्थयितुलोकान् विनाशितवान् अवेम् अतादृशलोकान् बद्ध्वा प्रधानयाज्जकनिकटे नयतीत्याशया अतत्स्थानमयागच्छत् सअवे किमयं न भवति?
 XXII किन्तु शौलः क्रमश उत्साहवान् भूत्वा यीशुरीश्वरेणाभिषिक्तो ज्ञन अतस्मिन् प्रमाणां दत्वा दम्भेभक-निवासियिडूदीयलोकान् निरुत्तरान् अकरोत्।
 XXIII एत्थं बहुतिथे काले गते यिडूदीयलोकास्तं हन्तुं मन्त्रयामासुः
 XXIV किन्तु शौलस्तेषामेतस्या मन्त्रणाया वार्ता प्राप्तवान्। ते तं हन्तुं तु दिवानिशं गुप्ताः सन्तो नगरस्य द्वारेऽतिष्ठन्;
 XXV तस्मात् शिष्यास्तं नीत्वा रात्रौ पिटके निधाय प्रायीरेणावारोडयन्।
 XXVI ततः परं शौलो यिज्ञशालमं गत्वा शिष्यगणान् सार्द्धं स्थातुम् अहत्, किन्तु सर्व्वे तस्मादभिलभ्युः स शिष्य एति य न प्रत्ययन्।
 XXVII अतस्माद् अर्णाव्वास्तं गृहीत्वा प्रेरितानां समीपमानीय मार्गमध्ये प्रभुः कथं तस्मै दर्शनं दत्तवान् याः कथाश्च कथितवान् स यथाक्षोभः सन् दम्भेभकनगरे यीशो नमि प्रचारयत् अतान् सर्व्ववृत्तान्तान् तान् ज्ञापितवान्।
 XXVIII ततः शौलस्तेः सह यिज्ञशालमि कालं यापयन् निर्भयं प्रभो यीशो नमि प्रचारयत्।
 XXIX तस्माद् अन्यदेशीयलोकैः सार्द्धं विवाहस्योपस्थितत्वात् ते तं हन्तुम् अयेष्टन्।
 XXX किन्तु भ्रातृगणस्तज्ज्ञात्वा तं कैसरियानगरं नीत्वा तार्षनगरं प्रेषितवान्।
 XXXI एत्थं सति यिडूदीयागालीलेशोमिरोएदेशीयाः सर्व्वे मण्डल्यो विश्रामं प्राप्तास्ततस्तासां निष्काल्भवत् प्रभो र्बिया पवित्रस्यात्मनः सान्त्वनया य कालं क्षेपयित्वा बहुसंख्या अभवन्।
 XXXII ततः परं पितरः स्थाने स्थाने भ्रमित्वा शेषे लोद्गरनिवासिपवित्रलोकानां समीपे स्थितवान्।
 XXXIII तदा तत्र पक्षाघातव्याधिनाष्टौ वत्सरान् शय्यागतम् अनेयनामानं मनुष्यं साक्षत् प्राप्य तमवदत्,
 XXXIV डे अनेये यीशुप्रीष्टस्त्वां स्वस्थम् अकार्षीत्, त्वमुत्थाय स्वशय्यां निक्षिप, एत्युक्तमात्रे स उदतिष्ठत्।
 XXXV अतादृशं दृष्ट्वा लोद्गारोणनिवासिनो लोकाः प्रभुं प्रति परावर्त्तन्त।
 XXXVI अपरञ्च भिक्षादानादिषु नानकियासु नित्यं प्रवृत्ता या याज्ञनगरनिवासिनो टाबिथानामा शिष्या यां हर्क्का अर्थाद् डरिषीमयुक्त्वा आह्वयन् सा नारी

- XXXVII तस्मिन् समये रुआ सती प्राणान् अत्यञ्जत्, ततो लोकास्तां प्रक्षाव्योपरिस्थप्रकोष्ठे शाययित्वास्थापयन्।
 XXXVIII लोद्गारं याङ्गिनगरस्य समीपस्थं तस्मात्तत्र पितर आस्ते, एति वार्तां श्रुत्वा तूर्णं तस्यागमनार्थं तस्मिन् विनयमुक्त्वा शिष्यगणो द्वौ मनुजौ प्रेषितवान्।
 XXXIX तस्मात् पितर उत्थाय ताभ्यां सार्द्धम् आगच्छत्, तत्र तस्मिन् उपस्थित उपरिस्थप्रकोष्ठं समानीते य विधवाः स्वाभिः सह स्थितिकावे दृक्क्या कृतानि यान्युत्तरीयाणि परिधेयानि य तानि सर्व्वणि तं दृशयित्वा रुदत्यश्चतसृषु दिक्वतिष्ठन्।
 XL किन्तु पितरस्ताः सर्वा बहिः कृत्वा ज्ञानुनी पातयित्वा प्रार्थितवान्; पश्चात् शवं प्रति दृष्टिं कृत्वा कथितवान्, हे टाभीये त्वमुत्तिष्ठ, एति वाक्य उक्ते सा स्त्री यक्षुषी प्रोन्मील्य पितरम् अवलोक्योत्थायोपाविशत्।
 XLI ततः पितरस्तस्याः करौ धृत्वा उत्तोल्य पवित्रलोकान् विधवाश्चाड्य तेषां निकटे सञ्चत् तां समापयत्।
 XLII अेषा कथा समस्तयाङ्गिनगरं व्याप्ता तस्माद् अनेके लोकाः प्रभौ व्यश्वसन्।
 XLIII अपरञ्च पितरस्तथाङ्गिनगरीयस्य कस्यचित् शिमोन्नाम्नश्चर्मकारस्य गृहे बहूद्विनानि न्यवसत्।

X

- I कैसरियानगर एतावियाभ्यसैन्यान्तर्गतः कर्णालियनामा सेनापतिरासीत्।
 II स सपरिवारो भक्त ईश्वरपरायणश्चासीत्; लोकेभ्यो बहूनि दानादीनि दत्वा निरन्तरम् ईश्वरे प्रार्थयाञ्चकौ।
 III अेकदा तृतीयाप्रहरवेलायां स दृष्टवान् ईश्वरस्यैको दूतः सप्रकाशं तत्समीपम् आगत्य कथितवान्, हे कर्णालिय।
 IV किन्तु स तं दृष्ट्वा भीतोऽकथयत्, हे प्रभो किं? तदा तमवदत् तव प्रार्थना दानादि य साक्षिस्वरूपं भूत्वेश्वरस्य गौरवरमभवत्।
 V एदानीं याङ्गिनगरं प्रति लोकान् प्रेष्य समुद्रतीरे शिमोन्नाम्नश्चर्मकारस्य गृहे प्रवासकारी पितरनाम्ना विख्यातो यः शिमोन् तम् आह्वयत्;
 VI तस्मात् त्वया यद्यत् कर्त्तव्यं तत्तत् स वदिष्यति।
 VII एत्युपदिश्य दूते प्रस्थिते सति कर्णालियः स्वगृहस्थानां दासानां द्वौ जनों नित्यं स्वसङ्गिनां सैन्यानाम् अेकां भक्तसेनाञ्चाड्य।
 VIII सडवलमेतं वृत्तान्तं विज्ञाप्य याङ्गिनगरं तान् प्राडिषोत्।
 IX परस्मिन् दिने ते यात्रां कृत्वा यदा नगरस्य समीपे उपातिष्ठन्, तदा पितरो द्वितीयप्रहरवेलायां प्रार्थयितुं गृहपृष्ठम् आरोढत्।
 X अेतस्मिन् समये क्षुधातः सन् किञ्चिद् भोक्तुम् अेष्यत् किन्तु तेषाम् अत्रासादनसमये स मूर्च्छितः सन्नपतत्।
 XI ततो मेघद्वारं मुक्तं यतुभिः कोर्णं लम्बितं बृहद्वस्त्रमिव किञ्चन भाजनम् आकाशात् पृथिवीम् अवारोहतीति दृष्टवान्।
 XII तमध्ये नानप्रकारा गाम्यवन्धपशवः भेयरोरोगामिप्रभृतयो जन्तवश्चासन्।
 XIII अन्तरनं हे पितर उत्थाय इत्वा भुंक्व तम्प्रतीयं गगणीया वाणी जता।
 XIV तदा पितरः प्रत्यवदत्, हे प्रभो ईदृशं मा भवतु, अडम् अेतत् कालं यावत् निषिद्धम् अशुचि वा द्रव्यं किञ्चिदपि न भुङ्कतवान्।
 XV ततः पुनरपि तादृशी विडम्बसीया वाणी जता यद् ईश्वरः शुचि कृतवान् तत् त्वं निषिद्धं न जानीहि।
 XVI एत्थं त्रिः सति तत् पात्रं पुनराकुष्टं आकाशम् अगच्छत्।
 XVII ततः परं यद् दर्शनं प्राप्तवान् तस्य को भाव एत्यत्र पितरो मनसा सन्देहि, अेतस्मिन् समये कर्णालियस्य ते प्रेषिता मनुष्या द्वारस्य सन्निधानुपस्थाय,
 XVIII शिमोनी गृहमन्विश्यन्तः समूह्याड्य कथितवन्तः पितरनाम्ना विख्यातो यः शिमोन् स किमत्र प्रवसति?
 XIX यदा पितरस्तदर्शनस्य भावं मनसादोलयति तदात्मा तमवदत्, पश्य त्रयो जनास्त्वं मृगयन्ते।
 XX त्वम् उत्थायावरुह्य निःसन्देहं तैः सह गच्छ मयैव ते प्रेषिताः।
 XXI तस्मात् पितरोऽवरुह्य कर्णालियप्रैरितलोकानां निकटमागत्य कथितवान् पश्यत यूयं यं मृगयध्वे स जनों, यूयं किन्निमित्तम् आगतः?
 XXII ततस्ते प्रत्यवदन् कर्णालियनामा शुद्धसत्त्व ईश्वरपरायणो यिद्धीयदेशस्थानां सर्व्वेषां सन्निधौ सुभ्यात्यापन्न अेकः सेनापतिर् निजगृहं त्वामाड्य नेतुं त्वत्तः कथा श्रोतुञ्च पवित्रदूतेन समादिष्टः।
 XXIII तदा पितरस्तान्भ्यन्तरं नीत्वा तेषामातिथ्यं कृतवान्, परेऽहनि तैः सार्द्धं यात्रामकरोत्, याङ्गिनिवासिनां भ्रातृणां कियन्तो जनाश्च तेन सह गताः।
 XXIV परस्मिन् दिवसे कैसरियानगरमध्यप्रवेशसमये कर्णालियो ज्ञातिबन्धून् आह्वयानीय तान् अपेक्ष्य स्थितः।
 XXV पितरे गृहं उपस्थिते कर्णालियस्तं साक्षात्कृत्य यरणयोः पतित्वा प्राणमत्।
 XXVI पितरस्तमुत्थाय कथितवान्, उत्तिष्ठ। अहमपि मानुषः।
 XXVII तदा कर्णालियेन साकम् आलपन् गृहं प्राविशत् तमध्ये य बहूलोकानां समागमं दृष्ट्वा तान् अवदत्,
 XXVIII अन्त्यज्जातीयलोकैः मडालपनं वा तेषां गृहमध्ये प्रवेशनं यिद्धीयानां निषिद्धम् अस्तीति यूयम् अवगच्छथ; किन्तु कमपि मानुषम् अव्यवहार्यम् अशुचिं वा ज्ञातुं मम नोयितम् एति परमेश्वरो मां ज्ञापितवान्।
 XXIX एति डेतोराल्हानश्रवणामात्रात् काञ्चनापत्तिम् अकृत्वा युष्माकं समीपम् आगतोस्मि; पृच्छामि यूयं किन्निमित्तं माम् आह्वयत?
 XXX तदा कर्णालियः कथितवान्, अद्य यत्वारि दिनानि ज्ञातानि अेतावद्देवां यावद् अडम् अनाहार आसन् ततस्तृतीयप्रहरे सति गृहे प्रार्थनसमये तेजोमयवस्त्रभृद् अेको जनों मम समक्षं तिष्ठन् अेतां कथाम् अकथयत्,
 XXXI हे कर्णालिय त्वदीया प्रार्थना ईश्वरस्य कर्णगोचरीभूता तव दानादि य साक्षिस्वरूपं भूत्वा तस्य दृष्टिगौरवरमभवत्।
 XXXII अतो याङ्गिनगरं प्रति लोकान् प्रडित्य तत्र समुद्रतीरे शिमोन्नाम्नः कस्यचिश्चर्मकारस्य गृहे प्रवासकारी पितरनाम्ना विख्यातो यः शिमोन् तमाह्वयत्; ततः स आगत्य त्वाम् उपदेक्षति।
 XXXIII एति कारणात् तस्मात्तत्र तव निकटे लोकान् प्रेषितवान्, त्वमागतवान् एति भद्रे कृतवान्। ईश्वरो यान्याभ्यानानि कथयितुम् आदिशत् तानि श्रोतुं वयं सर्व्वे साम्प्रतम् ईश्वरस्य साक्षाद् उपस्थिताः स्मः।

XXXIV तदा पितर एभां कथां कथयितुम् आरब्धवान्, एश्वरो मनुष्याणाम् अपक्षपाती सन्
 XXXV यस्य कस्यचिद् देशस्य यो लोकास्तस्माद्भीत्वा संदर्भं करोति स तस्य ग्राह्यो भवति, अतस्य निश्चयम् उपलब्धवान्।
 XXXVI सर्वेषां प्रभु यो यीशुः प्रोफेटस्तेन एश्वर उच्चायेव्वंशानां निकटे सुसंवादे प्रेष्य समेलनस्य यं संवादे प्राचारयत् तं संवादे
 यूयं श्रुतवन्तः।

XXXVII यतो योडना मज्जनेन प्रचारिते सति स गावीलदेशमारभ्य समस्तयिडूदीयदेशं व्याप्नोतु;
 XXXVIII इवत एश्वरेण पवित्रेणात्मना शक्यता याभिषिक्तो नासरतीययीशुः स्थाने स्थाने भ्रमन् सुकियां कुर्वन् शैताना
 क्लिष्टान् सर्वलोकान् स्वस्थान् अकरोत्, यत एश्वरस्तस्य सहाय आसीत्;
 XXXIX वयञ्च यिडूदीयदेशे यिडूशालमनगरं य तेन कृतानां सर्वेषां कर्माणां साक्षिणो भवामः। लोकास्तं कुशे विद्ववा डतवन्तः,
 XL किन्तु तृतीयदिवसे एश्वरस्तमुत्थाप्य सप्रकाशम् अदर्शयत्।
 XLI सर्वलोकानां निकट एति न हि, किन्तु तस्मिन् श्मशानादुत्थिते सति तेन साद्धं भोजनं पानञ्च कृतवन्त अतादृशा एश्वरस्य
 मनोनीताः साक्षिणो ये वयम् अस्माकं निकटे तमदर्शयत्।
 XLII जिवितमृतोभयलोकानां विचारं कर्तुम् एश्वरो यं नियुक्तवान् स अवे स ज्ञः, एभां कथां प्रचारयितुं तस्मिन् प्रमाणं दातुञ्च
 सोऽस्मान् आज्ञापयत्।

XLIII यस्तस्मिन् विश्वसिति स तस्य नाम्ना पापान्मुक्तो भविष्यति तस्मिन् सर्वे भविष्यद्वादिनोपि अतादृशं साक्ष्यं ददति।
 XLIV पितरस्यैतत्कथाकथनकाले सर्वेषां श्रोतृणां मुपरि पवित्र आत्मावारोडत्।
 XLV ततः पितरेण साद्धम् आगतास्त्वक्छेदिनो विश्वासिनो लोका अन्यदेशीयैः पवित्र आत्मनि दत्ते सति
 XLVI ते नानाजातीयभाषाभिः कथां कथयन्त एश्वरं प्रशंसन्ति, एति दृष्टवा श्रुत्वा य विस्मयम् आपद्यन्त।
 XLVII तदा पितरः कथितवान्, वयमिव ये पवित्रम् आत्मानं प्राप्तास्तेषां जलमज्जनेन किं कोपि निषेद्धुं शक्नोति?
 XLVIII ततः प्रभो नमिना मज्जिता भवतेति तानाज्ञापयत्। अनन्तरं ते स्वैः साद्धं कतिपयदिनानि स्थातुं प्रार्थयन्त।

XI

I एतथं भिन्नदेशीयलोका अपीश्वरस्य वाक्यम् अगृह्णन् एभां वार्तां यिडूदीयदेशश्च प्रेरिता भ्रातृगणश्च श्रुतवन्तः।
 II ततः पितर यिडूशालमनगरं गतवति त्वक्छेदिनो लोकास्तेन सह विवदमाना अवदन्,
 III त्वम् अत्त्वक्छेदिनलोकानां गृहं गत्वा तैः साद्धं भुक्तवान्।
 IV ततः पितर आदितः क्रमशस्तत्कार्यस्य सर्ववृत्तान्तमाभ्यातुम् आरब्धवान्।
 V याङ्गिनगर अेकदाहं प्रार्थयमानो मूर्च्छितः सन् दर्शनेन यतुर्षु कोषेषु लम्बनमानं वृद्धस्त्रमिव पात्रमेकम् आकाशदवरुह
 मन्त्रिकटम् आगच्छद् अपश्यम्।

VI पश्चात् तद् अनन्यदृष्ट्या दृष्टवा विविच्य तस्य मध्ये नानाप्रकारान् आभ्यनन्यपशून् उरोगामिभेयरांश्च दृष्टवान्;
 VII डे पितर त्वमुत्थाय गत्वा भुङ्क्व मां सम्बोध्य कथयन्तं शब्दमेकं श्रुत्वांश्च।
 VIII ततोहं प्रत्यवदं, डे प्रभो नेत्थं भवतु, यतः किञ्चन निषिद्धम् अशुचि द्रव्यं वा मम मुपमध्यं कदापि न प्राविशत्।
 IX अपरम् एश्वरो यत् शुचि कृतवान् तन्निषिद्धं न ज्ञानीहि द्वि मांमप्रतीदृशी विडायसीया वाणी ज्ञात्।
 X त्रिरितथं सति तत् सर्वं पुनराकाशम् आकृष्टे।
 XI पश्चात् डैसरियानगरात् त्रयो जना मन्त्रिकटे प्रेषिता यत्र निवेशने स्थितोहं तस्मिन् समये तत्रोपातिष्ठन्।
 XII तदा निःसन्देहं तैः साद्धं यातुम् आत्मा मामादिष्टवान्; ततः परं मया सडैतेषु षड्भ्रातृषु गतेषु वयं तस्य मनुजस्य गृहं
 प्राविशाम।

XXXIII सोस्माकं निकटे कथामेताम् अकथयत् अेकदा दूत अेकः प्रत्यक्षीभूय मम गृहमध्ये तिष्ठन् मामित्याज्ञापितवान्, याङ्गिनगरं
 प्रति लोकान् प्रहित्य पितरनाम्ना विष्यातं शिमोनम् आहूयय;
 XIV ततस्तव त्वदीयपरिवाराणाञ्च येन परिवाराणं भविष्यति तत् स उपदेक्षयति।
 XV अहं तां कथामुत्थाप्य कथितवान् तेन प्रथमम् अस्माकम् उपरि यथा पवित्र आत्मावर्द्धवान् तथा तेषामप्युपरि समवर्द्धवान्।
 XVI तेन योडन् जले मज्जितवान् एति सत्यं किन्तु यूयं पवित्र आत्मनि मज्जिता भविष्यथ, एति यद्वाक्यं प्रभुरादितवान्
 तत् तदा मया स्मृतम्।

XXVII अतः प्रभा यीशुः प्रोफेटे प्रत्ययकारिणो ये वयम् अस्मभ्यम् एश्वरो यद् दत्तवान् तत् तेभ्यो लोकेभ्योपि दत्तवान् ततः कोडं?
 किमडम् एश्वरं वारयितुं शक्नोमि?

XXVIII कथामेतां श्रुत्वा ते क्षान्ता एश्वरस्य गुणान् अनुकीर्त्य कथितवन्तः, तर्हि परमायुःप्राप्तिनिमित्तम्
 एश्वरोऽन्यदेशीयलोकेभ्योपि मनःपरिवर्तनरूपं दानम् अदात्।
 XIX स्तिङ्गानं प्रति उपद्रवे घटिते ये विकीर्णा अबलन् तै डैनीकीकुप्रान्तिभियासु भ्रमित्वा डेवलयिडूदीयलोकान् विना
 कस्याप्यन्यस्य समीप एश्वरस्य कथां न प्राचारयन्।

XX अपरं तेषां कुडीयाः कुरीनीयाश्च कियन्तो जना आन्तिभियानगरं गत्वा यूनानीयलोकानां समीपेपि प्रभोयीशोः कथां
 प्राचारयन्।

XXI प्रभोः करस्तेषां सहाय आसीत् तस्माद् अनेके लोका विश्वस्य प्रभुं प्रति परावर्तन्त।
 XXII एति वार्तायां यिडूशालमस्थमडूदीयलोकानां डण्डीयरीभूतायाम् आन्तिभियानगरं गन्तु ते बार्बोव्वां प्रेरयन्।
 XXIII ततो बार्बोव्वास्तत्र उपस्थितः सन् एश्वरस्यानुग्रहस्य ड्वलं दृष्टवा सानन्दो ज्ञातः,
 XXIV स स्वयं साधु विश्वासेन पवित्रेणात्मना य परिवृष्टः सन् गनोनिष्टया प्रभावास्थां कर्तुं सर्वान् उपदिष्टवान् तेन प्रभोः
 शिष्या अनेके अबलूवुः।

XXV शेचे शौलं मृगयितुं बार्बोव्वास्तार्षनगरं प्रस्थितवान्। तत्र तस्योद्देशं प्राप्य तम् आन्तिभियानगरम् आनयत्।

- XXVI ततस्ती मण्डलीस्थलोकैः सभां कृत्वा संवत्सरमेकं यावद् बहुलोकान् उपादिशतां; तस्मिन् आन्तियभियानगरे शिष्याः प्रथमं प्रीष्टीयानाम्ना विष्यातां अभवन्।
 XXVII ततः परं भविष्यद्वादिगणो यिज्ञेशालम आन्तियभियानगरम् आगतो सति
 XXVIII आगावनामा तेषामेक उत्थाय आत्मनः शिक्षया सर्वदेशे दुर्भिक्षं भविष्यतीति ज्ञापितवान्; ततः क्वौदियडैसरस्याधिकारे सति तत् प्रत्यक्षम् अभवत्।
 XXIX तस्मात् शिष्या अकैकशः स्वस्वशक्त्यनुसारतो यिडूदीयदेशनिवासिनां व्रतुषां दिनयापनार्थं धनं प्रेषयितुं निश्चित्य
 XXX अर्षाव्वाशौल्यो द्वारा प्राचीनलोकानां समीपं तत् प्रेषितवन्तः।

XII

- I तस्मिन् समये डेरोदुराजो मण्डल्याः क्रियञ्जनेभ्यो दुःखं दातुं प्रारभत।
 II विशेषतो योहनः सोदरं याकूबं कर्वालाघातेन हतवान्।
 III तस्माद् यिडूदीयाः सन्तुष्टा अभवन् एति विज्ञाय स पितरमपि धर्तुं गतवान्।
 IV तदा किपवश्न्यपूपोत्सवसमय उपातिष्ठतः अत उत्सवे गते सति लोकानां समक्षं तं बडिरानेय्यामीति मनसि स्थिरीकृत्य स तं धारयित्वा रक्षार्थम् येषाम् अकैकसंधे यत्वारो जनाः सन्ति तेषां यतुषां रक्षकसंधानां समीपे तं समर्थं कारयां स्थापितवान्।
 V किन्तु पितरस्य कारास्थितिकारणात् मण्डल्या लोका अविश्रामम् ईश्वरस्य समीपे प्रार्थयन्त।
 VI अनन्तरं डेरोदि तं बडिरानायितुं उद्यते सति तस्यां रात्रौ पितरो रक्षकद्वयमध्यस्थाने शृङ्खलद्वयेन बद्धवः सन् निद्रित आसीत्। दौवारिकाश्च कारयाः सम्मुखे तिष्ठन्तौ द्वारम् अरक्षिषुः।
 VII अतस्मिन् समये परमेश्वरस्य दूते समुपस्थिते कारा दीप्तिमती ज्ञाता; ततः स दूतः पितरस्य कुक्षावावातं कृत्वा तं जगारयित्वा भाषितवान् तूष्णमुत्तिष्ठ; ततस्तस्य हस्तस्थशृङ्खलद्वयं गलत् पतितं।
 VIII स दूतस्तमवदत्, बद्धकटिः सन् पादयोः पादुके अर्पय; तेन तथा कृतं सति दूतस्तम् उक्तवान् गात्रीयवस्त्रं गात्रे निधाय मम पश्चाद् अगच्छ।
 IX ततः पितरस्तस्य पश्चाद् व्रजनं बडिरगच्छत्, किन्तु दूतेन कर्म्मैतत् कृतमिति सत्यमज्ञात्वा स्वप्नदर्शनं ज्ञातवान्।
 X एतन् तौ प्रथमं द्वितीयाञ्च कारां लङ्घित्वा येन लौहनिर्मितद्वारेण नगरं गम्यते तत्समीपं प्राप्नुतां; ततस्तस्य कवाटे स्वयं मुक्तमभवत् ततस्ती तत्स्थानाद् बडि भूत्वा मार्गकस्य सीमां यावद् गतौ; ततोऽकस्मात् स दूतः पितरं त्यक्तवान्।
 XI तदा स येतानां प्राप्य कथितवान् निश्चूतं प्रडित्य परमेश्वरो डेरोदो हस्ताद् यिडूदीयलोकानां सर्वाशियाश्च मां समुद्धृतवान् एत्यहं निश्चयं ज्ञातवान्।
 XII स विविच्य मार्कनाम्ना विष्यातस्य योहनो मातु र्भरियमो यस्मिन् गृहे बध्वः सम्भूय प्रार्थयन्त तन्नवेशनं गतः।
 XIII पितरेण बडिद्वारं आहते सति रोदानाम्ना बालिका द्रष्टुं गता।
 XIV ततः पितरस्य स्वरं श्रुवा सा उर्ध्वयुक्ता सती द्वारं न मोययित्वा पितरो द्वारे तिष्ठतीति वार्ता वक्तुम् अभ्यन्तरं धावित्वा गतवती।
 XV ते प्रावीच्यन् त्वमुन्मता ज्ञातासि किन्तु सा मुडुमुडुरुक्तवती सत्यमेवैतत्।
 XVI तदा ते कथितवन्तस्तर्हि तस्य दूतो भवेत्।
 XVII पितरो द्वारमाहृतवान् अतस्मिन्नन्तरे द्वारं मोययित्वा पितरं दृष्ट्वा विस्मयं प्राप्ताः।
 XVIII ततः पितरो निःशब्दं स्थातुं तान् प्रति हस्तेन सङ्केतं कृत्वा परमेश्वरो येन प्रकारेण तं कारया उद्धृत्यानीतवान् तस्य वृत्तान्तं तान्ज्ञापयत्, यूयं गत्वा याकुबं भ्रातृगणान् वान्तिमेतां वदतेत्युक्ता स्थानान्तरं प्रस्थितवान्।
 XIX प्रभाते सति पितरः क्व गत एत्यत्र रक्षकाणां मध्ये मछान् कलडो ज्ञातः।
 XX डेरोद् बहु भृगयित्वा तस्योद्देशे न प्राप्ते सति रक्षकान् संपृच्छ्य तेषां प्राणान् उन्तुम् आदिष्टवान्।
 XXI पश्चात् स यिडूदीयप्रदेशात् कैसरियानगरं गत्वा तत्रावातिष्ठत्।
 XXII सोरसीदोनदेशयो लोकेभ्यो डेरोदि युयुत्सो सति ते सर्वे अकमन्त्रणाः सन्तस्तस्य समीपे उपस्थाय ल्वास्तनामानं तस्य वस्त्रगृहाधीशं सहायं कृत्वा डेरोदा साद्वं सन्धिं प्रार्थयन्त यतस्तस्य राज्ञे देशेन तेषां देशीयानां भरषाम् अभवत्।
 XXIII अतः कुत्रयिन् निरुपितदिने डेरोद् राजकीयं परिच्छदं परिधाय सिंहासने समुपविश्य तान् प्रति कथाम् उक्तवान्।
 XXIV ततो लोका उच्येःकारं प्रत्यवदन्, अथ मनुजरोवो न डि, ईश्वरीयरोवः।
 XXV तदा डेरोद् ईश्वरस्य सम्मानं नाकरोत्; तस्माद्धेतोः परमेश्वरस्य दूतो ङडात् तं प्राहृत् तनैव स कीटैः क्षीणः सन् प्राणान् अजङ्घत्। किन्वीश्वरस्य कथा देशं व्याप्य प्रबलाभवत्। ततः परं अर्षाव्वाशौली यस्य कर्म्मणो भारं प्राप्नुतां ताभ्यां तस्मिन् सम्पादिते सति मार्कनाम्ना विष्यातो यो योहनं तं सङ्गिन् कृत्वा यिज्ञेशालमनगरात् प्रत्यागतौ।

XIII

- I अपरञ्च अर्षाव्वाः, शिमोनं यं निग्रं वदन्ति, कुरीनीयलूकियो डेरोदा राजा सह कृतविधााभ्यासो भिनडेम्, शौलश्चैते ये क्रियन्तो जना भविष्यद्वादिन उपदष्टारश्चान्तियभियानगरस्थमण्डल्याम् आसन्।
 II ते यदोपवासं कृत्वेश्वरम् असेवन्त तस्मिन् समये पवित्र आत्मा कथितवान् अहं यस्मिन् कर्म्मणि अर्षाव्वाशौली नियुक्तवान् तत्कर्म्म कर्तुं तौ पृथक् कुरुत।
 III ततस्तेऽपवासाप्रार्थनयोः कृतयोः सतोस्ते तयो गर्त्रयो हस्तार्पणं कृत्वा तौ वयसृञ्चु।
 IV ततः परं तौ पवित्रेशात्मना प्रेरितौ सन्तौ सिलूकियानगरम् उपस्थाय समुद्रपथेन कुप्रोपद्वीपम् अगच्छतां।
 V ततः सालामीनगरम् उपस्थाय तत्र यिडूदीयानां भजनभवनानि गत्वेश्वरस्य कथां प्राचारयतां, योहनपि तत्सहयरोडभवत्।

VI एतथं ते तस्योपद्वीपस्य सर्वत्र भ्रमन्तः पाङ्गनगरम् उपस्थिताः; तत्र सुविवेकं सञ्चिष्यौलवान्मा तद्देशाधिपतिना सह भविष्यद्वादिनो वेशधारी बर्थाशुनामा यो मायावी यिडूदी आसीत् तं साक्षात् प्राप्तवतः।

VII तद्देशाधिप ईश्वरस्य कथां श्रोतुं वाञ्छन् पौलबार्शाब्बी न्यमन्त्रयत्।

VIII किन्त्विलुमा यं मायाविनं वदन्ति स देशाधिपतिं धर्ममार्गाद् बहिरुत्तं कर्तुम् अयतत।

IX तस्मात् शोलोडथात् पौलः पवित्रेणात्मना परिपूर्णः सन् तं मायाविनं प्रत्यनन्यदृष्टिं कृत्वाकथयत्,

X हे नरकिन् धर्मद्वेषिन् कौटिल्यदुष्कर्मपरिपूर्ण, त्वं किं प्रभोः सत्यपथस्य विपर्ययकरणात् कदापि न निवर्तिष्यसे?

XI अधुना परमेश्वरस्तव समुचितं करिष्यति तेन कतिपयदिनानि त्वम् अन्धः सन् सूय्यमपि न द्रक्ष्यसि। तस्मात् सा रानिवद् अन्धकारस्तस्य दृष्टिम् आच्छादितवान्; तस्मात् तस्य हस्तं धर्तुं स लोकमन्विष्यन् एतस्ततो भ्रमणं कृतवान्।

XII अनां घटनां दृष्ट्वा स देशाधिपतिः प्रभूपदेशाद् विस्मित्य विश्वासं कृतवान्।

XIII तदनन्तरं पौलस्तस्मिन्नि यो पाङ्गनगरात् प्रोतं यालयित्वा पम्फुलियादेशस्य पर्गोनगरम् अगच्छन् किन्तु योहन् तयोः समीपाद् अेत्य यिडूशालमं प्रत्यागच्छत्।

XIV पश्चात् तौ पर्गीतो यात्रां कृत्वा पिसिदियादेशस्य आन्तियभियानगरम् उपस्थाप्य विश्रामवारे भजनभवनं प्रविश्य समुपाविशतां।

XV व्यवस्थाभविष्यद्वाक्ययोः पठितयोः सतो हँ भ्रातरौ लोकान् प्रति युवयोः कायिद् उपदेशकथा यद्यस्ति तर्हि तां वदतं तौ प्रति तस्य भजनभवनस्याधिपतयः कथाम् अेतां कथयित्वा प्रेषयन्।

XVI अतः पौल उतिष्ठन् हस्तेन सङ्केतं कुर्वन् कथितवान् हे उन्नायेलीयमनुष्या ईश्वरपरायणाः सर्वे लोका युयम् अवधत्।

XVII अेतेषामिस्त्रायेल्लोकानाम् ईश्वरोऽस्माकं पूर्वपुरुषान् मनोनीतान् कृत्वा गृहीतवान् ततो मिसरि देशे प्रवसनकावे तेषामुन्नतिं कृत्वा तस्मात् स्वीयब्राहुडुबलेन तान् बहिः कृत्वा समानयत्।

XVIII यत्वारिशद्वत्सरान् यावद्य मडाप्रान्तरं तेषां भरणं कृत्वा

XIX किनादेशान्तर्वर्तीणि सप्तराज्यानि नाशयित्वा गुटिकापातेन तेषु सर्वदेशेषु तेभ्योऽधिकारं दत्तवान्।

XX पञ्चाशदधिकयत् शतेषु वत्सरेषु गतेषु य शिभ्येल्भविष्यद्वादिपर्यन्तं तेषामुपरि विचारयितुं नियुक्तवान्।

XXI तैश्च राज्ञि प्राशिते, ईश्वरो भिन्यामीनो वंशजातस्य कीशः पुत्रं शीलं यत्वारिशद्वर्षपर्यन्तं तेषामुपरि राजानं कृतवान्।

XXII पश्चात् तं पद्युतं कृत्वा यो मदिष्टक्रियाः सर्वाः करिष्यति तादृशं मम मनोभिमतम् अेकं जन् विंशयः पुत्रं दायुद् प्राप्तवान्। एतं प्रमाणं यस्मिन् दायुदि स दत्तवान् तं दायुद् तेषामुपरि राजत्वं कर्तुम् उत्पादितवान्।

XXIII तस्य स्वप्रतिश्रुतस्य वाक्यस्यानुसारेण उन्नायेल्लोकानां निमित्तं तेषां मनुष्याणां वंशाद् ईश्वर अेकं यीशुं (त्रातारम्) उदपाद्यत्।

XXIV तस्य प्रकाशनात् पूर्वं योहन् उन्नायेल्लोकानां सन्निधौ मनःपरावर्तनरूपं मञ्जणं प्रायारयत्।

XXV यस्य य कर्मणो भांरं प्रप्तवान् योहन् तन् निष्पाद्यन् अेतां कथां कथितवान्, यूयं मां कं जन् जानीथ? अहम् अन्भिषिक्तत्राता नहि, किन्तु पश्यत यस्य पादयोः पादुकयोर् बन्धने मोययितुमपि योग्यो न भवामि तादृश अेको जन् मम पश्चाद् उपतिष्ठति।

XXVI हे उन्नायेल्लो वंशजाता भ्रातरौ हे ईश्वरभीताः सर्वलोका युष्मान् प्रति परित्राणस्य कथैषा प्रेरिता।

XXVII यिडूशालभिन्यासिनस्तेषाम् अधिपतयश्च तस्य यीशोः परिचयं न प्राप्य प्रतिविश्रामवारे पठ्यमानानां भविष्यद्वादिथानाम् अन्भिप्रायम् अबुद्ध्वा य तस्य वधेन ताः कथाः सङ्गृह्य अकुर्वन्।

XXVIII प्राणान्नस्य कमपि हेतुम् अप्राप्यापि पीलातस्य निकटे तस्य वधं प्रार्थयन्त।

XXIX तस्मिन् याः कथा विभिताः सन्ति तदनुसारेण कर्म सम्पाद्य तं कुशाद् अवतार्य श्मशाने शायितवन्तः।

XXX किन्तीश्वरः श्मशानात् तमुदस्थापयत्,

XXXI पुनश्च गालीलप्रदेशाद् यिडूशालनगरं तेन सार्द्धं ये लोका आगच्छन् स ब्रह्मिणानि तेभ्यो दर्शनं दत्तवान्, अतस्त एदानीं लोकान् प्रति तस्य साक्षिणः सन्ति।

XXXII अस्माकं पूर्वपुरुषाणां सम्भक्षम् ईश्वरो यस्मिन् प्रतिज्ञातवान् यथा, त्वं मे पुत्रोसि याद्य त्वां समुत्थापितवानहम्।

XXXIII एतं यद्वयं द्वितीयगीते विभितमास्ते तद् यीशोरुत्थानेन तेषां सन्ताना ये वयम् अस्माकं सन्निधौ तेन प्रत्यक्षी कृतं, युष्मान् एमं सुसंवाद् ज्ञापयामि।

XXXIV परमेश्वरेण श्मशानाद् उत्पापितं तदीयं शरीरं कदापि न क्षेप्यते, अेतस्मिन् स स्वयं कथितवान् यथा दायुद् प्रति प्रतिज्ञातो यो वरस्तमहं तुल्यं दास्यामि।

XXXV अेतदन्यस्मिन् गीतेऽपि कथितवान् स्वकीयं पुण्यवन्तं त्वं क्षयितुं न य दास्यसि।

XXXVI दायुद् ईश्वराभिमतसेवायै निजयुषि व्यथिते सति स मडानिद्रां प्राप्य निजैः पूर्वपुरुषैः सह मिलितः सन् अक्षीयत;

XXXVII किन्तु यमीश्वरः श्मशानाद् उदस्थापयत् स नाक्षीयत।

XXXVIII अतो हे भ्रातरः, अनेन जनेन पापमोयं भवतीति युष्मान् प्रति प्रयारितम् आस्ते।

XXXIX कुलतो मूसाव्यवस्थाया युयं येभ्यो दोषेभ्यो मुक्ता भवितुं न शक्यथ तेभ्यः सर्वदोषेभ्य अेतस्मिन् जने विश्वासिनः सर्वे मुक्ता भविष्यन्तीति युष्माभि ज्ञायितां।

XL अपरश्चा अवज्ञाकारिणो लोकश्चक्षुरन्मील्य पश्यता तथैवासम्भवं ज्ञात्वा स्यात् यूयं विलज्जिताः। यतो युष्मासु तिष्ठन्सु करिष्ये कर्मा तादृशं येनैव तस्य वृत्तान्ते युष्मभ्यं कथितेऽपि हि युयं न तन्तु वृत्तान्तं प्रत्येष्यथ कदायना।

XLI येयं कथा भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेषु विभितास्ते सावधाना भवत स कथा यथा युष्मान् प्रति न घटते।

XLII यिडूदीयभजनभवान् निर्गतयोस्तयोर् भिन्नदेशीयैर्वक्ष्यमाणा प्रार्थना कृता, आगामिनि विश्रामवारेऽपि कथेयम् अस्मान् प्रति प्रयारिता भवत्विति।

XLIII सभाया भङ्गे सति बहवो यिहूदीयलोका यिहूदीयमतग्राहिणो भक्तलोकाश्च बर्षाब्बापौलयोः पश्चाद् आगच्छन्, तेन तौ तेः सह नानाकथाः कथयित्वेश्वरानुग्राहक्ये स्थातुं तान् प्रावर्त्तयतां।

XLIV परविश्रामवारे नगरस्य प्रायेण सर्वे लाका ईश्वरीयां कथां श्रोतुं भिविताः।

XLV किन्तु यिहूदीयलोका जननिवहं विलोक्य ईर्ष्याया परिपूर्णाः सन्तो विपरितकथाकथनेनेश्वरनिन्दया य पौलेनोक्तां कथां भाइयितुं येष्टितवन्तः।

XLVI ततः पौलबर्षाब्बावक्षोभौ कथितवन्तौ प्रथमं युष्माकं सन्निधावीश्वरीयकथायाः प्रचारणम् उच्यितमासीत् किन्तु तदग्रहातवकरणेन यूयं स्वान् अनन्तायुषोऽयोग्यान् दर्शयथ, अतत्कारणाद् वयम् अन्यदेशीयलोकानां समीपं गच्छामः।

XLVII प्रभुरस्मान् एत्थम् आदिष्टवान् यथा, यावद्य जगतः सीमां लोकानां त्राणकारणात् मयान्यदेशमध्ये त्वं स्थापितो भूः प्रदीपवत्।

XLVIII तदा कथाभीदृशी श्रुत्वा भिन्नदेशीया आह्लादिताः सन्तः प्रभोः कथां धन्यां धन्याम् अवदन्, यावन्तो लोकाश्च परमायुः प्राप्तिनिमित्तं निरूपिता आसन् ते व्यश्वसन्।

XLIX एत्थं प्रभोः कथा सर्वदेशं व्याप्नोत्।

L किन्तु यिहूदीया नगरस्य प्रधानपुरुषान् सम्मान्याः कथिपया भक्ता योषितश्च कुप्रवृत्तिं ग्राहयित्वा पौलबर्षाब्बा त्वाडयित्वा तस्मात् प्रदेशाद् दूरीकृतवन्तः।

LI अतः कारणात् तौ निजपदधूलिस्तेषां प्रातिकूल्येन पातयित्वेकनिधं नगरं गतौ।

LII ततः शिष्यगणो आनन्देन पवित्रेणामना य परिपूर्णाभवत्।

XIV

I तौ द्वौ जनौ युगपद् एकनिधननगरस्य यिहूदीयानां भजनभवनं गत्वा यथा बहवो यिहूदीया अन्यदेशीयलोकाश्च व्यश्वसन् तादृशीं कथां कथितवन्तौ।

II किन्तु विश्वासहीना यिहूदीया अन्यदेशीयलोकान् कुप्रवृत्तिं ग्राहयित्वा भ्रातृगणं प्रति तेषां वैरे जनिवन्तः।

III अतः स्वानुग्राहकथायाः प्रमाणं दत्त्वा तयो ङ्ङस्तेर्षुलक्षणात् अद्भुतकर्म यं प्राकाशयद् यः प्रभुस्तस्य कथा अक्षोभेन प्रचार्य तौ तत्र बहुदिनानि समवातिष्ठतां।

IV किन्तु कियन्तो लोका यिहूदीयानां सपक्षाः कियन्तो लोकाः प्रेरितानां सपक्षा जाताः, अतो नागरिकजननिवहमध्ये भिन्नवाक्यत्वम् अभवत्।

V अन्यदेशीया यिहूदीयास्तेषाम् अधिपतयश्च दौरात्म्यं कृत्वा तौ प्रस्तरैराहन्तुम् उद्यताः।

VI तौ तद्दार्तां प्राप्य पलायित्वा लुकायनियादेशस्यान्तर्वर्त्तिलुस्त्राहब्बां

VII तत्समीपस्थदेशश्च गत्वा तत्र सुसंवाहं प्रचारयतां।

VIII तत्रोभयपादयोश्चलनशक्तिहीनौ जन्मारभ्य अजः कदापि गमनं नाकरोत् अतादृश अेको मानुषो लुस्त्रानगर उपविश्य पौलस्य कथां श्रुतवान्।

IX अतस्मिन् समये पौलस्तम्प्रति दृष्टिं कृत्वा तस्य स्वारथ्ये विश्वासं विदित्वा प्रोच्यैः कथितवान्,

X पद्व्यामुत्तिष्ठन् ऋषुर्भवा ततः स उल्लभं कृत्वा गमनागमने कुतवान्।

XI तदा लोकाः पौलस्य तत् कार्यं विलोक्य लुकायनीयभाषया प्रोच्यैः कथामेतां कथितवन्तः, देवा मनुष्यत्वं धृत्वास्माकं समीपम् अवरोहन्।

XII ते बर्षाब्बां यूपितरम् अवदन् पौलश्च मुष्यो वक्ता तस्मात् तं मर्कुरियम् अवदन्।

XIII तस्य नगरस्य सम्भुपे स्थापितस्य यूपितरविग्रहस्य याजको वृषान् पुष्पमालाश्च द्वारसमीपम् आनीय लोकेः सद्दं तावुद्दिश्य समुत्सृज्य दातुम् उद्यतः।

XIV तद्दार्तां श्रुत्वा बर्षाब्बापौलौ स्वीयवस्त्राणि छित्वा लोकानां मध्यं वेगेन प्रविश्य प्रोच्यैः कथितवन्तौ,

XV हे महेच्छाः कुत अतादृशं कर्म कुरुथ? आवाभपि युष्मादृशी सुभद्रःअभोगिनीं मनुष्यां, युयम् अेताः सर्वा वृथाकल्पनाः परित्यज्य यथा गणेशवसुधराजलनिधीनां तन्मध्यस्थानां सर्वेषाञ्च स्रष्टारममरम् ईश्वरं प्रति परावर्त्तये तदर्थम् आवां युष्माकं सन्निधी सुसंवाहं प्रचारयामः।

XVI स ईश्वरः पूर्वकाले सर्वदेशीयलोकान् स्वस्वमार्गं यलितुमनुमतिं दत्तवान्,

XVII तथापि आकाशात् तोयवर्षणेन नानाप्रकारशस्त्रोत्पत्त्या य युष्माकं छित्तेषी सन् भक्ष्यैरानन्देन य युष्माकम् अन्तःकरणानि तर्पयन् तानि दानानि निजसाक्षिस्वरूपाणि स्थपितवान्।

XVIII किन्तु तादृशायां कथायां कथितायामपि तयोः समीप उत्सर्जनात् लोकनिवहं प्रायेण निवर्त्तयितुं नाशक्नुताम्।

XIX आन्तियभिया-एकनिधननगराभ्यां कतिपययिहूदीयलोका आगत्य लोकान् प्रावर्त्तयन्त तस्मात् तौ पौलं प्रस्तरैराहन्न् तेन स मृतं एति विज्ञाय नगरस्य बहिस्तम् आङ्घ्र्य नीतवन्तः।

XX किन्तु शिष्यगणो तस्य यतुर्दिशि तिष्ठति सति स स्वयम् उत्थाय पुनरपि नगरमध्ये प्राविशत् तत्पर्येऽहनि बर्षाब्बासहितो हब्बांनगरं गतवान्।

XXI तत्र सुसंवाहं प्रचार्य बहुलोकान् शिष्यान् कृत्वा तौ लुस्त्राम् एकनिधम् आन्तियभियाञ्च परावृत्त्य गतौ।

XXII बहुदुःखानि लुक्त्वापीश्वरराज्यं प्रवेष्टव्यम् एति कारणाद् धर्ममार्गं स्थातुं विनयं कृत्वा शिष्यगणस्य मनःस्थैर्यम् अकुरुतां।

XXIII भाइलीनां प्राथीनवर्गान् नियुज्य प्रार्थनोपवासी कृत्वा यत्प्रभौ ते व्यश्वसन् तस्य ङ्ङस्ते तान् समर्थ

XXIV पिसिदियामध्येन पाभ्कुबियादेशं गतवन्तौ।

XXV पश्चात् पर्गानगरं गत्वा सुसंवादे प्रचार्य अन्तान्तिगानगरं प्रस्थितवन्तौ।
 XXVI तस्मात् समुद्रपथेन गत्वा ताभ्यां यत् कर्म सम्पन्नं तत्कर्म साधयितुं यत्रगरे दयालोरीश्वरस्य ङस्ते समर्पितौ जातौ तद्
 आन्तिगियानगरं गतवन्तौ।
 XXVII तत्रोपस्था य तत्रगस्थमण्डलीं संगृह्य स्वाभ्याम् ईश्वरो यद्यत् कर्मकरोत् तथा येन प्रकारेण भिन्नदेशीयलोकान् प्रति
 विश्वासप्रद्वारम् अभोययद् अेतान् सर्व्ववृत्तान्तान् तान् ज्ञापितवन्तौ।
 XXVIII ततस्तौ शिष्यैः सार्द्धं तत्र बहुदिनानि न्यवसताम्।

XV

I यिडूदादेशात् कियन्तो जना आगत्य आतृगणामित्यं शिक्षितवन्तो मूसाव्यवस्थाया यद् यिष्माकं त्वकछेदो न भवति तर्हि यूनं
 परित्राणं प्राप्नुं न शक्यथा।

II पौलबर्णोव्वी तैः सङ्गं बहुन् विचारान् विवादांश्च कृतवन्तौ, ततो मण्डलीयनोका अेतस्याः कथायास्तत्त्वं ज्ञातुं
 यिर्शालवन्नगरस्थान् प्रेरितान् प्राचीनांश्च प्रति पौलबर्णोव्वाम्प्रभृतीन् कतिपयजानान् प्रेषयितुं निश्चयं कृतवन्तः।

III ते मण्डल्या प्रेरिताः सन्तः क्वैप्रीकीशोमिरोन्देशाभ्यां गत्वा भिन्नदेशीयानां मनःपरिवर्तनस्य वार्त्तया आतृणाम् परमाह्लादम्
 अज्जनयन्।

IV यिर्शालवन्प्रस्थाय प्रेरितगणान् लोकप्राचीनगणान् समाज्जेन य समुपगृहीतः सन्तः स्वैरीश्वरो यानि कर्माणि कृतवान् तेषां
 सर्व्ववृत्तान्तान् तेषां समक्षम् अकथयन्।

V किन्तु विश्वासिनः कियन्तः किर्शिमत्ग्राहिलो लोका उत्थाय कथामेतां कथितवन्तो भिन्नदेशीयानां त्वकछेदं कर्तुं मूसाव्यवस्थां
 पालयितुञ्च समादेष्यन्।

VI ततः प्रेरिता लोकप्राचीनाश्च तस्य विवेचनं कर्तुं सभायां स्थितवन्तः।

VII बहुविधयारेषु जातेषु पितर उत्थाय कथितवान्, ङे आतरो यथा भिन्नदेशीयलोका मम मुभात् सुसंवादे श्रुत्वा विश्वसन्ति
 तदर्थं बहुदिनात् पूर्व्वम् ईश्वरोस्माकं मध्ये मां वृत्वा नियुक्तवान्।

VIII अन्तर्थाग्नीश्वरो यथास्मभ्यं तथा भिन्नदेशीयेभ्यः पवित्रमात्मानं प्रदाय विश्वासेन तेषाम् अन्तःकरणानि पवित्राणि कृत्वा
 IX तेषाम् अस्माकञ्च मध्ये किमपि विशेषं न स्थापयित्वा तानधि स्वयं प्रमाणां दत्तवान् छति यूनं ज्ञानीथा।

X अतएवास्माकं पूर्व्वपुरुषा वयञ्च स्वयं यद्युगस्य भारं सोढुं न शकताः सम्प्रति तं शिष्यगणस्य स्कन्धेषु न्यसितुं कुत ईश्वरस्य
 परीक्षां करिष्यथ?

XI प्रभो र्थीशुप्पीष्टस्यानुग्रहेण ते यथा वयमपि तथा परित्राणं प्राप्नुम आशां कुर्मः।

XII अनन्तरं बर्णोव्वाम्पौलाभ्याम् ईश्वरो भिन्नदेशीयानां मध्ये यद्यद् आश्चर्य्यम् अद्भुतञ्च कर्म कृतवान् तद्भूतान्तं तौ
 स्वमुभाभ्याम् अवर्णयितां सभास्थाः सर्व्वे नीरवाः सन्तः श्रुतवन्तः।

XIII तयोः कथायां समाप्तयां सत्यां यादृक् कथयितुम् आरब्धवान्।

XIV ङे आतरो मम कथायाम् मनो निधत्त ईश्वरः स्वनामार्थं भिन्नदेशीयलोकानाम् मध्याद् अेकं लोकसंघं ग्रहीतुं मतिं कृत्वा येन
 प्रकारेण प्रथमं तान् प्रति कृपावलेकं कृतवान् तं शिमोन् वर्णितवान्।

XV भविष्यद्वादिभिरुक्तानि यानि वाक्यानि तैः सार्द्धम् अेतस्यैक्यं भवति यथा लिपितमास्ते।

XVI सर्व्वेषां कर्माणां यस्तु साधकः परमेश्वरः स अेवेदं वेद्वेदाक्यं शेषाः सकलमानवाः। भिन्नदेशीयलोकान् गतवन्तो मम नामतः
 भवन्ति ङि सुविष्यातास्ते यथा परमेशितुः।

XVII तत्त्वं सम्यक् समीछन्ते तन्निमित्तमंङ् किला परावृत्त्य समागत्य दायुदः पतितं पुनः। ह्युभ्यमुत्थापयिष्यामि तदीयं सर्व्ववस्तु
 या पतितं पुनरुत्थाप्य सञ्जयिष्यामि सर्व्वथा।।

XVIII आ प्रथमाद् ईश्वरः र्वीयानि सर्व्वकर्माणि ज्ञानाति।

XIX अतएव मम निवेदनमिदं भिन्नदेशीयलोकानां मध्ये ये जना ईश्वरं प्रति परावर्त्तन्त तेषामुपरि अन्धं कमपि भारं न न्यस्य

XX देवताप्रसादाशुचिभक्ष्यं व्यभियारकर्म कण्डसम्पीडनमारितप्राणिभक्ष्यं रक्तभक्ष्यञ्च अेतानि परित्यक्तुं लिप्तामः।

XXI यतः पूर्व्वकालतो मूसाव्यवस्थाप्रचारिणो लोका नगरे नगरे सन्ति प्रतिविश्रामवारञ्च भज्जनभवने तस्याः पाठो भवति।

XXII ततः परं प्रेरितगणो लोकप्राचीनगणः सर्व्वा मण्डली य स्वेषां मध्ये बर्णोव्वाम् नाम्ना विष्यातो मनोनीतौ कृत्वा
 पौलबर्णोव्वाम् सार्द्धम् आन्तिगियानगरं प्रति प्रेषणम् उचितं ब्युद्ध्वा ताभ्यां पत्रं प्रेषयन्।

XXIII तस्मिन् पत्रे लिपितमिदं, आन्तिगियान-सुरिया-किविकियादेशस्थभिन्नदेशीयभ्रातृगणाय प्रेरितगणस्य
 लोकप्राचीनगणस्य भ्रातृगणस्य य नमस्कारः।

XXIV विशेषतोस्माकम् आज्ञाम् अप्राप्यापि कियन्तो जना अस्माकं मध्याद् गत्वा त्वकछेदो मूसाव्यवस्थाया पालयितव्याविति
 युष्मान् शिक्षयित्वा युष्माकं मनसामस्वैर्यं कृत्वा युष्मान् ससन्देशान् अकुर्व्वन् अेतां कथां वयम् अशुन्म।

XXV तत्कारणाद् वयम् अेकमन्त्रणाः सन्तः सभायां स्थित्वा प्रभो र्थीशुप्पीष्टस्य नामनिमित्तं मृत्युमुभगताभ्यामस्माकं

XXVI प्रियबर्णोव्वाम्पौलाभ्यां सार्द्धं मनोनीतलोकानां केषाञ्चिद् युष्माकं सन्निधी प्रेषणम् उचितं ब्युद्धवन्तः।

XXVII अतो यिडूदासीली युष्मान् प्रति प्रेषितवन्तः, अेतयो मुभाभ्यां सर्व्वा कथां ज्ञास्यथा।

XXVIII देवताप्रसादभक्ष्यं रक्तभक्ष्यं गलपीडनमारितप्राणिभक्ष्यं व्यभियारकर्म येमानि सर्व्वाणि युष्माभिरुत्थापयिष्यामि;
 अेतन्नयोञ्जनीयाज्ञाव्यतिरेकेन युष्माकम् उपरि भारमन्यं न न्यसितुं पवित्रस्यात्मनोस्माकञ्च उचितज्ञानम् अबवत्।

XXIX अतएव तेभ्यः सर्व्वेभ्यः स्वेषु रक्षितेषु यूनं भद्रं कर्म करिष्यथा युष्माकं मज्जलं भूयात्।

XXX ते विस्ृष्टाः सन्त आन्तिगियानगर उपस्थाय लोकनिवर्द्धं संगृह्य पत्रम् अददन्।

XXXI ततस्ते तत्पत्रं पठित्वा सान्त्वनां प्राप्य सान्दा अबवन्।

- XXXII यिहुदासीलौ य स्वयं प्रयास्कौ भूत्वा भ्रातृगणं नानोपदिश्य तान् सुस्थिरान् अकुरुताम्।
 XXXIII एत्थं तौ तत्र तैः साकं कतिपयदिनानि यापयित्वा पश्चात् प्रेरितानां समीपे प्रत्यागमनार्थं तेषां सन्निधेः कल्याणो-
 नसुष्टावभवतां।
 XXXIV किन्तु सीलस्तत्र स्थातुं वाञ्छितवान्।
 XXXV अपरं पौलर्ष्यात्तौ बहवः शिष्याश्च लोकां उपदिश्य प्रभोः सुसंवाहं प्रचारयन्त आन्तियभियायां कालं यापितवन्तः।
 XXXVI कतिपयदिनेषु गतेषु पौलो बर्षात्तौ अवदत् आगच्छावां येषु नगरेष्वीश्वरस्य सुसंवाहं प्रचारितवन्तौ तानि
 सर्वनगराणि पुनर्गत्वा भ्रातरः कीदृशाः सन्तीति द्रष्टुं तान् साक्षात् कुर्वन्।
 XXXVII तेन मार्कनाम्ना विष्यातं योहनं सङ्गिनं कर्तुं बर्षात्तौ मतिमकरोत्।
 XXXVIII किन्तु स पूर्व ताभ्यां सह काव्यार्थं न गत्वा पाम्फूलियादेशे तौ त्यक्तवान् तत्कारणात् पौलस्तं सङ्गिनं कर्तुम् अनुचितं
 ज्ञातवान्।
 XXXIX एत्थं तयोरतिशयविरोधस्योपस्थितत्वात् तौ परस्परं पृथगभवतां ततो बर्षात्तौ मार्कं गृहीत्वा पोतेन कुप्रोपद्वीपं
 गतवान्।
 XL किन्तु पौलः सीलं मनोनीतं कृत्वा भ्रातृभिरीश्वरानुग्रहं समर्पितः सन् प्रस्थाप्य
 XLI सुरियाडिलिकियादेशाभ्यां मण्डलीः स्थिरीकुर्वन् अगच्छत्।

XVI

- I पौलो एवर्बोलुस्त्रानगरयोरुपस्थितोभवत् तत्र तीमथियनामा शिष्य एक आसीत्; स विश्वासिन्या यिहुदीयाया योषितो
 गवर्भजातः किन्तु तस्य पितान्यदेशीयलोकः।
 II स ञ्जो लुस्त्रा-एकनिगनगरस्थानां भ्रातृणां समीपेपि सुभ्यातिमान् आसीत्।
 III पौलस्तं स्वसङ्गिनं कर्तुं मतिं कृत्वा तं गृहीत्वा तद्देशनिवासिनां यिहुदीयानाम् अनुरोधात् तस्य त्वकछेदं कृतवान् यतस्तस्य
 पिता भिन्नदेशीयलोकं प्रति सर्वैरज्ञायत।
 IV ततः परं ते नगरे नगरे भ्रमिता यिज्ञासामस्थैः प्रेरितैर् लोकाप्रार्थीनैश्च निरूपितं यद् व्यवस्थापत्रं तदनुसारेणायरितुं
 लोकेभ्यस्तद् दत्तवन्तः।
 V तेनैव सर्वे धर्मसमाजाः श्रीष्टधर्मो सुस्थिराः सन्तः प्रतिदिनं वर्द्धिता अभवन्।
 VI तेषु कुगियागालातियादेशमध्येन गतेषु सन्तु पवित्र आत्मा तान् आशियादेशे कथां प्रकाशयितुं प्रतिषिद्धवान्।
 VII तथा मुसियादेशे उपस्थाय विधुनियां गन्तुं तैरुद्योगे कृते आत्मा तान् नावमन्यत।
 VIII तस्मात् ते मुसियादेशं परित्यज्य त्रोयानगरं गत्वा समुपस्थिताः।
 IX रात्रौ पौलः स्वप्ने दृष्टवान् अेको माकिदनियलोकस्तिष्ठन् विनयं कृत्वा तस्मै कथयति, माकिदनियादेशम् आगत्यास्मान्
 उपकुर्व्विति।
 X तस्येत्यं स्वानदर्शनात् प्रभुस्तद्देशीयलोकान् प्रति सुसंवाहं प्रचारयितुम् अस्मान् आह्वयतीति निश्चितं बुद्ध्वा वयं तूर्णं
 माकिदनियादेशं गन्तुम् उद्योगम् अकुर्व्वामि।
 XI ततः परं वयं त्रोयानगराद् प्रस्थाप्य ऋणुमार्गोण सामभ्राकियोपद्वीपेन गत्वा परेडलनि नियापलिनगरं उपस्थिताः।
 XII तस्माद् गत्वा माकिदनियान्तर्वर्तिं रोमीयवसतिस्थानं यत् इलिपीनामप्रधाननगरं तत्रोपस्थाप्य कतिपयदिनानि तत्र
 स्थितवन्तः।
 XIII विश्रामवारं नगराद् बहिर् गत्वा नदीतटे यत्र प्रार्थनायार आसीत् तत्रोपविश्य समागता नारीः प्रति कथां प्राचारयामा।
 XIV ततः थुयातीरानगरीया धूम्रारम्बरविकायिणी लुदियानामिका या ईश्वररोविका योषित् श्रोत्रीणां मध्य आसीत् तथा
 पौलोक्तवाक्यानि यद् गृह्यन्ते तदर्थं प्रभुस्तस्या मनोद्वारं मुक्तवान्।
 XV अतः सा योषित् सपरिवारा मञ्जिजाता सती विनयं कृत्वा कथितवती, युष्माकं विचारार्थं यदि प्रभौ विश्वासिनी ज्ञाताहं तर्हि
 मम गृहम् आगत्य तिष्ठता एत्थं सा यत्नेनास्मान् अस्थापयत्।
 XVI यस्या गणनया तदधिपतीनां बहुधनोपाज्जनं ज्ञातं तादृशी गणकभूतग्रस्ता कायन दासी प्रार्थनास्थानगमनकाल
 आगत्यास्मान् साक्षात् कृतवती।
 XVII सास्माकं पौलस्य य पश्चाद् अत्यं प्रोच्यैः कथामिमां कथितवती, मनुष्या अते सर्वोपरिस्थस्येश्वरस्य सेवकाः सन्तोऽस्मान्
 प्रति परित्राणस्य मार्गं प्रकाशयन्ति।
 XVIII सा कन्या बहुदिनानि तादृशम् अकरोत् तस्मात् पौलो दुःषितः सन् मुपुं परावर्त्यं तं भूतमवदद्, अहं यीशुश्रीष्टस्य नाम्ना
 त्वामाज्ञापयामि त्वमस्या बहिर्गच्छ; तेनैव तत्कारणात् स भूतस्तस्या बहिर्गतः।
 XIX ततः स्वेषां लाभस्य प्रत्याशा विह्वला ज्ञातेति विलोक्य तस्याः प्रभवः पौलः सीलञ्च धृत्वाकृष्य विचारस्थानेऽधिपतीनां
 समीपम् आनयन्।
 XX ततः शासकानां निकटं नीत्वा रोमिलोका वयम् अस्माकं यद् व्यवहरणं गृहीतुम् आयरितुञ्च निषिद्धं,
 XXI एते यिहुदीयलोकः सन्तोपि तदेव शिक्षयित्वा नगरेऽस्माकम् अतीव कलहं कुर्वन्ति,
 XXII एति कथिते सति लोकनिवहस्तयोः प्रातिकूल्येनोदतिष्ठत् तथा शासकास्तयो वस्त्राणि छित्वा वेत्राघातं कर्तुम् आज्ञापयन्।
 XXIII अपरं ते तौ बहु प्रचार्यं त्वमेतौ कारं नीत्वा सावधानं रक्षयति काररक्षकम् आदिशन्।
 XXIV एत्थम् आज्ञां प्राप्य स तावत्पुनरन्तरस्थाकारां नीत्वा पादेषु पादप्राण्णि बद्ध्वा स्थापितवान्।
 XXV अथ निशीथसमये पौलसीलावीश्वरमुद्दिश्य प्रार्थनां गानञ्च कृतवन्तौ, कारस्थिता लोकाश्च तदृशुवन्।
 XXVI तदहस्मात् मखान् भूमिकम्पोडभवत् तेन भित्तिमूलेन सह कारा कम्पिताभूत् तत्कारणात् सर्वोपि द्वाराणि मुक्तानि
 ज्ञातानि सर्वेषां बन्धनानि य मुक्तानि।

XXVII अतएव कारारक्षको निद्रातो जगारित्वा काराया द्वाराणि मुक्तानि दृष्ट्वा बन्दि लोकाः पलायिता एत्यनुमाय कोषात् पञ्ज्रं बहिः कृत्वात्मघातं कर्तुम् उद्यतः।

XXVIII किन्तु पौलः प्रोच्यैस्तमाङ्ग्य कथितवान् पश्य वयं सर्वेऽत्रास्महे, त्वं निजप्राणार्हिसां माकार्षीः।

XXIX तदा प्रदीपम् आनेतुम् उक्त्वा स कम्पमानः सन् उल्लभ्याभ्यन्तरम् आगत्य पौलसीलयोः पादेषु पतितवान्।

XXX पश्चात् स तौ बहिरानीय पृष्टवान् हे मडेख्यौ परित्राणं प्राप्नुं मया किं कर्तव्यं?

XXXI पश्चात् तौ स्वगृहमानीय तयोः सम्भुषे जाद्यद्रव्याणि स्थापितवान् तथा स स्वयं तदीयाः सर्वे परिवाराश्चेश्वरे विश्वसन्तः सानन्दिता अभवन्।

XXXII तस्मै तस्य गृहस्थितसर्वलोकेभ्यश्च प्रभोः कथां कथितवन्तौ।

XXXIII तथा रात्रेस्तस्मिन्नेव दृष्टे स तौ गृहीत्वा तयोः प्रहाराणां क्षतानि प्रक्षालितवान् ततः स स्वयं तस्य सर्वे परिजनाश्च मञ्जिष्ठता अभवन्।

XXXIV पश्चात् तौ स्वगृहमानीय तयोः सम्भुषे जाद्यद्रव्याणि स्थापितवान् तथा स स्वयं तदीयाः सर्वे परिवाराश्चेश्वरे विश्वसन्तः सानन्दिता अभवन्।

XXXV दिन उपस्थिते तौ लोकीं भोययेति कथां कथयितुं शासकः पदातिगणं प्रेषितवन्तः।

XXXVI ततः कारारक्षकः पौलाय तां वार्तां कथितवान् युवां त्याजयितुं शासका लोकां प्रेषितवन्त एदानीं युवां बहिर्भूत्वा कुशलेन प्रतिष्ठेतां।

XXXVII किन्तु पौलस्तान् अवदन् रोमिलोकयोरावयोः कमपि दोषम् न निश्चित्य सर्वेषां समक्षम् आवां कशया ताडयित्वा कारायां बद्धवन्त एदानीं किमावां गुप्तं विस्त्रक्षयन्ति? तन्न भविष्यति, स्वयमागत्यावां बहिः कृत्वा नयन्तु।

XXXVIII तदा पदातिभिः शासकैभ्य अंतद्रात्तायां कथितायां तौ रोमिलोकविति कथां श्रुत्वा ते भीताः।

XXXIX सन्तस्तयोः सन्निधिमगत्य विनयम् अकुर्वन् अपरं बहिः कृत्वा नगरात् प्रस्थातुं प्रार्थितवन्तः।

XL ततस्तौ काराया निर्गत्य लुदियाया गृहं गतवन्तौ तत्र भ्रातृगणं साक्षात्कृत्य तान् सान्त्वयित्वा तस्मात् स्थानात् प्रस्थितौ।

XVII

I पौलसीलौ आम्फिपल्यापल्लोनियानगराभ्यां गत्वा यत्र यिहूदीयानां भजनभवनमेकम् आस्ते तत्र थिषलनीकीनगर उपस्थितौ।

II तदा पौलः स्वाचारानुसारेण तेषां समीपं गत्वा विश्रामवारत्रये तैः साह्यं धर्मपुस्तकीयकथाया विचारं कृतवान्।

III इतः श्रीष्टेन दुःभभोगः कर्तव्यः श्मशानदुत्थानञ्च कर्तव्यं युष्माकं सन्निधौ यस्य यीशोः प्रस्तावं करोमि स ईश्वरेणाभिषिक्तः स अतोः कथाः प्रकाश्य प्रमाणां दत्वा स्थिरीकृतवान्।

IV तस्मात् तेषां कतिपयजना अन्यदेशीया बहवो भक्तलोका बहवः प्रधाननार्यश्च विश्वस्य पौलसीलयोः पश्चाद्गामिनो जाताः।

V किन्तु विश्वासाहीना यिहूदीयलोका ईर्ष्या परिपूर्णाः सन्तो हट्टस्य कतिनयलम्पटलोकां सन्निः कृत्वा जनतया नगरमध्ये मण्डकवर्धं कृत्वा यासोनो गृहम् आकम्प्य प्रेरितान् धृत्वा लोकनिवहस्य समीपम् आनेतुं चेष्टितवन्तः।

VI तेषामुद्देशम् अप्राप्य य यासोनं कतिपयान् भ्रातृश्च धृत्वा नगराधिपतीनां निकटमानीय प्रोच्यैः कथितवन्तो ये मनुष्या जगद्गुद्राटितवन्तस्ते ऽत्राभ्युपस्थिताः सन्ति,

VII अेष यासोनो आतिथ्यं कृत्वा तान् गृहीतवान् यीशुनामक अंको राजस्तीति कथयन्तस्ते कैसरस्याज्ञाविरुद्धं कर्म कुर्वन्ति।

VIII तेषां कथामिमां श्रुत्वा लोकनिवहो नगराधिपतयश्च समुद्रिशा अभवन्।

IX तदा यासोनस्तदन्वेषाञ्च धनदण्डं गृहीत्वा तान् परित्यक्तवन्तः।

X ततः परं भ्रातृगणो रज्ज्यां पौलसीलौ शीघ्रं बिरयानगरे प्रेषितवान् तौ तत्रोपस्थाय यिहूदीयानां भजनभवनं गतवन्तौ।

XI तत्रस्था लोकाः थिषलनीकीस्थलोकेभ्यो मण्डलमान आसन् यत एत्थं भवति न वेति ज्ञातुं दिने दिने धर्मग्रन्थस्यालोचनान् कृत्वा स्वैरं कथाम् अगृह्णन्।

XII तस्माद् अनेके यिहूदीया अन्यदेशीयानां मान्या स्त्रियः पुरुषाश्चानेके व्यश्वसन्।

XIII किन्तु बिरयानगरे पौलेनेश्वरीया कथा प्रचार्यत एति थिषलनीकीस्था यिहूदीया ज्ञात्वा तत्स्थानमध्यागत्य लोकानां कुप्रवृत्तिम् अज्जनयन्।

XIV अतएव तस्मात् स्थानात् समुद्रेण यान्तीति दर्शयित्वा भ्रातरः क्षिप्रं पौलं प्राडिषवन् किन्तु सीलतीमथियौ तत्र स्थितवन्तौ।

XV ततः परं पौलस्य मागदर्शास्तम् आधीनीनगर उपस्थापयन् पश्चाद् युवां लृणम् अंतत् स्थानं आगमिष्यथः सीलतीमथियौ प्रतीमाम् आज्ञां प्राप्य ते प्रत्यागताः।

XVI पौल आधीनीनगरे तावपेक्ष्य तिष्ठन् तन्नगरं प्रतिमाभिः परिपूर्णां दृष्ट्वा सन्तप्तहृदयो ऽभवत्।

XVII ततः स भजनभवनं यान् यिहूदीयान् भक्तलोकांश्च हृष्टे य यान् अपश्यत् तैः सह प्रतिदिनं विचारितवान्।

XVIII किन्त्वपिक्वरीयमन्त्राडिषः स्तोथिकीयमन्त्राडिषश्च कियन्तो जनास्तेन साह्यं व्यदन्ता तत्र केयिद् अकथयन् अेष वायालः किं वक्तुम् इच्छति? अपरं केयिद् अेष जनः केचाञ्चिद् विदेशीयदेवानां प्रचारक एत्यनुमीयते यतः स यीशुम् उत्थित्वा प्रचारयत्।

XIX ते तम् अरेयपागनाम विचारस्थानम् आनीय प्रावोयन् एदं यन्नवीनं मतं त्वं प्रायीकश एदं कीदृशं अंतद् अस्मान् श्रावय;

XX यामिमाम् असम्भवकथाम् अस्माकं कर्णगोयरीकृतवान् अस्या भावार्थः क एति वयं ज्ञातुम् इच्छामः।

XXI तदाधीनीनिवासिनस्तन्नगरप्रवासिनश्च केवलं कस्याश्चन नवीनकथायाः श्रवणेन प्रचारणेन य कालम् अयापयन्।

XXII पौलोडरेयपागस्य मध्ये तिष्ठन् अतो कथां प्रचारितवान्, हे आधीनीयलोका यूयं सर्वथा देवपूजयाम् आसक्ता एत्यहं प्रत्यक्षं पश्यामि।

XXIII यतः पर्यटनकाले युष्माकं पूजनीयानि पश्यन् 'अविज्ञातेश्वराय' अतद्विपियुक्तां यज्ञवेदीमेकां दृष्टवान्; अतो न विदित्वा यं पूजयध्वे तस्यैव तत्त्वं युष्मान् प्रति प्रचारयामि।
 XXIV जगतो जगत्स्थानां सर्व्ववस्तूनाञ्च ऋष्टा य ईश्वरः स स्वर्गपृथिव्योरेकाधिपतिः सन् करनिर्मितमन्दिरेषु न निवसति;
 XXV स अत्र सर्व्वेभ्यो ज्ञानं प्राप्नोति सर्व्वसामग्रीश्च प्रददाति; अतएव स कस्याश्चित् सामग्रा अभावेऽतो मनुष्याणां दुःस्वैः सेवितो भवतीति न।
 XXVI स भूमिदले निवासार्थम् अकस्मात् शोषितात् सर्व्वान् मनुष्यान् सृष्ट्वा तेषां पूर्व्वनिर्गतसमयं वसतिशीमाञ्च निरयिनोत्;
 XXVII तस्मात् लोडैः केनापि प्रकारेण मृगयित्वा परमेश्वरस्य तत्त्वं प्राप्नुं तस्य गवेषणं करणीयम्।
 XXVIII किन्तु सोऽस्माकं कस्माच्चिदपि दूरे तिष्ठतीति नहि, वयं तेन निश्चसनप्रश्नसंगमनागमनागमनप्राणधारणानि कुर्मः, पुनश्च युष्माकमेव कतिपयाः कवयः कथयन्ति 'तस्य वंशा वयं स्मो हि' इति।
 XXIX अतएव यदि वयम् ईश्वरस्य वंशा भवामस्तर्हि मनुष्यैर्विधया कौशलेन य तक्षितं स्वर्णं त्रयं दृष्ट्वा वैतेषामेश्वरत्वम् अस्माभिर्न ज्ञातव्यं।
 XXX तेषां पूर्व्वयि लोकाणाम् अज्ञानतां प्रतीश्वरो यद्यपि नावाधत्त तथापि दानीं सर्व्वत्र सर्व्वान् मनः परिवर्तयितुम् आज्ञापयति,
 XXXI यतः स्वनियुक्तेन पुरुषेण यदा स पृथिवीस्थानां सर्व्वलोकानां विचारं करिष्यति तर्हि न्यरूपयत्; तस्य श्मशानोत्थापनेन तस्मिन् सर्व्वेभ्यः प्रमाणां प्रादात्।
 XXXII तदा श्मशानाद् उत्थानस्य कथां श्रुत्वा केचिद् उपाडमन्, केचिद्वदन् अनां कथां पुनरपि त्वत्तः श्रोष्यामः।
 XXXIII ततः पौलस्तोषां समीपात् प्रस्थितातवान्।
 XXXIV तथापि केचिद्वोकास्तेन साद्धर्ममिवित्वा व्यश्नन् तेषां मध्ये स्त्रेयपागीयदियनुसियो दामारीनामा कायिन्नारी कियन्तो नराश्चासन्।

XVIII

I तद्वटनातः परे पौल आधीनीनगराद् यात्रां कृत्वा करिन्धनगरम् आगच्छत्।
 II तस्मिन् समये क्लीडियः सर्व्वान् यिडूदीयान् रोमानगरं विहाय गन्तुम् आज्ञापयत्, तस्मात् प्रिस्किल्लानाम्ना ज्ञायया साद्धर्मं एतां विधादेशात् किञ्चित्पूर्व्वम् आगमत् यः पन्तदेशे जात आक्किलनामा यिडूदीयलोकः पौलस्तं साक्षात् प्राप्य तयोः समीपमितवान्।
 III तौ दूष्यनिर्माणाश्च विनो, तस्मात् परस्परम् अकवृत्तिकत्वात् स ताभ्यां सह उषित्वा तत् कर्माकरोत्।
 IV पौलः प्रतिविश्रामवारं भजनभवनं गत्वा विचारं कृत्वा यिडूदीयान् अन्यदेशीयांश्च प्रवृत्तिं ग्राहितवान्।
 V शीलतीमथिययो मॉकिटिनियादेशात् समेतयोः सतोः पौल उत्तपतमना भूत्वा यीशुरेश्वरेणाभिषिक्तो भवतीति प्रमाणां यिडूदीयानां समीपे प्रादात्।
 VI किन्तु ते उतीव विरोधं विधाय पाषण्डीयकथां कथितवन्तस्ततः पौलो वस्त्रं धुन्वन् अतो कथां कथितवान्, युष्माकं शोषितपातापराधो युष्मान् प्रत्येव भवतु, तेनाहं निरपराधो उधारभ्य भिन्नदेशीयानां समीपं यामि।
 VII स तस्मात् प्रस्थाप्य भजनभवनसमीपस्थस्य युस्तनाम्न ईश्वरभक्तस्य भिन्नदेशीयस्य निवेशनं प्राविशत्।
 VIII ततः क्रीष्नामा भजनभवनधिपतिः सपरिवारः प्रभौ व्यश्नरीत्, करिन्धनगरीया बहवो लोकश्च समाकल्य विश्वस्य मज्जिज्जा अभवन्।
 IX क्षणदायां प्रभुः पौलं दर्शनं दत्वा भाषितवान्, मा लैषीः, मा निरसीः कथां प्रचारया।
 X अहं त्वया साद्धर्मम् आस हिंसास्ये कोपि त्वां स्पर्शुं न शक्यति नगरेऽस्मिन् मदीया लोका बहव आसतो।
 XI तस्मात् पौलस्तनगरं प्रायेण साद्धर्मवत्सरपर्यन्तं संस्थायेश्वरस्य कथाम् उपादिशत्।
 XII गाल्लियनामा कश्चिद् आपायादेशस्य प्राड्विवाकः समभवत्, ततो यिडूदीया अकवाक्याः सन्तः पौलम् आकम्ब्य विचारस्थानं नीत्वा।
 XIII मानुष अेष व्यवस्थाय विरुद्धम् ईश्वरभजनं कर्तुं लोकान् कुप्रवृत्तिं ग्राहयतीति निवेदितवन्तः।
 XIV ततः पौले प्रत्युत्तरं दातुम् उद्यते सति गाल्लिया यिडूदीयान् व्याडस्तु, यदि कस्यचिद् अन्यायस्य विवादिशद्वृष्टतायरणस्य विचारोऽभविष्यत् तर्हि युष्माकं कथा मया सद्धनीयाभविष्यत्।
 XV किन्तु यदि केवलं कथाया वा नाम्नो वा युष्माकं व्यवस्थाया विवादो भवति तर्हि तस्य विचारमहं न करिष्यामि, यूयं तस्य भीमांसां कुरुत।
 XVI ततः स तान् विचारस्थानाद् दूरीकृतवान्।
 XVII तदा भिन्नदेशीयाः सोस्थिनिनामानं भजनभवनस्य प्रधानधिपतिं धृत्वा विचारस्थानस्य सम्भुषे प्राडन् तथापि गाल्लिया तेषु सर्व्वकर्मसु न मनो न्यदधात्।
 XVIII पौलस्तत्र पुनर्व्यङ्गिनिनामि न्यवसत्, ततो भ्रातृगणान् विस्मर्त्तं प्राप्य किञ्चनव्रतनिमित्तं किंक्रियानगरे शिरो मुण्डयित्वा प्रिस्किल्लाक्किलाभ्यां सद्धितो जलपथेन सुरियादेशं गतवान्।
 XIX ततः एकिषनगरं उपस्थाप्य तत्र तौ विसृज्य स्वयं भजनभवनं प्रविश्य यिडूदीयैः सह विचारितवान्।
 XX ते स्वैः साद्धर्मपुनः कतिपयदिनानि स्थातुं तं व्यनयन्, स तदनुसरीकृत्य कथामेतां कथितवान्।
 XXI यिश्शालमि आगाम्यत्सवपालनार्थं मया गमनीयं; पश्चाद् ईश्वरेश्यानां जातानां युष्माकं समीपं प्रत्यागमिष्यामि ततः परं स तैर्विसृष्टः सन् जलपथेन एकिषनगरात् प्रस्थितवान्।
 XXII ततः डैसरियाम् उपस्थितः सन् नगरं गत्वा समाजं नमस्कृत्य तस्माद् आन्तियमियानगरं प्रस्थितवान्।

XXIII तत्र कियन्कालं यापयित्वा तस्मात् प्रस्थाप्य सर्वेषां शिष्याणां मनांसि सुस्थिराणि कृत्वा क्रमशो गवातियाकुंगियादेशयो
र्षमिवत्वा गतवान्।

XXIV तस्मिन्नेव समये सिक्कन्ट्रियानगरे जात आपल्लोनामा शास्त्रवित् सुवक्ता यिडूदीय अको जन् एडिक्षनगरम् आगतवान्।

XXV स शिक्षितप्रभुमार्गो मनसोद्योगी य सन् योडनो मज्जनमात्रं ज्ञात्वा यथार्थतया प्रभोः कथां कथयन् समुपादिशत्।

XXVI अेष ज्जो निर्भयत्वेन लज्जनभवने कथयितुम् आरब्धवान्, ततः प्रिस्किक्किल्लो तस्योपदेशकथां निशम्य तं स्वयोः
समीपम् आनीय शुद्धरूपेणैश्वरस्य कथाम् अबोधयताम्।

XXVII पश्चात् स आपायादेशं गन्तुं मतिं कृतवान्, तदा तत्रत्यः शिष्यगणो यथा तं गृह्णाति तदर्थं भ्रातृगणोऽन्येन समाश्रयस्य पत्रे
लिपिते सति, आपल्लास्त्रोपस्थितः सन् अनुग्रहेण प्रत्ययिनां बहुपकारान् अकरोत्,

XXVIII इवतो यीशुरभिषिक्तस्त्रातेति शास्त्रप्रमाणं दत्त्वा प्रकाशरूपेण प्रतिपन्नं कृत्वा यिडूदीयान् निरुत्तरान् कृतवान्।

XIX

I करिन्थनगर आपल्लसः स्थितिकाले पौल उत्तरप्रदेशीरागस्थन् एडिक्षनगरम् उपस्थितवान्। तत्र कतिपयशिष्यान् साक्षत् प्राप्य
तान् अपृच्छत्,

II यूयं विश्वस्य पवित्रमात्मानं प्राप्ता न वा? ततस्ते प्रत्यवदन् पवित्र आत्मा हीयते एत्यस्माभिः श्रुतमपि नहि।

III तदा साडवदत् तर्हि यूयं केन मज्जिता अभवत? तेऽकथयन् योडनो मज्जनेन।

IV तदा पौल उक्तवान्, एतः परं य उपस्थास्यति तस्मिन् अर्थत यीशुप्रीष्टे विश्वसितव्यमित्युक्त्वा योडन् मनःपरिवर्तनसूचकेन
मज्जनेन जले लोकान् अमज्जयत्।

V तादृशीं कथां श्रुत्वा ते प्रभो यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना मज्जिता अभवन्।

VI ततः पौलेन तेषां गात्रेषु करेऽर्पिते तेषामुपरि पवित्र आत्मावर्द्धवान्, तस्मात् ते नानादेशीया भाषा भविष्यत्कथाश्च
कथितवन्तः।

VII ते प्रायेण द्वादशजना आसन्।

VIII पौलो लज्जनभवन् गत्वा प्रायेण मास्त्रयम् ईश्वरस्य राज्यस्य विचारं कृत्वा लोकान् प्रवर्त्य साडसेन कथामकथयत्।

IX किन्तु कठिनान्तःकराएवात् त् कियन्तो जना न विश्वस्य सर्वेषां समक्षम् अतत्पथस्य निन्दं कर्तुं प्रवृत्ताः, अतः पौलस्तेषां
समीपात् प्रस्थाप्य शिष्यगणं पृथक्कृत्वा प्रत्यहं तुरान्नामनः कस्यचित् जनस्य पाठशालायां विचारं कृतवान्।

X एतयं वत्सरद्वयं गतं तस्माद् आशियादेशनिवासिनः सर्वे यिडूदीया अन्यदेशीयलोकान् प्रभो यीशोः कथाम् अश्रौचन्।

XI पौलेन य ईश्वर अतादृशान्यद्भुतानि कर्माणि कृतवान्।

XII यत् परिधेये गात्रमार्जनवस्त्रे वा तस्य देहात् पीडितलोकानाम् समीपम् आनीते ते निरामया जाता अपवित्रा भूताश्च तेभ्यो
बहिर्गतवन्तः।

XIII तदा एशाटनकारिणः कियन्तो यिडूदीया भूतापसारिणो भूतग्रस्तनोकानां सन्निधौ प्रभे यीशो नमि जप्त्वा वाक्यमिदम्
अवदन्, यस्य कथां पौलः प्रचारयति तस्य यीशो नमिना युष्मान् आज्ञापयामः।

XIV स्किवनामनो यिडूदीयानां प्रधानयाजकस्य सप्तभिः पुत्तैस्तथा कृते सति

XV कश्चिद् अपवित्रो भूतः प्रत्युदितवान्, यीशुं ज्ञामि पौलश्च परिचिनोमि किन्तु के यूयं?

XVI एत्युक्त्वा सोपवित्रभूतग्रस्तो मनुष्यो लम्बं कृत्वा तेषामुपरि पतित्वा भवेन तान् जितवान्, तस्मात्ते नयाः क्षताङ्गाश्च
सन्तस्तस्माद् गेहात् पलायन्त।

XVII सा वाग् एडिक्षनगरनिवासिनसं सर्वेषां यिडूदीयानां भिन्नदेशीयानां लोकानाञ्च श्रवणोगोचरीभूताः ततः सर्वे भयं गताः
प्रभो यीशो नमिना यशो डवर्द्धता।

XXVIII येषामनेकेषां लोकानां प्रतीतिरजायत त आगत्य स्वैः कृताः क्रियाः प्रकाशरूपेणाङ्गीकृतवन्तः।

XIX बडवो मायाकर्मकारिणः स्वस्वग्रन्थान् आनीय राशीकृत्य सर्वेषां समक्षम् अदाडयन्, ततो गणानां कृत्वाबुध्यन्त
पञ्चायुतत्रयमुद्रामूल्यपुस्तकानि दग्धानि।

XX एतयं प्रभोः कथा सर्वदेशं व्याप्य प्रबला जाता।

XXI सर्वेष्वेतेषु कर्मसु सम्पन्नेषु सत्सु पौलो माकिडनियाभायादेशाभ्यां यिद्दशालम् गन्तुं मतिं कृत्वा कथितवान्, तत्स्थानं यात्रायां
कृतायां सत्यां मया रोमानगरं द्रष्टव्यं।

XXII स्वानुगतलोकानां तीमथियेरास्तौ द्वौ जौनौ माकिडनियादेशं प्रति प्रह्रित्य स्वयम् आशियादेशे कतिपयदिनानि स्थितवान्।

XXIII किन्तु तस्मिन् समये मतेऽस्मिन् कलहो जातः।

XXIV तदारणमिदं, अर्त्तिमीदेव्या र्थ्यमन्दिरनिर्माणेन सर्वेषां शिल्पिनां यथेष्टलाभम् अज्जनयत् यो दीमीत्रियनामा
नाडीन्धमः।

XXV स तान् तदकर्मज्ज्विनः सर्वलोकान् समाहूय भाषितवान्, उहं मडेच्छा अतेन मन्दिरनिर्माणेनास्माकं ज्जुविका भवति,
अतद् यूयं वित्थः।

XXVI किन्तु उस्तनिर्मितेश्वरा ईश्वरा नहि पौलानाम्ना केनयिज्जनेन कथामिमां व्याहृत्य केवलेडिक्षनगरे नहि प्रायेण सर्वस्मिन्
आशियादेशे प्रवृत्तं ग्राहयित्वा बहुलोकानां श्रेमधी परावर्त्तिता, अतद् युष्माभिर् दृश्यते श्रूयते य।

XXVII तेनास्माकं वाणिज्यस्य सर्वथा हानेः सम्भवनं केवलमिति नहि, आशियादेशस्यैर्वा सर्वज्जगत्स्यैर्वा लोकेः पूज्या यातिमी
महादेवी तस्या मन्दिरस्यावज्ञानस्य तस्या अश्र्वर्थस्य नाशस्य य सम्भावना विद्यते।

XXVIII अतादृशीं कथां श्रुत्वा ते महाक्रोधान्विताः सन्त उच्यैःकारं कथितवन्त एडिक्षीयानाम् अर्त्तिमी देवी मडती भवति।

XXIX ततः सर्वनगरं कलहं परिपूर्णमभवत्, ततः परं ते माकिडनीयागारास्तार्भनामनौ पौलस्य द्वौ सडयरी धृत्वाकथिता
रङ्गभूमिं ज्वेन धावितवन्तः।

XXX ततः पौलो लोकांनां सन्निधिं यातुम् उद्यतवान् किन्तु शिष्यगणस्तं वारितवान्।
 XXXI पौलस्यतमीया आशियादेशस्थाः कतिपयाः प्रधानलोकास्तस्य समीपं नरमेकं प्रेष्य त्वं रङ्गभूमिं मागा एति न्यवेद्यन्।
 XXXII ततो नानालोकानां नानाकथाकथनात् सभा व्याकुला ज्ञाता किं कारणाद् अतोवती जन्तामवत् अतद् अधिगै लोके
 नर्जायि।
 XXXIII ततः परं जन्तामध्याद् यिडूदीयैर्बडिष्कृतः सिक्न्दरो हस्तेन सङ्केतं कृत्वा लोकेभ्य उतरं दातुमुद्यतवान्,
 XXXIV किन्तु स यिडूदीयलोक एति निश्चिते सति एङ्घीयानाम् अस्तिमी देवी मळतीति वाक्यं प्रायेण पञ्च एङ्गान् यावद्
 अेकस्वरेण लोकिनवहैः प्रोक्तं।
 XXXV ततो नगराधिपतिस्तान् स्थिरान् कृत्वा कथितवान् हे एङ्घियाः सर्वे लोका आकर्णयत, अस्तिमीमहादेव्या महादेवात्
 पतितायास्तत्रतिमायाश्च पूज्जनम एङ्घिनगरस्थाः सर्वे लोकाः कुर्वन्ति, अतत् के न ज्ञान्ति?
 XXXVI तस्माद् अतत्प्रतिद्वलं क्रेपि कथयितुं न शक्नुवन्ति, एति ज्ञात्वा युष्माभिः सुस्थिरत्वेन स्थातव्यम् अविविच्य किमपि
 कर्म न कर्त्तव्यञ्च।
 XXXVII यान् अेतान् मनुष्यान् युयमत्र समानयत ते मन्दिरेद्व्यापडारका युष्माकं देव्या निन्दकाश्च न भवन्ति।
 XXXVIII यद्दि कञ्चन प्रति दीमीत्रियस्य तस्य सहायानाञ्च कायिद् आपत्ति विधेते तर्हि प्रतिनिधिलोका विचारस्थानञ्च सन्ति,
 ते तत् स्थानं गत्वा उत्तरप्रत्युत्तरे कुर्वन्तु।
 XXXIX किन्तु युष्माकं कायिदपरर कथा यद्दि तिष्ठति तर्हि नियमितायां सभायां तस्या निष्पत्तिर्भविष्यति।
 XL किन्तुतस्य विरोधस्योत्तरं येन दातुं शक्नुम् अेतादृशस्य कस्यचित् कारणास्याभावाद् अद्यतनघटनाडेतो
 राजद्रोडिणामिवास्माकम् अभियोगो भविष्यतीति शङ्का विधेते।
 XLI एति कथयित्वा स सभास्थलोकान् विसृष्टवान्।

XX

I एत्थं कलहे निवृत्ते सति पौलः शिष्यगणाम् आह्वय विसर्जनं प्राप्य माकिदनियादेशं प्रस्थितवान्।
 II तेन स्थानेन गच्छन् तद्देशीयान् शिष्यान् बहूपदिश्य यूनानीयदेशम् उपस्थितवान्।
 III तत्र मासत्रयं स्थित्वा तस्मात् सुरियादेशं यातुम् उद्यतः, किन्तु यिडूदीयास्तं हन्तुं गुप्ता अतिष्ठन् तस्मात् स पुनरपि
 माकिदनियामार्गेण प्रत्यागन्तुं मर्तिं कृतवान्।
 IV बिरयानगरीयसोपात्रः शिष्वलीकीयारिस्तार्भसिकुन्दौ एब्बॉनगरीयगायतीमथियौ आशियादेशीयतुपिकत्रकिमौ य तेन
 सार्द्धं आशियादेशं यावद् गतवन्तः।
 V अते सर्वे उग्रसराः सन्तो उस्मान् अपेक्ष्य त्रोयानगरे स्थितवन्तः।
 VI डिण्वशुन्यपुपोत्सवदिने य गते सति वयं डिण्विपीनगरात् तोयपथेन गत्वा पञ्चभिर्दिनेस्त्रोयानगरम् उपस्थाप्य तत्र
 सप्तदिनान्यवातिष्ठाम।
 VII सप्ताहस्य प्रथमदिने पूपान् भंक्तु शिष्येषु मिलितेषु पौलः परदिने तस्मात् प्रस्थातुम् उद्यतः सन् तदह्नि प्रायेण क्षपाया
 यामद्वयं यावत् शिष्येभ्यो धर्मकथाम् अकथयत्।
 VIII उपरिस्थे यस्मिन् प्रकोष्ठे सभां कृत्वासन् तत्र बडवः प्रदीपाः प्राञ्जवलन्।
 IX उतुपनमा कश्चन युवा य वातायन उपविशन् घोरतरनिद्राग्रस्तो उभूत् तदा पौलेन बहुक्षणां कथायां प्रचारितायां निद्रामग्नः
 स तस्माद् उपरिस्थतुलीप्रकोष्ठाद् अपतत्, ततो लोकास्तं मृतकल्पं धृत्वोदतोवयन्।
 X ततः पौलोऽवरोह तस्य गात्रे पतित्वा तं कोडे निघाय कथितवान्, यूयं व्याकुला मा भूत नायं प्राणैर्वियुक्तः।
 XI पश्चात् स पुनश्चोपरि गत्वा पूपान् भंक्त्वा प्रभातं यावत् कथोपकथने कृत्वा प्रस्थितवान्।
 XII ते य तं श्रुवन्तं युवानं गृहीत्वा गत्वा परमाध्यायिता ज्ञाताः।
 XIII अनन्तरं वयं पोतेनाग्रसरा भूत्वास्मनगरम् उत्तीर्य पौलं गृहीतुं मतिम् अकुर्म यतः स तत्र पदभ्यां प्रजितुं मर्तिं कृत्वेति
 निरूपितवान्।
 XIV तस्मात् तत्रास्माभिः सार्द्धं तस्मिन् मिलिते सति वयं तं नीत्वा मितुलीन्युपद्वीपं प्रापतवन्तः।
 XV तस्मात् पोतं मोययित्वा परेऽहनि पोथोपद्वीपस्य सम्भुपं लब्धवन्तस्तस्माद् अेतेनाहा सामोपद्वीपं गत्वा पोतं लागयित्वा
 त्रोगुल्विये स्थित्वा परस्मिन् दिवसे ोमिलीतनगरम् उपातिष्ठाम।
 XVI यतः पौल आशियादेशे कालं यापयितुम् नाभिलषन् एङ्घिनगरं त्यक्त्वा यातुं मन्त्राणां स्थिरीकृतवान्; यस्माद् यद्दि साध्वं
 भवति तर्हि निरतारोत्सवस्य पञ्चाशत्तमदिने स यिडूशाभव्युपस्थातुं मर्तिं कृतवान्।
 XVII पौलो मिलीताद् एङ्घिषं प्रति लोकं प्रडित्य समाजस्य प्राथीनान् आहूयानीतवान्।
 XVIII तेषु तस्य समीपम् उपस्थितेषु स तेषु एभां कथां कथितवान्, अहम् आशियादेशे प्रथमगमनम् आरब्धाद्य यावद्
 युष्माकं सन्निधौ स्थित्वा सर्वसमये यथाचरितवान् तद् यूयं ज्ञानीथः।
 XIX कुलतः सर्वथा नम्रमनाः सन् बहुश्रुपातेन यिडूदीयानाम् कुमन्त्रणाज्जातानानापरीक्षाभिः प्रलोभः सेवामकरवां
 XX कामपि हितकथां न गोपायितवान् तां प्रयाय्य सप्रकाशं गृडे गृडे समुपदिश्येश्वरं प्रति मनः परावर्त्तनीयं प्रलोभो यीशुश्च
 विश्वसनीयं
 XXI यिडूदीयानाम् अन्यदेशीयलोकानाञ्च समीप अेतोदृशं साक्ष्यं ददामि।
 XXII पश्यत साम्प्रतम् आत्मनाकृष्टः सन् यिडूशालमनगरे यात्रां करोमि, तत्र माम्प्रति यद्दि घटिष्यते तान्यहं न ज्ञानमि;
 XXIII किन्तु मया बन्धनं क्लेशश्च भोक्तव्य एति पवित्र आत्मा नगरे नगरे प्रमाणां ददाति।
 XXIV तथापि तं क्लेशमहं तृणाय न मन्ये; ईश्वरस्यानुग्रहविषयकस्य सुसंवाद्यस्य प्रमाणां दातुं, प्रलोभो यीशोः सकाशाद् यस्याः
 सेवायाः भारं प्राणवं तं सेवां साधयितुं सानन्दं स्वमार्गं समापयितुञ्च निष्प्राणानपि प्रियान् न मन्ये।

XXV अधुना पश्यत येषां समीपेऽहम् ईश्वरीयराज्यस्य सुसंवादे प्रयार्थ्यं भ्रमणं कृतवान् अथादृशा यूयं मम वदनं पुनर्द्रष्टुं न प्राप्स्यथ ऐतदध्यक्षं ज्ञानामि।

XXVI युष्मत्सु अहम् ईश्वरस्य सर्वान् आदेशान् प्रकाशयितुं न न्यवर्तो

XXVII अहं सर्वेषां लोकानां रक्तपातदोषाद् यन्निर्दोष आसे तस्याद्य युष्मान् साक्षिणः करोमि।

XXVIII यूयं स्वेषु तथा यस्य प्रजस्याध्यक्षन् आत्मा युष्मान् विधाय न्ययुङ्क्त तत्सर्वस्मिन् सावधाना भवत, य समाजञ्च प्रभुं निर्जङ्गतमूल्येन क्रीतवान् तम् अवत,

XXIX यतो मया गमने कृतमेव दुर्जया वृका युष्माकं मध्यं प्रविश्य प्रजं प्रति निर्दयताम् आयरिष्यन्ति,

XXX युष्माकमेव मध्यादपि लोका उत्थाय शिष्यगणाम् अपहन्तुं विपरीतम् उपदेक्ष्यन्तीत्यहं ज्ञानामि।

XXXI एति हेतो र्युयं सचैतन्याः सन्तस्तिष्ठत, अहञ्च साश्रुपातः सन् वत्सरत्रयं यावद् द्विवानिषं प्रतिज्जन् ब्योधयितुं न न्यवर्तो तदपि स्मरत।

XXXII एदानीं हे भ्रातरौ युष्माकं निष्ठां ज्ञायितुं पवित्रीकृतलोकानां मध्येऽधिकारञ्च दातुं समर्थो य ईश्वरस्तस्यानुग्रहस्य यो वाद्यश्च तयोरुभयो र्युष्मान् समापयाम्।

XXXIII इत्यापि स्वार्णं त्रयं वस्त्रं वा प्रति मया लोभो न कृतः।

XXXIV किन्तु मम मत्सङ्घरलोकानाञ्चावश्यकव्ययाय मदीयमिदं करद्वयम् अश्राम्यद् ऐतद् यूयं ज्ञानीथ।

XXXV अनेन प्रकारेण ग्रहणं दानं भद्रमिति यद्वाक्यं प्रभु र्यीशुः कथितवान् तत् स्मरतुं दरिद्रलोकानामुपकारार्थं श्रमं कर्तुञ्च युष्माकम् उचितम् ऐतत्सर्वं युष्मानहम् उपदिष्टवान्।

XXXVI ऐतां कथां कथयित्वा स ज्ञानुनी पातयित्वा सर्वैः सह प्रार्थयत।

XXXVII तेन ते ऋन्तः।

XXXVIII पुनर् मम मुपं न द्रक्षथ विशेषत एषा या कथा तेनाकथि तत्कारणात् शोकं विलापञ्च कृत्वा कण्ठं धृत्वा युष्मितवन्तः। पश्चात् ते तं पोतं नीतवन्तः।

XXI

I तै र्विसृष्टाः सन्तो वयं पोतं बाहयित्वा ऋजुमार्गोण कोषम् उपद्वीपम् आगत्य परेऽहनि रोदियोपद्वीपम् आगच्छाम ततस्तस्मात् पातारायाम् उपातिष्माम्।

II तत्र द्वैनीकियादेशगामिनम् पोतमेकं प्राप्य तमारुह्य गतवन्तः।

III कुप्रोपद्वीपं दृष्ट्वा तं सव्यदिशि स्थापयित्वा सुरियादेशं गत्वा पोतस्थद्रव्याण्यवरोडयितुं सोरनगरे लागितवन्तः।

IV तत्र शिष्यगणस्य साक्षात्करणाय वयं तत्र सप्तदिनानि स्थितवन्तः पश्चात् पवित्रोत्सवना पौवं व्याहृन्त्वं त्विज्ञाशालमनगरं मा गमः।

V ततस्तेषु सप्तसु दिनेषु यापितेषु सत्सु वयं तस्मात् स्थानात् निजवर्त्मना गतवन्तः, तस्मात् ते सबावलवृद्धवनिता अस्माम्भिः सह नगरस्य परिसरपर्यन्तम् आगताः पश्चाद्द्वयं जलधितटे ज्ञानुपातं प्रार्थयामि।

VI ततः परस्परं विसृष्टाः सन्तो वयं पोतं गतास्ते तु स्वस्वगृहं प्रत्यागतवन्तः।

VII वयं सोरनगरात् नावा प्रस्थाप्य तल्लिमायिनगरम् उपातिष्माम तत्रास्माकं समुद्रीयमार्गस्थानतोऽभवत् तत्र भ्रातृगणं नमस्कृत्य दिनमेकं तैः सार्द्धम् उषतवन्तः।

VIII परे ऽहनि पौलस्तस्य सङ्गिनो वयञ्च प्रतिष्मामानाः कैसरियानगरम् आगत्य सुसंवाद्यप्रयारकानां सप्तजनानां द्विलिपनामन अेकस्य गृहं प्रविश्यावतिष्माम्।

IX तस्य यतसो दुहितरोऽनूढा भविष्यद्वादिन्य आसन्।

X तत्रास्मासु बहुदिनानि प्रोषितेषु यिडूदीयदेशाद् आगत्यागाभनामा भविष्यद्वादी समुपस्थितवान्।

XI सोस्माकं समीपमेत्य पौलस्य कटिबन्धनं गृहीत्वा निजहस्तापादान् बद्ध्वा भाषितवान् यस्येदं कटिबन्धनं तं यिडूदीयलौका यिज्ञाशालमनगर एत्थं बद्ध्वा भिन्नदेशीयानां करेषु समर्पयिष्यन्तीति वाक्यं पवित्र आत्मा कथयति।

XXI ऐतादृशीं कथां श्रुत्वा वयं तन्नगरवासिनो भ्रातरश्च यिज्ञाशालमं न यातुं पौवं व्यनयामि।

XXIII किन्तु स प्रत्यावाहीतु, यूयं किं कुरुथ? किं ऋन्तेन ममान्तःकरणं विदीर्णं करिष्यथ? प्रभो र्यीशो नभिन्तो निमित्तं यिज्ञाशालमि

बद्धो भवितुं केवल तन्न प्राणान् दातुमपि ससज्जोस्मि।

XIV तेनास्माकं कथायाम् अगृहीतायाम् ईश्वरस्य यथेच्छा तथैव भवत्वित्युक्त्वा वयं निरस्याम।

XV परेऽहनि पाथेयद्रव्याणि गृहीत्वा यिज्ञाशालमं प्रति यात्राम् अकुर्म।

XXI ततः कैसरियानगरनिवासिनः कतिपयाः शिष्या अस्माम्भिः सार्द्धम् एत्वा कृपीयेन म्नासन्नान्ना येन प्राचीनशिष्येन सार्द्धम् अस्माम्भि र्वस्तव्यं तस्य समीपम् अस्मान् नीतवन्तः।

XXVII अस्मासु यिज्ञाशालम्युपस्थितेषु तत्रस्थभ्रातृगणोऽस्मान् आह्लादेन गृहीतवान्।

XXVIII परस्मिन् द्विवसे पौलेऽस्माम्भिः सह याकूबो गृहं प्रविष्टे लोकप्राचीनाः सर्वे तत्र परिषदि संस्थिताः।

XXIX अनन्तरं स तान् नत्वा स्वीयप्रयारणं भिन्नदेशीयान् प्रतीश्वरो यानि कर्माणि साधितवान् तदीयां कथाम् अनुकृमात् कथितवान्।

XX एति श्रुत्वा ते प्रभुं धन्यं प्रोच्य वाक्यमिदम् अभाषन्त, हे भ्रात र्विडूदीयानां मध्ये बहुसहस्राणि लोका विव्वासिन आसते किन्तु ते सर्वे व्यवस्थाभतायारिण ऐतत् प्रत्यक्षं पश्यसि।

XXI शिष्यान् त्वक्छेदनाधारणं प्रतिषिध्य त्वं भिन्नदेशनिवासिनो यिडूदीयलोकान् भूसावाक्यम् अश्रद्धातुम् उपदिशसीति तैः श्रुतमस्ति।

XXII त्वमत्रागतोसीति वाचां समाकलयं जननिवडो मिलित्वावश्यमेवागमिष्यति; अतश्चेव किं करणीयम्? अत्र वयं मन्त्रयित्वा समुपायं त्वां वदामस्तं त्वमायत्र।

XXIII व्रतं कर्तुं कृतसङ्कल्पा येऽस्माकं यत्वारो मानवाः सन्ति

XXIV तान् गृहीत्वा तैः सडितः स्वं शुचिं कुरु तथा तेषां शिरोमुण्डने यो व्ययो भवति तं त्वं दैडि। तथा कृते त्वदीयायारे या जनश्रुति र्जायते सावीका किन्तु त्वं विधिं पालयन् व्यवस्थानुसारेणोवायरसीति ते भोत्सन्त।

XXV भिन्नदेशीयानां विस्त्रासिलोकानां निकटे वयं पत्रं लिभित्वेत्यं स्थिरीकृतवन्तः, देवप्रसादभोजनं रक्तं गलपीडनमारितप्राणिभोजनं व्यभियारश्चैतेभ्यः स्वरक्षणव्यतिरेकेण तेषामन्यविधिपालनं करणीयं न।
XXVI ततः पौलस्तान् मानुषानादाय परस्मिन् दिवसे तैः सड शुचि भूत्वा मन्दिरे गत्वा शीयकर्मणो दिनेषु सम्भूणेषु तेषाम् अडेकार्थं नैवेद्याद्युत्सर्गां भविष्यतीति ज्ञापितवान्।

XXVII तेषु सप्तसु दिनेषु समाप्तकल्पेषु आशियादेशनिवासिनो यिडूदीयास्तं मध्येमन्दिरे विवोक्य जननिवडस्य मनःसु कुप्रवृत्तिं जनयित्वा तं धृत्वा

XXVIII प्रोच्यैः प्रावोयन्, डे एस्त्रायेल्लोकाः सर्वे साडायं कुरुता यो मनुज एतेषां लोकानां मूसाव्यवस्थाया एतस्य स्थानस्थापि विपरीतं सर्वत्र सर्वान् शिक्षयति स एषः; विशेषतः स भिन्नदेशीयलोकान् मन्दिरेम् आनीय पवित्रस्थानमेतद् अपवित्रमकरोत्।

XXIX पूर्व तं मध्येनगरम् षड्दिग्धनगरीयं त्रिडिमं पौलेन सडितं दृष्टवन्त एतस्मात् पौलस्तं मन्दिरेमध्यम् आनयद् एत्यन्वमिमता।
XXX अतश्चेव सर्वस्मिन् नगरे कलडोत्पन्नत्वात् धावन्तो लोका आगत्य पौलं धृत्वा मन्दिरेस्य ऒडिराकृष्यानयन् तत्क्षणाद् द्वाराणि सर्वाणि य रुड्डानि।

XXXI तेषु तं ङन्तुमुद्यतेषु यिडूशावलमनगरे मडानुपद्रवो जात एति वाचायां सडस्रसेनापतेः कर्णोयरीभूतायां सत्यां स तत्क्षणात् सैन्यानि सेनापतिगणश्च गृहीत्वा जवेनागतवान्।

XXXII ततो लोकाः सेनागणोन सड सडस्रसेनापतिम् आगच्छन्तं दृष्ट्वा पौलताडनातो न्यवर्तन्त।
XXXIII स सडस्रसेनापतिः सन्निधावागम्य पौलं धृत्वा शृङ्गुभलद्वयेन ऒद्वम् आदिश्य तान् पृष्टवान् एष कः? किं कर्म यायं कृतवान्?

XXXIV ततो जनसमुडस्य कश्चिद् ऐकप्रकारं कश्चिद् अन्यप्रकारं वाक्यम् अरौत् स तत्र सत्यं ज्ञातुम् कलडकारणाद् अशकतः सन् तं दुर्गे नेतुम् आज्ञापयत्।

XXXV तेषु सोपानस्योपरि प्राप्तेषु लोकानां साडसकारणात् सेनागणः पौलमुक्तोव्य नीतवान्।
XXXVI ततः सर्वे लोकाः पश्चाद्गामिनः सन्त एनं दुरीकुरुतेति वाक्यम् उच्यैरवदन्।
XXXVII पौलस्य दुर्गानयनसमये स तस्मै सडस्रसेनापतये कथितवान्, भवतः पुरस्तात् कथां कथयितुं किम् अनुमन्यते? स तमपृच्छत् त्वं किं यूनानीयां भाषां जानासि?

XXXVIII यो मिसरीयो जनः पूर्व विरोधं कृत्वा यत्वारि सडस्राणि घातकान् सङ्गिनः कृत्वा विपिनं गतवान् त्वं किं सश्चेव न भवसि?

XXXIX तदा पौलोडकथयत् अडं किडिकियादेशस्य तार्षनगरीयो यिडूदीयो, नाडं सामान्यनगरीयो मानवः; अतश्चेव विनयेडडं लाकानां समक्षं कथां कथयितुं मामनुजानीध्व।

XL तेनानुज्ञातः पौलः सोपानोपरि तिष्ठन् ङस्तेनेङ्गितं कृतवान्, तस्मात् सर्वे सुस्थिरा अबलन्। तदा पौल एव्रीयभाषया कथयितुम् आरभत,

XXII

I डे पितृगणाः, डे भ्रातृगणाः, एडानीं मम निवेदने समवधत्।

II तदा स एव्रीयभाषया कथां कथयतीति श्रुत्वा सर्वे लोका अतीव निःशब्दा सन्तोऽतिष्ठन्।

III पश्चात् सोडकथयद् अडं यिडूदीय एति निश्रयः किडिकियादेशस्य तार्षनगरे मम जन्मभूमिः, एतन्नगरीयस्य गमिलीयेलनान्नोडध्यापकस्य शिष्यो भूत्वा पूर्वपुरुषाणां विधिव्यवस्थानुसारेण सम्भूणेषु शिक्तिोऽभवम् एडानीन्तना यूयं यादृशा भवथ तादृशोऽडमपीश्वरसेवायाम् उद्योगी जातः।

IV मतमेतद् द्विष्ट्वा तद्ग्राडिनारीपुरुषान् कारायां ऒद्वत्वा तेषां प्राणनाशपर्यन्तां विषकताम् अकरवम्।

V मडयाजकः सभासदः प्राचीनलोकान् ममैतस्याः कथायाः प्रमाणं दातुं शक्नुवन्ति, यस्मात् तेषां समीपाद् एम्पेकनगरनिवासिभ्रातृगणार्थम् आज्ञापत्राणि गृहीत्वा ये तत्र स्थितास्तान् दृष्टयितुं यिडूशावलमम् आनयनार्थं एम्पेकनगरे गतोस्मि।

VI किन्तु गच्छन् तन्नगरस्य समीपं प्राप्तवान् तदा द्वितीयप्रडरवेलायां सत्याम् अकरमाद् गगणान्निर्गत्य मडती दीप्ति र्मम यतुर्दिशि प्रकाशितवती।

VII ततो मयि भूमौ पतिते सति, डे शौल डे शौल कुतो मां ताडयसि? माम्प्रति भाषित एतादृश एको रवोपि मया श्रुतः।

VIII तदाडं प्रत्यवदं, डे प्रभे को भवान्? ततः सोडवादीत् यं त्वं ताडयसि स नासरतीयो यीशुरडं।

IX मम सङ्गिनो लोकार्तां दीप्तिं दृष्ट्वा भियं प्राप्ताः, किन्तु माम्प्रत्युदितं तद्वाक्यं ते नावुधन्त।

X ततः परं पृष्टवानडं, डे प्रभो मया किं कर्तव्यं? ततः प्रभुरकथयत्, उत्याय एम्पेकनगरे याडि त्वया यद्यत् कर्तव्यं निरूपितमास्ते तत् तत्र त्वं ज्ञापयिष्यसे।

XI अनन्तरं तस्याः भरतरदीपतेः कारणात् किमपि न दृष्ट्वा सङ्गिगणोन धृतडस्तः सन् एम्पेकनगरे प्रजितवान्।

XX तन्नगरनिवासिनां सर्वेषां यिडूदीयानां मान्यो व्यवस्थानुसारेण भक्तश्च ङनानीयनामा मानव ऐको

XXIII मम सन्निधिम् अत्य तिष्ठन् अकथयत्, डे भ्रातः शौल सुदृष्टि र्भव तस्मिन् एडरेडडं सम्यक् तं दृष्टवान्।

XIV ततः स मह्यं कथितवान् यथा त्वम् ईश्वरस्याभिप्रायं वेत्सि तस्य शुद्धसत्त्वजनस्य दर्शनं प्राप्य तस्य श्रीमुपस्य वाक्यं शृणोषि तन्निमित्तम् अस्माकं पूर्वपुरुषाणाम् ईश्वरस्त्वां मनोनीतं कृतवान्।

XV यतो यद्यद् अद्राक्षीरश्रीषीश्च सर्वेषां मानवानां समीपे त्वं तेषां साक्षी भविष्यसि।

XVI अतएव कुतो विलम्बसे? प्रभो नमिना प्रार्थ्यं निजपापप्रक्षालनार्थं मञ्जुनाय समुत्तिष्ठ।

XVII ततः परं यिज्ञास्यन्नगरं प्रत्यागत्य मन्दिरेऽहम् अकदा प्रार्थये, तस्मिन् समयेऽहम् अभिभूतः सन् प्रभूं साक्षात् पश्यन्,

XVIII त्वं त्वरया यिज्ञास्यन्नगरं प्रतिष्ठस्य यतो लोकामयि तव साक्ष्यं न ग्राह्यन्ति, माम्प्रत्युदितं तस्येदं वाक्यम् अश्रीषम्।

XIX ततोऽहं प्रत्यवादिषम् ङे प्रभो प्रतिभोजनभवनं त्वयि विश्वासिनो लोकान् बद्ध्वा प्रहृतवान्,

XX तथा तव साक्षिणः स्तिज्ञानस्य रक्तपातनसमये तस्य विनाशं सम्मन्य सन्निधौ तिष्ठन् ङन्तृलोकानां वासांसि रक्षितवान्, अतत् ते विदुः।

XXI ततः सोऽकथयत् प्रतिष्ठस्व त्वां दूरस्थभिन्नदेशीयानां समीपं प्रेषयिष्ये।

XXII तदा लोका अतोवत्पर्यन्तां तदीयां कथां श्रुत्वा प्रोर्यैरकथयन्, अेनं भूमिपुत्रं दूरीकुरुत, अेतादृशजनस्य ज्ञवनं नोयितम्।

XXIII एत्युर्यैः कथयित्वा वसनानि परित्यज्य गगणं प्रति धूलिरक्षिपन्

XXIV ततः सङ्ग्रसेनापतिः पौलं दुर्गाभ्यन्तरं नेतुं समादिशत् अेतस्य प्रतिकूलाः सन्तो लोकाः किन्निमित्तम् अेतावदुर्यैःस्वरम् अकुर्वन्, अेतद् वेतुं तं कशया प्रहृत्य तस्य परीक्षां कर्तुमादिशत्।

XXV पदातयश्चर्मनिर्मितरज्जुमिस्तस्य बन्धनं कर्तुमुद्यतास्तास्तदानीं पौलः सम्मुपस्थितं शतसेनापतिम् उक्तवान् इडाज्ञायाम् अप्राप्तयां किं रोमिलोकं प्रहर्तुं युष्माकम् अधिकास्तिति?

XXVI अेनां कथां श्रुत्वा स सङ्ग्रसेनापतेः सन्निधिं गत्वा तां वार्तामिवदत् स रोमिलोक अेतस्मात् सावधानः सन् कर्म कुरु।

XXVII तस्मात् सङ्ग्रसेनापति गत्वा तमप्राक्षीत् त्वं किं रोमिलोकः? एति मां ब्रूहि सोऽकथयत् सत्यम्।

XXVIII ततः सङ्ग्रसेनापतिः कथितवान् बहुद्रुविषां दत्त्वाऽहं तत् पौरसभ्यं प्राप्तवान्; किन्तु पौलः कथितवान् अहं जनुना तत् प्राप्नोऽस्मि।

XXIX एतथं सति ये प्रदारेण तं परीक्षितुं समुद्यता आसन् ते तस्य समीपात् प्रातिष्ठन्तः सङ्ग्रसेनापतिस्तं रोमिलोकं विज्ञाय स्वयं यत् तस्य बन्धनम् अकार्षीत् तत्कारणं अदिभेत्।

XXX यिद्धृतीयलोकाः पौलं कुतोऽपवदन्ते तस्य वृत्तान्तं ज्ञातुं वाग्धन् सङ्ग्रसेनापतिः परेऽहनि पौलं बन्धनात् मोययित्वा प्रधानयाजकान् महासभायाः सर्वलोकान् समुपस्थातुम् आदिश्य तेषां सन्निधौ पौलम् अवरोह्य स्थापितवान्।

XXIII

I सभासदूलोकान् प्रति पौलोऽनन्यदृष्टया पश्यन् अकथयत्, ङे भ्रातृगणान् अद्य यावत् सरलेन सर्वान्तःकरणेनेश्वरस्य साक्षाद् आचरामि।

II अनेन ङनानीयनामा महायाजकस्तं कपोले यपेरेनाङ्गुं समीपस्थलोकान् आदिष्टवान्।

III तदा पौलस्तमवदत्, ङे बहिष्परिष्कृत, ईश्वरस्त्वां प्रहर्तुम् उद्यतोस्ति, यतो व्यवस्थानुसारेण विचारयितुम् उपविश्य व्यवस्थां लक्षित्वा मां प्रहर्तुम् आज्ञापयसि।

IV ततो निकटस्था लोका अकथयन्, त्वं किम् ईश्वरस्य महायाजकं निन्दसि?

V ततः पौलः प्रतिभाषितवान् ङे भ्रातृगणान् महायाजक अेष एति न बुद्धं मया तदन्यस्य स्वलोकानाम् अधिपतिं प्रति दुर्व्याक्यं मा कथय, अेतादृशी लिपिरस्ति।

VI अनन्तरं पौलस्तेषाम् अर्द्धं सिद्धूलोका अर्द्धं किंशिलोका एति दृष्ट्वा प्रोर्यैः सभास्थलोकान् अवदत् ङे भ्रातृगणान् अहं किंशिमतावलम्बी किंशिनः सत्नान्श्च, मृतलोकानाम् उत्थाने प्रत्याशाकरणाद् अहमपवादितीस्मि।

VII एति कथायां कथितायां किंशिसिद्धूलोकाः परस्परं भिन्नवाक्यत्वात् सभाया मध्ये द्वौ संघौ ज्ञातौ।

VIII यतः सिद्धूलोका उत्थानं स्वर्गायिदृता आत्मान्श्च सर्वेषाम् अेतेषां कमपि न मन्यन्ते, किन्तु किंशिनः सर्वम् अङ्गीकुर्वन्ति।

IX ततः परस्परम् अतिशयकोलाहले समुपस्थिते किंशिनां पक्षीयाः सभास्था अध्यापकाः प्रतिपक्षा उत्तिष्ठन्तो उकथयन्, अेतस्य मानवस्य कमपि दोषं न पश्यामः; यदि कश्चिद् आत्मा वा कश्चिद् दूत अेनं प्रत्यादिशत् तर्हि वयम् ईश्वरस्य प्रातिकूल्येन न योत्स्यामः।

X तस्माद् अतीव भिन्नवाक्यत्वे सति ते पौलं ज्ञातुं अहं करिष्यन्तीत्याशङ्क्या सङ्ग्रसेनापतिः सेनागणं तत्स्थानं यातुं सभातो बलात् पौलं धृत्वा दुर्गं नेतञ्चाज्ञापयत्।

XI शत्रो प्रभुस्तस्य समीपे तिष्ठन् कथितवान् ङे पौल निर्भयो भव यथा यिज्ञास्यन्नगरं मयि साक्ष्यं दत्तवान् तथा रोमानगरेपि त्वया दातव्यम्।

XX द्विने समुपस्थिते सति किञ्चिन्तो यिद्धृतीयलोका अेकमन्त्रणाः सन्तः पौलं न ङत्वा भोजनपाने करिष्याम एति शपथेन स्वान् अबध्नन्।

XIII यत्वारिशज्जनेभ्योऽघिका लोका एति पणाम् अकुर्वन्।

XIV ते महायाजकानां प्राथीनलोकानाञ्च समीपं गत्वा कथयन्, वयं पौलं न ङत्वा किमपि न भोक्ष्यामहे दृष्टेनानेन शपथेन बद्ध्वा अबवाम।

XV अतएव साम्प्रतं सभासदूलोकैः सह वयं तस्मिन् कश्चिद् विशेषविचारं करिष्यामस्तदर्थं भवान् श्वो ङस्माकं समीपं तम् आनयत्विति सङ्ग्रसेनापतये निवेदनं कुरुत तेन युष्माकं समीपं उपस्थितेः पूर्व वयं तं ङन्तु सञ्चिष्याम।

XVI तदा पौलस्य भागिनेयस्तेषामिति मन्त्रणां विज्ञाय दुर्गं गत्वा तां वार्तां पौलम् उक्तवान्।

XVII तस्मात् पौल अेकं शतसेनापतिम् आड्य वक्तृमिदम् भाषितवान् सडस्रसेनापतेः समीपेऽस्य युवमनुष्यस्य किञ्चिन्निवेदनम् आस्ते, तस्मात् तस्माद्विधम् अेनं नया

XXVIII ततः स तमादाय सडस्रसेनापतेः समीपम् उपस्थाय कथितवान्, भवतः समीपेऽस्य किमपि निवेदनमास्ते तस्मात् बन्दिः पौलो मामाड्य भवतः समीपम् अेनम् आनेतुं प्रार्थितवान्

XIX तदा सडस्रसेनापतिस्तस्य डस्तं धृत्वा निर्जनस्थानं नीत्वा पृष्ठवान् तव किं निवेदनं? तत् कथया

XX ततः सोकथयत्, यिडूदीयलोकाः पौले कमपि विशेषविचारं एवं कृत्वा तं सभां नेतुं भवतः समीपे निवेदयितुं अमन्त्रयन्

XXI किन्तु भवता तन्न स्वीकर्त्तव्यं यतस्तेषां मध्येवर्तिनश्चात्वारिशतशतसंख्येभ्योऽधिकलोका अेकमन्त्रणा भूत्वा पौलं न डत्वा भोजनं पानञ्च न करिष्यामि एति शपथेन बद्धः सन्तो धातका एव सञ्जिज्ञता एदानीं केवलं भवतोऽनुमतिम् अपेक्षन्तो

XXII यामिमां कथां त्वं निवेदितवान् तां कस्मैयिदपि मा कथयेत्युक्त्वा सडस्रसेनापतिस्तं युवानं विसृष्टवान्

XXIII अनन्तरं सडस्रसेनापति द्वौ शतसेनापती आडूयेदम् आदिशत्, युवां रात्रौ प्रडस्रैकावशिष्टायां सत्यां डैसरियानगरं यातुं पदातिसैन्यानां द्वे शते घोटकारिडसैन्यानां सप्ततिं शक्तिधारिसैन्यानां द्वे शते य जनान् सञ्जिज्ञतान् कुरुत

XXIV पौलम् आरोडयितुं डीलिक्साधिपतेः समीपं निर्व्विधं नेतुञ्च वाडनानि समुपस्थापयतां

XXV अपरं स पत्रं लिखित्वा दत्तवान् तद्विहितमेतत्

XXVI मडामडिमश्रीयुक्तडीलिक्साधिपतये कवीडियलुषियस्य नमस्कारः

XXVII यिडूदीयलोकाः पूर्व्वम् अेनं मानवं धृत्वा स्वडस्तैर्ननुम् उधेता अेतस्मिन्नन्तरे ससैन्योडं तत्रोपस्थाय अेष जनो रोमीय एति विज्ञाय तं रक्षितवान्

XXVIII किञ्चिन्मिंतं ते तमपवदन्ते तज्ज्ञातुं तेषां सभां तमानायितवान्

XXIX ततस्तेषां व्यवस्थया विरुद्धया कथायन कथया सोऽपवादितोऽभवत्, किन्तु स शृङ्गुभलबन्धनाडो वा प्राणनाशाडो भवतीदृशः कोप्यपराधो मयास्य न दृष्टः

XXX तथापि मनुष्यस्यास्य वधार्थं यिडूदीया धातकाएव सञ्जिज्ञता अेतानां वार्तां श्रुत्वा तत्क्षणात् तव समीपमेनं प्रेषितवान् अस्यापवादकांश्च तव समीपं गत्वापवदितुम् आज्ञापयम् भवतः कुशलं भूयात्

XXXI सैन्यगण आज्ञानुसारेण पौलं गडूडित्वा तस्यां रज्ज्याम् आन्तिपात्रिनगरम् आनयत्

XXXII परेऽडलिन तेन सड यातुं घोटकारिडसैन्यगणं स्थापयित्वा परावृत्य दुर्गं गतवान्

XXXIII ततः परे घोटकारिडसैन्यगणः डैसरियानगरम् उपस्थाय तत्पत्रम् अधिपतेः करे समर्प्य तस्य समीपे पौलम् उपस्थापितवान्

XXXIV तदाधिपतिस्तत्पत्रं पठित्वा पृष्ठवान् अेष किमदृशेयी जेनः? स किडिकियाप्रदृशेयी अेको जेन एति ज्ञात्वा कथितवान्,

XXXV तवापवादकगण आगते तव कथां श्रोच्यामि डेरोद्राजगूडं तं स्थापयितुम् आदिष्टवान्

XXIV

I पञ्चस्यो डिनेभ्यः परे डनानीयनामा मडयाजकोऽधिपतेः समक्षं पौलस्य प्रातिद्वेष्येन निवेदयितुं तर्तुल्लनामानं कञ्चन वक्तारं प्रायीनजनांश्च सङ्गिनः कृत्वा डैसरियानगरम् आगच्छत्

II ततः पौले समानीते सति तर्तुल्लस्तस्यापवादकथां कथयितुम् आरभत डे मडामडिमडीलिक्ख भवतो वयम् अतिनिर्व्विधं कालं यापयामो भवतः परिणामदृशितया अेतदृशेयीनां बडुनि भङ्गवानि घटितानि,

III एति डेतो र्वथमतिकृतज्ञाः सन्तः सर्व्वत्र सर्व्वदा भवतो गुणान् गायामः

IV किन्तु बडुलिः कथामि भवन्तं येन न विरञ्जयामि तस्माद् विनये भवान् अनुकम्प्य मदल्पकथां शृणोतु

V अेष मडामारीस्वडुपो नासरतीयमतआडिसंधातस्य मुष्यो भूत्वा सर्व्वदेशेषु सर्व्वेषां यिडूदीयानां राजद्रोडायरणप्रवृत्तिं जेनयतीत्यस्माभिर्निश्चितं

VI स मन्दिरेमपि अशुचि कर्त्तुं अेषितवान्; एति कारणाद् वयम् अेनं धृत्वा स्वव्यवस्थानुसारेण विचारयितुं प्रावर्त्तमडिः

VII किन्तु लुषियः सडस्रसेनापतिरागत्य बलाद् अस्माकं करेभ्य अेनं गडूडित्वा

VIII अेतस्यापवादकान् भवतः समीपम् आगन्तुम् आज्ञापयत् वयं यस्मिन् तमपवादामो भवता पदपवादकथायां विचारितायां सत्यां सर्व्वं वृत्तान्तं वेदितुं शक्यते

IX ततो यिडूदीया अपि स्वीकृत्य कथितवन्त अेषा कथा प्रमाणम्

X अधिपतो कथां कथयितुं पौलं प्रतीज्जितं कृतवति स कथितवान् भवान् बडुन् वत्सरान् यावद् अेतदृशस्य शासनं करोतीति विज्ञाय प्रत्युत्तरे दातुम् अक्षोभोऽभवत्

XI अथ केवलं दादृश डिनानि यातानि, अडम् आराधनां कर्त्तुं यिडूशालमनगरं गतवान् अेषा कथा भवता ज्ञातुं शक्यते;

XII किन्त्वित्ते मां मध्येमन्दिरे केनापि सड वितण्डां कुर्व्वन्तं कुत्रापि भोजनभवने नगरे वा लोकां कुप्रवृत्तिं जेनयन्तुं न दृष्टवन्तः

XIII एदानीं यस्मिन् यस्मिन् माम् अपवदन्ते तस्य किमपि प्रमाणं दातुं न शक्नुवन्ति

XIV किन्तु भविष्यद्राक्यग्रन्थे व्यवस्थाग्रन्थे य या कथा लिखितास्ते तासु सर्व्वसु विश्वस्य यन्मतम् एमे विधर्मं जेनन्ति तन्मतानुसारेण सड निजपितृपुरुषाणाम् ईश्वरम् आराधयामीत्यडं भवतः समक्षम् अङ्गीकरोमि

XV धार्मिकाणाम् अधार्मिकाणाम् प्रमीतलोकानामेवोत्थानं भविष्यतीति कथामिमे स्वीकुर्व्वन्ति तथाडमपि तस्मिन् ईश्वरे प्रत्याशां करोमि;

XVI ईश्वरस्य मानवानाञ्च समीपे यथा निर्दोषो भवामि तदर्थं सततं यत्नवान् अस्मि

XVII बडुषु वत्सरेषु गतेषु स्वदृशेयीलोकानां निमित्तं दानीयद्रव्याणि नैवेदानि य समादाय पुनरागमनं कृतवान्

XVIII ततोडं शुचि र्भूत्वा लोकानां समागमं कलडं वा न कारितवान् तथाप्याशियादृशेयीयाः कियन्तो यिडूदीयलोका मध्येमन्दिरे मां धृतवन्तः

XIX ममोपरि यद्दि कायिदपवाद्दकथास्ति तर्हि भवतः समीपम् उपस्थाय तेषामेव साक्ष्यदानम् उचितम्।
 XX नोयेत् पूर्वं मडासभास्थानां लोकानां सन्निधौ मम दण्डायमानत्वसमये, अहमद्य मृतानामुत्थाने युष्मानि विचारितोस्मि,
 XXI तेषां मध्ये तिष्ठन्नरं यामिमां कथामुच्यैः स्वरेण कथितवान् तदन्यो मम कीपि द्रोषोऽलभ्यत न वेति वरम् अते समुपस्थितलोका वदन्तु।
 XXII तदा डीलिक्ख अतं कथां श्रुत्वा तन्मतस्य विशेषवृत्तान्तं विज्ञातुं विचारं स्थगितं कृत्वा कथितवान् लुषिये सडन्नसेनापतौ समायाते सति युष्माकं विचारम् अहं निष्पादयिष्यामि।
 XXIII अनन्तरं बन्धनं विना पौलं रक्षितुं तस्य सेवनाय साक्षात्करणाय वा तदीयात्मीयबन्धुजानान् न वारयितुञ्च शमसेनापतिम् आदिष्टवान्।
 XXIV अल्पदिनात् परं डीलिक्खोऽधिपति द्रुषिल्लानाम्ना यिड्डीयया स्वभार्यया सडागत्य पौलमाडूय तस्य मुभात् प्रीष्टधर्मस्य वृत्तान्तम् अश्रीषीत्।
 XXV पौलेन न्यायस्य परिमितलोगतस्य यरमविचारस्य य कथायां कथितायां सत्यां डीलिक्खः कम्मानः सन् व्याडरद् एधानीं याडि, अहम् अवकाशं प्राप्य त्वाम् आडूस्यामि।
 XXVI मुक्तिप्रार्थयर्षं पौलेन महं मुद्राद्व्यास्यते एति पत्याशां कृत्वा स पुनः पुनस्तमाडूय तेन साकं कथोपकथनं कृतवान्।
 XXVII किन्तु वत्सरद्वयात् परं पकिंयडीष्ट डालिक्खस्य पदं प्राप्ते सति डीलिक्खो यिड्डीयान् सन्तुष्टान् यिकीर्षन् पौलं बद्धं संस्थाप्य गतवान्।

XXV

I अनन्तरं डीष्टो निजराज्यम् आगत्य दिनत्रयात् परं डैसरियातो यिडूशालमनगरम् आगतम्।
 II तदा मडायाज्जको यिड्डीयानां प्रधानलोकाश्च तस्य समक्षं पौलम् अपावदन्त।
 III भवान् तं यिडूशालमम आनेतुम् आज्ञापयत्विति विनीय ते तस्माद् अनुग्रहं वाञ्छितवन्तः।
 IV यतः पथिमध्ये गोपनेन पौलं डन्तुं तैर्घातका नियुक्ताः। डीष्ट उत्तरं दत्तवान् पौलः डैसरियायां स्थास्यति पुनरव्यदिनात् परम् अहं तत्र थास्यामि।
 V ततस्तस्य मानुषस्य यद्दि कश्चिद् अपराधस्तिष्ठति तर्हि युष्माकं ये शङ्कुवन्ति ते मया सड तत्र गत्वा तमपवदन्तु स अतं कथां कथितवान्।
 VI दशदिवसेभ्योऽधिकं विलम्ब्य डीष्टस्तस्मात् डैसरियानगरं गत्वा परस्मिन् दिवसे विचारासन उपदिश्य पौलम् आनेतुम् आज्ञापयत्।
 VII पौले समुपस्थिते सति यिडूशालमनगराद् आगता यिड्डीयलोकास्तं यतुर्दिशि संवेष्ट्य तस्य विरुद्धं बडून् मडादोषान् उत्यापितवन्तः किन्तु तेषां किमपि प्रमाणं दातुं न शङ्कुवन्तः।
 VIII ततः पौलः स्वस्मिन् उत्तरमिदम् उदितवान्, यिड्डीयानां व्यवस्थाया मन्दिरेस्य डैसरस्य वा प्रतिकूलं किमपि कर्म नाहं कृतवान्।
 IX किन्तु डीष्टो यिड्डीयान् सन्तुष्टान् कर्तुम् अन्विलषन् पौलम् अभाषत त्वं किं यिडूशालं गत्वास्मिन् अन्वियोगे मम साक्षाद् विचारितो भविष्यसि?
 X ततः पौल उत्तरं प्रोक्तवान्, यत्र मम विचारो भवितुं योग्यः डैसरस्य तत्र विचारासन अवे समुपस्थितोस्मि; अहं यिड्डीयानां कामपि ङानि नाकार्षम् एति भवान् यथार्थतो विज्णान्ति।
 XI कञ्चिदपराधं किञ्चन वधाहं कर्म वा यद्यहम् अकरिष्यं तर्हि प्राणान्दनदण्डमपि भोक्तुम् उद्यतोऽभविष्यं, किन्तु ते मम समपवाहं कुर्वन्ति स यद्दि क्वचित्मात्रो भवति तर्हि तेषां कश्येभु मां समर्पयितुं कस्याप्यधिकारो नास्ति, डैसरस्य निकटे मम विचारो भवतु।
 XII तदा डीष्टो मन्त्रिभिः सार्द्धं संमन्त्र्य पौलाय कथितवान्, डैसरस्य निकटे किं तव विचारो भविष्यति? डैसरस्य समीपं गमिष्यसि।
 XIII क्रियद्दिनेभ्यः परम् आग्रिप्पराजा बार्णाकी य डीष्टं साक्षात् कर्तुं डैसरियानगरम् आगतवन्तौ।
 XIV तदा तौ बडुदिनानि तत्र स्थितौ ततः डीष्टस्तं राजानं पौलस्य कथां विज्ञाप्य कथयितुम् आरभत पौलनामानम् अकं बन्दि डीलिक्खो बद्धं संस्थाप्य गतवान्।
 XV यिडूशालमि मम स्थितिकाले मडायाज्जको यिड्डीयानां प्राचीनलोकाश्च तम् अपोद्ये तम्प्रति दण्डाज्ञां प्रार्थयन्त।
 XVI ततोऽहम् एन्वुत्तरम् अवहं यावद् अपोदितो ञनः स्वापवाहकान् साक्षात् कृत्वा स्वस्मिन् योऽपराध आरोपितस्तस्य प्रत्युत्तरं दातुं सुयोगं न प्राप्नोति, तावत्कालं कस्यापि मानुषस्य प्राणनाशाज्ञापनं रोमिलोकानां रीति र्नीडि।
 XVII ततस्तेष्वत्रागेतेषु परस्मिन् दिवसेऽहम् अविलम्बं विचारासन उपविश्य तं मानुषम् आनेतुम् आज्ञापयम्।
 XVIII तदनन्तरं तस्यापवाहका उपस्थाय यादृशम् अहं चिन्तितवान् तादृशं कञ्चन मडापवाहं नीत्याप्य।
 XIX स्वेषां मते तथा पौलो यं सञ्जुव वदति तस्मिन् यीशुनामनि मृतञ्जेने य तस्य विरुद्धं कथितवन्तः।
 XX ततोऽहं तादृग्विचारे संशयानः सन् कथितवान् त्वं यिडूशालमं गत्वा किं तत्र विचारितो भवितुम् इच्छसि?
 XXI तदा पौलो मडाराजस्य निकटे विचारितो भवितुं प्रार्थयत, तस्माद् यावत्कालं तं डैसरस्य समीपं प्रेषयितुं न शङ्कोमि तावत्कालं तमत्र स्थापयितुम् आदिष्टवान्।
 XXII तत आग्रिप्पः डीष्टम् उक्तवान्, अहमपि तस्य मानुषस्य कथां श्रोतुम् अन्विलषामि तदा डीष्टो व्याडरत् श्वस्तदीयां कथां त्वं श्रोष्यसि।
 XXIII परस्मिन् दिवसे आग्रिप्पो बार्णाकी य मडासमागमं कृत्वा प्रधानवाङ्मिनीपतिभिर्नगरस्थप्रधानलोकैश्च सड मिलित्वा राजगृहमागत्य समुपस्थितौ तदा डीष्टस्याज्ञया पौल आनीतोऽभवत्।

XXIV तदा ड्रीषः कथितवान् डे राजन् आग्रिप्प डे उपस्थिताः सर्वे लोका यिज्ञशालमनगरे यिडूदीयलोकसमूडो यस्मिन् मानुषे मम समीपे निवेदनं कृत्वा प्रोर्यैः कथामिमां कथितवान् पुनरल्पकालमपि तस्य श्रुवनं नोयितं तमेतं मानुषं पश्यता

XXV किन्त्वेष ज्ञनः प्राणनाशडं किमपि कर्म न कृतवान् एत्यजानां तथापि स महाराजस्य सन्निधौ विचारितो भवितुं प्रार्थयत तस्मात् तस्य समीपं तं प्रेषयितुं मतिमकडवम्।

XXVI किन्तु श्रीयुक्तस्य समीपम् अेतस्मिन् किं लेपनीयम् एत्यस्य कस्ययिन् निर्णयस्य न ज्ञातत्वाद् अेतस्य विचारे सति यथाडं लेपितुं किञ्चन निश्चितं प्राप्नोमि तदर्थं युष्माकं समक्षं विशेषतो डे आग्रिप्पराज भवतः समक्षम् अेतम् आनये

XXVII यतो बन्दिप्रेषणसमये तस्याभियोगस्य किञ्चिदलेपनम् अडम् अयुक्तं ज्ञानामि।

XXVI

I तत आग्रिप्पः पौलम् अवादीत्, निजां कथां कथयितुं तुभ्यम् अनुमतिं दीयते। तस्मात् पौलः करं प्रसार्य स्वस्मिन् उत्तरम् अवादीत्।

II डे आग्रिप्पराज यत्कारणाडडं यिडूदीयैरपवादिताः डलवं तस्य वृत्तान्तम् अथ भवतः साक्षात् निवेदयितुमनुमतोडम् एडं स्वीयं परमं भाग्यं मन्ये;

III यतो यिडूदीयलोकानां मध्ये या या रीतिः सूक्ष्मविचारश्च सन्ति तेषु भवान् विज्ञातमः; अतयेव प्रार्थये वैर्यमवलम्ब्य मम निवेदनं शृणोतु।

IV अडं यिज्ञशालमनगरे स्वदेशीयलोकानां मध्ये तिष्ठन् आ यौवनकालाद् यद्रूपम् आयरितवान् तद् यिडूदीयलोकाः सर्वे विदन्ति।

V अस्माकं सर्वेभ्यः शुद्धतमं यत् किञ्चिदयमंतं तदवलम्बी भूत्वाडं कालं यापितवान् ये ज्ञना आ बाल्यकालान् मां ज्ञानन्ति ते अेतादृशं साक्ष्यं यदि ददाति तर्हि दातुं शक्नुवन्ति।

VI किन्तु डे आग्रिप्पराज एश्वरोडस्माकं पूर्वपुरुषाणां निकटे यद् अङ्गीकृतवान् तस्य प्रत्याशाडेतोरडम् एडानीं विचारस्थाने दृशयमानोस्मि।

VII तस्याङ्गीकारस्य कुलं प्राप्नुम् अस्माकं द्वादशवंशा दिवानिशं महायत्नाद् एश्वरसेवनं कृत्वा यां प्रत्याशां कुर्वन्ति तस्याः प्रत्याशाया डेतोरडं यिडूदीयैरपवादिताडभवम्।

VIII एश्वरो मृतान् उत्थापयिष्यतीति वाक्यं युष्माकं निकटेडसम्भवं कृतो भवेत्?

IX नासरतीययीशो नमो विरुद्धं नानाप्रकारप्रतिकूलायरणम् एयितम् एत्यडं मनसि यथार्थं विज्ञाय

X यिज्ञशालमनगरे तदकरं कुलतः प्रधानयाजकस्य निकटात् क्षमतां प्राप्य बडून् पवित्रलोकान् कारायां अड्ववान् विशेषतस्तेषां डननसमये तेषां विरुद्धां निजां सम्मतिं प्रकाशितवान्।

XI वारं वारं भजनभवनेषु तेभ्यो दृष्टं प्रदत्तवान् बलात् तं धर्मं निन्दयितवाञ्च पुनश्च तान् प्रति महाकोधाद् उन्मत्तः सन् विदेशीयनगराणि यावत् तान् ताडितवान्।

XXII एत्यं प्रधानयाजकस्य समीपात् शक्तिम् आज्ञापत्रञ्च लब्ध्वा दम्भेकनगरं गतवान्।

XXIII तदाडं डे राजन् मार्गमध्ये मध्याह्नाकमे म मदीयसङ्गिनां लोकानाञ्च यतसृषु दिक्षु गगणात् प्रकाशमानां भास्करतोपि तेजस्वतीं दीप्तिं दृष्टवान्।

XIV तस्माद् अस्मासु सर्वेषु भूमौ पतितेषु सत्सु डे शौल डै शौल कुतो मां ताडयसि? कष्टकानां मुषे पादाडननं तव दुःसाध्यम् एध्रीयभाषया गदित अेतादृश अेकः शब्दो मया श्रुतः।

XV तदाडं पृष्टवान् डे प्रभो को भवान्? ततः स कथितवान् यं यीशुं त्वं ताडयसि सोडं.

XVI किन्तु समुत्तिष्ठ त्वं यद् दृष्टवान् एतः पुनश्च यद्यत् त्वां दर्शयिष्यामि तेषां सर्वेषां कार्याणां त्वां साक्षिणं मम सेवकञ्च कर्तुम् दर्शनम् अदाम्।

XXVII विशेषतो यिडूदीयलोकेभ्यो भिन्नजातीयेभ्यश्च त्वां मनोनीतं कृत्वा तेषां यथा पापमोयनं भवति

XXVIII यथा ते मयि विश्वस्य पवित्रीकृतानां मध्ये भागं प्राप्नुवन्ति तदभिप्रायेण तेषां ज्ञानयक्षुषि प्रसन्नामि कर्तुं तथान्धकाराद् दीप्तिं प्रति शैतानाधिकारास्य एश्वरं प्रति मतीः परावर्तयितुं तेषां समीपं त्वां प्रेष्यामि।

XIX डे आग्रिप्पराज अेतादृशं स्वर्गीयप्रत्यादेशं अग्राह्यम् अकृत्वाडं

XX प्रथमतो दम्भेकनगरं ततो यिज्ञशालमि सर्वस्मिन् यिडूदीयदेशे अन्येषु देशेषु य येन लोका मतिं परावर्त्य एश्वरं प्रति परावर्तयन्ते, मनःपरावर्तनयोग्यानि कर्माणि य कुर्वन्ति तादृशम् उपदेशं प्रचारितवान्।

XXI अेतत्कारणाद् यिडूदीया मध्येमन्दिरे मां धृत्वा डन्तुम् उद्यताः।

XXII तथापि प्रीष्टो दुःभं भुक्त्वा सर्वेषां पूर्व श्मशानाद् उत्थाय निजदेशीयानां भिन्नदेशीयानाञ्च समीपे दीप्तिं प्रकाशयिष्यति

XXIII भविष्यद्वादिगणो मूसाश्च भावितकार्यस्य यर्दिडं प्रमाणम् अददुरेतद् विनान्यां कथां न कथयित्वा एश्वराद् अनुग्रहं लब्ध्वा महतां क्षुद्राणाञ्च सर्वेषां समीपे प्रमाणं दत्त्वाथ यावत् तिष्ठामि।

XXIV तस्यमां कथां निशम्य ड्रीष उच्यैः स्वरेण कथितवान् डे पौल त्वम् उन्मत्तोसि बडुविद्याभ्यासेन त्वं डतज्ञानो ज्ञातः।

XXV स उक्तवान् डे महामडिम ड्रीष नाडम् उन्मत्तः किन्तु सत्यं विवेयनीयञ्च वाक्यं प्रस्तौमि।

XXVI यस्य साक्षाद् अक्षोभः सन् कथां कथयामि स राजा तद्दत्तान्तं ज्ञानाति तस्य समीपे किमपि गुप्तं नेति मया निश्चितं बुध्यते यतस्तद् विजने न कृतं।

XXVII डे आग्रिप्पराज भवान् किं भविष्यद्वादिगणोक्तानि वाक्यानि प्रच्येति? भवान् प्रत्येति तडडं ज्ञानामि।

XXVIII तत आग्रिप्पः पौलम् अभिडितवान् त्वं प्रवृत्तिं ज्ञनयित्वा प्रायेण मामपि प्रीष्टीयं करोषि।

XXIX ततः सोडवादीत् भवान् ये ये लोकाश्च मम कथाम् अथ शृण्वन्ति प्रायेण एति नडि किन्वेतत् शडुमलबन्धनं विना सर्वथ्या ते सर्वे मादृशा भवन्विततीश्वस्य समीपे प्रार्थयेडडम्।

XXX अतस्यां कथायां कथितायां स राज्ञा सोडधिपति र्भर्षाकी सभास्था लोकाश्च तस्माद् उत्थाय
 XXXI गोपने परस्परं विविच्य कथितवन्तं अेषे ऋनो बन्धनाहं प्राण्डननाहं वा किमपि कर्म नाकरोत्
 XXXII तत् आग्रिभूः क्रीष्टम् अवदत्, यद्येष मानुषः कैसरस्य निकटे विचारितो भवितुं न प्रार्थयिष्यत् तर्हि मुक्तो भवितुम्
 अशक्यत्

XXVII

I जलपथेनास्माकम् एतोलियादेशं प्रति यात्रायां निश्चितायां सत्यां ते यूवियनाम्नो मडाराजस्य संघातान्तर्गतस्य सेनापतेः
 समीपे पौलं तदन्यान् कतिनयज्जनांश्च समापयन्।

II वयम् आद्रामुन्तीयं पोतमेकम् आरुह्य आशियादेशस्य तटसमीपेन यातुं मतिं कृत्वा लङ्गरम् उत्थाप्य पोतम् अमोययामः
 माकिदनियादेशस्यथिषलनीकीनिवास्थारिस्तार्पनामा कश्चिद् जनीडस्माभिः सार्द्धम् आसीत्।

III परस्मिन् दिवसे डस्माभिः सीदोन्नगरे पोते लागिते तत्र यूवियः सेनापतिः पौलं प्रति सौजन्यं प्रदर्थ्य सान्त्वनार्थं
 बन्धुबान्धवान् उपयातुम् अनुजज्ञौ।

IV तस्मात् पोते मोयिते सति सम्भुजवायोः सम्भवदाद् वयं कुप्रोपद्वीपस्य तीरसमीपेन गतवन्तः।

V किविकियाथाः पाम्बुवितयाथाश्च समुद्रस्य पारं गत्वा लुकियादेशान्तर्गतं मुरानगरम् उपातिष्णाम।

VI तत्स्थानाद् एतावित्यादेशं गच्छति यः सिक्न्दरियानगरस्य पोतस्तं तत्र प्राप्य शतसेनापतिस्तं पोतम् अस्मान् आरोहयत्।

VII ततः परं बहुनि दिनानि शनैः शनैः गत्वा कनीदपाश्चात्पश्चिन्ः पूर्वं प्रतिकूलेन पवनेन वयं सल्मोन्याः सम्भुजम् उपस्थाय
 क्रीत्युपद्वीपस्य तीरसमीपेन गतवन्तः।

VIII कष्टेन तमुन्तीयं लासेयानगरस्थाद्यः सुन्दरनामकं जातम् उपातिष्णाम।

IX एतयं बहुदिवसैः कालो यापित उपवासदिनञ्चातीतं, तत्कारणात् नौवर्त्मनि लयङ्करे सति पौलो विनयेन कथितवान्,

X हे महेच्छा अहं निश्चयं ज्ञानाय यात्रायामस्याम् अस्माकं क्वेश्वा बहुनामपययाश्च भविष्यन्ति, ते केवलं पोतसामग्र्योरिति
 नहि, किन्त्वस्माकं प्राणानामपि।

XI तदा शतसेनापतिः पौलोक्तवाक्यतोपि कर्षाधारस्य पोतवर्षिणश्च वाक्यं बहुमंस्ता

XXII तत् जातं शीतकाले वासाहस्थानं न तस्माद् अवायीप्रतीयोर्दिशोः क्रीत्याः क्रीनीकिंयजातं यातुं यदि शक्नुवन्तस्तर्हि तत्र
 शीतकालं यापयितुं प्रायेण सर्व्वं मन्त्रयामासुः।

XXIII ततः परं दक्षिणवायुं भ्रन्द्ं वलतीति विलोक्य निज्जाम्प्रायस्य सिद्धेः सुयोगो भवतीति बुद्ध्वा पोतं मोययित्वा
 क्रीत्युपद्वीपस्य तीरसमीपेन यवितवन्तः।

XIV किन्त्वल्पक्षणात् परमेव उरकलुदोन्नामा प्रतिकूलः प्रयण्डो वायु र्वङ्गं पोतेऽलगीत्

XV तस्याभिमुभे गन्तुम् पोतस्याशक्तत्वाद् वयं वायुना स्वयं नीताः।

XVI अनन्तरं क्लौदीनाम्न उपद्वीपस्य कूलसमीपेन पोतं गमयित्वा बहुना कष्टेन क्षुद्रनावम् अरक्षाम।

XXVII ते तामारुह्य रञ्जण्या पोतस्याधोभागम् अबधन्न् तदनन्तरं येत् पोतो सैकते लगतीति भयाद् वातवसनाभ्यमोचयन्
 ततः पोतो वायुना यालितः।

XXVIII किन्तु क्रमशो वायोः प्रबलत्वात् पोतो दोलायमानोऽभवत् परस्मिन् दिवसे पोतस्थानि कतिपयानि द्रव्याणि तोये
 निक्षिप्तानि।

XIX तृतीयदिवसे वयं स्वडस्तैः पोतसञ्जणद्रव्याणि निक्षिप्तवन्तः।

XX ततो बहुदिनानि यावत् सूर्यनक्षत्रादीनि समाच्छन्तानि ततोऽतीव वात्यागमाद् अस्माकं प्राणरक्षायः कापि प्रत्याशा
 नातिष्ठत्।

XXI बहुदिनेषु लोडैरनाडारेण यापितेषु सर्व्वेषां साक्षत् पौलस्तिष्ठन् अकथयत्, हे महेच्छाः क्रीत्युपद्वीपात् पोतं न मोययितुम्
 अहं पूर्वं यद् अवदं तद्ग्राहणं युष्माकम् उचितम् आसीत् तथा कृते युष्माकम् अेषा विपद् अेषोऽपययश्च नाघटिष्येताम्।

XXII किन्तु साम्प्रतं युष्मान् विनीय ब्रवीम्यहं, यूयं न क्षुभ्यत युष्माकम् अेकस्यापि प्राणिनो हानि न भविष्यति, केवलस्य
 पोतस्य हानि भविष्यति।

XXIII यतो यस्मैश्चरस्य लोकोऽहं यन्नाहं परिचरामि तदीय अेको दूतो ह्यो रात्रौ ममान्तिके तिष्ठन् कथितवान्,

XXIV हे पौल मा भैषीः कैसरस्य सम्भुजे त्वयोपस्थातव्यं; तवैतान् सङ्गिनो लोकां ईश्वरस्तुभ्यं दत्तवान्।

XXV अतमेव हे महेच्छा यूयं स्थिरमनसो भवत महं या कथाकथि सावश्यं घटिष्यते ममैतादृशी विश्वास ईश्वरं विद्यते,

XXVI किन्तु कस्यचिद् उपद्वीपस्थोपरि पतितव्यम् अस्माभिः।

XXVII ततः परम् आद्रियासमुद्रे पोतस्तथैव दोलायमानः सन् एतस्ततो गच्छन् यतुर्दशदिवसस्य रात्रे द्वितीयप्रहरसमये
 कस्यचित् स्थलस्य समीपमुपतिष्ठतीति पोतीयलोका अन्वमन्यन्त।

XXVIII ततस्ते जलं परिभाय तत्र विंशति व्यामा जलानितीति ज्ञातवन्तः। किञ्चिद् गत्वा पुनरपि जलं परिमितवन्तः। तत्र पञ्चदश
 व्यामा जलानि दृष्टवा

XXIX येत् पाषाणे लगतीति भयात् पोतस्य पश्चाद्भागतश्चतुरो लङ्गरान् निक्षिप्य दिवाकरम् अपेक्ष्य सर्व्वे स्थितवन्तः।

XXX किन्तु पोतीयलोकाः पोताग्रभागे लङ्गरनिक्षेपं छलं कृत्वा जलधौ क्षुद्रनावम् अवरोह्य पलायितुम् अयेष्टन्त।

XXXI ततः पौलः सेनापतये सैन्यगणाय यं कथितवान्, अेतं यदि पोतमध्ये न तिष्ठन्ति तर्हि युष्माकं रक्षाणं न शक्यं।

XXXII तदा सेनागणो रञ्जन् छित्वा नावं जले पतितुम् अदधात्।

XXXIII प्रभातसमये पौलः सर्व्वान् जनान् लोञ्जनार्थं प्रार्थ्य व्याहरत्, अद्य यतुर्दशदिनानि यावद् यूयम् अपेक्षमाना अनाडाराः

कालम् अयापयत किमपि नाभुग्धं।

XXXIV अतो विनयेऽहं लक्ष्यं भुञ्जतां ततो युष्माकं मङ्गलं भविष्यति, युष्माकं कस्यचिञ्जणस्य शिरसः केशैकोपि न नक्षयति।

- XXXV एति व्याहृत्य पौलं पूषं गुड्डीत्वेश्वरं धन्यं भाषमाणस्तं भंक्त्वा भोक्तुम् आरब्धवान्।
 XXXVI अनन्तरं सर्वे य सुस्थिराः सन्तः भाषानि पार्थगृह्णन्।
 XXXVII अस्माकं पोते षट्सप्तत्यधिकशतद्रयलोका आसन्।
 XXXVIII सर्वेषु लोकेषु यथेष्टं भुक्तवत्सु पोतस्थन् गोधूमान् जलधौ निक्षिप्य तैः पोतस्य भारो लघूकृतः।
 XXXIX दिने जातेऽपि स को देश एति तदा न पर्ययीयतः; किन्तु तत्र समतटम् अकं भातं दृष्ट्वा यदि शक्नुमस्तर्हि वयं तस्याभ्यन्तरं पोतं गमयाम एति मतिं कृत्वा ते लङ्गरान् छित्त्वा जलधौ त्यक्तवन्तः।
 XL तथा कर्णभन्धनं भोजयित्वा प्रधानं वातवसनम् उत्तोल्य तीरसमीपं गतवन्तः।
 XLI किन्तु द्वयोः समुद्रयोः सङ्गमस्थाने सैकतोपरि पोते निक्षिप्ते ऽग्रभागे बाधिते पश्चाद्भागो प्रबलतरङ्गोऽलगतु तेन पोतो भग्नः।
 XLII तस्माद् बन्दयश्चेद् बाहुभिस्तरन्तः पलायन्ते एत्याशङ्क्या सेनागास्ताम् हुन्तुम् अमन्त्रयतुः।
 XLIII किन्तु शतसेनापतिः पौलं रक्षितुं प्रयत्नं कृत्वा तान् तस्येष्टया निवर्त्य एत्यादिष्टवान्, ये बाहुतराणं ज्ञानन्ति तेऽग्रे प्रोत्वन्मय समुद्रे पतित्वा बाहुभिस्तीर्त्वा कूलं यान्तु।
 XLIV अपरम् अवशिष्टा जनाः काष्ठं पोतीयं द्रव्यं वा येन यत् प्राप्यते तदवलम्ब्य यान्तु; एतयं सर्वं भूमिं प्राप्य प्राणै र्जुविताः।

XXVIII

- I एतयं सर्वेषु रक्षां प्राप्तेषु तत्रत्योपद्वीपस्य नाम मिलीतेति ते ज्ञातवन्तः।
 II असलभ्यलोका यथेष्टम् अनुकम्पां कृत्वा वर्त्तमानवृष्टेः शीताख्य वह्निं प्रज्ज्वाल्यारम्भाकम् आतिथ्यम् अकुर्वन्।
 III किन्तु पौल एन्धनानि संगृह्य यदा तस्मिन् अग्नौ निरक्षिपत्, तदा वह्नेः प्रतापात् अकः कृष्णसापं निर्गत्य तस्य हस्ते द्रष्टवान्।
 IV तेऽसलभ्यलोकास्तस्य हस्ते सर्पम् अवलम्बमानं दृष्ट्वा परस्परम् उक्तवन्त अेष ज्जोऽवश्यं नरडा भविष्यति, यतो यद्यपि जलधे रक्षां प्राप्तवान् तथापि प्रतिफलदायक अेनं ज्जुवितुं न ददाति।
 V किन्तु स हस्तं विधुन्वन् तं सर्पम् अग्निमध्ये निक्षिप्य कामपि पीडां नाप्तवान्।
 VI ततो विषज्ज्वालया अेतस्य शरीरं स्कीरं भविष्यति यद्वा हठाद्यं प्राणान् त्यक्ष्यतीति निश्चित्य लोका बहुक्षणाणि यावत् तद् द्रष्टुं स्थितवन्तः; किन्तु तस्य कस्याश्चिद् विपद्दोऽघटनात् ते तद्विपरीतं विज्ञाय भाषितवन्त अेष कश्चिद् देवो भवेत्।
 VII पुब्बियनामा ज्जन अेकस्तस्योपद्वीपस्याधिपतिरासीत् तत्र तस्य भूम्यादि स्थितां स ज्जोऽस्मान् निज्जुहं नीत्वा सौजन्धं प्रकाश्य दिनत्रयं यावद् अस्माकं आतिथ्यम् अकरोत्।
 VIII तदा तस्य पुब्बियस्य पिता ज्वरात्तिसारेण पीड्यमानः सन् शय्यायाम् आसीत्; ततः पौलस्तस्य समीपं गत्वा प्रार्थनां कृत्वा तस्य गात्रे हस्तं समर्थं तं स्वस्थं कृतवान्।
 IX एतयं भूते तद्वीपनिवासिन एतरेपि रोगिलोका आगत्य निरामया अभवन्।
 X तस्मात्तेऽस्माकम् अतीव सत्कारं कृतवन्तः, विशेषतः प्रस्थानसमये प्रयोजनीयानि नानद्रव्याणि दत्तवन्तः।
 XI एतयं तत्र त्रिषु मासेषु गतेषु यस्य चिह्नं दिवस्फुरी तादृश अेकः सिक्न्दीयनगरस्य पोतः शीतकालं यापयन् तस्मिन् उपद्वीपे ऽतिष्ठत् तमेव पोतं वयम् आरुह्य यात्राम् अकुर्व्म।
 XII ततः प्रथमतः सुराङ्कसनगरम् उपस्थाप्य तत्र त्रीणि दिनानि स्थितवन्तः।
 XIII तस्माद् आवृत्य रीगियनगरम् उपस्थिताः दिनैकस्मात् परे दक्षिणार्वाय सानुक्कृत्ये सति परस्मिन् दिवसे पतियलीनगरम् उपातिष्ठाम।
 XIV ततोऽस्मासु तत्रत्यं भ्रातृगाणं प्राप्तेषु ते स्वैः सार्द्धम् अस्मान् सप्त दिनानि स्थापयितुम् अयतन्त, एतयं वयं रोमानगरम् प्रत्यगच्छाम।
 XV तस्मात् तत्रत्याः भ्रातरोऽस्माकम् आगमनवार्तां श्रुत्वा आप्पियङ्करं त्रिष्टावर्षाञ्च यावद् अग्रेसराः सन्तोस्मान् साक्षात् कर्तुम् आगमन्; तेषां दर्शनात् पौल एश्वरं धन्यं वदन् आश्वासम् आप्तवान्।
 XVI अस्मासु रोमानगरं गतेषु शतसेनापतिः सर्वान् बन्दीन् प्रधानसेनापतेः समीपे समार्पयत् किन्तु पौलाय स्वरक्षकपदातिना सह पृथग् वस्तुम् अनुमतिं दत्तवान्।
 XVII दिनत्रयात् परे पौलस्तदेशस्थान् प्रधानयिहुद्दिन आहूतवान् ततस्तेषु समुपस्थितेषु स कथितवान्, डे भ्रातृगाण निज्जलोकानां पूर्वपुरुषाणां वा रीते विपरीतं किञ्चन कर्माहं नाकरवं तथापि चिश्शालमनिवासिनो लोका मां बन्दि कृत्वा रोमिलोकानां हस्तेषु समर्पितवन्तः।
 XVIII रोमिलोका विचार्य मम प्राणान् नार्ह किमपि कारणं न प्राप्य मां भोजयितुम् अैच्छन्;।
 XIX किन्तु यिहुद्दिलोकानाम् आपत्त्या मया डैसरजस्य समीपे विचारस्य प्रार्थना कर्त्तव्या ज्ञाता नोयेत् निज्जेशीयलोकान् प्रति मम कोप्यभियोगो नास्ति।
 XX अेतकारणाद् अहं युष्मान् द्रष्टुं संलपितुञ्चाह्वयम् एसायेत्वशीयानां प्रत्याशाहंतोहम् अेतन शुड्भलेन बद्धोऽभवम्।
 XXI तदा ते तम् अवादिष्टुः, यिहुद्दीयदेशाद् वयं त्वामिह किमपि पत्रं न प्राप्ता ये भ्रातरः समायातास्तेषां कोपि तव कामपि वार्ता नावदत् अन्ध्रमपि नाकथयत्था।
 XXII तव मतं किमिति वयं त्वत्तः श्रोतुमिच्छामः। यद् एहं नवीनं मतमुत्थितं तत् सर्वत्र सर्वेषां निकटे निन्दितं ज्ञातम् एति वयं ज्ञानीमः।
 XXIII तैस्तदर्थम् अेकस्मिन् दिने निरूपिते तस्मिन् दिने बडव अेकत्र मिलित्वा पौलस्य वासगृहम् आगच्छन् तस्मात् पौल आ प्रातःकालात् सन्ध्याकालं यावन् मूसाव्यवस्थाग्रन्धाद् भविष्यद्वादिनां ग्रन्थेभ्यश्च यीशोः कथाम् उत्याप्य एश्वरस्य राज्ये प्रमाणां दत्त्वा तेषां प्रवृत्तिं ज्ञयितुं येष्टितवान्।
 XXIV केयितु तस्य कथां प्रत्यायन् केयितु न प्रत्यायन्;

XXV એતત્કારણાત્ તેષાં પરસ્પરમ્ અનૈક્યાત્ સર્વે ચલિતવન્તઃ; તથાપિ પૌલ એતાં કથામેકાં કથિતવાન્ પવિત્ર આત્મા યિશયિયસ્ય ભવિષ્યદ્ક્રતુ વદનાદ્ અસ્માકં પિતૃપુરુષેભ્ય એતાં કથાં ભદ્રં કથયામાસ, યથા,

XXVI "ઉપગત્ય જનાનેતાન્ ત્વં ભાષસ્વ વચસ્ત્વદં કર્ણૈઃ શ્રોષ્યથ યૂયં હિ કિન્તુ યૂયં ન ભોત્સ્યથા નેત્રે દ્રક્ષ્યથ યૂયઞ્ચ જ્ઞાતું યૂયં ન શક્સ્યથા

XXVII તે માનુષા યથા નેત્રૈઃ પરિપશ્યન્તિ નૈવ હિ કર્ણૈઃ ર્યથા ન શૃણવન્તિ બુઘ્યન્તે ન ચ માનસૈઃ| વ્યાવર્તયત્સુ ચિત્તાનિ કાલે કુત્રાપિ તેષુ વૈ મત્તસ્તે મનુજાઃ સ્વસ્થા યથા નૈવ ભવન્તિ ચા તથા તેષાં મનુષ્યાણાં સન્તિ સ્થૂલા હિ બુદ્ધયઃ| બધિરીભૂતકર્ણાશ્ચ જાતાશ્ચ મુદ્રિતા દૃશઃ||

XXVIII અત ઈશ્વરાદ્ યત્ પરિત્રાણં તસ્ય વાર્તા ભિન્નદેશીયાનાં સમીપં પ્રેષિતા તએવ તાં ગ્રહીષ્યન્તીતિ યૂયં જાનીતા

XXIX એતાદૃશ્યાં કથાયાં કથિતાયાં સત્યાં ચિહ્નદિનઃ પરસ્પરે બહુવિચારે કુર્વન્તો ગતવન્તઃ|

XXX ઇત્યં પૌલઃ સમ્પૂર્ણ વત્સરદ્વયં યાવદ્ ભાટકીયે વાસગૃહે વસન્ યે લોકાસ્તસ્ય સન્નિધિમ્ આગચ્છન્તિ તાન્ સર્વાનેવ પરિગૃહ્ણન્

XXXI નિર્વિઘ્નમ્ અતિશયનિઃક્ષોભમ્ ઈશ્વરીયરાજત્વસ્ય કથાં પ્રચારયન્ પ્રભૌ યીશૌ ખ્રીષ્ટે કથાઃ સમુપાદિશત્ ઇતિ||

रोमिणः पत्रं

- I ईश्वरो निजपुत्रमधि यं सुसंवादे भविष्यद्वादिभिर् धर्मग्रन्थे प्रतिश्रुतवान् तं सुसंवादे प्रचारयितुं पृथक्कृत आहूतः प्रेरितश्च प्रभो यीशुख्रीष्टस्य सेवको यः पौलः
- II स रोमानगरस्थान् ईश्वरप्रियां आहूतांश्च पवित्रलोकान् प्रति पत्रं लिखति।
- III अस्माकं स प्रभु यीशुः ख्रीष्टः शारीरिकसम्बन्धेन दायूदो वंशोद्भवः
- IV पवित्रस्यात्मनः सम्बन्धेन ख्रीष्टस्य प्रभाववान् पुत्र इति श्मशानात् तस्योत्थानेन प्रतिपन्नं
- V अपरं येषां मध्ये यीशुना ख्रीष्टेन यूयमप्याहूतास्ते अन्यदेशीयलोकास्तस्य नाम्नि विश्वस्य निदेशग्राहिलो यथा भवन्ति
- VI तदभिप्रायेण वयं तस्माद् अनुग्रहं प्रेरितत्वपदञ्च प्राप्तः।
- VII तातेनास्माकम् ईश्वरेण प्रभुणा यीशुख्रीष्टेन य युष्मत्स्य अनुग्रहः शान्तिश्च प्रदीयेतां
- VIII प्रथमतः सर्वस्मिन् जगति युष्माकं विश्वासस्य प्रकाशितत्वाद् अहं युष्माकं सर्वेषां निमित्तं यीशुख्रीष्टस्य नाम गृह्णन् ईश्वरस्य धन्यवादे करोमि।
- IX अपरम् ईश्वरस्य प्रसादाद् बहुकालात् परं साम्प्रतं युष्माकं समीपं यातुं कथमपि यत् सुयोगं प्राप्नोमि, अतएव निरन्तरं नामानुस्यारयन् निजासु सर्वप्रार्थनासु सर्वदा निवेदयामि,
- X अतस्मिन् यमहं तत्पुत्रीयसुसंवादेप्रचारणेन मनसा परियरामि स ईश्वरो मम साक्षी विद्यते।
- XI यतो युष्माकं मम य विश्वासेन वयम् उभये यथा शान्तियुक्ता भवामि इति कारणाद्
- XII युष्माकं स्वैर्यक्ररार्थं युष्मत्स्य किञ्चित्परमार्थदानेनाय युष्मान् साक्षात् कर्तुं मदीया वाग्छा।
- XIII हे भ्रातृगण! भिन्नदेशीयलोकानां मध्ये यद्दत् तद्दद् युष्माकं मध्येपि यथा कुलं भुञ्जे तदभिप्रायेण मुहुर्मुहुर् युष्माकं समीपं गन्तुम् उद्यतोऽहं किन्तु यावद् अद्य तस्मिन् गमने मम विघ्नो जात इति यूयं यद् अज्ञातास्तिष्ठथ तदहम् उचितं न व्युद्यो।
- XIV अहं सत्यासत्यानां विद्वद्विद्वताञ्च सर्वेषाम् ऋणी विद्ये।
- XV अतएव रोमानिवासिनां युष्माकं समीपेऽपि यथाशक्ति सुसंवादे प्रचारयितुम् अहम् उद्यतोऽस्मि।
- XVI यतः ख्रीष्टस्य सुसंवादे मम लज्जस्पर्धे नहि स ईश्वरस्य शक्तिस्वरूपः सन् आ यिहूदीयेभ्यो अन्यजातीयान् यावत् सर्वजातीयानां मध्ये यः कश्चिद् तत्र विश्वसिति तस्यैव त्राणं जनयति।
- XVII यतः प्रत्ययस्य समपरिमाणम् ईश्वरदत्तं पुण्यं तत्सुसंवादे प्रकाशते। तदधि धर्मपुस्तकेपि लिखितमिदं "पुण्यवान् जोनो विश्वासेन शुविष्यति"।
- XVIII अतएव ये मानवाः पापकर्मिणः सत्यतां रुन्धन्ति तेषां सर्वस्य दुराचरणस्याधर्मस्य च विरुद्धं स्वर्गाद् ईश्वरस्य कोपः प्रकाशते।
- XIX यत ईश्वरमधि यद्यद् ज्ञेयं तद् ईश्वरः स्वयं तान् प्रति प्रकाशितवान् तस्मात् तेषाम् अगोचरं नहि।
- XX इतस्तस्मान्तशक्तीश्वरत्वादीन्यदृश्यान्पि सृष्टिकालम् आरभ्य कर्मसु प्रकाशमानानि दृश्यन्ते तस्मात् तेषां दृष्टप्रक्षालनस्य पन्था नास्ति।
- XXI अपरम् ईश्वरं ज्ञात्वापि ते तम् ईश्वरज्ञानेन नाद्रियन्त कृतज्ञा वा न ज्ञाताः; तस्मात् तेषां सर्वे तर्का विफलभूताः; अपरञ्च तेषां विवेकशून्यानि मनांसि तिभिरे मग्नानि।
- XXII ते स्वान् ज्ञानिनो ज्ञात्वा ज्ञानहीना अभवन्।
- XXIII अनश्वरस्येश्वरस्य गौरवं विहाय नश्वरमनुष्यपशुपक्षयुगोमिप्रभूतैरकृतिविशिष्टप्रतिमास्तैराश्रिताः।
- XXIV इत्थं त ईश्वरस्य सत्यतां विहाय मृषामतम् आश्रितवन्तः सखिदानन्दं सृष्टिकर्तारं त्यक्त्वा सृष्टवस्तुनः पूर्णां सेवाञ्च कृतवन्तः;
- XXV इति हेतोरीश्वरस्तान् कुक्षियायां समर्प्य निजनिजकुचिन्ताभिलाषाभ्यां स्वं स्वं शरीरं परस्परम् अपमानितं कर्तुम् अदृष्टत्।
- XXVI ईश्वरेण तेषु क्वबलिवापे समर्पितेषु तेषां योषितः स्वाभाविकायरणम् अपहृषय विपरीतकृत्ये प्रावर्तन्तः;
- XXVII तथा पुरुषा अपि स्वाभाविकयोषित्सङ्गमं विहाय परस्परं कामकृशानुना दग्धाः सन्तः पुमांसः पुंभिः साकं कुकृत्ये समासज्य निजनिजभ्रान्तः समुद्यितं इलम् अलभन्त।
- XXVIII ते स्वेषां मनःस्वीश्वराय स्थानं दातुम् अनिच्छुकास्ततो हेतोरीश्वरस्तान् प्रति दृष्टमनस्कत्वम् अविहितकियत्वञ्च दत्तवान्।
- XXIX अतएव ते सर्वे अन्यथो व्यभिचारो दृष्टवं लोभो जिघांसा र्थिष्ठा वधो विवाहश्रातुरी कुमतिरित्यादिभिर् दुष्कर्मभिः परिपूर्णः सन्तः
- XXX कर्षेण्य अपवादिन ईश्वरद्वेषका हिंसका अहङ्कारिण आत्मश्लाघिनः कुकर्मात्पादकाः पित्रोराजालङ्घका
- XXXI अविचारका निमग्नबद्धिनः स्नेहरहिता अतिद्वेषिणो निर्दयाश्च ज्ञाताः।
- XXXII ये जना अतादृशं कर्म कुर्वन्ति तत्रेव मृतियोग्या ईश्वरस्य विचारमीदृशं ज्ञात्वापि त अतादृशं कर्म स्वयं कुर्वन्ति केवलमिति नहि किन्तु तादृशकर्मकारिषु लोकेष्वपि प्रीयन्ते।

II

- I हे परदृष्टक मनुष्य यः कश्चन त्वं भवसि तवोत्तरदानाय पन्था नास्ति यतो यस्मात् कर्मिणः परस्वया दृष्यते तस्मात् त्वमपि दृष्यसे, यतस्तं दृषयन्नपि त्वं तद्दद् आचारसि।
- II किन्त्वेतादृगाचारिभ्यो यं दृष्टुम् ईश्वरो निश्चिनोति स यथार्थ इति वयं ज्ञानीमः।

III अतश्चेव ङे मनुष त्वं यादृगायारिणो दूषयसि स्वयं यदि तादृगायरसि तर्हि त्वम् ईश्वरदण्डात् पलायितुं शक्यसीति किं बुध्यसे?

IV अपरं तव मनसः परिवर्तनं कर्तुम् ईश्वरस्यानुग्रहो भवति तत्र बुद्ध्वा त्वं किं तदीयानुग्रहक्षमायिरसिष्युत्वनिधिं नुग्रहीकरोषि?

V तथा स्वान्तःकरणस्य कठोरत्वात् भेदराडित्याद्येश्वरस्य न्याय्यवियारप्रकाशनस्य क्रोधस्य य इति यावत् किं स्वार्थं कोपं सञ्चिनीषि?

VI किन्तु स अडैकमनुज्वाय तत्कर्मनुसारेण प्रतिफलं दास्यति;

VII वस्तुतस्तु ये जना धैर्यं धृत्वा सत्कर्म कुर्वन्तो मडिमा सत्कारोडमरत्वञ्चैतानि भुगयन्ते तेभ्योडनन्तायु दस्यति।

VIII अपरं ये जनाः सत्यधर्मम् अगृहीत्वा विपरीतधर्मम् गृह्णन्ति तादृशा विरोधिजनाः कोपं क्रोधञ्च भोक्ष्यन्ते।

IX आ यिडूदिनीडन्यदेशिनः पर्यन्तं यावन्तः कुडर्मकारिणः प्राणिनः सन्ति ते सर्वे दुःखं यातनाञ्च गमिष्यन्ति;

X किन्तु आ यिडूदिनी भिन्नदेशिपर्यन्ता यावन्तः सत्कर्मकारिणो लोकाः सन्ति तान् प्रति मडिमा सत्कारः शान्तिश्च भविष्यन्ति।

XI ईश्वरस्य वियारे पक्षपातो नास्ति।

XII अलब्धव्यवस्थाशास्त्रै र्यैः पापानि कृतानि व्यवस्थाशास्त्रालब्धत्वानुग्रपस्तेषां विनाशो भविष्यति; किन्तु लब्धव्यवस्थाशास्त्रा ये पापान्यकुर्वन् व्यवस्थानुसारेणै तेषां वियारो भविष्यति।

XIII व्यवस्थाश्रोतार ईश्वरस्य समीपे निष्पापा भविष्यन्तीति नडि किन्तु व्यवस्थायारिणै अेव सपुण्या भविष्यन्ति।

XIV यतो डलब्धव्यवस्थाशास्त्रा भिन्नदेशीयलोका यदि स्वभावतो व्यवस्थानुग्रपान् आयारान् कुर्वन्ति तर्हलब्धशास्त्राः सन्तोडपि ते स्तेषां व्यवस्थाशास्त्रमिव स्वयमेव भवन्ति।

XV तेषां मनसि साक्षिस्वरूपे सति तेषां वितर्केषु य कदा तान् दधिषिणः कदा वा निर्दोषान् कृतवत्सु ते स्वान्तर्लिपितस्य व्यवस्थाशास्त्रस्य प्रमाणं स्वयमेव ददति।

XVI यस्मिन् दिने मया प्रकाशितस्य सुसंवाडस्यानुसाराद् ईश्वरो यीशुभ्रीष्टेन मानुषाणाम् अन्तःकरणानां गूढाभिप्रायान् धृत्वा वियारयिष्यति तस्मिन् वियारदिने तत् प्रकाशयिष्यते।

XVII पश्य त्वं स्वयं यिडूदीति विष्यातो व्यवस्थोपरि विश्वासं करोषि,

XVIII ईश्वरमुद्दिश्य स्वं श्लाघसे, तथा व्यवस्थया शिक्षितो भूत्वा तस्याभिमतं जानासि, सर्वसां कथानां सारं विविक्षे,

XIX अपरं ज्ञानस्य सत्यतायाश्चाडस्वरूपं शास्त्रं मम समीपे विद्यत अतो डन्धलोकानां मार्गदशयिता

XX तिमिरस्थितलोकानां मध्ये दीप्तिस्वरूपोडज्ञानलोकैभ्यो ज्ञानदाता शिशुनां शिक्षयिताडमेवेति मन्यसे।

XXI परान् शिक्षयन् स्वयं स्वं किं न शिक्षयसि? वस्तुतश्चौर्यनिषेधव्यवस्थां प्रयारयन् त्वं किं स्वयमेव योरयसि?

XXII तथा परदासगमनं प्रतिषेधन् स्वयं किं परदारान् गच्छसि? तथा त्वं स्वयं प्रतिमाद्रेषी सन् किं मन्दिस्स्य द्रव्याणि डरसि?

XXIII यस्त्वं व्यवस्थां श्लाघसे स त्वं किं व्यवस्थाम् अवमत्य नेश्वरं सम्मन्यसे?

XXIV शास्त्रे यथा लिपति "भिन्नदेशिनां समीपे युष्माकं दोषाद् ईश्वरस्य नाम्नो निन्दा भवति।"

XXV यदि व्यवस्थां पालयसि तर्हि तव त्वकलैडकिंया सङ्घा भवति; यति व्यवस्थां लङ्घसे तर्हि तव त्वकलैडोडत्वकलैडो भविष्यति।

XXVI यतो व्यवस्थाशास्त्राडिष्टधर्मकर्मयारी पुमान् अत्वकलैडी सन्नपि किं त्वकलैडिनां मध्ये न गणयिष्यते?

XXVII किन्तु लब्धशास्त्रशिष्टतत्वक् य त्वं यदि व्यवस्थावलङ्घनं करोषि तर्हि व्यवस्थापालकाः स्वाभाविकाश्छिन्नत्वयो लोकास्त्वां किं न दूषयिष्यन्ति?

XXVIII तस्माद् यो आहो यिडूदी स यिडूदी नडि तथाङ्गस्य यस्त्वकलैडः स त्वकलैडो नडि;

XXIX किन्तु यो जन आन्तरिको यिडूदी स अेव यिडूदी अपरञ्च केवललिपितया व्यवस्थया न किन्तु मानसिको यस्त्वकलैडो यस्य य प्रशंसा मनुष्येभ्यो न भूत्वा ईश्वराद् भवति स अेव त्वकलैडः।

III

I अपरञ्च यिडूदिनः किं श्रेष्ठत्वं? तथा त्वकलैडस्य वा किं डलं?

II सर्वथा लडूनि डलानि सन्ति, विशेषत ईश्वरस्य शास्त्रं तेभ्योडदीयता

III केश्रिद् अविश्वसने कृते तेषाम् अविश्वसनात् किम् ईश्वरस्य विश्वास्यताया डानिरुत्पत्स्यते?

IV डेनापि प्रडारेण नडि। यद्यपि सर्वे मनुष्या भिष्यावाडिनस्तथापीश्वरः सत्यवाडी। शास्त्रे यथा लिपितमास्ते, अतस्त्वन्तु स्ववाक्येन निर्दोषो डि भविष्यसि। वियारे येव निष्पापो भविष्यसि न संशयः।

V अस्माकम् अन्यायेन यडीश्वरस्य न्यायः प्रकाशते तर्हि किं वडिष्यामः? अडं मानुषाणां कथामिव कथां कथयामि, ईश्वरः समुचितं दण्डं दन्त्वा किम् अन्यायी भविष्यति?

VI एत्थं न भवतु, तथा सतीश्वरः कथं जगतो वियारयिता भविष्यति?

VII मम भिष्यावाक्यवदनाद् यडीश्वरस्य सत्यत्वेन तस्य मडिमा वर्द्धते तर्हि कस्मादडं वियारेडपराधित्वेन गणयो भवामि?

VIII मङ्गलायै पापमपि करणीयमिति वाक्यं त्वया कृतो नोच्यते? किन्तु येरुच्यते ते नितान्तं दण्डस्य पात्राणि भवन्ति; तथापि तद्वाक्यम् अस्मान्भिरयुच्यत एत्यस्माकं गलानि कुर्वन्तः कियन्तो लोका वदन्ति।

IX अन्यालोकैभ्यो वयं किं श्रेष्ठाः? कदायन नडि यतो यिडूदिनी डन्यदेशिनश्च सर्वेअेव पापस्यायता एत्यस्य प्रमाणं वयं पूर्वम् अददाम।

X लिपि र्यथास्ते, नैडीपि धार्मिको जनः।

XI तथा ज्ञानीश्वरज्ञानी मानवः डीपि नास्ति डि।

XII विमार्गगामिनः सर्वे सर्वे दुडकर्मकारिणः अेको जनोपि नो तेषां साधुकर्म करोति या

XIII तथा तेभान्तु वै कण्ठा अनावृतशमशानवत् स्तुतिवाहं प्रकुर्वन्ति जिह्वाभिस्ते तु केवलां तेषामोष्ठस्य निम्ने तु विषं तिष्ठति सर्पवत्।

XIV मुषं तेषां हि शापेन कपटेन य पूर्यते।

XV रक्तपाताय तेषां तु पदानि क्षिप्रगानि च।

XVI पथि तेषां मनुष्याणां नाशः क्लेशश्च केवलः।

XVII ते जना नहि जानन्ति पन्थानं सुपदायिनां।

XVIII परमेशाद् भयं यत्तत् तस्यक्षुधोरोगीयरे।

XIX व्यवस्थायां यद्यद्विभक्तिं तद् व्यवस्थाधीनान् लोकां उद्दिश्य विभतीति वयं जानीमः। ततो मनुष्यमात्रो निरुत्तरः सन् ईश्वरस्य साक्षाद् अपराधी भवति।

XX अतरेव व्यवस्थानुरूपैः कर्मभिः कश्चिदपि प्राणीश्वरस्य साक्षात् सपुण्यीकृतो भवितुं न शक्यति यतो व्यवस्थाया पापज्ञानमात्रं जायते।

XXI किन्तु व्यवस्थायाः पृथग् ईश्वरेण हेयं यत् पुण्यं तद् व्यवस्थाया भविष्यद्वादिगणस्य य वयनैः प्रमाणीकृतं सद् एदानीं प्रकाशते।

XXII यीशुप्रीष्टे विश्वासकरणाद् ईश्वरेण दत्तं तत् पुण्यं सकलेषु प्रकाशितं सत् सर्वान् विश्वासिनः प्रति वर्तते।

XXIII तेषां कोपि प्रभेदो नास्ति, यतः सर्वेऽपि पापिन ईश्वरीयतेजोहीनाश्च जाताः।

XXIV त ईश्वरस्यानुग्रहाद् मूल्यं विना प्रीष्टकृतेन परित्राणेन सपुण्यीकृता भवन्ति।

XXV यस्मात् स्वशोषितेन विश्वासात् पापनाशको भवी भवितुं स अत्र पूर्वम् ईश्वरेण निश्चितः, एतन्मू ईश्वरीयसङ्घिष्यत्वात् पुराकृतपापानां माञ्जन्कण्डो स्वीययाथार्थं तेन प्रकाशयते,

XXVI वर्तमानकालीयमपि स्वयाथार्थं तेन प्रकाशयते, अपरे यीशो विश्वासिनं सपुण्यीकृत्वत्रपि स याथार्थिकस्तिष्ठति।

XXVII तर्हि कुत्रात्मस्वाधा? सा दूरीकृता; कया व्यवस्थाया? किं क्रियार्थव्यवस्थाया? एतयं नहि किन्तु तत् केवलविश्वासरूपया व्यवस्थयैव भवति।

XXVIII अतरेव व्यवस्थानुरूपः क्रिया विना केवलेन विश्वासेन मानवः सपुण्यीकृतो भवितुं शक्नोतीत्यस्य राद्धान्तं दर्शयामः।

XXIX स किं केवलसिद्धिनाम् ईश्वरो भवति? भिन्नदेशिनाम् ईश्वरो न भवति? भिन्नदेशिनामपि भवति;

XXX यस्माद् अत्र ईश्वरो विश्वासात् त्वकछेदिनो विश्वासेनात्कछेदिनश्च सपुण्यीकरिष्यति।

XXXI तर्हि विश्वासेन वयं किं व्यवस्थां लुभ्याम? एतयं न भवतु वयं व्यवस्थां संस्थापयाम अत्रेव।

IV

I अस्माकं पूर्वपुरुष एब्राहीम् कायिकक्रियया किं लब्धवान् अतदधि किं वदिष्यामः?

II स यदि निजक्रियाभ्यः सपुण्यो भवेत् तर्हि तस्यात्मस्वाधां कर्तुं पन्था भवेदिति सत्यं, किन्त्वीश्वरस्य समीपे नहि।

III शास्त्रे किं विभक्तिः? एब्राहीम् ईश्वरे विश्वसनात् स विश्वासस्तस्मै पुण्यार्थं गणितो भवतु।

IV कर्मकारिणो यद् वेतनं तद् अनुग्रहस्य इत्थं नहि किन्तु तेनोपाजितं मन्तव्यम्।

V किन्तु यः पापिनं सपुण्यीकरोति तस्मिन् विश्वासिनः कर्महीनस्य जनस्य यो विश्वासः स पुण्यार्थं गण्यो भवति।

VI अपरे यं क्रियाहीनम् ईश्वरः सपुण्यीकरोति तस्य धन्यवाहं दायुद् वर्णयामास, यथा,

VII स धन्योऽद्यानि मृष्टानि यस्यागांस्यावृत्तानि च।

VIII स य धन्यः परेशेन पापं यस्य न गण्यते।

IX अत्र धन्यवाहस्त्वकछेदिनम् अत्कछेदिनं वा कं प्रति भवति? एब्राहीमो विश्वासः पुण्यार्थं गणितो एति वयं वदामः।

X स विश्वासस्तस्य त्वकछेदित्वावस्थायां किम् अत्कछेदित्वावस्थायां कस्मिन् समये पुण्यमिव गणितः? त्वकछेदित्वावस्थायां नहि किन्त्वत्कछेदित्वावस्थायां।

XI अपरञ्च स यत् सर्वेषाम् अत्कछेदिनां विश्वासिनाम् आदिपुरुषो भवेत्, ते य पुण्यवत्त्वेन गण्येरन्;

XII ये य लोकाः केवलं छिन्नत्वयो न सन्तो ऽस्मत्पूर्वपुरुष एब्राहीम् अछिन्नत्वद् सन् येन विश्वासमार्गेण गतवान् तेनेव तस्य पादयिहिनं गच्छन्ति तेषां त्वकछेदिनामप्यादिपुरुषो भवेत् तदर्थम् अत्कछेदिनो मानवस्य विश्वासात् पुण्यम् उत्पद्यत एति प्रमाणास्वरूपं त्वकछेदयिहिनं स प्राप्नोत्।

XIII एब्राहीम् जगतोऽधिकारी भविष्यति यैषा प्रतिज्ञा तं तस्य वंशञ्च प्रति पूर्वम् अक्रियत सा व्यवस्थामूलिका नहि किन्तु विश्वासजन्मपुण्यमूलिका।

XIV यतो व्यवस्थावल्मिनी यद्यधिकारिणो भवन्ति तर्हि विश्वासो विद्वां जायते सा प्रतिज्ञापि लुप्तैव।

XV अधिकन्तु व्यवस्था कोपं जनयति यतो ऽविधमानायां व्यवस्थायाम् आज्ञावल्मिनी न सम्भवति।

XVI अतरेव सा प्रतिज्ञा यद् अनुग्रहस्य इत्थं भवेत् तदर्थं विश्वासमूलिका यतस्तथात्वे तद्देशसमुदायं प्रति अर्थतो ये व्यवस्थाया तद्देशसम्भवः केवलं तान् प्रति नहि किन्तु य एब्राहीमीयविश्वासेन तत्सम्भववास्तानपि प्रति सा प्रतिज्ञा स्थानानुभवति।

XVII यो निर्ण्वान् सञ्चवान् अविधमानानि वस्तूनि य विधमानानि करोति एब्राहीमो विश्वासभूमेस्तस्येश्वरस्य साक्षात् सोऽस्माकं सर्वेषाम् आदिपुरुष आस्ते, यथा विभितं विद्यते, अहं त्वां भङ्गुजातीनाम् आदिपुरुषं कृत्वा नियुक्तवान्।

XVIII त्वदीयस्तादृशो वंशो जनिष्यते यद्विदं वाङ्मयं प्रतिश्रुतं तदनुसाराद् एब्राहीम् भङ्गुदेशीयलोकां नाम् आदिपुरुषो यद् भवति तदर्थं सोऽनपेक्षितव्यमप्येक्षामाणो विश्वासं कृतवान्।

XIX अपरञ्च क्षीणविश्वासो न भूत्वा शतवत्सरवयस्कृत्वात् स्वशरीरस्य जरां सारानाम्नः स्वभाभ्यां यथा रजोनिवृत्तिञ्च तृणाय न मेने।

XX अपरम् अविश्वासाद् ईश्वरस्य प्रतिज्ञावयने क्वपि संशयं न यकार;

- XXI किन्त्वीश्वरेण यत् प्रतिश्रुतं तत् साधयितुं शक्यत इति निश्चितं विज्ञाय दृढविश्वासाः सन् ईश्वरस्य मडिमानं प्रकाशयाञ्चकार।
 XXII इति हेतोस्तस्य स विश्वासस्तदीयपुण्यमिव गणयाञ्चकं।
 XXIII पुण्यमिवागणयत तत् केवलस्य तस्य निमित्तं विभितं नहि, अस्माकं निमित्तमपि,
 XXIV यतोऽस्माकं पापनाशार्थं समर्पितोऽस्माकं पुण्यप्राप्त्यर्थञ्चोत्थापितोऽभवत् योऽस्माकं प्रभु यीशुस्तस्योत्थापयितरीश्वरे
 XXV यद्दि वयं विश्वसामस्तर्हस्माकमपि सञ्चैव विश्वासः पुण्यमिव गणयिष्यते।

V

- I विश्वासेन सपुण्यीकृता वयम् ईश्वरेण साद्धं प्रभुणास्माकं यीशुप्रीष्टेन मेलनं प्राप्ताः।
 II अपरं वयं यस्मिन् अनुग्रहाश्रये तिष्ठामस्तन्मध्यं विश्वासमार्गेण तेनैवानीता वयम् ईश्वरीयविवलवप्राप्तिप्रत्याशया समानन्दाभिः।
 III तत् केवलं नहि किन्तु क्लेशभोगेऽध्यानन्दाभो यतः क्लेशाद् धैर्यं जायत इति वयं ज्ञानीमः,
 IV धैर्याय परीक्षितत्वं जायते, परीक्षितत्वात् प्रत्याशा जायते,
 V प्रत्याशातो व्रीडितत्वं न जायते, यस्माद् अस्मभ्यं एतेन पवित्रेणात्मनास्माकम् अन्तःकरणानीश्वरस्य प्रेमवारिणा सिक्तानि।
 VI अस्मासु निरुपायेषु सत्सु श्रीष्ट उपयुक्ते समये पापिनां निमित्तं स्वीयान् प्रणान् अत्यजत्।
 VII छितकारिणो जन्स्य कृते कोपि प्रणान् त्यक्तुं साडसं कर्तुं शक्नोति, किन्तु धार्मिकस्य कृते प्राणान् न त्यजति।
 VIII किन्त्वस्मासु पापिषु सत्त्वपि निमित्तमस्माकं श्रीष्टः स्वप्राणान् त्यक्तवान्, तत ईश्वरस्मान् प्रति निजं परमप्रेमांणं दर्शितवान्।
 IX अतश्चैव तस्य रक्तपातेन सपुण्यीकृता वयं नितान्तं तेन कोपाद् उद्धारिष्यामहे।
 X कुलतो वयं यदा रिपव आस्म तदैश्वरस्य पुत्रस्य मरणेन तेन साद्धं यद्यस्माकं मेलनं जातं तर्हि मेलनप्राप्ताः सन्तोऽवश्यं तस्य ज्वनेन रक्षां लप्स्यामहे।
 XI तत् केवलं नहि किन्तु येन मेलनम् अवलामहि तेनास्माकं प्रभुणा यीशुप्रीष्टेन साम्प्रतम् ईश्वरे समानन्दाभ्याम्।
 XII तथा सति, अकेन मानुषेण पापं पापेन य मरणं जगतीं प्राविशत् अपरं सर्वेषां पापित्वात् सर्वं मानुषा मृते निर्धना अभवत्।
 XIII यतो व्यवस्थादानसमयं यावत् जगति पापम् आसीत् किन्तु यत्र व्यवस्था न विद्यते तत्र पापस्यापि गणना न विद्यते।
 XIV तथाप्याहम याद्दृशं पापं कृतं ताद्दृशं पापं यै नकारि आहमम् आरभ्य मूसां यावत् तेषामभ्युपरि मृत्यु राजत्वम् अकरोत् स आहम् भाव्याहमो निदर्शनमेवास्ते।
 XV किन्तु पापकर्मणो याद्दृशो भावस्ताद्दृग् दानकर्मणो भावो न भवति यत अकस्य जन्स्यापराधेन यद्दि बहूनां मरणम् अघटत तथापीश्वरानुग्रहस्तदनुग्रहमूलकं दानञ्चैकेन जनेनार्थाद् यीशुना प्रीष्टेन बहुषु बाहुल्यातिबाहुल्येन कुलति।
 XVI अपरम् अकस्य जन्स्य पापकर्मं याद्दृग् इलयुक्तं दानकर्मं ताद्दृग् न भवति यतो विचारकर्मकं पापम् आरभ्य दण्डजन्कं बभूव, किन्तु दानकर्मं बहुपापान्यारभ्य पुण्यजन्कं बभूव।
 XVII यत अकस्य जन्स्य पापकर्मतस्तेनैकेन यद्दि मरणस्य राजत्वं जातं तर्हि ये जना अनुग्रहस्य बाहुल्यं पुण्यदानञ्च प्राप्नुवन्ति त अकेन जनेन, अर्थात् यीशुप्रीष्टेन, ज्वनेन राजत्वम् अवश्यं करिष्यन्ति।
 XVIII अकेऽपराधो यद्दत् सर्वमानवानां दण्डगामी मार्गोऽभवत् तद्दृग् अकं पुण्यदानं सर्वमानवानां ज्वनयुक्तपुण्यगामी मार्ग अवे।
 XIX अपरम् अकस्य जन्स्याज्ञालक्षणाद् यथा बडवोऽपराधिनी ज्ञातास्तद्दृग् अकस्याज्ञायराणाद् बडवः सपुण्यीकृता भवन्ति।
 XX अधिक्न्तु व्यवस्थागमनाद् अपराधस्य बाहुल्यं जातं किन्तु यत्र पापस्य बाहुल्यं तत्रैव तस्माद् अनुग्रहस्य बाहुल्यम् अभवत्।
 XXI तेन मृत्युना यद्दत् पापस्य राजत्वम् अभवत् तद्दृग् अस्माकं प्रभुयीशुप्रीष्टद्वारानन्तज्वनदायिपुण्येनानुग्रहस्य राजत्वं भवति।

VI

- I प्रभूतर्पेण यद् अनुग्रहः प्रकाशते तदर्थं पापे तिष्ठाम इति वाक्यं किं वयं वहिष्यामः? तन्न भवतु।
 II पापं प्रति मृता वयं पुनस्तस्मिन् कथम् ज्वविष्यामः?
 III वयं यावन्तो लोका यीशुप्रीष्टे मञ्जिजता अभवाम तावन्त अवे तस्य मरणो मञ्जिजता इति किं यूयं न ज्ञानीथ?
 IV ततो यथा पितुः पराङ्गमेण श्मशानात् श्रीष्ट उत्थापितस्तथा वयमपि यत् नूतनज्वनि एवाचरामस्तदर्थं मञ्जिजनेन तेन साद्धं मृत्युर्पे श्मशाने संस्थापिताः।
 V अपरं वयं यद्दि तेन संयुक्ताः सन्तः स एव मरणाभागिनो ज्ञातास्तर्हि स एवोत्थानभागिनोऽपि भविष्यामः।
 VI वयं यत् पापस्य दासाः पुन न भवामस्तदर्थम् अस्माकं पापपशरीरस्य विनाशार्थम् अस्माकं पुरातनपुरुषस्तेन साकं कुशेऽन्त्यतेति वयं ज्ञानीमः।
 VII यो हतः स पापात् मुक्त अवे।
 VIII अतश्चैव यद्दि वयं प्रीष्टेन साद्धं म् अह्न्यामहि तर्हि पुनरपि तेन सडिता ज्वविष्याम इत्यत्रास्माकं विश्वासा विद्यते।
 IX यतः श्मशानाद् उत्थापितः प्रीष्टो पुन न म्रियत इति वयं ज्ञानीमः। तस्मिन् कोप्यधिकारो मृत्यो नार्सित।
 X अपरञ्च स यद् अम्रियत तेनैकदा पापम् उद्दिश्याम्रियत, यस्य ज्वति तेनेश्वरम् उद्दिश्य ज्वति;
 XI तद्दृग् यूयमपि स्वान् पापम् उद्दिश्य मृतान् अस्माकं प्रभुणा यीशुप्रीष्टेनेश्वरम् उद्दिश्य ज्वन्तो ज्ञानीता।
 XII अपरञ्च कुस्तितामिवाषात्नं पूरयितुं युष्माकं मर्त्येऽह्येषु पापम् आधिपत्यं न करोतु।

XIII अपरं स्वं स्वम् अङ्गम् अधर्मस्यास्त्रं कृत्वा पापसेवायां न समर्पयत. किन्तु श्मशानाद् उत्थितानिव स्वान् ईश्वरे समर्पयत स्वान्यङ्गानि य धर्मस्त्रस्ववृत्ताणीश्वरम् उद्दिश्य समर्पयत।

XIV युष्माकम् उपरि पापस्याधिपत्यं पुन न भविष्यति, यस्माद् यूयं व्यवस्थाया अनायत्ता अनुग्रहस्य यायत्ता अभवत्।

XV किन्तु वयं व्यवस्थाया अनायत्ता अनुग्रहस्य यायत्ता अभवाम, एति कारणात् किं पापं करिष्यामः? तत्र भवतु।

XVI यतो मृतिजन्कं पापं पुण्यजन्कं निदेशायरज्ञैतयोर्द्वयो र्यस्मिन् आज्ञापालनार्थं भृत्यानिव स्वान् समर्पयथ, तस्यैव भृत्या भवथ, अेतत् किं यूयं न ज्ञानीथ?

XVII अपरञ्च पूर्वं यूयं पापस्य भृत्या आस्तेति सत्यं किन्तु यस्यां शिक्षार्पायां मूषायां निक्षिप्ता अभवत् तस्या आकृतिं मनोभि र्बध्दवन्त एति कारणाद् ईश्वरस्य धन्यवाद्यो भवतु।

XVIII एतं यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्तो धर्मस्य भृत्या ज्ञाताः।

XIX युष्माकं शारीरिका दुर्बलताया डेतो मानववद् अहम् अेतद् ब्रवीमि; पुनः पुनरधर्मकरणार्थं यद्दत् पूर्वं पापामेध्ययो र्भृत्यत्वे निजङ्गानि समर्पयत तद्दद् एतानीं साधुधर्मकरणार्थं धर्मस्य भृत्यत्वे निजङ्गानि समर्पयत।

XX यदा यूयं पापस्य भृत्या आस्त तदा धर्मस्य नायत्ता आस्ता।

XXI तर्हि यानि कर्माणि यूयम् एतानीं लज्जजनकानि बुध्यध्वे पूर्वं तै र्युष्माकं को लाभ आसीत्? तेषां कर्माणां क्वं मरणमेवा

XXII किन्तु साम्प्रतं यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्त ईश्वरस्य भृत्याअभवत् तस्माद् युष्माकं पवित्रत्वार्पं लभ्यम् अनन्तज्जवनार्पञ्च इलम् आस्ते।

XXIII यतः पापस्य वेतनं मरणं किन्त्वस्माकं प्रभुणा यीशुश्रीष्टेनानन्तज्जवनम् ईश्वरदत्तं पारितोषिकम् आस्ते।

VII

I हे भ्रातृगाण व्यवस्थाविदः प्रति ममेदं निवेदनां विधिः केवलं यावज्जिवं मानवोपर्यधिपतित्वं करोतीति यूयं किं न ज्ञानीथ?

II यावत्कालं पति र्जिवति तावत्कालम् ठोढा भाय्या व्यवस्थाया तस्मिन् बद्धा तिष्ठति किन्तु यदि पति म्रियते तर्हि सा नारी पत्यु र्व्यवस्थातो मुच्यते।

III अेतकारणात् पत्युर्ज्वनकाले नारी यदन्यं पुरुषं विवडति तर्हि सा व्यभियारिणी भवति किन्तु यदि स पति म्रियते तर्हि सा तस्या व्यवस्थाया मुक्ता सती पुरुषान्तरेण व्युढापि व्यभियारिणी न भवति।

IV हे मम भ्रातृगाण, ईश्वरनिमित्तं यदस्माकं क्वं ज्ञायते तदर्थं श्मशानाद् उत्थापितेन पुरुषेण सह युष्माकं विवाडो यद् भवेत् तदर्थं श्रीष्टस्य शरीरेण यूयं व्यवस्थां प्रति मृतवन्तः।

V यतोऽस्माकं शारीरिकायरासमये मरणनिमित्तं इलम् उत्पादयितुं व्यवस्थाया दूषितः पापान्निवाधोऽस्माकम् अङ्गेषु ज्जवन् आसीत्।

VI किन्तु तदा यस्या व्यवस्थाया वशे आस्महि साम्प्रतं तां प्रति मृतत्वाद् वयं तस्या अधीनत्वात् मुक्ता एति डेतोरीश्वरोऽस्माभिः पुरातनलिपितानुसारात् न सेवितव्यः किन्तु नवीनस्वभावेनैव सेवितव्यः।

VII तर्हि वयं किं ब्रूमः? व्यवस्था किं पापजनिता भवति? नेत्यं भवतु व्यवस्थाम् अविद्यमानायां पापं किम् एत्यहं नावेदं; किञ्च लोभं मा कार्षीरिति येद् व्यवस्थाग्रन्थे लिपितं नाभविष्यत् तर्हि लोभः किम्भूतस्तदहं नाज्ञास्यां।

VIII किन्तु व्यवस्थाया पापं छिद्रं प्राप्यास्माकम् अन्तः सर्वविधं कुत्सिताभिलाषम् अज्जनयत्; यतो व्यवस्थायाम् अविद्यमानायां पापं मृतं।

IX अपरं पूर्वं व्यवस्थायाम् अविद्यमानायाम् अहम् अज्जवत् ततः परम् आज्ञायाम् उपस्थितायाम् पापम् अज्जवत् तदाहम् अम्रिये।

X एतयं सति ज्जवननिमित्ता याज्ञा सा मम भृत्यजनिताभवत्।

XI यतः पापं छिद्रं प्राप्य व्यवस्थितादेशेन मां वञ्चयित्वा तेन माम् अहन्।

XII अतयेव व्यवस्था पवित्रा, आदेशश्च पवित्रो न्याय्यो छितकारी य भवति।

XIII तर्हि यत् स्वयं छितकृतं तत् किं मम भृत्यजन्कम् अभवत्? नेत्यं भवतु; किन्तु पापं यत् पातकमिव प्रकाशते तथा निदेशेन पापं यदतीव पातकमिव प्रकाशते तदर्थं छितोपायेन मम मरणम् अज्जनयत्।

XIV व्यवस्थात्मनोधिक्तेति वयं ज्ञानीमः किन्त्वहं शारीरतायारी पापस्य क्रीतकिङ्करो विद्ये।

XV यतो यत् कर्म करोमि तत् मम मनोऽभिमतं नहि; अपरं यन् मम मनोऽभिमतं तत्र करोमि किन्तु यद् ऋतीये तत् करोमि।

XVI तथात्वे यन् ममानभिमतं तद् यदि करोमि तर्हि व्यवस्था सूत्तमेति स्वीकरोमि।

XVII अतयेव साम्प्रति तत् कर्म मया क्रियत एति नहि किन्तु मम शरीरस्थेन पापेनैव क्रियते।

XVIII यतो मयि, अर्थतो मम शरीरे, किमयुत्तमं न वसति, अेतद् अहं ज्ञानामि; ममेच्छुकतायां तिष्ठन्त्यामध्यहम्

उत्तमकर्मसाधने समर्थो न भवामि।

XIX यतो यामुत्तमां क्रियां कर्तुमहं वाग्छामि तां न करोमि किन्तु यत् कुत्सितं कर्म कर्तुम् अनिच्छुकोऽस्मि तदेव करोमि।

XX अतयेव यद्यत् कर्म कर्तुं ममेच्छु न भवति तद् यदि करोमि तर्हि तत् मया न क्रियते, ममान्तर्वर्तिना पापेनैव क्रियते।

XXI तद् कर्तुम् एच्छुं मां यो डभदं कर्तुं प्रवर्त्तयति तादृशं स्वभावमेकं मयि पश्यामि।

XXII अहम् आन्तरिकपुरुषेणेश्वरव्यवस्थायां सन्तुष्ट आसे;

XXIII किन्तु तद्विपरीतं युध्यन्तं तदन्यमेकं स्वभावं मदीयाङ्गस्थितं प्रपश्यामि, स मदीयाङ्गस्थितपापस्वभावव्यायत्तं मां कर्तुं

येष्टते।

XXIV डा डा योऽहं दुर्भाग्यो मनुजस्तं माम् अेतस्मान् मृताच्छरीरात् को निस्तारयिष्यति?

XXV अस्माकं प्रभुणा यीशुश्रीष्टेन निस्तारयितारम् ईश्वरं धन्यं वदामि अतयेव शरीरेण पापव्यवस्थाया मनसा तु ईश्वरव्यवस्थायाः सेवनं करोमि।

VIII

- I ये जनाः प्रीष्टं यीशुम् आश्रित्य शारीरिकं नायरन्त आत्मिकमायरन्ति तेऽधुना दृष्टार्थां न भवन्ति।
 II ज्ञानदायकस्यात्मनो व्यवस्था प्रीष्टयीशुना पापमरणयो व्यवस्थातो मामभोजयत्।
 III यस्माच्छारीरस्य दुर्बलत्वाद् व्यवस्थया यत् कर्मासाध्यम् ईश्वरो निजपुत्रं पापिशरीररूपं पापनाशकव्यविज्ञपञ्च प्रेष्य तस्य शरीरे पापस्य दण्डं कुर्वन् तत्कर्म साधितवान्।
 IV ततः शारीरिकं नायरिवास्मान्भिरात्मिकम् आयरद्विव्यवस्थाग्रन्थे निर्दिष्टानि पुण्यकर्माणि सर्वाणि साध्यन्ते।
 V ये शारीरिकारिणस्ते शारीरिकान् विषयान् भावयन्ति ये आत्मिकारिणस्ते आत्मनो विषयान् भावयन्ति।
 VI शारीरिकभावस्य क्लं मृत्युः किञ्चात्मिकभावस्य क्लं ज्ञानं शान्तिश्च।
 VII यतः शारीरिकभाव ईश्वरस्य विरुद्धः शत्रुताभाव एव स ईश्वरस्य व्यवस्थया अधीनो न भवति भवितुञ्च न शक्नोति।
 VIII अतस्मात् शारीरिकारिषु तोषुम् ईश्वरेण न शक्यं।
 IX किन्त्वीश्वरस्यात्मा यद् युष्माकं मध्ये वसति तर्हि यूनं शारीरिकारिणो न सन्त आत्मिकारिणो भवथः यस्मिन् तु प्रीष्टस्यात्मा न विद्यते स तत्सम्भवो नहि।
 X यद् यि प्रीष्टो युष्मान् अधितिष्ठति तर्हि पापम् उद्दिश्य शरीरे मृतं किन्तु पुण्यमुद्दिश्यात्मा ज्ञवति।
 XI मृतगणान् यीशु येनोत्थापितस्तस्यात्मा यद् युष्मन्मध्ये वसति तर्हि मृतगणान् प्रीष्टस्य स उत्थापयिता युष्मन्मध्येवासिना स्वकीयात्मना युष्माकं मृतदेहानिपुन ज्ञवति।
 XII इह भ्रातृगण शरीरस्य वयमधमर्णां न भवामोऽतः शारीरिकारोऽस्माभिर्न कर्तव्याः।
 XIII यद् यूनं शरीरिकारिणो भवेत तर्हि युष्माभिर्न मर्त्यमेव किन्वात्मना यद् शरीरकर्माणि घातयेत तर्हि ज्ञविष्यथा।
 XIV यतो यावन्तो लोका ईश्वरस्यात्मनाऽध्यन्ते ते सर्वे ईश्वरस्य सन्ताना भवन्ति।
 XV यूनं पुनरपि भयजन्कं दास्यभावं न प्राप्ताः किन्तु येन भावेनेश्वरं पितः पितरिति प्रोष्य सम्बोधयथ तादृशं दत्तकपुत्रत्वभावम् प्राप्नुत।
 XVI अपरञ्च वयम् ईश्वरस्य सन्ताना अतस्मिन् पवित्र आत्मा स्वयम् अस्माकम् आत्माभिः सार्द्धं प्रमाणां ददाति।
 XVII अतरेव वयं यद् यि सन्तानस्तर्ह्यधिकारिणः, अर्थाद् ईश्वरस्य स्वत्वाधिकारिणः प्रीष्टेन सहाधिकारिणश्च भवामः; अपरं तेन सार्द्धं यद् दुःखभागिनो भवामस्तर्हि तस्य विभवस्यापि भागिनो भविष्यामः।
 XVIII किन्त्वस्मासु यो भावीविभवः प्रकाशिष्यते तस्य समीपे वर्तमानकालीनं दुःखमर्हं तृणाय मन्ये।
 XIX यतः प्राणिगण ईश्वरस्य सन्तानानां विभवप्राप्तिम् आकाङ्क्षन् नितान्तम् अपेक्षते।
 XX अपरञ्च प्राणिगणः स्वैरम् अलीकताया वशीकृतो नाभवत्।
 XXI किन्तु प्राणिगणोऽपि नश्वरताधीनत्वात् मुक्तः सन् ईश्वरस्य सन्तानानां परममुक्तिं प्राप्स्यतीत्यभिप्रायेण वशीकर्ता वशीयके।
 XXII अपरञ्च प्रसूयमानावद् व्यथितः सन् एदानीं यावत् कृत्स्नः प्राणिगण आर्त्स्वरं करोतीति वयं जानीमः।
 XXIII केवलः स एति नहि किन्तु प्रथमजातकृत्वस्वरूपम् आत्मानं प्राप्ता वयमपि दत्तकपुत्रत्वपदप्राप्तिम् अर्थात् शरीरस्य मुक्तिं प्रतीक्षामाणास्तद्दृढं अन्तरात्तराव कुर्मः।
 XXIV वयं प्रत्याशया त्राणम् अलभामहि किन्तु प्रत्यक्षवस्तुनो या प्रत्याशा सा प्रत्याशा नहि, यतो मनुष्यो यत् समीक्षते तस्य प्रत्याशां कुतः करिष्यति?
 XXV यद् अप्रत्यक्षं तस्य प्रत्याशां यद् वयं कुर्वामहि तर्हि धैर्यम् अवलम्ब्य प्रतीक्षामहे।
 XXVI तत आत्मापि स्वयम् अस्माकं दुर्बलतायाः सहायत्वं करोति; यतः किं प्रार्थितव्यं तद् बोद्धुं वयं न शक्नुमः, किन्त्वस्पर्शरार्त्तरावैरात्मा स्वयम् अस्मन्निमित्तं निवेदयति।
 XXVII अपरम् ईश्वरान्भितरूपेण पवित्रलोकानां कृते निवेदयति य आत्मा तस्याभिप्रायोऽन्तर्यामिना ज्ञायते।
 XXVIII अपरम् ईश्वरीयनिर्गुणानुसारेणाद्भुताः सन्तो ये तस्मिन् प्रीयन्ते सर्वाणि मिलित्वा तेषां मङ्गलं साधयन्ति, अतद् वयं जानीमः।
 XXIX यत् ईश्वरो बहुभ्रातृणां मध्ये स्वपुत्रं ज्येष्ठं कर्तुम् इच्छन् यान्पूर्वं लक्ष्यीकृतवान् तान् तस्य प्रतिभूत्याः सादृश्यप्राप्त्यर्थं न्ययुंक्त।
 XXX अपरञ्च तेन ये नियुक्तास्त आद्भुता अपि ये ये तेनाद्भुतास्ते सपुण्यीकृताः, ये ये तेन सपुण्यीकृतास्ते विभवयुक्ताः।
 XXXI एतत्र वयं किं ब्रूमः? ईश्वरो यद्यस्माकं सपक्षो भवति तर्हि को विपक्षोऽस्माकं?
 XXXII आत्मपुत्रं न रक्षित्वा योऽस्माकं सर्वेषां कृते तं प्रदत्तवान् स किं तेन सहासम्बन्धम् अन्यानि सर्वाणि न दास्यति?
 XXXIII ईश्वरस्याभिरुचिनेषु केन दोष आरोपयिष्यते? य ईश्वरस्तान् पुण्यवत् एव गणायति किं तेन?
 XXXIV अपरं तेभ्यो दृष्टेदानीं वा केन करिष्यते? योऽस्मन्निमित्तं प्राणान् त्यक्तवान् केवलं तन्न किन्तु मृतगणमध्याद् उत्थितवान्, अपि येश्वरस्य दक्षिणे पार्श्वे तिष्ठन् अद्याप्यस्माकं निमित्तं प्रार्थत एवम्भूतो यः प्रीष्टः किं तेन?
 XXXV अस्माभिः सह प्रीष्टस्य प्रेमविच्छेदं जनयितुं कः शक्नोति? क्लेशो व्यसनं वा ताडना वा दुर्भिक्षं वा वस्त्रहीनत्वं वा प्राणसंशयो वा भङ्गो वा किमेतानि शक्नुवन्ति?
 XXXVI किन्तु विभितम् आस्ते, यथा, वयं तव निमित्तं स्मो मृत्युवक्त्रेऽपि वदिनां बलिर्हो यथा मेधो वयं गणायामहे तथा।
 XXXVII अपरं योऽस्मासु प्रीयते तेनेतासु विपत्यु वयं सम्यग् विजयामहे।
 XXXVIII यतोऽस्माकं प्रभुना यीशुप्रीष्टेनेश्वरस्य यत् प्रेम तस्माद् अस्माकं विच्छेदं जनयितुं मृत्यु ज्ञानं वा दिव्यदृता वा बलवन्तो मुष्यदृता वा वर्त्मानो वा भविष्यन् कालो वा उच्यते वा नीयते वा पारं किमपि सृष्टवस्तु।
 XXXIX वैतेषां केनापि न शक्यमित्यस्मिन् दृढविश्वासो ममास्ते।

IX

I अहं काञ्चिद् कल्पितां कथां न कथयामि, फ्रीष्टस्य साक्षात् सत्यमेव ब्रवीमि पवित्रस्यात्मनः साक्षान् मदीयं मन अतत् साक्ष्यं ददाति

II ममान्तरतिशयदुःखं निरन्तरं भेदश्च

III तस्माद् अहं स्वजातीयभ्रातृणां निमित्तात् स्वयं फ्रीष्टास्थापाङ्कान्तो भवितुम् अर्थम्

IV यतस्त एसायेलस्य वंशा अपि य दत्तकपुत्रत्वं तेजो नियमो व्यवस्थादानं मन्दिरे लज्जं प्रतिज्ञाः पितृपुरुषगणेश्वरैतेषु सर्वेषु तेषाम् अधिकारोऽस्ति

V तत् केवलं नहि किन्तु सर्वार्थकः सर्वदा सख्यिदानन्द ईश्वरो यः फ्रीष्टः सोऽपि शारीरिकसम्बन्धेन तेषां वंशसम्भवः।

VI ईश्वरस्य वाक्यं विदुषं जातम् एति नहि यत्कारणाद् एसायेलो वंशे ये जातान्ते सर्वे वस्तुत एसायेलीया न भवन्ति

VII अपरम् एब्राहीमो वंशे जाता अपि सर्वे तस्यैव सन्ताना न भवन्ति किन्तु एरुछाको नाम्ना तव वंशो विख्यातो भविष्यति

VIII अर्थात् शारीरिकसंसर्गात् जाताः सन्ताना यावन्तस्तावन्त अवेश्वरस्य सन्ताना न भवन्ति किन्तु प्रतिश्रवणाद् ये जायन्ते तरेवेश्वरवंशो गण्यते।

IX यतस्तत्प्रतिश्रुते वाक्यमेतत्, अतादृशे समये उहं पुनरागमिष्यामि तत्पूर्वं सारायाः पुत्र अेको जनिष्यते।

X अपरमपि वदामि स्वमनोऽभिलाषत ईश्वरेण यन्निर्गमितं तत् कर्मन्ती नहि किन्त्वाह्वयितुं ज्ञातमेतद् यथा सिद्धयति

XI तदर्थं रिब्कानामिकया योषिता जनैकस्माद् अर्थाद् अस्माकम् एरुछाकः पूर्वपुरुषाद् गर्भे धृते तस्याः सन्तानयोः प्रसवात् पूर्वं किञ्च तयोः शुभाशुभकर्मणाः करणात् पूर्वं

XII तां प्रतीहं वाक्यम् उक्तं, ज्येष्ठः कनिष्ठं सेविष्यते,

XIII यथा विभितम् आस्ते, तथायेषावि न प्रीत्वा याङ्गिभि प्रीतवान् अहं

XIV तर्हि वयं किं भूमः? ईश्वरः किम् अन्यायकारी? तथा न भवतु।

XV यतः स स्वयं भूसाम् अवदत्; अहं यस्मिन् अनुग्रहं यिकीर्षामि तमेवानुगृह्णामि, यञ्च दयितुम् इच्छामि तमेव द्ये।

XVI अतरेवेश्वरता यतमानेन वा मानवेन तत्र साध्यते दयाकारिणेश्वरेणैव साध्यते।

XVII किङ्करीणि शास्त्रे विप्रति, अहं त्वद्वारा मत्पराक्रमं दर्शयितुं सर्वपुत्रिय्यां निजनाम प्रकाशयितुञ्च त्वां स्थापितवान्।

XVIII अतः स यम् अनुगृहीतुम् इच्छति तमेवानुगृह्णाति, यञ्च निगृहीतुम् इच्छति तं निगृह्णाति।

XIX यदि वदसि तर्हि स द्रोषं कुतो गृह्णाति? तदीयेच्छयाः प्रतिबन्धकत्वं कर्तुं कस्य सामर्थ्यं विद्यते?

XX हं ईश्वरस्य प्रतिपक्ष मर्त्यं त्वं कः? अतादृशं मां कुतः सृष्टवान्? एति कथां सृष्टवस्तु स्रष्टुं किं कथयिष्यति?

XXI अेकस्मान् भृत्पिण्डाद् उत्कृष्टापकृष्टौ द्विविधौ कलशौ कर्तुं किं कुलावस्य सामर्थ्यं नास्ति?

XXII ईश्वरः कोपं प्रकाशयितुं निजशक्तिं ज्ञापयितुञ्चेच्छन् यदि विनाशस्य योग्यानि क्रोधभाजानि प्रति बहुकालं दीर्घसहिष्णुताम् आश्रयति;

XXIII अपरञ्च विभवप्राप्त्यर्थं पूर्वं नियुक्तानुग्रहपात्राणि प्रति निजविलवस्य ब्राहुल्यं प्रकाशयितुं केवलयिद्धिदिनां नहि भिन्नदेशिनामपि मध्याद्

XXIV अस्मानि व ताभ्याह्वयति तत्र तव किं?

XXV ढोशेयग्रन्थे यथा विभितम् आस्ते, यो लोको मम नासीत् तं वदिष्यामि मदीयकां या जाति मॅडप्रिया यासीत् तां वदिष्याम्यहं प्रियां।

XXVI ययं मदीयलोका न यत्रेति वाक्यमौच्यता अमरेशस्य सन्ताना एति प्यास्यन्ति तत्र तो

XXVII एसायेलीयलोकेषु यिशायियोऽपि वायमेतां प्रायारयत्, एसायेलीयवंशानां या संख्या सा तु निश्चिता समुद्रसिकतासंख्यासमाना यदि जायते तथापि केवलं लोडैरव्येस्ताणां व्रजिष्यते।

XXVIII यतो न्यायेन स्वं कर्म परेशः साधयिष्यति। देशे सभवे संक्षेपान्निर्गं कर्म करिष्यति।

XXIX यिशायियोऽपरमपि कथयामास, सैन्याध्यक्षपरेशेन येत् किञ्चिन्नोदशिष्यता तदा वयं सिद्धीमेवाभविष्याम विनिश्चितां यद्वा वयम् अमोराया अगमिष्याम तुल्यतां।

XXX तर्हि वयं किं वक्ष्यामः? एतरदेशीया लोका अपि पुण्यार्थम् अयतमाना विश्वासेन पुण्यम् अलभन्त;

XXXI किन्तिस्त्रायेल्लोका व्यवस्थापालनेन पुण्यार्थं यतमानास्तन् नालभन्त।

XXXII तस्य किं कारणं? ते विश्वासेन नहि किन्तु व्यवस्थायाः क्रियया चेष्टित्वा तस्मिन् स्मलनज्जके पाषाणो पादस्मलनं प्राप्ताः।

XXXIII विभितं यादृशम् आस्ते, पश्य पादस्मलार्थं हि सीयोनि प्रस्तरन्तथा। बाघाकारञ्च पाषाणां परिस्थापितवानहम् विश्वसिष्यति यस्तत्र स ज्जो न त्रपिष्यते।

X

I हं भ्रातर एसायेलीयलोका यत् परित्राणां प्राप्नुवन्ति तदहं मनसाभिलषन् ईश्वरस्य समीपे प्रार्थये।

II यत ईश्वरे तेषां येष्टा विद्यत एत्यत्राहं साक्ष्यस्मि; किन्तु तेषां सा येष्टा सज्ञाना नहि,

III यतस्त ईश्वरदत्तं पुण्यम् अविज्ञाय स्वकृतपुण्यं स्थापयितुम् येष्टमाना ईश्वरदत्तस्य पुण्यस्य निन्दनं न स्वीकुर्वन्ति।

IV फ्रीष्ट अेकैकविश्वासिज्जाय पुण्यं दातुं व्यवस्थायाः इलस्वरूपो भवति।

V व्यवस्थापालनेन यत् पुण्यं तत् भूसाम् वर्णयामास, यथा, यो ज्जनस्तां पालयिष्यति स तद्वारा ज्जुविष्यति।

VI किन्तु प्रत्ययेन यत् पुण्यं तद् अतादृशं वाक्यं वदति, कः स्वर्गम् आरुह्य फ्रीष्टम् अवरुडयिष्यति?

VII को वा प्रेतलोकम् अवरुह्य फ्रीष्टं मृतगणमध्याद् आनेष्यतीति वाक् मनसि त्वया न गदितव्या।

VIII तर्हि किं ब्रवीति? तद् वाक्यं तव समीपस्थम् अर्थात् तव वदने मनसि यास्ते, तस्य वाक्यम् अस्मानिः प्रयार्थमाणां विश्वासस्य वाक्यमेव।

IX वस्तुतः प्रभुं यीशुं यदि वदनेन स्वीकरोषि, तथेश्वरस्त्वं शमशानाद् उदस्थापयद् एति यधन्तःकरणेन विश्वसिषि तर्हि परित्राणं लप्स्यसे।

X यस्मात् पुण्यप्राप्त्यर्थम् अन्तःकरणेन विश्वसितव्यं परित्राणार्थञ्च वदनेन स्वीकर्त्तव्यं।

XI शास्त्रे यादृशं लिपितं विश्वसिष्यति यस्तत्र स ज्ञानेन त्रपिष्यते।

XII छन्द्यत्र यिद्धिदिनि तदध्यलोके यं कोपि विशेषो नास्ति यस्माद् यः सर्वेषाम् अद्वितीयः प्रभुः स निजयायकान् सर्वान् प्रति वदा-थो भवति।

XIII यतः, यः कश्चित् परमेशस्य नाम्ना हि प्रार्थयिष्यति। स अत्र मनुजो नूनं परित्रातो भविष्यति।

XIV यं ये जना न प्रत्यायन्ते ते तमुद्दिश्य कथं प्रार्थयिष्यन्ते? ये वा यस्याप्यानं कदापि न श्रुतवन्तस्ते तं कथं प्रत्येष्यन्ति? अपरं यदि प्रचारयितारो न तिष्ठन्ति तदा कथं ते श्रोष्यन्ति?

XV यदि वा प्रेरिता न भवन्ति तदा कथं प्रचारयिष्यन्ति? यादृशं लिपितम् आस्ते, यथा, माङ्गलिकं सुसंवाहं ददन्त्यानीय ये नराः प्रचारयन्ति शान्तेश्च सुसंवाहं जनास्तु यो तेषां यरणपद्मानि कीदृक् शोभान्वितानि हि।

XVI किन्तु ते सर्वे तं सुसंवाहं न गृहीतवन्तः। यिशाथियो यथा लिपितवान् अस्मत्प्रचारिते वाक्ये विश्वासमकरोद्धि कः।

XVII अतश्चेव श्रवणाद् विश्वास अश्वरवाक्यप्रचारात् श्रवणञ्च भवति।

XVIII तर्ह्यहं ब्रवीमि तैः किं नाश्रावि? अवश्यम् अश्रावि, यस्मात् तेषां शब्दो मर्हो व्याप्नोद् वाक्यञ्च निषिद्धं जगत्।

XIX अपरमपि वदामि, एसायेलीयलोकाः किम् अत्रां कथां न बुध्यन्ते? प्रथमतो मूसा एह वाक्यं प्रोवाच, अहमुत्तापयिष्ये तान् अगण्यमानवैरपि। क्लेश्यामि जातिम् अत्राञ्च प्रोभन्तभिन्नजातिभिः।

XX अपरञ्च यिशाथियोऽतिशयाक्षोभेण कथयामास, यथा, अधि मां यैस्तु नायेषि सम्प्राप्तस्ते ज्ञैरहं अधि मां ये न सम्पृष्टं विज्ञातस्ते ज्ञैरहं।

XXI किन्तियसायेलीयलोकान् अधि कथयाञ्चकार, यैराज्ञालङ्घिभि लोके विरुद्धं वाक्यमुच्यते। तान् प्रत्येव द्विनं कृत्स्नं हस्तौ विस्तारयाम्यहं।

XI

I एश्वरेण स्वीकीयलोका अपसारिता अहं किम् एहं वाक्यं ब्रवीमि? तत्र भवतु यतोऽहमपि बिन्ध्यामीनगोत्रीय एब्राह्मीमवंशीय एसायेलीयलोकाऽस्मि।

II एश्वरेण पूर्व ये प्रदृष्टस्ते स्वकीयलोका अपसारिता एति नहि अपरम् अलियोपाप्याने शास्त्रे यद्विलिपितम् आस्ते तद् यूयं किं न ज्ञानीथ?

III हे परमेश्वर लोकास्त्वदीयाः सर्वा यज्ञवेदीरभञ्जन् तथा तव भविष्यद्वादिनः सर्वाऽन् अहन् केवल एकोऽहम् अवशिष्ट आसे ते ममापि प्राणान् नाशयितुं येष्टन्ते, अत्रां कथाम् एसायेलीयलोकानां विरुद्धम् अलिय एश्वराय निवेद्यामासा।

IV ततस्तं प्रतीश्वरस्योत्तरं किं जातं? आत्माम्नो देवस्य साक्षात् यैर्जनीनं न पातितानि तादृशाः सप्त सङ्साणि लोका अवशेषिता मया।

V तद्वद् अतस्मिन् वर्तमानकालेऽपि अनुग्रहेणाभिरुयितास्तेषाम् अवशिष्टाः कतिपया लोकाः सन्ति।

VI अतश्चेव तद् यधनुग्रहेण भवति तर्हि क्रियया न भवति नो येद् अनुग्रहोऽननुग्रह एव, यदि वा क्रियया भवति तर्ह्यनुग्रहेण न भवति नो येत् क्रिया क्रियैव न भवति।

VII तर्हि किं? एसायेलीयलोका यद् अमृगयन्त तत्र प्रापुः। किन्त्वभिरुयितलोकास्तत् प्रापुस्तदन्त्ये सर्वे अन्धीभूताः।

VIII यथा लिपितम् आस्ते, धोरनिद्रालुताभावं दृष्टिहीने यं लोयनो कर्णौ श्रुतिविहीनौ य प्रददौ तेभ्य एश्वरः।

IX अतस्मिन् दायुदपि लिपितवान् यथा, अतो लुक्त्यासनं तेषाम् उन्माथवद् भविष्यति वा वंशयन्त्रवद् बाधा दृषद्वद् वा भविष्यति।

X भविष्यन्ति तथान्धास्ते नेत्रैः पश्यन्ति नो यथा। वेपथुः कटिदेशस्य तेषां नित्यं भविष्यति।

XI पतनार्थं ते स्फलितवन्त एति वायं किमहं वदामि? तत्र भवतु किन्तु तान् उद्योगिनः कर्तुं तेषां पतनाद् एतददेशीयलोकैः परित्राणं प्राप्तं।

XII तेषां पतनं यदि जगतो लोकानां बालजन्मकम् अभवत् तेषां हासोऽपि यदि भिन्नदेशिनां बालजन्मकम् अभवत् तर्हि तेषां वृद्धिः कति बालजन्मिका भविष्यति?

XIII अतो हे अन्यदेशिनी युष्मान् सम्बोध्य कथयामि निजानां ज्ञातिबन्धूनां मनःसुधोगं जनयन् तेषां मध्ये कियतां लोकानां यथा परित्राणं साधयामि।

XIV तन्निमित्तम् अन्यदेशिनां निकटे प्रेरितः सन् अहं स्वपदस्य महिमानं प्रकाशयामि।

XV तेषां निग्रहेण यदीश्वरेण सह जगतो ज्ञानां मेलनं जातं तर्हि तेषाम् अनुगृहीतत्वं मृतदेहं यथा ज्वनलाभस्तद्वत् किं न भविष्यति?

XVI अपरं प्रथमजातं कुलं यदि पवित्रं भवति तर्हि सर्वमेव कुलं पवित्रं भविष्यति; तथा मूलं यदि पवित्रं भवति तर्हि शाखा अपि तथैव भविष्यन्ति।

XVII कियतीनां शाखानां छेदने कृते त्वं वन्यजितवृक्षस्य शाखा भूत्वा यदि तच्छाखानां स्थाने रोपिता सति जितवृक्षीयमूलस्य रसं लुभ्से।

XVIII तर्हि तासां भिन्नशाखानां विरुद्धं मां गर्वाः; यदि गर्वसि तर्हि त्वं मूलं यत्र धारयसि किन्तु मूलं त्वां धारयतीति संस्मर।

XIX अपरञ्च यदि वदसि मां रोपयितुं ताः शाखा विभन्ना अभवन्;

XX भद्रम्, अप्रत्ययकारणात् ते विभिन्ना जातास्तथा विश्वासकारणात् त्वं रोपितो जातस्तस्माद् अहङ्कारम् अकृत्वा ससाध्वसो भवा।

XXI यत एश्वरो यदि स्वाभाविकीः शाखा न रक्षति तर्हि सावधानो भव येत् त्वामपि न स्थापयति।

XXII एत्यत्रेश्वरस्य यादृशी कृपा तादृशं भयानकत्वमपि त्वया दृश्यतां; ये पतितास्तान् प्रति तस्य भयानकत्वं दृश्यतां, त्वञ्च यदि तद्वृत्तान्तिस्तित्तिष्ठसि तर्हि त्वां प्रति कृपा द्रक्ष्यते; नो येत् त्वमपि तद्वत् छिन्नो भविष्यसि।

XXIII अपरञ्च ते यद्यप्रत्यये न तिष्ठन्ति तर्हि पुनरपि रोपयिष्यन्ते यस्मात् तान् पुनरपि रोपयितुम् एश्वरस्य शक्तिरास्ते।

XXIV वच्यञ्जितवृक्षस्य शाखा सन् त्वं यदि ततश्छिन्नो रीतिव्यत्ययेनोत्तमञ्जितवृक्षे रोपितोऽभवस्तर्हि तस्य वृक्षस्य स्वीया याः शाखास्ताः किं पुनः स्ववृक्षे संलग्निं न शक्नुवन्ति?

XXV हे भ्रातरौ युष्माकम् आत्माभिमानो यत्र जायते तदर्थं ममेदृशी वाग्छा भवति यूनं अतन्निगूढतत्त्वम् अज्ञानन्तो यत्र तिष्ठथ; वस्तुतो यावत्कालं सम्भूषार्त्तपेक्षा भिन्नदेशिनां संग्रहो न भविष्यति तावत्कालम् अंशत्वेन छत्रायेलीयलोकाणाम् अन्धता स्थास्यति;

XXVI पश्चात् ते सर्वे परित्रास्यन्ते; अतादृशं विभितमप्यास्ते, आगमिष्यति सीयोनाद् अको यस्त्राणदायकः अधर्मं याकुबो वंशात् स तु दूरीकरिष्यति।

XXVII तथा दूरीकरिष्यामि तेषां पापान्यहं यदा। तदा तरेव साद्धं मे नियमोऽयं भविष्यति।

XXVIII सुसंवादात् ते युष्माकं विपक्षा अभवन् किन्त्वभिमुखितत्वात् ते पितृलोकानां कृते प्रियपात्राणि भवन्ति।

XXIX यत एश्वरस्य दानाद् आह्वानाञ्च पश्चात्तापो न भवति।

XXX अतएव पूर्वम् एश्वरेऽविश्वासिनः सन्तोऽपि यूनं यद्वत् सम्प्रति तेषाम् अविश्वासकारणाद् एश्वरस्य कृपापात्राणि ज्ञातास्तद्वद्

XXXI एदानीं तेऽविश्वासिनः सन्ति किन्तु युष्माभिर्लब्धकृपाकारणात् तैरपि कृपा लप्स्यते।

XXXII एश्वरः सर्वान् प्रति कृपां प्रकाशयितुं सर्वान् अविश्वासित्वेन गणयति।

XXXIII अहो एश्वरस्य ज्ञानबुद्धिर्नृपयो र्धनयोः कीदृक् प्रायुर्थ्यां तस्य राजशासनस्य तत्त्वं कीदृग् अप्राप्यां तस्य मार्गाश्च कीदृग् अनुपलक्ष्याः।

XXXIV परमेश्वरस्य सङ्कल्पं को ज्ञातवान्? तस्य मन्त्री वा कोऽभवत्?

XXXV को वा तस्योपकारी भूत्वा तद्वृत्ते तेन प्रत्युपकर्तव्यः?

XXXVI यतो वस्तुमात्रमेव तस्मात् तेन तस्मै याभवत् तदीयो मडिमि सर्वदा प्रकाशितो भवतु। एति।

XII

I हे भ्रातर एश्वरस्य कृपयाहं युष्मान् विनये यूनं स्वं स्वं शरीरे सञ्चोपं पवित्रं ग्राह्यं भविम् एश्वरमुद्दिश्य समुत्सृजत, अेषा सेवा युष्माकं योग्या।

II अपरं यूनं सांसारिका एव मायरत, किन्तु स्वं स्वं स्वभावं परावर्त्य नूतनायारिणो भवत, तत एश्वरस्य निदेशः कीदृग् उत्तमो ग्राहणीयः सम्भूषार्त्तिति युष्माभिरनुभाविष्यते।

III कश्चिदपि ज्ञो योग्यत्वाद्यधिकं स्वं न मन्यतां किन्तु एश्वरो यस्मै प्रत्ययस्य यत्परिमाणम् अददात् स तदनुसारतो योग्यरूपं स्वं मनुताम्, एश्वराद् अनुग्रहं प्रापतः सन् युष्माकम् अकेकं जन्मं एत्याज्ञापयामि।

IV यतो यद्वदस्माकम् अकस्मिन् शरीरे बहुन्यङ्गानि सन्ति किन्तु सर्वेषामङ्गानां कार्यं समानं नहि;

V तद्वदस्माकं बहुत्वेऽपि सर्वे वयं प्रीष्टे अकेशरीराः परस्परम् अङ्गप्रत्यङ्गत्वेन भवामः।

VI अस्माद् एश्वरानुग्रहेण विशेषं विशेषं दानम् अस्मासु प्राप्तेषु सन्त्यु कोपि यदि भविष्यद्वाक्यं वदति तर्हि प्रत्ययस्य परिमाणानुसारतः स तद् वदतु;

VII यद्वा यदि कश्चित् सेवनकारी भवति तर्हि स तत्सेवनं करोतु; अथवा यदि कश्चिद् अध्यापयिता भवति तर्हि सोऽध्यापयतु;

VIII तथा य उपदेष्टा भवति स उपदिशतु यश्च दाता स सरलतया ददातु यस्त्वधिपतिः स यत्नेनाधिपतित्वं करोतु यश्च द्यालुः स हृष्टमनसा दयताम्।

IX अपरञ्च युष्माकं प्रेम कापट्यवर्जितं भवतु यद् अलद्रं तद् ऋतीयध्वं यस्य भद्रं तस्मिन् अनुरज्यध्वम्।

X अपरं भ्रातृत्वप्रेम्ना परस्परं प्रीयध्वं समादराद् अकोऽपरज्जनं श्रेष्ठं ज्ञानीध्वम्।

XI तथा कार्यं निरावस्था मनसि य सोधोगाः सन्तः प्रभुं सेवध्वम्।

XII अपरं प्रत्याशायाम् आनन्दिता दुःखसमये य धैर्ययुक्ता भवतः; प्रार्थनायां सततं प्रवर्तध्वं।

XIII पवित्राणां दीनतां दूरीकुरुध्वम् अतिथिसेवायाम् अनुरज्यध्वम्।

XIV ये जना युष्मान् ताऽयन्ति तान् आशिषं वदत शापम् अदत्त्वा दद्वध्माशिषम्।

XV ये जना आनन्दन्ति तैः साद्धंम् आनन्दत ये य रुदन्ति तैः सः रुदति।

XXVI अपरञ्च युष्माकं मनसां परस्परम् अकोभावा भवतु; अपरम् उच्यपदम् अनाकाङ्क्ष्य नीयलोकेः सहापि मार्दवम् आयरतः स्वान् ज्ञानिनो न मन्यध्वं।

XXVII परस्माद् अपकारं प्रायापि परं नापकुरुतां सर्वेषां दृष्टितो यत् कर्मात्तमं तदेव कुरुत।

XXVIII यदि भवितुं शक्यते तर्हि यथाशक्ति सर्वलोकेः सः निर्व्विरोधेन कालं यापयत।

XXIX हे प्रियभन्धवः, कस्मैयिद् अपकारस्य समुचितं दण्डं स्वयं न दद्वध्वं, किन्तीश्वरीयक्रोधया स्थानं दत्त यतो विभितमास्ते परमेश्वरः कथयति, दानं इवस्य मत्कर्म सुयितं प्रदद्याम्यहं।

XX एतिकारणाद् रिपु र्थि क्षुधार्तस्ते तर्हि तं त्वं प्रभोज्या तथा यदि तृषार्तः स्यात् तर्हि तं परिपायया तेन त्वं मस्तके तस्य ज्वलदग्निं निधास्यसि।

XXI कुक्षियया पराञ्जिता न सन्त उत्तमक्रियया कुक्षियां पराजयता।

XIII

I युष्माकम् अकैकज्जनः शासनपदस्य निघ्नो भवतु यतो यानि शासनपदानि सन्ति तानि सर्वाणीश्वरेण स्थापितानि; ईश्वरं विना पदस्थापनं न भवति।

II एति हेतोः शासनपदस्य यत् प्रातिह्वल्यं तद् ईश्वरीयनिर्गुणस्य प्रातिह्वलयमेव; अपरं ये प्रातिह्वलयम् आचरन्ति ते स्वेषां समुचितं दण्डं स्वयमेव धृत्यन्ते।

III शास्ता सदाचारिणां भयप्रदो नहि दुराचारिणामेव भयप्रदो भवति; त्वं किं तस्मान् निर्भयं भवितुम् इच्छसि? तर्हि सत्कर्मचारि, तस्माद् यशो लप्स्यसे,

IV यतस्तव सदाचरणाय स ईश्वरस्य भृत्योऽस्ति। किन्तु यदि कुकर्माचरसि तर्हि त्वं शङ्कस्व यतः स निरर्थकं भङ्गं न धारयति; कुकर्माचारिणां समुचितं दण्डयितुम् स ईश्वरस्य दण्डभृत्य एव।

V अतयेव केवलदण्डभयान्नहि किन्तु सदसद्बोधोदादि तस्य वश्येन भवितव्यं।

VI अतस्माद् युष्माकं राजकरदानमायुचितं यस्माद् ये करं गृह्णन्ति त ईश्वरस्य किङ्करा भूत्वा सततम् अतस्मिन् कर्माणि निविष्टास्तिष्ठन्ति।

VII अस्मात् कष्टादिषु करं दत्तं, तथा शुल्कग्राहिषु शुल्कं दत्तं, अपरं यस्माद् भेतव्यं तस्माद् विभीत, यश्च समादरणीयस्तं समाद्रियध्वम्; एतथं यस्य यत् प्राप्यं तत् तस्मै दत्त।

VIII युष्माकं परस्परं प्रेम विना ऽन्यत् किमपि हेयम् ऋणं न भवतु, यतो यः परस्मिन् प्रेम करोति तेन व्यवस्था सिध्यति।

IX वस्तुतः परदारान् मा गच्छ, नरदत्त्यां मा कार्षीः, यैर्यं मा कार्षीः, मिथ्यासाक्ष्यं मा दैहि, लोभं मा कार्षीः, अंताः सर्वा आज्ञा अताभ्यो भिन्ना या कायिद् आज्ञास्ति सापि स्वसमीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुर्वित्यनेन वयनेन वेदिता।

X यतः प्रेम समीपवासिनोऽशुभं न जनयति तस्मात् प्रेम्ना सर्वा व्यवस्था पाल्यते।

XI प्रत्ययीभवनकालेऽस्माकं परित्राणस्य सामीप्याद् एदानीं तस्य सामीप्यम् अव्यवहितं; अतः समयं विविच्यस्माभिः साम्प्रतम् अवश्यमेव निद्रातो जागर्तव्यं।

XII बहुतरुत यामिनी गता प्रभातं सन्निधिं प्राप्तं तस्मात् तामसीयाः क्रियाः परित्यज्यास्माभिर्वसिरीया सज्जा परिधातव्या।

XIII अतो हेतोर्वयं दिवा विहितं सदाचरणम् आचरिष्यामः। रङ्गरो मत्तत्वं लम्पटत्वं कामुकत्वं विवाद ईर्ष्या यैतानि परित्यक्ष्यामः।

XIV ययं प्रभुयीशुप्रीष्टरूपं परिच्छेदं परिधृष्टं सुभाभिलाषपूरणाय शारीरिकाचरणं माचरत।

XIV

I यो ज्जोऽदृढविश्वासस्तं युष्माकं सज्जिनं कुरुत किन्तु सन्देहवियारार्थं नहि।

II यतो निषिद्धं किमपि पापद्रव्यं नास्ति, कस्यचिज्जन्स्य प्रत्यय अतादृशो विद्यते किन्तुदृढविश्वासः कश्चिदपरो ज्जः केवलं शाकं भुङ्क्ते।

III तर्हि यो ज्जः साधारणं द्रव्यं भुङ्क्ते स विशेषद्रव्यभोक्तारं नावजानीयात् तथा विशेषद्रव्यभोक्तापि साधारणद्रव्यभोक्तारं दोषिणं न कुर्यात्, यस्माद् ईश्वरस्तम् अगृह्णात्।

IV हे परदासस्य दूषयितस्त्वं कः? निजप्रभोः समीपे तेन पदस्थेन पदय्युतेन वा भवितव्यं स य पदस्थ एव भविष्यति यत ईश्वरस्तं पदस्थं कर्तुं शक्नोति।

V अपरञ्च कश्चिज्ज्जो दिनाद् दिनं विशेषं मन्यते कश्चित्तु सर्वाणि दिनानि समानानि मन्यते, अकैको ज्जः स्वीयमनसि विविच्य निश्चिनोत।

VI यो ज्जः किञ्चन दिनं विशेषं मन्यते स प्रभुभक्त्या तन् मन्यते, यश्च ज्जः किमपि दिनं विशेषं न मन्यते सोऽपि प्रभुभक्त्या तन्न मन्यते; अपरञ्च यः सर्वाणि भक्ष्यद्रव्याणि भुङ्क्ते स प्रभुभक्त्या तानि भुङ्क्ते यतः स ईश्वरं धन्यं वक्ति, यश्च न भुङ्क्ते सोऽपि प्रभुभक्त्यैव न भुञ्जान ईश्वरं धन्यं ब्रूते।

VII अपरम् अस्माकं कश्चित् निजनिमित्तं प्राणान् धारयति निजनिमित्तं भ्रियते वा तन्न;

VIII किन्तु यदि वयं प्राणान् धारयामस्तर्हि प्रभुनिमित्तं धारयामः, यदि य प्राणान् त्यजामस्तर्हिपि प्रभुनिमित्तं त्यजामः, अतयेव ज्ज्वने मरणे वा वयं प्रभोरेवास्यमो।

IX यतो ज्ज्वन्तो मृताश्चेत्युभयेषां लोकानां प्रभुत्वप्राप्त्यर्थं प्रीष्टो मृत उचित्यतः पुनर्ज्जितवशा।

X किन्तु त्वं निजं भ्रातरं कुतो दूषयसि? तथा त्वं निजं भ्रातरं कुतस्तुच्छं जानासि? प्रीष्टस्य विचारसिंहासनस्य सम्भुभे सर्वैरस्माभिरुपस्थातव्यं;

XI यादृशं विभितम् आस्ते, परेशः शपथं कुर्वन् वाक्यमेतत् पुरावदत् सर्वो ज्जः समीपे मे ज्जनुपातं करिष्यति। जिह्वैकैका तथेशस्य निघ्नत्वं स्वीकरिष्यति।

XII अतयेव ईश्वरसमीपेऽस्माकम् अकैकज्जनेन निजा कथा कथयितव्या।

XIII एतथं सति वयम् अधारण्य परस्परं न दूषयन्तः स्वभ्रातुर्विघ्नो व्याघातो वा यन्न जायेत तादृशीमीडां कुर्महे।

XIV किमपि वस्तु स्वभावतो नाशुचि भवतीत्यहं जाने तथा प्रभुना यीशुप्रीष्टेनापि निश्चितं जाने, किन्तु यो ज्जो यद् द्रव्यम् अपवित्रं जानीते तस्य कृते तद् अपवित्रम् आस्ते।

XV अतयेव तव भक्ष्यद्रव्येण तव भ्राता शोकाच्चितो भवति तर्हि त्वं भ्रातरं प्रति प्रेम्ना नाचरसि। प्रीष्टो यस्य कृते स्वप्राणान् व्ययितवान् त्वं निजं भक्ष्यद्रव्येण तं न नाशया।

XVI अपरं युष्माकम् उत्तमं कर्म निन्दितं न भवतु।

XVII लक्ष्यं पेश्येश्वरराज्यस्य सारो नहि, किन्तु पुण्यं शान्तिश्च पवित्रेणात्मना ज्ञात आनन्दश्च।

XVIII अतै यो ज्जः प्रीष्टं सेवते, स अश्वेश्वरस्य तुष्टिकरो मनुष्यैश्च सुख्यातः।

- XIX अतश्च येनास्माकं सर्वेषां परस्परम् अैक्यं निष्ठा य ज्ञायते तदेवास्माभि र्यतितव्यं
 XX लक्ष्यार्थम् ईश्वरस्य कर्मणो ङां मा ज्ञनयतः सर्व वस्तु पवित्रमिति सत्यं तथापि यो ज्ञनो यद् लुक्त्वा विघ्नं लभते तदर्थं तद् लभद् नहि
 XXI तव मांसलक्षणासुरापानादिति: क्रियाभि र्दि तव ल्हातुः पादस्पर्शनं विघ्नो वा याञ्चल्यं वा ज्ञायते तर्हि तद्गोचनपानयोस्त्यागो लभद्
 XXII यदि तव प्रत्ययस्तिष्ठति तर्हीश्वरस्य गोचरे स्वान्तरे तं गोपय: यो ज्ञनः स्वमतेन स्वं द्रोषिणं न करोति स अेव धन्यः
 XXIII किन्तु यः कश्चित् संशय लुङ्कतेऽर्थात् न प्रतीत्य लुङ्कते, स अेवावश्यं दण्डाडो भविष्यति, यतो यत् प्रत्ययजं नहि तदेव पापमयं भवति।

XV

- I ललवद्विरस्माभि र्दुर्बलानां दौर्बल्यं सोढव्यं न य स्वेषाम् एष्टायार आचरितव्यः।
 II अस्माकम् अैकैको ज्ञनः स्वसमीपवासिनो ङितार्थं निष्कार्थञ्च तस्यैवेष्टायारम् आचरतु।
 III यतः प्रीष्टोऽपि निष्ष्टायारं नाचरितवान्, यथा लिपितम् आस्ते, त्वन्नित्कगणस्यैव निन्दाम्भि र्निन्दितोऽस्म्यङ्।
 IV अपरञ्च वयं यत् सङ्घिष्युतासान्त्वनयो र्जनकेन शास्त्रेण प्रत्याशां लभेमहि तन्निमित्तं पूर्वकाले लिपितानि सर्ववयनान्यस्माकम् उपदेशार्थमेव लिपिभिरे।
 V सङ्घिष्युतासान्त्वनयोराकरो य ईश्वरः स अेवं करोतु यत् प्रभु र्थीशुप्रीष्ट एव युष्माकम् अेकज्जोऽन्यज्जनेन सार्द्धं मनस अैक्यम् आचरेतुः
 VI यूयञ्च सर्व अेकयित्ता भूत्वा मुषैकेनेवास्मत्प्रभुयीशुप्रीष्टस्य पितुरीश्वरस्य गुणान् कीर्तयेत।
 VII अपरम् ईश्वरस्य मङ्गलिनः प्रकाशार्थं प्रीष्टो यथा युष्मान् प्रत्यगृह्णात् तथा युष्माकमप्येको ज्ञनोऽन्यज्जनेन प्रतिगृह्णातु।
 VIII यथा लिपितम् आस्ते, अतोऽङ्गं सम्भुषे तिष्ठन् भिन्नदेशनिवासिनां स्तुवंस्त्वां परिग्रास्यामि तव नाम्नि परेश्वरा।
 IX तस्य द्यालुत्वाय्य भिन्नजातीया यद् ईश्वरस्य गुणान् कीर्तयेयुस्तदर्थं यीशुः प्रीष्टस्त्वकछेदनियमस्य निघ्नोऽलवद् एत्यङ्गं वदामि। यथा लिपितम् आस्ते, अतोऽङ्गं सम्भुषे तिष्ठन् भिन्नदेशनिवासिनां स्तुवंस्त्वां परिग्रास्यामि तव नाम्नि परेश्वरा।
 X अपरमपि लिपितम् आस्ते, ङे अन्यजातयो यूयं समं नन्दत तज्जनेन।
 XI पुनश्च लिपितम् आस्ते, ङे सर्वदेशिनो यूयं धन्यं भूत परेश्वरं ङे तदीयनरा यूयं कुरुध्वं तत्रशंसनां।
 XII अपर यीशाथियोऽपि लिखेत्, यीशयस्य तु यत् मूलं तत् प्रकाशिष्यते तदा। सर्वजातीयगुणाञ्च शासकः समुद्भ्यति। तत्रान्यदेशिलोकैश्च प्रत्याशा प्रकरिष्यते।
 XIII अतश्चैव यूयं पवित्रस्यात्मनः प्रभावाद् यत् सम्पूर्णां प्रत्याशां लप्स्यध्वे तदर्थं तत्प्रत्याशाज्जन्क ईश्वरः प्रत्ययेन युष्मान् शान्त्यानन्दाभ्यां सम्पूर्णान् करोतु।
 XIV ङे ल्हातरो यूयं सद्भावयुक्ताः सर्वप्रकारेण ज्ञानेन य सम्पूर्णाः परस्परोपदेशे य तत्परा एत्यङ्गं निश्चितं ज्ञानामि,
 XV तथाप्यङ्गं यत् प्रगल्भतरो लवन् युष्मान् प्रबोधयामि तस्यैकं कारणमिदं।
 XVI भिन्नजातीयाः पवित्रेणात्मना पावितनैवेद्यरूपा भूत्वा यद् आद्या भवेयुस्तन्निमित्तमङ्गम् ईश्वरस्य सुसंवाद् प्रचारयितुं भिन्नजातीयानां मध्ये यीशुप्रीष्टस्य सेवकत्वं दानं ईश्वरात् लब्धवानस्मि।
 XVII ईश्वरं प्रति यीशुप्रीष्टेन मम ब्लाधाकारणस्य कारणम् आस्ते।
 XVIII भिन्नदेशिन आज्ञाग्राहिएः कर्तुं प्रीष्टो वाक्येन क्रियया य, आश्चर्यलक्षणाश्चिन्नक्रियाभिः पवित्रस्यात्मनः प्रभावेन य यानि कर्माणि मया साधितवान्,
 XIX देवलं तान्येव विनान्यस्य कस्यचित् कर्मणो वर्णानां कर्तुं प्रगल्भो न भवामि। तस्मात् आ यिऽशालम एल्लुसिकं यावत् सर्वत्र प्रीष्टस्य सुसंवाद् प्राचारयं।
 XX अन्येन नियितायां भित्तावद् यत्र नियिनोमि तन्निमित्तं यत्र यत्र स्थाने प्रीष्टस्य नाम कदापि केनापि न ज्ञापितं तत्र तत्र सुसंवाद् प्रचारयितुम् अङ्गं यतो।
 XXI यादृशं लिपितम् आस्ते, ये वर्ता तस्य न प्राप्ता दर्शनं तैस्तु लप्स्यतो यैश्च नैव श्रुतं किञ्चित् षोढ्यं शक्यन्ति ते ज्ञनाः।
 XXII तस्माद् युष्मत्समीपगमनाद् अङ्गं मुहुर्मुहुर्निवारितोऽलवन्।
 XXIII किन्त्वदानीम् अत्र प्रदेशेषु मया न गतं स्थानं किमपि नावशिष्यते युष्मत्समीपं गन्तुं लुडवत्सरानारभ्य मामकीनाकाङ्क्षा य विधेत एति ङेतोः।
 XXIV स्थानियादेशगमनकालेऽङ्गं युष्मन्मध्येन गच्छन् युष्मान् आलोकिये, ततः परं युष्मत्सम्भाषणेन तृप्तिं परिलभ्य तदेशगमनार्थं युष्माभि र्विसर्जयिष्ये, ईदृशी मदीया प्रत्याशा विद्यते।
 XXV किन्तु साम्प्रतं पवित्रलोकानां सेवनाय यिऽशालमनगरं व्रजामि।
 XXVI यतो यिऽशालमस्थपवित्रलोकानां मध्ये ये दरिद्रा अर्थविश्राणनेन तानुपकर्तुं माकिदनयादेशीया आभायादेशीयाश्च लोका अैरञ्चन्।
 XXVII अेषा तेषां सदृच्छा यतस्ते तेषाम् ऋणिनः सन्ति यतो ङेतो भिन्नजातीया येषां परमार्थस्यांशिनो ज्ञाना अैङ्गिकविषये तेषामुपकारस्तैः कर्तव्यः।
 XXVIII अतो मया तत् कर्म साधयित्वा तस्मिन् इले तेभ्यः समर्पितं युष्मन्मध्येन स्थानियादेशो गमिष्यते।
 XXIX युष्मत्समीपे ममागमनसमये प्रीष्टस्य सुसंवादस्य पूर्णवरेण सम्बलितः सन् अङ्गम् आगमिष्यामि एति मया ज्ञायते।
 XXX ङे ल्हातुगण प्रभो यीशुप्रीष्टस्य नाम्ना पवित्रस्यात्मनः प्रेम्ना य विनयेऽङ्गं।
 XXXI यिऽशालमस्थानाम् अविश्रासिलोकानां करेभ्यो यदङ्गं रक्षां लभेय मदीयैतेन सेवनकर्मणा य यद् यिऽशालमस्थाः पवित्रलोकान्तुष्येयुः।

XXXII तदर्थं यूयं मत्कृतं ईश्वराय प्रार्थयमाणा यतध्वं तेनाडम् ईश्वरेच्छया सानन्दं युष्मत्समीपं गत्वा युष्माभिः सङ्घितः प्राणान् आप्यायितुं पारयिष्यामि।

XXXIII शान्तिदायक ईश्वरो युष्माकं सर्वेषां सङ्गी भूयात्। एति।

XVI

- I किङ्कीयानगरीधर्मसमाजस्य परियारिका या डैबीनामिकास्माकं धर्मभगिनी तस्याः कृतेऽहं युष्मान् निवेदयामि,
 II यूयं तां प्रभुमाश्रितां विज्ञाय तस्या आतिथ्यं पवित्रलोकाहं कुरुध्वं, युष्मत्तस्तस्या य उपकारो भवितुं शक्नोति तं कुरुध्वं, यस्मात् तथा बहूनां मम योपकारः कृतः।
 III अपरञ्च श्रीष्टस्य यीशोः कर्मणि मम सङ्कारिणौ मम प्राणरक्षार्थञ्च स्वप्राणान् पण्णीकृतवन्तौ यौ प्रिष्ठिल्लाङ्किलौ तौ मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।
 IV ताभ्याम् उपकाराप्तिः केवलं मया स्वीकर्तव्येति नहि भिन्नदेशीयैः सर्वधर्मसमाजैरपि।
 V अपरञ्च तयो गृहे स्थितान् धर्मसमाजलोकान् मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं तद्गत आशियादेशे श्रीष्टस्य पक्षे प्रथमज्जातङ्गलस्वरूपो य एपेनितनामा मम प्रियबन्धुस्तमपि मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।
 VI अपरं बहुरभमेणास्मान् असेवत या मरियम् तामपि नमस्कारं ज्ञापयध्वं।
 VII अपरञ्च प्रेरितेषु प्यातकीर्तां मद्ये श्रीष्टाश्रितौ मम स्वजातीयौ सङ्बन्धिनौ य यावान्द्रीकयूनियौ तौ मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।
 VIII तथा प्रभौ मत्प्रियतमम् आम्बिलयमपि मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।
 IX अपरं श्रीष्टसेवायां मम सङ्कारिणाम् उीब्बाणाम् मम प्रियतमं स्ताभुञ्च मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।
 X अपरं श्रीष्टेन परीक्षितम् आपिल्विं मम नमस्कारं वदत, आरिष्टबूलस्य परिजनांश्च मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।
 XI अपरं मम ज्ञातिं डेरोडियोनं मम नमस्कारं वदत, तथा नार्किस्सस्य परिवाराणां मध्ये ये प्रभुमाश्रितास्तान् मम नमस्कारं वदत।
 XII अपरं प्रभोः सेवायां परिश्रमकारिण्यौ नुर्कुनात्रुङ्गीषे मम नमस्कारं वदत, तथा प्रभोः सेवायाम् अत्यन्तं परिश्रमकारिणी या प्रिया पर्षिस्तां नमस्कारं ज्ञापयध्वं।
 XIII अपरं प्रभोरभिरुचितं र्ङ्कुं मम धर्ममाता या तस्य माता तामपि नमस्कारं वदत।
 XIV अपरम् असुंङ्कृतं ड्विलगोनं डर्म्म पात्रव्यं डम्मिम् अतेषां सङ्घिष्ठात्प्राणञ्च नमस्कारं ज्ञापयध्वं।
 XV अपरं ड्विलगलो यूलिया नीरियस्तस्य भगिन्यलुम्मा यैतान् अतैः सार्द्धं यावन्तः पवित्रलोका आसते तानपि नमस्कारं ज्ञापयध्वं।
 XVI यूयं परस्परं पवित्रयुग्मनेन नमस्करुध्वं। श्रीष्टस्य धर्मसमाजगणो युष्मान् नमस्करुतौ।
 XVII डे आतरो युष्मान् विनयेऽहं युष्माभि या शिक्षा लब्धा ताम् अतिक्रम्य ये विच्छेदान् विघ्नांश्च कुर्वन्ति तान् निश्चिनुत तेषां सङ्गं वर्णयत या।
 XVIII यतस्तादृशा लोका अस्माकं प्रभो यीशुश्रीष्टस्य दासा एति नहि किन्तु स्वोदरस्थैव दासाः; अपरं प्राणयवयनैर्भङ्गुरवाक्यैश्च सरललोकानां मनांसि मोडयन्ति।
 XIX युष्माकम् आज्ञाग्राहित्वं सर्वत्र सर्वे ज्ञातिं ततोऽहं युष्मासु सानन्दोऽभवत् तथापि यूयं यत् सज्जानेन ज्ञानिनः कुजाने यातत्परसा भवेतेति ममाभिलाषः।
 XX अधिक्न्तु शान्तिदायक ईश्वरः शैतानम् अविलम्बं युष्माकं पदानाम् अधो मर्दिष्यति। अस्माकं प्रभु यीशुश्रीष्टो युष्मासु प्रसादं क्रियात्। एति।
 XXI मम सङ्कारि तीमथियो मम ज्ञातयो लूकियो यासोन् सोसिपात्रश्चमे युष्मान् नमस्कुर्वन्तौ।
 XXII अपरम् अतत्पत्रलेभकस्तत्तिनयामाडमपि प्रभो नाम्ना युष्मान् नमस्करोमि।
 XXIII तथा कृत्स्नधर्मसमाजस्य मम यातिथ्यकारी गायो युष्मान् नमस्करोति। अपरम् अतन्नगरस्य धनरक्षक एरास्तः स्कार्तनामकश्चैको आता तावपि युष्मान् नमस्करुतः।
 XXIV अस्माकं प्रभु यीशुश्रीष्टा युष्मासु सर्वेषु प्रसादं क्रियात्। एति।
 XXV पूर्वकालिकयुगेषु प्रच्छन्ना या मन्त्रणाधुना प्रकाशिता भूत्वा भविष्यद्वादिबिजितग्रन्थगणस्य प्रमाणाद् विश्वासेन ग्राहणार्थं सदातनस्येश्वरस्याज्ञया सर्वदेशीयलोकान् ज्ञापयते,
 XXVI तस्या मन्त्रणाया ज्ञानं लब्ध्वा मया यः सुसंवादो यीशुश्रीष्टमधि प्रयार्थ्यते, तदनुसाराद् युष्मान् धर्मो सुस्थिरान् कर्तुं समर्थो योऽङ्घ्रितीयः।
 XXVII सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य धन्यवादो यीशुश्रीष्टेन सन्ततं भूयात्। एति।

१ करिन्थिनः पत्रं

I यावन्तः पवित्रा लोकाः स्वेषाम् अस्माकञ्च वसतिस्थानेष्वस्माकं प्रभो र्यीशोः प्रीष्टस्य नाम्ना प्रार्थयन्ते तैः सङ्ग्राह्यतानां प्रीष्टेन यीशुना पवित्रीकृतानां लोकानां य एश्वरीयधर्मसमाजः करिन्थनगरे विद्यते

II तं प्रतीश्वरस्येच्छयाङ्कृतो यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पौलः सोस्थिननामा आता य पत्रं लिखति।

III अस्माकं पित्रेश्वरेण प्रभुना यीशुप्रीष्टेन य प्रसादः शान्तिश्च युष्मभ्यं दीयतां।

IV एश्वरो यीशुप्रीष्टेन युष्मान् प्रति प्रसादं प्रकाशितवान्, तस्मादहं युष्मन्निमित्तं सर्वदा मदीयेश्वरं धन्यं वदामि।

V प्रीष्टसम्बन्धीयं साक्ष्यं युष्माकं मध्ये येन प्रकारेण सप्रमाणम् अभवत्

VI तेन यूयं प्रीष्टात् सर्वविधवक्तृताज्ञानादीनि सर्वधनानि लब्धवन्तः।

VII ततोऽस्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्य पुनरागमनं प्रतीक्षमाणानां युष्माकं कस्यापि वरस्याभावो न भवति।

VIII अपरम् अस्माकं प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य दिवसे यूयं यन्निर्दोषा भवेत तदर्थं सद्येव यावदन्तं युष्मान् सुस्थिरान् करिष्यति।

IX य एश्वरः स्वपुत्रस्यास्मत्प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्यांशिः कर्तुं युष्मान् आहूतवान् स विश्वसनीयः।

X हे भ्रातरः, अस्माकं प्रभुयीशुप्रीष्टस्य नाम्ना युष्मान् विनयेऽहं सर्वे र्युष्माभिरैकत्रुपाणि वाक्यानि कथ्यन्तां युष्मन्मध्ये मिन्नसङ्घाता न भवन्तु मनोवियारयोर्द्वयेन युष्माकं सिद्धत्वं भवतु।

XI हे मम भ्रातरो युष्मन्मध्ये विवादा जाता एति वार्तामहं क्लोष्याः परिश्रमेन ज्ञापितः।

XII ममाभिप्रेतमिदं युष्माकं कश्चित् कश्चिद् वदति पौलस्य शिष्योऽहम् आपल्लोः शिष्योऽहं कैङ्कः शिष्योऽहं प्रीष्टस्य शिष्योऽहमिति य।

XIII प्रीष्टस्य किं विभेदः कृतः? पौलः किं युष्मत्कृते कुशे उतः? पौलस्य नाम्ना वा यूयं किं मञ्जिगतः?

XIV किञ्चपायौ विना युष्माकं मध्येऽन्यः कोऽपि मया न मञ्जिगत एति उतेतोऽहम् एश्वरं धन्यं वदामि।

XV अतेन मम नाम्ना मानवा मया मञ्जिगता एति वक्तुं केनापि न शक्यते।

XVI अपरं स्तिङ्गनस्य परिश्रमा मया मञ्जिगतास्तदर्थः कश्चिद् यन्मया मञ्जिगतस्तदहं न वेक्षि।

XVII प्रीष्टेनाहं मञ्जिगतां न प्रेरितः किन्तु सुसंवाद्यस्य प्रचारार्थमेव; सोऽपि वाक्पटुतया मया न प्रचारितव्यः, यतस्तथा प्रचारिते प्रीष्टस्य कुशे मृत्युः इलडीनो भविष्यति।

XVIII यतो उतेतो र्ये विनश्यन्ति ते तां कुशस्य वार्तां प्रलापमिव मन्यन्ते किञ्च परित्राणं लभमानेष्वस्मासु सा एश्वरीयशक्तिस्वतृप्णा।

XIX तस्मादिन्धं लिखितमास्ते, ज्ञानवतान्तु यत् ज्ञानं तन्मया नाशयिष्यते। विलोपयिष्यते तद्दृष्टं बुद्धिं ब्रह्मिमतं मया॥

XX ज्ञानी कुत्र? शास्त्री वा कुत्र? एहलोकस्य विचारतत्परो वा कुत्र? एहलोकस्य ज्ञानं किमीश्वरेण मोडीकृतं नहि?

XXI एश्वरस्य ज्ञानाद् एहलोकस्य मानवाः स्वज्ञानेनेश्वरस्य तत्त्वबोधं न प्राप्तवन्तस्तस्माद् एश्वरः प्रचारत्रुपिण। प्रलापेन विश्वासिनः परित्रातुं रोचितवान्।

XXII यिद्दृष्टीयलोका लक्षणानि दिदृक्षन्ति मिन्नदेशीयलोकास्तु विद्यां मृगयन्ते,

XXIII वयञ्च कुशे उतं प्रीष्टे प्रचारयामः। तस्य प्रचारो यिद्दृष्टीयै विद्वन् एव मिन्नदेशीयैश्च प्रलाप एव मन्यते,

XXIV किन्तु यिद्दृष्टीयानां मिन्नदेशीयानाञ्च मध्ये ये आहूतास्तेषु स प्रीष्ट एश्वरीयशक्तिरिवेश्वरीयज्ञानमिव य प्रकाशते।

XXV यत एश्वरे यः प्रलाप आरोप्यते स मानवातिरिक्तं ज्ञानमेव यस्य दौर्बल्यम् एश्वर आरोप्यते तत् मानवातिरिक्तं बलमेव।

XXVI हे भ्रातरः, आहूतयुष्मद्गणो यष्माभिरालोक्यतां तन्मध्ये सांसारिकज्ञानेन ज्ञानवन्तः पराक्रमिणो वा कुलीना वा बहवो

न विद्यन्ते।

XXVII यत एश्वरो ज्ञानवत्त्रापयितुं भूर्भलोकान् रोचितवान् बलानि य त्रपयितुम् एश्वरो दूर्बलान् रोचितवान्।

XXVIII तथा वर्तमानलोकान् संस्थितिभ्रष्टान् कर्तुम् एश्वरो जगतोऽपकृष्टान् उष्यान् अवर्तमानांश्चाभिरोचितवान्।

XXIX तत एश्वरस्य साक्षात् केनाप्यात्मस्वाधा न कर्तव्या।

XXX यूयञ्च तस्मात् प्रीष्टे र्यीशौ संस्थितिं प्राप्तवन्तः स एश्वराद् युष्माकं ज्ञानं पुण्यं पवित्रत्वं मुक्तिश्च जाता।

XXXI अतयेव यद्दृष्टं लिखितमास्ते तद्दत्तं, यः कश्चित् स्वाधामनाः स्यात् स्वाधामनां प्रभुना स हि।

II

I हे भ्रातरो युष्मत्समीपे ममागमनकालेऽहं वक्तृताया विद्याया वा नैपुण्येनेश्वरस्य साक्ष्यं प्रचारितवान् तन्नहि;

II यतो यीशुप्रीष्टे तस्य कुशे उतत्वञ्च विना नान्यत् किमपि युष्मन्मध्ये ज्ञापयितुं विहितं बुद्धवान्।

III अपरश्चातीव दौर्बल्यभीतिकम्पयुक्तो युष्मान्निः साद्धमांसं।

IV अपरं युष्माकं विश्वासो यत् मानुषिकज्ञानस्य इलं न भवेत् किन्वीश्वरीयशक्तोः इलं भवेत्,

V तदर्थं मम वक्तृता मदीयप्रचारश्च मानुषिकज्ञानस्य मधुरवाक्यसम्बलितौ नास्तां किन्वात्मनः शक्तेश्च प्रमाणयुक्तावास्तां।

VI वयं ज्ञानं भाषामहे तस्य सिद्धलोकैर्ज्ञानमिव मन्यते, तदिहलोकस्य ज्ञानं नहि, एहलोकस्य नश्वराणाम् अधिपतीनां वा ज्ञानं नहि;

VII किन्तु कालावस्थायाः पूर्वस्माद् यत् ज्ञानम् अस्माकं विभवार्थम् एश्वरेण निश्चित्य प्रच्छन्नं तन्निगूढम् एश्वरीयज्ञानं प्रभाषामहे।

VIII एहलोकस्याधिपतीनां केनापि तत् ज्ञानं न लब्धं, लब्धे सति ते प्रभावविशिष्टं प्रभुं कुशे नाहनिष्यन्।

IX तद्भक्तिमितमास्ते, नेत्रेण क्वापि नो दृष्टं कर्णेनापि य न श्रुतां मनोमध्ये तु कस्यापि न प्रविष्टं कदापि यत्। ईश्वरे प्रीयमाणानां कृते तत् तेन सञ्चितं।

X अपरमीश्वरः स्वात्मना तदस्माकं साक्षात् प्राकाशयत्; यत आत्मा सर्वमेवानुसन्धते तेन येश्वरस्य मर्मतत्त्वमपि बुध्यते।

XI मनुजस्यान्तःस्थमात्मानं विना केन मनुजेन तस्य मनुजस्य तत्त्वं बुध्यते? तद्ददीश्वरस्यात्मानं विना केनापीश्वरस्य तत्त्वं न बुध्यते।

XII वयञ्चेदलोकस्यात्मानं लब्धवन्तस्तन्नहि किन्तुवीश्वरस्यैवात्मानं लब्धवन्तः, ततो हेतुरीश्वरेण स्वप्रसादाद् अस्मभ्यं यद् यद् दत्तं तत्सर्वम् अस्माभिर्ज्ञातुं शक्यते।

XIII तस्यास्माभिर्मानुषिकज्ञानस्य वाक्यानि शिक्षित्वा कथ्यत इति नहि किन्त्वात्मतो वाक्यानि शिक्षित्वात्मिकैर्वाक्यैरात्मिकं भावं प्रकाशयद्भिः कथ्यते।

XIV प्राणी मनुष्य ईश्वरीयात्मनः शिक्षां न गृह्णाति यत आत्मिकवियारेण सा वियार्यते। हेतोः स तां प्रलापमिव मन्यते बोद्धुञ्च न शक्नोति।

XV आत्मिको मानवः सर्वाणि वियारयति किन्तु स्वयं केनापि न वियार्यते।

XVI यत ईश्वरस्य मनो ज्ञात्वा तमुपदेष्टुं कः शक्नोति? किन्तु श्रीष्टस्य मनोऽस्माभिर्लब्धं।

III

I हे भ्रातरः, अहमात्मिकैरिव युष्माभिः समं सम्भाषितुं नाशक्नवं किन्तु शारीरिकायारिभिः श्रीष्टधर्मं शिशुतुल्यैश्च जैरिव युष्माभिः सङ्गमभाषे।

II युष्मान् कठिनलक्ष्यं न लोचयन् दृग्धम् अपाययं यतो यूयं लक्ष्यं ग्रहीतुं तदा नाशक्नुत। एदानीमपि न शक्नुथ, यतो हेतोरधुनापि शारीरिकायारिणा आध्वे।

III युष्मन्मध्ये मात्सर्यविवादभेदा भवन्ति ततः किं शारीरिकायारिणो नाध्वे मानुषिकमार्गो य न यरथ?

IV पौलस्याहमित्यापल्लोरङ्गमिति वा यद्दुःखं युष्माकं कैश्चित् कैश्चित् कथ्यते तस्माद् यूयं शारीरिकायारिणो न भवथ?

V पौलः कः? आपल्लोर्वा कः? तौ परियारकमात्रौ तयोरेकैकस्मै य प्रभु यद्दुःखं क्लमददात् तद्दत् तयोर्द्वारा यूयं विश्वासिनो ज्ञातः।

VI अहं रोपितवान् आपल्लोश्च निषिक्तवान् ईश्वरश्चावर्द्धयत्।

VII अतो रोपयितुंसेकतारावसारौ वर्द्धयितेश्वर अेव सारः।

VIII रोपयितुंसेकतारौ य समौ तयोरेकैकश्च स्वश्रमयोग्यं स्ववेतनं लप्स्यते।

IX आवामीश्वरेण सङ्गमकारिणौ, ईश्वरस्य यत् क्षेत्रम् ईश्वरस्य या निर्मितः सा यूयमेव।

X ईश्वरस्य प्रसादात् मया यत् पदं लब्धं तस्मात् ज्ञानिना गृहकारिणेव मया भित्तिमूलं स्थापितं तदुपरि यान्येन नियीयते।

किन्तु येन यन्त्रियते तत् तेन विविच्यतां।

XI यतो यीशुश्रीष्टृपं यद् भित्तिमूलं स्थापितं तदन्यत् किमपि भित्तिमूलं स्थापयितुं केनापि न शक्यते।

XII अेतद्भित्तिमूलस्योपरि यदि केचित् स्वर्णरुपमणिषाकृत्तृणलान् नियिन्वन्ति,

XIII तर्ह्येकैकस्य कर्म प्रकाशियते यतः स दिवसस्तत् प्रकाशियिष्यति। यतो हतोस्तन दिवसेन वह्निमयेनोदेतव्यं तत अेकैकस्य कर्म कीदृशमेतस्य परीक्षा भविष्यात्।

XIV यस्य निययनरूपं कर्म स्थान् लविष्यति स वेतनं लप्स्यते।

XV यस्य य कर्म धक्यते तस्य क्षति भविष्यति किन्तु वह्निर्निर्गतजन एव स स्वयं परित्राणं प्राप्स्यति।

XVI यूयम् ईश्वरस्य मन्दिरं युष्मन्मध्ये येश्वरस्यात्मा निवसतीति किं न ज्ञानीथ?

XVII ईश्वरस्य मन्दिरं येन विनाश्यते सोऽपीश्वरेण विनाशियिष्यते यत ईश्वरस्य मन्दिरं पवित्रमेव यूयं तु मन्दिरम् आध्वे।

XVIII कोपि स्वं न वञ्चयतां। युष्माकं कश्चन येदिल्लोकस्य ज्ञानेन ज्ञानवानलमिति बुध्यते तर्हि स यत् ज्ञानी भवेत् तदर्थं मूढो भवतु।

XIX यस्मादिल्लोकस्य ज्ञानम् ईश्वरस्य साक्षात् मूढत्वमेव अेतस्मिन् विभितमप्यास्ते, तीक्ष्णा या ज्ञानिनां बुद्धिस्तथा तान् धरतीश्वरः।

XX पुनश्चा ज्ञानिनां कल्पना वेत्ति परमेशो निरर्थकाः।

XXI अतयेव कोऽपि मनुजैरात्मानं न ज्ञाघतां यतः सर्वाणि युष्माकमेव,

XXII पौल वा आपल्लोर्वा कैः वा जगद् वा ज्ञानं वा मरणं वा वर्त्मानं वा भविष्यद्वा सर्वाण्येव युष्माकं,

XXIII यूयञ्च श्रीष्टस्य, श्रीष्टेश्वरस्य।

IV

I लोका अस्मान् श्रीष्टस्य परियारकान् ईश्वरस्य निगूढवाक्यधनस्याध्यक्षांश्च मन्यन्त।

II किञ्च धनाध्यक्षेण विश्वसनीयेन भवितव्यमेतदेव लोके यिष्यते।

III अतो वियारयद्भिर् युष्माभिरन्यैः कैश्चिन् मनुजैर्वा मम परीक्षाणं मयातीव लघु मन्यते ऽहमप्यात्मानं न वियारयामि।

IV मया किमप्यपराद्धमित्येवं न वेदि किन्त्वेतेन मम निरपराधत्वं न निश्चीयते प्रभुरेव मम वियारयितास्ति।

V अत उपयुक्तसमायात् पूर्वम् अर्थतः प्रभोरोगमनात् पूर्वम् युष्माभिर् वियारो न कियतां। प्रभुरागत्य तिमिरेण प्रच्छन्नानि सर्वाणि दीपयिष्यति मनसां मन्त्राणांश्च प्रकाशयिष्यति तस्मिन् समय ईश्वराद् अेकैकस्य प्रशंसा भविष्यति।

VI हे भ्रातरः सर्वाण्येतेन मयात्मानम् आपल्लवञ्चोद्दिश्य कथितानि तस्यैतत् कारणं युयं यथा शास्त्रीयविधिमतिक्रम्य मानवम् अतीव नादरिष्यध्व ईश्वरैकेन वैपरीत्याद् अपरेण न ज्ञाधिष्यध्व अेतादृशीं शिक्षामावयोर्दृष्टान्तात् लप्स्यध्वे।

VII अपरात् कस्तां विशेषयति? तुल्यं यत्र दत्त तादृशं किं धारयसि? अदत्तेनेव दत्तेन वस्तुना कृतः ज्ञाघसे?

VIII ઇદાનીવે યૂયં કિં તૃપ્તા લબ્ધના વા? અસ્માસ્વવિદ્યામાનેષુ યૂયં કિં રાજત્વપદં પ્રાપ્તા:?. યુષ્માકં રાજત્વં મયાભિલષિતં યતસ્તેન યુષ્માભિ: સહ વયમપિ રાજ્યાશિનો ભવિષ્યામઃ।

IX પ્રેરિતા વયં શેષા હન્તવ્યાશ્ચેવેશ્વરેણ નિદર્શિતા:। યતો વયં સર્વલોકાનામ્ અર્થત: સ્વર્ગીયદૂતાનાં માનવાનાઞ્ચ કૌતુકાસ્પદાનિ જાતા:।

X ખ્રીષ્ટસ્ય કૃતે વયં મૂઢા: કિન્તુ યૂયં ખ્રીષ્ટેન જ્ઞાનિનઃ, વયં દુબ્બલા યૂયઞ્ચ સબલા:; યૂયં સમ્માનિતા વયઞ્ચાપમાનિતા:।

XI વયમદ્યાપિ ક્ષુધાત્તસ્તુષ્ણાત્તાં વસ્ત્રહીનાસ્તાડિતા આશ્રમરહિતાશ્ચ સન્તઃ

XII કર્મણિ સ્વકરણં વ્યાપારયન્તશ્ચ દુ:ખૈ: કાલં યાપયામઃ। ગર્હિતૈરસ્માભિરાશી: કથ્યતે દૂરીકૃતૈ: સહાયતે નિન્દિતૈ: પ્રસાદ્યતો

XIII વયમદ્યાપિ જગત: સમ્માર્જનીયોગ્યા અવકરા ઇવ સર્વૈ મન્યામહે।

XIV યુષ્માન્ ત્રપયિતુમહમેતાનિ લિખામીતિ નહિ કિન્તુ પ્રિયાત્મજાનિવ યુષ્માન્ પ્રબોધયામિ।

XV યત: ખ્રીષ્ટધર્મો યદપિ યુષ્માકં દશસહસ્રાણિ વિનેતારો ભવન્તિ તથાપિ બહવો જનકા ન ભવન્તિ યતોહમેવ સુસંવાદેન યીશુખ્રીષ્ટે યુષ્માન્ અજનયં।

XVI અતો યુષ્માન્ વિનયેહલં યૂયં મદનુગામિનો ભવતા।

XVII ઇચ્છર્થં સર્વેષુ ધર્મસમાજેષુ સર્વત્ર ખ્રીષ્ટધર્મયોગ્યા યે વિદ્યાયો મયોપદિશ્યન્તે તાન્ યો યુષ્માન્ સ્મારયિષ્યત્યેવમ્ભૂતં પ્રબો: કૃતે પ્રિયં વિશ્વાસિનઞ્ચ મદીયતનયં તીમથિયં યુષ્માકં સમીપં પ્રેષિતવાનહં।

XVIII અપરમહં યુષ્માકં સમીપં ન ગમિષ્યામીતિ બુદ્ધવા યુષ્માકં કિયન્તો લોકા ગર્વન્તિ।

XIX કિન્તુ યદિ પ્રભેરિચ્છા ભવતિ તર્હાહમવિલમ્બં યુષ્મત્સમીપમુપસ્થાય તેષાં દર્ષધ્માતાનાં લોકાનાં વાયં જ્ઞાસ્યામીતિ નહિ સામર્થ્યમિવ જ્ઞાસ્યામિ।

XX યસ્માદીશ્વરસ્ય રાજત્વં વાગ્યુક્તં નહિ કિન્તુ સામર્થ્યયુક્તં।

XXI યુષ્માકં કા વાગ્છ? યુષ્મત્સમીપે મયા કિં દણ્ડપાણિના ગન્તવ્યમુત પ્રેમનમ્રતાત્મયુક્તેન વા?

V

I અપરં યુષ્માકં મધ્યે વ્યભિચારો વિદ્યતે સ ય વ્યભિચારસ્તાદૃશો યદ્ દેવપૂજકાનાં મધ્યેહપિ તત્તુલ્યો ન વિદ્યતે ફલતો યુષ્માકમેકો જનો વિમાતૃગમનં કૃરત ઇતિ વાર્તા સર્વત્ર વ્યાપ્તા।

II તથાય યૂયં દર્ષધ્માતા આદ્યે, તત્ કર્મ વ્યેન કૃતં સ યથા યુષ્મન્મધ્યાદ્ દૂરીક્રિયતે તથા શોકો યુષ્માભિ ન ક્રિયતે કિમ્ એતત્?।

III અવિદ્યામાને મદીયશરીરે મામતા યુષ્મન્મધ્યે વિદ્યતે અતોહલં વિદ્યામાન ઇવ તત્કર્મકારિણો વિચારે નિશ્ચિતવાન્,।

IV અસ્મત્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય નામના યુષ્માકં મદીયાત્મનશ્ચ મિલને જાતે ડસ્મત્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય શક્તે: સાહાય્યેન

V સ નર: શરીરનાશાર્થમસ્માભિ: શયતાનો હસ્તે સમર્પયિતવ્યસ્તતોડસ્માકં પ્રબો યીશો દિવસે તસ્યાત્મા રક્ષાં ગન્તું શક્યતિ।

VI યુષ્માકં દર્ષો ન ભદ્રાય યૂયં કિમેતન્ન જાનીથ, યથા, વિકાર: કૃત્સ્નશકતૂનાં સ્વલ્પકિંણવેન જાચતો

VII યૂયં યત્ નવીનશકતુસ્વરૂપા ભવેત તદર્થં પુરાતનં કિંણવમ્ અવમાજ્જૈત યતો યુષ્માભિ: કિંણવશૂન્યૈ ભવિતવ્યાં અપરમ્ અસ્માકં નિસ્તારોત્સવીયમેષશાવકો ય: ખ્રીષ્ટ: સોડસ્મદર્થ બલીકૃતો ડભવત્।

VIII અત: પુરાતનકિંણવેનાર્થતો દુષ્ટતાજિઘંસારૂપેણ કિંણવેન તન્નહિ કિન્તુ સારવ્યસત્યત્વરૂપયા કિંણવશૂન્યતયાસ્માભિરુત્સવ: કર્તવ્યા:।

IX વ્યાભિચારિણાં સંસર્ગો યુષ્માભિ વિહાતવ્ય ઇતિ મયા પત્રે લિખિતાં

X કિન્તૈહિકલોકાનાં મધ્યે યે વ્યભિચારિણો લોભિન ઉપદ્રાવિણો દેવપૂજકા વા તેષાં સંસર્ગ: સર્વથા વિહાતવ્ય ઇતિ નહિ, વિહાતવ્યે સતિ યુષ્માભિ જંગતો નિર્ગન્તવ્યમેવ।

XI કિન્તુ ભ્રાતૃત્વેન વિષ્યાત: કશ્ચિજ્જનો યદિ વ્યભિચારી લોભો દેવપૂજકો નિન્દકો મદ્ય ઉપદ્રાવી વા ભવેત્ તર્હિ તાદૃશેન માનવેન સહ ભોજનપાનેહપિ યુષ્માભિ ન કર્તવ્યે ઇત્યધુના મયા લિખિતાં

XII સમાજબહિ:સ્થિતાનાં લોકાનાં વિચારકરણે મમ કોડધિકાર:?. કિન્તુ તદન્તર્ગતાનાં વિચારણં યુષ્માભિ: કિં ન કર્તવ્યં ભવેત્?।

XIII બહિ:સ્થાનાં તુ વિચાર ઈશ્વરેણ કારિષ્યતો અતો યુષ્માભિ: સ પાતકી સ્વમધ્યાદ્ બહિષ્ક્રિયતાં।

VI

I યુષ્માકમેકસ્ય જનસ્યાપરેણ સહ વિવાદે જાતે સ પવિત્રલોકૈ વિચારમકારયન્ કિમ્ અધાર્મિકલોકૈ વિચારયિતું પ્રોત્સહતે?

II જગતોહપિ વિચારણં પવિત્રલોકૈ: કારિષ્યત એતદ્ યૂયં કિં ન જાનીથ? અતો જગદ્ યદિ યુષ્માભિ વિચારયિતવ્યં તર્હિ ક્ષુદ્રતમવિચારેષુ યૂયં કિમસમર્થા:?

III દૂતા આચસ્માભિ વિચારયિષ્યન્ત ઇતિ કિં ન જાનીથ? અત ઐહિકવિષયા: કિમ્ અસ્માભિ ન વિચારયિતવ્યા ભવેયુ:?

IV ઐહિકવિષયસ્ય વિચારે યુષ્માભિ: કર્તવ્યે યે લોકા: સમિતૌ ક્ષુદ્રતમાસ્ત એવ નિયુજ્યન્તાં।

V અહં યુષ્માન્ ત્રપયિતુમિચ્છન્ વદામિ યુષ્મન્મધ્યે કિમેકોહપિ મનુષ્યસ્તાદ્ગુ બુદ્ધિમાન્નહિ યો ભ્રાતૃવિવાદવિચારણે સમર્થ: સ્યાત્?।

VI કિન્નૈકો ભ્રાતા ભ્રાત્રાન્યેન કિમવિશ્વાસિનાં વિચારકાણાં સાક્ષાદ્ વિવદતે? યષ્મન્મધ્યે વિવાદા વિદ્યન્ત એતદપિ યુષ્માકં દોષ:।

VII યૂયં કુતોડન્યાયસહનં ક્ષાતિસહનં વા શ્રેયો ન મન્યધ્વે?

VIII કિન્તુ યૂયમપિ ભ્રાતૃનેવ પ્રત્યન્યાયં ક્ષાતિઞ્ચ કુરુથ કિમેતત્?।

IX ઈશ્વરસ્ય રાજ્યેડન્યાયકારિણાં લોકાનામધિકારો નાસ્ત્યેતદ્ યૂયં કિં ન જાનીથ? મા વચ્ચધ્વં, યે વ્યભિચારિણો દેવાચ્ચિન: પારદારિકા: સ્ત્રીવદ્યાચારિણ: પુંમૈથુનકારિણસ્તસ્કરા

X લોભિનો મદ્યપા નિન્દકા ઉપદ્રાવિણો વા ત ઈશ્વરસ્ય રાજ્યભાગિનો ન ભવિષ્યન્તિ।

XI યૂયઞ્ચૈવવિદ્યા લોકા આસ્ત કિન્તુ પ્રબો યીશો નામ્નાસ્મદીશ્વરસ્યાત્મના ય યૂયં પ્રક્ષાલિતા: પાવિતા: સપુણ્યીકૃતાશ્ચ।

XII मर्द्यं सर्व्वं द्रव्यम् अप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्व्वं छित्तजनकं। मर्द्यं सर्व्वमप्रतिषिद्धं तथाप्यहं कस्यापि द्रव्यस्य वशीकृतो न भविष्यामि।

XIII उदराय भक्ष्याणि भक्ष्येभ्यश्चोदरे, किन्तु भक्ष्योदरे ईश्वरेण नाशयिष्येते; अपरं देहो न व्यभिचाराय किन्तु प्रभवे प्रभुश्च देहाया

XIV यश्वेश्वरः प्रभुमुत्थापितवान् स स्वशक्त्यास्मान्प्युत्थापयिष्यति।

XV युष्माकं यानि शरीराणि तानि श्रीष्टस्याङ्गानीति किं यूयं न ज्ञानीथ? अतः श्रीष्टस्य यान्यङ्गानि तानि मयापहृत्य वेश्याया अङ्गानि किं कारिष्यन्ते? तन्न भवतु।

XVI यः कश्चिद् वेश्यायाम् आसज्यते स तथा सडैकदेहो भवति किं यूयमेतन्न ज्ञानीथ? यतो लिपितमास्ते, यथा, तौ द्वौ जनावेकाङ्गौ भविष्यतः।

XVII मानवा यान्यन्यानि कलुषाणि कुर्वते तानि वपुर्न समाविशन्ति किन्तु व्यभिचाराणि। स्वविग्रहस्य विरुद्धं कल्मषं क्रियते।

XVIII मानवा यान्यन्यानि कलुषाणि कुर्वते तानि वपुर्न समाविशन्ति किन्तु व्यभिचाराणि। स्वविग्रहस्य विरुद्धं कल्मषं क्रियते।

XIX युष्माकं यानि वपुंसि तानि युष्मन्तःस्थितरथेश्वराल्लब्धस्य पवित्रस्यात्मनो मन्दिराणि यूयञ्च स्वेषां स्वामिनो नाध्वे किमेतद् युष्माभिर्न ज्ञायते?

XX यूयं मूढ्येन क्रीता अतो वपुर्मनोभ्याम् ईश्वरो युष्माभिः पूज्यतां यत ईश्वर अवे तयोः स्वामी

VII

I अपरञ्च युष्माभिर्मा प्रति यत् पत्रमलेपि तस्योत्तरमेतत्, योषितोऽस्पर्शनं मनुजस्य वरः

II किन्तु व्यभिचारमयाद् अडैकस्य पुंसः स्वकीयभाष्यां भवतु तद्दद् अडैकस्य योषितो ऽपि स्वकीयभर्ता भवतु।

III भाष्यायै भर्ता यद्दद् वितरणीयं तद्दद् वितरीर्यतां तद्दद् भर्त्रेऽपि भाष्यया वितरणीयं वितरीर्यतां।

IV भाष्यायाः स्वदेहे स्वत्वं नास्ति भर्तुरेव, तद्दद् भर्तुरपि स्वदेहे स्वत्वं नास्ति भाष्याया अवे।

V उपोषणप्रार्थनयोः सेवार्थम् अेकमन्त्राणानां युष्माकं कियत्कालं यावद् या पृथक्स्थितिर्भवति तदन्यो विच्छेदो युष्मन्मध्ये न भवतु, ततः परम् छिन्द्याणाम् अधीर्यत् शयतान् यद् युष्मान् परीक्षां न नयेत् तदर्थं पुनरेकत्र मिलत।

VI अेतद् आदेशतो नहि किन्तुनुजात अवे मया कथ्यते,

VII यतो ममावस्थेव सर्व्वमानवानामवस्था भवत्विति मम वाग्छा किन्तुवीश्वराद् अेकैकौ वरोऽन्येन यान्यो वर इत्यभेदकैकं स्वकीयवरो लब्धः।

VIII अपरम् अकृतविवाहान् विधवाश्च प्रति ममैतन्निवेदनं ममेव तेषामवस्थितिर्भद्राः

IX किञ्च यदि तैरिन्द्रियाणि नियन्तुं न शक्यन्ते तर्हि विवाहः क्रियतां यतः कामहन्नाद् व्यूढत्वं भद्रं।

X ये य कृतविवाहास्ते मया नहि प्रभुनैवेतद् आज्ञायन्तो

XI भाष्यां भर्तुतः पृथक् न भवतु। यदि वा पृथग्भूता स्यात् तर्हि निर्विवाहा तिष्ठतु स्वीयपतिना वा सन्ध्यातु भर्तापि भाष्यां न त्यजतु।

XII एतरान् ज्ञानान् प्रति प्रभुर्न ब्रवीति किन्त्वहं ब्रवीमि; कस्यचिद् भ्रातुर्याषिद् अविश्वासिनी सत्यपि यदि तेन सडवासो तुष्यति तर्हि सा तेन न त्यज्यता।

XIII तद्दत्तं कस्याश्चिद् योषितः पतिरविश्वासी सन्नपि यदि तथा सडवासो तुष्यति तर्हि स तथा न त्यज्यतां।

XIV यतोऽविश्वासी भर्ता भाष्यया पवित्रीभूताः, तद्ददविश्वासिनी भाष्यां भर्ता पवित्रीभूताः, नोयेद् युष्माकमपत्यान्यशुयीन्यभविष्यन् किन्त्वधुना तानि पत्राणि सन्ति।

XV अविश्वासी ज्ञो यदि वा पृथग् भवति तर्हि पृथग् भवतु; अेतन भ्राता भगिनी वा न निबध्यते तथापि वयमीश्वरेण शान्तये समाहूताः।

XVI हे नारि तव भर्तुः पत्राणां त्वतो भविष्यति न वेति त्वया किं ज्ञायते? हे नर तव ज्ञायायाः पत्राणां त्वत्तेऽा भविष्यति न वेति त्वया किं ज्ञायते?

XVII अडैको ज्ञः परमेश्वराल्लब्धं यद् भजते यस्यान्नावस्थायाम् ईश्वरेणाह्वायि तदनुसारेणैवायतरु तदहं सर्व्वसमाजस्यान् आदिशामि।

XVIII छिन्नत्वग् भूत्वा य आहूतः स प्रकृष्टत्वक् न भवतु, तद्दद् अछिन्नत्वग् भूत्वा य आहूतः स छिन्नत्वक् न भवतु।

XIX त्वच्छेदः सारो नहि तद्ददत्वच्छेदोऽपि सारो नहि किन्तुवीश्वरस्याज्ञानां पालनमेव।

XX यो ज्ञो यस्यामवस्थायाम् आह्वायि स तस्यामेवावतिष्ठतां।

XXI दासः सन् त्वं किमाहूतोऽसि? तन्मा यिन्तय, तथाय यदि स्वतन्त्रो भवितुं शक्नुयास्तर्हि तदेव वृणु।

XXII यतः प्रभुनाहूतो यो दासः स प्रभो मीयितज्ज्ञः। तद्दद् तेनाहूतः स्वतन्त्रो ज्ञोऽपि श्रीष्टस्य दास अवे।

XXIII यूयं मूढ्येन क्रीता अतो मीनवानां दासा मा भवत।

XXIV हे भ्रातरो यस्यामवस्थायां यस्याहानमभवत् तथा स ईश्वरस्य साक्षात् तिष्ठतु।

XXV अपरम् अकृतविवाहान् ज्ञानान् प्रति प्रभोः कोऽप्यादेशो मया न लब्धः किन्तु प्रभोरनुकम्पया विश्वास्थ्यो भूतोऽहं यद् भद्रं मन्ये तद् वदामि।

XXVI वर्तमानात् क्लेशसमयात् मनुष्यस्यानूढत्वं भद्रमिति मया बुध्यते।

XXVII त्वं किं योषिति निबद्धोऽसि तर्हि मोयनं प्रापुं मा यतस्वा किं वा योषितो मुक्तोऽसि? तर्हि ज्ञायं मा गवेषया

XXVIII विवाहं कुर्वता त्वया किमपि नापाराध्यते तद्दद् व्यूढमानया युवत्यापि किमपि नापाराध्यते तथाय तादृशौ द्वौ ज्ञनौ शारीरिकं क्लेशं लप्स्येते किन्तु युष्मान् प्रति मम कराणा विधते।

XXIX हे भ्रातरोऽहमिदं ब्रवीमि, एतः परं समयोऽतीव संक्षिप्तः,

- XXX अतः कृतदारैरकृतदारैरिव रुदङ्गिभ्यारुदङ्गिरिव सानन्दैश्च निरानन्दैरिव केतुभिश्चाभागिभिरिवापरितव्यं
 XXXI ये य संसारे यरन्ति तैर्नातियरितव्यं यत एडलेाकस्य कौतुको वियलति।
 XXXII किन्तु यूयं यन्निश्चिन्ता भवेतेति मम वाञ्छा अकृतविवाहो जन्मो यथा प्रभुं परितोषयेत् तथा प्रभुं चिन्तयति,
 XXXIII किन्तु कृतविवाहो जन्मो यथा भाय्यां परितोषयेत् तथा संसारे चिन्तयति।
 XXXIV तद्दृष्ट्वा विद्वानोऽपि ननु विविधोऽपि यानुद्धा सा यथा कायमनसोः पवित्रा भवेत् तथा प्रभुं चिन्तयति या योद्धा सा यथा
 भर्तारि परितोषयेत् तथा संसारे चिन्तयति।
 XXXV अहं यद् युष्मान् मृगबन्धिन्या परिस्त्रियेयं तदर्थं नहि किन्तु यूयं यदनिन्दिता भूत्वा प्रभोः सेवनेऽप्याधम् आसकता भवेत
 तदर्थमेतानि सर्वानि युष्माकं हितानि मया कथ्यन्ते।
 XXXVI कस्यचित् कन्यायां यौवनप्राप्तायां यदि स तस्या अनूढत्वं निन्दनीयं विवाहश्च साधयितव्य एति मन्यते तर्हि
 यथाभिलाषं करोतु, अतेन किमपि नापरात्स्यति विवाहः कियतां।
 XXXVII किन्तु दुःखेनाकिल्लः कश्चित् पिता यदि स्थिरमनोगतः स्वमनोऽभिलाषसाधने समर्थश्च स्यात् मम कन्या मया
 रक्षितव्येति मनसि निश्चिनोति य तर्हि स लभ्रं कर्म करोति।
 XXXVIII अतो यो विवाहं करोति स लभ्रं कर्म करोति यश्च विवाहं न करोति स लभ्रतरं कर्म करोति।
 XXXIX यावत्कालं पतिं ज्ञेयं तावद् भाय्यां व्यवस्थया निबद्धा तिष्ठति किन्तु पत्न्यौ महानिद्रां गते सा मुक्तौ भूय यमभिलषति
 तेन सह तस्या विवाहो भवितुं शक्नोति, किन्वेतत् केवलं प्रभुलकृतानां मध्ये।
 XL तथाय सा यदि निष्पतिका तिष्ठति तर्हि तस्याः क्षेमं भविष्यतीति मम भावाः अपरम् ईश्वरस्यात्मा ममाप्यन्त विद्यत एति
 मया बुध्यते।

VIII

- I देवप्रसादे सर्वेषाम् अस्माकं ज्ञानमास्ते तद्द्वयं विद्मः। तथापि ज्ञानं गर्व्यं ज्ञानयति किन्तु प्रेमतो निष्ठा जायते।
 II अतः कश्चन यदि मन्यते मम ज्ञानमास्त एति तर्हि तेन यादृशं ज्ञानं रोषितव्यं तादृशं किमपि ज्ञानमद्यापि न लब्धं।
 III किन्तु य ईश्वरे प्रीयते स ईश्वरेणापि ज्ञायते।
 IV देवताभिविप्रसादभक्षणे वयमिदं विद्मो यत् जगन्मध्ये कोऽपि देवो न विद्यते, ऐकेश्वरेश्वरो द्वितीयो नास्तीति।
 V स्वर्गं पृथिव्यां वा यद्यपि केषुचिद् ईश्वर एति नामारोप्यते तादृशाश्च बहव ईश्वरा बहवश्च प्रभवो विद्यन्ते।
 VI तथाप्यस्माकमद्वितीय ईश्वरः स पिता यस्मात् सर्वेषां यदर्थं आस्माकं सृष्टिर्जाता, अस्माकञ्चाद्वितीयः प्रभुः स यीशुः ख्रीष्टो
 येन सर्ववस्तुनां येनास्माकमपि सृष्टिः कृता।
 VII अधिकन्तु ज्ञानं सर्वेषां नास्ति यतः केचिदद्यापि देवतां सम्मन्य देवप्रसादमिव तद् लक्ष्यं भुञ्जते तेन दुर्बलतया तेषां
 स्वान्तानि मलीमसानि भवन्ति।
 VIII किन्तु लक्ष्यद्रव्याद् वयम् ईश्वरेण ग्राह्या भवामस्तन्नहि यतो भुङ्क्त्वा वयमुत्कृष्टा न भवामस्तद्दृष्ट्वाप्यपकृष्टा न
 भवामः।
 IX अतो युष्माकं या क्षमता सा दुर्बलानाम् उन्माथस्वरूपा यत्र भवेत् तदर्थं सावधाना भवता।
 X यतो ज्ञानविशिष्टस्त्वं यदि देवावये उपविष्टः केनापि दृश्यसे तर्हि तस्य दुर्बलस्य मनसि किं प्रसादभक्षणे उत्साहो न
 जनिष्यते?
 XI तथा सति यस्य कृते ख्रीष्टो ममार तव स दुर्बलो भ्राता तव ज्ञानात् किं न विनक्षति?
 XII एत्यनेन प्रकारेण भ्रातृणां विरुद्धम् अपराध्यद्विस्तेषां दुर्बलानि मनांसि व्याघातयद्विश्च युष्माभिः ख्रीष्टस्य
 वैपरीत्येनापराध्यते।
 XIII अतो हेतोः पिशिताशनं यदि मम भ्रातुर्विघ्नस्वरूपं भवेत् तर्हाहं यत् स्वभ्रातुर्विघ्नजनको न भवेयं तदर्थं यावज्जिवनं
 पिशितं न भोक्ष्ये।

IX

- I अहं किम् ऐकः प्रेरितो नास्मि? किमहं स्वतन्त्रो नास्मि? अस्माकं प्रभु यीशुः ख्रीष्टः किं मया नादर्शित? यूयमपि किं प्रभुना
 मदीयश्रमङ्कलस्वरूपा न भवथ?
 II अन्यलोकानां कृते यद्यप्यहं प्रेरितो न भवेयं तथाय युष्मत्कृते प्रेरितोऽस्मि यतः प्रभुना मम प्रेरितत्वपदस्य मुद्रास्वरूपा
 यूयमेवाध्वे।
 III ये लोका मयि दोषमारोपयन्ति तान् प्रति मम प्रत्युत्तरमेतत्।
 IV भोजनपानयोः किमस्माकं क्षमता नास्ति?
 V अन्ये प्रेरिताः प्रभो भ्रातरौ कैङ्कराश्च यत् कुर्वन्ति तद्दत्तं काञ्चित् धर्मभगिनीं व्यूह्य तया सार्द्धं पर्यटितुं वयं किं न शक्नुमः?
 VI सांसारिकश्रमस्य परित्यागात् किं केवलमहं बर्णव्याश्रमं निवारितौ?
 VII निश्चयनव्ययेन कः संग्रामं करोति? को वा द्राक्षाक्षेत्रं कृत्वा तत्फलानि न भुङ्कते? को वा पशुव्रजं पालयन् तत्पथो न पिवति?
 VIII किमहं केवलां मानुषिकां वारं वदामि? व्यवस्थायां किमेतादृशं वयनं न विद्यते?
 IX भूसाध्यव्यवस्थाग्रन्थे विभित्मास्ते, त्वं शस्यमर्दकवृषस्यास्यं न भन्त्यसीति। ईश्वरेण बलीवर्दानामेव चिन्ता किं कियते?
 X किं वा सर्वथास्माकं कृते तद्द्वयं तेनोक्तं? अस्माकमेव कृते तल्लिपितानि यः क्षेत्रं कर्षति तेन प्रत्याशायुक्तेन कर्ष्यं, यश्च
 शस्यानि मर्दयति तेन लाभप्रत्याशायुक्तेन मर्दयति।
 XI युष्मत्कृतेऽस्माभिः पारत्रिकाणि बीजानि रोपितानि, अतो युष्माकमैडिकङ्कलानां वयम् अंशिनो भविष्यामः किमेतत् महत्
 कर्म?

XII युष्मासु योऽधिकारस्तस्य भागिनो यद्यन्ये भवेयुस्तर्ह्यस्माभिस्ततोऽधिकं किं तस्य भागिभिर्न भवितव्यं? अधिकन्तु वयं तेनाधिकारेण न व्यवहृतवन्तः किन्तु प्रीष्टीयसुसंवाहस्य कोऽपि व्याघातोऽस्मान्निर्धनं जायेत तदर्थं सर्व्वं सङ्गमडे।

XIII अपरं ये पवित्रवस्तूनां परिचर्यां कुर्वन्ति ते पवित्रवस्तुनो भक्ष्याणि लभन्ते, ये य वेद्याः परिचर्यां कुर्वन्ति ते वेदिस्थवस्तूनाम् अंशिनो भवन्त्येतद् ययं किं न विद?

XIV तद्दृष्ट्वा ये सुसंवाहं घोषयन्ति तैः सुसंवाहेन ञ्जिवितव्यमिति प्रभुनादिष्टं।

XV अहमेतेषां सर्व्वेषां किमपि नाश्रितवान् मां प्रति तदनुसारात् आचरितव्यमित्याशयेनापि पत्रमिदं मया न लिप्यते यतः केनापि जनेन मम यशसो मुधाकरणात् मम भरणं वरं।

XVI सुसंवाहघोषणात् मम यशो न जायते यतस्तद्घोषणं ममावश्यकं यद्यत् सुसंवाहं न घोषयेयं तर्हि मां धिक्।

XVII एख्छुकेन तत् कुर्वता मया इत्वं लप्स्यते किन्त्वनिश्छुकेऽपि मयि तत्कर्मणो भारोऽर्पितोऽस्ति।

XVIII अतेन मया लभ्यं इत्वं किं? सुसंवाहेन मम योऽधिकार आस्ते तं यदभद्रभावेन नाचरेयं तदर्थं सुसंवाहघोषणसमये तस्य प्रीष्टीयसुसंवाहस्य निर्व्यथीकरणमेव मम इत्वं।

XIX सर्व्वेषाम् अनायतोऽहं यद् भूरिशो लोकां प्रतिपद्ये तदर्थं सर्व्वेषां दासत्वमङ्गीकृतवान्।

XX यिद्धीयान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थं यिद्धीयानां कृते यिद्धीयघवाभवां ये य व्यवस्थायत्तास्तान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थं व्यवस्थायत्तां योऽहं सोऽहं व्यवस्थायत्तां कृते व्यवस्थायत्तघवाभवां।

XXI ये शालब्धव्यवस्थास्तान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थम् ईश्वरस्य साक्षाद् अलब्धव्यवस्थो न भूत्वा प्रीष्टेन लब्धव्यवस्थो योऽहं सोऽहम् अलब्धव्यवस्थानां कृतेऽलब्धव्यवस्थो घवाभवां।

XXII दुर्बलान् यत् प्रतिपद्ये तदर्थमहं दुर्बलानां कृते दुर्बलघवाभवां इत्थं केनापि प्रकारेण इतिपया लोका यन्मया परित्राणं प्राप्नुयुस्तदर्थं यो यादृश आसीत् तस्य कृते उहं तादृशघवाभवां।

XXIII एदृश आचारः सुसंवाहाथं मया क्रियते यतोऽहं तस्य इलानां सङ्गमागो भवितुमिच्छामि।

XXIV पण्यलाभार्थं ये धावन्ति धावतां तेषां सर्व्वेषां केवल अेकः पण्यं लभते युष्माभिः किमेतन्न जायते? अतो ययं यथा पण्यं लप्स्यध्वे तथैव धावता।

XXV मत्वा अपि सर्व्वभोगो परिमितभोगिनो भवन्ति ते तु म्भानां सञ्जं लिप्सन्ते किन्तु वयम् अम्भानां लिप्सामहे।

XXVI तस्माद् अहमपि धावामि किन्तु लक्ष्यमनुदिश्य धावामि तन्नहि अहं मत्त्वघव युध्यामि य किन्तु छायामाघातयन्निव युध्यामि तन्नहि।

XXVII एतरान् प्रति सुसंवाहं घोषयित्वाहं यत् स्वयमग्राह्यो न भवामि तदर्थं देहम् आहन्मि वशीकुर्वे य।

X

I हे भ्रातरः, अस्मत्पितृपुरुषानधि ययं यदज्ञाता न तिष्ठतेति मम वाग्ना, ते सर्व्वे मेधाधःस्थिता भभूवुः सर्व्वे समुद्रमध्येन वप्रञ्चः।

II सर्व्वे मूसामुदिश्य मेधसमुद्रयो मञ्जिजता भभूवुः।

III सर्व्वे अेकम् आत्मिकं लक्ष्यं बुभुञ्जिरे अेकम् आत्मिकं पयं पपुश्च।

IV यतस्तेऽनुचरत आत्मिकाद् अयवात् लब्धं तोयं पपुः सोऽयलः प्रीष्टयेवा।

V तथा सत्यपि तेषां मध्येऽधिकेषु लोकेष्वीश्वरो न सन्तुतोषेति हेतोस्ते प्रन्तरे निपातिताः।

VI अेतस्मिन् ते ऽस्माकं निर्दशनंस्वर्ग्या भभूवुः; अतस्ते यथा कुत्सिताभिलाषिणो भभूवुःस्माभिस्तथा कुत्सिताभिलाषिभिर्न भवितव्यं।

VII लिपितमास्ते, लोका लोकेषु पातुञ्चोपविविशुस्ततः क्रीडितुमुत्थिता एतयनेन प्रकारेण तेषां कैश्चिद् यद्देव देवपूजा कृता युष्माभिस्तद्देवत्वं न क्रियतां।

VIII अपरं तेषां कैश्चिद् यद्देव व्यभियारः कृतस्तेन चैकस्मिन् दिने त्रयोविंशतिसङ्ख्याणि लोका निपातितास्तद्देव अस्माभिव्यभियारो न कर्त्तव्यः।

IX तेषां केचिद् यद्देवत्वं प्रीष्टं परीक्षितवन्तस्तस्माद् भुञ्जन्ते नष्टाश्च तद्देव अस्माभिः प्रीष्टो न परीक्षितव्यः।

X तेषां केचिद् यथा वाक्कलदं कृतवन्तस्तत्कारणात् हन्ता विनाशिताश्च युष्माभिस्तद्देव वाक्कलदो न क्रियतां।

XI तान् प्रति याच्येतां निश्चयिते तांस्वर्ग्यां निर्दशनानि ञ्जगतः शेषयुगे वर्त्तमानानाम् अस्माकं शिक्षार्थं लिपितानि य भभूवुः।

XII अतयेव यः कश्चिद् सुस्थिरमन्यः स यन्न पतेत् तत्र सावधानो भवतु।

XIII मानुषिकपरीक्षातिरिक्ता कापि परीक्षा युष्मान् नाकामत्, ईश्वरश्च विश्वास्यः सोऽतिशक्त्यां परीक्षायां पतनात् युष्मान् रक्षिष्यति, परीक्षा य यद् युष्माभिः सोढुं शक्यते तदर्थं तथा सङ्ग निस्तारस्य पन्थानं निरूपयिष्यति।

XIV हे प्रियभ्रातरः, देवपूजातो दूरम् अपसरत।

XV अहं युष्मान् विज्ञानं मत्वा प्रभाषे मया यत् कथ्यते तद् युष्माभिर्विविष्यतां।

XVI यद् धन्यावाद्यात्रम् अस्माभिर्धन्यं गद्यते तत् किं प्रीष्टस्य शोणितस्य सङ्गमागित्वं नहि? यश्च पूषोऽस्माभिर्भञ्ज्यते स किं प्रीष्टस्य वपुषः सङ्गमागित्वं नहि?

XVII वयं भवदः सन्तोऽयेकपूपस्वर्ग्या अेकवपुःस्वर्ग्याश्च भवामः, यतो वयं सर्व्वे अेकपूपस्य सङ्गमागिनः।

XVIII ययं शारीरिकम् एसायेवीयवंशं निरीक्ष्वां ये वलीनां मांसानि भुञ्जते ते किं यज्ञवेद्याः सङ्गमागिनो न भवन्ति?

XIX एतयनेन मया किं कथ्यते? देवता वास्तविकी देवतायै बलिदानं वा वास्तविकं किं भवेत्?

XX तन्नहि किन्तु भिन्नजातिभिर्न बलवतो दीयन्ते त ईश्वराय तन्नहि भूतेभ्ययेव दीयन्ते तस्माद् ययं यद् भूतानां सङ्गमागिनो भवथेत्यहं नाभिलषामि।

XXI प्रभो: कंसेन भूतानामपि कंसेन पानं युष्माभिरसाध्यं; यूयं प्रभो भोज्यस्य भूतानामपि भोज्यस्य सहभागिनो भवितुं न शक्नुथ।

XXII वयं किं प्रभुं स्पर्द्धिष्यामहे? वयं किं तस्माद् अवलन्तः?

XXIII मां प्रति सर्व्वं कर्म्मप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्व्वं छित्जनकं सर्व्वम् अप्रतिषिद्धं किन्तु न सर्व्वं निष्ठाजनकं।

XXIV आत्मछित्तः केनापि न येच्छित्तव्यः किन्तु सर्व्वैः परछित्तश्चेत्तव्यः।

XXV आपणो यत् कथ्यं तद् युष्माभिः संवेदस्यार्थं किमपि न पृष्टवा भुज्यतां।

XXVI यतः पृथिवी तन्मध्यस्थञ्च सर्व्वं परमेश्वरस्य।

XXVII अपरम् अविश्वासिबोकाणां केनचित् निमन्त्रिता यूयं यदि तत्र ञ्जिमिषथ तर्हि तेन यद् यद् उपस्थाप्यते तद् युष्माभिः संवेदस्यार्थं किमपि न पृष्टवा भुज्यतां।

XXVIII किन्तु तत्र यदि कश्चिद् युष्मान् वदेत् लक्ष्यमेतद् देवतायाः प्रसाद एति तर्हि तस्य ज्ञापयितुं नुनुरोधात् संवेदस्यार्थञ्च तद् युष्माभिर्न भोक्तव्यां पृथिवी तन्मध्यस्थञ्च सर्व्वं परमेश्वरस्य,

XXIX सत्यमेतत्, किन्तु मया यः संवेदो निर्दिश्यते स तव नहि परस्यैव।

XXX अनुग्रहप्राणो मया धन्यवाद् कृत्वा यद् भुज्यते तत्कारणाद् अहं कुतो निन्दिष्ये?

XXXI तस्माद् भोजनं पानम् अन्यद्वा कर्म्म कुर्व्दि युष्माभिः सर्व्वमेवेश्वरस्य मङ्गिनः प्रकाशार्थं कियतां।

XXXII यिद्धृदियानां भिन्नजातीयानाम् ईश्वरस्य समाजस्य वा विघ्नजनकैर् युष्माभिर्न भवितव्यां।

XXXIII अहमप्यात्मछित्तम् अयेषामनो बहुनां परित्राणार्थं तेषां छित्तं येष्टमानः सर्व्वविषये सर्व्वेषां तुष्टिकरो भवामीत्यनेनाहं यद्दत्तं प्रीष्टस्यानुगामी तद्दद् यूयं ममानुगामिनो भवत।

XI

I हे भ्रातरः, यूयं सर्व्वस्मिन् कार्य्ये मां स्मरथ मया य चाद्गुपछिस्ताद्गुणयथैतत्कारणात् मया प्रशंसनीया आद्ये।

II तथापि ममेषा वाञ्छा यद् यूयमिदम् अवगता भवथ,

III अकैकस्य पुरुषस्योत्तमाङ्गस्वरूपः प्रीष्टः, योषितश्चोत्तमाङ्गस्वरूपः पुमान्, प्रीष्टस्य योत्तमाङ्गस्वरूप ईश्वरः।

IV अपरम् आख्यादितोत्तमाङ्गं येन पुंसा प्रार्थना कियत ईश्वरीयवाणी कथ्यते वा तेन स्वीयोत्तमाङ्गम् अवज्ञायते।

V अनाख्यादितोत्तमाङ्गया यथा योषिता य प्रार्थना कियत ईश्वरीयवाणी कथ्यते वा तथापि स्वीयोत्तमाङ्गम् अवज्ञायते यतः सा मुषितेशिरःसद्दृशा।

VI अनाख्यादितमस्तका या योषित् तस्याः शिरः मुण्डनीयमेव किन्तु योषितः केशच्छेदनं शिरोमुण्डनं वा यदि लज्जजनकं भवेत् तर्हि तथा स्वशिर आख्याद्यतां।

VII पुमान् ईश्वरस्य प्रतिमूर्तिः प्रतितेजःस्वरूपश्च तस्मात् तेन शिरो नाख्यादनीयं किन्तु सीमन्तिनी पुंसः प्रतिबिम्बस्वरूप।

VIII यतो योषितः पुमान् नोदपादि किन्तु पुंसो योषिद् उदपादि।

IX अधिकिन्तु योषितः कृते पुंसः सृष्टिर्न भवतु किन्तु पुंसः कृते योषितः सृष्टिर्भवतु।

X एति डेतो हूतानाम् आदराद् योषिता शिरस्यधीनतासूयकम् आवरणं धर्त्तव्यं।

XI तथापि प्रभो विधिना पुमांसं विना योषिन्न जायते योषितञ्च विना पुमान् न जायते।

XII यतो यथा पुंसो योषिद् उदपादि तथा योषितः पुमान् जायते, सर्व्ववस्तुनि येश्वराद् उत्पद्यन्ते।

XIII युष्माभिरैवैतद् विविच्यतां, अनावृतया योषिता प्रार्थनं किं सुदृश्यं भवेत्?

XIV पुरुषस्य दीर्घकिशत्वं तस्य लज्जजनकं, किन्तु योषितो दीर्घकिशत्वं तस्या गौरवजनकं।

XV यत आख्यादनाय तस्यै केशा दत्ता एति किं युष्माभिः स्वभावतो न शिष्यते?

XVI अत्र यदि कश्चिद् विवदितुम् इच्छेत् तर्हस्माकम् ईश्वरीयसमितीनाञ्च तादृशी रीतिर्न विद्यते।

XVII युष्माभिर्न भद्राय किन्तु कुत्सिताय समागम्यते तस्माद् अेतानि भाषमाणेन मया यूयं न प्रशंसनीयाः।

XVIII प्रथमतः समितौ समागतानां युष्माकं मध्ये भेदाः सन्तीति वार्ता मया श्रूयते तन्मध्ये किञ्चित् सत्यं मन्यते या

XIX यतो डेतो युष्मन्मध्ये ये परीक्षितास्ते यत् प्रकाशयन्ते तदर्थं भेदैर् भवितव्यमेव।

XX अेकत्र समागतैर् युष्माभिः प्रभावं भेाज्यं भुज्यत एति नहि;

XXI यतो भोजनकाले युष्माकमकैकेन स्वकीयं लक्ष्यं तूर्णं ग्रस्यते तस्माद् अेको ज्जो भुभुक्षितस्तिष्ठति, अन्यश्च परितृप्तो भवति।

XXII भोजनपानार्थं युष्माकं किं वेश्मानि न सन्ति? युष्माभिर्वा किम् ईश्वरस्य समितिं तुच्छीकृत्य दीना लोका अवज्ञायन्ते? इत्यनेन मया किं वक्तव्यं? यूयं किं मया प्रशंसनीयाः? अेतस्मिन् यूयं न प्रशंसनीयाः।

XXIII प्रभुतो य उपदेशो मया लब्धो युष्मासु समर्पितश्च स अेषः।

XXIV परकरसमर्पणक्षपायां प्रभुर् यीशुः पूषपादायेश्वरं धन्यं व्याहृत्य तं भङ्कृत्वा भाषितवान् युष्माभिरेतद् गृह्यतां भुज्यताञ्च तद् युष्मात्कृते भग्नं मम शरीरं; मम स्मरणार्थं युष्माभिरेतत् कियतां।

XXV पुनश्च भेषजात् परं तथैव कंसम् आदाय तेनोक्तं कंसोडयं मम शोषितेन स्थापितो नूतननियमः; यतिवारं युष्माभिरेतत् पीयते ततिवारं मम स्मरणार्थं पीयतां।

XXVI यतिवारं युष्माभिरेष पूषो भुज्यते भाजनेनानेन पीयते य ततिवारं प्रभोरागमनं यावत् तस्य मृत्युः प्रकाश्यते।

XXVII अपरञ्च यः कश्चिद् अयोग्यत्वेन प्रभोरिमं पूषम् अश्नाति तस्यानेन भाजनेन पिबति य स प्रभोः कायधिरयो ईड्डदायी भविष्यति।

XXVIII तस्मात् मानवेनाञ्च आत्मानं परीक्ष्य पश्चाद् अेष पूषो भुज्यतां कंसेनानेन य पीयतां।

XXIX येन यानर्हत्वेन भुज्यते पीयते य प्रभोः कायम् अविमृशता तेन दण्डप्राप्तये भुज्यते पीयते या

- XXX अतःकारणद् युष्माकं भूरिशो लोका दुर्बलान् रोगिणश्च सन्ति बहवश्च महानिद्रां गताः।
 XXXI अस्माभि र्यथात्मविचारोऽकारिष्यत तर्हि दृष्टो नालप्यतः।
 XXXII किन्तु यदास्माकं विचारो भवति तदा वयं जगती जनेः समं यद् दृष्टं न लभामहे तदर्थं प्रभुना शास्तिं भुंज्महे।
 XXXIII हे मम भ्रातरः, भोजनार्थं मिलितानां युष्माकम् अकेनेतरोऽनुगृह्यतां।
 XXXIV यश्च बुभुक्षितः स स्वगृहे भुङ्क्तां। दृष्टप्राप्तये युष्माभि र् न समागम्यतां। अतःद्वित्रं यद् आदेष्टव्यं तद् युष्मत्समीपागमनकाले मयादेक्ष्यते।

XII

- I हे भ्रातरः, यूयं यद् आत्मिकान् दायान् अनवगतास्तिष्ठथ तदहं नाभिलषामि।
 II पूर्वं भिन्नजातीया यूयं यद् द्वे विनीतास्तद् द्वे अवाकप्रतिमानाम् अनुगामिन आह्वयम् एति ज्ञानीथा।
 III एति डेतोरहं युष्मभ्यं निवेदयामि, ईश्वरस्यात्मना भाषमाणः कोऽपि यीशुं शपत एति न व्याडरति, पुनश्च पवित्रेषाम्नात्मना विनीतं विनान्यः कोऽपि यीशुं प्रभुरिति व्याडर्तुं न शक्नोति।
 IV दायी बडुविधाः किन्वेक आत्मा।
 V परिचर्याश्च बडुविधाः किन्वेकः प्रभुः।
 VI साधनानि बडुविधानि किन्तु सर्वेषु सर्वसाधक ईश्वर अेकः।
 VII अेकैकस्मै तस्यात्मनो दर्शनं परहितार्थं दीयते।
 VIII अेकस्मै तेनात्मना ज्ञानवाक्यं दीयते, अन्यस्मै तेनैवात्मनादिष्टं विद्यावाक्यम्।
 IX अन्यस्मै तेनैवात्मना विश्वासः, अन्यस्मै तेनैवात्मना स्वास्थ्यदानशक्तिः,
 X अन्यस्मै दुःसाध्यसाधनशक्तिरन्यस्मै ऐश्वरीयादेशः, अन्यस्मै यातिमानुषिकस्यादेशस्य विचारसामर्थ्यम्, अन्यस्मै परभाषाभाषणशक्तिरन्यस्मै य भाषार्थभाषणसामर्थ्यं दीयते।
 XI अेकेनाद्वितीयेनात्मना यथाभिलाषम् अेकैकस्मै ज्ञानयैकैकं दानं वितरता तानि सर्वार्णि साध्यन्ते।
 XII दह अेकः सन्नपि यद् द्वे बह्व्युक्तो भवति, तस्यैकस्य वपुषो ऽङ्गानां बडुत्वेन यद् द्वे अेकं वपु भवति, तद् तत् श्रीष्टः।
 XIII यतो डेतो र्थिडुद्विभिन्नजातीयासास्वतन्त्रा वयं सर्वे मज्जनेनेकेनात्मनैकेडुकीताः सर्वे येकात्मभुक्ता अभवाम।
 XIV अेकेनाङ्गेन वपु न भवति किन्तु बडुभिः।
 XV तत्र यरएयं यदि वदेत् नाहं डस्तस्तस्मात् शरीरस्य भागो नास्मीति तर्हनेन शरीरात् तस्य वियोगो न भवति।
 XVI श्रोत्रं वा यदि वदेत् नाहं नयनं तस्मात् शरीरस्यांशो नास्मीति तर्हनेन शरीरात् तस्य वियोगो न भवति।
 XVII कृत्स्नं शरीरं यदि दर्शनेन्द्रियं भवेत् तर्हि श्रवणेन्द्रियं कुत्र स्थास्यति? तत् कृत्स्नं यदि वा श्रवणेन्द्रियं भवेत् तर्हि द्राणेन्द्रियं कुत्र स्थास्यति?

- XVIII किन्विदानीम् ईश्वरेण यथाभिलषितं तथैवाङ्गप्रत्यङ्गानाम् अेकैकं शरीरे स्थापितं।
 XIX तत् कृत्स्नं यथैकाङ्गवृत्ति भवेत् तर्हि शरीरे कुत्र स्थास्यति?
 XX तस्माद् अङ्गानि बडुनि सन्ति शरीरं त्वेकमेव।
 XXI अतएव त्वया मम प्रयोजनं नास्तीति वायं पाणिं वदितुं नयनं न शक्नोति, तथा युवाभ्यां मम प्रयोजनं नास्तीति मूर्द्धा यरएयी वदितुं न शक्नोतिः;
 XXII वस्तुतस्तु विग्रहस्य यान्यङ्गान्यस्माभि दुर्बलानि बुध्यन्ते तान्येव सप्रयोजनानि सन्ति।
 XXIII यानि य शरीरमध्येऽवमन्यानि बुध्यते तान्यस्माभिरधिकं शोभ्यन्ते। यानि य कुदृश्यानि तानि सुदृश्यतराणि क्रियन्ते।
 XXIV किन्तु यानि स्वयं सुदृश्यानि तेषां शोभनम् निष्प्रयोजनं।
 XXV शरीरमध्ये यद् भेदो न भवेत् किन्तु सर्वार्ण्यङ्गानि यद् अैक्यभावेन सर्वेषां हितं चिन्तयन्ति तदर्थम् ईश्वरेणाप्रधानम् आदरणीयं कृत्वा शरीरे विरयितं।
 XXVI तस्माद् अेकस्याङ्गस्य पीडायां जातायां सर्वार्ण्यङ्गानि तेन सह पीडयन्ते, अेकस्य समादरे जाते य सर्वार्णि तेन सह संरुध्यन्ति।
 XXVII यूयञ्च श्रीष्टस्य शरीरं, युष्माकम् अेकैकश्च तस्यैकैकम् अङ्गं।
 XXVIII केचित् केचित् समितावीश्वरेण प्रथमतः प्रेरिता द्वितीयत ईश्वरीयादेशवक्तारस्तृतीयत उपदेष्टारो नियुक्ताः, ततः परं केभ्योऽपि चित्रकार्यसाधनसामर्थ्यम् अनामयकरणशक्तिरुपकृती लोकशासने वा नैपुण्यं नानाभाषाभाषणसामर्थ्यं वा तेन व्यतासि।
 XXIX सर्वे किं प्रेरिताः? सर्वे किम् ईश्वरीयादेशवक्तारः? सर्वे किम् उपदेष्टारः? सर्वे किं चित्रकार्यसाधकाः?
 XXX सर्वे किम् अनामयकरणशक्तियुक्ताः? सर्वे किं परभाषावादिनः? सर्वे वा किं परभाषार्थप्रकाशकाः?
 XXXI यूयं श्रेष्ठदायान् लब्धुं यतध्वं अनेन यूयं मया सर्वोत्तममार्गं दर्शयितव्याः।

XIII

- I मर्त्यस्वर्गायाणां भाषा भाषमाणोऽहं यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हि वादकतालस्वत्रुपो निनादकारितेरीस्वत्रुपश्च भवामि।
 II अपरञ्च यद्यहम् ईश्वरीयादेशाढ्यः स्यां सर्वार्णि गुप्तवाक्यानि सर्वविद्याञ्च ज्ञानीयां पूर्णविश्वासः सन् शैलान् स्थानान्तरिकर्तुं शक्नुयाञ्च किन्तु यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हणगानीय अेव भवामि।
 III अपरं यद्यहम् अन्नदानेन सर्वस्वं यज्जयं दाननाय स्वशरीरे समर्पयेयञ्च किन्तु यदि प्रेमहीनो भवेयं तर्हि तत्सर्वं मर्ह्यं निष्फलं भवति।
 IV प्रेम शिरसिष्यु हितैषि च, प्रेम निर्द्वेषम् अशकं निर्गर्वञ्च।
 V अपरं तत् कुत्सितं नायरति, आत्मयेष्टां न कुरुते सहसा न कुध्यति परानिष्टं न चिन्तयति,

- VI अधर्मो न तुष्यति सत्यं येव सन्तुष्यति।
 VII तत् सर्व्वं नितिक्षते सर्व्वत्र विश्वसिति सर्व्वत्र भद्रं प्रतीक्षते सर्व्वं सद्धते या
 VIII प्रेमनो लोपः कदापि न भविष्यति, ईश्वरीयाद्देशकथनं लोप्यते परभाषाभाषणं निवर्त्तियते ज्ञानमपि लोपं यास्यति।
 IX यतोऽस्माकं ज्ञानं ज्ञानमात्रम् ईश्वरीयाद्देशकथनमपि ज्ञानमात्रं।
 X किन्त्वस्मासु सिद्धतां गतेषु तानि ज्ञानमात्राणि लोपं यास्यन्ते।
 XI बाल्यकावैदं बाल एवाभाषे बाल एवायिन्तयञ्च किन्तु यौवने ज्ञाते तत्सर्व्वं बाल्यायत्नं परित्यक्तवान्।
 XII एदानीम् अन्नमध्येनारूपकं दर्शनम् अस्माभिर् लभ्यते किन्तु तदा साक्षात् दर्शनं लभ्यते अधुना मम ज्ञानम् अव्यिष्यं किन्तु
 तदाहं यथावगम्यस्तथैवावगतो भविष्यामि।
 XIII एदानीं प्रत्ययः प्रत्याशा प्रेम य त्रीण्येतानि तिष्ठन्ति तेषां मध्ये य प्रेम श्रेष्ठं।

XIV

- I यूयं प्रेमायत्ने प्रयतध्वम् आत्मिकान् दायानपि विशेषत ईश्वरीयाद्देशकथनसामर्थ्यं प्राप्तुं येष्टव्यं।
 II यो ज्ञनः परभाषां भाषते स मानुषान् न सम्भाषते किन्त्वैश्वरमेव यतः केनापि किमपि न बुध्यते स यात्मना निगूढवाक्यानि कथयति;
 III किन्तु यो ज्ञन ईश्वरीयाद्देशं कथयति स परेषां निष्ठायां हितोपदेशाय सान्त्वनायां य भाषते।
 IV परभाषावाद्यत्नं येव निष्ठां ज्ञनयति किन्त्वैश्वरीयाद्देशवादी समिते निष्ठां ज्ञनयति।
 V युष्माकं सर्व्वेषां परभाषाभाषणम् एष्ट्याम्यहं किन्त्वैश्वरीयाद्देशकथनम् अधिकमपीष्ट्यामि यतः समिते निष्ठायां येन स्ववाक्यानाम् अर्थो न क्रियते तस्मात् परभाषावादिन ईश्वरीयाद्देशवादी श्रेयान्।
 VI हे भ्रातरः, एदानीं मया यदि युष्मत्समीपं गम्यते तर्हीश्वरीयदर्शनस्य ज्ञानस्य वेश्वरीयाद्देशस्य वा शिक्षाया वा वाक्यानि न भाषित्वा परभाषां भाषमाणेन मया यूयं किमुपकारिष्यध्वे?
 VII अपरं वंशीवल्लक्यादिषु निष्ठायां वाद्ययन्त्रेषु वादितेषु यदि क्कण्ण न विशिष्यन्ते तर्हि किं वाद्यं किं वा गानं भवति तत् केन बौद्धं शक्यते?
 VIII अपरं रणतूर्या निस्वणो यद्यव्यक्तो भवेत् तर्हि युद्धाय कः सञ्जिष्यते?
 IX तद्वत् जिह्वाभिर् यदि सुगम्या वाक् युष्माभिर् न गद्यते तर्हि यद् गद्यते तत् केन भोत्यते? वस्तुतो यूयं दिग्गलापिन एव भविष्यथ।
 X जगति कतिप्रकारा उक्तयो विद्यन्ते? तासामेकापि निरर्थिका नहिः।
 XI किन्तु कतेरथो यदि मया न बुध्यते तर्हाहं वक्त्रा भवेद्य एव मंस्ये वक्तापि मया भवेद्य एव मंस्यते।
 XII तस्माद् आत्मिकदायलिपसवो यूयं समिते निष्ठायां प्राप्तबुद्धुवरा भवितुं यतध्वं,
 XIII अतयेव परभाषावादी यद् अर्थकरोऽपि भवेत् तत् प्रार्थयतां।
 XIV यद्यहं परभाषया प्रथनां कुर्यां तर्हि मदीय आत्मा प्रार्थयते, किन्तु मम बुद्धिर् निष्फला तिष्ठति।
 XV एत्यनेन किं करणीयं? अहम् आत्मना प्रार्थयिष्ये बुद्ध्यापि प्रार्थयिष्ये; अपरं आत्मना गास्यामि बुद्ध्यापि गास्यामि।
 XVI त्वं यदात्मना धन्यवाद् करोषि तदा यद् वदसि तद् यदि शिष्येनेवोपस्थितेन जनेन न बुद्ध्यते तर्हि तव धन्यवाद्स्यान्ते तथास्त्विति तेन वक्तं कथं शक्यते?
 XVII त्वं सम्यग् ईश्वरं धन्यं वदसीति सत्यं तथापि तत्र परस्य निष्ठा न भवति।
 XVIII युष्माकं सर्व्वेभ्योऽहं परभाषाभाषणो समर्थोऽस्मीति कारणाद् ईश्वरं धन्यं वदामि;
 XIX तथापि समितौ परोपदेशार्थं मया कथितानि पञ्च वाक्यानि वरं न य लक्षं परभाषीयानि वाक्यानि।
 XX हे भ्रातरः, यूयं बुद्ध्या बालकाएव मा भूत परन्तु दुष्टतया शिष्यवदं भूत्वा बुद्ध्या सिद्धा भवता।
 XXI शास्त्रं एहं लिपितमास्ते, यथा, एत्यवोयत् परोशोऽहम् आभाषिष्ये एमान् जनान्। भाषाभिः परकीयाभिर् वक्तृश्रवणं परदेशिभिः। तथा मया कृतेऽपीमे न श्रुतीभ्यन्ति मद्दयः॥
 XXII अतयेव तत् परभाषाभाषणं अविश्वासिनः प्रति यिह्मत्वं भवति न य विश्वासिनः प्रति; किन्त्वैश्वरीयाद्देशकथनं नाविश्वासिनः प्रति तद् विश्वासिनः प्रत्येवा।
 XXIII समितिभुक्तेषु सर्व्वेषु ऐकस्मिन् स्थाने मिलित्वा परभाषां भाषमाणेषु यदि ज्ञानाकाङ्क्षिणोऽविश्वासिनो वा तत्रागच्छेयुस्तर्हि युष्मान् उन्मत्तान् किं न वदिष्यन्ति?
 XXIV किन्तु सर्व्वेभ्योऽहं प्रकाशयत्सु यद्यविश्वासी ज्ञानाकाङ्क्षी वा कश्चित् तत्रागच्छति तर्हि सर्व्वेरेव तस्य पापज्ञानं परीक्षा य ज्ञायते,
 XXV ततस्तस्यान्तःकरणस्य गुप्तकल्पनासु व्यक्तीभूतासु सोऽधीमुपमः पतन् ईश्वरमाराधय युष्मन्मध्य ईश्वरो विद्यते एति सत्यं कथामेतां कथयिष्यति।
 XXVI हे भ्रातरः, सम्मिलितानां युष्माकम् ऐकेन गीतम् अन्येनोपदेशोऽन्येन परभाषायेन अश्रविकदर्शनम् अन्येनार्थबोधकं वाक्यं लभ्यते किमेतत्? सर्व्वमेव परनिष्ठायां युष्माभिः क्रियतां।
 XXVII यदि कश्चिद् भाषान्तरं विवक्षति तर्ह्येकस्मिन् दिने द्विजनेन त्रिजनेन वा परभाषाया कथ्यतां तदधिगैर् कथ्यतां तैरपि पर्यायानुसारात् कथ्यतां, ऐकेन य तदर्थो बोध्यतां।
 XXVIII किन्त्वर्थान्निधायकः कोऽपि यदि न विद्यते तर्हि स समितौ वायंयमः स्थित्वेश्वरायात्मने य कथां कथयतु।
 XXIX अपरं द्वौ त्रयो वेश्वरीयाद्देशवक्तारः स्वं स्वमादेशं कथयन्तु तद्व्येयं तं विचारयन्तु।
 XXX किन्तु तत्रापरेण केनचित् जनेनेश्वरीयाद्देशे लब्धे प्रथमेन कथनात् निवर्त्तितव्यं।
 XXXI सर्व्वं यत् शिक्षां सान्त्वनाञ्च लभन्ते तदर्थं यूयं सर्व्वं पथयिष्ये। ईश्वरीयाद्देशं कथयितुं शक्नुथा।
 XXXII ईश्वरीयाद्देशवक्तृणां मनांसि तेषाम् अधीनानि भवन्ति।

- XXXIII यत् ईश्वरः कुशासनज्जनको नहि सुशासनज्जनक अवेति पवित्रलोकानां सर्वसमितिषु प्रकाशते।
 XXXIV अपरञ्च युष्माकं वनिताः समितिषु तूष्णीम्भूतास्तिष्ठन्तु यतः शास्त्रलिखितेन विधिना ताः कथाप्रचारणान्तु
 निवारितास्ताभिर्निर्घ्राभिर्भवितव्यं।
 XXXV अतस्ता यदि किमपि जिज्ञासन्ते तर्हि गेडेषु पतीन् पृच्छन्तु यतः समितिमध्ये योषितां कथाकथनं निन्दनीयं।
 XXXVI अश्वरं वयः किं युष्मन्तो निरगमत? केवलं युष्मान् वा तत् किम् उपागतं?
 XXXVII यः कश्चिद् आत्मनम् ईश्वरीयादेशवक्तारम् आत्मनाविष्टं वा मन्यते स युष्मान् प्रति मया यद् यत् लिख्यते
 तत्रभुनाज्ञापितम् ईत्युरी करोतु।
 XXXVIII किन्तु यः कश्चित् अज्ञो भवति सोऽज्ञ एव तिष्ठतु।
 XXXIX अतएव हे भ्रातरः, यूयम् ईश्वरीयादेशकथनसामर्थ्यं लब्धुं यतध्वं परभाषाभाषणमपि युष्माभिर्न निवार्यतां।
 XL सर्वकर्मोणिं य विध्यनुसारतः सुपरिपाठ्या क्रियन्तां।

XV

- I हे भ्रातरः, यः सुसंवाद्यो मया युष्मत्समीपे निवेदितो यूयञ्च यं गृहीतवन्त आश्रितवन्तश्च तं पुन र्धुष्मान् विज्ञापयामि।
 II युष्माकं विश्वासी यदि वितथो न भवेत् तर्हि सुसंवाद्ययुक्तानि मम वाक्यानि स्मरतां युष्माकं तेन सुसंवादेन परित्राणं ज्ञायते।
 III यतोऽहं यद् यत् ज्ञापितस्तदनुसारात् युष्मासु मुष्यां यां शिक्षां समापयं सेयं, शास्त्रानुसारात् प्रीष्टोऽस्माकं पापभोयनार्थं
 प्राणान् त्यक्तवान्।
 IV श्मशाने स्थापितश्च तृतीयदिने शास्त्रानुसारात् पुनरुत्थापितः।
 V स यात्रे कैंडे ततः परे द्वादशशिष्येभ्यो दर्शनं दत्तवान्।
 VI ततः परे पञ्चशताधिकसंख्यकेभ्यो भ्रातृभ्यो युगपद् दर्शनं दत्तवान् तेषां केशितं मडानिद्रां गता बहुतराश्वाद्यापि वर्तन्ते।
 VII तदनन्तरं याङ्गवाय तत्पश्चात् सर्वेभ्यः प्रेरितेभ्यो दर्शनं दत्तवान्।
 VIII सर्वशेषेऽकालजातुल्यो योऽहं, सोऽहमपि तस्य दर्शनं प्राप्तवान्।
 IX ईश्वरस्य समितिं प्रति दौरात्म्याचरणार्ण्ड अहं प्रेरितनाम धर्तुम् अयोग्यस्तस्मात् प्रेरितानां मध्ये क्षुद्रतमश्वास्मि।
 X याद्दृष्टोऽस्मि ताद्दृष्ट ईश्वरस्यानुग्रहेणैवास्मिः अपरं मां प्रति तस्यानुग्रहो निष्कूलो नाभवत्, अन्येभ्यो मयाधिकः
 श्रमः कृतः, किन्तु स मया कृतस्तत्रहि मत्सहकारिणोऽश्वरस्यानुग्रहेणैव।
 XI अतएव मया भवेत् तै वा भवेत् अस्माभिस्ताद्दृष्टी वार्ता घोष्यते सैव य युष्माभिर्विश्वासेन गृहीता।
 XII मृत्युदशातः प्रीष्ट उत्थापित इति वार्ता यदि तमधि घोष्यते तर्हि मृतलोकानाम् उत्थितिर्नास्तीति वाग् युष्माकं मध्ये कैश्चित्
 कुतः कथ्यते?
 XIII मृतानाम् उत्थितिर् यदि न भवेत् तर्हि प्रीष्टोऽपि नोत्थापितः।
 XIV प्रीष्टश्च यधनुत्थापितः स्यात् तर्हस्माकं घोषणं वितथं युष्माकं विश्वासोऽपि वितथः।
 XV वयञ्चेश्वरस्य मृषासाक्षिणो भवामः, यतः प्रीष्ट स्तेनोत्थापितः इति साक्ष्यम् अस्माभिरीश्वरमधि दत्तं किन्तु
 मृतानामुत्थितिर् यदि न भवेत् तर्हि स तेन नोत्थापितः।
 XVI यतो मृतानामुत्थितिर् यति न भवेत् तर्हि प्रीष्टोऽप्युत्थापितत्वं न गतः।
 XVII प्रीष्टस्य यधनुत्थापितः स्यात् तर्हि युष्माकं विश्वासो वितथः, यूयम् अद्यापि स्वपापेषु मग्नस्तिष्ठथा।
 XVIII अपरं प्रीष्टाश्रिता ये मानवा मडानिद्रां गतास्तेऽपि नाशं गताः।
 XIX प्रीष्टो यदि केवलमिहलोकं उस्माकं प्रत्याशाभूमिः स्यात् तर्हि सर्वमर्त्येभ्यो वयमेव दुर्भाग्याः।
 XX एतानां प्रीष्टो मृत्युदशात उत्थापितो मडानिद्रागतानां मध्ये प्रथमङ्कलस्वरूपेण जातश्च।
 XXI यतो यद्दत्तं मानुषद्वारा मृत्युः प्रादुर्भूतस्तद्दत्तं मानुषद्वारा मृतानां पुनरुत्थितिरपि प्रदुर्भूता।
 XXII आदाम यथा सर्वे मरणार्थीना जातास्ताथा प्रीष्टेन सर्वे जिविष्यन्ते।
 XXIII किन्त्वेकैकेन जनेन निजे निजे पथ्यायि उत्थातव्यं प्रथमतः प्रथमजातङ्कलस्वरूपेण प्रीष्टेन, द्वितीयतस्तस्यागमनसमये
 प्रीष्टस्य लोकेः।
 XXIV ततः परम् अन्तो भविष्यति तदानीं स सर्वे शासनम् अधिपतित्वं पराक्रमञ्च लुप्तवा स्वपितरीश्वरे राज्यत्वं समर्पयिष्यति।
 XXV यतः प्रीष्टस्य रिपवः सर्वे यावत् तेन स्वपाद्योरधो न निपातयिष्यन्ते तावत् तेनैव राज्यत्वं कर्तव्यं।
 XXVI तेन विज्जेतव्यो यः शेषरिपुः स मृत्युरेव।
 XXVII लिखितमास्ते सर्वाणि तस्य पादयोर्वशीकृतानि। किन्तु सर्वाण्येव तस्य वशीकृतानीत्युक्ते सति सर्वाणि येन तस्य
 वशीकृतानि स स्वयं तस्य वशीभूतो न जात इति व्यक्तं।
 XXVIII सर्वेषु तस्य वशीभूतेषु सर्वाणि येन पुत्रस्य वशीकृतानि स्वयं पुत्रोऽपि तस्य वशीभूतो भविष्यति तत् ईश्वरः सर्वेषु
 सर्वे एव भविष्यति।
 XXIX अपरं परेतलोकानां विनिमयेन ये मञ्ज्जन्ते तैः किं लप्स्यते? येषां परेतलोकानाम् उत्थितिः केनापि प्रकारेण न भविष्यति
 तेषां विनिमयेन कुतो मञ्ज्जनमपि तैरङ्गीक्रियते?
 XXX वयमपि कुतः प्रतिदण्डं प्राणभोतिम् अङ्गीकुर्महे?
 XXXI अस्मत्प्रभुना यीशुप्रीष्टेन युष्मन्तो मम या स्वाघास्ते तस्याः शपथं कृत्वा कथयामि दिने दिनेऽहं मृत्युं गच्छामि।
 XXXII इङ्गिषनगरे वन्यपशुभिः सार्द्धं यदि लोकिकभावात् मया युद्धं कृतं तर्हि तेन मम को लाभः? मृतानाम् उत्थितिर् यदि न
 भवेत् तर्हि, कुर्मां भोजनपानेऽद्य श्वस्तु मृत्यु भविष्यति।
 XXXIII उत्थनेन धर्मात् मा भ्रंशध्वो कुसंसर्गेण लोकानां सदाचारो विनश्यति।

XXXIV ययं यथोचितं सयैतन्यास्तिष्ठत, पापं मा कुरुध्वं, यतो युष्माकं मध्य ईश्वरीयज्ञानहीनाः केऽपि विधन्ते युष्माकं त्रपायै मयेदं गद्येते।

XXXV अपरं मृतलोकाः कथम् उत्थास्यन्ति? कीदृशं वा शरीरं लब्ध्वा पुनरेष्यन्तीति वाक्यं कञ्चित् प्रकथयति।

XXXVI हे अज्ञ त्वया यद् बीजम् उच्यते तद् यद् यद् न म्रियेत तर्हि न ज्ञोयिष्यते।

XXXVII यथा मूर्त्या निर्गन्तव्यं सा त्वया नोपेत किन्तु शुष्कं बीजमेव; तस्य गोधूमादीनां किमपि बीजं भवितुं शक्नोति।

XXXVIII ईश्वरेणैव यथाभिलाषं तस्मै मूर्तिं दीयते, अकेकस्मै बीजाय स्वा स्वा मूर्तिरिव दीयते।

XXXIX सर्वाणि पल्लानि नैकविधानि सन्ति, मनुष्यपशुपक्षिमत्स्यादीनां विभिन्नप्राणि पल्लानि सन्ति।

XL अपरं स्वर्गाया मूर्तयः पार्थिवा मूर्तयश्च विधन्ते किन्तु स्वर्गायानाम् अेकत्रुपं तेजः पार्थिवानाञ्च तदन्यत्रुपं तेजोऽस्ति।

XLI सूर्यस्य तेज अेकविधं चन्द्रस्य तेजस्तदन्यविधं ताराणाञ्च तेजोऽन्यविधं, ताराणां मध्येऽपि तेजसस्तारतम्यं विद्यते।

XLII तत्र लिपितमास्ते यथा, 'आदिपुरुष आदम् ज्ञोवत्प्राणी बभूव,' किन्त्वन्तिम आदम् (प्रीष्टो) ज्ञोवन्दायक आत्मा बभूव।

XLIII यद् उच्यते तत् तुच्छं यथ्योत्थास्यति तद् गौरवान्वितं; यद् उच्यते तन्निर्व्वलं यथ्योत्थास्यति तत् शक्तियुक्तं।

XLIV यत् शरीरम् उच्यते तत् प्राणानां सध, यस्य शरीरम् उत्थास्यति तद् आत्मनः सध। प्राणसधस्वत्रुपं शरीरं विद्यते,

आत्मसधस्वत्रुपमपि शरीरं विद्यते।

XLV तत्र लिपितमास्ते यथा, आदिपुरुष आदम् ज्ञोवत्प्राणी बभूव, किन्त्वन्तिम आदम् (प्रीष्टो) ज्ञोवन्दायक आत्मा बभूव।

XLVI आत्मसध न प्रथमं किन्तु प्राणसधैव तत्पश्चाद् आत्मसध।

XLVII आधः पुरुषे मूढ उत्पन्नत्वात् मूढमयो द्वितीयश्च पुरुषः स्वर्गाद् आगतः प्रभुः।

XLVIII मूढमयो यादृश आसीत् मूढमयाः सर्वे तादृशा भवन्ति स्वर्गायश्च यादृशोऽस्ति स्वर्गायाः सर्वे तादृशा भवन्ति।

XLIX मूढमयस्य त्रुपं यद् अस्माभिर् धारितं तद् तत् स्वर्गायस्य त्रुपमपि धारयिष्यते।

L हे भ्रातरः, युष्मान् प्रति व्याडरामि, ईश्वरस्य राज्ये रक्तमांसयोरेधिकारो भवितुं न शक्नोति, अक्षयत्वं य क्षयस्याधिकारो न भविष्यति।

LI पश्यताहं युष्मभ्यं निगूढां कथां निवेदयामि।

LII सर्वैरस्माभिर् मंडानिद्रा न गमिष्यते किन्त्वन्तिमदिने तूर्यां वादितायाम् अेकस्मिन् विपले निमिषैकमध्ये सर्वे त्रुपान्तरं गमिष्यते, यतस्तुरी वादिष्यते, मृतलोकाश्चाक्षयीभूता उत्थास्यन्ति वयञ्च त्रुपान्तरं गमिष्यामः।

LIII यतः क्षयणीयेनेतेन शरीरेणाक्षयत्वं परिहितव्यं, मरणानीनेनेतेन देहेन यामरत्वं परिहितव्यं।

LIV अेतस्मिन् क्षयणीये शरीरे ऽक्षयत्वं गते, अेतस्मिन् मरणानीने देहे यामरत्वं गते शास्त्रे विपितं वचनमिदं सेत्स्यति, यथा, जयेन ग्रस्यते मृत्युः।

LV मृत्यो ते कष्टकं कुत्र परलोक जयः क्त ते।

LVI मृत्योः कष्टकं पापमेव पापस्य य अलं व्यवस्था।

LVII ईश्वरश्च धन्यो भवतु यतः सोऽस्माकं प्रभुना यीशुप्रीष्टेनास्मान् जययुक्तान् विधापयति।

LVIII अतो हे मम प्रियभ्रातरः; ययं सुस्थिरा निश्चलाश्च भवत प्रभोः सेवायां युष्माकं परिश्रमो निष्कलो न भविष्यतीति ज्ञात्वा प्रभोः कार्यं सदा तत्परा भवत।

XVI

I पवित्रलोकानां कृते योऽर्थसंग्रहस्तमधि गालातीयदेशस्य समाजा मया यद् आदिष्टास्तद् युष्मान्तरपि क्रियतां।

II ममागमनकाले यद् अर्थसंग्रहो न भवेत् तन्निमित्तं युष्माकमेडेकेन स्वसम्पदानुसारात् सञ्चयं कृत्वा सप्ताहास्य प्रथमदिवसे स्वसमीपे किञ्चित् निक्षिप्यतां।

III ततो ममागमनसमये ययं यानेव विश्वास्या एति वेदिष्यथ तेभ्योऽहं पत्राणि दत्त्वा युष्माकं तद्दानस्य थिरुशालमं नयनार्थं तान् प्रेषयिष्यामि।

IV किन्तु यद् तत्र ममापि गमनम् उच्यते तर्हि ते मया सह यास्यन्ति।

V साम्प्रतं माकिदनियादेशमहं पर्यटामि तं पर्यटय युष्मत्समीपम् आगमिष्यामि।

VI अनन्तरं किं ज्ञानामि युष्मत्सन्निधिम् अवस्थास्ये शीतकालमपि यापयिष्यामि य पश्चात् मम यत् स्थानं गन्तव्यं तत्रैव युष्मान्तरं प्रेरयितव्यः।

VII यतोऽहं यात्राकाले क्षणमात्रं युष्मान् द्रष्टुं नेच्छामि किन्तु प्रभु यधेनुजानीयात् तर्हि किञ्चिद् दीर्घकालं युष्मत्समीपे प्रवस्तुम् इच्छामि।

VIII तथापि निस्तारोत्सवात् परं पञ्चाशत्तमदिनं यावद् इङ्किषुपुर्यां स्थास्यामि।

IX यस्माद् अत्र कार्यसाधनार्थं ममान्तिके भृङ्ग द्वारे मुक्तं बलवो विपक्षा अपि विद्यन्ते।

X तिमथि यद् युष्माकं समीपम् आगच्छेत् तर्हि येन निर्भयं युष्मन्मध्ये वर्त्तत तत्र युष्मान्निर्भो निधीयतां यस्माद् अहं यादृक् सोऽपि तादृक् प्रभोः कर्म्मणो यतते।

XI कोऽपि तं प्रत्यनादरे न करोतु किन्तु स ममान्तिके यद् आगन्तुं शक्नुयात् तदर्थं युष्मान्निः सकुशलं प्रेष्यतां। भ्रातृभिः सार्द्धमहं तं प्रतीक्षे।

XII आपब्जुं भ्रातरमध्यहं निवेदयामि भ्रातृभिः साकं सोऽपि यद् युष्माकं समीपं व्रजेत् तदर्थं मया स पुनः पुनर्यायितः किन्त्विदानीं गमनं सर्वथा तस्मै नारोचत, एतः परं सुसमयं प्राप्य स गमिष्यति।

XIII ययं ज्ञातु विश्वासे सुस्थिरा भवत पौरुषं प्रकाशयत बलवन्तो भवत।

XIV युष्मान्निः सर्वाणि कर्म्मणि प्रेम्ना निष्पाद्यन्तां।

XV हे भ्रातरः, अहं युष्मान् एहम् अभियाये स्तिङ्गानस्य परिजना आपायादेशस्य प्रथमजतङ्गलस्वप्नाः, पवित्रलोकानां परिग्रहार्थं य त आत्मनो न्यवेद्यन् एति युष्माभि ज्ञायितो

XVI अतो यूयमपि तादृशलोकानाम् अस्मत्सहायानां श्रमकारिणाञ्च सर्वेषां वश्या भवता

XVII स्तिङ्गानः इर्चुनात आपायिकश्च यद् अत्रागमन् तेनाहम् आनन्दामि यतो युष्माभिर्यत् न्यूनितं तत् तैः सम्भूरितां

XVIII तै र्युष्माकं मम य मनास्याप्यायितानि तस्मात् तादृशा लोका युष्माभिः सम्भन्तव्याः

XIX युष्मत्स्यम् आशियादेशस्थसभाजानां नमस्कृतिम् आङ्ग्लप्रिस्किल्लथोस्तन्मएऽपस्थसमितेश्च ळुनमस्कृतिं प्रजानीता

XX सर्वे भ्रातरो युष्मान् नमस्कृत्स्वन्तो यूयं पवित्रयुम्बनेन मिथो नमता

XXI पौलोऽहं स्वकरलिपितं नमस्कृतिं युष्मान् वेद्यो

XXII यद्दि कश्चिद् यीशुःप्रीष्टे न प्रीयते तर्हि स शापग्रस्तो भवेत् प्रभुरायाति।

XXIII अस्माकं प्रभो यीशुःप्रीष्टस्यानुग्रहो युष्मान् प्रति भूयात्।

XXIV प्रीष्टं यीशुम् आश्रितान् युष्मान् प्रति मम प्रेम तिष्ठतु। एति॥

२ करिन्थिनः पत्रं

I ईश्वरस्येच्छया यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पौलस्तिमथिब्रार्ता य द्वावेतौ करिन्थनगरस्थाये ईश्वरीयसमितय आभायादृशस्थेभ्यः सर्वेभ्यः पवित्रलोकैभ्यश्च पत्रं लिखतः।

II अस्माकं तातस्येश्वरस्य प्रभोर्यीशुप्रीष्टस्य यानुग्रहः शान्तिश्च युष्मासु वर्ततां।

III कृपावुः पिता सर्वसान्त्वनाकारेश्वरश्च योऽस्मत्प्रभोर्यीशुप्रीष्टस्य तात ईश्वरः स धन्यो भवतु।

IV यतो वयम् ईश्वरात् सान्त्वनां प्राप्य तथा सान्त्वनया यत् सर्वविधक्लिवृष्टान् लोकान् सान्त्वयितुं शक्नुयाम तदर्थं सोऽस्माकं सर्वक्लेशसमयेऽस्मान् सान्त्वयति।

V यतः प्रीष्टस्य क्लेशा यद्द्रष्टुं बाहुल्येनास्मासु वर्तन्ते तद्द्रष्टुं वयं प्रीष्टेन बहुसान्त्वनाढ्या अपि भवामः।

VI वयं यदि क्लिष्यामहे तर्हि युष्माकं सान्त्वनापरित्राणयोः कृते क्लिष्यामहे यतोऽस्माभि यद्दृश्यानि द्रुष्णानि सहान्ते युष्माकं तादृशद्रुष्णानां सहनेन तौ साधयिष्येते इत्यस्मिन् युष्मानधि मम दृढा प्रत्याशा भवति।

VII यदि वा वयं सान्त्वनां लभामहे तर्हि युष्माकं सान्त्वनापरित्राणयोः कृते तामपि लभामहे। यतो यूयं यादृग् द्रुष्णानां भागिनोऽभवत तादृक् सान्त्वनाया अपि भागिनो भविष्यथेति वयं ज्ञानिभः।

VIII हे भ्रातरः, आशियादेशे यः क्लेशोऽस्मान् आक्राम्यत् तं यूयं यद् अनवगतास्तिष्ठत तन्मया भद्रं न मन्यते तेनातिशक्तिक्लेशेन वयमतीव पीडितास्तस्मात् श्रुवनरक्षाणो निरुपाया ज्ञाताश्च।

IX अतो वयं स्वेषु न विश्वस्य मृतलोकानाम् उत्थापयितरीश्वरे यद् विश्वासं कुर्मस्तदर्थम् अस्माभिः प्राणदण्डो लोक्तव्य इति स्वमनसि निश्चिन्तां।

X अतादृशभयङ्करात् मृत्यो र्योऽस्मान् अत्रायतेदानीमपि त्रायते स एतः परमप्यस्मान् त्रास्यते ऽस्माकम् अतादृशी प्रत्याशा विद्यते।

XI अंतदर्थमस्मत्कृते प्रार्थनया वयं युष्मान्भिरुपकर्तव्यास्तथा कृते बहुभि यथितो योऽनुग्रहोऽस्मासु वर्तिष्यते तत्कृते बहुभिरेश्वरस्य धन्यवादोऽपि कारिष्यते।

XII अपरञ्च संसारमध्ये विशेषतो युष्मन्मध्ये वयं सांसारिक्या धिया नहि किन्त्वेश्वरस्यानुग्रहेणाकुटिलताम् ईश्वरीयसारव्यञ्जायितवन्तोऽस्माकं मनो यत् प्रमाणां ददाति तेन वयं श्लाघामहे।

XIII युष्माभि र्यद् यत् पठ्यते गृह्यते य तदन्त्यत् किमपि युष्मभ्यम् अस्माभि न लिप्यते तस्यान्तं यावद् युष्माभि गृहीष्यत इत्यस्माकम् आशा।

XIV यूयमितः पूर्वमप्यस्मान् अंशतो गृहीतवन्तः, यतः प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य दिने यद्द्रष्टुं युष्मास्वस्माकं श्लाघा तद्द्रष्टुं अस्मासु युष्माकमपि श्लाघा भविष्यति।

XV अपरं यूयं यद् द्वितीयां वरं लभध्वे तदर्थमितः पूर्वं तथा प्रत्याशया युष्मत्समीपं गमिष्यामि।

XVI युष्मद्देशेन माकिदनियादेशं प्रजिञ्चिवा पुनस्तस्मात् माकिदनियादेशात् युष्मत्समीपम् अत्य युष्माभि र्थिडूदादेशं प्रेषयिष्ये येति मम वाञ्छासीत्।

XVII अतादृशी मन्त्राणां मया किं आश्रयेन कृता? यद् यद् अहं मन्त्रये तत् किं विषयिलोकधव मन्त्रयाण आदौ स्वीकृत्य पश्चाद् अस्वीकुर्वे?

XVIII युष्मान् प्रति मया कथितानि वाक्यान्ग्रये स्वीकृतानि शेषेऽस्वीकृतानि नाभवन् अतेनेश्वरस्य विश्वस्तता प्रकाशते।

XIX मया सिद्धानेन तिमथिना येश्वरस्य पुत्रो यो यीशुप्रीष्टो युष्मन्मध्ये घोषितः स तेन स्वीकृतः पुनरस्वीकृतश्च तन्नहि किन्तु स तस्य स्वीकारस्वरूपमेव।

XX ईश्वरस्य महिमा यद् अस्माभिः प्रकाशेत तदर्थम् ईश्वरेण यद् यत् प्रतिज्ञातं तत्सर्वं प्रीष्टेन स्वीकृतं सत्यीभूतञ्च।

XXI युष्मान् अस्मांश्चाभिषिष्य यः प्रीष्टे स्थासन् कुरीति स ईश्वर एवेव।

XXII स यास्मान् मुद्राङ्कितान् अकार्षात् सत्याङ्कारस्य पण्डितपुत्रम् आत्मानं अस्माकम् अन्तःकरणेषु निरक्षिपयत्।

XXIII अपरं युष्मासु कर्णानां कुर्वन् अहम् अतावत्कालं यावत् करिन्थनगरं न गतवान् इति सत्यमेतस्मिन् ईश्वरं साक्षिणां कृत्वा मया स्वप्राणानां शपथः कियते।

XXIV वयं युष्माकं विश्वासस्य नियन्तारो न भवामः किन्तु युष्माकम् आनन्दस्य सहाया भवामः, यस्माद् विश्वासे युष्माकं स्थिति र्भवति।

II

I अपरञ्चाहं पुनः शोकाय युष्मत्सन्निधिं न गमिष्यामीति मनसि निरयैषां।

II यस्माद् अहं यदि युष्मान् शोकयुक्तान् करोमि तर्हि मया यः शोकयुक्तीकृतस्तं विना केनापरेणाहं हर्षयिष्ये?

III मम यो हर्षः स युष्माकं सर्वेषां हर्ष एवेति निश्चितं मया। यो धिः अतएव यैरहं हर्षयितव्यस्ते मद्दुःस्थितिसमये यन्मम शोको न जायते तदर्थमेव युष्मभ्यम् अतादृशं पत्रं मया लिखितं।

IV वस्तुतस्तु बहुक्लेशस्य मनःपीडयाश्च समयेऽहं बहुश्रुपातेन पत्रमेकं लिखितवान्, युष्माकं शोकार्थं तन्नहि किन्तु युष्मासु मदीयप्रेमबाहुल्यस्य ज्ञापनार्थं।

V येनाहं शोकयुक्तीकृतस्तेन केवलमहं शोकयुक्तीकृतस्तन्नहि किन्तु वंशतो यूयं सर्वेऽपि यतोऽहमत्र कस्मिंश्चिद् द्रोषमारोपयितुं नेच्छामि।

VI बहुनां यत् तज्जर्जनं तेन जनेनावम्नि तत् तदर्थं प्रयुजे।

VII अतः स दुःखसागरे यत्र निमज्जति तदर्थं युष्माभिः स क्षन्तव्यः सान्त्वयितव्यश्च।

- VIII एति डेतो: प्रथयेडडं युष्माभिस्तस्मिन् दया क्रियतां।
 IX यूयं सर्वकर्मणि ममादेशं गृह्णीथ न वेति परीक्षितुम् अहं युष्मान् प्रति लिपितवान्।
 X यस्य यो दोषो युष्माभिः क्षम्यते तस्य स दोषो मयापि क्षम्यते यश्च दोषो मया क्षम्यते स युष्माकं कृते प्रीष्टस्य साक्षात् क्षम्यते।
 XI शयतानः कल्पनास्माभिरजाता नडि, अतो वयं यत् तेन न वञ्चयामहे तदर्थम् अस्माभिः सावधानै र्विवितव्यं।
 XII अपरञ्च प्रीष्टस्य सुसंवाद्येषु मयि त्रयानगरमागते प्रभोः कर्मणो य मदर्थं द्वारे मुक्ते
 XIII सत्यपि स्वभ्रातृस्तीतस्याविद्यमानत्वात् मदीयात्मनः कापि शान्ति र् न भवतु, तस्माद् अहं तान् विसृज्यं च यचित्वा
 माक्रिदनिवादेशं गन्तुं प्रस्थानम् अकरव।
 XIV य ईश्वरः सर्वदा प्रीष्टेनास्मान् जयिनः करोति सर्वत्र यास्माभिस्तदीयज्ञानस्य गन्धं प्रकाशयति स धन्यः।
 XV यस्माद् ये त्राणं लप्स्यन्ते ये य विनाशं गमिष्यन्ति तान् प्रति वयम् ईश्वरेण प्रीष्टस्य सौगन्ध्यं भवामः।
 XVI वयम् अकेषां मृत्यवे मृत्युगन्धा अपरेषाञ्च श्रवनाय श्रवणगन्धा भवामः, किन्वेतादृशकर्मसाधनः कः समर्थास्ति?
 XVII अन्ये अहं वो लोका यद्गद् ईश्वरस्य वाक्यं मृषाशिक्षया मिश्रयन्ति वयं तद्गत् तत्र मिश्रयन्तः सरलभावेनेश्वरस्य साक्षाद्
 ईश्वरस्यादेशात् प्रीष्टेन कथां भाषामहे।

III

- I वयं किम् आत्मप्रशंसनं पुनरारम्भामहे? युष्मान् प्रति युष्मतो वा परेषां केषाञ्चिद् एवास्माकमपि किं प्रशंसापत्रेषु प्रयोजनम्
 आस्ते?
 II यूयमेवास्माकं प्रशंसापत्रं तस्यास्माकम् अन्तःकरणेषु लिपितं सर्वमानवैश्च ज्ञेयं पठनीयञ्च।
 III यतो अस्माभिः सेवितं प्रीष्टस्य पत्रं यूयपेव, तस्य न मस्या किन्त्वमरस्येश्वरस्यात्मना लिपितं पाषाणपत्रेषु तत्रहि किन्तु
 कव्यमयेषु हृत्पत्रेषु लिपितमिति सुस्पष्टं।
 IV प्रीष्टेनेश्वरं प्रत्यस्माकम् ईदृशी दृढविश्वासा विद्यते;
 V वयं निजगुणान् किमपि कल्पयितुं समर्था एति नडि किन्तीश्वरादस्माकं सामर्थ्यं ज्ञायते।
 VI तेन वयं नूतननियमस्यार्थतो ऽकरसंस्थानस्य तत्रहि किन्त्वात्मन अवे सेवनसामर्थ्यं प्राप्ताः। अकरसंस्थानं मृत्युञ्जकं
 किन्त्वात्मा श्रवणदायकः।
 VII अक्षरै र्विलिपितपाषाणपत्रेषु मृत्योः सेवा सा यदीदृक् तेजस्विनी ज्ञाता यत्तस्याचिरस्थायिनस्तेजसः कारणात् मूससो
 मुभम् एसायेवीयलोकैः सद्रष्टुं नाशक्यत,
 VIII तर्धात्मनः सेवा किं ततोऽपि बहुतेजस्विनी न भवेत्?
 IX एदृशनिष्ठा सेवा यदि तेजोयुक्ता भवेत् तर्हि पुण्यनिष्ठा सेवा ततोऽधिकं बहुतेजोयुक्ता भविष्यति।
 X उभयोस्तुलनायां कृतायाम् अकस्यास्तेजो द्वितीयायाः प्रभरतरेण तेजसा हीनतेजो भवति।
 XI यस्माद् यत् लोपनीयं तद् यदि तेजोयुक्तं भवेत् तर्हि यत् चिरस्थायि तद् बहुतरतेजोयुक्तमेव भविष्यति।
 XII ईदृशी प्रत्याशां लब्ध्वा वयं महतीं प्रगल्भतां प्रकाशयामः।
 XIII एसायेवीयलोका यत् तस्य लोपनीयस्य तेजसः शेषं न विलोकयेयुस्तदर्थं मूसा यादृग् आवरणेन स्वमुभम् आच्छाद्यत्
 वयं तादृक् न कुर्मः।
 XIV तेषां मनांसि कठिनीभूतानि यतस्तेषां पठनसमये स पुरातनो नियमस्तेनावरणेनाद्यापि प्रच्छन्नस्तिष्ठति।
 XV तस्य न दूरीभवति यतः प्रीष्टेनैव तत् लुप्यते मूससः शास्त्रस्य पाठसमयेऽद्यापि तेषां मनांसि तेनावरणेन प्रच्छाद्यन्ते।
 XVI किन्तु प्रभुं प्रति मनसि परावृत्ते तद् आवरणं दूरीकारिष्यते।
 XVII यः प्रभुः स अवे स आत्मा यत्र य प्रभोरात्मा तत्रैव मुक्तिः।
 XVIII वयञ्च सर्वेऽनारुणादितेनास्येन प्रभोस्तेजसः प्रतिबिम्बं गृह्णन् आत्मस्वरूपेण प्रभुना रूपान्तरीकृता
 वद्धमानतेजोयुक्तां तामेव प्रतिमूर्तिं प्राप्नुमः।

IV

- I अपरञ्च वयं करुणामाजो भूत्वा यद् अेतत् परियारकपदम् अलभामहे नात्र क्लाम्यामः,
 II किन्तु त्रपायुक्तानि प्रच्छन्नकर्माणि विहाय कुटिलतायरणमकुर्वन्त ईश्वरीयवाक्यं मिथ्यावाक्यैरमिश्रयन्तः सत्यधर्मस्य
 प्रकाशनेनेश्वरस्य साक्षात् सर्वमानवानां संवेदगोचरे स्वान् प्रशंसनीयान् दर्शयामः।
 III अस्माभि र्घोषितः सुसंवाद्यो यदि प्रच्छन्नः स्यात् तर्हि ये विनक्षयन्ति तेषामेव दृष्टितः स प्रच्छन्नः;
 IV यत् ईश्वरस्य प्रतिमूर्ति र्थः प्रीष्टस्य तेजसः सुसंवाद्यस्य प्रभा यत् तान् न दीपयेत् तदर्थम् एहं लोकस्य देवोऽविश्वासिनां
 ज्ञाननयनम् अन्धीकृतवान् अतस्योद्योऽण्डरूपं ते भवन्ति।
 V वयं स्वान् घोषयाम एति नडि किन्तु प्रीष्टं यीशुं प्रभुमेवास्माञ्च यीशोः कृते युष्माकं परियारकान् घोषयामः।
 VI य ईश्वरो मध्येतिमिं प्रभां दीपनायादिशत् स यीशुप्रीष्टस्यास्य ईश्वरीयतेजसो ज्ञानप्रभाया उदयार्थम् अस्माकम्
 अन्तःकरणेषु दीपितवान्।
 VII अपरं तद् घनम् अस्माभि र्मूषमयेषु भाजनेषु धार्यते यतः साद्धता शक्ति र्नास्माकं किन्तीश्वरस्यैवेति ज्ञातव्यं।
 VIII वयं पडे पडे पीडयामहे किन्तु नावसीदामः, वयं व्याकुलाः सन्तोऽपि निरुपाया न भवामः;
 IX वयं प्रद्राव्यमाना अपि न क्लाम्यामः, निपातिता अपि न विनश्यामः।
 X अस्माकं शरीरे प्रीष्टस्य श्रवणं यत् प्रकाशते तदर्थं तस्मिन् शरीरे यीशो र्भरणमपि धारयामः।
 XI यीशो श्रवणं यद् अस्माकं मर्त्यदेहं प्रकाशते तदर्थं श्रवन्तो वयं यीशोः कृते नित्यं मृत्यो समर्थाभिडे।
 XII एतयं वयं मृत्याकान्ता यूयञ्च श्रवणाकान्ताः।

XIII विश्वासकारणार्थेव समभाषि मया वयः। एति यथा शास्त्रे लिपितं तथैवास्माभिरपि विश्वासजनकम् आत्मानं प्राप्य विश्वासः क्रियते तस्माद्य वयांसि भाष्यन्ते।

XIV प्रभु यीशु यैतोत्थापितः स यीशुनास्मान्पुन्युत्थापयिष्यति युष्माभिः सार्द्धं स्वसमीप उपस्थापयिष्यति य, वयम् अतत् ज्ञानीमः।

XV अतयेव युष्माकं छिताय सर्वमेव भवति तस्माद् बहूनां प्रयुरानुग्रहप्राप्तेर्बहुलोकानां धन्यवादेनेश्वरस्य महिमा सम्यक् प्रकाशिष्यते।

XVI ततो हेतो वयं न क्लाम्यामः किन्तु बाह्यपुरुषो यद्यपि क्षीयते तथाप्यान्तरिकः पुरुषो दिने दिने नूतनायते।

XVII क्षणमात्रस्थापि यदेतत् लघिष्ठं दुःखं तद् अतिबाहुल्येनास्माकम् अनन्तकालस्थापि गरिष्ठसुखं साधयति,

XVIII यतो वयं प्रत्यक्षान् विषयान् अनुद्दिश्याप्रत्यक्षान् उद्दिशामः। यतो हेतोः प्रत्यक्षविषयाः क्षणमात्रस्थापिनः किन्त्वप्रत्यक्षा अनन्तकालस्थापिनः।

V

I अपरम् अस्माकम् अतस्मिन् पार्श्वे व दूष्यत्पे वेशमनि ज्ञाणं सतीश्वरेण निर्मितम् अकरकृतम् अस्माकम् अनन्तकालस्थापि वेशमेकं स्वर्गं विद्यत एति वयं ज्ञानीमः।

II यतो हेतोरेतस्मिन् वेशमनि तिष्ठन्तो वयं तं स्वर्गायं वासं परिधातुम् आकाङ्क्ष्यमाणा निःश्वसामः।

III तथापीदानीमपि वयं तेन न नराः किन्तु परिहितवसना मन्यामहे।

IV अतस्मिन् दूष्ये तिष्ठन्तो वयं क्लिश्यमाना निःश्वसामः, यतो वयं वासं त्यक्तुम् इच्छामस्तत्र छिन्तु तं द्वितीयं वासं परिधातुम् इच्छामः, यतस्तथा कृते ज्ञानेन मर्त्यं ग्रसिष्यते।

V अतदर्थं वयं येन सृष्टाः स ईश्वर अयेव स यास्मभ्यं सत्यद्वारस्य पणरस्वरूपम् आत्मानं दत्तवान्।

VI अतयेव वयं सर्वदोस्तुका भवामः किञ्च शरीरे यावद् अस्माभिर्न्युष्यते तावत् प्रभुतो ह्ये प्रोष्यत एति ज्ञानीमः,

VII यतो वयं दृष्टिमागं न यरामः किन्तु विश्वासमागं।

VIII अपरञ्च शरीराद् ह्ये प्रवस्तुं प्रभोः सन्निधौ निवस्तुञ्चाकाङ्क्ष्यमाणा उत्सुका भवामः।

IX तस्मादेव कारणार्थं वयं तस्य सन्निधौ निवस्तन्तस्माद् ह्ये प्रवस्तन्तो वा तस्मै रोयितुं यतामहे।

X यस्मात् शरीरारस्थायाम् अेकैकेन कृतानां कर्मणां शुभाशुभफलप्राप्तये सर्वस्माभिः प्रीष्टस्य विचारसनसम्भुप उपस्थातव्यं।

XI अतयेव प्रभो र्भयानकत्वं विज्ञाय वयं मनुजान् अनुनयामः किञ्चेश्वरस्य गोचरे सप्रकाशा भवामः, युष्माकं संवेदगोचरेऽपि सप्रकाशा भवाम एत्याशंसामहे।

XII अनेन वयं युष्माकं सन्निधौ पुनः स्वान् प्रशंसाम एति नहि किन्तु ये मनो विना मुषैः श्लाघन्ते तेभ्यः प्रत्युत्तरदानाय यूयं यथास्माभिः श्लाघितुं शक्नुव तादृशम् उपायं युष्मभ्यं वितरामः।

XIII यद्येव हेतुज्ञाना भवामस्तर्हि तद् ईश्वरार्थं यद्येव सज्ञाना भवामस्तर्हि तद् युष्मदर्थं।

XIV वयं प्रीष्टस्य प्रेम्णा समाकृष्यामहे यतः सर्वेषां विनिमयेन यद्येको ज्ञनोऽभियत तर्हि ते सर्वे मृता एत्यास्माभिर्बुध्यते।

XV अपरञ्च ये ज्ञवन्ति ते यत् स्वार्थं न ज्ञवन्ति किन्तु तेषां कृते यो ज्ञनो मृतः पुनरुत्थापितश्च तमुद्दिश्य यत् ज्ञवन्ति तदर्थमेव स सर्वेषां कृते मृतवान्।

XVI अतो हेतोः रितः परं कोऽयस्माभिर्जितितो न प्रतिज्ञातव्यः। यद्यपि पूर्वं प्रीष्टो ज्ञतितोऽस्माभिः प्रतिज्ञातस्तथापीदानीं ज्ञतितः पुन न प्रतिज्ञायते।

XVII कुनयित् प्रीष्ट आश्रिते नूतना सृष्टि र्भवति पुरातनानि लुप्यन्ते पश्य निषिवानि नवीनानि भवन्ति।

XVIII सर्वत्रैतद् ईश्वरस्य कर्म यतो यीशुप्रीष्टेन स अवेवास्मान् स्वेन सार्द्धं संछितवान् सन्धानसम्बन्धीयां परियय्याम् अस्मासु समर्पितवांश्च।

XIX यतः ईश्वरः प्रीष्टम् अधिष्ठाय जगतो ज्ञानानाम् आगांसि तेषाम् ऋणमिव न गणयन् स्वेन सार्द्धं तान् संछितवान् सन्धिवान्तान् अस्मासु समर्पितवांश्च।

XX अतो वयं प्रीष्टस्य विनिमयेन दौत्यं कर्म सम्पादयामहे, ईश्वरश्चास्माभिर्बुष्मान् यायाय्यते ततः प्रीष्टस्य विनिमयेन वयं युष्मान् प्रार्थयामहे यूयमीश्वरेण सन्धत्ता।

XXI यतो वयं तेन यद् ईश्वरीयपुण्यं भवामस्तदर्थं पापेन सङ्घ यस्य ज्ञातेयं नासीत् स अवेव तेनास्माकं विनिमयेन पापः कृतः।

VI

I तस्य सहाया वयं युष्मान् प्रार्थयामहे, ईश्वरस्यानुग्रहो युष्माभिर्बुधा न गृह्यतां।

II तेनोक्तमेतत्, संश्रोष्यामि शुभे काले त्वदीयां प्रार्थनाम् अहं उपकारं करिष्यामि परित्राणार्थेन तवा पश्यतायं शुभकालः पश्यतेऽत्राणार्थेन।

III अस्माकं परियय्यां यन्निष्कल्ला भवेत् तदर्थं वयं कुत्रापि विघ्नं न जनयामः,

IV किन्तु प्रयुरसङ्घिष्णुता क्लेशो दैन्यं विपत् ताऽना काराबन्धनं निवासालीनत्वं परिश्रमो जगणराम् उपवसनं

V निर्भलत्वं ज्ञानं भृदुशीलता छितैषिता।

VI पवित्र आत्मा निष्कपटं प्रेम सत्यालाप ईश्वरीयशक्ति

VII दृक्षिणवामाभ्यां कराभ्यां धर्मास्त्रधारणं

VIII मानापमानयोः रज्यातिसुभ्यात्यो र्भाङ्गित्वम् अतैः सर्वैरीश्वरस्य प्रशंस्यान् परिचारकान् स्वान् प्रकाशयामः।

IX भ्रमकसमा वयं सत्यवादिनो भवामः, अपरिचितसमा वयं सुपरिचिता भवामः, मृतकल्पा वयं ज्ञवामः, दृष्टयमाना वयं न ङ्ग्यामहे,

- X शोकयुक्ताश्च वयं सदानन्दामः, हरिद्रा वयं बद्धुन् धनिनः कुर्मः, अकिञ्चनाश्च वयं सर्व्व धारयामः।
 XI हे करिन्धिन्ः, युष्माकं प्रति ममास्थं मुक्तं ममान्तःकरणाञ्च विकसितं।
 XII यूनं ममान्तरं न सङ्गोयिताः किञ्च यूयमेव सङ्गोयितयित्ताः।
 XIII किन्तु महं न्याय्यइवदानार्थं युष्मान्भिरपि विकसिते भवितव्यम् इत्यहं निज्ज्वालकानिव युष्मान् वदामि।
 XIV अपरम् अप्रत्ययिभिः सार्द्धं यूयम् अक्युगे बद्धा मा भूत, यस्माद् धर्माधर्मयोः कः सम्बन्धोऽस्ति? तिमिरेण सद्धं प्रभाया वा का तुलनास्ति?
 XV बिलीयावहेवेन साकं श्रीष्टस्य वा का सन्धिः? अविश्वासिना सार्द्धं वा विश्वासिलोकर्यांशः कः?
 XVI ईश्वरस्य मन्दिरेण सह वा देवप्रतिमानां का तुलना? अमरस्येश्वरस्य मन्दिरे यूयमेवा ईश्वरेण तद्दुक्तं यथा, तेषां मध्येऽहं स्वावासं निधास्यामि तेषां मध्ये य यातायातं कुर्वन् तेषाम् ईश्वरो भविष्यामि ते य मल्लोका भविष्यन्ति।
 XVII अतो हेतोः परमेश्वरः कथयति यूयं तेषां मध्याद् बहिर्भूय पृथग् भवत, किमप्यमेधं न स्पृशतः तेनाहं युष्मान् गृहीष्यामि,
 XVIII युष्माकं पिता भविष्यामि य, यूयञ्च मम कन्यापुत्रा भविष्यथेति सर्व्वशक्तिमता परमेश्वरेणोक्तं।

VII

- I अतयेव हे प्रियतमाः, अेतादृशीः प्रतिज्ञाः प्राप्तैरस्माभिः शरीरात्मनोः सर्व्वमालिन्त्यम् अपमृज्येश्वरस्य भक्त्या पवित्रायाः साध्यतां।
 II यूयम् अस्मान् गृह्णीता अस्माभिः कस्याप्यन्यायो न कृतः कोऽपि न वञ्चितः।
 III युष्मान् द्रोषिणः कर्त्तमं वाक्यमेतद् वदामीति नहि युष्माभिः सह ञ्जवनाय मरणाय वा वयं युष्मान् स्वान्तःकरणी धारयाम इति पूर्व्वं मयोक्तं।
 IV युष्मान् प्रति मम महेत्साहो जायते युष्मान् अद्यहं बद्धुं श्लाघे य तेन सर्व्वकलेशसमयेऽहं सान्त्वनया पूर्णो हर्षेण प्रकुल्लितश्च भवामि।
 V अस्मासु माकिदनियादेशम् आगतेश्वस्माकं शरीरस्य कायिदपि शान्तिं नाभवत् किन्तु सर्व्वतो बहिर्विरोधेनान्तर्य भीत्या वयम् अपीप्स्यामहि।
 VI किन्तु नम्राणां सान्त्वयिता य ईश्वरः स तीतस्यागमनेनास्मान् असान्त्वयत्।
 VII केवलं तस्यागमनेन तन्नहि किन्तु युष्मतो जातया तस्य सान्त्वनयापि, यतोऽस्मासु युष्माकं हार्दविलापासकतत्त्वेष्वस्माकं समीपे वार्शितेषु मम मखानन्दो जातः।
 VIII अहं पत्रेण युष्मान् शोकयुक्तान् कृतवान् इत्यस्माद् अन्वतप्ये किन्त्वधुना नानुतप्यो तेन पत्रेण यूयं क्षणमात्रं शोकयुक्तीभूता इति मया दृश्यते।
 IX इत्यस्मिन् युष्माकं शोकेनाहं हृष्यामि तन्नहि किन्तु मनःपरिवर्त्तनाय युष्माकं शोकोऽभवद् इत्यनेन हृष्यामि यतोऽस्मत्तो युष्माकं कापि हानिं यन्न भवेत् तदर्थं युष्माकम् ईश्वरीयः शोको जातः।
 X स ईश्वरीयः शोकः परित्राणञ्जनकं निरनुतापं मनःपरिवर्त्तनं साधयति किन्तु सांसारिकः शोको मृत्युं साधयति।
 XI पश्यत तेनेश्वरीयेण शोकेन युष्माकं किं न साधितं? यत्नो द्रोषप्रक्षालनम् असन्तुष्टत्वं हार्दम् आसकतत्वं इवदानञ्चैतानि सर्वाणि तस्मिन् कर्म्मणि यूयं निर्म्मला इति प्रमाणं सर्व्वेण प्रकारेण युष्माभिर् दत्तं।
 XII येनापराह्णं तस्य कृते किंवा यस्यापराह्णं तस्य कृते मया पत्रम् अलेपि तन्नहि किन्तु युष्मान्ध्वस्माकं यत्नो यद् ईश्वरस्य साक्षाद् युष्मत्समीपे प्रकाशेत तदर्थमेव।
 XIII उक्तकारणाद् वयं सान्त्वनां प्राप्ताः; ताञ्च सान्त्वनां विनावरो मखाल्हादस्तीतस्याह्लादास्माभिर् र्वब्धः, यतस्तस्यात्मा सर्व्वै युष्माभिरस्तुतः।
 XIV पूर्व्वं तस्य समीपेऽहं युष्मान्भिर्यद् अश्लाघे तेन नालञ्जे किन्तु वयं यद्दद् युष्मान् प्रति सत्यभावेन सकलम् अभाषामहि तद्गतं तीतस्य समीपेऽस्माकं श्लाघनमपि सत्यं जातं।
 XV यूयं कीदृक् तस्याज्ञा अपालयत भयकम्माभ्यां तं गृहीतवन्तश्चैतस्य स्मरणाद् युष्मासु तस्य स्नेहो बाहुल्येन वर्त्तते।
 XVI युष्मास्वहं सर्व्वमाशंसे, इत्यस्मिन् ममाह्लादो जायते।

VIII

- I हे भ्रातरः, माकिदनियादेशस्थासु समितिषु प्रकाशितो य ईश्वरस्यानुग्रहस्तमहं युष्मान् ज्ञापयामि।
 II वस्तुतो बहुकलेशपरीक्षासमये तेषां मखानन्दोऽतीवदीनता य वदान्यतायाः प्रयुक्तुलम् अइवयतां।
 III ते स्वच्छया यथाशक्ति किञ्चातिशक्तिं दान उद्युक्ता अभवन् इति मया प्रमाणीकियते।
 IV वयञ्च यत् पवित्रलोकेभ्यस्तेषां दानम् उपकारार्थकम् अंशनञ्च गृह्णामस्तद् बहुनुनयेनास्मान् प्रार्थितवन्तः।
 V वयं याद्दृक् प्रत्येक्षामहि ताद्गृह्णन् अकृत्वा तेऽग्रे प्रभवत ततः परम् ईश्वरस्येच्छयास्मभ्यमपि स्वान् न्यवेदयन्।
 VI अतो हेतोस्त्वं यथाशक्त्यं तथैव करिन्धिनां मध्येऽपि तद् दानग्रहणं साधयति युष्मान् अद्य वयं तीतं प्रार्थयामहि।
 VII अतो विश्वासो वाक्पटुता ज्ञानं सर्व्वोत्साहोऽस्मासु प्रेम यैतैर् गुणैर् यूयं यथापरान् अतिशेध्वे तथैवैतेन गुणेनाप्यतिशेध्वां।
 VIII अेतद् अहम् आज्ञया कथयामीति नहि किन्त्वन्वेषाम् उत्साहकारणाद् युष्माकमपि प्रेमः सारल्यं परीक्षितुमिच्छता मयैतत् कथ्यते।
 IX यूयञ्चास्मत्प्रभो र्थीशुश्रीष्टस्यानुग्रहं जानीथ यतस्तस्य निर्धनत्वेन यूयं यद् धनिनो भवथ तदर्थं स धनी सन्नपि युष्मत्कृते निर्धनोऽभवत्।
 X अेतस्मिन् अहं युष्मान् स्वविचारं ज्ञापयामि गतं संवत्सरम् आरभ्य यूयं केवलं कर्म्म कर्त्त तन्नहि किन्त्विच्छुकतां प्रकाशयितुमपुपाह्लाभ्यध्वं ततो हेतो युष्मत्कृते मम मन्त्रणा भद्रा।

XI अतो ऽधुना तत्कर्मसाधनं युष्माभिः क्रियतां तेन यद्दृष्टं घञ्छुक्ततायाम् उत्साहस्तद्दृष्टं अेकैकस्य सम्पदनुसारेण कर्मसाधनम् अपि जनिष्यते।

XII यस्मिन् घञ्छुक्ता विद्यते तेन यत्र धार्यते तस्मात् सोऽनुगृह्यत एति नहि किन्तु यद् धार्यते तस्मादेव।

XIII यत एतरेषां विरामेण युष्माकञ्च क्लेशेन भवितव्यं तन्नहि किन्तु समतयैव।

XIV वर्तमानसमये युष्माकं धनाधिक्येन तेषां धनन्यूनता पूरयितव्या तस्मात् तेषामप्याधिक्येन युष्माकं न्यूनता पूरयिष्यते तेन समता जनिष्यते।

XV तदेव शास्त्रोऽपि विप्रितम् आस्ते यथा, येनाधिकं संगृहीतं तस्याधिकं नाभवत् येन यावत् संगृहीतं तस्यावत् नाभवत्।

XVI युष्माकं हिताय तीतस्य मनसि य ईश्वर एभम् उद्योगं जनितावान् स धन्यो भवतु।

XVII तीतोऽस्माकं प्रार्थनां गृहीतवान् किञ्च स्वयम् उद्युक्तः सन् स्वेच्छया युष्मत्समीपं गतवान्।

XVIII तेन सड् थोऽपर अेको भ्रातास्माभिः प्रेषितः सुसंवादात् तस्य सुभ्यात्या सर्वाः समितयो व्याप्ताः।

XIX प्रभो गौरवाय युष्माकम् घञ्छुक्ततायै य स समितिभिरेतस्यै दानसेवायै अस्माकं सङ्गित्वे न्ययोज्यता।

XX यतो या मडोपायनसेवास्माभिः विधीयते तामधि वयं यत् केनापि न निन्धामहे तदर्थं यतामडे।

XXI यतः केवलं प्रभोः साक्षात् तन्नहि किन्तु मानवानामपि साक्षात् सदाचारं कर्तुम् आलोचामडे।

XXII ताभ्यां सडापर अेको यो भ्रातास्माभिः प्रेषितः सोऽस्माभिः ऀडुविषयेषु ऀडुवारान् परीक्षित उद्योगीव प्रकाशितश्च किन्त्वधुना युष्मासु दृढविश्वासात् तस्योत्साहो ऀडु ववृधे।

XXIII यद्दि कश्चित् तीतस्य तत्त्वं जिज्ञासते तर्हि स मम सडभागी युष्मन्मध्ये सडकारी य, अपरयो भ्रात्रोस्तत्त्वं वा यद्दि जिज्ञासते तर्हि तौ समितीनां दूतौ श्रीष्टस्य प्रतिबिम्बौ येति तेन ज्ञायतां।

XXIV अतो डेतोः समितीनां समक्षं युष्मत्प्रभोऽस्माकं श्लाघायाश्च प्रामाण्यं तान् प्रति युष्माभिः प्रकाशयितव्यं।

IX

I पवित्रलोकानाम् उपकारार्थकसेवामधि युष्मान् प्रति मम विप्रिनं निश्चयोऽज्जनां

II यत आपायादेशस्था लोका गतवर्षम् आरभ्य तत्कार्यं उद्यताः सन्तीति वाक्येनाडं माकिदनीयलोकानां समीपे युष्माकं याम् घञ्छुक्ततामधि श्लाघे ताम् अवगतोऽस्मिन् युष्माकं तस्माद् उत्साहाड्यापरेषां ऀडुनाम् उद्योगो ज्ञतः।

III किञ्चैतस्मिन् युष्मान् अध्यस्माकं श्लाघा यद् अतथ्या न भवेत् यूयञ्च मम वाक्यानुसाराद् यद् उद्यतास्तिष्ठेत तदर्थमेव ते भ्रातरौ मया प्रेषिताः।

IV यस्मात् मया सार्द्धं कैश्चित् माकिदनीयभ्रातृभिरागत्य यूयमनुद्यता एति यद्दि दृश्यते तर्हि तस्माद् दृढविश्वासाद् युष्माकं लज्जता जनिष्यत एत्यस्माभिः न वक्तव्यं किन्त्वस्माकमेव लज्जता जनिष्यते।

V अतः प्राड् प्रतिज्ञातं युष्माकं दानं यत् सञ्चितं भवेत् तस्य यद् ग्राहकतायाः इलम् अलूत्वा दानशीलताया अेव इलं भवेत् तदर्थं ममात्रे गमनाय तत्सञ्चयनाय य तान् भ्रातृन् आदेशुमडे प्रयोजनम् अमन्ये।

VI अपरमपि व्याडारमि केनयित् क्षुद्रभावेन ऀजेषूपतेषु स्वल्पानि शस्यानि कर्त्तव्यन्ते, किञ्च केनयिद् ऀडुडभवेन ऀजेषूपतेषु ऀडुनि शस्यानि कर्त्तव्यन्ते।

VII अेकैकं स्वमनसि यथा निश्चीयते तथैव दीयतां केनापि कातरेण भीतेन वा न दीयतां यत ईश्वरो हृष्टमानसे दातरि प्रीयते।

VIII अपरम् ईश्वरो युष्मान् प्रति सर्वविधं ऀडुप्रदं प्रसादं प्रकाशयितुम् अर्हति तेन यूयं सर्वविषये यथेष्टं प्राप्य सर्वेषां सत्कर्मेषां ऀडुङ्गलवन्तो भविष्यथ।

IX अेतस्मिन् विप्रितमास्ते, यथा, व्ययते स ज्ञो रायं दुर्गतयो ददाति या नित्यस्थायी य तद्दुर्भः।

X ऀजं ऀजनीयम् अन्नञ्च पत्रे येन विश्राण्यते स युष्मभ्यम् अपि ऀजं विश्राण्य ऀडुलीकरिष्यति युष्माकं धर्मइलानि वर्द्धयिष्यति या।

XI तेन सर्वविषये सधनीभूते युष्माभिः सर्वविषये दानशीलतायां प्रकाशितायाम् अस्माभिरेश्वरस्य धन्यवाडः साधयिष्यते।

XII अेतयोपकारसेवया पवित्रलोकानाम् अर्थाभावरस्य प्रतीकारो ज्ञायत एति केवलं नहि किन्त्वेश्वरस्य धन्यवाडोऽपि ऀडुल्येनोत्पाद्यते।

XIII यत अेतस्माद् उपकारकरणेण युष्माकं परीक्षितत्वं ऀडुध्वा ऀडुभिः श्रीष्टसुसंवादाङ्गीकरणेण युष्माकम् आज्ञाग्राहित्वात् तद्भागित्वे य तान् अपरांश्च प्रति युष्माकं दातृत्वाद् ईश्वरस्य धन्यवाडः कारिष्यते,।

XIV युष्मदर्थं प्रार्थनां कृत्वा य युष्मास्वीश्वरस्य गरिष्ठानुग्राह्य युष्मासु तैः प्रेम कारिष्यते।

XV अपरम् ईश्वरस्यानिर्व्वयनीयदानात् स धन्यो भूयात्।

X

I युष्मत्प्रत्यक्षे नम्रः किन्तु परोक्षे प्रगल्भः पौलोडडं श्रीष्टस्य क्षान्त्या विनीत्या य युष्मान् प्रार्थये।

II मम प्रार्थनीयमिदं वयं यैः शारीरिकायारिषो मन्थामडे तान् प्रति यां प्रगल्भतां प्रकाशयितुं निश्चिनोमि सा प्रगल्भता समागतंन मयायरितव्या न भवतु।

III यतः शरीरे यरन्तोऽपि वयं शारीरिकं युद्धं न कुर्मः।

IV अस्माकं युद्धास्त्राणि य न शारीरिकानि किन्त्वेश्वरेण दुर्गभञ्जनाय प्रबलानि भवन्ति,।

V तैश्च वयं वितर्कन् ईश्वरीयतत्त्वज्ञानस्य प्रतिबन्धिकां सर्वां चित्तसमुन्नतिञ्च निपातयामः सर्वसङ्कल्पञ्च ऀन्दिनं कृत्वा श्रीष्टस्याज्ञाग्राहिणं कुर्मः,।

VI युष्माकम् आज्ञाग्राहित्वे सिद्धे सति सर्वस्याज्ञावङ्गनस्य प्रतीकारं कर्तुम् उद्यता आस्मडे या।

VII यद् दृष्टिगोचरं तद् युष्माभिर् दृश्यतां। अहं प्रीष्टस्य लोकं एति स्वमनसि येन विज्ञायते स यथा प्रीष्टस्य भवति वयम् अपि तथा प्रीष्टस्य भवाम एति पुनर्विविच्य तेन बुध्यतां।

VIII युष्माकं निपाताय तन्नहि किन्तु निष्ठाये प्रभुना दत्तं यदस्माकं सामर्थ्यं तेन यद्यपि किञ्चिद् अधिकं श्लाघे तथापि तस्मान्न त्रिपिच्ये।

IX अहं पत्रे युष्मान् त्रासयामि युष्मान्भिरेतन्न मन्यतां।

X तस्य पत्राणि गुरुतराणि प्रबलानि य भवन्ति किन्तु तस्य शारीरसाक्षात्कारो दुर्बल आलापश्च तुच्छनीय एति कैश्चिद् उच्यते।

XI किन्तु परोक्षे पत्रे भाषिमाणो वयं यादृशाः प्रकाशामहे प्रत्यक्षे कर्म कुर्वन्तोऽपि तादृशा एव प्रकाशिष्यामहे तत् तादृशेन वायालेन ज्ञायतां।

XII स्वप्रशंसकानां केषाञ्चिन्मध्ये स्वान् गणयितुं तैः स्वान् उपमानुं वा वयं प्रगल्भान् न भवामः, यतस्ते स्वपरिमाणेन स्वान् परिभिमते स्वैश्च स्वान् उपभिमते तस्मात् निर्वर्द्धा भवन्ति या।

XIII वयम् अपरिभिमतेन न श्लाघिष्यामहे किन्तु श्लाघेण स्वस्वस्वेषु युष्मद्देशगामि यत् परिमाणम् अस्मदर्थं निरूपितं तेनैव श्लाघिष्यामहे।

XIV युष्माकं देशोऽस्मान्भिरगन्तव्यस्तस्माद् वयं स्वसीमाम् उल्लङ्घामहे तन्नहि यतः प्रीष्टस्य सुसंवादेनापरेषां प्राग् वयमेव युष्मान् प्राप्तवन्तः।

XV वयं स्वसीमाम् उल्लङ्घय परक्षेत्रेण श्लाघामहे तन्नहि, किञ्च युष्माकं विश्वासे वृद्धिं गते युष्मद्देशोऽस्माकं सीमा युष्मान्भिरिदं विस्तारयिष्यते।

XVI तेन वयं युष्माकं पश्चिमदिक्स्थेषु स्थानेषु सुसंवाद् घोषयिष्यामः, एतयं परसीमायां परेण यत् परिष्कृतं तेन न श्लाघिष्यामहे।

XVII यः कश्चित् श्लाघमानः स्यात् श्लाघतां प्रभुना स हि।

XVIII स्वेन यः प्रशंस्यते स परीक्षितो नहि किन्तु प्रभुना यः प्रशंस्यते स एव परीक्षितः।

XI

I यूयं ममाज्ञानतां क्षणं यावत् सोढुम् अर्हथ, अतः सा युष्माभिः सद्यतां।

II ईश्वरे ममासक्तत्वाद् अहं युष्मानधि तपे यस्मात् सतीं कन्यामिव युष्मान् अेकस्मिन् वरेऽर्हतः प्रीष्टे समर्पयितुम् अहं वाग्दानम् अकार्षीं।

III किन्तु सर्पोऽपि स्वभलतया यद्गृहं वा वस्त्रयाञ्चके तद्गतं प्रीष्टं प्रति सतीत्वाद् युष्माकं भ्रंशः सम्भविष्यतीति विभेमि।

IV अस्मान्भिरनाप्यापितोऽपरः कश्चिद् यीशु र्थिदं केनयिद् आगन्तुकं नाप्याप्यते युष्माभिः प्रागलब्ध आत्मा वा यदि लभ्यते प्रागगृहीतः सुसंवादे वा यदि गृह्यते तर्हि मन्ये यूयं सम्यक् सङ्घिष्यध्वे।

V किन्तु मुष्येभ्यः प्रेरितेभ्योऽहं केनयित् प्रकाशेण न्यूनो नास्मीति बुध्ये।

VI मम वाक्पटुताया न्यूनत्वे सत्यपि ज्ञानस्य न्यूनत्वं नास्ति किन्तु सर्वविषये वयं युष्मद्गोचरे प्रकाशामहे।

VII युष्माकम् उन्नत्यै मया नम्रतां स्वीकृत्येश्वरस्य सुसंवादे विना वेतनं युष्माकं मध्ये यद् अघोष्यत तेन मया किं पापम् अकारिः?

VIII युष्माकं सेवनायादम् अन्यसमितिभ्यो भूतिं गृह्णन् धनमपहतवान्।

IX यद्वा य युष्मन्मध्येऽवऽतं तद्वा ममार्थाभावे ज्ञाते युष्माकं कोऽपि मया न पीडितः; यतो मम सोऽर्थाभावे माकिदैनियाद्देशाद् आगतौ भ्रातृभिरन्यवार्यत, एतयमहं क्कापि विषये यथा युष्मासु भारो न भवामि तथा मयात्मरक्षा कृता कर्तव्या या।

X प्रीष्टस्य सत्यता यदि मयि तिष्ठति तर्हि ममैषा श्लाघा निभिलाभायाद्देशे केनापि न रोत्स्यते।

XI अेतस्य कारणं किं? युष्मासु मम प्रेम नास्त्येतत् किं तत्कारणं? तद् ईश्वरो वेत्ति।

XII ये छिद्रमन्विष्यन्ति ते यत् किमपि छिद्रं न लभन्ते तदर्थमेव तत् कर्म मया क्रियते कारिष्यते य तस्मात् ते येन श्लाघन्ते तेनास्माकं समाना भविष्यन्ति।

XIII तादृशा भाकृतप्रेरिताः प्रवञ्चकाः कारवो भूत्वा प्रीष्टस्य प्रेरितानां वेशं धारयन्ति।

XIV तस्याश्चर्यं नहि; यतः स्वयं शयतानपि तेजस्विद्वृत्तस्य वेशं धारयति,

XV ततस्तस्य परिचारका अपि धर्मपरिचारकाणां वेशं धारयन्तीत्यद्भुतं नहि; किन्तु तेषां कर्माणि यादृशानि इवान्यपि तादृशानि भविष्यन्ति।

XVI अहं पुन र्दामि कोऽपि मां निर्वर्द्धं न मन्यतां किञ्च यद्यपि निर्वर्द्धो भवेयं तथापि यूयं निर्वर्द्धमिव मामनुगृह्य क्षणैकं यावत् ममात्मश्लाघाम् अनुजानीत।

XVII अेतस्याः श्लाघाया निमित्तं मया यत् कथितव्यं तत् प्रभुनादिष्टेनेव कथ्यते तन्नहि किन्तु निर्वर्द्धेनेव।

XVIII अपरे बहवः शारीरिकश्लाघां कुर्वन्ते तस्माद् अहमपि श्लाघिष्ये।

XIX बुद्धिमन्तो यूयं सुभेन निर्वर्द्धानाम् आचारं सङ्घ्वे।

XX कोऽपि यदि युष्मान् दासान् करोति यदि वा युष्माकं सर्वस्वं ग्रसति यदि वा युष्मान् हरति यदि वात्माभिमानी भवति यदि वा युष्माकं कपोलम् आहन्ति तर्हि तदपि यूयं सङ्घ्वे।

XXI दूर्बलत्वाद् युष्मान्भिरवमानिता एव वयं भाषामहे, किन्त्वपरस्य कस्यचिद् येन प्रगल्भता ज्ञायते तेन ममापि प्रगल्भता ज्ञायत एति निर्वर्द्धेनेव मया वक्तव्यं।

XXII ते किम् छिद्रलोकाः? अहमपीव्री। ते किम् छिद्रायेलीयाः? अहमपीसायेलीयाः। ते किम् छिद्राहीमो वंशाः? अहमपीव्राहीमो वंशः।

XXIII ते किं प्रीष्टस्य परिचारकाः? अहं तेभ्योऽपि तस्य मङ्गपरिचारकः; किन्तु निर्वर्द्धोऽहं एव भाषे, तेभ्योऽप्यहं बहुपरिश्रमे बहुप्रकारे बहुवारं कारायां बहुवारं प्राणनाशसंशये य पतितवान्।

- XXIV यिद्धुदीचैरंडं पञ्चकृत्व ऒनयत्वारिशत्रुडरैराडतस्त्रिर्वैत्राघातम् अकृत्वः प्रस्तराघातञ्च प्रप्तवान्।
 XXV वारत्रयं पोतभञ्जनं क्लिष्टोडडम् अगाधसलिले दिनमेकं रात्रिमेकाञ्च यापितवान्।
 XXVI ढडुडुवारं यात्राभिर्नीदीनां सङ्कटैर्दस्यूनां सङ्कटैः स्वजातीयानां सङ्कटैर्भिन्नजातीयानां सङ्कटैर्भरुभूमेः सङ्कटैर्सागरस्य सङ्कटैर्भांडतभ्रातृणां सङ्कटैश्च।
 XXVII परिश्रमकलेशाभ्यां वारं वारं जागरणेन क्षुधातृष्णाभ्यां ढडुडुवारं निराडारेण शीतनञ्जातभ्याञ्च कालं यापितवान्।
 XXVIII तादृशं नैमित्तिकं दुःखं विनाडं प्रतिदिनम् आकुलो ढवामि सव्वासां समितीनां यिन्ता य मयि वर्तते।
 XXIX येनाडं न दुर्बलढवामि तादृशं दौर्बल्यं कः पाप्नोति?
 XXX यद्वि मया श्लाघितव्यं तद्वि स्वदुर्बलतामधि श्लाघिष्ये।
 XXXI मया मृधावाक्यं न कथ्यत एति नित्यं प्रशंसनीयोडस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्य तात एश्वरो ज्ञानाति।
 XXXII दम्भेकनगरैरडिताराजस्य काय्याध्यक्षो मां धर्तुम् एख्यन् यदा सैन्यैस्तद् दम्भेकनगरम् अरक्षयत्।
 XXXIII तदाडं लोडैः पिटकमध्ये प्रायीरगवाक्षेणारोडितस्तस्य करात् त्राणं प्रापं।

XII

- I आत्मश्लाघा ममानुपयुक्ता किन्त्वडं प्रभो दर्शनादेशानाम् अप्थानं कथयितुं प्रवर्तौ।
 II एतश्चतुर्दशवत्सरेभ्यः पूर्वं मया परिचयित अेको ज्ञनस्तृतीयं स्वर्गमनीयत, स सशरीरेण निःशरीरेण वा तत् स्थानमनीयत तदडं न ज्ञानामि किन्त्वीश्वरो ज्ञानाति।
 III स मानवः स्वर्गं नीतः सन् अकथ्यानि मर्त्यवागतीतानि य वाक्यानि श्रुतवान्।
 IV किन्तु तदानीं स सशरीरो निःशरीरो वासीत् तन्मया न ज्ञायते तद् एश्वरेणैव ज्ञायते।
 V तमध्याडं श्लाघिष्ये मामधि नान्येन केनसिद् विषयेण श्लाघिष्ये केवलं स्वदौर्बल्येन श्लाघिष्ये।
 VI यद्यडम् आत्मश्लाघां कर्तुम् एख्येयं तथापि निर्व्बोधं एव न ढविष्यामि यतः सत्यमेव कथयिष्यामि, किन्तु लोका मां यादृशं पश्यन्ति मम वाक्यं श्रुत्वा वा यादृशं मां मन्यते तस्मात् श्रेष्ठं मां यत्र गणयन्ति तदर्थमडं ततो विरेस्यामि।
 VII अणरम् उड्कृष्टदर्शनाडिततो यदडम् आत्माभिमानो ढवामि तदर्थं शरीरवेधकम् अेकं शूलं मह्यम् अदायि तत् मदीयात्माभिमाननिवारणार्थं मम ताडयिता शयतानो दूतः।
 VIII मत्तस्तस्य प्रस्थानं याचितुमडं त्रिस्तमधि प्रभुमुद्दिश्य प्रार्थनां कृतवान्।
 IX ततः स मामुक्तवान् ममानुगडस्तव सर्वसाधकः, यतो दौर्बल्यत्वात् मम शक्तिः पूर्णतां गख्यतीति अतः प्रीष्टस्य शक्तिर्यन्माम् आश्रयति तदर्थं स्वदौर्बल्येन मम श्लाघनं सुखडं।
 X तस्मात् प्रीष्टेतो दौर्बल्येनैदादरिद्रताविपक्षताकष्टादिषु सन्तुष्याभ्याडं यदाडं दुर्बलोडस्मि तदैव सढलो ढवामि।
 XI अेतेनात्मश्लाघनेनाडं निर्व्बोधं एवाढवं किन्तु यूयं तस्य कारणं यतो मम प्रशंसा युष्माभिरेव कर्त्तव्यासीत्। यद्यप्यम् अगणयो ढवेयं तथापि मुष्यतमेभ्यः प्रेरितेभ्यः केनापि प्रकारेण नाडं न्यूनोडस्मि।
 XII सर्वथादुतक्रियाशक्तिलक्षणैः प्रेरितस्य यिहानि युष्माकं मध्ये सधैर्यं मया प्रकाशितानि।
 XIII मम पालनार्थं यूयं मया भाराडान्ता नाढवतैतद् अेकं न्यूनत्वं विनापराभ्यः समितिभ्यो युष्माकं किं न्यूनत्वं जातं? अनेन मम दौषं क्षमध्वं।

- XXIV पश्यत तृतीयवारं युष्मत्समीपं गन्तुमुद्यतोडस्मि तत्राप्याडं युष्मान् भाराडान्तान् न करिष्यामि युष्माकं सम्पत्तिमडं न मृगये किन्तु युष्मानेव, यतः पित्रोः कृते सन्तानानां धनसञ्चयोडनुपयुक्तः किन्तु सन्तानानां कृते पित्रोर्धनसञ्चय उपयुक्तः।
 XV अणरञ्च युष्मासु ढडुडु प्रीयमाणोडप्याडं यद्वि युष्मत्तोडल्यं प्रम लभे तथापि युष्माकं प्राणरक्षार्थं सानन्दं ढडु व्ययं सर्वव्ययञ्च करिष्यामि।
 XVI यूयं मया किञ्चिदपि न भाराडान्ता एति सत्यं, किन्त्वडं धूर्तः सन् एखेन युष्मान् वञ्चितवान् अेतत् किं केनसिद् वक्तव्यं?
 XVII युष्मत्समीपं मया ये लोकाः प्रडितास्तेषामेकेन किं मम कोडप्यर्थलाभो जातः?
 XVIII अडं तीतं विनीय तेन सार्द्धं भ्रातरमेकं प्रेषितवान् युष्मत्तस्तीतेन किम् अर्था लढ्यः? अेकस्मिन् ढाव अेकस्य पदयिहेषु यावां किं न यरितवन्तौ?
 XIX युष्माकं समीपे वयं पुनर्दोषक्षालनकथां कथयाम एति किं ढुध्यध्वे? डे प्रियतमाः, युष्माकं निष्कार्यं वयमीश्वरस्य समक्षं प्रीष्टेन सव्वाणेतानि कथयामः।
 XX अडं यदागमिष्यामि, तदा युष्मान् यादृशान् द्रष्टुं नेख्यामि तादृशान् द्रक्ष्यामि, यूयमपि मां यादृशं द्रष्टुं नेख्यत तादृशं द्रक्षयत, युष्मन्मध्ये विवाड एष्यां क्रोधो विपक्षता परापवादः कर्णजपनं दर्पः कलडश्चैते ढविष्यन्ति;
 XXI तेनाडं युष्मत्समीपं पुनरागत्य मदीयेश्वरेण नमयिष्ये, पूर्वं कृतपापान् लोकान् स्वीयाशुश्रितावेश्यागमनलभ्यताराण्णाड अनुतापम् अकृतवन्तो दृष्ट्या य तानधि मम शोको जनिष्यत एति विढेमि।

XIII

- I अेतत्तृतीयवारम् अडं युष्मत्समीपं गख्यामि तेन सव्वां कथा द्रयोस्त्रयाणां वा साक्षिणां मुपेन निश्चेष्यते।
 II पूर्वं ये कृतपापास्तेभ्योडनेव्यश्च सर्वेभ्यो मया पूर्वं कथितं, पुनरपि विद्यमानेनेवेदानीम् अविद्यमानेन मया कथ्यते, यदा पुनरागमिष्यामि तदाडं न क्षमिष्ये।
 III प्रीष्टो मया कथां कथयत्येतस्य प्रमाणं यूयं मृगयध्वे, स तु युष्मान् प्रति दुर्बलो नडि किन्तु सढल अेव।
 IV यद्यपि स दुर्बलतया कुश आरोप्यत तथापीश्वरीयशक्तया ज्वातिः, वयमपि तस्मिन् दुर्बला ढवामः, तथापि युष्मान् प्रति प्रकाशितयेश्वरीयशक्त्या तेन सडं ज्वाविष्यामः।

V अतो यूयं विश्वासयुक्ता आध्वे न वेति ज्ञातुमात्मपरीक्षां कुरुध्वं स्वानेवानुसन्धत्ता यीशुः प्रीष्टो युष्मन्मध्ये विद्यते स्वानधि तत् किं न प्रतिजानीथ? तस्मिन् अविद्यमाने यूयं निष्प्रमाणा भवथा

VI किन्तु वयं निष्प्रमाणा न भवाम इति युष्मानि बोत्स्यते तत्र मम प्रत्याशा जायते।

VII यूयं किमपि कुत्सितं कर्म यन्न कुरुथ तदहम् ईश्वरमुद्दिश्य प्रार्थयो वयं यत् प्रामाणिका एव प्रकाशामहे तदर्थं तत् प्रार्थयामहे इति नडि, किन्तु यूयं यत् सदायारं कुरुथ वयञ्च निष्प्रमाणा एव भवामस्तदर्थं

VIII यतः सत्यताया विपक्षतां कर्तुं वयं न समर्थाः किन्तु सत्यतायाः साहाय्यं कर्तुमेवा

IX वयं यदा दुर्बला भवामस्तदा युष्मान् सभलान् दृष्टवानन्दाभो युष्माकं सिद्धत्वं प्रार्थयामहे या

X अतो डेतोः प्रभु युष्माकं विनाशाय नडि किन्तु निष्ठायै यत् सामर्थ्यम् अस्मभ्यं दत्तवान् तेन यद् उपस्थितिकाले काठिन्यं मयाचरितव्यं न भवेत् तदर्थम् अनुपस्थितेन मया सर्वार्थयैतानि लिप्यन्ते।

XI डे भ्रातरः, शेषे वदामि यूयम् आनन्दत सिद्धा भवत परस्परं प्रबोधयत, ऐकमनसो भवत प्रणयभावम् आचरता प्रेमशान्त्योराकर ईश्वरो युष्माकं सहायो भूयात्।

XII यूयं पवित्रयुग्मनेन परस्परं नमस्कुरुध्वं।

XIII पवित्रलोकाः सर्वे युष्मान् नमन्ति।

XIV प्रभो यीशुप्रीष्टस्यानुग्रह ईश्वरस्य प्रेम पवित्रस्यात्मनो भागित्वञ्च सर्वान् युष्मान् प्रति भूयात्। तथास्तु।

गालातिनः पत्रं

- I मनुष्येभ्यो नहि मनुष्यैरपि नहि किन्तु यीशुख्रीष्टेन मृतगणमध्यात् तस्योत्थापयित्वा पित्रेश्वरेण य प्रेरितो योऽहं पौलः सोऽहं
- II मत्सिद्धवर्तिनो भ्रातरश्च वयं गालातीयदेशस्थाः समितीः प्रति पत्रं लिभामः
- III पित्रेश्वरेणस्माकं प्रभुना यीशुना ख्रीष्टेन य युष्मभ्यम् अनुग्रहः शान्तिश्च दीयतां
- IV अस्माकं तातेश्वरस्येच्छानुसारेण वर्तमानात् कुत्सितसंसारार्थं अस्मान् निस्तारयितुं यो
- V यीशुस्माकं पापहेतोरामोत्सर्गं कृतवान् स सर्वदा धन्यो भूयात् तथास्तु
- VI ख्रीष्टस्यानुग्रहेण यो युष्मान् आहूतवान् तस्मान्निवृत्त्य यूयम् अतितूर्णम् अन्यं सुसंवाद्यम् अन्ववर्तत तत्राहं विस्मयं मन्ये
- VII सोऽन्यसुसंवादः सुसंवाद्यो नहि किन्तु केचित् मानवा युष्मान् यत्रवीकुर्वन्ति ख्रीष्टीयसुसंवादस्य विपर्ययं कर्तुं येष्टन्ते या
- VIII युष्माकं सन्निधौ यः सुसंवाद्योऽस्माभिर्घोषितस्तस्माद् अन्यः सुसंवाद्योऽस्माकं स्वर्गायिदृष्टानां वा मध्ये केनयिद् यदि घोष्यते तर्हि स शप्तो भवतु
- IX पूर्वं यद्दृष्टं अकथयामि, एदानीमहं पुनस्तद्गतं कथयामि ययं यं सुसंवाद्यं गृहीतवन्तस्तस्माद् अन्यो येन केनयिद् युष्मत्सन्निधौ घोष्यते स शप्तो भवतु
- X साम्प्रतं कमहम् अनुनयामि? ईश्वरं किंवा मानवान्? अहं किं मानुषेभ्यो रोयितुं यते? यद्यहम् एदानीमपि मानुषेभ्यो रुरुयिषेय तर्हि ख्रीष्टस्य परियारको न भवामि
- XI हे भ्रातरः, मया यः सुसंवाद्यो घोषितः स मानुषात्र लब्धस्तदहं युष्मान् ज्ञापयामि
- XII अहं कस्माच्च्युत् मनुष्यात् तं न गृहीतवान् न वा शिक्षितवान् केवलं यीशोः ख्रीष्टस्य प्रकाशनादेव
- XIII पुरा यिद्धिमतायारी यदाहम् आसं तदा यादृशम् आचराम् अकरवम् ईश्वरस्य समितिं प्रत्यतीवोपद्रवं कुर्वन् यादृक् तां व्यनाशयं तदवश्यं श्रुतं युष्माभिः
- XIV अपरञ्च पूर्वपुरुषपरम्परागतेषु वाक्येष्वन्यापेक्षातीवासक्तः सन् अहं यिद्धिमदमर्ते मम समवयस्कान् बहून् स्वजातीयान् अत्यशयि
- XV किञ्च य ईश्वरो मातृगर्भस्थं मां पृथक् कृत्वा स्वीयानुग्रहेणाहूतवान्
- XVI स यदा मयि स्वपुत्रं प्रकाशितुं निम्नदेशीयानां समीपे भया तं घोषयितुञ्चाभ्यलक्षत् तदाहं कव्यशोषिताभ्यां सह न मन्त्रयित्वा
- XVII पूर्वनियुक्तानां प्रेरितानां समीपं यिज्ञाशलमं न गत्वारवदेशं गतवान् पश्चात् तत्स्थानाद् एम्भेकनगरं परावृत्त्यागतवान्
- XVIII ततः परं वर्षत्रये व्यतीतेऽहं पितरं सम्भाषितुं यिज्ञाशलमं गत्वा पञ्चदशदिनानि तेन सार्द्धम् अतिष्ठं
- XIX किन्तु तं प्रभो भ्रातरं यादृक् अत्र विना प्रेरितानां नान्यं कर्मपश्यं
- XX यान्येतानि वाक्यानि मया लिख्यन्ते तान्यनृतानि न सन्ति तद् ईश्वरो ज्ञानाति
- XXI ततः परम् अहं सुरियां किंकिर्याञ्च देशौ गतवान्
- XXII तदानीं यिद्धदेशस्थाः ख्रीष्टस्य समितीनां लोकाः साक्षात् मम परिययमप्राप्य केवलं जनश्रुतिमिमां लब्धवन्तः,
- XXIII यो ज्ञः पूर्वम् अस्मान् प्रत्युपद्रवमकरोत् स तदा यं धर्ममनाशयत् तमेवेदानीं प्रचारयतीति
- XXIV तस्मात् ते मामधीश्वरं धन्यमवदन्

II

- I अनन्तरं यतुदेशसु वत्सरेषु गतेष्वहं बार्साब्बा सह यिज्ञाशलमनगरं पुनरगच्छं, तदानीं तीतमपि स्वसङ्गिनम् अकरवं
- II तत्कालेऽहम् ईश्वरदर्शनाद् यात्राम् अकरवं मया यः परिश्रमोऽकारि कारिष्यते वा स यन्निष्कलो न भवेत् तदर्थं निम्नजातीयानां मध्ये मया घोष्यमाणः सुसंवादस्तत्रत्येभ्यो लोकेभ्यो विशेषतो मान्येभ्यो नरेभ्यो मया न्यवेद्यत
- III ततो मम सहचरस्तीतो यद्यपि यूनानीय आसीत् तथापि तस्य त्वकच्छेदोऽप्यावश्यको न भवतु
- IV यतश्छलेनागता अस्मान् दासान् कर्तुम् इच्छवः कतिपया लाकतलातरः ख्रीष्टेन यीशुनास्मभ्यं हतं स्वातन्त्र्यम् अनुसन्धातुं यारा एव समाजं प्राविशन्
- V अतः प्रकृतं सुसंवाद्ये युष्माकम् अधिकारो यत् तिष्ठेत् तदर्थं वयं दण्डैकमपि यावद् आज्ञाग्रहणेन तेषां वश्या नाभवामा
- VI परन्तु ये लोका मान्यास्ते ये केयिद् भवेयुस्तानहं न गणयामि यत ईश्वरः कस्यापि मानवस्य पक्षापातं न करोति, ये य मान्यास्ते मां किमपि नवीनं नाज्ञापयन्
- VII किन्तु छिन्नत्वयां मध्ये सुसंवाद्यप्रयारणस्य भारः पितरि यथा समर्पितस्तथैवाच्छिन्नत्वयां मध्ये सुसंवाद्यप्रयारणस्य भारो मयि समर्पित एति ते भुंभुधे
- VIII यतश्छिन्नत्वयां मध्ये प्रेरितत्वकर्मणो यस्य या शक्तिः पितरमाश्रितवती तस्यैव सा शक्तिः निम्नजातीयानां मध्ये तस्मै कर्मणो मामप्याश्रितवती
- IX अतो मह्यं दत्तम् अनुग्रहं प्रतिज्ञाय स्तम्भा एव गणिता ये यादृक् कैंडा योहन् यैते सहायतासूयकं दक्षिणहस्तग्रहणं विधाय मां बार्साब्बाञ्च अगदुः, युवां निम्नजातीयानां सन्निधिं गच्छतं वयं छिन्नत्वया सन्निधिं गच्छामः,
- X केवलं दरिद्रा युवाभ्यां स्मरणीया एति। अतस्तदेव कर्तुम् अहं यते स्मा
- XI अपरम् आन्तियभियानगरं पितर आगतेऽहं तस्य घोषित्वात् समक्षं तम् अमत्स्यं
- XII यतः स पूर्वम् अन्यजातीयैः सार्द्धम् आहारमकरोत् ततः परं यादृक्ः समीपात् कतिपयजनेष्वगागतेषु स छिन्नत्वङ्गनुष्येभ्यो भयेन निवृत्त्य पृथग् अभवत्

- XIII ततोऽपरे सर्वे यिहूदिनोऽपि तेन सार्द्धं कपटायारम् अकुर्वन् बर्णव्या अपि तेषां कापट्येन विपथगाम्यभवत्।
 XIV ततस्ते प्रकृतसुसंवादेऽप्ये सरवपथे न यरन्तीति दृष्टवाढं सर्वेषां साक्षात् पितरम् उक्तवान् त्वं यिहूदी सन् यदि यिहूदिमत् विडाय भिन्नजातीय एवायारसि तर्हि यिहूदिमतायराणाय भिन्नजातीयान् कुतः प्रवर्तयसि?
 XV आवां जन्मना यिहूदिनौ भवावो भिन्नजातीयो पापिनौ न भवावः
 XVI किन्तु व्यवस्थापालनेन मनुष्यः सपुण्यो न भवति केवलं यीशौ प्रीष्टे यो विश्वासस्तेनैव सपुण्यो भवतीति बुद्ध्यवावामपि व्यवस्थापालनं विना केवलं प्रीष्टे विश्वासेन पुण्यप्राप्तये प्रीष्टे यीशौ व्यश्वासिव यतो व्यवस्थापालनेन कोऽपि मानवः पुण्यं प्राप्तुं न शक्नोति।
 XVII परन्तु यीशुना पुण्यप्राप्तये यतमानावध्यावां यदि पापिनौ भवावस्तर्हि किं वक्तव्यं? प्रीष्टेः पापस्य परिहारक इति? तन्न भवतु।
 XVIII मया यद् भयं तद् यदि मया पुनर्निर्मायते तर्हि मयैवात्मदोषः प्रकाश्यते।
 XIX अहं यद् ईश्वराय ज्ञोवामि तदर्थं व्यवस्थया व्यवस्थायै अभिये।
 XX प्रीष्टेन सार्द्धं कुशे ङतोऽस्मि तथापि ज्ञोवामि किन्त्वाढं ज्ञोवामीति नहि प्रीष्टे अेव मदन्तं ज्ञोवति साम्प्रतं सशरीरेण मया यज्जोवितं धार्यते तत् मम द्याकाऱिणि मर्दर्थं स्वीयप्राणत्यागिनि येस्वरपुत्रे विश्वसता मया धार्यते।
 XXI अहमीश्वरस्यानुग्रहं नावजानामि यस्माद् व्यवस्थया यदि पुण्यं भवति तर्हि प्रीष्टो निरर्थकमभियति।

III

- I ङे निबर्वाधा गालातिलोकाः, युष्माकं मध्ये कुशे ङत एव यीशुः प्रीष्टो युष्माकं समक्षं प्रकाशित आसीत् अतो यूयं यथा सत्यं वाक्यं न गृह्णीथ तथा केनामुद्यत?
 II अहं युष्मत्तः कथामेकां जिज्ञासे यूयम् आत्मानं केनालभध्वं? व्यवस्थापालनेन किं वा विश्वासवाक्यस्य श्रवणेन?
 III यूयं किम् एद्दृग् अबोधो यद् आत्मना कर्मारिभ्य शरीरेण तत् साधयितुं यतध्वं?
 IV तर्हि युष्माकं गुरुतरौ दुःखभोगः किं निष्कलो भविष्यति? कुङ्कलयुक्तो वा किं भविष्यति?
 V यो युष्मभ्यम् आत्मानं त्तवान् युष्मन्मध्य आश्रय्याणि कर्माणि य साधितवान् स किं व्यवस्थापालनेन विश्वासवाक्यस्य श्रवणेन वा तत् कृतवान्?
 VI लिपितमास्ते, एब्राहीम ईश्वरे व्यश्वसीत् स य विश्वासस्तस्मै पुण्यार्थं गणितो भलूव,
 VII अतो ये विश्वासाश्रितास्त अेवेब्राहीमः सन्ताना इति युष्मानि ज्ञयितां।
 VIII ईश्वरो भिन्नजातीयान् विश्वासेन सपुण्यीकरिष्यतीति पूर्व्वं ज्ञात्वा शास्त्रदाता पूर्व्वम् एब्राहीमं सुसंवाढं श्रावयनं जगाद, त्वत्तो भिन्नजातीयः सर्व्व आशिषं प्राप्स्यन्तीति।
 IX अतो ये विश्वासाश्रितास्ते विश्वासिनेब्राहीमा सार्द्धम् आशिषं लभन्ते।
 X यावन्तो लोका व्यवस्थायाः कर्मण्याश्रयन्ति ते सर्व्वे शापाधीना भवन्ति यतो लिपितमास्ते, यथा, "यः कश्चिद् अेतस्य व्यवस्थाग्रन्थस्य सर्व्ववाक्यानि निश्चिद्द्रं न पालयति स शप्त इति।"
 XI ईश्वरस्य साक्षात् कोऽपि व्यवस्थया सपुण्यो न भवति तद् व्यक्तं यतः "पुण्यवान् मानवो विश्वासेन ज्ञविष्यतीति" शास्त्रीयं वयः।
 XII व्यवस्था तु विश्वाससम्बन्धिनी न भवति किन्त्वेतानि यः पालयिष्यति स अेव तै ज्ञविष्यतीति नियमसम्बन्धिनी।
 XIII प्रीष्टोऽस्मान् परिक्रीय व्यवस्थायाः शापात् मोषितवान् यतोऽस्माकं विनिमयेन स स्वयं शापास्पष्टमभवत् तदधि लिपितमास्ते, यथा, "यः कश्चित् तरावुल्लभ्यते सोऽभिशाप्त इति।"
 XIV तस्माद् प्रीष्टेन यीशुनेब्राहीम आशी भिन्नजातियलोकेषु वर्त्तते तेन वयं प्रतिज्ञातम् आत्मानं विश्वासेन लब्धुं शक्नुमः।
 XV ङे भ्रातृगण मानुषाणां शैत्यनुसारेणाढं कथयामि केनयित् मानवेन यो नियमो निरयापि तस्य विकृति वृद्धि वा केनापि न कियते।
 XVI परन्त्वब्राहीमे तस्य सन्तानाय य प्रतिज्ञाः प्रति शुश्रुविरे तत्र सन्तानशब्दं बहुवयनान्तम् अभूत्वा तव सन्तानायेत्येकवयनान्तं भलूव स य सन्तानः प्रीष्ट अेव।
 XVII अतअेवाढं वदामि, ईश्वरेण यो नियमः पुरा प्रीष्टमधि निरयापि ततः परं त्रिंशदधिकयतुःशतवत्सरेषु गतेषु स्थापिता व्यवस्था तं नियमं निरर्थकीकृत्य तदीयप्रतिज्ञा लोपुं न शक्नोति।
 XVIII यस्मात् सम्पदधिकारो यदि व्यवस्थया भवति तर्हि प्रतिज्ञया न भवति किन्त्वीश्वरः प्रतिज्ञया तदधिकारित्वम् एब्राहीमे ऽददात्।
 XIX तर्हि व्यवस्था किम्भूता? प्रतिज्ञा यस्मै प्रतिश्रुता तस्य सन्तानस्यागमनं यावद् व्यभिचारनिवारणार्थं व्यवस्थापि दत्ता, सा य दूतैराज्ञापिता मध्यस्थस्य करे समर्पिता या।
 XX नैकस्य मध्यस्थो विधते किन्त्वीश्वर अेक अेव।
 XXI तर्हि व्यवस्था किम् ईश्वरस्य प्रतिज्ञानां विरुद्धा? तन्न भवतु। यस्माद् यदि सा व्यवस्था ज्ञवनदानेसमर्थाभविष्यत् तर्हि व्यवस्थयैव पुण्यलाभोऽभविष्यत्।
 XXII किन्तु यीशुप्रीष्टे यो विश्वासस्तत्सम्बन्धियाः प्रतिज्ञायाः इलं यद् विश्वासिलोकेभ्यो दीयते तदर्थं शास्त्रदाता सर्व्वान् पापाधीनान् गणयति।
 XXIII अतअेव विश्वासस्यानागतसमये वयं व्यवस्थाधीनाः सन्तो विश्वासस्योदयं यावद् रुद्धा एवारक्ष्यामहे।
 XXIV एत्थं वयं यद् विश्वासेन सपुण्योभवाभस्तदर्थं प्रीष्टस्य समीपम् अस्मान् नेतुं व्यवस्थाग्रथोऽस्माकं विनेता भलूवा।
 XXV किन्त्वधुनागते विश्वासे वयं तस्य विनेतुरनधीना अभवाम।
 XXVI प्रीष्टे यीशौ विश्वसनात् सर्व्वे यूयम् ईश्वरस्य सन्ताना ज्ञताः।

- XXVII ययं यावन्तो लोकाः प्रीष्टे मञ्जिष्ठा अभवत् सर्व्वे प्रीष्टे परिछिन्वन्तः।
 XXVIII अतो युष्मन्मध्ये यिद्धृष्टिभूनानिनो दसिस्वतन्त्रयो योषापुरुषयोश्च कोऽपि विशेषो नास्ति; सर्व्वे ययं प्रीष्टे यीशावेकं अवे।
 XXIX किञ्च ययं यदि प्रीष्टस्य भवथ तर्हि सुतराम् एब्राहीमः सन्तानाः प्रतिज्ञया सम्पदधिकारिणश्चाध्वे।

IV

- I अहं वदामि सम्पदधिकारी यावद् बालस्तिष्ठति तावत् सर्व्वस्वस्याधिपतिः सन्नपि स दासात् केनापि विषयेण न विशिष्यते
 II किन्तु पित्रा निरूपितं समयं यावत् पालकानां धनाध्यक्षाणाञ्च निघ्नस्तिष्ठति
 III तद्दृष्ट्वा वयमपि बाल्यकाले दासा एव संसारस्याक्षरमालाया अधीना आस्महे।
 IV अनन्तरं समये सम्पूर्णतां गतवति व्यवस्थाधीनानां मोयनार्थम्
 V अस्माकं पुत्रत्वप्राप्त्यर्थञ्चेत्स्वः स्त्रिया ज्ञातं व्यवस्थाया अधिनीभूतञ्च स्वपुत्रं प्रेषितवान्।
 VI ययं सन्ताना अभवत् तत्कारणाद् ईश्वरः स्वपुत्रस्यात्मानां युष्माकम् अन्तःकरणानि प्रछिन्वन् स यात्मा पितः पितरित्याह्वानं कारयति।
 VII अत एवदानीं ययं न दासाः किन्तुः सन्ताना अवे तस्मात् सन्तानत्वाय प्रीष्टेनेश्वरीयसम्पदधिकारिणोऽप्याध्वे।
 VIII अपरञ्च युयम् ईश्वरं न ज्ञात्वा ये स्वभावातोऽनीश्वरास्तेषां दासत्वेऽस्तिष्ठता
 IX एवदानीम् ईश्वरं ज्ञात्वा यदि वेत्स्येण ज्ञाता ययं कथं पुनस्तानि विङ्गलानि तुच्छानि याक्षराणि प्रति परावर्त्तितुं शक्नुथ? ययं किं पुनस्तेषां दासा भवितुमिच्छथ?
 X ययं दिवसान् मासान् तिथीन् संवत्सरांश्च सम्भयध्वे।
 XI युष्मदर्थं मया यः परिश्रमोऽकारि स विङ्गलो ज्ञात एति युष्मानध्यक्षं बिभेमि।
 XII हे भ्रातरः, अहं यादृशोऽस्मि यूयमपि तादृशा भवतेति प्रार्थये यतोऽहमपि युष्मन्त्योऽभवत् युष्मानि भिमं किमपि नापराद्धं।
 XIII पूर्व्वमहं कलेवरस्य शीर्षल्येन युष्मान् सुसंवाद्यम् अज्ञापयमिति ययं ज्ञानीथा।
 XIV तदानीं मम परीक्षकं शारीरकलेशं दृष्ट्वा ययं माम् अवज्ञाय ऋतीयतवन्तस्तत्राह किन्तवीश्वरस्य दूतमिव साक्षात् प्रीष्ट यीशुमिव वा मां गृहीतवन्तः।
 XV अतस्तदानीं युष्माकं या धन्यताभवत् सा क्व गता? तदानीं ययं यदि स्वेषां नयनान्युत्पाट्य मह्यं दातुम् अशक्यत तर्हि तद्यथकिञ्चित्प्रमाणात् अहं एवमि।
 XVI साम्प्रतमहं सत्यवादितात् किं युष्माकं रिपुं ज्ञातोऽस्मि?
 XVII ते युष्मदङ्गते स्पृष्टन्ते किन्तु सा स्पृष्टा कुत्सिता यतो ययं तानधि यत् स्पृष्टं तदर्थं ते युष्मान् पृथक् कर्तुम् इच्छन्ति।
 XVIII केवलं युष्मत्समीपे ममोपस्थितिसमये तत्राह, किन्तु सर्व्वदिव भद्रमधि स्पृष्टं भद्रं।
 XIX हे मम बालकाः, युष्मदन्त यवत् प्रीष्टो मूर्त्तिमान् न भवति तावद् युष्मत्कारणात् पुनः प्रसवेदेनेव मम वेदना ज्ञायते।
 XX अहमिदानीं युष्माकं सन्नधिं गत्वा स्वरान्तरेण युष्मान् सम्भाषितुं कामये यतो युष्मानधि व्याकुलोऽस्मि।
 XXI हे व्यवस्थाधीनताकाङ्क्षिणः ययं किं व्यवस्थाया वयनं न गृह्णीथ?
 XXII तन्मां वेदता विभितमास्ते, एब्राहीमो द्वौ पुत्रावासाते तयोरेको दास्यां द्वितीयश्च पत्न्यां ज्ञातः।
 XXIII तयो यो दास्यां ज्ञातः स शारीरिकनियमेन जज्ञे यश्च पत्न्यां ज्ञातः स प्रतिज्ञया जज्ञे।
 XXIV एवमप्याह दृष्टन्तस्वपुत्रां ते द्वे योषितावीश्वरीयसन्धी तयोरेका सौनयपर्व्वताद् उत्यत्रा दासजन्मित्री य सा तु ङाञ्जिरा।
 XXV यस्माद् ङाञ्जिराशब्देनारवदेशस्थसौनयपर्व्वतो बोध्यते, सा य वर्त्मानाया यिज्ञावाभ्युत्थाः सद्दृशी यतः स्वबालैः सञ्चिता सा दासत्व आस्ते।
 XXVI किन्तु स्वर्गाया यिज्ञावाभ्युत्थी पत्नी सर्व्वेषाम् अस्माकं माता आस्ते।
 XXVII यादृशं विभितम् आस्ते, "वन्ध्ये सन्तानहीने त्वं स्वरे जयजयं कुरु अग्रसूते त्वयोव्लासो जयाशब्दश्च गीयतां यत अवे सनाथाया योषितः सन्तते र्गणात् अनाथा या भवेन्नारी तद्यपत्यानि भूरिशः।"
 XXVIII हे भ्रातृगण, एभ्यः एव वयं प्रतिज्ञया ज्ञातः सन्तानाः।
 XXIX किन्तु तदानीं शारीरिकनियमेन ज्ञातः पुत्रो यद्दृष्ट्वा आत्मिकनियमेन ज्ञातं पुत्रम् उपाद्रवत् तथाधुनापि।
 XXX किन्तु शास्त्रे किं विभितं? "त्वम् एमां दासीं तस्याः पुत्रञ्चापसारय यत अेष दासीपुत्रः पत्नीपुत्रेण सभं नोत्तराधिकारी भविष्यतीति।"
 XXXI अतएव हे भ्रातरः, वयं दास्याः सन्ताना न भूत्वा पाल्याः सन्ताना भवामः।

V

- I प्रीष्टोऽस्मभ्यं यत् स्वातन्त्र्यं दत्तवान् ययं तत्र स्थिरास्तिष्ठत दासत्वयुगेन पुन न निबध्यध्वं।
 II पश्यताहं पौलो युष्मान् वदामि यदि छिन्नत्वयो भवथ तर्हि प्रीष्टेन किमपि नोपकारिष्यध्वे।
 III अपरं यः कश्चित् छिन्नत्वो भवति स कृत्स्नव्यवस्थायाः पालनम् ईश्वराय धारयतीति प्रमाणां ददामि।
 IV युष्माकं यावन्तो लोका व्यवस्थया सपुण्यीभवितुं येषन्ते ते सर्व्वे प्रीष्टाद् ब्रष्टा अनुग्रहात् पतितान्।
 V यतो वयम् आत्मना विश्वासात् पुण्यलाभाशासिद्धं प्रतीक्षामहे।
 VI प्रीष्टे यीशौ त्वकलेटावकलेटयोः किमपि गुणं नास्ति किन्तु प्रेम्ना सङ्गो विश्वास अवे गुणयुक्तः।
 VII पूर्व्वं ययं सुन्दरम् अधावत् किन्त्वदानीं केन बाधां प्राप्य सत्यतां न गृह्णीथ?
 VIII युष्माकं सा मति युष्मदाह्वानकारिण ईश्वराज्ञाता।
 IX विकारः कृत्स्नशक्तूनां स्वल्पकिण्वेन जसयते।

X युष्माकं मतिर्विकारं न गमिष्यतीत्यहं युष्मानघि प्रमुनाशंसे; किन्तु यो युष्मान् विचारलयति स यः कश्चिद् भवेत् समुचितं एषं प्राप्स्यति।

XI परन्तु हे भ्रातरः, यद्यहम् एघानीम् अपि त्वकछेदं प्रचारयेयं तर्हि कुत उपद्रवं भुञ्जिय? तद्कृते कुशं निर्व्वाधम् अमविष्यत्।

XII ये जना युष्माकं याञ्छन्त्यं जनयन्ति तेषां छेदनमेव मयाभिलष्यते।

XIII हे भ्रातरः, यूयं स्वातन्त्र्यार्थम् आहूता आध्वे किन्तु तत्स्वातन्त्र्यद्वारेण शारीरिकभावो युष्मान् न प्रविशतु। यूयं प्रेम्ना परस्परं परियार्यां कुरुध्वं।

XIV यस्मात् त्वं समीपवासिनि स्ववत् प्रेमं कुर्यां एत्येकाङ्गा कृत्स्नाया व्यवस्थायाः सारसंग्रहः।

XV किन्तु यूयं यदि परस्परं दंष्टयध्वे ऽशाशयध्वे य तर्हि युष्माकम् अकेडिन्थेन यत्र ग्रस्यते तत्र युष्माभिः सावधानैर् भवितव्यं।

XVI अहं ब्रवीमि यूयम् आत्मिकायां कुरुत शारीरिकाम्बिलाषं मा पूरयत।

XVII यतः शारीरिकाम्बिलाष आत्मनो विपरीतः, आत्मिकांमबिलाषश्च शरीरस्य विपरीतः, अनयोरुभयोः परस्परं विरोधो विद्यते तेन युष्माभि र्यद् अमबिलष्यते तत्र कर्तव्यं।

XVIII यूयं यथात्मना विनीयध्वे तर्हि व्यवस्थाया अघीना न भवथा।

XIX अपरं परदारगमनं वेश्यागमनम् अशुचिता कामुकता प्रतिमापूजनम्।

XX छन्दोजलं शत्रुत्वं विवादोऽन्तर्ज्वलनं क्रोधः कलहोऽनैक्यं।

XXI पार्थक्यम् ईर्ष्यां वधो मत्तवं वाम्पटवमित्यादीनि स्पष्टत्वेन शारीरिकभावस्य कर्माणि सन्ति। पूर्व्वं यद्भूत् मया कथितं तद्भूत् पुनरपि कथ्यते ये जना अेतादृशानि कर्माण्यारयन्ति तेरीश्वरस्य राज्ञयेऽधिकारः कदाय न लप्स्यते।

XXII किञ्च प्रेमानन्दः शान्तिश्चिरसिद्धिश्चुता छितैषिता भद्रत्वं विश्वास्यता तितिक्षा।

XXIII परिमितभोजित्वमित्यादीन्यात्मनः इवानि सन्ति तेषां विरुद्धा कापि व्यवस्था नहि।

XXIV ये तु श्रीष्टस्य लोकार्ते रिपुभिरम्बिलाषैश्च सङ्घितं शारीरिकभावं कुशे निहतवन्तः।

XXV यदि वयम् आत्मना ञ्जवामस्तर्ह्यात्मिकायारोऽस्माभिः कर्तव्यः,

XXVI दर्पः परस्परं निर्भर्त्सनं द्वेषश्चास्माभि र् न कर्तव्यानि।

VI

I हे भ्रातरः, युष्माकं कश्चिद् यदि कस्मिंश्चित् पापे पतति तर्ह्यात्मिकभावयुक्तं युष्माभिस्तिक्ष्णाभावं विधाय स पुनरुत्थाप्यतां। मयमपि यथा तादृकपरीक्षायां न पतय तथा सावधाना भवत।

II युष्माकम् अकेडैको जनः परस्य भारं वल्ट्वनेन प्रकारेण श्रीष्टस्य विधिं पालयत।

III यदि क्रम्यन् क्षुद्रः सन् स्वं मलान्तं मन्यते तर्हि तस्यात्मवञ्चना ज्ञायते।

IV अत अकेडैकेन जनेन स्वकीयकर्माणाः परीक्षा क्रियतां तेन परं नालोक्य केवलम् आत्मालोकनात् तस्य श्लघा सम्भविष्यति।

V यत अकेडैको जनः स्वकीयं भारं वक्ष्यति।

VI यो जनो धम्मोपदेशं लभते स उपदेष्टारं स्वीयसर्व्वसम्पत्तेर् भागिनं करोतु।

VII युष्माकं भ्रान्ति र् न भवतु, ईश्वरो नोपलसितव्यः, येन यद् वीजम् उच्यते तेन तज्ज्जातं शस्यं कर्त्तव्यते।

VIII स्वशरीरार्थं येन वीजम् उच्यते तेन शरीराद् विनाशरूपं शस्यं लप्स्यते किन्त्वात्मनः कृते येन वीजम् उच्यते तेनात्मतोऽनन्तञ्जवितरूपं शस्यं लप्स्यते।

IX सत्कर्मकराणोऽस्मान्भिरश्रान्तैर् भवितव्यं यतोऽकलान्तौस्तिष्ठद्विरस्मान्भिरुपयुक्तसमये तत् इवानि लप्स्यन्ते।

X अतो यावत् समयस्तिष्ठति तावत् सर्व्वान् प्रति विशेषतो विश्वासवेश्मवासिनः प्रत्यस्माभि र्हितयाः कर्त्तव्याः।

XI हे भ्रातरः, अहं स्वच्छेदेन युष्मान् प्रति कियद्भूत् पत्रं लिभितवान् तद् युष्माभि र्दृश्यतां।

XII ये शारीरिकविषये सुदृश्या भवितुमिच्छन्ति ते यत् श्रीष्टस्य कुशस्य कारणाद्गुप्त्रवस्ये भागिनो न भवन्ति केवलं तदर्थं त्वकछेदं युष्मान् प्रवर्त्थयन्ति।

XIII ते त्वकछेदत्राडिणोऽपि व्यवस्थां न पालयन्ति किन्तु युष्मच्छरीरात् श्लाघालाभार्थं युष्माकं त्वकछेदम् इच्छन्ति।

XIV किन्तु येनाहं संसाराय ङतः संसारोऽपि मह्यं ङतस्तदस्मत्प्रभो र्थीशुश्रीष्टस्य कुशं विनान्यत्र कुत्रापि मम श्लाघनं कदापि न भवतु।

XV श्रीष्टे यीशौ त्वकछेदात्कछेदयोः किमपि गुणं नास्ति किन्तु नवीना सृष्टिरेव गुणयुक्ता।

XVI अपरं यावन्तो लोका अेतस्मिन् मार्गे यरन्ति तेषाम् ईश्वरीयस्य कृत्स्नस्येस्त्रायेलश्च शान्ति र्दयालाभश्च लूयात्।

XVII एतः परं कोऽपि मां न किंवाञ्चतु यस्माद् अहं स्वगात्रे प्रभो र्थीशुश्रीष्टस्य यिहानि धारये।

XVIII हे भ्रातरः अस्माकं प्रभो र्थीशुश्रीष्टस्य प्रसादो युष्माकम् आत्मनि स्वेयात्। तथास्तु।

ઇકિષિણ: પત્રં

- I ઈશ્વરસ્યેચ્છયા યીશુખ્રીષ્ટસ્ય પ્રેરિત: પૌલ ઇકિષ્ણનગરસ્થાનુ પવિત્રાનુ ખ્રીષ્ટયીશૌ વિશ્વાસિનો લોકાનુ પ્રતિ પત્રં લિખતિ।
 II અસ્માકં તાતસ્યેશ્વરસ્ય પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય યાનુગ્રહ: શાન્તિશ્ચ યુષ્માસુ વર્તતાં।
 III અસ્માકં પ્રભો યીશો: ખ્રીષ્ટસ્ય તાત ઈશ્વરો ધન્યો ભવતુ; યત: સ ખ્રીષ્ટેનાસ્મભ્યં સર્વ્યમ્ આઘ્યાત્મિકં સ્વર્ગીયવરં દત્તવાનુ।
 IV વયં યત્ તસ્ય સમક્ષં પ્રેમ્ના પવિત્રા નિષ્કલક્ષ્ણાશ્ચ ભવામસ્તદર્થં સ જગત: સૃષ્ટે પૂર્વ્ય તેનાસ્માન્ અભિરોચિતવાન્, નિજાભિલષિતાનુરોધાચ્ચ
 V યીશુના ખ્રીષ્ટેન સ્વસ્ય નિમિત્તં પુત્રત્વપદેડસ્માન્ સ્વકીયાનુગ્રહસ્ય મહત્ત્વસ્ય પ્રશંસાર્થં પૂર્વ્ય નિયુક્તવાનુ।
 VI તસ્માદ્ અનુગ્રહાત્ સ યેન પ્રિયતમેન પુત્રેણાસ્માન્ અનુગૃહીતવાન્,
 VII વયં તસ્ય શોણિતેન મુક્તિમ્ અર્થત: પાપક્ષમાં લબ્ધવન્ત:।
 VIII તસ્ય ય ઈદ્દુશોડનુગ્રહનિધિસ્તસ્માત્ સોડસ્મભ્યં સર્વ્યવિધં જ્ઞાનં બુદ્ધિશ્ચ બાહુલ્યરૂપેણ વિતરિતવાનુ।
 IX સ્વર્ગપૃથિવ્યો યદ્યદ્ વિદ્યતે તત્સર્વ્યં સ ખ્રીષ્ટે સંગ્રહીષ્યતીતિ હિતૈષિણા
 X તેનં કૃતો યો મનોરથ: સમ્પૂર્ણતાં ગતવત્સુ સમયેષુ સાધયિતવ્યસ્તમધિ સ સ્વકીયાભિલાષસ્ય નિગૂઢે ભાવમ્ અસ્માન્ જ્ઞાપિતવાનુ।
 XI પૂર્વ્ય ખ્રીષ્ટે વિશ્વાસિનો યે વયમ્ અસ્મતો યત્ તસ્ય મહિમ્ન: પ્રશંસા જાયતે,
 XII તદર્થં ય: સ્વકીયેચ્છાયા: મન્ત્રણાત: સર્વાણિ સાધયતિ તસ્ય મનોરથાદ્ વયં ખ્રીષ્ટેન પૂર્વ્ય નિરૂપિતા: સન્તોડધિકારિણો જ્ઞાતા:।
 XIII યૂયમપિ સત્યં વાક્યમ્ અર્થતો યુષ્મત્પરિત્રાણસ્ય સુસંવાદં નિશમ્ય તસ્મિન્નેવ ખ્રીષ્ટે વિશ્વસિતવન્ત: પ્રતિજ્ઞાતેન પવિત્રેણાત્મના મુદ્રયેવાહ્નિતાશ્ચ।
 XIV યતસ્તસ્ય મહિમ્ન: પ્રકાશાય તેન ક્રીતાનાં લોકાનાં મુક્તિ યાવન્ન ભવિષ્યતિ તાવત્ સ આત્માસ્માકમ્ અધિકારિત્વસ્ય સત્યજ્ઞારસ્ય પણસ્વરૂપો ભવતિ।
 XV પ્રભો યીશૌ યુષ્માકં વિશ્વાસ: સર્વ્યેષુ પવિત્રલોકેષુ પ્રેમ યાસ્ત ઇતિ વાર્તાં શ્રુત્વાહમપિ
 XVI યુષ્માનધિ નિરન્તરમ્ ઈશ્વરં ધન્યં વદન્ પ્રાર્થનાસમયે ય યુષ્માન્ સ્મરન્ વરમિમં યાચ્યામિ।
 XVII અસ્માકં પ્રભો યીશુખ્રીષ્ટસ્ય તાતો ય: પ્રભાવાકર ઈશ્વર: સ સ્વકીયતત્ત્વજ્ઞાનાય યુષ્મભ્યં જ્ઞાનજનકમ્ પ્રકાશિતવાક્યબોધકશ્રાત્માનં દેયાત્।
 XVIII યુષ્માકં જ્ઞાનચક્ષુષિ ય દીપ્તિયુક્તાનિ કૃત્વા તસ્યાહ્વાનં કીદૃશ્યા પ્રત્યાશયા સમ્બલિતં પવિત્રલોકાનાં મધ્યે તેન દત્તોડધિકાર: કીદૃશ: પ્રભાવનિધિ વિશ્વાસિષુ યાસ્માસુ પ્રકાશમાનસ્ય
 XIX તદીયમહાપરાક્રમસ્ય મહત્ત્વં કીદૃગ્ અનુપમં તત્ સર્વ્ય યુષ્માન્ જ્ઞાપયતુ।
 XX યત: સ યસ્યા: શક્તે: પ્રબલતાં ખ્રીષ્ટે પ્રકાશયન્ મૃતગણમધ્યાત્ તમ્ ઉત્થાપિતવાન્,
 XXI અધિપતિત્વપદં શાસનપદં પરાક્રમો રાજત્વઞ્ચેતિનામાનિ યાવન્તિ પદાનીહ લોકે પરલોકે ય વિદ્યન્તે તેષાં સર્વ્યેષામ્ ઊર્દ્ધ્વે સ્વર્ગે નિજદક્ષિણપાર્શ્વે તમ્ ઉપવેશિતવાન્,
 XXII સર્વાણિ તસ્ય ચરણયોરધો નિહિતવાન યા સમિતિસ્તસ્ય શરીરં સર્વ્યત્ સર્વ્યેષાં પૂરયિતુ: પૂરકશ્ચ ભવતિ તં તસ્યા મૂર્દ્ધાનં કૃત્વા।
 XXIII સર્વ્યેષામ્ ઉપચ્યુપિર નિયુક્તવાંશ્ચ સૈવ શક્તિરસ્માસ્વપિ તેન પ્રકાશયતો

II

- I પુરા યૂયમ્ અપરાધૈ: પાપૈશ્ચ મૃતા: સન્તસ્તાન્યાચરન્ત ઇહલોકસ્ય સંસારાનુસારેણાકાશરજ્યસ્યાધિપતિમ્
 II અર્થત: સામ્પ્રતમ્ આજ્ઞાલક્ષિંવંશેષુ કર્મકારિણામ્ આત્માનમ્ અન્વવ્રજતા
 III તેષાં મધ્યે સર્વ્યે વયમપિ પૂર્વ્ય શરીરસ્ય મનસ્કામનાયાઞ્ચેહાં સાધયન્ત: સ્વશરીરસ્યાભિલાષાનુ આચરામ સર્વ્યેડન્ય ઇવ ય સ્વભાવત: ક્રોધભજનાન્યભવામા
 IV કિન્તુ કરુણાનિધિરીશ્વરો યેન મહાપ્રેમ્નાસ્માન્ દયિતવાન્
 V તસ્ય સ્વપ્રેમ્નો બાહુલ્યાદ્ અપરાધૈ મૃતાનપ્યસ્માન્ ખ્રીષ્ટેન સહ જીવિતવાન્ યતોડનુગ્રહાદ્ યૂયં પરિત્રાણં પ્રાપ્તા:।
 VI સ ય ખ્રીષ્ટેન યીશુનાસ્માન્ તેન સાર્દ્ધમ્ ઉત્થાપિતવાન્ સ્વર્ગ ઉપવેશિતવાંશ્ચ।
 VII ઇત્યં સ ખ્રીષ્ટેન યીશુનાસ્માન્ પ્રતિ સ્વહિતૈષિતયા ભાવિયુગેષુ સ્વકીયાનુગ્રહસ્થાનુપમં નિધિ પ્રકાશયિતમ્ ઇચ્છતિ।
 VIII યૂયમ્ અનુગ્રહાદ્ વિશ્વાસેન પરિત્રાણં પ્રાપ્તા: તસ્ય યુષ્મન્મૂલકં નહિ કિન્ત્વીશ્વરસ્યૈવ દાનં,
 IX તત્ કર્મણાં ફલમ્ અપિ નહિ, અત: કેનાપિ ન શ્લાઘિતવ્યં।
 X યતો વયં તસ્ય કાર્યં પ્રાગ્ ઈશ્વરેણ નિરૂપિતાભિ: સત્ક્રિયાભિ: કાલયાપનાય ખ્રીષ્ટે યીશૌ તેન મૃષ્ટાશ્ચ।
 XI પુરા જન્મના ભિન્નજાતીયા હસ્તકૃતં ત્વકંઈદં પ્રાપ્તૈ લકિંશ્ચાચ્છિન્નત્વય ઇતિનામ્ના પ્યાતા યે યૂયં તૈ યુષ્માભિરિદં સ્મર્તવ્યં
 XII યત્ તસ્મિન્ સમયે યૂયં ખ્રીષ્ટાદ્ ભિન્ના ઇશ્ચાયેલલોકાનાં સહવાસાદ્ દૂરસ્યા: પ્રતિજ્ઞાસમ્બલિતનિયમાનાં બહિ: સ્થિતા: સન્તો નિરાશા નિરીશ્વરાશ્ચ જગત્યાધ્વમ્ ઇતિ।
 XIII કિન્વદ્યુના ખ્રીષ્ટે યોશાવાશ્રયં પ્રાપ્ય પુરા દૂરવર્તિનો યૂયં ખ્રીષ્ટસ્ય શોણિતેન નિકટવર્તિનોડભવતા
 XIV યત: સ એવાસ્માકં સન્ધિ: સ દ્રયમ્ એકીકૃતવાન્ શત્રુતારૂપિણી મધ્યવર્તિની પ્રભેદકભિત્તિ ભગ્નવાન્ દણ્ડાજાયુક્તં વિધિશાસ્ત્રં સ્વશરીરેણ લુપ્તવાંશ્ચ।

- XV यतः स सन्धिं विधाय तौ द्वौ स्वस्मिन् अेकं नुतनं मानवं कर्तुं
 XVI स्वकीयकुशे शत्रुतां निहृत्य तेनैवैकस्मिन् शरीरे तयो द्वयोरीश्वरेण सन्धिं कारयितुं निश्चतवान्।
 XVII स यागव्य दूरवर्तिनो युष्मान् निकटवर्तिनो ऽस्मांश्च सन्धे भङ्गवार्तां ज्ञापितवान्।
 XVIII यतस्तस्माद् उभयपक्षीया वयम् अेकेनात्मना पितुः समीपं गमनाय सामर्थ्यं प्राप्तवन्तः।
 XIX अत एदानीं यूयम् असम्पर्कीया विदेशिनश्च न तिष्ठन्तः पवित्रलोकैः सहवासिन एश्वरस्य वेश्मवासिनश्चाध्वे।
 XX अपरं प्रेरिता भविष्यद्वादिनश्च यत्र भित्तिभूवस्ववृपास्तत्र यूयं तस्मिन् भूवे निचीयध्वे तत्र य स्वयं थीशुः श्रीष्टः प्रधानः
 कोषस्थप्रस्तरः।
 XXI तेन कृत्स्ना निर्मितः संग्रह्यमाना प्रभोः पवित्रं मन्दिरं भवितुं वद्धंते।
 XXII यूयमपि तत्र संग्रह्यमाना आत्मनेश्वरस्य वासस्थानं भवथा

III

- I अतो डेतो भिन्नजातीयानां युष्माकं निमित्तं थीशुश्रीष्टस्य बन्दी यः सोऽहं पौलो ब्रवीमि।
 II युष्मदर्थम् एश्वरेण महं दत्तस्य वरस्य नियमः कीदृशस्तद् युष्मान्भिरश्रावीति म-यो।
 III अर्थतः पूर्वं मया संक्षेपेण यथा लिभितं तथाहं प्रकाशितवाक्येनेश्वरस्य निगूढं भावं ज्ञापितोऽभवम्।
 IV अतो युष्मान्भिरतत् पठित्वा श्रीष्टमधि तस्मिन्निगूढे भावे मम ज्ञानं कीदृशं तद् भोत्स्यते।
 V पूर्वयुगेषु मानवसन्तानास्तं ज्ञापिता नासन् किन्त्वधुना स भावस्तस्य पवित्रान् प्रेरितान् भविष्यद्वादिनश्च प्रत्यात्मना प्रकाशितोऽभवत्।
 VI अर्थत एश्वरस्य शक्तेः प्रकाशात् तस्यानुग्रहेण यो वरो मह्यम् अदायि तेनाहं यस्य सुसंवादस्य परिचारकोऽभवम्।
 VII तद्द्वारा श्रीष्टेन भिन्नजातीया अ-यैः सार्द्धम् अेकाधिकारा अेकशरीरा अेकस्याः प्रतिज्ञाया अंशिनश्च भविष्यन्तीति।
 VIII सर्वेषां पवित्रलोकानां क्षुद्रतमाय महं वरोऽयम् अदायि यद् भिन्नजातीयानां मध्ये बोधागयस्य गुणानिधेः श्रीष्टस्य भङ्गवार्तां प्रचारयामि।
 IX कालावस्थातः पूर्वस्माद्य यो निगूढभाव एश्वरे गुप्त आसीत् तदीयनियमं सर्वान् ज्ञापयामि।
 X यत एश्वरस्य नानात्रुपं ज्ञानं यत् साम्प्रतं समित्या स्वर्गे प्राधान्यपराक्रमयुक्तानां दूतानां निकटे प्रकाश्यते तदर्थं स थीशुना श्रीष्टेन सर्वार्णि सृष्टवान्।
 XI यतो वयं यस्मिन् विश्वस्य दृढभक्त्या निर्भयताम् एश्वरस्य समागमे सामर्थ्यात्।
 XII प्राप्तवन्तस्तस्माकं प्रभुं थीशुं श्रीष्टमधि स कालावस्थायाः पूर्वं तं मनोरथं कृतवान्।
 XIII अतोऽहं युष्मन्निमित्तं दुःखभोगेन क्लान्तिं यत्र गच्छामीति प्रार्थये यतस्तदेव युष्माकं गौरवं।
 XIV अतो डेतोः स्वर्गपृथिव्योः स्थितः कृत्स्नो वंशो यस्य नाम्ना विख्यातस्तम्।
 XV अस्मत्प्रभो थीशुश्रीष्टस्य पितरमुद्दिश्याहं ज्ञानुनी पातयित्वा तस्य प्रभावनिधितो वरमिमं प्रार्थये।
 XVI तस्यात्मना युष्माकम् आन्तरिकपुरुषस्य शक्ते वृद्धिः क्रियतां।
 XVII श्रीष्टस्तु विश्वासेन युष्माकं हृदयेषु निवसतु। प्रेमणि युष्माकं बद्धमूलत्वं सुस्थिरत्वञ्च भवतु।
 XVIII ए-थं प्रस्थताया दीर्घताया गभीरताया उच्यतायाश्च बोधाय सर्वैः पवित्रलोकैः प्राच्यं सामर्थ्यं युष्मानि र्भवत्यतः।
 XIX ज्ञानातिरिक्तं श्रीष्टस्य प्रेम ज्ञायताम् एश्वरस्य सम्पूर्णवृद्धिपर्यन्तं युष्माकं वृद्धि र्भवतु यः।
 XX अस्माकम् अन्तरे या शक्तिः प्रकाशते तथा सर्वार्तिरिक्तं कर्म कुर्वन् अस्माकं प्रार्थनां कल्पनात्क्रातिक्रमितुं यः शक्नोति।
 XXI श्रीष्टथीशुना समिते मध्ये सर्वेषु युगेषु तस्य धन्यवाडो भवतु। एति।

IV

- I अतो बन्दिरहं प्रभो नमिना युष्मान् विनये यूयं येनाह्वानेनाहूतास्तदुपयुक्तत्रुपेण।
 II सर्वथा नम्रतां मृदुतां तितिक्षां परस्परं प्रभ्ना सहिष्णुताञ्चायतत्।
 III प्रणयबन्धनेन यात्मन अे-क्यं रक्षितुं यतध्वं।
 IV यूयम् अेकशरीरा अेकान्मानश्च तद्दृद् अह्वानेन यूयम् अेकप्रत्याशाप्राप्तये समाहूताः।
 V युष्माकम् अेकः प्रभुरेको विश्वास अेकं मज्जन्, सर्वेषां तातः।
 VI सर्वोपरिस्थः सर्वव्यापी सर्वेषां युष्माकं मध्यवर्ती यैक एश्वर आस्तो।
 VII किन्तु श्रीष्टस्य दानपरिमाणानुसाराद् अस्माकम् अेकैकस्मै विशेषो वरोऽदायि।
 VIII यथा लिभितम् आस्ते, "उर्द्ध्वम् आरुह्य जैतुन् स विजित्य बन्दिनोऽकरोत्। ततः स मनुजैष्योऽपि स्वीयान् व्यश्राणयद् वरान्।"
 IX उर्द्ध्वम् आरुह्येतिवाक्यस्यायमर्थः स पूर्वं पृथिवीत्रुपं सर्वार्धःस्थितं स्थानम् अवतीर्णवान्।
 X यश्चावतीर्णवान् स अेव स्वर्गाणाम् उपर्युपर्यात्रिडवान् यतः सर्वार्णि तेन पूरयितव्यानि।
 XI स अेव य कांश्चन प्रेरितान् अपरान् भविष्यद्वादिनोऽपरान् सुसंवाद्ययारकान् अपरान् पालकान् उपदेशकांश्च नियुक्तवान्।
 XII यावद् वयं सर्वे विश्वासस्येश्वरपुत्रविषयकस्य तत्त्वज्ञानस्य यैक्यं सम्पूर्णां पुरुषार्थार्थायैः श्रीष्टस्य सम्पूर्णपरिमाणस्य समं परिमाणं न प्राप्नुमस्तावत्।
 XIII स परिचर्याकर्मसाधनाय श्रीष्टस्य शरीरस्य निष्ठाये य पवित्रलोकानां सिद्धतायास्तादृशम् उपायं निश्चितवान्।
 XIV अतयेव मानुषाणां यातुरीतो भ्रमकधूर्ततायाश्छलायश्च ज्ञातेन सर्वेण शिक्षावायुना वयं यद् बालका एव दौर्वायमाना न भ्राम्याम एत्यस्मान्नि र्यतितव्यं।
 XV प्रेम्ना सत्यताम् आचारद्विः सर्वविषये श्रीष्टम् उद्दिश्य वद्धितव्यञ्च, यतः स मूर्द्धा।

XVI तस्माद्यैडैकस्याङ्गस्य स्वस्वपरिमाणानुसारेण साहाय्यकरणाद् उपकारकैः सर्वैः सन्धिभिः कृत्स्नस्य शरीरस्य संयोगे सम्मिलने य ज्ञाते प्रेम्ना निष्ठां लभमानं कृत्स्नं शरीरं वृद्धिं प्राप्नोति।

XXVII युष्मान् अहं प्रभुनेहं ब्रवीम्यादृशामि य, अन्ये भिन्नजातीया एव यूयं पून मथिरत।

XXVIII यतस्ते स्वमनोमायाम् आचरन्त्यान्तरिकाज्ञानात् मानसिककाङ्क्षयाञ्च तिमिरावृतबुद्धयश्च ईश्वरीयज्ज्वनस्य बगीर्भूताश्च भवन्ति,

XXIX स्वान् यैतन्मयशून्यान् कृत्वा य लोभेन सर्वविधाशौचाचरणाय लम्पटतायां स्वान् समर्पितवन्तः।

XX किन्तु यूयं श्रीष्टं न तादृशं परिचितवन्तः,

XXI यतो यूयं तं श्रुतवन्तो या सत्या शिक्षा यीशुतो लभ्या तदनुसारात् तदीयोपदेशं प्राप्तवन्तश्चेति मन्ये

XXII तस्मात् पूर्वकालिकाचारकारी यः पुरातनपुरुषो मायाभिलाषे नश्यति तं त्यक्त्वा युष्माभिर्मानसिकभावो नूतनीकर्तव्यः,

XXIII यो नवपुरुष ईश्वरानुग्रहेण पुण्येन सत्यतासहितेन

XXIV धार्मिकत्वेन य सृष्टेः स अेव परिधातव्यश्चा

XXV अतो यूयं सर्वे मिथ्याकथनं परित्यज्य समीपवासिभिः सह सत्यालापं कुरुत यतो वयं परस्परम् अङ्गप्रयत्ना लवामः।

XXVI अपरं क्रोधे ज्ञाते पापं मा कुरुध्वम्, अशान्ते युष्माकं रोषेसूर्योऽस्तं न गच्छतु।

XXVII अपरं शयताने स्थानं मा दत्त।

XXVIII शोरः पुनश्चैर्यं न करोतु किन्तु दीनाय दाने सामर्थ्यं यज्ज्जायते तदर्थं स्वकराभ्यां सद्गुत्या परिश्रमं करोतु।

XXIX अपरं युष्माकं वदनेभ्यः कोऽपि कदावापो न निर्गच्छतु, किन्तु येन श्रोतुरुपकारो जायते तादृशः प्रयोजनीयनिष्ठायै इल्लथायक आलापो युष्माकं भवतु।

XXX अपरञ्च यूयं मुक्तिदिनपर्यन्तम् ईश्वरस्य येन पवित्रेणान्मना मुद्रयाङ्गिता अभवत तं शोकात्चितं मा कुरुत।

XXXI अपरं कटुवाक्यं रोषः क्रोधः कलहो निन्दा सर्वविधद्वेषश्चैतानि युष्माकं मध्याद् दूरीभवन्तु।

XXXII यूयं परस्परं हितैषिणः क्रोमवान्तःकरणाश्च भवता अपरम् ईश्वरः श्रीष्टेन यद्दृष्टं युष्माकं दोषान् क्षमितवान् तद्दृष्टं यूयमपि परस्परं क्षमध्वं।

V

I अतो यूयं प्रियबालका एवेश्वरस्यानुकारिणो भवत,

II श्रीष्ट एव प्रेमायारं कुरुत य, यतः सोऽस्मासु प्रेम कृतवान् अस्माकं विनिमयेन यात्मनिवेदनं कृत्वा ग्राह्यसुगन्धार्थकम् उपहारं बलिश्रेष्ठराय दत्तवान्।

III किन्तु देश्यागमनं सर्वविधाशौचक्रिया लोभश्चैतेषाम् उच्यारणामपि युष्माकं मध्ये न भवतु, अेतदेव पवित्रलोडानाम् उचितं।

IV अपरं कुत्सितालापः प्रलापः श्लेषोक्तिश्च न भवतु यत अेतान्यनुयितानि किन्तु ईश्वरस्य धन्यवादो भवतु।

V देश्यागाम्यशौचायारी देवपूजक एव गण्यो लोभी यैतेषां कोचि श्रीष्टस्य राज्यधेतव्यं ईश्वरस्य राज्ये कमप्यधिकारं न प्राप्स्यतीति युष्माभिः सम्पङ्क ज्ञायतां।

VI अनर्थकवाक्येन कोऽपि युष्मान् न वञ्चयतु यतस्तादृगायारहतेतोरनाज्ञाग्राह्येषु लोकेष्वीश्वरस्य कोपो वर्तते।

VII तस्माद् यूयं तैः सहभाषिणो न भवत।

VIII पूर्व यूयम् अन्धकारस्वरूपा आध्वं किन्त्विदानीं प्रभुना दीप्तिस्वरूपा भवथ तस्माद् दीप्तेः सन्ताना एव समाचरत।

IX दीप्ते र्यत् इत्वं तत् सर्वविधहितैषितायां धर्मं सत्यालापे य प्रकाशते।

X प्रभवे यद् रोयते तत् परीक्षध्वं।

XI यूयं तिमिरस्य विङ्कलकर्मणाम् अंशिनो न भूत्वा तेषां द्रोषित्वं प्रकाशयत।

XII यतस्ते लोका रहमि यद् यद् आचरन्ति तदुच्यारणाम् अपि लज्जज्जानकं।

XIII यतो दीप्त्या यद् यत् प्रकाशयते तत् तथा यकास्यते यस्य यकास्ति तद् दीप्तिस्वरूपं भवति।

XIV अेतत्कारणाद् उक्तम् आस्ते, "हे निद्रित प्रबुध्यस्व मृतेभ्यश्चोत्थितिं कुरु तत्कृते सूर्यवत् श्रीष्टः स्वयं त्वां द्योतयिष्यति।"

XV अतः सावधाना भवत, अज्ञाना एव माचरत किन्तु ज्ञानिन एव सतर्कम् आचरत।

XVI समयं बहुमूल्यं गणयध्वं यतः काला अबद्राः।

XXVII तस्माद् यूयम् अज्ञाना न भवत किन्तु प्रभोरभिमतं किं तद्वगता भवत।

XXVIII सर्वनाशज्जनेन सुरापानेन मत्ता मा भवत किन्त्वात्मना पूर्यध्वं।

XIX अपरं गीतैर्गानैः पारमार्थिककीर्त्तनैश्च परस्परम् आलपन्तो मनसा सार्द्धं प्रभुम् उद्दिश्य गायत वाद्यत या

XX सर्वदा सर्वविषयेऽस्मत्प्रभो यीशोः श्रीष्टस्य नाम्ना तातम् ईश्वरं धन्यं वदत।

XXI यूयम् ईश्वराद् भीताः सन्त अन्येऽपरेषां वशीभूता भवत।

XXII हे योषितः, यूयं यथा प्रभोस्तथा स्वस्वस्वामिनो वशङ्गता भवत।

XXIII यतः श्रीष्टो यद्दत्तं समिते मूर्द्धा शरीरस्य त्राता य भवति तद्दत्तं स्वामी योषितो मूर्द्धा।

XXIV अतः समिति र्यद्दत्तं श्रीष्टस्य वशीभूता तद्दृष्टं योषिद्विरपि स्वस्वस्वामिनो वशता र्वीकर्तव्या।

XXV अपरञ्च हे पुरुषाः, यूयं श्रीष्ट एव स्वस्वयोषित्सु प्रीयध्वं।

XXVI स श्रीष्टोऽपि समितौ प्रीतवान् तस्याः कृते य स्वप्राणान् त्यक्तवान् यतः स वाक्ये जलमज्जनेन तं परिष्कृत्य पावयितुम्

XXVII अपरं तिलकवल्यादिविहीनां पवित्रां निष्कलञ्जाञ्च तां समितिं तेजस्विनीं कृत्वा स्वहस्ते समर्पयितुञ्चाभिलषितवान्।

XXVIII तस्मात् स्वतनुवत् स्वयोषितिं प्रेमकराणं पुरुषस्योचितं, येन स्वयोषितिं प्रेम क्रियते तेनात्मप्रेम क्रियते।

XXIX कोऽपि कदापि न स्वकीयां तनुम् ऋतीयितवान् किन्तु सर्वे तां विभ्रति पुष्पाग्निं या श्रीष्टोऽपि समितिं प्रति तदेव करोति,

XXX यतो वयं तस्य शरीरस्याङ्गानि मांसास्थीनि यत्त्वामः।

XXXI अतदर्थं मानवः स्वमातापितरौ परित्यज्य स्वभार्यायाम् आसंक्षयति तौ द्वौ जनावेकङ्गौ भविष्यतः।

XXXII अतन्निगूढवाक्यं गुरुतरं मया यं प्रीष्टसमिती अधि तद् उच्यते।

XXXIII अतत्रेव युष्माकम् अेकैको जन् आत्मवत् स्वयोषिति प्रीयतां भार्यापि स्वामिनं समाहर्तुं यततां।

VI

I हे बालकाः, यूयं प्रभुम् उद्दिश्य पित्रोराज्ञाग्राहिलो भवत यतस्तत् न्याय्यं।

II त्वं निजपितरं मातरञ्च सम्भन्यस्वेति यो विधिः स प्रतिज्ञायुक्तः प्रथमो विधिः।

III इलतस्तस्मात् तव कल्याणं देशे यं दीर्घकालम् आयु भविष्यतीति।

IV अपरं हे पितरः, यूयं स्वबालकान् मा रोषयत किन्तु प्रभो विनीत्यादेशाभ्यां तान् विनयत।

V हे दासाः, यूयं प्रीष्टम् उद्दिश्य सभयाः कम्पान्विताश्च भुत्वा सरलान्तःकरणैरैडिकप्रभुनाम् आज्ञाग्राहिलो भवत।

VI दृष्टिगोचरीयपरिचर्यायां मानुषेभ्यो रोयितुं मा यतध्वं किन्तु प्रीष्टस्य दासा एव निविष्टमनोभिरीश्वरस्येच्छां साधयत।

VII मानवान् अनुद्दिश्य प्रभुमेवोद्दिश्य सद्ग्रावेन दास्यकर्म कुरुध्वं।

VIII दासमुक्तयो र्येन यत् सत्कर्म क्रियते तेन तस्य इलं प्रभुतो लप्स्यत एति ज्ञानीत या।

IX अपरं हे प्रभवः, युष्माभिर्भर्त्सनं विहाय तान् प्रति न्याय्याचरणं क्रियतां यश्च कस्यापि पक्षपातं न करोति युष्माकमपि तादृश अेकः प्रभुः स्वर्गो विद्यत एति ज्ञायतां।

X अधिकन्तु हे भ्रातरः, यूयं प्रभुना तस्य विक्रमयुक्तशक्त्या यं बलवन्तो भवत।

XI यूयं यत् शयतानश्लेषानि निवारयितुं शक्नुथ तदर्थम् ईश्वरीयसुसज्जं परिदध्वं।

XII यतः केवलं रक्तमांसाभ्याम् एति नहि किन्तु कर्तृत्वपराक्रमयुक्तैस्तिमिराज्यस्येडलकस्याधिपतिभिः स्वर्गोद्भवैर्दृष्टात्मभिरेव साद्धम् अस्माभिर्युद्धं क्रियते।

XIII अतो हेतो र्ययं यथा संकुले दिनेऽवस्थातुं सर्वाणि पराजित्य दृढाः स्थातुञ्च शक्यथ ताम् ईश्वरीयसुसज्जं गृह्णीत।

XIV वस्तुतस्तु सत्यत्वेन शृङ्गबलेन कटिं बद्ध्वा पुण्येन वर्मणा वक्ष आरुणाद्यं।

XV शान्तेः सुवार्त्तया ज्ञातम् उत्साहं पादुकायुगलं पदे समर्थं तिष्ठत।

XVI येन यं दृष्टात्मनोऽग्निबाणान् सर्वाण् निर्व्वापयितुं शक्यथ तादृशं सर्वाग्छादकं इलकं विश्वासं धारयत।

XVII शिरस्त्रं परित्राणाम् आत्मनः भङ्गश्चेश्वरस्य वाक्यं धारयत।

XVIII सर्वसमये सर्वयाचनेन सर्वप्रार्थनेन यात्मना प्रार्थनां कुरुध्वं तदर्थं दृढाकाङ्क्षया जाग्रतः सर्वेषां पवित्रलोकानां कृते सदा प्रार्थनां कुरुध्वं।

XIX अडञ्च यस्य सुसंवाद्यस्य शृङ्गबलबद्धः प्रयारकद्वृतोऽस्मि तम् उपयुक्तेनोत्साहेन प्रयारयितुं यथा शक्नुयं।

XX तथा निर्भयेन स्वरेणोत्साहेन यं सुसंवाद्यस्य निगूढवाक्यप्रयाराय वक्तुं ता यत् मह्यं दीयते तदर्थं ममापि कृते प्रार्थनां कुरुध्वं।

XXI अपरं मम यावस्थास्ति यत्रयं मया क्रियते तत् सर्वं यद् युष्माभिर्ज्ञायते तदर्थं प्रभुना प्रियभ्राता विश्वास्यः परियारकश्च तुभिको युष्मान् तत् ज्ञापयिष्यति।

XXII यूयं यद् अस्माकम् अवस्थां ज्ञानीथ युष्माकं मनांसि यं यत् सान्त्वनं लभन्ते तदर्थमेवाहं युष्माकं सन्निधिं तं प्रेषितवान्।

XXIII अपरम् ईश्वरः प्रभु र्यीशुप्रीष्टश्च सर्वेभ्यो भ्रातृभ्यः शान्तिं विश्वाससिद्धितं प्रेमं यं दयात्।

XXIV ये केचित् प्रभो र्यीशुप्रीष्टेऽक्षयं प्रेम कुर्वन्ति तान् प्रति प्रसादो भूयात् तथास्तु।

इलिलिपिनः पत्रं

I पौलतीमधिनामानौ यीशुप्रीष्टस्य दासौ इलिलिपिनगरस्थान् प्रीष्टयीशोः सर्वान् पवित्रलोकान् समितेरध्यक्षान् परियारकांश्च प्रति पत्रं लिखतः।

- II अस्माकं ततः ईश्वरः प्रभु यीशुप्रीष्टश्च युष्मत्स्य प्रसादस्य शान्तेश्च भोगं देयास्तां।
 III अहं निरन्तरं निजसर्वप्रार्थनासु युष्माकं सर्वेषां कृते सानन्दं प्रार्थनां कुर्वन्
 IV यति वारान् युष्माकं स्मरामि तति वारान् आ प्रथमाद् अद्य यावद्
 V युष्माकं सुसंवाहभागित्वकारणाद् ईश्वरं धन्यं वदामि।
 VI युष्मन्मध्ये येनोत्तमं कर्म कर्तुम् आरम्भि तेनेव यीशुप्रीष्टस्य दिनं यावत् तत् साधयिष्यत इत्यस्मिन् दृढविश्वासे ममास्तो
 VII युष्मान् सर्वान् अधि मम तादृशो भावो यथाथो यतोऽहं कारावस्थायां प्रत्युत्तरकरणे सुसंवाहस्य प्रामाण्यकरणे य युष्मान् सर्वान् मया सार्द्धम् अेकानुग्रहस्य भागिनो मत्वा स्वहृदये धारयामि।
 VIII अपरम् अहं प्रीष्टयीशोः स्नेहवत् स्नेहेन युष्मान् कीदृशं काङ्क्षामि तदधीश्वरो मम साक्षी विद्यते।
 IX मया यत् प्रार्थयते तद् एहं युष्माकं प्रेम नित्यं वृद्धिं गत्वा
 X ज्ञानस्य विशिष्टानां परीक्षिकायाश्च सर्वविधभूद्वेर्वाङ्मुख्यं कुलतु,
 XI प्रीष्टस्य दिनं यावद् युष्माकं सारल्यं निर्विघ्नत्वञ्च भवतु, ईश्वरस्य गौरवाय प्रशंसायै य यीशुना प्रीष्टेन पुण्यकुलानां पूर्णता युष्मत्स्यं दीयताम् एति।
 XII हे भ्रातरः, मां प्रति यद् यद् घटितं तेन सुसंवाहप्रयारस्य बाधा नहि किन्तु वृद्धिरेव जाता तद् युष्मान् ज्ञापयितुं कामयेऽहं।
 XIII अपरम् अहं प्रीष्टस्य कृते बहोऽस्मीति राजपुत्र्यम् अन्यस्थानेषु य सर्वेषां निकटे सुस्पष्टम् अभवत्,
 XIV प्रभुसम्बन्धीया अनेके भ्रातरश्च मम बन्धनाद् आश्वासं प्राप्य वदमानेनोत्साहेन निःक्षोभं कथां प्रचारयन्ति।
 XV केचिद् द्वेषाद् विरोधास्थापरे केचिन्त्यं सद्भावात् प्रीष्टं घोषयन्ति;
 XVI ये विरोधात् प्रीष्टं घोषयन्ति ते पवित्रभावात् तत्र कुर्वन्तो मम बन्धनानि बहुतरकलोशदायीनि कर्तुम् इच्छन्ति।
 XVII ये य प्रेम्ना घोषयन्ति ते सुसंवाहस्य प्रामाण्यकरणेऽहं नियुक्तोऽस्मीति ज्ञात्वा तत् कुर्वन्ति।
 XVIII किं बहुना? कापट्यात् सरलभावाद् वा भवेत्, येन केनचित् प्रकारेण प्रीष्टस्य घोषणा भवतीत्यस्मिन् अहम् आनन्दाम्भ्यानन्दिष्यामि च।
 XIX युष्माकं प्रार्थनया यीशुप्रीष्टस्यात्मनश्चोपकारेण तत् मन्निस्तारणञ्च भविष्यतीति ज्ञानामि।
 XX तत्र य ममाकाङ्क्षा प्रत्याशा य सिद्धिं गमिष्यति कुलतोऽहं केनापि प्रकारेण न लज्जिष्ये किन्तु गते सर्वस्मिन् काले यद्भत् तद्वद् एधानीमपि सम्पूर्णात्साहद्वारा मम शरीरेण प्रीष्टस्य मडिमा ज्जुवेन मरणे वा प्रकाशिष्यते।
 XXI यतो मम ज्जुवेन प्रीष्टाय मरणञ्च लाभाय।
 XXII किन्तु यदि शरीरे मया ज्जुवितव्यं तर्हि तत् कर्मकुलं कुलिष्यति तस्मात् किं वरितव्यं तन्मया न ज्ञायते।
 XXIII द्वाभ्याम् अहं सम्भीड्ये, देहवासात्यजनाय प्रीष्टेन सहवासाय य ममाभिलाषो भवति यतस्तत् सर्वोत्तमं।
 XXIV किन्तु हेहं ममावस्थित्या युष्माकम् अधिकप्रयोजनं।
 XXV अहम् अवस्थास्ये युष्माभिः सर्वैः सार्द्धम् अवस्थितिं करिष्ये य तथा य विश्वासे युष्माकं वृद्धान्दौ जनिष्येते तदहं निश्चितं ज्ञानामि।
 XXVI तेन य मत्तोऽर्थतो युष्मत्समीपे मम पुनरुपस्थितत्वात् यूयं प्रीष्टेन यीशुना बहुतरम् आह्लादं लप्स्यध्वे।
 XXVII यूयं सावधाना भूत्वा प्रीष्टस्य सुसंवाहस्योपयुक्तम् आचारं कुरुध्वं यतोऽहं युष्मान् उपागत्य साक्षात् कुर्वन् किं वा दूरे तिष्ठन् युष्माकं यां वार्तां श्रोतुम् इच्छामि सेयं यूयम् अेकान्मानस्तिष्ठथ, अेकमनसा सुसंवाहसम्बन्धीयविश्वासस्य पक्षे यतध्वे, विपक्षेश्च केनापि प्रकारेण न व्याकुलीक्रियध्व एति।
 XXVIII तत् तेषां विनाशस्य लक्षणां युष्माकञ्चेश्वरदत्तं परित्राणस्य लक्षणां भविष्यति।
 XXIX यतो येन युष्माभिः प्रीष्टे केवलविश्वासः क्रियते तन्नहि किन्तु तस्य कृते क्लेशोऽपि सहते तादृशो वरः प्रीष्टस्यानुरोधाद् युष्माभिः प्रापि,
 XXX तस्मात् मम यादृशं युद्धं युष्माभिरदृशिं साम्प्रतं श्रूयते य तादृशं युद्धं युष्माकम् अपि भवति।

II

I प्रीष्टाद् यदि किमपि सान्त्वनं कश्चित् प्रेमजातो उर्षः किञ्चिद् आत्मनः समभागित्वं कायिद् अनुकम्पा कृपा वा जायते तर्हि यूयं ममाह्लादं पूरयन्त

- II अेकभावा अेकप्रेमाण अेकमनस अेकयेष्टाश्च भवतां।
 III विरोधाद् एषाद् वा किमपि मा कुरुत किन्तु नम्रतया स्वेत्योऽपरान् विशिष्टान् मन्यध्वं।
 IV केवलम् आत्महिताय न येष्टमानाः परहितायापि येष्टध्वं।
 V प्रीष्टस्य यीशो र्यादृशः स्वभावो युष्माकम् अपि तादृशो भवतु।
 VI स ईश्वररूपी सन् स्वकीयाम् ईश्वरतुल्यतां श्लाघास्पदं नामन्यत,
 VII किन्तु स्वं शून्यं कृत्वा दास्यरूपी भूत्वा नराकृतिं लेभे य।
 VIII इत्थं नरमूर्तिम् आश्रित्य नम्रतां स्वीकृत्य मृत्योरर्थतः कुशीयमृत्योरेव भोगायाज्ञाग्राही भूत्वा
 IX तत्कारणाद् ईश्वरोऽपि तं सर्वोन्नतं यकार यस्य नाम सर्वेषां नामां श्रेष्ठं तदेव तस्मै ददौ,

- X ततस्तस्मै यीशुनाम्ने स्वर्गमर्त्यपातालस्थितैः सर्वैर्जन्मुपातः कर्त्तव्यः;
 XI तातस्त्रेश्वरस्य मछिम्ने य यीशुप्रीष्टः प्रभुरिति ञिह्वाभिः स्वीकर्त्तव्यं
 XII अतो ङे प्रियतमाः, युष्माभि र्यद्भृत् सर्व्यदा क्रियते तद्भृत् केवले ममोपस्थितिकाले तन्नहि किन्त्विदानीम् अनुपस्थितेऽपि मयि
 अबुत्तरयत्नेनाज्ञां गृहीत्वा लयकम्पाभ्यां स्वस्वपरित्राणं साध्यतां।
 XIII यत ईश्वर अवे स्वकीयानुरोधाद् युष्मन्मध्ये मनस्कामनां कर्म्मसिद्धिञ्च विदधाति।
 XIV यूर्यं कलङ्कविवादविजतम् आचारं कुर्वन्तोऽनिन्दनीया अकुटिला।
 XV ईश्वरस्य निष्कलङ्काश्च सन्तानाएव वकृत्वावानां कुटिलायारिणाञ्च लोकाणां मध्ये तिष्ठतः।
 XVI यतस्तेषां मध्ये यूर्यं ञ्जवनवाक्यं धारयन्तो ञ्जगतो दीपका एव दीप्यध्वो युष्मानिस्तथा कृते मम यत्नः परिश्रमो वा न
 निष्कृलो ञ्जात एत्यल्ं प्रीष्टस्य दिने श्लाघां कर्तुं शक्यामि।
 XVII युष्माकं विश्वासार्थकाय लविदानाय सेवनाय य यद्यद्यहं निवेदितव्यो लवेयं तथापि तेनानन्दामि सर्व्येषां युष्माकम्
 आनन्दस्यांशी लवामि या।
 XVIII तद्भृद् युयमप्यानन्दत मदीयानन्दस्यांशिनो लवत या।
 XIX युष्माकम् अवस्थाम् अवगत्याहमपि यत् सान्त्वनां प्राप्नुयां तदर्थं तीमथियं त्वरया युष्मत्समीपं प्रेषयिष्यामीति प्रलौ
 प्रत्याशां कुर्व्ये।
 XX यः सत्यरूपेण युष्माकं छितं यिन्तयति तादृश अकृत्वावस्तस्मादन्यः कोऽपि मम सन्नियौ नास्ति।
 XXI यतोऽपरे सर्व्ये यीशोः प्रीष्टस्य विषयान् न यिन्तयन्त आत्मविषयान् यिन्तयन्ति।
 XXII किन्तु तस्य परीक्षितत्वं युष्माभि ज्ञायिते यतः पुत्रो यादृक् पितुः सङ्कारी लवति तथैव सुसंवादस्य परिग्रह्यायां स मम
 सङ्कारी ञ्जातः।
 XXIII अतरेवे मम लविदशां ज्ञात्वा तत्क्षणात् तमेव प्रेषयितुं प्रत्याशां कुर्व्ये।
 XXIV स्वयम् अहमपि तूर्णं युष्मत्समीपं गमिष्यामीत्याशां प्रभुना कुर्व्ये।
 XXV अपरे य एषाङ्गदीतो मम भ्राता कर्म्मयुद्धाभ्यां मम सङ्कायश्च युष्माकं दूतो मदीयोपकाराय प्रतिनिधिश्चास्ति युष्मत्समीपे
 तस्य प्रेषणम् आवश्यकम् अमन्ये।
 XXVI यतः स युष्मान् सर्व्यान् अकाङ्क्षत युष्मानिस्तस्य रोगस्य वात्ताश्रावीति बुद्ध्वा पर्यशोयय्य।
 XXVII यत् पीडया मृतकल्पोऽलवदिति सत्यं किन्त्वैश्वरस्तं दयितवान् मम य दृःभात् परं पुनर्दुःखं यन्न लवेत् तदर्थं केवलं तं न
 दयित्वा मामपि दयितवान्।
 XXVIII अतरेवे यूर्यं तं विलोक्य यत् पुनरानन्दे त ममापि दुःखस्य हासो यद् लवेत् तदर्थम् अहं त्वरया तम् अप्रेषयं।
 XXIX अतो यूर्यं प्रलोः कृते सम्पूर्णानन्देन तं गृह्णीत तादृशान् लोकांश्चादरणीयान् मन्यध्वं।
 XXX यतो मम सेवने युष्माकं गुटिं पूरयितुं स प्राणान् पणोक्त्य प्रीष्टस्य कार्यार्थं मृतप्रायेऽलवत्।

III

- I ङे भ्रातरः, शेषे वदामि यूर्यं प्रभावानन्दता पुनः पुनरेकस्य वयो लेभनं मम क्लेशदं नहि युष्मदर्थञ्च लमनाशकं लवति।
 II यूर्यं कुक्कुरेभ्यः सावधाना लवत दृष्कर्मारिभ्यः सावधाना लवत छिन्नमूलेभ्यो लोकेभ्यश्च सावधाना लवता।
 III वयमेव छिन्नत्वयो लोका यतो वयम् आत्मनेश्वरं सेवामहे प्रीष्टेन यीशुना श्लाघामहे शरीरेण य प्रगल्भतां न कुर्वामहे।
 IV किन्तु शरीरे मम प्रगल्भतायाः कारणं विद्यते, कश्चिद् यदि शरीरेण प्रगल्भतां यिकीर्षति तर्हि तस्माद् अपि मम प्रगल्भताया
 गुरुतरं कारणं विद्यते।
 V यतोऽहम् अष्टमदिवसे त्वकलेऽप्राप्त एसायेवंशीयो भिन्यामीनगोष्ठीय एब्रिकुलञ्जात एब्रियो व्यवस्थायारणो किंश्री
 VI धर्म्मोत्साहकारणात् समितेरुपद्रवकारी व्यवस्थातो लभ्ये पुण्ये यानिन्दनीयः।
 VII किन्तु मम यद्यत् लभ्यम् आसीत् तत् सर्व्यम् अहं प्रीष्टस्यानुरोधात् क्षतिम् अमन्ये।
 VIII किञ्चाधुनाप्यहं मत्प्रलोः प्रीष्टस्य यीशो ज्ञानस्योत्कृष्टतां बुद्ध्वा तत् सर्व्यं क्षतिं मन्ये।
 IX यतो ङेतोरहं यत् प्रीष्टं लभ्ये व्यवस्थातो ञ्जातं स्वकीयपुण्यञ्च न धारयन् किन्तु प्रीष्टे विश्वसनात् लभ्यं यत् पुण्यम्
 ईश्वरेण विश्वासं दृष्टवा दीयते तदेव धारयन् यत् प्रीष्टे विद्येय तदर्थं तस्यानुरोधात् सर्व्येषां क्षतिं स्वीकृत्य तानि सर्वाण्यवकरानिव
 मन्ये।
 X यतो ङेतोरहं प्रीष्टं तस्य पुनरुत्थिते गुणं तस्य दुःखानां भागित्वञ्च ज्ञात्वा तस्य मृत्योराकृतिञ्च गृहीत्वा
 XI येन केनचित् प्रकारेण मृतानां पुनरुत्थितिं प्राप्नुं यतो।
 XII मया तत् सर्व्यम् अधुना प्रापि सिद्धता वालम्बि तन्नहि किन्तु यदर्थम् अहं प्रीष्टेन धारितस्तद् धारयितुं धावामि।
 XIII ङे भ्रातरः, मया तद् धारितम् एति न मन्यते किन्त्वेतदहंमात्रं वदामि यानि पश्चात् स्थितानि तानि विस्मृत्याहम्
 अग्रस्थितान्युद्दिश्य।
 XIV पूरण्यत्नेन लक्ष्यं प्रति धावन् प्रीष्टयीशुनोर्दृष्ट्वात् माम् आह्वयत ईश्वरात् ञेतुपणं प्राप्नुं येष्टे।
 XV अस्माकं मध्ये ये सिद्धास्तैः सर्व्यैस्तदेव ल्भाव्यातां, यदि य कञ्चन विषयम् अधि युष्माकम् अपरो लावो लवति
 तर्हीश्वरस्तमपि युष्माकं प्रति प्रकाशयिष्यति।
 XVI किन्तु वयं यद्यद् अवगता आस्मस्तत्रास्माभिरेको विधिरायरितव्य अेकलावै लवितव्यञ्च।
 XVII ङे भ्रातरः, यूर्यं ममानुगामिनो लवत वयञ्च यादृगायारणस्य निदर्शनस्वरूपा लवामस्तादृगायारिणो लोकां आवोक्तयध्वं।
 XVIII यतोऽनेके विपथे यरन्ति ते य प्रीष्टस्य कुशस्य शत्रव एति पुरा मया पुनः पुनः कथितम् अधुनापि रुदता मया कथ्यते।
 XIX तेषां शेषदशा सर्व्यनाश उदरश्चेश्वरो लञ्जय श्लाघा पृथिव्याञ्च लत्रं मनः।

XX किन्त्वस्माकं जनपदः स्वर्गे विद्यते तस्मात्स्यागमिष्यन्तं त्रातारं प्रभुं यीशुश्रीष्टं वयं प्रतीक्षामहे।
XXI स य यथा शक्त्या सर्वाण्येव स्वस्य वशीकर्तुं पारयति तयास्माकम् अधमं शरीरं त्र्यान्तरीकृत्य स्वकीयतेजोमयशरीरस्य समाकारं करिष्यति।

IV

I हे मदीयानन्दमुकुटस्वरूपाः प्रियतमा अभीष्टतमा भ्रातरः, हे मम स्नेहपात्राः, यूयम् एत्थं प्रभौ स्थिरास्तिष्ठत।
II हे एवद्विडे हे सुन्तुपि युवां प्रभौ अेकभावे भवतम् अेतद् अहं प्रार्थये।
III हे मम सत्य सडकारिन् त्वामपि विनीय वदामि अेतयोरुपकारस्त्वया क्रियतां यतस्ते कवीभिनाद्विभिः सडकारिभिः सार्द्धं सुसंवाद्यप्रारणाय मम साड्ढात्थार्थं परिश्रमम् अकुर्वतां तेषां सर्वेषां नामानि य ञ्चवपुस्तके विभितानि विद्यन्ते।
IV यूयं प्रभौ सर्वदानन्दता पुन र्वदामि यूयम् आनन्दता।
V युष्माकं विनीतत्वं सर्वमानवै ज्ञायितां, प्रभुः सन्निधौ विद्यते।
VI यूयं किमपि न चिन्तयत किन्तु धन्यवाद्युक्ताभ्यां प्रार्थनायाञ्चाभ्यां सर्वविषये स्वप्रार्थनीयम् ईश्वराय निवेद्यत।
VII तथा कृत ईश्वरीया या शान्तिः सर्वां बुद्धिम् अतिशेते सा युष्माकं चिन्तानि मनांसि य श्रीष्टे यीशौ रक्षिष्यति।
VIII हे भ्रातरः, शेषे वदामि यद्यत् सत्यम् आदरणीयं न्याय्यं साधु प्रियं सुप्यातम् अन्येण येन केनचित् प्रकारेण वा गुणयुक्तं प्रशंसनीयं वा भवति तत्रैव मनांसि निधत्वां।
IX यूयं मां दृष्ट्वा श्रुत्वा य यद्यत् शिक्षितवन्तो गृहीतवन्तश्च तदेवाथरत तस्मात् शान्तिदायक ईश्वरो युष्माभिः सार्द्धं स्थास्यति।
X ममोपकाराय युष्माकं या चिन्ता पूर्वम् आसीत् किन्तु कर्मद्वारं न प्राप्नोत् एदानीं सा पुनरङ्कृतं एत्यस्मिन् प्रभौ मम परमाह्लादोऽञ्जायत।
XI अहं यद् दैन्यकारणत्वाद् एदं वदामि तन्नहि यतो मम या कायिद् अवस्था भवेत् तस्यां सन्तोषम् अशिक्षयं।
XII दरिद्रतां भोक्तुं शक्नोमि धनाढ्यताम् अपि भोक्तुं शक्नोमि सर्वथा सर्वविषयेषु विनीतोऽहं प्रयुरतां क्षुधाञ्च धनं दैन्यञ्चावगतोऽस्मि।
XIII मम शक्तिदायकेन श्रीष्टेन सर्वमेव मया शक्यं भवति।
XIV किन्तु युष्माभि र्दैन्यनिवारणाय माम् उपकृत्य सत्कर्मकारि।
XV हे द्विविधोयलोकाः, सुसंवाद्यस्थोदयकाले यदाहं माकिदनियाहंशात् प्रतिष्ठे तदा केवलान् युष्मान् विनापरया कयापि समित्या सड दानादानयो र्भो कोऽपि सम्बन्धो नासीद् एति यूयमपि ज्ञानीथा।
XVI यतो युष्माभि र्भम प्रयोञ्जाय विषलनीकीनगरमपि मां प्रति पुनः पुनर्दानं प्रेषितां।
XVII अहं यद् दानं मृगये तन्नहि किन्तु युष्माकं लाभवद्दकं कुलं मृगये।
XVIII किन्तु मम कस्याप्यभावाो नास्ति सर्वं प्रयुरम् आस्ते यत ईश्वरस्य ग्राह्यं तुष्टिजनकं सुगन्धिनैवेद्यस्वरूपं युष्माकं दानं एपाङ्घ्रिताद् गृहीत्वाहं परितृप्तोऽस्मि।
XIX ममेश्वरोऽपि श्रीष्टेन यीशुना स्वकीयविवभनिधितः प्रयोञ्जीयं सर्वविषयं पूर्णरूपं युष्मत्स्यं देयात्।
XX अस्माकं पितुरीश्वरस्य धन्यवाद्योऽनन्तकालं यावद् भवतु आमेन्।
XXI यूयं यीशुश्रीष्टस्यैकैकं पवित्रजनं नमस्कुरुता मम सङ्गिभ्रातरो युष्मान् नमस्कुरुवते।
XXII सर्वे पवित्रलोका विशेषतः डैसरस्य परिजना युष्मान् नमस्कुरुवते।
XXIII अस्माकं प्रभो यीशुश्रीष्टस्य प्रसादः सर्वान् युष्मान् प्रति भूयात् आमेन्।

कलसिनः पत्रं

I ईश्वरस्येच्छया यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पौलस्तीमथियो भ्राता यः कलसीनगरस्थान् पवित्रान् विश्वस्तान् प्रीष्टाश्रितभ्रातॄन् प्रति पत्रं लिखतः।

II अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुप्रीष्टश्च युष्मान् प्रति प्रसाहं शान्तिञ्च क्रियास्तां।

III प्रीष्टे यीशौ युष्माकं विश्वासस्य सर्वान् पवित्रलोकान् प्रति प्रेमन्श्च वार्तां श्रुत्वा

IV वयं सदा युष्मदर्थं प्रार्थनां कुर्वन्तः स्वर्गे निहिताया युष्माकं भाविसम्पदः कारणात् स्वकीयप्रभो यीशुप्रीष्टस्य तातम् ईश्वरं धन्यं वदामः।

V यूयं तस्या भाविसम्पदो वार्तां यथा सुसंवाद्गृह्णीष्या सत्यवाण्या ज्ञापिताः।

VI सा यद्दत्तं कुस्नं जगद् अभिगच्छति तद्दद् युष्मान् अप्यभ्यगमत्, यूयञ्च यद् दिनम् आरभ्येश्वरस्यानुग्रहस्य वार्तां श्रुत्वा सत्यरूपेण ज्ञातवन्तस्तदारभ्य युष्माकं मध्येऽपि कुलति वर्द्धते या

VII अस्माकं प्रियः सडदासो युष्माकं कृते यः प्रीष्टस्य विश्वस्तपरिचारको यः एषद्वारस्तद् वाक्यं

VIII युष्मान् आदिष्टवान् स अवेवास्मान् आत्मना जनितां युष्माकं प्रेम ज्ञापितवान्।

IX वयं यद् दिनम् आरभ्य तां वार्तां श्रुतवन्तस्तदारभ्य निरन्तरं युष्माकं कृते प्रार्थनां कुर्मः कुलतो यूयं यत् पूर्वाभ्याम् आत्मिकज्ञानवृद्धिभ्याम् ईश्वरस्याभितमं सम्पूर्णरूपेणावगच्छेत,

X प्रभो योग्यं सर्वथा सन्तोषजनकञ्चाचारं कुर्यात्तार्थं ईश्वरज्ञाने वर्द्धमानाः सर्वसत्कर्मरूपं कुलं कुलेत,

XI यथा ऐश्वरस्य मङ्गिमयुक्तया शक्त्या सानन्देन पूर्णां सङ्घिष्युतां तितिक्षाञ्चायस्तिु शक्यथ तादृशेन पूर्णबलेन यद् भववन्तो भवेत,

XII यश्च पिता तेजोवासिनां पवित्रलोकानाम् अधिकारस्यांशित्वायास्मान् योग्यान् कृतवान् तं यद् धन्यं वदेत वरम् अनेन यायामाडे।

XIII यतः सोऽस्मान् तिमिरस्य कर्तृत्वाद् उद्भूत्य स्वकीयस्य प्रियपुत्रस्य राज्ये स्थापितवान्।

XIV तस्मात् पुत्राद् वयं परित्राणम् अर्थतः पापभोयनं प्राप्तवन्तः।

XV स यादृश्येश्वरस्य प्रतिमूर्तिः कृत्स्नायाः सृष्टेरादिकर्ता या

XVI यतः सर्वमेव तेन ससृज् सिंहासनराजत्वपराक्रमादीनि स्वर्गमर्त्यस्थितानि दृश्यादृश्यानि वस्तूनि सर्वाणि तेनैव तस्मै यः ससृज्तिरे।

XVII स सर्वेषाम् आदिः सर्वेषां स्थितिकारकश्च।

XVIII स अवेव समितिर्पचायास्तनो मूर्द्धा किञ्च सर्वविषये स यद् अग्रियो भवेत् तदर्थं स अवेव मृतानां मध्यात् प्रथमतः उत्थितोऽग्रश्च।

XIX यत ईश्वरस्य कृत्स्नं पूर्णत्वं तमेवावासयितुं

XX कुशे पातितेन तस्य रक्तेन सन्धिं विधाय तेनेव स्वर्गमर्त्यस्थितानि सर्वाणि स्वेन सड सन्धापयितुञ्चेश्वरेणाभिलेषे।

XXI पूर्वं दूरस्था दुष्कारतरमनस्कत्वात् तस्य रिपवश्चास्त ये यूयं तान् युष्मान् अपि सः एदानीं तस्य मांसलशरीरे मरणेन स्वेन सड सन्धापितवान्।

XXII यतः स स्वसम्भुपे पवित्रान् निष्कलङ्कान् अनिन्दनीयांश्च युष्मान् स्थापयितुम् इच्छति।

XXIII किन्त्वेतदर्थं युष्मानि बद्धमूलैः सुस्थिरैश्च भवितव्यम्, आकाशमाण्डलस्याधःस्थितानां सर्वलोकानां मध्ये यः दुष्यमाणो यः सुसंवादो युष्मान्निश्चायितुं तज्जगतायां प्रत्याशायां युष्मान्निश्चयलैर्भवितव्यं।

XXIV तस्य सुसंवादस्यैकः परिचारको योऽडं पौलः सोऽडम् एदानीम् आनन्देन युष्मदर्थं दुःखानि सडे प्रीष्टस्य क्लेशभोगस्य योशोऽपूर्णस्तमेव तस्य तनोः समितेः कृते स्वशरीरे पुर्यामि या

XXV यत ईश्वरस्य मन्त्रज्ञाया युष्मदर्थम् ईश्वरीयवाक्यस्य प्रचारस्य भारो मयि समपितस्तस्माद् अडं तस्याः समितेः परिचारकोऽभवम्।

XXVI तत् निगूढं वाक्यं पूर्वंयुगेषु पूर्वंपुरुषेभ्यः प्रच्छन्नम् आसीत् किन्त्विदानीं तस्य पवित्रलोकानां सन्निधौ तेन प्राकाश्यता

XXVII यतो भिन्नजगतीयानां मध्ये तत् निगूढवाक्यं कीदृगौरवनिधिसम्बलितं तत् पवित्रलोकान् ज्ञापयितुम् ईश्वरोऽन्यथत्वात् युष्मन्मध्यवर्ती प्रीष्ट अवेव स निधिर्गैरवाशाभूमिश्च।

XXVIII तस्माद् वयं तमेव घोषयन्तो यद् अडेकं मानवं सिद्धीभूतं प्रीष्टे स्थापयेम तदर्थमेडेकं मानवं प्रबोधयामः पूर्णज्ञानेन यैडेकं मानवं उपदिशामः।

XXIX अेतदर्थं तस्य या शक्तिः प्रबलरूपेण मम मध्ये प्रकाशते तयाडं यतमानः श्राव्यामि।

II

I युष्माकं लायदिकेयास्थभ्रातृणाञ्च कृते यावन्तो भ्रातरश्च मम शारीरिकमुष्मं न दृष्टवन्तस्तेषां कृते मम कियान् यत्नो भवति तद् युष्मान् ज्ञापयितुम् इच्छामि।

II कुलतः पूर्णबुद्धिरुपधनभोगाय प्रेम्ना संयुक्तानां तेषां भनांसि यत् पितुरीश्वरस्य प्रीष्टस्य यः निगूढवाक्यस्य ज्ञानार्थं सान्त्वनां प्राप्नुयुरित्यर्थमडं यतो

III यतो विद्याज्ञानयोः सर्वे निधयः प्रीष्टे गुप्ताः सन्ति।

IV कोऽपि युष्मान् विनयवाक्येन यन्न वञ्चयेत् तदर्थम् अेतानि मया कथ्यन्तो

V युष्मत्सन्निधौ मम शरीरेऽवर्तमानेऽपि ममात्मा वर्तते तेन युष्माकं सुरीतिं प्रीष्टविश्वासे स्थिरत्वञ्च दृष्टवाडम् आनन्दामि।

- VI अतो यूयं प्रबुं यीशुः प्रीष्टं याद्गु गृहीतवन्तस्ताद्दृक् तम् अनुसरत।
 VII तस्मिन् बद्धमूलाः स्थापिताश्च भवत या य शिक्षा युष्माभिर्लब्धा तदनुसाराद् विश्वासे सुस्थिराः सन्तस्तेनैव नित्यं धन्यवाद् कुरुत।
 VIII सावधाना भवत मानुषिकशिक्षात एतल्लोकस्य वर्णमालातश्चोत्पन्ना प्रीष्टस्य विपक्षा या दर्शनविधा मिथ्याप्रतारणा य तथा कोऽपि युष्माकं क्षतिं न जनयतु।
 IX यत ईश्वरस्य कृत्स्ना पूर्णता मूर्तिमती प्रीष्टे वसति।
 X यूयञ्च तेन पूर्णा भवथ यतः स सर्वेषां राजत्वकर्तृत्वपदानां मूर्द्धास्ति।
 XI तेन य यूयम् अडस्तकृतत्वकलेनेनार्थतो येन शारीरपापानां विग्रसत्यज्यते तेन प्रीष्टस्य त्वकलेनेन छिन्नत्वयो ज्ञाता।
 XII मञ्जनेन य तेन साद्धं श्मशानं प्राप्ताः पुन मृतानां मध्यात् तस्योत्थापयितुरीश्वरस्य शक्तेः इलं यो विश्वासस्तद्वारा तस्मिन्नेव मञ्जनेन तेन साद्धम् उत्थापिता अभवत।
 XIII स य युष्मान् अपराधैः शारीरिकात्वकलेनेन य मृतान् दृष्ट्वा तेन साद्धं ञ्जितवान् युष्माकं सर्वान् अपराधान् क्षमितवान्।
 XIV यथ्य एदपाज्ञाज्ञं ऋषापत्रम् अस्माकं विरुद्धम् आसीत् तत् प्रमाञ्जितवान् शलाकाभिः कुशे बद्ध्वा दूरीकृतवांश्च।
 XV किञ्च तेन राजत्वकर्तृत्वपदानि निस्तेजोसि कृत्वा पराञ्जितान् रिपूनिव प्रगल्भतथा सर्वेषां दृष्टिगोचरे हेपितवान्।
 XVI अतो डेतोः प्राधाप्राधे पेयापेये उत्सवः प्रतिपद् विश्वाभवारश्चैतेषु सर्वेषु युष्माकं न्यायाधिपतिज्ञं कमपि मा गृह्णीता।
 XVII यत अेतानि छायास्वप्नाणि किन्तु सत्या मूर्तिः प्रीष्टः।
 XVIII अपरञ्च नम्रता स्वर्गदूतानां सेवा यैतादृशम् एष्टकम्भयिरन् यः कश्चित् परोक्षविषयान् प्रविशति स्वकीयशारीरिकभावेन य मुधा गर्वितः सन्।
 XIX सन्धिभिः शिराभिश्चोपकृतं संयुक्तञ्च कृत्स्नं शरीरं यस्मात् मूर्द्धत ईश्वरीयवृद्धिं प्राप्नोति तं मूर्द्धानं न धारयति तेन मानवेन युष्मत्तः इलापडरणं नानुजानीत।
 XX यदि यूयं प्रीष्टेन साद्धं संसारस्य वर्णमालायै मृता अभवत तर्हि यै र्व्ये भोगेन क्षयं गन्तव्यं।
 XXI तानि मा स्पृश मा लुंक्ष्व मा गृहाणेति मानवैरादिष्टान् शिक्षितांश्च विधीन्।
 XXII आयरन्तो यूयं कुतः संसारे ञ्जवन्त एव भवथ?
 XXIII ते विधयः स्वेच्छाभक्त्या नम्रतया शरीरकवेशनेन य ज्ञानविधिवत् प्रकाशन्ते तथापि तेऽगण्याः शारीरिकाभाववर्द्धकाश्च सन्ति।

III

- I यदि यूयं प्रीष्टेन साद्धम् उत्थापिता अभवत तर्हि यस्मिन् स्थाने प्रीष्ट ईश्वरस्य दक्षिणपार्श्वे उपविष्ट आस्ते तस्योर्ध्वस्थानस्य विषयान् येष्टध्वं।
 II पार्थिवविषयेषु न यतमाना उर्ध्वस्थविषयेषु यतध्वं।
 III यतो यूयं मृतवन्तो युष्माकं ञ्जितवन्त प्रीष्टेन साद्धम् ईश्वरे गुप्तम् अस्ति।
 IV अस्माकं ञ्जवन्तस्वप्नः प्रीष्टो यदा प्रकाशियते तदा तेन साद्धं यूयमपि विभवेन प्रकाशियध्वे।
 V अतो वेश्यागमनम् अशुचिक्रिया रागः कुत्सितामिलाषो देवपूजातुल्यो लोभश्चैतानि पार्थिवपुरुषस्याज्ञानि युष्माभिर्निहन्तानि।
 VI यत अेतोभ्यः कर्मण्य आज्ञालङ्घिनो लोडान् प्रतीश्वरस्य क्रोधो वर्तते।
 VII पूर्व्वं यदा यूयं तान्युपाञ्जवत तदा यूयमपि तान्येवायरतः।
 VIII किन्त्विदानीं क्रोधो रोषो ञ्जिदिसिषा दुर्मुभता वदननिर्गतकदालपश्चैतानि सर्वाणि दूरीकुरुध्वं।
 IX यूयं परस्परं मृषाकथां न वदत यतो यूयं स्वकर्मसिद्धिं पुरातनपुरुषं त्यक्तवन्तः।
 X स्वस्वष्टुः प्रतिमूर्त्यां तत्त्वज्ञानाय नूतनीकृतं नवीनपुरुषं परिडितवन्तश्च।
 XI तेन य यिद्धुद्विभिन्रज्जतीययोश्चिन्नत्वगच्छिन्नत्वयो र्व्येच्छस्कुथीययो दसिमुक्तयोश्च कोऽपि विशेषो नास्ति किन्तु सर्वेषु सव्यैः प्रीष्ट अेवास्ते।
 XII अतअेव यूयम् ईश्वरस्य मनोभिलषिताः पवित्राः प्रियाश्च लोडा एव स्नेहयुक्ताम् अनुकम्पां डिर्तैषितां नम्रतां तितिक्षां सडिष्णुताञ्च परिधदध्वं।
 XIII यूयम् अेकैकस्यायरणं सडध्वं येन य यस्य किमप्यपराध्यते तस्य तं द्योषं स क्षमतां, प्रीष्टो युष्माकं द्योषान् यद्दद्व क्षमितवान् यूयमपि तद्दत् कुरुध्वं।
 XIV विशेषतः सिद्धिजनकेन प्रेमबन्धनेन बद्धा भवत।
 XV यस्याः प्राप्तये यूयम् अेकस्मिन् शरीरे समादृता अभवत सेश्वरीया शान्ति र्युष्माकं मनांस्यधिपतिष्ठतु यूयञ्च कृतज्ञा भवत।
 XVI प्रीष्टस्य वाक्यं सर्वविधज्ञानाय सम्पूर्णरूपेण युष्मदन्तरे निवमतु, यूयञ्च गीर्तं गीर्तः पारमार्थिकसङ्कीर्तनश्च परस्परम् आदिशत प्रबोधयत य, अनुगृहीतत्वात् प्रबुम् उदिश्य स्वमनोभिर्गयित य।
 XVII वाया कर्माणा वा यद् यत् कुरुत तत् सर्व्वं प्रभो र्यैशो नमिना कुरुत तेन पितरम् ईश्वरं धन्यं वदत य।
 XVIII डे योषितः, यूयं स्वामिनां वश्या भवत यतस्तदेव प्रभवे रोयते।
 XIX डे स्वामिनः, यूयं भाव्यसु प्रीयध्वं ताः प्रति परुषालापं मा कुरुध्वं।
 XX डे बालाः, यूयं सर्व्वविषयं पित्रोराज्ञाग्राडिणो भवत यतस्तदेव प्रभोः सन्तोषजनकं।
 XXI डे पितरः, युष्माकं सन्ताना यत् कतरा न भवेयुस्तदर्थं तान् प्रति मा रोषयत।
 XXII डे दासाः, यूयं सर्व्वविषय अेडिडकप्रभूनाम् आज्ञाग्राडिणो भवत दृष्टिगोचरीयसेवया मानवेभ्यो रोयितुं मा यतध्वं किन्तु सरलान्तःकरणीः प्रभो र्भा ीत्या कार्य्यं कुरुध्वं।

XXIII यय्य कुरुध्वे तत् मानुषमनुद्दिश्य प्रभुम् उद्दिश्य प्रकुल्लमनसा कुरुध्वं,

XXIV यतो वयं प्रभुतः स्वर्गाधिकाररूपं कुलं लप्स्यामह एति यूयं ज्ञानीथ यस्माद् यूयं प्रभोः प्रीष्टस्य दासा भवथा

XXV किन्तु यः कश्चिद् अनुश्रितं कर्म करोति स तस्यानुश्रितकर्मिणः कुलं लप्स्यते तत्र कोऽपि पक्षपातो न भविष्यति।

IV

- I अपरञ्च हे अधिपतयः, यूयं दासान् प्रति न्याय्यं यथार्थञ्चायराणं कुरुध्वं युष्माकमप्येकोऽधिपतिः स्वर्गे विद्यत एति ज्ञानीता
- II यूयं प्रार्थनायां नित्यं प्रवर्तध्वं धन्यवाहं कुर्वन्तस्तत्र प्रभुद्धास्तिष्ठत या
- III प्रार्थनाकाले ममापि कृते प्रार्थनां कुरुध्वं,
- IV कुलतः प्रीष्टस्य यन्निगूढवाक्यकारणान् अहं बद्धोऽभवं तत्रकाशायेश्वरो यत् मधर्थं वाग्द्वारं कुर्यात्, अहञ्च यथोचितं तत् प्रकाशयितुं शक्नुयाम् अतत् प्रार्थयध्वं
- V यूयं समयं बहुमूल्यं ज्ञात्वा बहिःस्थान् लोकान् प्रति ज्ञानायारं कुरुध्वं
- VI युष्माकम् आलापः सर्वदानुग्रहसूचको लवणो न सुस्वादुश्च भवतु यस्मै यद्दुत्तरं दातव्यं तद् युष्मान्भिरवगम्यतां
- VII मम या दशाङ्कितं तां तुष्किनामा प्रभौ प्रियो मम भ्राता विश्वसनीयः परियारकः सहदासश्च युष्मान् ज्ञापयिष्यति
- VIII स यद् युष्माकं दशां ज्ञानीयात् युष्माकं मनांसि सान्त्वयेय्य तदर्थमेवाहं
- IX तम् ओनीषिमनामानञ्च युष्मदेशीयं विश्वस्तं प्रियञ्च भ्रातरं प्रेषितवान् तौ युष्मान् अत्रत्यां सर्ववार्ता ज्ञापयिष्यतः।
- X आरिष्टार्थनामा मम सहबन्दी बर्णव्या भागिनेयो मार्को युष्मनाम्ना विख्यातो यीशुश्चैते छिन्नत्वयो भ्रातरो युष्मान् नमस्कारं ज्ञापयन्ति, तेषां मध्ये मार्कमधि यूयं पूर्वम् आज्ञापिताः स यदि युष्मत्समीपम् उपतिष्ठत् तर्हि युष्मान्भिर्गृह्यतां
- XI देवलमेत ईश्वरराज्ये मम सान्त्वनाजनकाः सहकारिणोऽभवन्।
- XII प्रीष्टस्य दासो यो युष्मदेशीय एषकाः स युष्मान् नमस्कारं ज्ञापयति यूयञ्चेश्वरस्य सर्वस्मिन् मनोऽभिलाषे यत् सिद्धाः पूर्णान् भवेत तदर्थं स नित्यं प्रार्थनया युष्माकं कृते यतते।
- XIII युष्माकं लायदिडेयास्थितानां छियरापविस्थितानाञ्च भ्रातृणां छिताय सोऽतीव येष्टत एत्यस्मिन् अहं तस्य साक्षी भवामि।
- XIV लूकनामा प्रियश्चिक्त्सको हीमाश्च युष्मभ्यं नमस्कुर्वतां।
- XV यूयं लायदिडेयास्थान् भ्रातृन् नुम्हं तद्गृहस्थितां समितिञ्च मम नमस्कारं ज्ञापयत।
- XVI अपरं युष्मत्सन्निधौ पत्रस्यास्य पाठे कृते लायदिडेयास्थसमितावपि तस्य पाठो यथा भवेत् लायदिडेयाञ्च यत् पत्रं मया प्रहितं तद् यथा युष्मान्भिरपि पठ्येत तथा येष्टध्वं
- XVII अपरम् आभिष्यं वदत प्रभो र्यत् परियर्यापहं त्वयाप्रापि तत्साधनाय सावधानो भव।
- XVIII अहं पौलः स्वहस्ताक्षरेण युष्मान् नमस्कारं ज्ञापयामि यूयं मम बन्धनं स्मरता युष्मान् प्रत्यनुग्रहो भूयात्। आमेना

१ थिषलनीकिनः पत्रं

I पौलः सिल्वानस्तीमथियश्च पितुरीश्वरस्य प्रभो यीशुप्रीष्टस्य याश्रयं प्राप्ता थिषलनीकीयसमितिं प्रति पत्रं लिपन्ति अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुप्रीष्टश्च युष्मान् प्रत्यनुग्रहं शान्तिञ्च क्रियास्तां।

II वयं सर्वेषां युष्माकं कृते ईश्वरं धन्यं वदामः प्रार्थनासमये युष्माकं नामोच्चारयामः,

III अस्माकं तातस्येश्वरस्य साक्षात् प्रभो यीशुप्रीष्टे युष्माकं विश्वासेन यत् कार्यं प्रेमना यः परिश्रमः प्रत्याशया य या तितिक्षा जायते

IV तत् सर्वं निरन्तरं स्मरामश्च। डे पिचभ्रातरः, यूयम् ईश्वरेणाभिमुख्यिता लोका एति वयं ज्ञानीमः।

V यतोऽस्माकं सुसंवाहः डेवलशब्देन युष्मान् न प्रविश्य शक्त्या पवित्रेणात्मना मडोत्साहनेन य युष्मान् प्राविशत्। वयन्तु युष्माकं कृते युष्ममध्ये कीदृशा अलवाम तद् युष्माभि ज्ञायते।

VI यूयमपि बहुकुलेशभोगेन पवित्रेणात्मना दत्तेनानन्देन य वाक्यं गृहीत्वास्माकं प्रभोश्चानुगामिनोऽलवता

VII तेन मार्किडिनियाभायादृशयो र्यावन्तो विश्वासिनो लोकाः सन्ति यूयं तेषां सर्वेषां निदर्शनस्वरूपा जाताः।

VIII यतो युष्मत् प्रतिनादितया प्रभो वरिष्या मार्किडिनियाभायादृशौ व्याप्तौ डेवलमेतन्नडि किन्तीश्वरं युष्माकं यो विश्वासस्तस्य वार्ता सर्वत्राश्रावि, तस्मात् तत्र वाक्यकथनम् अस्माकं निष्प्रयोजनं

IX यतो युष्ममध्ये वयं कीदृशं प्रवेशं प्राप्ता यूयञ्च कथं प्रतिमा विहायेश्वरं प्रत्यावर्तध्वम् अमरं सत्यमीश्वरं सेवितुं

X मृतगणमध्याख्य तेनोत्थापितस्य पुत्रस्यार्थत आगामिक्रोधाद् अस्माकं निस्तारयितु यीशोः स्वर्गाद् आगमनं प्रतीक्षितुम् आरभध्वम् अतत् सर्वं ते लोकाः स्वयम् अस्मान् ज्ञापयन्ति।

II

I डे भ्रातरः, युष्ममध्ये ऽस्माकं प्रवेशो निष्कलो न जात एति यूयं स्वयं ज्ञानीथा

II अपरं युष्माभि र्थाश्रावि तथा पूर्व द्विलिपीनगरे क्लिष्टा निन्दिताश्च सन्तोऽपि वयम् ईश्वराद् उत्साहं लब्ध्वा बहुयत्नेन युष्मान् ईश्वरस्य सुसंवाहम् अबोधयाम।

III यतोऽस्माकम् आदेशो भ्रान्तेरशुचिभावाद् वीत्यत्रः प्रवञ्चनायुक्तो वा न भवति।

IV किन्तीश्वरेणास्मान् परीक्ष्य विश्वसनीयान् भत्वा य यद्दत् सुसंवाहोऽस्मासु समार्थत तद्दद् वयं मानवेभ्यो न रुरोयिषमाणाः। किन्त्वस्मदन्तःकराणां परीक्षकायेश्वराय रुरोयिषमाणा भाषामहे।

V वयं कदापि स्तुतिवादिनो नाभवामेति यूयं ज्ञानीथ कदापि छलवस्त्रेण लोभं नाखण्डयामेत्यस्मिन् ईश्वरः साक्षी विद्यते।

VI वयं प्रीष्टस्य प्रेरिता एव गौरवान्विता भवितुम् अशक्याम किन्तु युष्मत्तः परस्माद् वा कस्मादपि मानवाद् गौरवं न लिपसमाना युष्ममध्ये मृदुभावा भूत्वावत्तमिडि।

VII यथा कायिन्माता स्वकीयशिशून् पालयति तथा वयमपि युष्मान् काङ्क्षमाणा

VIII युष्मभ्यं डेवलम् ईश्वरस्य सुसंवाहं तन्नडि किन्तु स्वकीयप्राणान् अपि दातुं मनोभिरभ्यलषाम, यतो यूयम् अस्माकं स्नेहपात्राण्यलवत।

IX डे भ्रातरः, अस्माकं श्रमः क्लेशश्च युष्माभिः स्मर्यते युष्माकं कोऽपि यद् भारग्रस्तो न भवेत् तदर्थं वयं दिवानिशं परिश्राम्यन्तो युष्ममध्ये ईश्वरस्य सुसंवाहमधोषयाम।

X अपरञ्च विश्वासिनो युष्मान् प्रति वयं कीदृक् पवित्रत्वयथार्थत्वनिर्दोषत्वाचारिणोऽलवामेत्यस्मिन् ईश्वरो यूयञ्च साक्षिण आध्वे।

XI अपरञ्च यद्दत् पिता स्वबालकान् तद्दद् वयं युष्माकम् अकैकं जन्म उपदिष्टवन्तः सान्त्वितवन्तश्च,

XII य ईश्वरः स्वीयराज्याय विभवाय य युष्मान् आहूतवान् तद्गुपयुक्तायराणाय युष्मान् प्रवर्तितवन्तश्चेति यूयं ज्ञानीथा

XIII यस्मिन् समये यूयम् अस्माकं मुभाद् ईश्वरेण प्रतिश्रुतं वाक्यम् अलभध्वं तस्मिन् समये तत् मानुषाणां वाक्यं न भवेत् ईश्वरस्य वाक्यं भत्वा गृहीतवन्त एति कारणाद् वयं निरन्तरम् ईश्वरं धन्यं वदामः, यतस्तद् ईश्वरस्य वाक्यम् एति सत्यं विश्वासिनां युष्माकं मध्ये तस्य गुणः प्रकाशते य।

XIV डे भ्रातरः, प्रीष्टाश्रितवत्य ईश्वरस्य याः समित्यो यिडुदादेशे सन्ति यूयं तासाम् अनुकारिणोऽलवत, तद्भुक्ता लोकाश्च यद्दद् यिडुदिलोकेभ्यस्तद्दद् यूयमपि स्वजातीयलोकेभ्यो दुःखम् अलभध्वं।

XV ते यिडुदीयाः प्रभुं यीशुं भविष्यद्वादिनश्च डतवन्तो ऽस्मान् दूरीकृतवन्तश्च, त ईश्वराय न रोयन्ते सर्वेषां मानवानां विपक्षा भवन्ति यः

XVI अपरं भिन्नजातीयलोकानां परित्राणार्थं तेषां मध्ये सुसंवाहमधोषणाद् अस्मान् प्रतिषेधन्ति येत्थं स्वीयपापानां परिमाणां उत्तरोत्तरं पूर्यन्ति, किन्तु तेषाम् अन्तकारी कोधस्तान् उपकमतो

XVII डे भ्रातरः मनसा नडि किन्तु वदनेन कियत्कालं युष्मत्तो ऽस्माकं विच्छेदे जाते वयं युष्माकं मुषानि द्रष्टुम् अत्याकाङ्क्षया बहु यतितवन्तः।

XVIII द्विरेककृतो वा युष्मत्समीपगमनायास्माकं विशेषतः पौलस्य ममाभिलाषोऽलवत् किन्तु शयतानो ऽस्मान् निवारितवान्।

XIX यतोऽस्माकं का प्रत्याशा को वानन्तः किं वा श्लाघ्यकिरीटं? अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्यागमनकाले तत्सम्भुपस्था यूयं किं तन्न भविष्यथ?

XX यूयम् अेवास्माकं गौरवानन्दस्वरूपा भवथा

III

- I अतोऽहं यदा सन्देशं पुनः सोढुं नाशङ्कुं तदानीम् आशीनीनगर अेकाकी स्थातुं निश्चित्य
 II स्वभ्रातरं श्रीष्टस्य सुसंवादे सङ्कारिणश्चेत्स्वरस्य परिचारकं तीमथियं युष्मत्समीपम् अप्रेषयं
 III वर्तमानैः क्लेशैः कस्यापि याञ्जल्यं यथा न जायते तथा ते त्वया स्थिरीक्रियन्तां स्वकीयधर्ममधि समाश्रास्यन्ताञ्चेति तम् आदिशं
 IV वयमेतादृशे क्लेशे नियुक्ता आस्महं एति यूरं स्वयं ज्ञानीथ, यतोऽस्माकं द्रुर्गतिं भविष्यतीति वयं युष्माकं समीपे स्थितिकालेऽपि युष्मान् अबोधयाम, तादृशमेव याभवत् तदपि ज्ञानीथा
 V तस्मात् परीक्षकेषां युष्मासु परीक्षितेष्वस्माकं परिश्रमो विङ्गवो भविष्यतीति भयं सोढुं यदाहं नाशङ्कुं तदा युष्माकं विश्वासस्य तत्त्वावधारणाय तम् अप्रेषयं
 VI किन्त्वधुना तीमथियो युष्मत्समीपाद् अस्मत्सन्निधिम् आगत्य युष्माकं विश्वासप्रेमणी अध्वस्मान् सुवार्तां ज्ञापितवान् वयञ्च यथा युष्मान् स्मरामस्तथा यूयमप्यस्मान् सर्वदा प्रणयेन स्मरथ द्रष्टुम् आकाङ्क्षध्वे येति कथितवान्
 VII हे भ्रातरः, वार्तामिमां प्राप्य युष्मानधि विशेषतो युष्माकं क्लेशदुःखान्यधि युष्माकं विश्वासाद् अस्माकं सान्त्वनाजायत;
 VIII यतो यूरं यदि प्रभाववतिष्ठथ तर्हानेन वयम् अधुना ज्ञवामः
 IX वयञ्चारम्भेद्येश्वरस्य साक्षाद् युष्मत्तो जातेन येनानन्देन प्रङ्गुल्ला भवामस्तस्य कृत्स्नस्यानन्दस्य योग्यरूपेणेश्वरं धन्यं वदितुं कथं शक्यामः?
 X वयं येन युष्माकं वदामि द्रष्टुं युष्माकं विश्वासे यद् असिद्धं विधेते तत् सिद्धीकर्तुं शक्यामस्तादृशं वरं दिवानिशं प्रार्थयामहे
 XI अस्माकं तातेनेश्वरेण प्रभुना यीशुश्रीष्टेन य युष्मत्समीपगमनायास्माकं पन्था सुगमः क्रियतां
 XII परस्परं सर्वान्श्रु प्रति युष्माकं प्रेम युष्मान् प्रति यास्माकं प्रेम प्रभुना वर्द्धयतां बहुङ्कुलं क्रियताञ्च
 XIII अपरस्माकं प्रभु यीशुश्रीष्टः स्वकीयैः सर्वैः पवित्रलोकैः साद्धं यदागमिष्यति तदा यूरं यथास्माकं तातस्येश्वरस्य सम्भुपे पवित्रतया निदिषा भविष्यथ तथा युष्माकं मनांसि स्थिरीक्रियन्तां

IV

- I हे भ्रातरः, युष्माभिः कीदृग् आचरितव्यं ईश्वराय रोचितव्यञ्च तदध्वस्मत्तो या शिक्षा लब्धा तदनुसारात् पुनरतिशयं यत्नः क्रियतामिति वयं प्रभुयीशुना युष्मान् विनीयादिशामः
 II यतो वयं प्रभुयीशुना कीदृशीराज्ञा युष्मासु समर्पितवन्तस्तद् यूयं ज्ञानीथा
 III ईश्वरस्यायम् अभिलाषो यद् युष्माकं पवित्रता भवेत्, यूयं व्यभियाराद् दूरे तिष्ठता
 IV युष्माकम् अेकैको ज्ञः स्वकीयं प्राणार्थाय पवित्रं मान्यञ्च रक्षतु,
 V ये य भिन्नजातीया लोका ईश्वरं न ज्ञानन्ति त एव तत् कामाभिलाषस्याधीनं न करोतु
 VI अेतस्मिन् विषये कोऽप्यत्याचारी भूत्वा स्वभ्रातरं न वञ्चयतु यतोऽस्माभिः पूर्वं यथोक्तं प्रमाणीकृतञ्च तथैव प्रभुरेतादृशानां कर्मणां समुचितं फलं दास्यति
 VII यस्माद् ईश्वरोऽस्मान् अशुचितयै नाडूतवान् किन्तु पवित्रत्वार्थेवाडूतवान्
 VIII अतो हेतो यः कश्चिद् वाक्यमेतन्न गृह्णाति स मनुष्यम् अवजानातीति नहि येन स्वकीयता युष्मन्तरे समर्पितस्मत् ईश्वरम् अेवावजानाति
 IX भ्रातृषु प्रेमकरणमधि युष्मान् प्रति मम लिपनं निष्प्रयोजनं यतो यूयं परस्परं प्रेमकरणायेश्वरशिक्षिता लोका आध्वे
 X कृन्ते मार्किडिन्यादेशे य यावन्तो भ्रातरः सन्ति तान् सर्वान् प्रति युष्माभिस्तत् प्रेम प्रकाशयते तथापि हे भ्रातरः, वयं युष्मान् विनयामहे यूयं पुनर्बहुतरं प्रेम प्रकाशयत
 XI अपरं ये बहिःस्थितास्तेषां दृष्टिगोचरे युष्माकम् आचरणं यत् मनोरम्यं भवेत् कस्यापि वस्तुनश्चाभावा युष्माकं यत्र भवेत्,
 XII अेतदर्थं यूयम् अस्मत्तो यादृशम् आदेशं प्राप्तवन्तस्तादृशं निर्विरोधाचारं कर्तुं स्वस्वकर्मणि मनांमि निधातुं निजकश्चैश्च कार्यं साधयितुं यतध्वं
 XIII हे भ्रातरः निराशा अन्ये लोका एव यूयं यत्र शोथेध्वं तदर्थं मडानिद्रागतान् लोकानधि युष्माकम् अज्ञानता मया नाभिलष्यते
 XIV यीशु मृतवान् पुनरुत्थितवान्चेति यदि वयं विश्वासमस्तर्हि यीशुम् आश्रितान् मडानिद्राप्राप्तान् लोकानपीश्वरोऽवश्यं तेन साद्धं आनन्ध्यति
 XV यतोऽहं प्रभो वार्क्येन युष्मान् एहं ज्ञापयामि; अस्माकं मध्ये ये ज्ञनाः प्रभोरागमनं यावत् ज्ञवन्तोऽवशेष्यन्ते ते मडानिद्रितानाम् अग्रगामिनो न भविष्यन्ति;
 XVI यतः प्रभुः सिङ्नादेन प्रधानस्वर्गदूतस्योच्यैः शब्देनेश्वरीयतुरीवाधेन य स्वयं स्वर्गाद् अवरोक्ष्यति तेन श्रीष्टाश्रिता मृतलोकाः प्रथमम् उत्थास्यान्ति
 XVII अपरम् अस्माकं मध्ये ये ज्ञवन्तोऽवशेष्यन्ते त आकाशे प्रभोः साक्षात्करणार्थं तैः साद्धं मेघवाहनेन हरिष्यन्ते; एत्थञ्च वयं सर्वदा प्रभुना साद्धं स्थास्यामः
 XVIII अतो यूयम् अेताभिः कथाभिः परस्परं सान्त्वयता

V

- I हे भ्रातरः, कालान् समयान् आधि युष्मान् प्रति मम लिपनं निष्प्रयोजनं,
 II यतो रात्रौ यादृक् तस्करस्तादृक् प्रभो र्दिनम् उपस्थास्यतीति यूयं स्वयमेव सम्यग् ज्ञानीथा
 III शान्तिं मिर्विन्धत्वञ्च विधेत एति यदा मानवा वदिष्यन्ति तदा प्रसववेदना यद्दद् गल्बिर्नीम् उपतिष्ठति तद्दद् अकस्माद् विनाशस्तान् उपस्थास्यति तेरुद्धरो न लप्स्यते

- IV किन्तु ङे भ्रातरः, यूयम् अन्धकारेणावृता न भवथ तस्मात् तद्दिनं तस्कर एव युष्मान् न प्राप्स्यति।
 V सर्वे यूयं दीप्तेः सन्ताना दिवायाश्च सन्ताना भवथ वयं निशावशास्तिमिरवंशा वा न भवामः।
 VI अतो उपरे यथा निद्रागताः सन्ति तद्दृष्ट्वा अस्माभिर्न भवितव्यं किन्तु जागरितव्यं सयेतनैश्च भवितव्यं।
 VII ये निद्रान्ति ते निशायामेव निद्रान्ति ते य मत्ता भवन्ति ते रञ्ज्यामेव मत्ता भवन्ति।
 VIII किन्तु वयं दिवसस्य वंशा भवामः; अतो ऽस्माभिर्वक्षसि प्रत्ययप्रेमत्रुपं कवयं शिरसि य परित्राणाशाज्ञुपं शिरस्त्रं परिधाय सयेतनैर्भवितव्यं।
 IX यत ईश्वरोऽस्मान् क्रोधे न नियुज्यास्माकं प्रभुना यीशुप्रीष्टेन परित्राणस्याधिकारे नियुक्तवान्,
 X जाग्रतो निद्रागता वा वयं यत् तेन प्रभुना सङ्गुवाभस्तदर्थं सोऽस्माकं कृते प्राणान् त्यक्तवान्।
 XI अतश्चेव यूयं यद्गतं कुरुथ तद्गतं परस्परं सान्त्वयत सुस्थिरीकुरुध्वञ्च।
 XII ङे भ्रातरः, युष्माकं मध्ये ये जनाः परिश्रमं कुर्वन्ति प्रभो नमिन्ना युष्मान् अधितिष्ठन्त्युपदिशन्ति य तान् यूयं सम्भन्ध्वां।
 XIII स्वकर्मभङ्गेनूना य प्रेम्ना तान् अतीवाद्दयध्वमिति मम प्रार्थना, यूयं परस्परं निर्व्विरोधा भवता।
 XIV ङे भ्रातरः, युष्मान् विनयामङ्गे यूयम् अविडिताचारिणो लोकान् भर्त्सयध्वं, क्षुद्रमनसः सान्त्वयत, दुर्बलान् उपकुरुत, सर्वान् प्रति सङ्घिषावो भवत य।
 XV अपरं कमपि प्रत्यनिष्ठस्य इवम् अनिष्टं केनापि यन्न क्रियेत तदर्थं सावधाना भवत, किन्तु परस्परं सर्वान् मानवांश्च प्रति नित्यं ङिताचारिणो भवता।
 XVI सर्वदानन्दता।
 XVII निरन्तरं प्रार्थनां कुरुध्वं।
 XVIII सर्वविषये कृतज्ञतां स्वीकुरुध्वं यत अेतदेव प्रीष्टयीशुना युष्मान् प्रति प्रकाशितम् ईश्वराभिमतं।
 XIX पवित्रम् आत्मानं न निर्व्वापयता।
 XX ईश्वरीयादेशं नावजानीता।
 XXI सर्व्वाङ्गि परीक्षय यद्भद्रं तदेव धारयता।
 XXII यत् किमपि पापत्रुपं भवति तस्माद् दूरं तिष्ठता।
 XXIII शान्तिदायक ईश्वरः स्वयं युष्मान् सम्भूर्णत्वेन पवित्रान् करोतु, अपरम् अस्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्यागमनं यावद् युष्माकम् आत्मानः प्राणाः शरीराङ्गि य निभिलानि निर्दोषत्वेन रक्षन्तां।
 XXIV यो युष्मान् आह्वयति स विश्वसनीयोऽतः स तत् साधयिष्यति।
 XXV ङे भ्रातरः, अस्माकं कृते प्रार्थनां कुरुध्वं।
 XXVI पवित्रयुम्भनेन सर्वान् भ्रातृन् प्रति सत्कुरुध्वं।
 XXVII पत्रमिदं सर्वेषां पवित्राणां भ्रातृणां श्रुतिगोचरे युष्माभिः पठ्यतामिति प्रभो नमिन्ना युष्मान् शपयामि।
 XXVIII अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्यानुग्रहे युष्मासु भूयात् आमेन्।

२ थिषलनीकिनः पत्रं

I पौलः सिल्वानस्तीमथियश्चेतिनामानो वयम् अस्मदीयताताम् ईश्वरं प्रभुं यीशुप्रीष्टञ्चाश्रितां थिषलनीकिनां समितिं प्रति पत्रं लिभामः।

II अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु यीशुप्रीष्टश्च युष्मास्वनुग्रहं शान्तिञ्च क्रियास्तां।

III हे भ्रातरः, युष्माकं कृते सर्वदा यथायोग्यम् ईश्वरस्य धन्यवाद्यो ऽस्माभिः कर्तव्यः, यतो हेतो युष्माकं विश्वास उत्तरोत्तरं वर्द्धते परस्परम् अकेकस्य प्रेम यं बहुकुलं भवति।

IV तस्माद् युष्माभि र्यावन्त उपद्रवकलेशाः सहान्ते तेषु यद् धैर्यं यश्च विश्वासः प्रकाश्यते तत्कारणाद् वयम् ईश्वरीयसमितिषु युष्माभिः श्लाघामहे।

V तस्येश्वरस्य न्यायवियारस्य प्रमाणां भवति यतो यूयं यस्य कृते दुःखं सङ्घ्वं तस्येश्वरीयराज्यस्य योग्या भवथा।

VI यतः स्वकीयस्वर्गदूतानां भवेः सङ्घितस्य प्रभो यीशोः स्वर्गाद् आगमनकाले युष्माकं कलेशकल्यः कलेशेन कुलदानं सार्द्धमस्माभिश्च।

VII क्लिश्यमानेभ्यो युष्मभ्यं शान्तिदानम् ईश्वरेण न्याय्यं भोत्स्यते;

VIII तदानीम् ईश्वरानभिज्ञेभ्यो ऽस्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्य सुसंवादाग्राहकेभ्यश्च लोकेभ्यो ज्ञानव्ययमानेन वक्षिणा समुचितं कुलं यीशुना दास्यते;

IX ते य प्रभो र्वदनात् पराङ्गमयुक्तविवेकाय सदातनविनाशरूपं दण्डं लप्स्यन्ते,

X किन्तु तस्मिन् दिने स्वकीयपवित्रलोकेषु विराजितेषु युष्मान् अपरांश्च सर्वान् विश्वासिलोकान् विस्मापयितुञ्च स आगमिष्यति यतो ऽस्माकं प्रमाणो युष्माभि र्विश्वासोऽकारि।

XI अतोऽस्माकम् ईश्वरो युष्मान् तस्याहानस्य योग्यान् करोतु सौजन्यस्य शुभकुलं विश्वासस्य गुणञ्च पराङ्गमेण साधयत्विति प्रार्थनास्माभिः सर्वदा युष्मन्निमित्तं क्रियते,

XII यतस्तथा सत्यस्माकम् ईश्वरस्य प्रभो यीशुप्रीष्टस्य यानुग्रहाद् अस्मत्प्रभो यीशुप्रीष्टस्य नाम्नो गौरवं युष्मासु युष्माकमपि गौरवं तस्मिन् प्रकाशिष्यते।

II

I हे भ्रातरः, अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्यागमनं तस्य समीपे ऽस्माकं संस्थितिञ्चाधि वयं युष्मान् एदं प्रार्थयामहे,

II प्रभेस्तद् दिनं प्रायेणोपस्थितम् एति यद्दि कश्चिद् आत्मना वाया वा पत्रेण वास्माकम् आदेशं कल्पयन् युष्मान् गदति तर्हि यूयं तेन यञ्जलमनस उद्दिश्याश्च न भवता।

III केनापि प्रकारेण कोऽपि युष्मान् न वञ्चयतु यतस्तस्माद् दिनात् पूर्व धर्मलोपेनोपस्थातव्यं,

IV यश्च जनो विपक्षतां कुर्वन् सर्वस्माद् देवात् पूजनीयवस्तुश्चोन्नस्यते स्वम् ईश्वरमिव दर्शयन् ईश्वरवद् ईश्वरस्य मन्दिरं उपवेक्ष्यति य तेन विनाशापात्रेण पापपुरुषेषोदितव्यं।

V यदाहं युष्माकं सन्निधावासां तदानीम् अतद् अकथयमिति यूयं किं न स्मरथ?

VI साम्प्रतं स येन निवार्यते तद् यूयं ज्ञानीथ, किन्तु स्वसमये तेनोदितव्यं।

VII विधम्भस्य निगूढो गुण एदानीमपि कुलति किन्तु यस्तं निवारयति सोऽद्यापि दूरीकृतो नाभवत्।

VIII तस्मिन् दूरीकृते स विधम्भयुद्ध्यति किन्तु प्रभु यीशुः स्वमुपपवनेन तं विध्वंसयिष्यति निजोपस्थितेस्तेजसा विनाशयिष्यति य।

IX शयतानस्य शक्तिप्रकाशनाद् विनाशयमानानां मध्ये सर्वविधाः पराङ्गमा भ्रमिका आश्चर्य्यक्रिया लक्षणाद्यधर्मज्ञाता सर्वविधप्रतारणा य तस्योपस्थितेः कुलं भविष्यति;

X यतो हेतोस्ते परित्राणप्राप्तये सत्यधर्मस्यानुरागं न गृहीतवन्तस्तस्मात् कारणाद्

XI ईश्वरेण तान् प्रति भ्रान्तिकरमायायां प्रेषितायां ते मूढावाक्ये विश्वसिष्यन्ति।

XII यतो यावन्तो मानवाः सत्यधर्मं न विश्वस्याधर्मेषु तुष्यन्ति तैः सर्वे ईदृशभाजनै र्भवितव्यं।

XIII हे प्रभोः प्रिया भ्रातरः, युष्माकं कृत ईश्वरस्य धन्यवाद्योऽस्माभिः सर्वदा कर्तव्यो यत ईश्वर आ प्रथमाद् आत्मनः पावनेन सत्यधर्मं विश्वासेन य परित्राणार्थं युष्मान् वरीतवान्।

XIV तदर्थञ्चास्माभि र्घोषितानं सुसंवादेन युष्मान् आहूयास्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्य तेजसोऽधिकारिणः करिष्यति।

XV अतो हे भ्रातरः यूयम् अस्माकं वाक्यैः पत्रैश्च यां शिक्षां लब्धवन्तस्तां कृत्स्नां शिक्षां धारयन्तः सुस्थिरा भवता।

XVI अस्माकं प्रभु यीशुप्रीष्टस्तात ईश्वरश्चाथतो यो युष्मासु प्रेम कृतवान् नित्याञ्च सान्त्वनाम् अनुग्रहोत्तमप्रत्याशाञ्च युष्मभ्यं दत्तवान्।

XVII स स्वयं युष्माकम् अन्तःकरणाणि सान्त्वयतु सर्वस्मिन् सद्वाक्ये सत्कर्मणि य सुस्थिरिकरोतु या।

III

I हे भ्रातरः, शेषे वदामि, यूयम् अस्मभ्यमिदं प्रार्थयध्वं यत् प्रभो वाक्यं युष्माकं मध्ये यथा तथैवान्यत्रापि प्रत्यरेत् मान्यञ्च भवेत्;

II यस्य वयम् अविवेककेभ्यो दृष्टेभ्यश्च लोकेभ्यो रक्षां प्राप्नुयाम यतः सर्वेषां विश्वासो न भवति।

III किन्तु प्रभु विश्वासायः स अथ युष्मान् स्थिरीकरिष्यति दृष्टस्य कराद् उद्भरिष्यति या।

IV यूयम् अस्माभि र्द आदिश्यध्वे तत् कुरुथ करिष्यथ येति विश्वासो युष्मानपि प्रभुनास्माकं ज्ञायतो।

- V ईश्वरस्य प्रेम्नि श्रीष्टस्य सखिष्यतायाञ्च प्रभुः स्वयं युष्माकम् अन्तःकरणानि विनयतु।
 VI हे भ्रातरः, अस्मत्प्रभो यीशुश्रीष्टस्य नाम्ना वयं युष्मान् एदम् आदिशामः, अस्मत्तो युष्माभि र्या शिक्षलम्भि तां विडाय कश्चिद् भ्राता यद्यविडितायारं करोति तर्हि यूयं तस्मात् पृथग् भवत।
 VII यतो वयं युष्माभिः कथम् अनुकर्त्तव्यास्तद् यूयं स्वयं जानीथा युष्माकं मध्ये वयम् अविडितायारिणो नाभवाम,
 VIII विनामूल्यं कस्याप्यन्नं नाभुञ्जमहि किन्तु कोऽपि यद् अस्माभि र्भरिग्रस्तो न भवेत् तदर्थं श्रमेण क्लेशेन य दिवानिशं कार्यम् अकुर्मा।
 IX अत्रास्माकम् अधिकारो नास्तीत्यं नहि किन्त्वस्माकम् अनुकरणाय युष्मान् दृष्टान्तं दर्शयितुम् एवञ्चन्तस्तद् अकुर्मा।
 X यतो येन कार्यं न क्रियते तेनाडारोऽपि न क्रियतामिति वयं युष्मत्समीपे उपस्थितिकालेऽपि युष्मान् आदिशाम।
 XI युष्मन्मध्ये ऽविडितायारिणः केऽपि जना विद्यन्ते ते य कार्यम् अकुर्वन्त आलस्यम् आयरन्तीत्यस्माभिः श्रूयते।
 XII तादृशान् लोकान् अस्मत्प्रभो यीशुश्रीष्टस्य नाम्ना वयम् एदम् आदिशाम आज्ञापयामश्च, ते शान्तभावेन कार्यं कुर्वन्तः स्वकीयमन्नं भुञ्जतां।
 XIII अपरं हे भ्रातरः, यूयं सदायरणं न क्लाम्यत।
 XIV यदि य कश्चिदेतत्पत्रे लिभिताम् अस्माकम् आज्ञां न गृह्णाति तर्हि यूयं तं मानुषं लक्षयत तस्य संसर्गं त्यजत य तेन स त्रपिष्यते।
 XV किन्तु तं न शत्रुं मन्यमाना भ्रातरमिव येतयत।
 XVI शान्तिदाता प्रभुः सर्वत्र सर्वथा युष्मभ्यं शान्तिं देयात्। प्रभु युष्माकं सर्वेषां सङ्गी भूयात्।
 XVII नमस्कार अेष पौलस्य मम करेण लिभितोऽभूत् सर्वस्मिन् पत्रे अतन्म यिहम् अतादृशैरक्षरै र्मया लिप्यते।
 XVIII अस्माकं प्रभो यीशुश्रीष्टस्यानु ग्राहः सर्वेषु युष्मासु भूयात्। आमेन्।

१ तीमथियं पत्रं

I अस्माकं त्राणकनुरीश्वरस्यास्माकं प्रत्याशाभूमेः प्रभो यीशुश्रीष्टस्य याज्ञानुसारतो यीशुश्रीष्टस्य प्रेरितः पौलः स्वकीयं सत्यं धर्मपुत्रं तीमथियं प्रति पत्रं लिखति।

II अस्माकं तात ईश्वरोऽस्माकं प्रभुः यीशुश्रीष्टस्य त्वयि अनुग्रहं द्यां शान्तिञ्च कुर्व्यस्तां।

III माकिदनियादेशे मम गमनकाले त्वम् ईफ्रिषनगरे तिष्ठन् एतदशिक्षा न ग्राहीतव्या, अनन्तेषुपाष्यानेषु वंशावलिषु य युष्माभिर्मनो न निवेशितव्यम्।

IV एति काश्चित् लोकान् यद् उपदिशेरतत् मयादृष्टोऽभवः, यतः सर्वैरेतै विश्वासयुक्तेश्वरीयनिष्ठा न जायते किन्तु विवाद्यो जायते।

V उपदेशस्य त्वभिप्रेतं इदं निर्मलान्तःकरणेन सत्संवेदेन निष्कपटविश्वासेन य युक्तं प्रेम।

VI केशित् जनाश्च सर्वाण्येतानि विधाय निरर्थककथानाम् अनुगमनेन विपथगाभिर्नोऽभवन्।

VII यद् भाषन्ते यस्य निश्चिन्वन्ति तन्न व्युद्यमाना व्यवस्थोपदेशारो भवितुम् इच्छन्ति।

VIII सा व्यवस्था यदि योग्यरूपेण गृह्यते तर्ह्युत्तमा भवतीति वयं ज्ञानीमः।

IX अपरं सा व्यवस्था धार्मिकस्य विरुद्धा न भवति किन्त्वधार्मिको ऽवाधो दुष्टः पापिष्ठो ऽपवित्रो ऽशुचिः पितृहन्ता मातृहन्ता नरहन्ता।

X वेश्यागामी पुंमैथुनी मनुष्यविक्रता मिथ्यावादी मिथ्याशपथकारी य सर्वेषामेतेषां विरुद्धा,

XI तथा सञ्चिदानदैश्वरस्य यो विभवयुक्तः सुसंवादी मयि समर्पितस्तदनुशासितोपदेशस्य विपरीतं यत् किञ्चिद् भवति तद्विरुद्धा सा व्यवस्थेति तद्ग्राह्येण ज्ञातव्यं।

XII मह्यं शक्तिदाता योऽस्माकं प्रभुः श्रीष्टयीशुस्तमहं धन्यं वदामि।

XIII यतः पुरा निन्दक उपद्रावी हिंसकश्च भूत्वाप्यहं तेन विश्वास्यो ऽमन्ये परियारकत्वे न्ययुज्ये या तद् अविश्वासाचारणम् अज्ञानेन मया कृतमिति हतोरहं तेनानुकम्पितोऽभवन्।

XIV अपरं श्रीष्टे यीशौ विश्वासप्रेमभ्यां सङ्घितोऽस्मत्प्रभोरनुग्रहो ऽतीव प्रयुरोऽभवत्।

XV पापिनः परित्रातुं श्रीष्टो यीशु शृङ्गिति समवतीर्णोऽभवत्, अेषा कथा विश्वासनीया सर्वे ग्राहणीया या।

XVI तेषां पापिनां मध्येऽहं प्रथम आसं किन्तु ये मानवा अनन्तज्ज्वनप्राप्त्यर्थं तस्मिन् विश्वसिष्यन्ति तेषां दृष्टान्ते मयि प्रथमे यीशुना श्रीष्टेन स्वकीया कृत्स्ना चिरसङ्घिष्यता यत् प्रकाशयते तदर्थमेवाहम् अनुकम्पां प्राप्तवान्।

XVII अनादिरक्षयोऽदृश्यो राजा योऽद्वितीयः सर्वज्ञ ईश्वरस्तस्य गौरवं मङ्गिमा यानन्तकालं यावद् भूयात्। आमेन्।

XVIII हे पुत्र तीमथिय त्वयि यानि भविष्यद्वाक्यानि पुरा कथितानि तदनुसाराद् अहम् अेनमादेशं त्वयि समर्पयामि,

तस्याभिप्रायोऽयं यत्नं ते वाञ्छैरुत्तमयुद्धं करोषि।

XIX विश्वासे सत्संवेदञ्च धारयसि या अनयोः परित्यागात् केषाञ्चिद् विश्वासासतो भङ्गाभवत्।

XX दुष्मिनायसिकन्दरौ तेषां यौ द्वौ जनी, तौ यद् धर्मनिन्दां पुनर्न कर्तुं शिक्षते तदर्थं मया शयतानस्य करे समर्पितौ।

II

I मम प्रथम आदेशोऽयं, प्रार्थनाविनयनिवेदनधन्यवादाः कर्तव्याः,

II सर्वेषां मानवानां कृते विशेषतो वयं यत् शान्तत्वेन निर्व्विरोधत्वेन श्रेयश्रमकितं विनीतत्वञ्चायत्नः कालं यापयामस्तदर्थं नृपतीनाम् उच्यपदस्थानाञ्च कृते ते कर्तव्याः।

III यतोऽस्माकं तारकस्येश्वरस्य साक्षात् तदेवोत्तमं ग्राह्यञ्च भवति,

IV स सर्वेषां मानवानां परित्राणं सत्यज्ञानप्राप्तिञ्चेच्छति।

V यत अेकोऽद्वितीय ईश्वरो विद्यते किञ्चेश्वरे मानवेषु यैको ऽद्वितीयो मध्यस्थः

VI स नरावतारः श्रीष्टो यीशु विद्यते यः सर्वेषां मुक्ते भूत्यम् आत्मदानं कृतवान्। अेतन येन प्रमाणेनोपयुक्ते समये प्रकाशितव्यं,

VII तद्बोधयिता हृतो विश्वासे सत्यधर्मं य त्मिन्नजातीयानाम् उपदेशकश्चाहं न्ययुज्ये, अेतदहं श्रीष्टस्य नाम्ना यथातथ्यं वदामि नानृतं कथयामि।

VIII अतो ममाभिमतमिदं पुरुषैः क्रोधसन्देशो विना पवित्रकरण् उत्तोल्य सर्वस्मिन् स्थाने प्रार्थना क्रियतां।

IX तद्गतं नाथ्योऽपि सवज्जाः संयतमनसश्च सत्यो योग्यमाख्यानं परिदधतु किञ्च केशसंस्कारैः कण्ठमुक्ताभिर्मङ्गलधर्यपरिच्छदैश्चात्मभूषणं न कुर्वत्यः

X स्वीकृतेश्वरभक्ततीनां योषितां योग्यैः सत्यभूमिः स्वभूषणं कुर्वतां।

XI नारी सम्पूर्णविनीतत्वेन निर्व्विरोधं शिक्षतां।

XII नाथ्याः शिक्षादानं पुरुषायाज्ञादानं वाहं नानुजानामि तथा निर्व्विरोधत्वम् आचारितव्यं।

XIII यतः प्रथमम् आदमस्ततः परं ऽवायाः सृष्टि र्भूत्वा

XIV किञ्चाहम् भ्रान्तियुक्तो नाभवत् योषिदेव भ्रान्तियुक्ता भूत्वात्याचारिणी बभूव।

XV तथापि नारीगणो यदि विश्वासे प्रेम्नि पवित्रतायां संयतमनसि य तिष्ठति तर्ह्यपत्यप्रसववर्त्मना परित्राणं प्राप्स्यति।

III

I यदि कश्चिद् अध्यक्षपदम् आकाङ्क्षते तर्हि स उत्तमं कर्म लिप्सत एति सत्यं।

II अतोऽध्यक्षेणानिन्दितेनैकस्या योषितो भर्त्रा परिमितभोगेन संयतमनसा सत्येनातिथिसेवकेन शिक्षणे निपुणेन

- III न मद्येन न प्रडाउडकेण किन्तु मृदुभावेन निर्व्विवादेन निर्वाँलेन
 IV स्वपरिवाराणाम् उत्तमशासकेन पूर्णविनीतत्वाद् वश्यानां सन्तानानां नियन्त्रा य भवितव्यं
 V यत आत्मपरिवारान् शासितुं यो न शक्नोति तेनेश्वरस्य समितेस्तत्त्वावधारणं कथं कारिष्यते?
 VI अपरे स गर्व्वितो भूत्वा यत् शयतानं एव दण्डयोग्यो न भवेत् तदर्थं तेन नवशिष्येण न भवितव्यं
 VII यस्य निन्द्यां शयतानस्य जाले य न पतेत् तदर्थं तेन बलिःस्थलोकांनामपि मध्ये सुप्यातियुक्तेन भवितव्यं
 VIII तद्भूत् परिचारकैरपि विनीतै द्विविधवाक्यरहितैर्बहुमद्यपाने ऽनासक्तैर्निर्वाँलैश्च भवितव्यं,
 IX निर्मलसंवेदेन य विश्वासस्य निगूढवाक्यं धातिव्यञ्च
 X अत्रे तेषां परीक्षा क्रियतां ततः परम् अनिन्दिता भूत्वा ते परियर्या कुर्वन्तु
 XI अपरे योषिद्विरपि विनीताभिरनपवादिकाभिः सतर्काभिः सर्वत्र विश्वास्याभिश्च भवितव्यं
 XII परिचारका अकैकयोषितो भर्त्तारो भवेयुः, निजसन्तानानां परिज्जनाञ्च सुशासनं कुयुश्च
 XIII यतः सा परियर्या यैर्बद्रूपेण साध्यते ते श्रेष्ठपदं प्राप्नुवन्ति श्रीष्टे यीशौ विश्वासेन महोत्सुका भवन्ति य
 XIV त्वां प्रत्येतत्प्रलेपनसमये शीघ्रं त्वत्समीपगमनस्य प्रत्याशा मम विद्येतां
 XV यदि वा विद्वान्येव तर्हीश्वरस्य गृहे ऽर्थतः सत्यधर्मस्य स्तम्भभित्तिभूतस्ववृपायाम् अमरेश्वरस्य समितौ त्वया कीदृश
 आचारः कर्त्तव्यस्तत् ज्ञातुं शक्यते
 XVI अपरे यस्य मङ्गत् सर्व्वरवीकृतम् ईश्वरभक्ततेस्तत् निगूढवाक्यमिदम् ईश्वरो मानवदेहे प्रकाशित आत्मना सपुण्यीकृतो
 दूतैः सन्ष्टः सर्व्वज्जातीयानां निकटे घोषितो जगती विश्वासपात्रीभूतस्तेजःप्राप्तये स्वर्गं नीतश्चेति

IV

- I पवित्र आत्मा स्पष्टम् एदं वाक्यं वदति यरमकाले कतिपयलोका वह्निनाङ्कितत्वात्
 II कठोरमनसां कापट्याद् अनृतवादिनां विवाडनिषेधकानां लक्ष्यविशेषनिषेधकानाञ्च
 III भूतस्ववृपाणां शिक्षायां भ्रमकात्मनां वाक्येषु य मनांसि निवेश्य धर्माद् भ्रंशिष्यन्ते तानि तु लक्ष्याणि विश्वासिनां
 स्वीकृतसत्यधर्माणाञ्च धन्यवादसहितया भोगायेश्वरेण ससृजिरे
 IV यत ईश्वरेण यद्यत् सृष्टं तत् सर्व्वम् उत्तमं यदि य धन्यवादेन भुज्यते तर्हि तस्य किमपि नात्राहं भवति,
 V यत ईश्वरस्य वाक्येन प्रार्थनया य तत् पवित्रीभवति
 VI अेतानि वाक्यानि यदि त्वं भ्रातृन् ज्ञापयेस्तर्हि यीशुश्रीष्टर्योत्तमः परिचारको भविष्यसि यो विश्वासो हितोपदेशश्च त्वया
 गृहीतस्तदीयवाक्यैराध्यायिष्यसे य
 VII यान्युपाध्यानानि दुर्भाविनि वृद्धयोषितामेव योग्यानि य तानि त्वया विसृज्यन्तान् ईश्वरभक्तये यत्नः क्रियताञ्च
 VIII यतः शारीरिको यत्नः स्वल्पकृत्वो भवति किन्त्वीश्वरभक्तिरैकिकपरित्रिकञ्चनयोः प्रतिज्ञायुक्ता सती सर्व्वत्र कृत्व
 भवति
 IX वाक्यमेतद् विश्वसनीयं सर्व्वेर्गडणीयञ्च वयञ्च तदर्थमेव श्रायामो निन्दां भुञ्जमहे य
 X यतो हेतोः सर्व्वमानवानां विशेषतो विश्वासिनां त्राता योऽमर ईश्वरस्तस्मिन् वयं विश्वसामः
 XI त्वम् अेतानि वाक्यानि प्रचारय समुपदिश य
 XII अव्ययषष्ठत्वात् केनाप्यवज्ञेयो न भव किन्त्वालापेनायरणेन प्रेम्ना सदात्मत्वेन विश्वासेन शुचित्वेन य विश्वासिनाम्
 आदर्शां भव
 XIII यान्त्राडम् आगमिष्यामि तावत् त्व पाठे येतयने उपदेशे य मनो निधत्स्वा
 XIV प्राचीनगणसत्पार्षणसहितेन भविष्यद्वाक्येन यदानं तुभ्यं विश्वाशितं तवान्तःस्थे तस्मिन् दाने शिथिलमना मा भव
 XV अेतेषु मनो निवेशय, अेतेषु वर्त्स्व, एत्थञ्च सर्व्वविषये तव गुणवृद्धिः प्रकाशतां
 XVI स्वस्मिन् उपदेशे य सावधानो भूत्वावतिष्ठस्व तत् कृत्वा त्वयात्मपरित्राणं श्रोतृणाञ्च परित्राणं साधयिष्यते

V

- I त्वं प्राचीनं न भर्त्सय किन्तु तं पितरमिव यूनश्च भ्रातृनिव
 II वृद्धाः स्त्रियश्च मातृनिव युवतीश्च पूणशुचित्वेन भगिनीरिव विनयस्वा
 III अपरे सत्यविधवाः सम्मन्यस्वा
 IV कस्याश्चिद् विधवाया यदि पुत्राः पौत्रा वा विद्यन्ते तर्हि ते प्रथमतः स्वीयपरिज्जनाम् सेवितुं पित्रोः प्रत्युपकर्तुञ्च शिक्षन्तां
 यतस्तदेवेश्वरस्य साक्षाद् उत्तमं ग्राह्यञ्च कर्मा
 V अपरे या नारी सत्यविधवा नाथहीना यास्ति सा ईश्वरस्याश्रये तिष्ठन्ती हिवानिश्चं निवेदनप्रार्थनाभ्यां कालं यापयति
 VI किन्तु या विधवा सुभभोगासक्ता सा ञ्चव्यपि मृता भवति
 VII अतयेव ता यद् अनिन्दिता भवेयुस्तदर्थम् अेतानि त्वया निदिश्यन्तां
 VIII यदि कश्चित् स्वज्जातीयान् लोकान् विशेषतः स्वीयपरिज्जनाम् न पालयति तर्हि स विश्वासाद् भ्रष्टो ऽप्यधर्मश्च भवति
 IX विधवावर्गे यस्या गणना भवति तया षष्टिवत्सरेभ्यो न्यूनवयस्कया न भवितव्यं; अपरे पूर्व्वम् अेकस्वामिका भूत्वा
 X सा यत् शिशुपोषणेनातिथिसेवनेन पवित्रलोकानां यरणप्रक्षालनेन क्लिष्टानाम् उपकारेण सर्व्वविधसत्कर्मयरणेन य
 सत्कर्मकारणात् सुप्यातिप्राप्ता भवेत् तदध्यावश्यकं
 XI किन्तु युवती विधवा न गृह्णाण यतः श्रीष्टस्य वैपरीत्येन तासां दुर्पे ज्ञाते ता विवाहम् एच्छन्ति
 XII तस्माच्च पूर्व्वधर्मपरित्यज्य दण्डनीया भवन्ति

XIII अनन्तरं ता गृह्णाद् गृहं पर्यटन्त्य आलस्यं शिक्षन्ते केवलमालस्यं नहि किन्तुनर्थकालापं पराधिकास्यस्यञ्चामि शिक्षामाणा अनुयितानि वाक्यानि भाषन्ती

XIV अतो ममेच्छेयं युवत्यो विधवा विवाहं कुर्वताम् अपत्यवत्यो भवन्तु गृहकर्म कुर्वताञ्चेत्यं विपक्षाय किमपि निन्दाद्वारं न ददतु।

XV यत एतः पूर्वम् अपि काश्चित् शयतानस्य पश्चाद्गामिन्यो जातः।

XVI अपरं विश्वासिन्या विश्वासिनो वा कस्यापि परिवाराणां मध्ये यदि विधवा विद्यन्ते तर्हि स ताः प्रतिपालयतु तस्मात् समितौ भारे ऽनारोपिते सत्यविधवानां प्रतिपालनं कर्तुं तथा शक्यते।

XVII ये प्राञ्चः समितिं सम्यग् अधितिष्ठन्ति विशेषत ईश्वरवाक्येनोपदेशेन य ये यत्नं विदधते ते द्विगुणस्यादरस्य योग्या मान्यन्तां।

XVIII यस्मात् शास्त्रे लिखितमिदमास्ते, त्वं शस्यमर्हद्वृषस्यास्यं मा बधानेति, अपरमपि कार्यकुद् वेतनस्य योग्यो भवतीति।

XIX द्वौ ग्रीन् वा साक्षिणो विना कस्यापि प्राचीनस्य विरुद्धम् अभियोगस्तथा न गृह्यतां।

XX अपरं ये पापमाचरन्ति तान् सर्वेषां समक्षं भर्त्सयस्व तेनापरेषामपि भीतिं र्जनिष्यते।

XXI अहम् ईश्वरस्य प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य मनोनीतद्विद्युत्तानाञ्च गोचरे त्वाम् एहम् आज्ञापयामि त्वं कस्याप्यनुरोधेन किमपि न कुर्वन् विनापक्षपातम् अतान् विधीन् पालय।

XXII कस्यापि मूर्द्धि ङस्तापार्णं त्वस्या माकार्षीः। परपापानाञ्चांशी मा भवा स्व शुचिं रक्षा।

XXIII अपरं तवीदरपीडायाः पुनः पुन दूर्बलतायाश्च निमित्तं केवलं तोयं न पिवन् किञ्चिन् मधं पिव।

XXIV केषाञ्चित् मानवानां पापानि विचारात् पूर्व केषाञ्चित् पश्चात् प्रकाशन्ते।

XXV तथैव सत्कर्मार्थपि प्रकाशन्ते तदन्यथा सति प्रच्छन्नानि स्थातुं न शक्नुवन्ति।

VI

I यावन्तो लोका युगधारिणो दासाः सन्ति ते स्वस्वस्वामिनं पूर्णसमादरयोग्यं मन्यन्तां नो येद् ईश्वरस्य नाम्न उपदेशस्य य निन्दा सम्भविष्यति।

II येषाञ्च स्वामिनो विश्वासिनः भवन्ति तैस्ते भ्रातृत्वात् नावज्ञेयाः किन्तु ते कर्मकुलभोगिनो विश्वासिनः प्रियाश्च भवन्तीति हेतोः सेवनीया अेव, त्वम् अतानि शिक्षय समुपदिश य।

III यः कश्चिद् एतरशिक्षां करोति, अस्माकं प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्य हितवाक्यानीश्वरभक्तं योंग्यां शिक्षाञ्च न स्वीकरोति।

IV स दर्पघातः सर्वथा ज्ञानहीनश्च विवाहैर्वाग्युद्धैश्च रोगयुक्तश्च भवति।

V तादृशाद् भावाद् ईर्ष्याविरोधापवाद्दृष्टासूया भ्रष्टमनसां सत्यज्ञानहीनानाम् ईश्वरभक्तिं लाभोपायम् एव मन्यमानानां लोकानां विवादाश्च जायन्ते तादृशेभ्यो लोकेभ्यस्त्वं पृथक् तिष्ठ।

VI संयतेच्छया युक्ता येश्वरभक्तिः सा मङ्गलाभोपायो भवतीति सत्यं।

VII अतश्चोत्तमवैशालेऽस्माभिः किमपि नानाधि तत्तयञ्जनकालेऽपि किमपि नेतुं न शक्यत एति निश्चितां।

VIII अतश्चैव प्राधान्याच्छादनानि य प्राध्यास्माभिः सन्तुष्टैर्भवितव्यां।

IX ये तु धनिनो भवितुं येष्टन्ते ते परीक्षायाम् उन्माथे पतन्ति ये याम्बिलाषा मानवान् विनाशे नरके य मञ्जयन्ति तादृशेष्वज्ञानाहिताम्बिलाषेष्वपि पतन्ति।

X यतोऽर्थस्युष्णं सर्वेषां दुरितानां मूलं भवति तामवलम्ब्य केचिद् विश्वासाद् अलेश्वरान्तानाकलेश्वरान् स्वान् अविध्यन्।

XI हे ईश्वरस्य लोक त्वम् अतेभ्यः पलाय्य धर्म ईश्वरभक्तिं विश्वासः प्रेम सङ्घिष्यता क्षान्तिश्चैतान्यायरा।

XXI विश्वासात्प्रपम् उत्तमयुद्धं कुरु, अनन्तञ्चोवनम् आलम्बस्व यतस्तदर्थं त्वम् आहूतो ऽभवः, बहुसाक्षिणां समक्षोत्तमां प्रतिज्ञां स्वीकृतवान्।

XIII अपरं सर्वेषां ञ्चयितुरीश्वरस्य साक्षाद् यश्च प्रीष्टो यीशुः पन्तीयपीलातस्य समक्षम् उत्तमां प्रतिज्ञां स्वीकृतवान् तस्य साक्षाद् अहं त्वाम् एहम् आज्ञापयामि।

XIV ईश्वरेण स्वसमये प्रकाशितव्यम् अस्माकं प्रभो र्यीशुप्रीष्टस्यागमनं यावत् त्वया निष्कलङ्कत्वेन निर्दोषत्वेन य विधी रक्ष्यतां।

XV स ईश्वरः सञ्चिदानन्दः, अद्वितीयसम्राट्, राजां राजा, प्रभूनां प्रभुः,

XVI अमरताया अद्वितीय आकरः, अगम्यतेजोनिवासी, मर्त्यानां केनापि न दृष्टः केनापि न दृश्यश्च। तस्य गौरवपराङ्मौ सदातनौ भूयास्तां आभेन्।

XVII एङ्गलोके ये धनिनस्ते यित्तसमुत्ततिं यपले धने विश्वासाञ्च न कुर्वतां किन्तु भोगार्थम् अस्मभ्यं प्रयुरत्वेन सर्वदाता।

XVIII योऽमर ईश्वरस्तस्मिन् विश्वासन्तु सदायां कुर्वन्तु सत्कर्मधनेन धनिनो सुकला दातारश्च भवन्तु,

XX यथा य सत्यं ञ्चनं पानुयुस्तथा पारत्रिकाम् उत्तमसम्पदं सञ्चिन्वन्तीति त्वयादिश्यन्तां।

XX हे तीमथिय, त्वम् उपनिधिं गोपय कल्पनिकविद्याया अपवित्रं प्रलापं विरोधोक्तिञ्च त्यज य,

XXI यतः कतिपया लोकास्तां विद्यामवलम्ब्य विश्वासाद् भ्रष्टा अभवन्। प्रसादस्तव सदायो भूयात् आभेन्।

२ तीमथियं पत्रं

I प्रीष्टेन यीशुना या ज्जवनस्य प्रतिज्ञा तामधीश्वरस्येच्छया यीशोः प्रीष्टस्यैकः प्रेरितः पौलोऽहं स्वकीयं प्रियं धर्मपुत्रं तीमथियं प्रति पत्रं विभामि।

II तात ईश्वरोऽस्माकं प्रभु यीशुप्रीष्टश्च त्वयि प्रसादं द्यां शान्तिञ्च क्रियास्तां।

III अहम् आ पूर्वपुरुषात् यम् ईश्वरं पवित्रमनसा सेवे तं धन्यं वदनं कथयामि, अहम् अछोरात्रं प्रार्थनासमये त्वां निरन्तरं स्मरामि।

IV यश्च विश्वासः प्रथमे लोयीनामिकायां तव मातामह्याम् उनीकीनामिकायां मातरि यातिष्ठत् तवान्तरेऽपि तिष्ठतीति मन्ये

V तव तं निष्कपठे विश्वासं मनसि कुर्वन् तवाश्रुपातं स्मरन् यथानन्देन प्रकृत्वो भवेयं तदर्थं तव दर्शनम् आकाङ्क्षी

VI अतो हेतो र्मम हस्तार्पणेन लब्धो य ईश्वरस्य वरस्त्वयि विद्यते तम् उज्ज्वालयितुं त्वां स्मरयामि।

VII यत ईश्वरोऽस्मत्संभ्यं भयञ्जनकम् आत्मानम् अदन्त्वा शक्तिप्रेमसतर्कतानाम् आकरम् आत्मानं दत्तवान्।

VIII अतश्चेवास्माकं प्रभुमयि तस्य वन्दिदासं मामयि य प्रमाणां दातुं न त्रपस्व किन्त्वीश्वरीयशक्त्या सुसंवाद्यस्य कृते दुःअस्य सहभागी भव।

IX सोऽस्मान् परित्राणपात्राणि कृतवान् पवित्रेणाह्वानेनाहूतवांश्च; अस्मत्कर्महेतुनेति नहि स्वीयनिर्गुणस्य प्रसादस्य य कृते तत् कृतवान्। स प्रसादः सृष्टेः पूर्वकाले प्रीष्टेन यीशुनास्मत्संभ्यम् अद्यायि,

X किन्त्वधुनास्माकं परित्रातु यीशोः प्रीष्टस्यागमनेन प्राकाशता प्रीष्टो मृत्युं पराजितवान् सुसंवादेन य ज्जवनम् अमरताञ्च प्राकशितवान्।

XI तस्य घोषयिता दूतश्चान्यजातीयानां शिक्षकश्चाहं नियुक्तोऽस्मि।

XII तस्मात् कारणात् ममायं क्लेशो भवति तेन मम लज्जा न जायते यतोऽहं यस्मिन् विश्वसितवान् तमवगतोऽस्मि मडादिनं यावत् ममोपनिधे गोपनस्य शक्तिस्तस्य विद्यत इति निश्चितं जानामि।

XIII हितदायकानां वाक्यानाम् आदर्शरूपेण मत्तः श्रुताः प्रीष्टे यीशौ विश्वासप्रेम्नोः कथा धारया

XIV अपरम् अस्मदन्तर्वासिना पवित्रेणात्मना तामुत्तमाम् उपनिधिं गोचया

XV आशियादेशीयाः सर्वे मां त्यक्तवन्त इति त्वं जानासि तेषां मध्ये कृगिणोऽहम् अस्मिन् विश्वे विद्येते।

XVI प्रभुरनीषिडरस्य परिवारान् प्रति कृपां विदधातु यतः स पुनः पुन ममि आयायितवान्।

XVII मम शृङ्खलेन न त्रपित्वा रोमानगरे उपस्थितिसमये यत्नेन मां भुगयित्वा ममोद्देशं प्राप्तवान्।

XVIII अतो विचारद्वेने स यथा प्रभोः कृपाभाजनं भवेत् तादृशं वरं प्रभुस्तरमै देयात्। ईडिफिनगरेऽपि स कति प्रकरै ममि उपकृतवान् तत् त्वं सम्यग् वेत्सि।

II

I हे मम पुत्र, प्रीष्टयीशुतो योऽनुग्रहस्तस्य भवेन त्वं भलवान् भव।

II अपरं बहुभिः साक्षिभिः प्रमाणीकृतां यां शिक्षां श्रुतवानसि तां विश्वास्त्रेषु परस्मै शिक्षादने निपुणेषु य लोकेषु समर्पया

III त्वं यीशुप्रीष्टस्योत्तमो योद्धेव क्लेशं सहस्व।

IV यो युद्धं करोति स सांसारिकं व्यापारे मत्रो न भवति किन्तु स्वनियोजयित्वा रोयितुं येष्टते।

V अपरं यो मल्लै र्युध्यति स यदि नियमानुसारेण न युद्धयति तर्हि किरीटे न लप्स्यते।

VI अपरं यः कृषीवलः कर्म करोति तेन प्रथमेन इवलागिना भवितव्यं।

VII मया यदुच्यते तत् त्वया बुध्यतां यतः प्रभुस्तुभ्यं सर्वत्र बुद्धिं दारयति।

VIII मम सुसंवाद्यस्य वयनानुसाराद् दायुद्धंशीयं मृतगणमध्याद् उत्थापितञ्च यीशुं प्रीष्टं स्मर।

IX तत्सुसंवाद्यकाराणाद् अहं दुष्कर्मेव भन्धनदशापर्यन्तं क्लेशं लुञ्जे किन्त्वीश्वरस्य वाक्यम् अबद्धं तिष्ठति।

X प्रीष्टेन यीशुना यद् अनन्तगौरवसहितं परित्राणं जायते तदभिरुचिर्ते लोकेऽपि यत् लभ्येत तदर्थमहं तेषां निमित्तं सर्वार्थयेतानि सद्धे।

XI अपरम् श्रेष्ठा भारती सत्या यदि वयं तेन सार्द्धं भ्रियामहे तर्हि तेन सार्द्धं ज्जिव्यामः, यदि य क्लेशं सद्धामहे तर्हि तेन सार्द्धं राजत्वमपि करिष्यामहे।

XII यदि वयं तम् अनङ्गीकुर्मस्तर्हि सोऽस्मान्पथनङ्गीकरिष्यति।

XIII यदि वयं न विश्वासास्तर्हि स विश्वास्त्यस्तिष्ठति यतः स्वम् अपह्नोतुं न शक्नोति।

XIV त्वमेतानि स्मारयन् ते यथा निष्कलं श्रोतृणां लंशज्जनकं वाग्युद्धं न कुर्व्यस्तथा प्रभोः समक्षं दृढं विनीयादिस।

XV अपरं त्वम् ईश्वरस्य साक्षात् स्वं परीक्षितम् अनिन्दनीयकर्मकारिणञ्च सत्यमतस्य वाक्यानां सद्धिभजने निपुणञ्च दर्शयितुं यतस्व।

XVI किन्त्वपवित्रा अनर्थककथा दूरीकुरु यतस्तदावम्बिन उत्तरोत्तरम् अधमं वद्धिष्यन्ते,

XVII तेषाञ्च वाक्यं गदितस्ततत् क्षयवद्धको भविष्यति तेषां मध्ये दुःमिनायः इद्वीतश्चेतिनामानौ द्वौ जन्तौ सत्यमताद् लक्ष्यौ जातौ,

XVIII मृताणां पुनरुत्थिति व्यतीतेति वदन्तौ केषाञ्चिद् विश्वासम् उत्पाटयतश्च।

XIX तथापीश्वरस्य भित्तमूलम् अयत्वं तिष्ठति तस्मिंश्चयं लिपि मुद्राङ्कित विद्यते यथा, जानाति परमेशस्तु स्वकीयान् सर्वमानवान् अपगच्छेद् अघर्माय्य यः कश्चित् प्रीष्टनामकृत्।

XX किन्तु भ्रूलिङ्गतेने केवल सुवर्णमयानि रौप्यमयाणि य भाञ्जानि विद्यन्त एति तर्हि काष्ठमयानि मृण्मयान्यपि विद्यन्ते
तेषाञ्च क्रियन्ति सम्मानाय क्रियन्तुपमानाय य भवन्ति।

XXI अतो यद्दि कश्चिद् अतादृशेभ्यः स्वं परिष्करोति तर्हि स पावितं प्रभोः कार्ययोग्यं सर्वसत्कार्यार्थोपयुक्तं सम्मानार्थकञ्च
भाञ्जन् भविष्यति।

XXII यौवनावस्थाया अभिलाषास्तथा परित्यज्यन्तां धर्मो विश्वासः प्रेम ये य शुचिभनोभिः प्रभुम् उद्दिश्य प्रार्थनां कुर्वन्ते
तैः साद्धम् अक्यभावाश्चैतेषु त्वया यत्नो विधीयतां।

XXIII अपरं त्वम् अनर्थकान् अज्ञानांश्च प्रश्नान् वाग्युद्धोत्पादकान् ज्ञात्वा दूरीकुरु।

XXIV यतः प्रभो दस्मिन् युद्धम् अकर्तव्यं किन्तु सर्वान् प्रति शान्तेन शिक्षादानेच्छुकेन सखिष्युना य भवितव्यं, विपक्षाश्च तेन
नभ्रत्वेन येतितव्याः।

XXV तथा कृते यदीश्वरः सत्यमतस्य ज्ञानार्थं तेभ्यो मनःपरिवर्तनरूपं वरं दद्यात्,

XXVI तर्हि ते येन शयतानेन निजाभिलाषसाधनाय धृतास्तस्य ज्ञात्वात् येतनां प्राथोद्धारे वल्लुं शक्यन्ति।

III

I यरमदिनेषु क्लेशज्जनकाः समया उपस्थास्यन्तीति ज्ञानीहि।

II यतस्ताडालिका लोका आत्मप्रेमिणो उर्ध्वप्रेमिणो आत्मश्लाघिनो उन्मिमानिनो निन्दकाः पित्रोरनाज्ञाग्राहिणः कृतघ्ना
अपवित्राः।

III प्रीतिवर्जिता असन्धेया मूषापवादिनो ऽजितेन्द्रियाः प्रयण्डा भद्रद्वेषिणो

IV विश्वासघातका दुःसाहसिनो दर्पघाता ईश्वरप्रेमिणः किन्तु सुभप्रेमिणो

V भक्तवेशाः किन्त्वस्वीकृतभक्तिगुणा भविष्यन्ति; अतादृशानां लोकानां संमर्ग परित्यज्या

VI यतो ये जनाः प्रच्छन्नं गेहान् प्रविशन्ति पापैर्भस्त्रास्ता नानाविधाभिलाषैश्चाखिला याः कामिन्यो

VII नित्यं शिक्षन्ते किन्तु सत्यमतस्य तत्त्वज्ञानं प्राप्तुं कदाचित् न शक्नुवन्ति ता दासीवद् वशीकुर्वन्ते य ते तादृशा लोकाः।

VIII यान्नि योभ्यिश्च यथा मूसमं प्रति विपक्षत्वम् अकुरुतां तथैव भ्रष्टमनसो विश्वासविषये ऽग्राह्याश्चैते लोका अपि सत्यमतं
प्रति विपक्षतां कुर्वन्ति।

IX किन्तु ते बहुदूरम् अग्रसरा न भविष्यन्ति यतस्तयो मूर्ढता यद्गतं तद्दद् अतेषामपि मूढता सर्वदृश्या भविष्यति।

X ममोपदेशः शिष्टताभिप्रायो विश्वासो धर्म्यं प्रेम सखिष्युतोपद्रवः क्लेशा

XI आन्तियभियायाम् एकनिधे लूस्त्रायाञ्च मां प्रति यद्यद् अघटत योश्चोपद्रवान् अहम् असह्ये सर्वमेतत् त्वम् अवगतोऽसि
किन्तु तत्सर्वतः प्रभु मर्मि उद्भूतवान्।

XII परन्तु यावन्तो लोकाः प्रीष्टेन यीशुनेश्वरभक्तिम् आयरितुम् एच्छन्ति तेषां सर्वेषाम् उपद्रवो भविष्यति।

XIII अपरं पापिषाः जलाश्च लोका भ्राम्यन्तो भ्रमयन्तश्चोत्तरोत्तरं दुष्टत्वेन वर्द्धिष्यन्तो

XIV किन्तु त्वं यद् यद् अशिक्षथाः, यस्य त्वयि समर्पितम् अभूत् तस्मिन् अवतिष्ठ, यतः कस्मात् शिक्षां प्राप्तोऽसि तद् वेत्सि;

XV यानि य धर्मशास्त्राणि प्रीष्टे यीशौ विश्वासेन परित्राणप्राप्तये त्वां ज्ञानिनं कर्तुं शक्नुवन्ति तानि त्वं शैशवकालाद्
अवगतोऽसि।

XVI तत् सर्वं शास्त्रम् ईश्वरस्यात्मना दत्तं शिक्षायै दोषबोधाय शोधनाय धर्मविनयाय य इवयूक्तं भवति

XVII तेन येश्वरस्य लोको निपुणः सर्वस्मै सत्कर्मणो सुसज्जश्च भवति।

IV

I ईश्वरस्य गोचरे यश्च यीशुः प्रीष्टः स्वीयागमनकाले स्वराजत्वेन ज्जुवतां मृतानाञ्च लोकानां विचारं करिष्यति तस्य गोचरे
ऽहं त्वाम् एहं दृढम् आज्ञापयामि।

II त्वं वाक्यं बोधय कालेऽकाले योत्सुको भव पूर्णया सखिष्युतया शिक्षया य लोकान् प्रबोधय भर्त्सय विनयस्व या

III यत अतादृशः समय आयाति यस्मिन् लोका यथार्थम् उपदेशम् असह्यमानाः कर्षकण्डूयनविशिष्टा भूत्वा निजाभिलाषात्
शिक्षकान् संग्रहीष्यन्ति।

IV सत्यमतास्य श्रोत्राणि निवर्त्य विपथगामिनो भूत्वोपाध्यानेषु प्रवर्त्तिष्यन्ते;

V किन्तु त्वं सर्वविषये प्रबुद्धो भव दुःखभोगं स्वीकुरु सुसंवाद्यग्रयणकस्य कर्म साधय निष्ठपरिचर्यां पूर्णत्वेन कुरु या

VI मम प्राणानाम् उत्सर्गो भवति मम प्रस्थानकालश्लोषोपातिष्ठत्।

VII अहम् उत्तमयुद्धं कृतवान् गन्तव्यमार्गस्थानं यावद् धावितवान् विश्वासञ्च रक्षितवान्।

VIII शेषं पुण्यमुद्गृह्ये मध्यं रक्षितं विद्यते तस्य तस्मिन् महोदिते यथार्थविचारकेण प्रभुना मह्यं दायिष्यते केवलं मह्यम् एति नहि
किन्तु यावन्तो लोकास्तस्यागमनम् आकाङ्क्षन्ते तेभ्यः सर्वेभ्यो ऽपि दायिष्यते।

IX त्वं त्वरया मत्समीपम् आगन्तुं यतस्व,

X यतो दीमा अखिकसंसारम् ईष्टमानो मां परित्यज्य थिषलनीकीं गतवान् तथा क्रीष्क गांलातियां गतवान् तीतश्च दाल्मातियां
गतवान्।

XI केवलो लुको मया साद्धं विद्यते। त्वं माई सज्जिनं कृत्वागच्छ यतः स परिचर्यया ममोपकारी भविष्यति,

XII तुभिकञ्चाहम् एङ्किषनगरं प्रेषितवान्।

XIII यद् आरब्धादनवस्त्रं त्रौयानगरं कार्पस्य सन्निधौ मया निक्षिप्तं त्वमागमनसमये तत् पुस्तकानि य विशेषतश्चर्मग्रन्थान्
आनय।

XIV कार्पस्यकारः सिकन्दरो मम बह्वनिष्ठं कृतवान् प्रभुस्तस्य कर्मणां समुचितङ्गलं ददातु।

XV त्वमपि तस्मात् सावधानास्तिष्ठ यतः सोऽस्माकं वाक्यानाम् अतीव विपक्षो ज्ञानः।

- XVI મમ પ્રથમપ્રત્યુત્તરસમયે કોડપિ મમ સહાયો નાભવત્ સર્વે માં પર્યત્યજન્ તાન્ પ્રતિ તસ્ય દોષસ્ય ગણના ન ભૂયાત્;
- XVII કિન્તુ પ્રભુ મમ સહાયો ડભવત્ યથા ચ મયા ઘોષણા સાઘ્યેત ભિન્નજાતીયાશ્ચ સર્વે સુસંવાદં શૃણુયુસ્તથા મદ્યાં શક્તિમ્ અદદાત્ તતો ડહં સિંહસ્ય મુખાદ્ ઉદ્ઘૃતઃ।
- XVIII અપરં સર્વસ્માદ્ દુષ્કર્મતઃ પ્રભુ મમ્ ઉદ્ધરિષ્યતિ નિજસ્વર્ગીયરાજ્યં નેતું માં તારયિષ્યતિ ચા તસ્ય ધન્યવાદઃ સદાકાલં ભૂયાત્! આમેન્!
- XIX ત્વં પ્રિષ્કામ્ આક્કિલમ્ અનીષિક્કરસ્ય પરિજનાંશ્ચ નમસ્કુરુ।
- XX ઇરાસ્તઃ કરિન્થનગરે ડતિષ્ઠત્ ત્રિક્કિમશ્ચ પીડિતત્વાત્ મિલીતનગરે મયા વ્યહીયતા
- XXI ત્વં હેમન્તકાલાત્ પૂર્વમ્ આગન્તું યતસ્વા ઉબૂલઃ પૂદિ લીનઃ કલૌદિયા સર્વે ભ્રાતરશ્ચ ત્વાં નમસ્કુર્વતો
- XXII પ્રભુ ર્થીશુઃ ધ્રીષ્ટસ્તવાત્મના સહ ભૂયાત્! યુષ્માસ્વનુગ્રહો ભૂયાત્! આમેન્!

तीतं पत्रं

- I अनन्तञ्चनस्याशातो जाताया ईश्वरभक्त्ये योऽयस्य सत्यमतस्य यत् तत्त्वज्ञानं यश्च विश्वास ईश्वरस्याभिरुचिमतलोकैर्लभ्यते तदर्थं
- II यीशुप्रीष्टस्य प्रेरित ईश्वरस्य दासः पौलोऽहं साधारणविश्वासात् मम प्रकृतं धर्मपुत्रं तीतं प्रति लिपमि
- III निष्कपट ईश्वर आदिंकावात् पूर्व तत् ञ्चनं प्रतिज्ञातवान् स्वनिर्गुणितसमये य घोषणया तत् प्रकाशितवान्
- IV मम त्रातुरीश्वरस्याज्ञया य तस्य घोषणं मयि समर्पितम् अभूत् अस्माकं तात ईश्वरः परित्राता प्रभु यीशुप्रीष्टश्च तुभ्यम् अनुग्रहं दद्यां शान्तिञ्च वितरतु
- V त्वं यद् असम्पूर्णाकार्याणि सम्भूयते मदीयादेशास्य प्रतिनगरं प्राचीनगणान् नियोजयेस्तदर्थमहं त्वां क्रीत्युपद्वीपे स्थापयित्वा गतवान्
- VI तस्माद् यो नरो उनिन्दित अेकस्या योषितः स्वामी विश्वासिनाम् अपययस्यावाध्यत्वस्य वा दोषेणालिप्तानाञ्च सन्तानानां जनको भवति स अेव योग्यः
- VII यतो डेतोरद्यक्षेणेश्वरस्य गृह्याद्यक्षेणोवाग्निन्दीयेन भवितव्यं तेन स्वेच्छयारिणा क्रोधिना पानासक्तेन प्रहारकेण लोभिना वा न भवितव्यं
- VIII किन्वतिशिसेवकेन सल्लोकानुरागिणा विनीतेन न्यायेन धार्मिकेण जितेन्द्रियेण च भवितव्यं,
- IX उपदेशे य विश्वस्तं वाक्यं तेन धारितव्यं यतः स यद् यथार्थेनोपदेशेन लोकान् विनेतुं विघ्नकारिणश्च निरुत्तरान् कर्तुं शक्नुयात् तद् आवश्यकं
- X यतस्ते भवदो उवाध्या अनर्थकवाक्यवादिनः परञ्चक्राश्च सन्ति विशेषतश्छिन्नत्वयां मध्ये केचित् तादृशा लोकाः सन्ति
- XI तेषाञ्च वागोध आवश्यको यतस्ते कुत्सितलाभस्याशयानुचितानि वाक्यानि शिक्षयन्तो निषिद्धपरिवाराणां सुमतिं नाशयन्ति
- XII तेषां स्वदेशीय अेको भविष्यद्वादी वचनमिदमुक्तवान्, यथा, क्रीतीयमानवाः सर्वे सदा कापट्यवादिनः। डिञ्जन्तुसमानास्ते उलसाश्चोदरभारतः॥
- XIII साक्ष्यमेतत् तथ्यं, अतो डेतोस्त्वं तान् गाढे भर्त्सय ते य यथा विश्वासे स्वस्था भवेयु
- XIV शिद्धीयोपायानेषु सत्यमतल्लक्षणां मानवानाम् आज्ञासु य मनांसि न निवेशयेयुस्तथादिशा
- XV शुचीनां कृते सर्वाण्येव शुचीनि भवन्ति किन्तु कलङ्कितानाम् अविश्वासिनाञ्च कृते शुचि किमपि न भवति यतस्तेषां बुद्धयः संवेदाश्च कलङ्किताः सन्ति
- XVI ईश्वरस्य ज्ञानं ते प्रतिजानन्ति किन्तु कर्म्मभिस्तद् अनङ्गीकुर्वते यतस्ते गर्हिता अनाज्ञात्राडिणः सर्वसत्कर्मणश्चायोग्याः सन्ति

II

- I यथार्थस्योपदेशस्य वाक्यानि त्वया कथ्यन्तां
- II विशेषतः प्राचीनलोका यथा प्रबुद्धा धीरा विनीता विश्वासे प्रेम्नि सडिष्णुतायाञ्च स्वस्था भवेयुस्तद्गत
- III प्राचीनयोषितोऽपि यथा धर्मयोग्यम् आचारं कुर्व्युः परनिन्दका बहुमद्यपानस्य निघ्नाश्च न भवेयुः
- IV किन्तु सुशिक्षाकारिणः सत्य ईश्वरस्य वाक्यं यत् न निन्देत तदर्थं युवतीः सुशीलताम् अर्थतः पतिस्नेहम् अपत्यस्नेहं
- V विनीतिं शुचित्वं गडिणीत्वं सौजन्यं स्वामिनिघ्नआदिशेयुस्तथा त्वया कथ्यतां
- VI तद्दृष्टं यूनोऽपि विनीतये प्रबोधय
- VII त्वञ्च सर्वविषये स्वं सत्कर्मणां दृष्टान्तं दर्शय शिक्षायाञ्चाविकृतत्वं धीरतां यथार्थं
- VIII निर्दोषञ्च वाक्यं प्रकाशय तेन विपक्षो युष्माकम् अपवादस्य किमपि छिद्रं न प्राप्य त्रपिष्यते
- IX दासाश्च यत् स्वप्रभूनां निघ्नाः सर्वविषये तुष्टिजनकाश्च भवेयुः प्रत्युत्तरं न कुर्व्युः
- X किमपि नापडरेयुः किन्तु पूर्णां सुविश्वस्ततां प्रकाशयेयुरिति तान् आदिशा यत अेवम्प्रकारेणास्मकं त्रातुरीश्वरस्य शिक्षा सर्वविषये ते र्भूषितव्या
- XI यतो डेतोस्त्राणान्जनक ईश्वरस्यानुग्रहः सर्वान् मानवान् प्रत्युदितवान्
- XII स यास्मान् एहं शिक्षयति यद् वयम् अधर्मं सांसारिकाभिलाषांश्चानङ्गीकृत्य विनीतत्वेन न्यायेनेश्वरभक्त्या खेडलोकं आयु र्पिप्यामः,
- XIII परमसुखस्याशाम् अर्थतो डस्माकं महत् ईश्वरस्य त्राणकर्तुं यीशुप्रीष्टस्य प्रभावस्योद्यं प्रतीक्षामहो
- XIV यतः स यथास्मान् सर्वस्माद् अधर्मात् मोचयित्वा निजाधिकारस्ववृषं सत्कर्मसुसुक्तम् अेकं प्रजावर्गं पावयेत् तदर्थम् अस्माकं कृते आत्मदानं कृतवान्
- XV अेतानि भाषस्व पूर्णसामर्थ्येन यादिश प्रबोधय य, कोऽपि त्वां नावमन्यतां

III

- I ते यथा देशाधिपानां शासकानाञ्च निघ्ना आज्ञात्राडिणश्च सर्वस्मै सत्कर्मणो सुसज्जाश्च भवेयुः
- II कमपि न निन्देयु मिद्विरोधिः क्षान्ताश्च भवेयुः सर्वान् प्रति य पूर्णं मृदुत्वं प्रकाशयेयुश्चेति तान् आदिशा
- III यतः पूर्व वयमपि निवर्बाधा अनाज्ञात्राडिणो लान्ता नानाभिलाषाणां सुभानाञ्च दासेया द्रुष्टवेच्यगिरिणो धृष्टिताः परस्परं द्वेषिणश्चाभवामः
- IV किन्त्वस्माकं त्रातुरीश्वरस्य या दया मर्त्यानां प्रति य या प्रीतिस्तस्याः प्रादुर्भावे ज्ञाते

V वयम् आत्मकृतेभ्यो धर्मकर्मभ्यस्तन्नद्धि किन्तु तस्य कृपातः पुनर्जन्मरूपेण प्रक्षालनेन प्रवित्रस्यात्मनो नूतनीकरणेन य तस्मात् परित्राणां प्राप्ताः

VI स यास्माकं त्रात्रा यीशुध्रीष्टेनास्मदुपरि तम् आत्मानं प्रयुरत्वेन वृष्टवान्।

VII छत्थं वयं तस्यानुग्रहेण सपुण्यीभूय प्रत्याशयानन्तञ्जवनस्याधिकारिणो ज्ञाताः।

VIII वाक्यभेदद् विश्वसनीयम् अतो छेतोरीश्वरे ये विश्वसितवन्तस्ते यथा सत्कर्माण्यनुतिष्ठेयुस्तथा तान् दृढम् आज्ञापयेति ममाभिमतौ तान्येवोत्तमानि मानवेभ्यः क्लृप्तानि य भवन्ति।

IX भूढेभ्यः प्रश्नवंशावलि विवादेभ्यो व्यवस्थाया वितण्डाभ्यश्च निवर्त्तस्व यतस्ता निष्कला अनर्थकाश्च भवन्ति।

X यो ज्ञो भिन्निस्तुस्तम् अेकवारं द्विर्वा प्रबोध्य दूरीकुरु।

XI यतस्तादृशो ज्ञो विपथगामी पापिष्ठ आत्मदोषकश्च भवतीति त्वया ज्ञायतां।

XII यदाहम् आर्त्तिमां तुभिकं वा तव समीपं प्रेषयिष्यामि तदा त्वं नीकपलौ मम समीपम् आगन्तुं यतस्व यतस्तत्रैवाहं शीतकालं यापयितुं मतिम् अकार्षीं।

XIII व्यवस्थापकः सीना आपल्लुश्चैतयोः कस्याप्यभावावो यन्न भवेत् तदर्थं तौ यत्नेन त्वया विसृज्येतां।

XIV अपरम् अस्मदीयलोका यन्निष्कला न भवेयुस्तदर्थं प्रयोजनीयोपकाराया सत्कर्माण्यनुष्ठातुं शिक्षन्तां।

XV मम सङ्गिनः सव्ये त्वां नमस्कृत्वन्तो ये विश्वासाद् अस्मासु प्रीयन्ते तान् नमस्कुरुः सव्येषु युष्मास्वनुगृहो भूयात्। आमेन्।

इलीमोनं पत्रं

- I प्रीष्टस्य यीशो बन्दिदासः पौलस्तीथियनामा भ्राता य प्रियं सडकारिणं इलीमोनं
 II प्रियाम् आप्पियं सडसेनाम् आप्पिण्यं इलीमोनस्य गृहं स्थितां समितिञ्च प्रति पत्रं लिपतः।
 III अस्माकं तात ईश्वरः प्रभु र्थीशुप्रीष्टश्च युष्मान् प्रति शान्तिम् अनुग्रहञ्च क्रियास्तां।
 IV प्रभुं यीशुं प्रति सर्वान् पवित्रलोकान् प्रति य तव प्रेमविश्वासयो वृत्तान्तं निशम्याहं
 V प्रार्थनासमये तव नामोच्यारयन् निरन्तरं भग्नेश्वरं धन्यं वदामि।
 VI अस्मासु यद्यत् सौजन्यं विद्यते तत् सर्व्वं प्रीष्टं यीशु यत् प्रति भवतीति ज्ञानाय तव विश्वासमूलिका दानशीलता यत् सङ्गत्
 भवेत् तदहम् एच्छामि।
 VII हे भ्रातः, त्वया पवित्रलोकानां प्राण आध्यायिता अभवन् अतस्मात् तव प्रेम्नास्माकं महान् आनन्दः सान्त्वना य ज्ञातः।
 VIII त्वया यत् कर्त्तव्यं तत् त्वाम् आज्ञापयितुं यद्यप्यहं प्रीष्टेनातीवोत्सुको भवेयं तथापि वृद्ध
 IX एदानीं यीशुप्रीष्टस्य बन्दिदासश्चैवम्भूतो यः पौलः सोऽहं त्वां विनेतुं वरं मन्ये
 X अतः शुङ्गलबद्धोऽहं यमजनयं तं मदीयतनयम् ओनीषिमम् अधि त्वां विनये।
 XI स पूर्व्वं तवानुपकारक आसीत् किन्निवदानीं तव मम योपकारी भवति।
 XII तमेवाहं तव समीपं प्रेषयामि, अतो मदीयप्राणस्वरूपः स त्वयानुगृह्यतां।
 XIII सुसंवाद्यस्य कृते शुङ्गलबद्धोऽहं परियारकमिव तं स्वसन्निधौ वर्त्तयितुम् अर्हं।
 XIV किन्तु तव सौजन्यं यद् भवेन न भूत्वा स्वेच्छायाः इलं भवेत् तदर्थं तव सम्मतिं विना किमपि कर्त्तव्यं नामन्ये।
 XV को ज्ञानाति क्षणकालार्थं त्वत्तस्तस्य विच्छेदोऽभवद् अतस्यायम् अभिप्रायो यत् त्वम् अनन्तकालार्थं तं लप्स्यसे
 XVI पुनर्दसिमिव लप्स्यसे तन्नहि किन्तु दासात् श्रेष्ठं मम प्रियं तव य शारीरिकसम्बन्धात् प्रभुसम्बन्धाच्च ततोऽधिकं प्रियं
 भ्रातरमिव।
 XVII अतो हेतो र्यदि मां सडभागिनं ज्ञानासि तर्हि मामिव तमनुगृहाण।
 XVIII तेन यदि तव किमप्यपराद्धं तुल्यं किमपि धार्यते वा तर्हि तत् ममेति विदित्वा गणय।
 XIX अहं तत् परिशोत्स्यामि, अतत् पौलोऽहं स्वडस्तेन लिभामि, यतस्त्वं स्वप्राणान् अपि मह्यं धारयसि तद् वक्तुं नेच्छामि।
 XX त्वो भ्रातः, प्रभोः कृते मम वाञ्छां पूरय प्रीष्टस्य कृते मम प्राणान् आध्यायय।
 XXI तवाज्ञाग्राहित्वे विश्वस्य मया अतत् लिप्यते मया यदुच्यते ततोऽधिकं त्वया कारिष्यत एति ज्ञानामि।
 XXII तत्करणसमये मर्दमपि वासगृहं त्वया सञ्जोक्रियतां यतो युष्माकं प्रार्थनानां इलत्रपो वर एवाहं युष्मभ्यं दायिष्ये ममेति
 प्रत्याशा ज्ञायते।
 XXIII प्रीष्टस्य यीशाः कृते मया सड बन्दिदिपाङ्गा
 XXIV मम सडकारिणो मार्क आरिष्टार्पो दीमा लुक्श्च त्वां नमस्कारं वेद्यन्ति।
 XXV अस्माकं प्रभो र्थीशुप्रीष्टस्यानुग्रहो युष्माकम् आत्मना सड भूयात् आमेन्।

ध्विः पत्रं

- I पुरा य ईश्वरो भविष्यद्वादिभिः पितृलोकेभ्यो नानासमये नानाप्रकारं कथितवान्
 II स अतस्मिन् शेषकाले निजपुत्रेणस्मभ्यं कथितवान्। स तं पुत्रं सर्व्वाधिकारिणं कृतवान् तेनैव य सर्व्वजगन्ति सृष्टवान्।
 III स पुत्रस्तस्य प्रभावस्य प्रतिबिम्बस्तस्य तत्त्वस्य मूर्तिश्चास्ति स्वीयशक्तिवाक्येन सर्व्वं धत्ते य स्वप्राणैरस्माकं पापमाज्जर्जनं कृत्वा उर्ध्वस्थाने मङ्गलमङ्गिभ्यो दक्षिणार्धे समुपविष्टवान्।
 IV दिव्यदूतगणैः यथा स विशिष्टनाम्नो ऽधिकारी ज्ञातस्तथा तेभ्योऽपि श्रेष्ठो ज्ञातः।
 V यतो दूतानां मध्ये कदाचिदीश्वरेणोक्तं क उक्तः? यथा, "मदीयतनयो ऽसि त्वम् अद्यैव जनिता मया।" पुनश्च "अहं तस्य पिता भविष्यामि स य मम पुत्रो भविष्यति।"
 VI अपरं जगति स्वकीयाद्धितीयपुत्रस्य पुनरानयनकाले तेनोक्तं, यथा, "ईश्वरस्य सकलैर्दूतैरेष अेव प्रणाम्यतां।"
 VII दूतान् अधि तेनेदम् उक्तं, यथा, "स करोति निजान् दूतान् गन्धवाडस्ववृषकान्। वह्निशिषास्ववृषांश्च करोति निजसेवकान्।"
 VIII किन्तु पुत्रमुद्दिश्य तेनोक्तं, यथा, "हे ईश्वर सदा स्थायि तव सिंहासनं भवेत्। याथार्थस्य भवेद्दण्डो राजदण्डस्त्वदीयकः।
 IX पुण्ये प्रेम करोषि त्वं किञ्चाधर्मम् ऋतीयसो तस्माद् य ईश ईशस्ते स ते मित्रगणैः। अधिकाह्लादैर्लेन सेयं कृतवान् तवा।"
 X पुनश्च, यथा, "हे प्रभो पृथिवीमूलम् आद्यै संस्थापितं त्वया। तथा त्वदीयहस्तेन कृतं गगनमण्डलं।
 XI एते विनश्यतस्त्वन्तु नित्यमेवावतिष्ठसे। एदन्तु सकलं विश्वं संजरीष्यति वस्त्रवत्।
 XII सङ्घोषितं त्वया तनु वस्त्रवत् परिवर्त्यते। त्वन्तु नित्यं स अेवासी निर्न्तास्तव वत्सराः।"
 XIII अपरं दूतानां मध्ये कः कदाचिदीश्वरेणोक्तः? यथा, "त्वारीन् पादधीकं ते यावन्नहि करोम्यहं। मम दक्षिणदिग्भागे तावत् त्वं समुपाविश।"
 XIV ये परित्राणस्याधिकारिणो भविष्यन्ति तेषां परियर्थार्थं प्रेष्यमाणाः सेवनकारिण आत्मानः किं ते सर्व्वे दूता नहि?

II

- I अतो वयं यद् भ्रमज्ञोतसा नापनीयामहे तदर्थमस्मानि र्थेयद् अस्मावि तस्मिन् मनांसि निधातव्यानि।
 II यतो हेतो दूतैः कथितं वाक्यं यद्यमोघम् अभवद् यदि य तल्लङ्घनकारिणो तस्याग्राहकाय य सर्व्वस्मै समुचितं दण्डम् अदीयत,
 III तर्ह्यस्माभिस्तादृशं मलापरित्राणम् अवज्ञाय कथं रक्षा प्राप्स्यते, यत् प्रथमतः प्रभुना प्रोक्तं ततोऽस्मान् यावत् तस्य श्रोतृभिः स्थिरीकृतं,
 IV अपरं लक्षाणैरद्भुतकर्मभि विविधशक्तिप्रकाशेन निजोत्थितः पवित्रस्यात्मनो विभागेन य यद् ईश्वरेण प्रमाणीकृतम् अलूतं।
 V वयं तु यस्य भाविराज्यस्य कथां कथयामः, तत् तेन दिव्यदूतानाम् अधीनीकृतमिति नहि।
 VI किन्तु कुत्रापि कश्चित् प्रमाणम् ईदृशं दत्तवान्, यथा, "किं वस्तु मानयो यत् स नित्यं संस्मर्यते त्वया। किं वा मानवसन्तानो यत् स आलोच्यते त्वया।
 VII दिव्यदूतगणैः स किञ्चिन् न्यूनः कृतस्त्वया। तेजोगौरववृषेण किरीटेन विभूषितः। सृष्टं यत् ते कराभ्यां स तत्रभुत्वे नियोजितः।
 VIII यत्राध्वश्च तस्यैव त्वया सर्व्वं वशीकृतां।" तेन सर्व्वं यस्य वशीकृतं तस्यावशीभूतं किमपि नावशेषितं किन्त्वधुनापि वयं सर्वाणि तस्य वशीभूतानि न पश्यामः।
 IX तथापि दिव्यदूतगणैः योः किञ्चिन् न्युनीकृतोऽभवत् तं यीशुं मृत्युभोगडेतोस्तेजोगौरववृषेण किरीटेन विभूषितं पश्यामः, यत ईश्वरस्यानुग्राहत् स सर्व्वेषां कृते मृत्युम् अस्वदत्।
 X अपरञ्च यस्मै येन य कृत्स्नं वस्तु सृष्टं विद्यते अद्भुतसन्तानानां विभवयायानयनकाले तेषां परित्राणाग्रस्य द्युःप्रभोगेन सिद्धीकरणमपि तस्योपयुक्तम् अभवत्।
 XI यतः पावकः पूयमानाश्च सर्व्वे अेकस्मादेवोत्पन्ना भवन्ति, एति हेतोः स तान् भ्रातृन् वदितुं न लज्जते।
 XII तेन स उक्तवान्, यथा, "द्योतयिष्यामि ते नाम भ्रातृणां मध्यतो ममा परन्तु समिते मध्ये करिष्ये ते प्रशंसनां।"
 XIII पुनरपि, यथा, "तस्मिन् विश्वस्य स्थाताहं।" पुनरपि, यथा, "पश्याहम् अपत्यानि य दत्तानि मह्यम् ईश्वरात्।"
 XIV तेषाम् अपत्यानां रुधिरपल्लवविशिष्टत्वात् सोऽपि तद्वत् तद्विशिष्टोऽभूत् तस्याभिप्रायोऽयं यत् स मृत्युभवाधिकारिणं शयतानं मृत्युना अवलीनं कुर्यात्।
 XV ये य मृत्युभयाद् यावज्जिवनं दासत्वस्य निघ्ना आसन् तान् उद्धारयेत्।
 XVI स दूतानाम् उपकारी न भवति किन्त्विच्छाडीमो वंशस्यैवोपकारी भवति।
 XVII अतो हेतोः स यथा कृपावान् प्रजानां पापशोधनार्थम् ईश्वरोद्देश्यविषये विश्वास्यो मङ्गयाजको भवेत् तदर्थं सर्व्वविषये स्वभ्रातृणां सदृशीभवनं तस्योचितम् आसीत्।
 XVIII यतः स स्वयं परीक्षां गत्वा यं द्युःप्रभोगम् अवगतस्तेन परीक्षाकान्तान् उपकर्तुं शक्नोति।

III

- I हे स्वर्गायस्याह्वानस्य सङ्भागिनः पवित्रभ्रातरः, अस्माकं धर्मप्रतिज्ञाया दूतोऽग्रस्य यो यीशुस्तम् आलोचयध्वं।
 II मूसा यद्दत् तस्य सर्व्वपरिवारमध्ये विश्वास्य आसीत्, तद्दत् अयमपि स्वनिर्णयकस्य समीपे विश्वास्यो भवति।
 III परिवाराय यद्दत् तस्यापयितुरधिकं गौरवं भवति तद्दत् मूससोऽयं अद्भुतरगौरवस्य योग्यो भवति।

- IV अेकैकस्य निवेशनस्य परिञ्चनानां स्थापयिता कश्चिद् विद्यते यश्च सर्वस्थापयिता स ईश्वर एव।
 V मूसाश्च वक्ष्यमाणानां साक्षी भूत्य एव तस्य सर्वपरिञ्चनमध्ये विश्वास्त्योऽभवत् किन्तु प्रीष्टस्तस्य परिञ्चनानामध्यक्ष एव।
 VI वयं तु यदि विश्वासस्त्योत्साहं श्वाघनञ्च शेषं यावद् धारयामस्तर्हि तस्य परिञ्चना भवामः।
 VII अतो हेतोः पवित्रेषाम्ना यद्भत् कथितं, तद्भत्, "अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमिच्छथ।
 VIII तर्हि पुरा परीक्षाया दिने प्रान्तरमध्यतः। मदाज्ञानिग्रहस्थाने युष्माभिस्तु कृतं यथा। तथा मा कुरुतेदानीं कठिनानि मनांसि वः।
 IX युष्माकं पितरस्तत्र मत्परीक्षाम् अकुर्वता कुर्वद्धि भेडनुसन्धानं तैरदृश्यन्त मत्किंयाः। यत्वारिशत्समा यावत् कुट्टुध्वाडन्तु तदन्वये।
 X अवादिषम् एमं लोका भ्रान्तान्तःकरणः सदा। मामकीनानि वर्तानि परिञ्चानन्ति नो एमं।
 XI एति हेतोरेहं कोपात् शपथं कृतवान् एमं प्रवेक्ष्यते जनैरेतैर् न विश्रामस्थलं ममा ॥
 XII हे भ्रातरः सावधाना भवत, अमरेश्वरात् निवर्तको योऽविश्वासस्तद्युक्तं दुष्टान्तःकरणं युष्माकं कस्यापि न भवतु।
 XIII किन्तु यावद् अधनामा समयो विद्यते तावद् युष्ममध्ये कोऽपि पापस्य वञ्चनया यत् कठोरीकृतो न भवेत् तदर्थं प्रतिदिनं परस्परम् उपदिशत।
 XIV यतो वयं प्रीष्टस्यांशिनां जातः किन्तु प्रथमविश्वासस्य दृढत्वम् अस्माभिः शेषं यावद् अमोघं धारयितव्यं।
 XV अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमिच्छथ, तद्वाज्ञालङ्घनस्थाने युष्माभिस्तु कृतं यथा, तथा मा कुरुतेदानीं कठिनानि मनांसि व एति तेन यद्भुक्तं,
 XVI तदनुसारां ये श्रुत्वा तस्य कथां न गृहीतवन्तस्ते के? किं मूससा मिसरदेशाद् आगताः सर्वे लोका नहि?
 XVII केभ्यो वा स यत्वारिशद्वापि यावद् अकुध्यत्? पापं कुर्वतां येषां कुलपाः प्रान्तरे ऽपतन् किं तेभ्यो नहि?
 XVIII प्रवेक्ष्यते जनैरेतैर् न विश्रामस्थलं ममेति शपथः केषां विरुद्धं तेनाकारि? किम् अविश्वासिनां विरुद्धं नहि?
 XIX अतस्ते तत् स्थानं प्रवेष्टुम् अविश्वासात् नाशकनुवन् एति वयं वीक्षामहे।

IV

- I अपरं तद्द्विभ्रामप्राप्तेः प्रतिज्ञा यदि तिष्ठति तर्ह्यस्माकं कश्चित् येत् तस्याः कुलेन वञ्चितो भवेत् वयम् अतस्माद् विभीमः।
 II यतो ऽस्माकं समीपे यद्भत् तद्भत् तेषां समीपेऽपि सुसंवाहः प्रचारितो ऽभवत् किन्तु तैः श्रुतं वाक्यं तान् प्रति निष्कलम् अभवत्, यतस्ते श्रोतारो विश्वासेन साद्धं तन्नामिश्रयन्।
 III तद् विश्रामस्थानं विश्वासिभिरस्माभिः प्रविश्यते यतस्तेनोक्तं, "अहं कोपात् शपथं कृतवान् एमं, प्रवेक्ष्यते जनैरेतैर् न विश्रामस्थलं ममा ॥" किन्तु तस्य कर्माणि जगतः सृष्टिकावात् समाप्तानि सन्ति।
 IV यतः कस्मिंश्चित् स्थाने सप्तमं दिनमधि तेनेदम् उक्तं, यथा, "ईश्वरः सप्तमे दिने स्वकृतोभ्यः सर्वकर्मभ्यो विश्रामा ॥"
 V किन्वेतस्मिन् स्थाने पुनस्तेनोच्यते, यथा, "प्रवेक्ष्यते जनैरेतैर् न विश्रामस्थलं ममा ॥"
 VI कुलतस्तत् स्थानं कैश्चित् प्रवेष्टव्यं किन्तु ये पुरा सुसंवाहं श्रुतवन्तस्तेरविश्वासात् तत्र प्रविष्टम्,
 VII एति हेतोः स पुनरधनामकं दिनं निरूप्ये दीर्घकाले गतेऽपि पूर्वोक्तां वाचं दायुदा कथयति, यथा, "अद्य यूयं कथां तस्य यदि संश्रोतुमिच्छथ, तर्हि मा कुरुतेदानीं कठिनानि मनांसि वः।"
 VIII अपरं यिद्धोशूयो यदि तान् व्यश्रामयिष्यत् तर्हि ततः परम् अपरस्य दिनस्य वाग् ईश्वरेण नाकथयिष्यत।
 IX अत ईश्वरस्य प्रजाभिः कर्तव्यं अेको विश्रामस्तिष्ठति।
 X अपरम् ईश्वरो यद्भत् स्वकृतकर्मभ्यो विश्रामा तद्भत् तस्य विश्रामस्थानं प्रविष्टो ज्कोऽपि स्वकृतकर्मभ्यो विश्राम्यति।
 XI अतो वयं तद् विश्रामस्थानं प्रवेष्टुं यतामहे, तदविश्वासोदाहरणेन कोऽपि न पततु।
 XII ईश्वरस्य वादोऽमरः प्रभावविशिष्टश्च सर्वस्माद् द्विधारपद्गादपि तीक्ष्णः, अपरं प्राणान्मनो ग्रन्थिमज्जयोश्च परिभेदाय विच्छेदकारी मनसश्च सङ्गलानाम् अभिप्रेतानाञ्च विचारकः।
 XIII अपरं यस्य समीपे स्वीया स्वीया कथास्माभिः कथयितव्या तस्यागोचरः कोऽपि प्राणी नास्ति तस्य दृष्टौ सर्वमेवानावृतं प्रकाशितञ्चास्ते।
 XIV अपरं य उच्यतमं स्वर्गं प्रविष्ट अेतादृश अेको व्यक्तरथत ईश्वरस्य पुत्रो यीशुरस्माकं महायाजकोऽस्ति, अतो हेतो वयं धर्मप्रतिज्ञां दृढम् आवाभ्यामहे।
 XV अस्माकं यो महायाजको ऽस्ति सोऽस्माकं दुःप्रैर् दुःप्रितो भवितुम् अशक्तो नहि किन्तु पापं विना सर्वविषये वयमिव परीक्षितः।
 XVI अतयेव कृपां ग्रीहीतुं प्रयोञ्जीयोपकारार्थम् अनुग्रहं प्राप्नुञ्च वयम् उत्साहेनानुग्रहसिंहासनस्य समीपं यामः।

V

- I यः कश्चित् महायाजको भवति स मानवानां मध्यात् नीतः सन् मानवानां कृत ईश्वरोदेश्यविषयेऽर्थत उपहाराणां पापार्थक्यबलीनाञ्च दान नियुज्यते।
 II स याज्ञानां भ्रान्तानाञ्च लोकानां दुःपेन दुःपी भवितुं शक्नोति, यतो हेतोः स स्वयमपि दौर्बल्यवेष्टितो भवति।
 III अतस्मात् कारणाय यद्भत् लोकानां कृते तद्भद् आत्मकृतेऽपि पापार्थक्यविदानं तेन कर्तव्यं।
 IV स दोग्ध्रपदः स्वेच्छतः केनापि न गृह्यते किन्तु हारोण एव य ईश्वरेणाद्भ्यते तेनैव गृह्यते।
 V अेवमकारोणं प्रीष्टोऽपि महायाजकत्वं ग्रीहीतुं स्वीयगौरवं स्वयं न कृतवान्, किन्तु "मदीयतनयोऽसि त्वम् अद्वैव जनितो मयेति" वाचं यस्तं भाषितवान् स अेव तस्य गौरवं कृतवान्।
 VI तद्भद् अन्यगीतेऽपीदमुक्तं, त्वं मल्कीषेदकः श्रेण्यां याजकोऽसि सदातनः।

- VII स य द्देववासकाले बहुकुन्धनेनाश्रुपातेन य मृत्युत उद्धरणे समर्थस्य पितुः समीपे पुनः पुनर्विनतिं प्रर्थनाञ्च कृत्वा तत्कृत्वपिणीं शङ्कातो रक्षां प्राप्य य
 VIII यद्यपि पुत्रोऽभवत् तथापि यैरङ्घ्रियथ तैराज्ञाग्रहणम् अशिक्षत
 IX एत्थं सिद्धीभूय निजाज्ञाग्राहिकां सर्वेषाम् अनन्तपरित्राणस्य कारणवत्त्वं उभवत्
 X तस्मात् स मल्कीषेदकः श्रेणीभुक्तो मङ्गायाञ्च ईश्वरेणाभ्यातः
 XI तमध्यस्माकं बहुकथाः कथयितव्याः किन्तु ताः स्तब्धकर्णै र्भूमाम्भि र्दुर्गम्याः
 XII यतो यूयं यद्यपि समयस्य दीर्घत्वात् शिक्षका भवितुम् अशक्यत तथापीश्वरस्य वाक्यानां या प्रथमा वर्णामाला तामधि शिक्षाप्राप्तिं युष्माकं पुनरावश्यका भवति, तथा कठिनद्रव्ये नहि किन्तु दृग्धे युष्माकं प्रयोजनम् आस्ते।
 XIII यो दृग्धपाथी स शिशुरेवेतिकारणात् धर्मवाक्ये तत्परो नास्ति।
 XIV किन्तु सदसद्विचारे येषां येतांसि व्यवहारेण शिक्षितानि तादृशानां सिद्धलोकानां कठोरद्रव्येषु प्रयोजनमस्ति।

VI

- I वयं मृतिजन्मकर्मभ्यो मनःपरावर्तनम् ईश्वरे विश्वासो मञ्जनशिक्षाणं हस्तार्पणं पुनर्लोकानाम् उत्थानम्
 II अनन्तकालस्थायिविचाराज्ञा यैतैः पुनर्निमित्तमूलं न स्थापयन्तः प्रीष्टविषयकं प्रथमोपदेशं पश्चात्कृत्य सिद्धिं यावद् अग्रसरा भवाम।
 III ईश्वरस्यानुभवा य तद् अस्माभिः कारिष्यते।
 IV य अकृत्वो दीप्तिमया भूत्वा स्वर्गियवरसम् आस्वदितवन्तः पवित्रस्यात्मनोऽशिनो ज्ञात
 V ईश्वरस्य सुवाक्यं भाविकावस्य शक्तिञ्चास्वदितवन्तश्च ते लभ्यते यद्दि
 VI स्वमनोभिरीश्वरस्य पुत्रं पुनः कुशे नन्ति लज्जास्पदं कुर्वते य तर्हि मनःपरावर्तनाय पुनस्तान् नवीनीकर्तुं कोऽपि न शक्नोति।
 VII यतो या भूमिः स्वोपरि भूयः पतितं वृष्टिं पिवती तद्गुणाधिकारिणां निमित्तम् एषानि शाकादीन्युत्पाद्यति सा ईश्वराद् आशिषं प्राप्ता।
 VIII किन्तु या भूमिर्गोक्षुरकपटकुक्षान् उत्पाद्यति सा न ग्राह्या शापाहार्डं य शेषे तस्या दाढो भविष्यति।
 IX हे प्रियतमाः, यद्यपि वयम् अेतादृशं वाक्यं भाषामहे तथापि यूयं तत् उत्कृष्टाः परित्राणपथस्य पथिकाश्चाध्व एति विश्वसामः।
 X यतो युष्माभिः पवित्रलोकानां य उपकारो ऽकारि क्रियते य तेनेश्वरस्य नाम्ने प्रकाशितं प्रेम श्रमञ्च विस्मर्तुं ईश्वरोऽन्यायकारी न भवति।
 XI अपरं युष्माकम् अकैको ज्ञो यत् प्रत्याशापूरणार्थं शेषं यावत् तमेव यत्नं प्रकाशयेदित्यङ्गम् एरुष्टामि।
 XII अतः शिथिला न भवत किन्तु ये विश्वासेन सङ्घिष्युतया य प्रतिज्ञानां इवाधिकारिणो ज्ञातास्तेषाम् अनुगामिनो भवत।
 XIII ईश्वरो यदा एब्राहीमे प्रत्यजानात् तदा श्रेष्ठस्य कस्याप्यपरस्य नाम्ना शपथं कर्तुं नाशक्नोत्, अतो हेतोः स्वनाम्ना शपथं कृत्वा तेनीकतं यथा,
 XIV "सत्यम् अहं त्वाम् आशिषं गदिष्यामि तवावयं वर्द्धयिष्यामि या "
 XV अनेन प्रकारेण स सङ्घिष्युतां विधाय तस्याः प्रत्याशायाः इलं लब्धवान्।
 XVI अथ मानवाः श्रेष्ठस्य कस्यचित् नाम्ना शपन्ते, शपथश्च प्रमाणार्थं तेषां सर्व्वविवादान्तको भवति।
 XVII एतस्मिन् ईश्वरः प्रतिज्ञायाः इवाधिकारिणः स्वीयमन्त्रणायाम् अमोघतां आढ्यत्यतो दर्शयितुमिच्छन् शपथेन स्वप्रतिज्ञां स्थिरीकृतवान्।
 XVIII अतएव यस्मिन् अनृतकथनम् ईश्वरस्य न साध्यं तादृशेनायलेन विषयद्वयेन सम्भुज्यरक्षास्थलस्य प्राप्तये पलायितानाम् अस्माकं सुदृढा सान्त्वना ज्ञायते।
 XIX सा प्रत्याशास्माकं मनोनीकाया अयलो लङ्करो भूत्वा विरछेदकवस्त्रस्याभ्यन्तरं प्रविष्टा।
 XX तत्रैवास्माकम् अग्रसरो यीशुः प्रविश्य मल्कीषेदकः श्रेण्यां नित्यस्थायी याञ्चकोऽभवत्।

VII

- I शावमस्य राज्ञा सर्व्वोपरिस्थस्येश्वरस्य याञ्चकश्च सन् यो नृपतीनां मारणात् प्रत्यागतम् एब्राहीमं साक्षात्कृत्याशिषं गदितवान्,
 II यस्मै येब्राहीमं सर्व्वद्रव्याणां दशमांशं दत्तवान् स मल्कीषेदक् स्वनाम्नोऽर्थेन प्रथमतो धर्मराजः पश्चात् शावमस्य राजार्थतः शान्तिराजो भवति।
 III अपरं तस्य पिता माता वंशस्य निर्णय आयुष आरम्भो ज्वनस्य शेषश्चैतेषाम् अभावो भवति, एत्थं स ईश्वरपुत्रस्य सदृशीकृतः, स त्वनन्तकालं यावद् याञ्चकस्तिष्ठति।
 IV अतएवास्माकं पूर्व्वपुरुष एब्राहीमं यस्मै लुठितद्रव्याणां दशमांशं दत्तवान् स कीदृक् मङ्गलं तद् आलोचयत।
 V याञ्चकत्वप्राप्ता लेवेः सन्ताना व्यवस्थानुसारेण लोकेभ्योऽर्थत एब्राहीमो ज्ञातेभ्यः स्वीयभ्रातृभ्यो दशमांशग्रहणस्यादेशं लब्धवन्तः।
 VI किन्त्वसौ यद्यपि तेषां वंशात् नोत्पन्नस्तथापीब्राहीमो दशमांशं गृहीतवान् प्रतिज्ञानाम् अधिकारिणम् आशिषं गदितवान्।
 VII अपरं यः श्रेयान् स क्षुद्रतरयाशिषं ददातीत्यत्र कोऽपि सन्देहो नास्ति।
 VIII अपरम् एदानीं ये दशमांशं गृह्णन्ति ते मृत्योरधीना मानवाः किन्तु तदानीं यो गृहीतवान् स ज्वनतीतिप्रमाणप्राप्तः।
 IX अपरं दशमांशग्राही लेविरपीब्राहीमद्भारा दशमांशं दत्तवान् अतएपि कथयितुं शक्यते।
 X यतो यदा मल्कीषेदक् तस्य पितरं साक्षात् कृतवान् तदानीं स लेविः पितरुरस्य्यासीत्।
 XI अपरं यस्य सम्भन्धे लोका व्यवस्थां लब्धवन्तस्तेन लेवीययाञ्चकवर्गोणं यद्दि सिद्धिः सम्भविष्यत् तर्हि ङारोणस्य श्रेण्या मध्याद् याञ्चकं न निरुपेश्वरेण मल्कीषेदकः श्रेण्या मध्याद् अपरस्यैकस्य याञ्चकस्योत्थापनं कुत आवश्यकम् अभविष्यत्?

- XII यतो याञ्जकवर्गस्य विनिमयेन सुतरां व्यवस्थाया अपि विनिमयो जायते।
 XIII अपरत्र तद् वाक्यं यस्योद्देश्यं सोऽपरेण वंशेन संयुक्ताऽस्ति तस्य वंशस्य य कोऽपि कदापि वेदाः कर्म न कृतवान्।
 XIV वस्तुतस्तु यं वंशमधि मूसा याञ्जकत्वस्यैकां कथामपि न कथितवान् तस्मिन् यिद्धाववंशेऽस्माकं प्रभु ऋन्म गृहीतवान् एति सुस्पष्टं।
 XV तस्य स्पष्टतरम् अपरं प्रमाणमिदं यत् मल्कीषेदकः सादृश्यवतापरेण तादृशेन याञ्जकेनोद्देतव्यं,
 XVI यस्य निरुपायं शरीरसम्बन्धीयविधियुक्तया व्यवस्थाया न भवति किन्त्वक्षयश्रवणयुक्तया शक्त्या भवति।
 XVII यत एतश्चर एदं साक्ष्यं दत्तवान्, यथा, "त्वं मल्कीषेदकः श्रेण्यां याञ्जकोऽसि सदातनः।"
 XVIII अनेनाग्रवर्तिनो विधे दूर्बलताया निष्कलतायाश्च हेतोरर्थतो व्यवस्थाया किमपि सिद्धं न जातमितिहेतोस्तस्य लोपो भवति।
 XIX यथा य वयम् ईश्वरस्य निकटवर्तिनो भवाम अतादृशी श्रेष्ठप्रत्याशा संस्थाप्यते।
 XX अपरं येशुः शपथं विना न नियुक्तस्तस्मादपि स श्रेष्ठनियमस्य मध्यस्थो जातः।
 XXI यतस्ते शपथं विना याञ्जका जाताः किन्त्वसौ शपथेन जातः यतः स एदमुक्तः, यथा,
 XXII "परमेश एदं शेषे न य तस्मान्नित्यस्यति त्वं मल्कीषेदकः श्रेण्यां याञ्जकोऽसि सदातनः।"
 XXIII ते य बहवो याञ्जका अबलवन् यतस्ते मृत्युना नित्यस्थायित्वात् निवारिताः,
 XXIV किन्त्वसावनन्तकालं यावत् तिष्ठति तस्मात् तस्य याञ्जकत्वं न परिवर्त्तनीयां।
 XXV ततो हेतो यो मानवास्तेनेश्वरस्य सन्निधिं गच्छन्ति तान् स शेषं यावत् परित्रातुं शक्नोति यतस्तेषां कृते प्रार्थनां कर्तुं स सततं श्रुवति।
 XXVI अपरम् अस्माकं तादृशमहायाञ्जकस्य प्रयोजनमासीद् यः पवित्रो ऽडिंसको निष्कलः पापिभ्यो भिन्नः स्वर्गाद्युत्थीकृतश्च स्यात्।
 XXVII अपरं महायाञ्जकानां यथा तथा तस्य प्रतिदिनं प्रथमं स्वपापानां कृते ततः परं लोकाणां पापानां कृते बलिदानस्य प्रयोजनं नास्ति यत आत्मबलिदानं कृत्वा तद् ऐककृत्वस्तेन सम्पादितं।
 XXVIII यतो व्यवस्थाया ये महायाञ्जका निरूप्यन्ते ते दौर्बल्ययुक्ता मानवाः किन्तु व्यवस्थातः परं शपथयुक्तेन वाक्येन यो महायाञ्जको निरूपितः सो ऽनन्तकालार्थं सिद्धः पुत्र अवे।

VIII

- I कथ्यमानानां वाक्यानां सारोऽयम् अस्माकम् अतादृश एको महायाञ्जकोऽस्ति यः स्वर्गो मडामडिम्नः सिंहासनस्य दक्षिणार्धार्धो समुपविष्टवान्।
 II यस्य दृष्यं न मनुजैः किन्त्वैश्वरेण स्थापितं तस्य सत्यदृष्यस्य पवित्रवस्तुनाञ्च सेवकः स भवति।
 III यत अडैको महायाञ्जको नैवेदानां बलीनाञ्च दाने नियुज्यते, अतो हेतोरितस्यापि किञ्चिद् उत्सर्जनीयं विद्यत एत्यावश्यकं।
 IV किञ्च स यदि पृथिव्याम् अस्थास्यत् तर्हि याञ्जको नाभविष्यत्, यतो ये व्यवस्थानुसारात् नैवेदानि ददत्येतादृशा याञ्जका विद्यन्ते।
 V ते तु स्वर्गायवस्तूनां दृष्टान्तेन छायाया य सेवामनुतिष्ठन्ति यतो मूससि दृष्यं साधयितुम् उद्यते सतीश्वरस्तदेव तमादिष्टवान् कुलतः स तमुक्तवान्, यथा, "अवधेहि गिरौ यदा यद्विद्वान् दर्शितं तद्गतं सर्वाणि त्वया क्रियन्तां।"
 VI किन्त्वदानीम् असौ तस्मात् श्रेष्ठं सेवकपदं प्राप्तवान् यतः स श्रेष्ठप्रतिज्ञाभिः स्थापितस्य श्रेष्ठनियमस्य मध्यस्थोऽभवत्।
 VII स प्रथमो नियमो यदि निर्दोषोऽभविष्यत् तर्हि द्वितीयस्य नियमस्य किमपि प्रयोजनं नाभविष्यत्।
 VIII किन्तु स दोषमारोपयन् तेभ्यः कथयति, यथा, "परमेश्वर एदं भाषते पश्य यस्मिन् समयेऽहम् एञ्जायेलवंशेन यिद्धाववंशेन य सार्द्धम् अकं नवीनं नियमं स्थिरीकरिष्याम्येतादृशः समय आयाति।
 IX परमेश्वरोऽपरमपि कथयति तेषां पूर्वपुरुषाणां मिसरदेशाद् आनयनार्थं यस्मिन् दिनेऽहं तेषां करं धृत्वा तैः सह नियमं स्थिरीकृतवान् तद्दिनस्य नियमानुसारेण नहि यतस्ते मम नियमे लङ्घितेऽहं तान् प्रति यिन्तां नाकरवं।
 X किन्तु परमेश्वरः कथयति तद्दिनात् परमहं एञ्जायेलवंशीयैः सार्द्धम् एमं नियमं स्थिरीकरिष्यामि, तेषां यित्ते मम विधीन् स्थापयिष्यामि तेषां हृत्पत्रे य तान् लेपिष्यामि, अपरमहं तेषाम् ईश्वरो भविष्यामि ते य मम लोका भविष्यन्ति।
 XI अपरं त्वं परमेश्वरं जानीहीतिवाक्येन तेषामेकैको जन्ः स्वं स्वं समीपवासीन् भ्रातरञ्च पुन न शिक्षयिष्यति यत आक्षुद्रात् महान्तं यावत् सर्वे मां ज्ञास्यन्ति।
 XII यतो हेतोरहं तेषाम् अधर्मान् क्षमिष्ये तेषां पापान्यपराधांश्च पुनः कदापि न स्मरिष्यामि।"
 XIII अनेन तं नियमं नूतनं गदित्वा स प्रथमं नियमं पुरातनीकृतवान्; यस्य पुरातनं श्रुत्वाञ्च जातं तस्य लोपो निकटोऽभवत्।

IX

- I स प्रथमो नियम आराधनाया विविधरीतिभिर्द्विदिकपवित्रस्थानेन य विशिष्ट आसीत्।
 II यतो दृष्यमेकं निरभीयत तस्य प्रथमकोष्ठस्य नाम पवित्रस्थानमित्यासीत् तत्र दीपवृक्षो भोजनासनं दर्शनीयपूपाणां श्रेणी यासीत्।
 III तत्पश्चाद् द्वितीयायास्तिरश्चरिष्या अल्पन्तरे ऽतिपवित्रस्थानमितिनामकं कोष्ठमासीत्,
 IV तत्र य सुवर्णमयो धूपाधारः परितः सुवर्णमण्डिता नियममञ्जूषा यासीत् तन्मध्ये मात्रायाः सुवर्णघटो ढारोऽस्य मञ्जरितदण्डस्तस्मिन् नियमप्रस्तरी,
 V तदुपरि य करुणासने छायाकारिणौ तेजोमयो किञ्चिद्वास्ताम्, अतेषां विशेषवृत्तान्तकथनाय नायं समयः।
 VI अतेष्वीदृक् निर्भिर्तेषु याञ्जका ईश्वरसेवाम् अनुतिष्ठन्तो दृष्यस्य प्रथमकोष्ठं नित्यं प्रविशन्ति।

VII किन्तु द्वितीयं कोषं प्रतिवर्षम् ऐककृत्य ऐकाङ्किना मङ्गायाञ्जकेन प्रविश्यते किन्त्वात्मनिमित्तं लोकानाम् अज्ञानकृतपापानाम् च निमित्तम् उत्सृष्टनीयं रुधिरम् अनादाय तेन न प्रविश्यते।

VIII छत्त्यनेन पवित्र आत्मा यत् ज्ञापयति तदिदं तत् प्रथमं दूष्यं यावत् तिष्ठति तावत् मङ्गापवित्रस्थानगामी पन्था अप्रकाशितस्तिष्ठति।

IX तस्य दूष्यं वर्तमानसमयस्य दृष्टान्तः, यतो हेतोः साम्प्रतं संशोधनकालं यावद् यन्निर्दिष्टं तदनुसारात् सेवाकारिणो मानसिकसिद्धिकरलोडसमर्थाभिः।

X केवलं पादोपेयेषु विविधमञ्जनेषु य शारीरिकरीतिभि र्युक्तानि नैवेद्यानि बलिदानानि य भवन्ति।

XI अपरं भाविमङ्गलानां मङ्गायाञ्जकः श्रीष्ट उपस्थायाम् उस्तनिर्मितेनार्थत एतत्सृष्टेर्बलिभूतेन श्रेष्ठेन सिद्धेन य दूष्येण गत्वा

XII छागानां गोवत्सानां वा रुधिरम् अनादाय स्वीयरुधिरम् आदायैककृत्य एव मङ्गापवित्रस्थानं प्रविश्यानन्तकालिकां मुक्तिं प्राप्त्वान्।

XIII वृषछागानां रुधिरैण गवीभस्मनः प्रक्षेपेण य यद्यशुयिलोकाः शारीरिशुयित्वाय पूयन्ते,

XIV तर्हि किं मन्यध्वे यः सदातेनोत्तमाना निष्कलङ्कबलिमिव स्वमेवेश्वराय दत्त्वान्, तस्य श्रीष्टस्य रुधिरैण युष्माकं मनोरथमेवेश्वरस्य सेवायै किं मृत्युञ्जकंभ्यः कर्माभ्यो न पवित्रीकारिष्यन्ते?

XV स नूतननियमस्य मध्यस्थोऽभवत् तस्याभिप्रायोऽयं यत् प्रथमनियमबलङ्घनरूपपापेभ्यो मृत्युना मुक्तौ जातायाम् आहूतलोकान् अनन्तकालीयसम्पदः प्रतिज्ञाङ्गलं लभेरन्।

XVI यत्र नियमो भवति तत्र नियमसाधकस्य बले मृत्युना भवितव्यं।

XVII यतो ङतेन बलिना नियमः स्थिरीभवति किन्तु नियमसाधको बलि यावत् ञ्णवति तावत् नियमो निरर्थकस्तिष्ठति।

XVIII तस्मात् स पूर्वनियमोऽपि रुधिरपातं विना न साधितः।

XIX इतः सर्वलोकान् प्रति व्यवस्थानुसारेण सर्वा आज्ञाः कथयित्वा मूसा ज्वेन सिन्दूरवर्णलोम्ना ओषोवतृणैः य सार्द्धं गोवत्सानां छागानाम् रुधिरं गृहीत्वा ग्रन्थे सर्वलोकेषु य प्रक्षिप्य भलाषे,

XX युष्मान् अधीश्वरो यं नियमं निर्दिष्टवान् तस्य रुधिरमेतत्।

XXI तद्गतं स दूष्येऽपि सेवार्थकेषु सर्वपात्रेषु य रुधिरं प्रक्षिप्तवान्।

XXII अपरं व्यवस्थानुसारेण प्रायशः सर्वाणि रुधिरैण परिच्छिद्यन्ते रुधिरपातं विना पापमोचनं न भवति य।

XXIII अपरं यानि स्वर्गीयवस्तुनां दृष्टान्तास्तेषाम् अतैः पावनम् आवश्यकम् आसीत् किन्तु साक्षात् स्वर्गीयवस्तूनाम् अतेभ्यः श्रेष्ठैर्बलिदानैः पावनमावश्यकं।

XXIV यतः श्रीष्टः सत्यपवित्रस्थानस्य दृष्टान्तरूपं उस्तकृतं पवित्रस्थानं न प्रविष्टवान् किन्त्वस्मन्निमित्तम् छान्नीम् ईश्वरस्य साक्षाद् उपस्थातुं स्वर्गमेव प्रविष्टः।

XXV यथा य मङ्गायाञ्जकः प्रतिवर्षं परशोऽपिमादाय मङ्गापवित्रस्थानं प्रविशति तथा श्रीष्टेन पुनः पुनरात्मोत्सर्गो न कर्तव्यः,

XXVI कर्तव्ये सति ञगतः सृष्टिकालमारभ्य बह्ववारं तस्य मृत्युभोग आवश्यकोऽभवत्; किन्त्वदानां स आत्मोत्सर्गेण पापनाशार्थम् ऐककृत्यो ञगतः शेषकाले प्रयत्नः।

XXVII अपरं यथा मानुषस्यैककृत्यो मरणं तत् पश्चाद् विचारो निर्दिष्टोऽस्ति,

XXVIII तद्गतं श्रीष्टोऽपि बहूनां पापवहनार्थं बलिद्वेषैककृत्य उत्सृष्ट्यै, अपरं द्वितीयवारं पापाद् भिन्नः सन् ये तं प्रतीक्षन्ते तेषां परित्राणार्थं दर्शनं दास्यति।

X

I व्यवस्था भविष्यन्मङ्गलानां छायास्वरूपा न य वस्तुनां मूर्तिस्वरूपा ततो हेतोर्नित्यं दीयमानैरेकविधिं वार्षिकबलिभिः शरणागतलोकान् सिद्धान् कर्तुं कदापि न शक्नोति।

II यद्यशक्यत् तर्हि तेषां बलीनां दानं किं न न्यवर्त्तिष्यत? यतः सेवाकारिष्वेककृत्यः पवित्रीभूतेषु तेषां कोऽपि पापबोधः पुनर्नाभविष्यत्।

III किन्तु तैर्बलिदानैः प्रतिवत्सरं पापानां स्मरणं जायते।

IV यतो वृषाणां छागानां वा रुधिरैण पापमोचनं न सम्भवति।

V अतःकारणत्वात् श्रीष्टेन ञगतं प्रविश्येदम् उच्यते, यथा, "नेष्ट्वा बलिं न नैवेद्यं देहो मे निर्मितस्त्वया।

VI न य त्वं बलिभि र्द्वयैः पापघ्नैर्वा प्रतुष्यसि।

VII अवादिषं तदैवाङ्कं पश्य कुर्वं समागमं धर्मग्रन्थस्य सर्गे मे विद्यते लिखिता कथा। ईश मनोऽभिलाषस्ते मया सम्भूरयिष्यते।

VIII छत्त्यस्मिन् प्रथमतो येषां दानं व्यवस्थानुसाराद् भवति तान्यधि तेनेदमुक्तं यथा, बलिनैवेद्यद्वयानि पापघ्नोपयारकं, नेमानि वाञ्छसि त्वं हि न यैतेषु प्रतुष्यसीति।

IX ततः परं तेनोक्तं यथा, "पश्य मनोऽभिलाषं ते कर्तुं कुर्वं समागमः;" द्वितीयम् अतद्द वाक्यं स्थिरीकर्तुं स प्रथमं लुम्पति।

X तेन मनोऽभिलाषेण य वयं यीशुश्रीष्टस्यैककृत्यः स्वशरीरोत्सर्गात् पवित्रीकृता अभवाम।

XI अपरम् ऐकैको याञ्जकः प्रतिदिनम् उपासनां कुर्वन् यैश्च पापानि नाशयितुं कदापि न शक्यन्ते तादृशान् ऐकज्ञान् बलीन् पुनः पुनरुत्सृष्ट्यन् तिष्ठति।

XII किन्त्वसौ पापनाशकम् ऐकं बलिं दत्त्वा नन्तकालार्थम् ईश्वरस्य दक्षिण उपविश्य

XIII यावत् तस्य शत्रवस्तस्य पादपीठं न भवन्ति तावत् प्रतीक्षमाणस्तिष्ठति।

XIV यत ऐकेन बलिदानेन सोऽनन्तकालार्थं पूयमानान् लोकान् साधितवान्।

XV अतस्मिन् पवित्र आत्माध्वस्माकं पक्षे प्रमाणयति।

XVI "यतो डेतोस्तदिनात् परम् अर्धं तैः सार्द्धम् एभं नियमं स्थिरीकरिष्यामीति प्रथमत उक्त्वा परमेश्वरेणोदं कथितं, तेषां चित्ते मम विधीनुं स्थापयिष्यामि तेषां मनःसु य तान् लेभिष्यामि य,

XVII अपरञ्च तेषां पापान्यपरार्धांश्च पुनः कदापि न स्मारिष्यामि। "

XVIII किन्तु यत्र पापमोचनं भवति तत्र पापार्थक्यविधानं पुनर्न भवति।

XIX अतो डे भ्रातरः, यीशो रुधिरेश पवित्रस्थानप्रवेशायास्माकम् उत्साहो भवति,

XX यतः सोऽस्मदर्थं तिरस्करिष्यार्थतः स्वशरीरेण नवीनं श्रुवनयुक्तञ्चैकं पन्थानं निर्मितवान्,

XXI अपरञ्चेश्वरीयपरिवारस्याध्यक्ष अेको मडयाजकोऽस्माकमस्ति।

XXII अतो डेतोरस्माभिः सरवान्तःकरणैर् दृढविश्वासैः पापबोधात् प्रक्षालितमनोभि निर्म्मलजले स्नातशरीरैश्चेश्वरम्

उपागत्य प्रत्याशायाः प्रतिज्ञा निश्चला धारयितव्या।

XXIII यतो यस्ताम् अङ्गीकृतवान् स विश्वसनीयः।

XXIV अपरं प्रेम्नि सक्तियासु यैकैकस्योत्साहवृद्ध्यर्थम् अस्माभिः परस्परं मन्त्रयितव्यं।

XXV अपरं कतिपयलोका यथा कुर्वन्ति तथास्माभिः सभाकरणं न परित्यक्तव्यं परस्परम् उपदेष्टव्यञ्च यतस्तत् मडादिनम्

उत्तरोत्तरं निकटवर्तिं भवतीति युष्माभिर् दृश्यते।

XXVI सत्यमतस्य ज्ञानप्राप्तेः परं यदि वयं स्वच्छया पापायां कुर्मस्तर्हि पापानां कृते ऽन्यत् किमपि बलिदानं नावशिष्यते

XXVII किन्तु विचारस्य लयानका प्रतीक्षा रिपुनाशकानलस्य तापश्रावशिष्यते।

XXVIII यः कश्चित् मूससो व्यवस्थाम् अवमन्यते स एषां विना द्रयोस्तिशुषां वा साक्षिणां प्रमाणेन ङ्च्यते,

XXIX तस्मात् किं बुध्धे यो जन्म ईश्वरस्य पुत्रम् अवजानाति येन य पवित्रीकृतो ऽभवत् तत् नियमस्य रुधिरम् अपवित्रं

जानाति, अनुग्रहकरम् आत्मानम् अपमन्यते य, स किंनमडाघोरतरदण्डस्य योग्यो भविष्यति?

XXX यतः परमेश्वरः कथयति, "दानं इलस्य मत्कर्म सूचितं प्रदद्याम्यहं।" पुनरपि, "तदा विचारयिष्यन्ते परेशेन निजाः प्रजाः।

" एतं यः कथितवान् तं वयं जानीमः।

XXXI अमरेश्वरस्य करयोः पतनं मडाभयानकं।

XXXII डे भ्रातरः, पूर्वदिनानि स्मरत यतस्तदानीं यूयं दीप्तिं प्राप्य बडुदुर्गतित्रुपं संग्रामं सहमाना अेकतो निन्दाकलेशैः

कौतुकीकृता अभवत,

XXXIII अन्यतश्च तद्भोगिनां समांशिनो ऽभवत।

XXXIV यूयं मम बन्धनस्य दुःखेन दुःखिणो ऽभवत, युष्माकम् उत्तमा नित्या य सम्पत्तिः स्वर्गो विद्यत एति ज्ञात्वा सानन्दं

सर्वस्वस्यापहरणम् असह्यन्त।

XXXV अतएव मडापुरस्कारयुक्तं युष्माकम् उत्साहं न परित्यजत।

XXXVI यतो यूयं येनेश्वरस्येरुषां पालयित्वा प्रतिज्ञायाः इलं लभध्वं तदर्थं युष्माभिर् र्घ्यावलम्बनं कर्त्तव्यं।

XXXVII येनागन्तव्यं स स्वल्पकालात् परम् आगमिष्यति न य विलम्बिष्यति।

XXXVIII "पुण्यवान् जन्मो विश्वासेन श्रुविष्यति किन्तु यदि निवर्त्तते तर्हि मम मनस्तस्मिन् न तोषं यास्यति।"

XXXIX किन्तु वयं विनाशजनिकां धर्मात् निवृत्तिं न कुर्वामः। परित्नापणाय विश्वासं कुर्वामहे।

XI

I विश्वास आशंसितानां निश्चयः, अदृश्यानां विषयाणां दर्शनं भवति।

II तेन विश्वासेन प्राञ्चो लोकाः प्रामाण्यं प्राप्तवन्तः।

III अपरम् ईश्वरस्य वाक्येन जगन्त्यसृजयन्त, दृष्टवस्तुनि य प्रत्यक्षवस्तुभ्यो नोदधन्तैतद् वयं विश्वासेन बुध्यामहे।

IV विश्वासेन डामिल् ईश्वरमुद्दिश्य डामिलः श्रेष्ठं बलिदानं कृतवान् तस्मात्पेश्वरेण तस्य दानान्यधि प्रमाणे एते स धार्मिक एत्यस्य प्रमाणं लब्धवान् तेन विश्वासेन य स मृतः सन् अद्यापि त्वापते।

V विश्वासेन डनोक् यथा मृत्युं न पश्येत् तथा लोडान्तरं नीतः, तस्योद्देशश्च केनापि न प्रापि यत ईश्वरस्तं लोडान्तरं नीतवान्, तत्रप्रमाणमिदं तस्य लोडान्तरीकरणात् पूर्वं स ईश्वराय रोषितवान् एति प्रमाणं प्राप्तवान्।

VI किन्तु विश्वासं विना कोऽपीश्वराय रोषितुं न शक्नोति यत ईश्वरोऽस्ति स्वानुषिलोकेभ्यः पुरस्कारं ददाति येतिकथायाम् ईश्वरशरणगतैर्विश्वसितव्यं।

VII अपरं तदानीं यान्यदृश्यान्यासन् तानीश्वरेणादिष्टः सन् नोडो विश्वासेन भीत्वा स्वपरिजनानां रक्षार्थं पोतं निर्मितवान् तेन य जगज्जगानां दौषान् दर्शितवान् विश्वासात् लभ्यस्य पुण्यस्याधिकारी बभूव य।

VIII विश्वासेनेब्राडीम् आडुतः सन् आजां गुडीत्वा यस्य स्थानस्याधिकारस्तेन प्राप्तव्यस्तत् स्थानं प्रस्थितवान् किन्तु प्रस्थानसमये क्क यामीति नाजानात्।

IX विश्वासेन स प्रतिज्ञाते देशे परदेशवत् प्रवसन् तस्याः प्रतिज्ञायाः समानांशित्वाम् ईरुडाका याकूबा य सह दूष्यवास्यभवत्।

X यस्मात् स ईश्वरेण निर्मितं स्थापितञ्च भित्तिमूलयुक्तं नगरं प्रत्येक्षत।

XI अपरञ्च विश्वासेन सारा वयोतिकान्ता सन्त्यपि गर्भधारणाय शक्तिं प्राप्य पुत्रवत्यभवत्, यतः सा प्रतिज्ञाकारिणं विश्वास्थ्यम् अमन्यत।

XXII ततो डेतो मृतकव्याद् अेकस्मात् जनाद् आडाशीयनक्षत्राणीव गणनातीताः समुद्रतीरस्थसिक्ता एव यासंभ्या लोका उत्पेदिरे।

XXIII अेते सर्वे प्रतिज्ञायाः इलान्यप्राप्य केवलं दूरात् तानि निरीक्ष्य वन्दित्वा य, पृथिव्यां वयं विदेशिनः प्रवासिनश्चास्मह एति स्वीकृत्य विश्वासेन प्राणान् तत्यजुः।

XIV ये तु जना एत्यं कथयन्ति तैः पैतृकदेशो ऽस्माभिरन्विष्यत एति प्रकाश्यते।

- XV ते यस्माद् देशात् निर्गतास्तं यद्यस्मिन् इत्यन्तं तर्हि परावर्तनाय समयम् अलप्यन्त।
 XVI किन्तु ते सर्वोत्कृष्टम् अर्थतः स्वर्गायं देशम् आकाङ्क्षन्ति तस्माद् ईश्वरस्तानधि न लज्जमानस्तेषाम् ईश्वर इति नाम गृहीतवान् यतः स तेषां कृते नगरमेकं संस्थापितवान्।
 XVII अपरम् एब्राहीमः परीक्षायां जातयां स विश्वासेनेरुडाकम् उत्ससर्ज,
 XVIII वस्तुतः एरुडाकं तव वंशो विभ्यास्यत इति वाग् यमधि कथिता तम् अद्वितीयं पुत्रं प्रतिज्ञाप्नातः स उत्ससर्ज।
 XIX यत ईश्वरो मृतान्पुत्र्यापयितुं शक्नोतीति स मेने तस्मात् स उपमात्रुपं तं लेभे।
 XX अपरम् एरुडाकं विश्वासेन याकूब् अेषावे य भाविविषयानध्याशिसं ददौ।
 XXI अपरं याकूब् मरणकाले विश्वासेन यूषङ्कः पुत्रयोरेकैकस्मै जनायाशिषं ददौ यच्छया अग्रभागे समाबन्धय प्रणामाय या
 XXII अपरं यूषङ्क यस्मिन्काले विश्वासेनेस्त्रायैव्वंशीयानां मिसरदेशाद् ब्रह्मिन्मनस्य वायं जगाद् निष्ठास्थीनि याधि समादिदेश।
 XXIII नवजातो मूसाश्च विश्वासात् त्रा ीन् मासान् स्वपितृव्याम् अगोप्यत यतस्तौ स्वशिशुं परमसुन्दरं दृष्टवन्तौ राजाज्ञाञ्च न शङ्कितवन्तौ।
 XXIV अपरं वयःप्राप्तो मूसा विश्वासात् किरीणो दौडित इति नाम नाङ्गीयकार।
 XXV यतः स क्षणिकात् पापजसुभलोगाद् ईश्वरस्य प्रजाभिः सार्द्धं दुःखभोगं वव्रे।
 XXVI तथा मिसरदेशीयनिधिभ्यः श्रीष्टनिमित्तां निन्दां मडतीं सम्पत्तिं मेने यतो डेतोः स पुरस्कारदानम् अपैक्षत।
 XXVII अपरं स विश्वासेन राज्ञः क्रोधात् न भीत्वा मिसरदेशं परितत्याज, यतस्तेनादृश्यं वीक्षमाणेनेव धैर्यम् आलम्बि।
 XXVIII अपरं प्रथमजातानां ङन्ता यत् स्वीयलोकां न स्पृशेत् तदर्थं स विश्वासेन निस्तारपर्व्यायबलिच्छेदनं रुध्रसेयनञ्चानुष्ठितवान्।
 XXIX अपरं ते विश्वासात् स्थलेनेव सूक्ष्मागरेण जग्मुः किन्तु मित्रीयलोकास्तत् कर्तुम् उपक्रम्य तोयेषु ममज्जुः।
 XXX अपरञ्च विश्वासात् तैः सप्ताहं यावद् यिरीडोः प्राचीरस्य प्रदक्षिणो कृते तत् निपपात।
 XXXI विश्वासाद् राडबन्नामिका वेश्यापि प्रीत्या यारान् अनुगृह्याविश्वासिभिः सार्द्धं न विननाश।
 XXXII अधिकं किं कथयिष्यामि? गिदियोनो बारकः शिम्शानो यिप्तडो दायुद् शिमूयेलो भविष्यद्वादिनश्चैतेषां वृत्तान्तकथनाय मम समयाभावो भविष्यति।
 XXXIII विश्वासात् ते राज्यानि वशीकृतवन्तो धर्मकर्माणि साधितवन्तः प्रतिज्ञानां इलं लब्धवन्तः सिंढानां मुषानि रुद्धवन्तो
 XXXIV वहेर्दाहं निव्यापितवन्तः अज्जधाराद् रक्षां प्राप्तवन्तो दौर्बल्ये सबलीकृता युद्धे पराक्रमिणो जाताः परेषां सैन्यानि द्रव्यितवन्तश्च।
 XXXV योषितः पुनरुत्थानेन मृतान् आत्मजान् लेभिरे, अपरे य श्रेष्ठोत्थानस्य प्राप्तेराशया रक्षाम् अगृहीत्वा ताडनेन मृतवन्तः।
 XXXVI अपरे तिरस्कारैः कशाभिर्न-धनैः कारया य परीक्षिताः।
 XXXVII ब्रह्मवश्च प्रस्तरघातैः र्ढताः करपत्रै वा विदीर्णा यन्त्रै वा क्लिष्टाः अज्जधरै वा व्यापाहिताः। ते मेष्णाणां छागानां वा यर्माणि परिधाय दीनाः पीडिता दुःखान्नाश्राम्भयन्।
 XXXVIII संसारां येषाम् अयोग्यस्ते निर्जनस्थानेषु पर्वतेषु गह्वरेषु पृथिव्याश्छिद्रेषु य पर्यटन्।
 XXXIX अतैः सर्वे विश्वासात् प्रमाणां प्रापि किन्तु प्रतिज्ञायाः इलं न प्रापि।
 XL यतस्ते यथास्मान् विना सिद्धा न भवेयुस्तथैवेश्वरेणारम्भाकं कृते श्रेष्ठतरं किमपि निर्दिदेशो

XII

- I अतो डेतोरेतावत्साक्षिमेधै वॅष्टिताः सन्तो वयमपि सर्वभारम् आशुभाधकं पापञ्च निक्षिप्यास्माकं गमनाय निरूपिते मार्गे धैर्येण धावाम।
 II यस्मास्माकं विश्वाससयाग्रेसरः सिद्धकर्ता यास्ति तं यीशुं वीक्षामहे यतः स स्वसम्भुजस्थितानन्दस्य प्राप्त्यर्थम् अपमानं तुच्छीकृत्य कुशस्य यातनां सोढवान् ईश्वरीयसिंहासनस्य दक्षिणपार्श्वे समुपविष्टवांश्च।
 III यः पापिभिः स्वविरुद्धम् अंतादृशं वैपरीत्यं सोढवान् तम् आलोचयत तेन यूर्यं स्वमनःसु श्रान्ताः क्लान्ताश्च न भविष्यथा।
 IV यूर्यं पापेन सह युध्यन्तोऽद्यापि शोषितव्ययपर्यन्तं प्रतिरोधं नाकुरुत।
 V तथा य पुत्रान् प्रतीतय युष्मान् प्रति य उपदेश उक्तस्तं किं विस्मृतवन्तः? "परेशेन कृतां शास्तिं डे मत्पुत्र न तुच्छया तेन संभर्त्सितश्चापि नैव क्लाम्य कदायन।
 VI परेशः प्रीयते यस्मिन् तस्मै शास्तिं ददाति यत्। यन्तु पुत्रं स गृह्णाति तमेव प्रदरत्यपि।"
 VII यदि यूर्यं शास्तिं सडध्वं तर्हीश्वरः पुत्रैरिव युष्माभिः सार्द्धं व्यवहरति यतः पिता यस्मै शास्तिं न ददाति तादृशः पुत्रः कः?
 VIII सर्वे यस्याः शास्तेरेशिनो भवन्ति सा यदि युष्माकं न भवति तर्हि युयम् आत्मजा न किन्तु जारजा आध्वे।
 IX अपरम् अस्माकं शारीरिकजन्मदातारोऽस्माकं शास्तिकारिणोऽभवन् तौ यास्माभिः सम्मानितास्तस्माद् य आत्मनां जनयिता वयं किं ततोऽधिकं तस्य वशीभूय न ञ्णविष्यामः?
 X ते त्वव्यदिनानि यावत् स्वमनोऽममतानुसारेण शास्तिं कृतवन्तः किन्त्वेषोऽस्माकं ङिताय तस्य पवित्रताया अंशित्वाय यास्मान् शास्ति।
 XI शास्तिश्च वर्तमानसमये केनापि नानन्दजनिता किन्तु शोकजनिकैव मन्यते तथापि ये तथा विनीयन्ते तेभ्यः सा पश्चात् शान्तियुक्तं धर्मफलं ददाति।
 XII अतयेव यूर्यं शिथिलान् ङस्तान् दुर्बलानि ज्ञानूनि य सबलानि कुरुध्वं।
 XIII यथा य दुर्बलस्य सन्धिस्थानं न भज्येत स्वस्थं तिष्ठेत् तथा स्वयंरक्षणार्थं सरलं मार्गं निर्माता।
 XIV अपरञ्च सर्वैः सार्थम् ये ेऽयभावं यथ्य विना परमेश्वरस्य दर्शनं केनापि न लायते तत् पवित्रत्वं येष्टध्वं।

XV यथा कश्चिद् ईश्वरस्यानुग्रहात् न पतेत्, यथा य तिक्रतया मूलं प्ररुह्य बाधाजनकं न भवेत् तेन य बहवोऽपवित्रा न भवेयुः,

XVI यथा य कश्चित् लभ्यते वा अेककृत्व आडारार्थं स्वीयज्येष्ठाधिकारविक्रता य अेषौस्तद्गद् अघर्मायारी न भवेत् तथा सावधाना भवता

XVII यतः स अेषाः पश्चाद् आशीर्वादाधिकारी भवितुम् छञ्चपि नानुगृहीत एति यूयं जानीध, स याश्रुपातेन मत्त्यन्तरं प्रार्थयमानोऽपि तद्गुपायं न लेभे

XVIII अपरञ्च स्मृष्यः पर्वतः प्रज्वलितो वह्निः कृष्णावर्णो मेघो ऽन्धकारो जग्भश्च तूरीवाद्यं वाक्यानां शब्दश्च नैतेषां सन्निधौ यूयम् आगताः

XIX तं शब्दं श्रुत्वा श्रोतारस्तादृशं सम्भाषणं यत् पुन न जायते तत् प्रार्थितवन्तः।

XX यतः पशुरपि यदि धराधरं स्मृशति तर्हि स पाषाणघातै र्हतव्य एत्यादेशं सोढुं ते नाशक्नुवन्।

XXI तस्य दर्शनम् अेवं भयानकं यत् मूससोक्तं भीतस्त्रासयुक्तश्चास्मीति।

XXII किन्तु सीयो-पर्वतो ऽभरेश्वरस्य नगरं स्वर्गस्थधिःशालमम् अयुतानि दिव्यदूताः

XXIII स्वर्गं लिभितानां प्रथमज्जातानाम् उत्सवः समितिश्च सर्वेषां विचाराधिपतिरीश्वरः सिद्धीकृतधार्मिकानाम् आत्मानो

XXIV नूतननियमस्य मध्यस्थो यीशुः, अपरं ङाबिलो रक्तात् श्रेयः प्रयारकं प्रोक्षणास्य रक्तञ्चैतेषां सन्निधौ यूयम् आगताः।

XXV सावधाना भवत तं वक्तारं नावजानीध यतो ङेतोः पृथिवीस्थितः स वक्ता यैरवज्ञातस्ते र्थिदि रक्षा नाप्रापि तर्हि स्वर्गीयवक्त्रुः पराङ्मुषीभूयास्मानिः कथं रक्षा प्राप्स्यते?

XXVI तदा तस्य रवात् पृथिवी कम्पिता किन्तिवदानीं तेनेदं प्रतिज्ञातं यथा, "अहं पुनरेककृत्वः पृथिवीं कम्पयिष्यामि केवलं तन्नङ्गि गगनमपि कम्पयिष्यामि।"

XXVII स अेककृत्वः शब्दो निश्चलविषयाणां स्थितये निर्मितानामिव यञ्जलवस्तूनां स्थानान्तरीकराणां प्रकाशयति।

XXVIII अतरेवं निश्चलराज्यप्राप्तैरस्मानिः सोऽनुग्रह आलम्बितव्यो येन वयं सादरं सभयञ्च तुष्टिजनकरूपेणैश्वरं सेवितुं शक्नुयाम।

XXIX यतोऽस्माकम् ईश्वरः संडारको वह्निः।

XIII

I भ्रातृषु प्रेम तिष्ठतु। अतिथिसेवा युष्माभि न विस्मर्यतां

II यतस्तथा प्रच्छन्नरूपेण दिव्यदूताः केषाञ्चिद् अतिथयोऽभवन्।

III बन्दिनः सडबन्दिभिरिव दुःभिनश्च देडवासिभिरिव युष्माभिः स्मर्यन्तां।

IV विवाडः सर्वेषां समीपे सम्मानितव्यस्तदीयशय्या य शुयिः किन्तु वेश्यागामिनः पारदारिकाश्वेधरेण एडडयिष्यन्ते।

V यूयम् आचारे निर्वाभा भवत विद्यमानविषये सन्तुष्यत य यस्माद् ईश्वर अेवेदं कथितवान्, यथा, "त्वां न त्यक्ष्यामि न त्वां ङास्यामि।"

VI अतरेवं वयम् उत्साडेनेदं कथयितुं शक्नुमः, "मत्पक्षे परमेशोऽस्ति न लेष्यामि कदायना यस्मात् मां प्रति किं कर्नु मानवः पारयिष्यति।"

VII युष्माकं ये नायका युष्मभ्यम् ईश्वरस्य वाक्यं कथितवन्तस्ते युष्माभिः स्मर्यन्तां तेषाम् आचारस्य परिणामम् आलोच्य युष्माभिस्तेषां विश्वासोऽनुक्रियतां।

VIII यीशुः प्रीष्टः श्वोऽद्य सद्य य स अेवास्ते।

IX यूयं नानाविधनूतनशिक्षाभि न परिवर्तध्वं यतोऽनुग्रहेणान्तःकरास्य सुस्थिरीभवनं क्षेमं न य जाद्यद्रव्यैः। यतस्तदाचारिणस्ते नोपकृताः।

X ये दृष्यस्य सेवां कुर्वन्ति ते यस्या द्रव्यभोजनस्यानधिकारिणस्तादृशी यज्ञवेदिरस्माकम् आस्ते।

XI यतो येषां पशूनां शोणितं पापनाशाय मडायान्जकेन मडापवित्रस्थानस्याभ्यन्तरं नीयते तेषां शरीराणि शिबिराद् बडि र्दधान्तो

XXII तस्माद् यीशुरपि यत् स्वरुधारेण प्रजाः पवित्रीकृत्यात् तदर्थं नगरद्वारस्य बडि र्मुतिं लुक्तवान्।

XXIII अतो ङेतोरस्माभिरपि तस्यापमानं सडमानैः शिबिराद् बडिस्तस्य समीपं गन्तव्यं।

XXIV यतो ऽत्रास्माकं स्थायि नगरं न विद्यते किन्तु भावि नगरम् अस्माभिरन्विष्यते।

XXV अतरेवं यीशुनास्माभि निर्णयं प्रशंसाऽपुो बलिरर्थतस्तस्य नामाङ्गीकुर्वताम् औष्ठाधराणां ड्वलम् ईश्वराय दत्तव्यं।

XXVI अपरञ्च परोपकारो दानञ्च युष्माभि न विस्मर्यतां यतस्तादृशं बलिदानम् ईश्वराय रोयते।

XXVII यूयं स्वनायकानाम् आज्ञाग्राडिणो वश्याश्च भवत यतो यैरुपनिधिः प्रतिदातव्यस्तादृशा लोका एव ते युष्मदीयात्मनां रक्षाणार्थं जायति, अतस्ते यथा सानन्दास्तत् कुर्वन्तु न य सार्त्स्वरा अत्र यतध्वं यतस्तेषाम् आर्त्स्वरो युष्माकम् छञ्चजनो न भवेत्।

XXVIII अपरञ्च यूयम् अस्मन्निमित्ति प्रार्थनां कुरुत यतो वयम् उत्तममनोविशिष्टाः सर्वत्र सदाचारं कर्नुम् छञ्चुकाश्च भवाम एति निश्चितं जानीमः।

XXIX विशेषतोऽडं यथा त्वरथा युष्मभ्यं पुन र्थये तदर्थं प्रार्थनायै युष्मान् अधिकं विनये।

XX अनन्तनियमस्य रुधारेण विशिष्टो मडान् मेघपालको येन मृतगणमध्यात् पुनरानायि स शान्तिदायक ईश्वरो

XXI निज्जाभिमतसाधनाय सर्वस्मिन् सत्कर्मणि युष्मान् सिद्धान् करोतु, तस्य दृष्ट्यै य यद्यत् तुष्टिजनकं तदेव युष्माकं मध्ये यीशुना प्रीष्टेन साधयतु। तस्मै मडिमा सर्वेदा भूयात्। आमेन्।

XXII ङे भ्रातरः, विनयेऽडं यूयम् छटम् उपदेशवाक्यं सडध्वं यतोऽडं संक्षेपेण युष्मान् प्रति लिभितवान्।

XXIII અસ્માકં ભ્રાતા તીમથિયો મુક્તોડભવદ્ ઇતિ જાનીત, સ ય યદિ ત્વરયા સમાગચ્છતિ તર્હિ તેન સાર્દ્દમ્ અહં યુષ્માન્ સાક્ષાત્ કરિષ્યામિ।

XXIV યુષ્માકં સર્વ્વાન્ નાયકાન્ પવિત્રલોકાંશ્ચ નમસ્કુરુતા અપરમ્ ઇતાવિયાદેશીયાનાં નમસ્કારં જ્ઞાસ્યથા।

XXV અનુગ્રહો યુષ્માકં સર્વ્વેષાં સહાયો ભૂયાત્ આમેન્।

याङ्गुलः पत्रं

- I ईश्वरस्य प्रभो यीशुप्रीष्टस्य य दासो याङ्गुलं विकीर्णोभूतान् द्वादशं वंशान् प्रति नमस्कृत्य पत्रं लिखति।
 II हे मम भ्रातरः, यूयं यदा बडुविधपरीक्षाषु निपतत तदा तत् पूर्णानन्दस्य कारणं मन्यध्वं।
 III यतो युष्माकं विश्वासस्य परीक्षितत्वेन धैर्यं सम्पाद्यत एति ज्ञानीथा।
 IV तस्य धैर्यं सिद्धकृतं भवतु तेन यूयं सिद्धाः सम्पूर्णान् भविष्यथ कस्यापि गुणस्याभावात् युष्माकं न भविष्यति।
 V युष्माकं कस्यापि ज्ञानाभावात् यदि भवेत् तर्हि य ईश्वरः सरलभावेन तिरस्कारञ्च विना सर्व्वेभ्यो ददाति ततः स याचयां ततस्तस्मै दायिष्यते।
 VI किन्तु स निःसन्देहः सन् विश्वासेन याचयां यतः सन्दिग्धो मानवो वायुना सालितस्योत्पलवमानस्य य समुद्रतरङ्गस्य सदृशो भवति।
 VII तादृशो मानवः प्रभोः किञ्चित् प्राप्स्यतीति न मन्यतां।
 VIII द्विमना लोकः सर्व्वगतिषु अश्रलो भवति।
 IX यो भ्राता नम्रः स निजोन्नत्या श्लाघतां।
 X यश्च धनवान् स निजोन्नत्या श्लाघतां यतः स तृणपुष्पवत् क्षयं गमिष्यति।
 XI यतः सतापेन सूर्योर्णोदित्य तृणं शोष्यते तत्पुष्पञ्च भ्रश्यति तेन तस्य रूपस्य सौन्दर्य्यं नश्यति तद्गृहं धनिलोकोऽपि स्वीयभूढतया म्वास्यति।
 XII यो ज्ञनः परीक्षां सडते स अवे धन्यः, यतः परीक्षितत्वं प्राप्य स प्रभुना स्वप्रेमकारिभ्यः प्रतिज्ञातं ज्ञानममुकुटं लप्स्यते।
 XIII ईश्वरो मां परीक्षत एति परीक्षासमये कोऽपि न वदतु यतः पापायेश्वरस्य परीक्षा न भवति स य कमपि न परीक्षते।
 XIV किन्तु यः कश्चित् स्वीयमनोवाग्छयाङ्गुष्यते लोभ्यते य तस्यैव परीक्षा भवति।
 XV तस्मात् सा मनोवाग्छा सगर्भा भूत्वा दुष्कृतिं प्रसूते दुष्कृतिश्च परिणामं गत्वा मृत्युं ज्ञनयति।
 XVI हे मम प्रियभ्रातरः, यूयं न भ्राभ्यत।
 XVII यत् किञ्चिद् उत्तमं दानं पूर्णो वरञ्च तत् सर्व्वम् और्ध्वाद् अर्थतो यस्मिन् दशान्तरं परिवर्तनज्जातस्थाया वा नास्ति तस्माद् दीप्त्याकरात् पितुरवरोऽति।
 XVIII तस्य सृष्टवस्तूनां मध्ये वयं यत् प्रथमङ्गलस्वरूपा भवामस्तदर्थं स स्वेच्छातः सत्यमतस्य वाक्येनास्मान् ज्ञनयामासा।
 XIX अतयेव हे मम प्रियभ्रातरः, युष्माकम् अडेको ज्ञनः श्रवणे त्वरितः कथने धीरः क्रोधेऽपि धीरो भवतु।
 XX यतो मानवस्य क्रोध ईश्वरीयधर्मं न साधयति।
 XXI अतो हेतो यूयं सर्व्वाम् अशुचिक्रियां दृष्टताभाङ्गुल्यञ्च निक्षिप्य युष्मन्मनसां परित्राणे समर्थं रोपितं वाक्यं नम्रभावेन गृह्णीत।
 XXII अपरञ्च यूयं केवलम् आत्मवञ्चयितारो वाक्यस्य श्रोतारो न भवत किन्तु वाक्यस्य कर्मकारिणो भवत।
 XXIII यतो यः कश्चिद् वाक्यस्य कर्मकारी न भूत्वा केवलं तस्य श्रोता भवति स दर्पणे स्वीयशारीरिकवदनं निरीक्षमाणास्य मनुजस्य सदृशः।
 XXIV आत्माकारे दृष्टे स प्रस्था य कीदृश आसीत् तत् तत्क्षणाद् विस्मरति।
 XXV किन्तु यः कश्चित् नत्वा मुक्तः सिद्धां व्यवस्थाम् आलोक्य तिष्ठति स विस्मृतियुक्तः श्रोता न भूत्वा कर्मकर्तव्यं सन् स्वकार्य्ये धन्यो भविष्यति।
 XXVI अनायत्तरसनः सन् यः कश्चित् स्वमनो वञ्चयित्वा स्वं भक्तं मन्यते तस्य भक्तिं मुंघा भवति।
 XXVII क्लेशकाले पितृहीनानां विधवानाञ्च यद् अवेक्षणं संसाराय निष्कलङ्केन यद् आत्मरक्षणं तदेव पितुरीश्वरस्य साक्षात् शुचि निर्भला य भक्तिः।

II

- I हे मम भ्रातरः, यूयम् अस्माकं तेजस्विनः प्रभो यीशुप्रीष्टस्य धर्मं मुभापेक्षया न धारयत।
 II यतो युष्माकं सभायां स्वर्णोद्गुरीयकयुक्ते भ्राजिषुपरिच्छेदे पुरुषे प्रविष्टे मलिनवस्त्रे कस्मिंश्चिद् दरिद्रेऽपि प्रविष्टे।
 III यूयं यदि तं भ्राजिषुपरिच्छेदवसानं ज्ञनं निरीक्ष्य वदेत भवान् अत्रोत्तमस्थानं उपविशत्विति किञ्च तं दरिद्रं यदि वदेत त्वम् अमुस्मिन् स्थाने तिष्ठ यद्वात्र मम पादपीठं उपविशेति,
 IV तर्हि मनःसु विशेष्य यूयं किं कुतः कुवियारका न भवथ?
 V हे मम प्रियभ्रातरः, शृणुत, संसारे ये दरिद्रास्तान् ईश्वरो विश्वासेन धनिनः स्वप्रेमकारिभ्यश्च प्रतिश्रुतस्य राज्ञस्यथाधिकारिणः कर्तुं किं न वरोतवान्? किन्तु दरिद्रो युष्मान्भिरवजायते।
 VI धनवत् अवे किं युष्मान् नोपद्रवन्ति भलाय विचारसानानां समीपं न नयन्ति?
 VII युष्मदुपरि परिकीर्तितं परमं नाम किं तैरेव न निन्दते?
 VIII किञ्च त्वं स्वसमीपवासिनि स्वात्मवत् प्रीयस्व, अतच्छास्त्रीयवचनानुसारतो यदि यूयं राजकीयव्यवस्थां पालयथ तर्हि भद्रं कुरुथा।
 IX यदि य मुभापेक्षां कुरुथ तर्हि पापम् आरयथ व्यवस्थया याज्ञालङ्घिन एव दृष्यध्वे।
 X यतो यः कश्चित् कृत्स्नां व्यवस्थां पालयति स यद्येकस्मिन् विधौ स्मलति तर्हि सर्व्वेषाम् अपराधी भवति।
 XI यतो हेतोस्तवं परदारान् मा गच्छेति यः कथितवान् स अवे नरुहत्यां मा कुर्व्यां एत्यपि कथितवान् तस्मात् त्वं परदारान् न गत्वा यदि नरुहत्यां करोषि तर्हि व्यवस्थावद्भू भवसि।

- XII મુકતે વ્યવસ્થાતો યેષાં વિચારેણ ભવિતવ્યં તાદૃશા લોકા ઇવ યૂયં કથાં કથયત કર્મ કુરુત ચા
 XIII યો દયાં નાયરતિ તસ્ય વિચારો નિર્દયેન કારિષ્યતે, કિન્તુ દયા વિચારમ્ અભિભવિષ્યતિ।
 XIV હે મમ ભ્રાતરઃ, મમ પ્રત્યયોડસ્તીતિ યઃ કથયતિ તસ્ય કર્માણિ યદિ ન વિદ્યન્ત તદિં તેન કિં ફલં? તેન પ્રત્યયેન કિં તસ્ય પરિત્રાણં ભવિતું શકનોતિ?
 XV કેષુચિદ્ ભ્રાતૃષુ ભગિનીષુ વા વસનહીનેષુ પ્રાત્યહિકાહારહીનેષુ ય સત્સુ યુષ્માકં કોડપિ તેભ્યઃ શરીરાર્થં પ્રયોજનીયાનિ દ્રવ્યાણિ ન દત્વા યદિ તાનુ વદેત્,
 XVI યૂયં સકુશલં ગત્વોષણગાત્રા ભવત તૃપ્યત યેતિ તર્હોતેન કિં ફલં?
 XVII તદ્દત્ પ્રત્યયો યદિ કર્મભિ ર્યુકતો ન ભવેત્ તર્હોકાકિત્વાત્ મૃત એવાસ્તો
 XVIII કિંચ કશ્ચિદ્ ઇદં વદિષ્યતિ તવ પ્રત્યયો વિદ્યતે મમ ય કર્માણિ વિદ્યન્તે, ત્વં કર્મહીનં સ્વપ્રત્યયં માં દર્શય તર્હાહમપિ મત્કર્મભ્યઃ સ્વપ્રત્યયં ત્વાં દર્શયિષ્યામિ।
 XIX એક ઈશ્વરો ડસ્તીતિ ત્વં પ્રત્યેષિ। ભદ્રં કરોષિ। ભૂતા અપિ તત્ પ્રતિયન્તિ કમ્પન્તે ચા
 XX કિન્તુ હે નિબ્બાંધમાનવ, કર્મહીનઃ પ્રત્યયો મૃત એવાસ્ત્યેતદ્ અવગન્તું કિમ્ ઇચ્છસિ?
 XXI અસ્માકં પૂર્વપુરુષો ય ઇબ્રાહીમ્ સ્વપુત્રમ્ ઇસ્હાકં યજાવેદામ્ ઉત્સૃષ્ટવાનુ સ કિં કર્મભ્યો ન સપુણ્યીકૃતઃ?
 XXII પ્રત્યયે તસ્ય કર્માણાં સહકારિણિ જાતે કર્મભિઃ પ્રત્યયઃ સિદ્ધો ડભવત્ તત્ કિં પશ્યસિ?
 XXIII ઇત્યજ્ઞેદં શાસ્ત્રીયવચનં સફલમ્ અભવત્, ઇબ્રાહીમ્ પરમેશ્વરે વિશ્વસિતવાનુ તસ્ય તસ્ય પુણ્યાયાગણ્યત સ ચેશ્વરસ્ય મિત્ર ઇતિ નામ લબ્ધવાનુ।
 XXIV પશ્યત માનવઃ કર્મભ્યઃ સપુણ્યીક્રિયતે ન ચૈકાકિના પ્રત્યયેના
 XXV તદ્દદ્ યા રાહબનામિકા વારાજ્ઞના ચારાનુ અનુગૃહ્યાપરેણ માર્ગેણ વિસસર્જ સાપિ કિં કર્મભ્યો ન સપુણ્યીકૃતઃ?
 XXVI અતએવાત્મહીનો દેહો યથા મૃતોડસ્તિ તથૈવ કર્મહીનઃ પ્રત્યયોડપિ મૃતોડસ્તિ।

III

- I હે મમ ભ્રાતરઃ, શિક્ષકૈરસ્માભિ ગુરુતરદણ્ડો લપ્સ્યત ઇતિ જ્ઞાત્વા યુયમ્ અનેકં શિક્ષકા મા ભવતા।
 II યતઃ સર્વે વયં બહુવિષયેષુ સ્ખલામઃ, યઃ કશ્ચિદ્ વાક્યે ન સ્ખલતિ સ સિદ્ધપુરુષઃ કૃત્સ્નં વશીકર્તુ સમર્થશ્ચાસ્તિ।
 III પશ્યત વયમ્ અશ્વાનુ વશીકર્તુ તેષાં વકત્રેષુ ખલીનાનુ નિધાય તેષાં કૃત્સ્નં શરીરમ્ અનુવર્તયામઃ।
 IV પશ્યત યે પોતા અતીવ બૃહદાકારઃ પ્રયણવાતેશ્ચ ચાલિતાસ્તેડપિ કર્ણધારસ્ય મનોડભિમતાદ્ અતિક્ષુદ્રેણ કર્ણેન વાસ્તિષ્ઠં સ્થાનં પ્રત્યનુવર્તન્તો
 V તદ્દદ્ રસનાપિ ક્ષુદ્રતરાજ્ઞં સન્તી દર્પવાક્યાનિ ભાષતો પશ્ય કીદ્બ્રહ્મહારણ્યં દદ્ધતે ડલ્પેન વહ્નિના।
 VI રસનાપિ ભવેદ્ વહ્નિરધર્મરૂપિષ્ટપો અસ્મદ્જ્ઞેષુ રસના તાદૃશં સન્તિષ્ઠતિ સા કૃત્સ્નં દેહં કલક્રૂયતિ સૃષ્ટિરથસ્ય ચક્રં પ્રજ્વલયતિ નરકાનલેન જ્વલતિ ચા।
 VII પશુપદ્યુરોગજલચરાણાં સર્વેષાં સ્વભાવો દમયિતું શક્યતે માનુષિકસ્વભાવેન દમયાચ્ચક્રે ચા
 VIII કિન્તુ માનવાનાં કેનાપિ જિહ્વા દમયિતું ન શક્યતે સા ન નિવાર્યમ્ અનિષ્ઠં હલાહલવિષેણા પૂર્ણા યા
 IX તથા વયં પિતમ્ ઈશ્વરં ધન્યં વદામઃ, તથા ચેશ્વરસ્ય સાદૃશ્યે સૃષ્ટાનુ માનવાનુ શાપામઃ।
 X એકસ્માદ્ વદનાદ્ ધન્યવાદશાપો નિર્ગચ્છતઃ। હે મમ ભ્રાતરઃ, એતાદૃશં ન કર્તવ્યં।
 XI પ્રસ્રવણઃ કિમ્ એકસ્માત્ છિદ્રાત્ મિષ્ટં તિક્તચ્ચ તોયં નિર્ગમયતિ?
 XII હે મમ ભ્રાતરઃ, ઉડુમ્બરતરઃ કિં જિતફલાનિ દ્રાક્ષાલતા વા કિમ્ ઉડુમ્બરફલાનિ ફલિતું શકનોતિ? તદ્દદ્ એકઃ પ્રસ્રવણો લવણમિષ્ટે તોયે નિર્ગમયિતું ન શકનોતિ।
 XIII યુષ્માકં મધ્યે જ્ઞાની સુબોધશ્ચ ક આસ્તે? તસ્ય કર્માણિ જ્ઞાનમૂલકમુદ્રુતાયુક્તાનીતિ સદાચારાત્ સ પ્રમાણાયતુ।
 XIV કિન્તુ યુષ્મદન્તઃકરણમધ્યે યદિ તિક્તેષ્ઠ્યાં વિવાદેચ્છા ય વિદ્યતે તદિં સત્યમતસ્ય વિરુદ્ધં ન શ્વાધર્ધ્વં નયાનુતં કથયતા।
 XV તાદૃશં જ્ઞાનમ્ ઊર્ધ્ધ્વાદ્ આગતં નહિ કિન્તુ પાર્થિવં શરીરિ ભૌતિકશ્ચ।
 XVI યતો હેતોરીષ્ઠ્યાં વિવાદેચ્છા ય ત્ર યત્ર વેદ્યતે તત્રૈવ કલહઃ સર્વે દુષ્કૃતચ્ચ વિદ્યતો।
 XVII કિન્તુર્ધ્ધ્વાદ્ આગતં યત્ જ્ઞાનં તત્ પ્રથમં શુચિ તતઃ પરં શાન્તં ક્ષાન્તમ્ આશુસન્ધેયં દયાદિસત્કલ્પૈઃ પરિપૂર્ણમ્ અસન્દિગ્ધં નિષ્કપટચ્ચ ભવતિ।
 XVIII શાન્ત્યાચારિભિઃ શાન્ત્યા ધર્મફલં રોપ્યતો।

IV

- I યુષ્માકં મધ્યે સમરા રણશ્ચ કુત ઉત્પદન્તે? યુષ્મદ્જ્ઞશિબિરાશ્રિતાભ્યઃ સુખેચ્છાભ્યઃ કિં નોત્પદન્તે?
 II યૂયં વાન્છથ કિન્તુ નાનુથ, યૂયં નરહત્યામ્ ઈષ્યાંચ કુરુથ કિન્તુ કૃતાર્થા ભવિતું ન શકનુથ, યૂયં યુધ્ધય રણં કુરુથ ચ કિન્તુવપ્રાપ્તાસ્તિષ્ઠથ, યતો હેતોઃ પ્રાર્થનાં ન કુરુથ।
 III યૂયં પ્રાર્થયધ્વે કિન્તુ ન લભધ્વે યતો હેતોઃ સ્વસુખભોગેષુ વ્યયાર્થં કુ પ્રાર્થયધ્વો।
 IV હે વ્યભિચારિણો વ્યભિચારિણ્યશ્ચ, સંસારસ્ય યત્ મૈત્ર્યં તદ્ ઈશ્વરસ્ય શાત્રવમિતિ યૂયં કિં ન જાનીથ? અત એવ યઃ કશ્ચિત્ સંસારસ્ય મિત્રં ભવિતુમ્ અભિલષતિ સ એવેશ્વરસ્ય શત્રુ ભવતિ।
 V યૂયં કિં મન્યધ્વે? શાસ્ત્રસ્ય વાક્યં કિં ફલહીનં ભવેત્? અસ્મદન્તર્વાસી ય આત્મા સ વા કિમ્ ઈષ્યાર્થં પ્રેમ કરોતિ?
 VI તન્નહિ કિન્તુ સ પ્રતુલં વરં વિતરતિ તસ્માદ્ ઉક્તમાસ્તે યથા, આત્માભિમાનલોકાનાં વિપક્ષો ભવતીશ્વરઃ। કિન્તુ તેનૈવ નમ્રેભ્યઃ પ્રસાદાદ્ દીયતે વરઃ।।
 VII અતએવ યૂયમ્ ઈશ્વરસ્ય વશ્યા ભવત શયતાનં સંરુન્ધ તેન સ યુષ્મતઃ પલાયિષ્યતો।

VIII ईश्वरस्य समीपवर्तिनो भवत तेन स युष्माकं समीपवर्ती भविष्यति। हे पापिनः, यूयं स्वकरान् परिष्कुरुध्वं। हे द्विमनोलोकाः, यूयं स्वान्तःकराणि शुचीनि कुरुध्वं।

IX यूयम् उद्विज्जध्वं शोचत विलपत य, युष्माकं डासः शोकाय, आनन्दश्च कातरतायै परिवर्ततां।

X प्रभोः समक्षं नम्रा भवत तस्मात् स युष्मान् उच्येयैकरिष्यति।

XI हे भ्रातरः, यूयं परस्परं मा दूषयत। यः कश्चिद् भ्रातरं दूषयति भ्रातुर्वियारञ्च करोति स व्यवस्थां दूषयति व्यवस्थायाश्च विचारं करोति। त्वं यदि व्यवस्थाया विचारं करोषि तर्हि व्यवस्थापालयिता न भवसि किन्तु विचारयिता भवसि।

XII अद्वितीयो व्यवस्थापको विचारयिता य स अवेवास्ते यो रक्षितुं नाशयितुञ्च पारयति। किन्तु कस्त्वं यत् परस्य विचारं करोषि?

XIII अद्य श्वो वा वयम् अमुकनगरं गत्वा तत्र वर्षभेकं यापयन्तो वाणिज्यं करिष्यामः। लाभं प्राप्स्यामश्चेति कथां भाषामाणा यूयम्। एदानीं शृणुत।

XIV श्वः किं घटिष्यते तद् यूयं न ज्ञानीथ यतो ज्ञवनं वो भवेत् कीदृक् तत्तु बाष्पस्वरूपकं, क्षाणमात्रं भवेद् दृश्यं लुप्यते य ततः परं।

XV तदनुकृत्वा युष्माकम् एदं कथनीयं प्रभोरिच्छातो वयं यदि ज्ञोवाभस्तर्ह्येतत् कर्म तत् कर्म वा करिष्याम एति।

XVI किन्त्विदानीं यूयं गर्ववाक्यैः श्लाघनं कुरुध्वे तादृशं सर्वं श्लाघनं कुत्सितमेव।

XVII अतो यः कश्चित् सत्कर्म कर्त्त विदित्वा तत्र करोति तस्य पापं ज्ञायते।

V

I हे धनवन्तः, यूयम् एदानीं शृणुत युष्माभिरागमिष्यत्कलेशहेतोः क्न्धतां विलप्यताञ्च।

II युष्माकं द्रविषां ज्ञोर्षा कीटभुक्ताः सुयेलकाः।

III कनकं रजतञ्चापि विद्वृतिं प्रगमिष्यति, तत्कलङ्कश्च युष्माकं पापं प्रमाणायिष्यति, हुताशवस्य युष्माकं पिशितं भादयिष्यति। एत्थम् अन्तिमघञ्जेषु युष्माभिः सञ्चितं धनं।

IV पश्यत येः कृषीवलैर् युष्माकं शस्यानि छिन्नानि तेभ्यो युष्माभि र्यद् वेतनं छिन्नं तद् उच्येयैर् धर्मिन् करोति तेषां शस्यच्छेदकानाम् आर्त्तरीवः सेनापतेः परमेश्वरस्य कर्षाकुडुरं प्रविष्टः।

V यूयं पृथिव्यां सुभोगं कामुकताञ्चारितवन्तः, मडाभोजस्य दिन एव निजान्तःकराणि परिदर्शितवन्तश्च।

VI अपरञ्च युष्माभि धार्मिकस्य दण्डाज्ञां हत्या याकारि तथापि स युष्मान् न प्रतिरुद्धवान्।

VII हे भ्रातरः, यूयं प्रभोरोगमनं यावद् धैर्यमालम्बध्वं पश्यत कृषिवलो भूमौ र्बहुमूल्यं क्वलं प्रतीक्षमाणा यो वायत् प्रथमम् अन्तिमञ्च वृष्टिजलं न प्राप्नोति तावद् धैर्यम् आलम्बते।

VIII यूयमपि धैर्यमालम्ब्य स्वान्तःकराणि स्थिरीकुरुत, यतः प्रभोरुपस्थितिः समीपवर्तिन्यभवत्।

IX हे भ्रातरः, यूयं यद् दण्ड्या न भवेत् तदर्थं परस्परं न ग्लायत, पश्यत विचारयिता द्वारसमीपे तिष्ठति।

X हे मम भ्रातरः, ये भविष्यद्वादिनः प्रभो नमिना भाषितवन्तस्तान् यूयं दूःभसङ्गस्य धैर्यस्य य दृष्टान्तान् ज्ञानीत।

XI पश्यत धैर्यशीला अस्माभि र्धन्या उच्यन्ते। आयुषो धैर्यं युष्माभिरश्चापि प्रभोः परिणामश्चादृशि यतः प्रभु र्बहुकृपः सकरुणश्चास्ति।

XII हे भ्रातरः विशेषत एदं वदामि स्वर्गस्य वा पृथिव्या वान्यवस्तुनो नाम गृहीत्वा युष्माभिः कोऽपि शपथो न क्रियतां, किन्तु यथा दण्ड्या न भवत तदर्थं युष्माकं तथैव तन्नहि चेतिवाक्यं यथेष्टं भवतु।

XIII युष्माकं कश्चिद् दुःखी भवति? स प्रार्थनां करोतु। कश्चिद् वानन्दितो भवति? स गीतं गायतु।

XIV युष्माकं कश्चित् पीडितो ऽस्ति? स समितेः प्राचीनान् आह्वातु ते य पभो नमिना तं तैलेनाभिषिष्य तस्य कृते प्रार्थनां कुर्वन्तु।

XV तस्माद् विश्वासेनाप्रार्थनया स रोगी रक्षां यास्यति प्रभुश्च तम् उत्थापयिष्यति यदि य कृतपापो भवेत् तर्हि स तं क्षमिष्यते।

XVI यूयं परस्परम् अपराधान् अङ्गीकुरुध्वम् आरोग्यप्राप्त्यर्थञ्चैकज्जनो ऽन्यस्य कृते प्रार्थनां करोतु धार्मिकस्य सत्यत्वा प्रार्थना बहुशक्तिविशिष्टा भवति।

XVII य अेलियो वयमिव सुभदुःखभोगी मर्त्य आसीत् स प्रार्थनयानावृष्टिं याचितवान् तेन देशे सार्द्धवत्सरत्रयं यावद् वृष्टि र्भूत्वा

XVIII पश्चात् तेन पुनः प्रार्थनायां कृतायाम् आकाशस्तोयान्यवर्षात् पृथिवी य स्वङ्गलानि प्रारोहयत्।

XIX हे भ्रातरः, युष्माकं कस्मिंश्चित् सत्यमताद् भ्रष्टे यदि कश्चित् तं परवर्त्तयति

XX तर्हि यो ज्ञनः पापिनं विपथभ्रमाणात् परावर्त्तयति स तस्यात्मानं मृत्युत उद्धरिष्यति बहुपापान्यावर्त्तयति येति ज्ञानात्।

१ पितरस्य पत्रं

- I पन्त-गालातिया-कप्टकिया-आशिया-बिथुनियादेशेषु प्रवासिनो ये विकीर्णलोकाः
 II पितुरीश्वरस्य पूर्वनिर्णयाद् आत्मनः पावनेन यीशुप्रीष्टस्याज्ञाग्रहणाय शोषितप्रोक्षणाय चाभिरुचितास्तान् प्रति यीशुप्रीष्टस्य प्रेरितः पितरः पत्रं लिपितो युष्मान् प्रति बाहुल्येन शान्तिरनुग्रहश्च भूयास्तां
 III अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्य तात ईश्वरो धन्यः, यतः स स्वकीयबहुकृपातो मृतगणमध्याद् यीशुप्रीष्टस्योत्थानेन ज्वनप्रत्याशार्थम् अर्थतो
 IV इक्षयनिष्कलङ्काम्लानसम्पत्तिप्राप्त्यर्थम् अस्मान् पुनर्जन्मानासां सा सम्पत्तिः स्वर्गोऽस्माकं कृते सञ्चितः तिष्ठति,
 V यूयञ्चेत्स्वस्य शक्तिः शेषकाले प्रकाश्यपरित्राणार्थं विश्वासेन रक्षयध्वे
 VI तस्माद् यूयं यद्यप्यानन्देन प्रकुल्ला भवथ तथापि साम्प्रतं प्रयोजनहेतोः कियत्कालपर्यन्तं नानाविधपरीक्षाभिः क्लिश्यध्वे
 VII यतो वह्निना यस्य परीक्षा भवति तस्मात् नश्वरसुवर्णादिभिः बहुमूल्यं युष्माकं विश्वासार्थं यत् परीक्षितं स्वर्गं तेन यीशुप्रीष्टस्यागमनसमये प्रशंसायाः समाहरस्य गौरवस्य च योग्यता प्राप्तव्या
 VIII यूयं तं श्रीष्टम् अदृष्ट्वापि तस्मिन् प्रीयध्वे साम्प्रतं तं न पश्यन्तोऽपि तस्मिन् विश्वसन्तोऽनिर्व्वयनीयेन प्रभावयुक्तं न यानन्देन प्रकुल्ला भवथ,
 IX स्वविश्वासस्य परिणामार्थम् आत्मनां परित्राणं लभध्वे य
 X युष्मासु योऽनुग्रहो वर्तते तद्विषये य ईश्वरीयवाक्यं कथितवन्तस्ते भविष्यद्वादिनस्तस्य परित्राणस्यान्वेषणम् अनुसन्धानञ्च कृतवन्तः।
 XI विशेषतस्तेषामन्तर्व्वसी यः प्रीष्टस्यात्मा प्रीष्टे वर्तिष्यमाणानि दुःखानि तदनुगामिप्रभावञ्च पूर्वं प्राकाशयत् तेन कः कीदृशो वा समयो निरदिश्यतैतस्यानुसन्धानं कृतवन्तः।
 XII ततस्ते विषयैस्ते यत्र स्वान् किन्त्वस्मान् उपकुर्वन्त्येतत् तेषां निकटे प्राकाशयतां यांश्च तान् विषयान् दिव्यदृता अभ्यवनतशिरसो निरीक्षितुम् अभिलषन्ति ते विषयाः साम्प्रतं स्वर्गात् प्रेषितस्य पवित्रस्यात्मनः सहाय्याद् युष्मत्समीपे सुसंवाद्यप्रारयितृभिः प्राकाशयन्त।
 XIII अतयेव यूयं मनःकटिबन्धनं कृत्वा प्रबुद्धाः सन्तो यीशुप्रीष्टस्य प्रकाशसमये युष्मासु वर्तिष्यमानस्यानुग्रहस्य सम्पूर्णां प्रत्याशां कुरुत।
 XIV अपरं पूर्व्याज्ञानतावस्थायाः कुत्सिताभिलाषाणां योग्यम् आचारं न कुर्वन्तो युष्मदाह्वानकारी यथा पवित्रोऽस्ति
 XV यूयमध्याज्ञाग्राहिसन्तानां एव सर्वस्मिन् आचारे तादृक् पवित्रा भवत।
 XVI यतो लिपितम् आस्ते, यूयं पवित्रास्तिष्ठत यस्मादर्थं पवित्रः।
 XVII अपरञ्च यो विनापक्षपातम् अकैकमानुषस्य कर्मानुसाराद् विचारं करोति स यद्दि युष्माभिस्तात आभ्यायते तर्हि स्वप्रवासस्य कालो युष्माभिर्भोत्या याप्यतां।
 XVIII यूयं निरर्थकात् पैतृकारात् क्षयणीये त्र्यसुवर्णादिभिर्मुक्तिं न प्राप्य
 XIX निष्कलङ्गनिर्मदमेषशावकस्येव प्रीष्टस्य बहुमूल्येन रुधिरैः मुक्तिं प्राप्तवन्त एति ज्ञानीया
 XX स जगती भित्तिमूलस्थापनात् पूर्व्वं नियुक्तः किन्तु यरमदिनेषु युष्मदर्थं प्राकाशितोऽभवत्।
 XXI यतस्तेनैव मृतगणानां तस्योत्थापयितरि तस्मै गौरवदातरि येस्वरे विश्वसिथ तस्माद् ईश्वरे युष्माकं विश्वासः प्रत्याशा यास्ते।
 XXII यूयम् आत्मना सत्यमतस्याज्ञाग्रहणद्वारा निष्कपटाय भ्रातृप्रेमे पावितमनसो भूत्वा निर्मलान्तःकरणैः परस्परं गाढं प्रेम कुरुत।
 XXIII यस्माद् यूयं क्षयणीयवीर्यात् नहि किन्त्वक्षयणीयवीर्याद् ईश्वरस्य ज्वनदायकेन नित्यस्थायिना वाक्येन पुनर्जन्म गृहीतवन्तः।
 XXIV सर्वप्राणी तृणैस्तुल्यस्तत्तेजस्तृणपुष्पवत्। तृणानि परिशुष्यति पुष्पाणि निपतन्ति य।
 XXV किन्तु वाक्यं परेशस्यानन्तकालं वितिष्ठतो तदेव य वाक्यं सुसंवादेन युष्माकम् अन्तिकं प्रकाशितं।

II

- I सर्वान् द्वेषान् सर्वान्श्च छलान् कापट्यानीर्ष्याः समस्तग्लानिकथाश्च दूरीकृत्य
 II युष्माभिः परित्राणाय वृद्धिप्राप्त्यर्थं नवजातशिशुभिरिव प्रकृतं वागुद्युधं पिपास्यतां।
 III यतः प्रभुर्मधुरं अतस्यास्वादे यूयं प्राप्तवन्तः।
 IV अपरं मानुषैरेवज्ञातस्य किन्वीश्वरेणाभिरुचितस्य बहुमूल्यस्य ज्वनत्प्रस्तस्येव तस्य प्रभोः सन्निधिम् आगत।
 V यूयमपि ज्वनत्प्रस्तारा एव नियीयमाना आत्मिकमन्दिरं प्रीष्टेन यीशुना येस्वरेतोषकाणाम् आत्मिकबलीनां दानार्थं पवित्रो याजकवर्गो भवथ।
 VI यतः शास्त्रे लिपितमास्ते, यथा, पश्य पाषाणं अकोऽस्ति सीयोनि स्थापितो मया। मुष्यकोऽस्य योग्यः स वृत्त्यातीव मूल्यवान्। यो ज्ञो विश्वसेत् तस्मिन् स लज्जो न गमिष्यति।
 VII विश्वासिनां युष्माकमेव समीपे स मूल्यवान् भवति किन्त्वविश्वासिनां कृते नियेतृभिरवज्ञातः स पाषाणः कोऽस्य भित्तिमूलं भूत्वा ब्रह्माण्डकः पाषाणः स्मलनकारकश्च शैलो ज्ञातः।
 VIII ते याविश्वासाद् वाक्येन स्मलन्ति स्मलने य नियुक्ताः सन्ति।

IX किन्तु यूयं येनाम्हकारमध्यात् स्वकीयाश्चर्यदीप्तिमध्यम् आहूतास्तस्य गुणान् प्रकाशयितुम् अभिरुचिती वंशो राजकीयो याञ्जकवर्गः पवित्रा ज्ञातिरधिकर्तव्याः प्रजाश्च ज्ञाताः।

X पूर्व्यं यूयं तस्य प्रजा नाभवत् किन्त्विदानीम् ईश्वरस्य प्रजा आध्वो पूर्व्यम् अननुकम्पिता अभवत् किन्त्विदानीम् अननुकम्पिता आध्वो।

XI हे प्रियतमाः, यूयं प्रवासिनो विदेशिनश्च लोका एव मनसः प्रातिकूल्येन योधिभ्यः शारीरिकसुखाभिलाषेभ्यो निवर्तध्वम् एत्यहं विनये।

XII देवपूजकानां मध्ये युष्माकम् आचार अवेम उत्तमो भवतु यथा ते युष्मान् दुष्कर्मकारिणोऽपि पुनर्न निन्दन्तः कृपादृष्टिदिने स्वयक्षुगीयरीयसत्क्रियाभ्य ईश्वरस्य प्रशंसां कुर्युः।

XIII ततो हेतो यूयं प्रभोरुनुरोधात् मानवसृष्टानां कर्तृत्वपदानां वशीभवत् विशेषतो भूपालस्य यतः स श्रेष्ठः,

XIV देशाध्यक्षाणाञ्च यतस्ते दुष्कर्मकारिणां दण्डनार्थं सत्कर्मकारिणां प्रशंसार्थञ्च तेन प्रेरिताः।

XV एतं निर्वर्णधमानुषाणां अज्ञानत्वं यत् सदाचारिणि युष्माभिर्निरुत्तरीक्रियते तद् ईश्वरस्याभिमतं।

XVI यूयं स्वाधीना एवायतत तथापि दृष्टताया वेषस्वर्षां स्वाधीनतां धारयन्त एव नहि किन्त्वीश्वरस्य दासा एवा

XVII सर्वान् समाद्रियध्वं भ्रातृवर्गं प्रीयध्वम् ईश्वराद् विभीत भूपालं सम्भयध्वं।

XVIII हे दासाः यूयं सम्भूरादरेण प्रभूनां वश्या भवत केवलं भद्राणां दयालूनाञ्च नहि किन्त्वन्जुनामपि।

XIX यतो उच्यतेन दुःखभोगकाल ईश्वरयिन्तया यत् क्लेशसहनं तदेव प्रियं।

XX पापं कृत्वा युष्माकं यपेटादातसहनेन का प्रशंसा? किन्तु सदाचारं कृत्वा युष्माकं यद् दुःखसहनं तदेवेश्वरस्य प्रियं।

XXI तदर्थमेव यूयम् आहूता यतः श्रीष्टोऽपि युष्मन्निमित्तं दुःखं भुङ्क्वा यूयं यत् तस्य पदयिहै र्रजेत तदर्थं दृष्टान्तमेकं दर्शितवान्।

XXII स किमपि पापं न कृतवान् तस्य वदने कापि एवस्य कथा नासीत्।

XXIII निन्दितो ऽपि सन् स प्रतिनिधेन न कृतवान् दुःखं सहमानो ऽपि न भवतिस्तिवान् किन्तु यथार्थविचारयितुः समीपे स्वं समर्पितवान्।

XXIV वयं यत् पापेभ्यो निवृत्य धर्मार्थं ज्ञावामस्तदर्थं स स्वशरीरेणास्माकं पापानि कुश उाढवान् तस्य प्रहारै यूयं स्वस्था अभवत्।

XXV यतः पूर्व्यं यूयं भ्रमणकारिभेषा एवाध्वं किन्त्वधुना युष्माकम् आत्मनां पालकस्याध्यक्षस्य य समीपं प्रत्यावर्तिताः।

III

I हे योषितः, यूयमपि निजस्वामिनां वश्या भवत तथा सति यदि केयिद् वाक्ये विश्वासिनो न सन्ति तर्हि

II ते विनावाक्यं योषिताम् आचारैणार्थतस्तेषां प्रत्यक्षेण युष्माकं सभयसतीत्वाचारैणाकष्टं शक्यन्ते।

III अपरं केशरयनया स्वर्णवस्त्रधारणानां परिच्छेदपरिधानेन वा युष्माकं वाह्यभूषा न भवतु,

IV किन्त्वीश्वरस्य साक्षाद् भङ्गमूल्यक्षमाशान्तिभावाक्षयरत्नेन युक्तो गुप्त आन्तरिकमानव अवे।

V यतः पूर्व्यकाले याः पवित्रस्त्रिय ईश्वरं प्रत्याशाभिकुर्वन् ता अपि तादृशीमेव भूषां धारयन्त्यो निजस्वामिनां वश्या अभवन्।

VI तथैव सारा एव्राडीभो वश्या सती तं पतिमाभ्यातवती यूयञ्च यदि सदाचारिण्यो भवथ व्याकुलतया य भीता न भवथ तर्हि तस्याः कन्या आध्वो।

VII हे पुरुषाः, यूयं ज्ञानतो दुर्बलतरभाजैरिव योषिद्विः सहवासं कुरुत, अकस्य ज्ञानवदस्य सहभागिनीभ्यताभ्यः समाहं वितरत य न येद् युष्माकं प्रार्थनानां बाधा जनिष्यते।

VIII विशेषतो यूयं सर्व्व अकमनसः परदुःखैर्दुःखिता भ्रातृप्रमिणाः कृपावन्तः प्रीतिभावाश्च भवत।

IX अनिष्टस्य परिशीधेनानिष्टं निन्दत्या वा परिशीधेन निन्दं न कुर्वन्त आशिषं दन्त यतो यूयम् आशिरधिकारिणो भवितुमाहूता एति ज्ञानीया।

X अपरञ्च, ज्ञानेन प्रीयमाणो यः सुदिनाभिर्दृष्टस्तो पापात् ज्जिह्वां मूषावाक्यात् स्वाधरौ स निवर्तयेत्।

XI स त्यज्जेद्दृष्टतामार्गं सत्क्रियाञ्च समायेरेत्। मृगयाणश्च शान्तिं स नित्यमेवानुधावतु।

XII लोचने परमेश्वर्योन्मीलिते धार्मिकान् प्रति प्रार्थनीयाः कृते तेषाः तच्छ्रोत्रे सुगमे सदा। क्रोधास्यञ्च परेशस्य कदाचारिषु वर्तते।

XIII अपरं यदि यूयम् उत्तमस्यानुगाभिर्नो भवथ तर्हि को युष्मान् हिंसिष्यते?

XIV यदि य धर्मार्थं क्लिश्यध्वं तर्हि धन्या भविष्यथा तेषाम् आशङ्कया यूयं न विभीत न विडुक्त वा।

XV मनोभिः किन्तु मन्यध्वं पवित्रं प्रभुमीश्वरं अपरञ्च युष्माकम् आन्तरिकप्रत्याशायास्तत्त्वं यः कश्चित् पृच्छति तस्मै शान्तिभीतिभ्याम् उत्तरं दातुं सदा सुसज्जा भवत।

XVI ये य श्रीष्टधर्मो युष्माकं सदाचारं दूषयन्ति ते दुष्कर्मकारिणामिव युष्माकम् अपवादेन यत् लज्जिता भवेयुस्तदर्थं युष्माकम् उत्तमः संवेदो भवतु।

XVII ईश्वरस्याभिमतद् यदि युष्माभिः क्लेशः सोढव्यस्तर्हि सदाचारिभिः क्लेशसहनं वरं न य कदाचारिभिः।

XVIII यस्माद् ईश्वरस्य सन्निधिम् अस्मान् आनेतुम् अधार्मिकाणां विनिमयेन धार्मिकः श्रीष्टो ऽप्येककृत्वः पापानां दण्डं भुङ्कतवान्, स य शरीरसम्बन्धे मारितः किन्त्वात्मनः सम्बन्धे पुनर्जिवितो ऽभवत्।

XIX तत्सम्बन्धे य स यात्रां विधाय काराबद्धानाम् आत्मनां समीपे वाक्यं घोषितवान्।

XX पुरा नोडस्य समये यावत् पीतो निरसीयत तावद् ईश्वरस्य दीर्घसहिष्णुता यदा व्यवभ्यत तदा तेनाज्ञाग्राहिलोऽभवन्। तेन पीतोनाव्येऽर्थाद् अष्टावेव प्राणिनस्तोयम् उत्तीर्णाः।

XXI तन्निरदर्शनञ्चावगाढं (अर्थतः शारीरिकमखिनताया यस्त्यागः स नहि किन्त्वीश्वरायोत्तमसंवेदस्य या प्रतज्ञा सैव) यीशुश्रीष्टस्य पुनरुत्थानेनेदानीम् अस्मान् उत्तारयति,

XXII यतः स स्वर्गं गत्वेश्वरस्य दक्षिणो विद्यते स्वर्गीयदूताः शासका बलानि य तस्य वशीभूता अभवन्।

IV

- I अस्माकं विनिमयेन प्रीष्टः शरीरसम्बन्धे दण्डं लुप्तवान् अतो डेतोः शरीरसम्बन्धे यो दण्डं लुप्तवान् स पापात् मुक्तः
 II एतिलभावेन यूयमपि सुसज्जलभूय दंडवासास्यावशिष्टं समयं पुनर्मानवानाम्, एच्छासाधनार्थं नहि किन्त्वैश्वर्येच्छासाधनार्थं यापयता।
 III आयुषो यः समयो व्यतीतस्तस्मिन् युष्माभि र्यद् देवपूजकानाम् एच्छासाधनं कामकुत्सिताभिलाषमधेयानरङ्गरसमत्तताघृणाईदेवपूजायरणञ्जाकारि तेन बाहुल्यं।
 IV यूयं तैः सः तस्मिन् सर्वनाशपङ्के मञ्जितुं न धावथ, एत्यनेनाश्वर्यं विज्ञाय ते युष्मान् निन्दन्ति।
 V किन्तु यो ज्ञवतां मृतानाञ्च विचारं कर्तुम् उद्यतोऽस्ति तस्मै तैरुत्तरं दायिष्यते।
 VI यतो डेतो र्ये मृतास्तेषां यत् मानवोद्देश्यः शारीरिकविचारः किन्त्वैश्वर्येच्छाम् आत्मिकज्ज्वलं भवत् तदर्थं तेषामपि सन्निधौ सुसमाचारः प्रकाशितोऽभवत्।
 VII सर्वेषाम् अन्तिमकाल उपस्थितस्तस्माद् यूयं सुबुद्धयः प्रार्थनार्थं जाग्रतश्च भवत।
 VIII विशेषतः परस्परं गाढं प्रेम कुरुत, यतः, पापानामपि बाहुल्यं प्रेमैवावच्छाद्यिष्यते।
 IX कातराङ्गितं विना परस्परम् आतिथ्यं कुरुत।
 X येन यो वरो लब्धस्तेनैव स परम् उपकरोतु, एत्थं यूयम्, ईश्वरस्य बहुविधप्रसादस्योत्तमा भाण्डागाराधिपा भवत।
 XI यो वाङ्मं कथयति स ईश्वरस्य वाङ्ममिव कथयतु यश्च परम् उपकरोति स ईश्वरदत्तसामर्थ्यादिवोपकरोतु। सर्वविषये यीशुप्रीष्टेनैश्वरस्य गौरवं प्रकाशयतां तस्यैव गौरवं पराक्रमश्च सर्वदा भूयात्। आमेन।
 XII डे प्रियतमाः, युष्माकं परीक्षां यस्तापो युष्मासु वर्तते तम् असम्भवघटितं मत्वा नाश्वर्यं ज्ञानीत,
 XIII किन्तु प्रीष्टेन क्लेशानां सडभागित्वाद् आनन्दत तेन तस्य प्रतापप्रकाशेऽप्यानन्देन प्रकुल्ला भविष्यथा।
 XIV यदि प्रीष्टस्य नामडेनुना युष्माकं निन्दा भवति तर्हि यूयं धन्या यतो गौरवदायक ईश्वरस्यात्मा युष्मास्वधितिष्ठति तेषां मध्ये स निन्दते किन्तु युष्मन्मध्ये प्रशंस्यते।
 XV किन्तु युष्माकं कोऽपि डन्ता वा यैरो वा दुष्कर्म्मकृद् वा पराधिकारयर्थक एव दण्डं न लुड्कतां।
 XVI यदि य प्रीष्टेयान एव दण्डं लुड्कते तर्हि स न लज्जमानस्तत्कारणाद् ईश्वरं प्रशंसतु।
 XVII यतो विचारस्यारम्भसमये ईश्वरस्य मन्दिरे युज्यते यदि यास्मत्स्वारभते तर्हि श्वरीयसुसंवादाग्राहणं शेषदशा का भविष्यति?
 XVIII धार्मिकेनापि येत् त्राणाम् अतिकृच्छ्रेण गम्यते। तर्हा धार्मिकपापित्याम् आश्रयः कुत्र लप्स्यते।
 XIX अत ईश्वरेच्छातो ये दुःखं लुजते ते सदायारेण स्वात्मानो विश्वास्त्यसृष्टरीश्वरस्य कराल्यां निदधतां।

V

- I प्रीष्टस्य क्लेशानां साक्षी प्रकाशिष्यमाणास्य प्रतापस्यांशी प्राचीनश्चाडं युष्माकं प्राचीनान् विनीयेदं वदामि।
 II युष्माकं मध्यवर्ती य ईश्वरस्य मेषवृन्दो यूयं तं पालयत तस्य वीक्षणं कुरुत य, आवश्यकत्वेन नहि किन्तु स्वेच्छातो न व कुलोभेन किन्त्वच्छुकमनसा।
 III अपरम् अंशानाम् अधिकारिण एव न प्रभवत किन्तु वृन्दस्य दृष्टान्तस्वरूपा भवत।
 IV तेन प्रधानपालक उपस्थिते यूयम् अम्लानं गौरवकिरीटे लप्स्यध्वे।
 V डे युवानः, यूयमपि प्राचीनलोकानां वश्या भवत सर्वे य सर्वेषां वशीभूय नम्रताभरणेन लूषिता भवत, यतः, आत्माभिमानीलोकानां विपक्षो भवतीश्वरः। किन्तु तेनैव नम्रेभ्यः प्रसादाद् दीयते वरः।
 VI अतो यूयम् ईश्वरस्य बलवत्करस्याधो नम्रीभूय तिष्ठत तेन स उचितसमये युष्मान् उच्यीकरिष्यति।
 VII यूयं सर्वयिन्तां तस्मिन् निक्षिपत यतः स युष्मान् प्रति यिन्तयति।
 VIII यूयं प्रबुद्धा जाग्रतश्च तिष्ठत यतो युष्माकं प्रतिवादी यः शयतानः स गज्जन्कारी सिडं एव पर्यटन् कं ग्रसिष्यामीति मृगयते,
 IX अतो विश्वासे सुस्थिरास्तिष्ठन्तस्तेन सार्द्धं युध्यत, युष्माकं जगन्निवासिभ्रातृष्वपि तादृशाः क्लेशा वर्तन्त एति ज्ञानीता।
 X क्षणिकदुःखभोगात् परम् अस्मत्वं प्रीष्टेन यीशुना स्वकीयानन्तगौरवदानार्थं योऽस्मान् आडूतवान् स सर्वानुगाडीश्वरः स्वयं युष्मान् सिद्धान् स्थिरान् सबलान् निश्चलांश्च करोतु।
 XI तस्य गौरवं पराक्रमश्चान्तकालं यावद् भूयात्। आमेन।
 XII यः सिद्धानो (मन्ये) युष्माकं विश्वास्त्यो भ्राता भवति तद्दाराडं संक्षेपेण लिपित्वा युष्मान् विनीतवान् यूयञ्च यस्मिन् अधितिष्ठथ स अवेश्वरस्य सत्योऽनुग्रह एति प्रमाणं दत्तवान्।
 XIII युष्माभिः सड्भाभिरुयिता या समितिर्बाभिलि विद्यते सा मम पुत्रो मार्कश्च युष्मान् नमस्कारं वेदयति।
 XIV यूयं प्रेमयुष्मन्नेन परस्परं नमस्कु्रता यीशुप्रीष्टाभ्रितामां युष्माकं सर्वेषां शान्तिं लूयात्। आमेन।

२ पितरस्य पत्रं

I ये जना अस्माभिः साद्धम् अस्तदीश्वरे त्रातरि यीशुश्रीष्टे ये पुण्यसम्बलितविश्र्वासधनस्य समानांशित्वं प्राप्तास्तान् प्रति यीशुश्रीष्टस्य दासः प्रेरितश्च शिमोन् पितरः पत्रं लिपति।

II ईश्वरस्यास्माकं प्रभो यीशोश्च तत्वज्ञानेन युष्मास्वनुग्रहशान्त्यो बाहुल्यं वर्तता।

III ज्ञानार्थम् ईश्वरभक्त्यर्थञ्च यद्दु आवश्यकं तत् सर्व्वं गौरवसद्गुणाभ्याम् अस्मदाह्वानकारिणस्तत्त्वज्ञानद्वारा तस्येश्वरीयशक्तिरस्मभ्यं दत्तवती।

IV तत्सर्व्वंशा यास्मभ्यं तादृशा बहुभूल्या मडाप्रतिज्ञा दत्ता याभि र्यूनं संसारव्याप्तात् कुस्तितामिवाधमूलात् सर्व्वनाशाद् रक्षां प्राप्येश्वरीयस्वभावस्यांशिनो भवितुं शक्नुथा।

V ततो डेतो र्यूनं सम्पूर्णं यत्नं विधाय विश्र्वासे सौजन्यं सौजन्ये ज्ञानं

VI ज्ञान आयेतेन्द्रियताम् आयेतेन्द्रियतायां धैर्यं धैर्यं ईश्वरभक्तिम्

VII ईश्वरभक्तौ भ्रातृस्नेहे य प्रेम युक्तता

VIII अेतानि यदि युष्मासु विद्यन्ते े वर्द्धन्ते य तर्ह्यस्मत्प्रभो यीशुश्रीष्टस्य तत्वज्ञाने युष्मान् अलसान् निष्कलांश्च न स्थापयिष्यन्ति।

IX किन्वेतानि यस्य न विद्यन्ते सो डन्धो मुद्रितलोचनः स्वकीयपूर्व्वपापानां माञ्जर्जनस्य विस्मृतिं गतश्च।

X तस्माद् डे भ्रातरः, र्यूनं स्वकीयाह्वानवरणयो दृढकरणो षडु यतध्वं, तत् कृत्वा कदाय न स्मलिष्यथा।

XI यतो डनेन प्रकरिणास्माकं प्रभोस्त्रातृ यीशुश्रीष्टस्यानन्तराञ्जस्य प्रवेशेन र्यूनं सुकलेन योजयिष्यध्वी।

XII यद्यपि र्यूनम् अेतत् सर्व्वं ज्ञानीय वर्तमाने सत्यमते सुस्थिरा भवथ य तथापि युष्मान् सर्व्वदा तत् स्मारयितुम् अडम् अयत्नवान् न भविष्यामि।

XIII यावद् अेतस्मिन् दूष्ये तिष्ठामि तावद् युष्मान् स्मारयन् प्रबोधयितुं विडितं मन्ये।

XIV यतो डस्माकं प्रभु यीशुश्रीष्टो मां यत् ज्ञापितवान् तदनुसाराद् दूष्यमेतत् मया शीघ्रं त्यक्तव्यम् इति ज्ञानामि।

XV मम परलोकगमनात् परमपि र्यूनं यदेतानि स्मर्त्तुं शक्यथ तस्मिन् सर्व्वथा यतिष्ये।

XVI यतो डस्माकं प्रभो यीशुश्रीष्टस्य पराक्रमं पुनरागमनञ्च युष्मान् ज्ञापयन्तौ वयं कल्पितान्युपायानान्यन्वगच्छामेति नडि किन्तु तस्य मडिभनः प्रत्यक्षसाक्षिणो भूत्वा भाषितवन्तः।

XVII यतः स पितृरीश्वराद् गौरवं प्रशंसाञ्च प्राप्तवान् विशेषतो मडिमयुक्ततेजोमध्याद् अेतादृशी वाणी तं प्रति निर्गतवती, यथा, र्शेष मम प्रियपुत्र अेतस्मिन् मम परमसन्तोषः।

XVIII स्वर्गात् निर्गतं वाणी पवित्रपर्व्वते तेन साद्धं विद्यमानैरस्माभिरश्रावि।

XIX अपरम् अस्मत्समीपे दृढतरं भविष्यद्वाक्यं विद्यते र्यूनञ्च यदि दिनारम्भं युष्मन्मनःसु प्रभातीयनक्षत्रस्योदयञ्च यावत् तिमिरमये स्थाने ज्वलन्तं प्रदीपमिव तद् वाक्यं सम्मन्ध्वे तर्हि भद्रं करिष्यथा।

XX शास्त्रीयं किमपि भविष्यद्वाक्यं मनुष्यस्य स्वकीयभावबोधकं नडि, अेतद् युष्माभिः सम्यक् ज्ञायतां।

XXI यतो भविष्यद्वाक्यं पुत्रा मानुषाणाम् उच्छ्र्यतो नोत्पन्नं किन्वीश्वरस्य पवित्रलोकाः पवित्रेणात्मना प्रवर्त्तिताः सन्तो वाक्यम् अभाषन्त।

II

I अपरं पूर्व्वकाले यथा लोकानां मध्ये मिथ्याभविष्यद्वादिन उपातिष्णन् तथा युष्माकं मध्येऽपि मिथ्याशिक्षका उपस्थास्यन्ति, ते स्वेषां डेतारं प्रभुम् अनङ्गीकृत्य सत्वरं विनाशं स्वेषु वर्त्तयन्ति विनाशकवैधर्म्यं गुप्तं युष्मन्मध्यम् आनेष्यन्ति।

II ततो डनेकेषु तेषां विनाशकमार्गं गतेषु तेभ्यः सत्यमार्गस्य निन्दा सम्भविष्यति।

III अपरञ्च ते लोभात् कापट्यवाक्यै र्युष्मन्तो लाभं करिष्यन्ते किन्तु तेषां पुरातनदण्डाज्ञा न विवभन्ते तेषां विनाशश्च न निद्राति।

IV ईश्वरः कृतपापान् दूतान् न क्षमिन्वा तिमिरशृङ्गलैः पाताले रुद्ध्वा विचारार्थं समर्पितवान्।

V पुरातनं संसारमपि न क्षमिन्वा तं दृष्टानां संसारं जलाध्वावनेन मञ्जयित्वा सातजनेः सडितं धर्मप्रयारकं नोडं रक्षितवान्।

VI सिद्धोमम् अमोरा येतिनामकं नगरं भविष्यतां दृष्टानां दृष्टान्तं विधाय भस्मीकृत्य विनाशेन दडितवान्।

VII किन्तु तैः कुस्तिव्यभियारिभि र्दृष्टान्मभिः क्लिष्टं धार्मिकं लोडं रक्षितवान्।

VIII स धार्मिको जनस्तेषां मध्ये निवसन् स्वीयदृष्टिश्रोत्रगोयरेभ्यस्तेषाम् अधम्यायारेभ्यः स्वकीयधार्मिकमनसि दिने दिने तप्तवान्।

IX प्रभु र्भक्तान् परीक्षाद् उड्कर्त्तुं विचारदिनञ्च यावद् दण्ड्यामानान् अधार्मिकान् रोद्धुं पारयति,

X विशेषतो ये डमेध्यामिवाधात् शारीरिकसुखम् अनुगच्छन्ति कर्त्तव्यपदानि यावज्जानन्ति तानेव (रोद्धुं पारयति) ते दुःसाडसिनः प्रगल्भाश्च।

XI अपरं बलगौरवाभ्यां श्रेष्ठा दिव्यदूताः प्रभोः सन्निधौ येषां वैपरीत्येन निन्दासूयकं विचारे न कुर्वन्ति तेषाम् उच्यपदस्थानां निन्दानाद् डमे न भीताः।

XII किन्तु ये बुद्धिहीनाः प्रकृता जन्तवो धर्त्तव्यतायै विनाशयतायै य ज्ञायन्ते तत्सदृशा डमे यत्र बुध्द्यन्ते तत् निन्दन्तः स्वकीयविनाशयताया विनक्षयन्ति स्वीयाधर्मस्य कुलं प्राप्स्यन्ति या।

XIII ते दिवा प्रकृष्टभोजनं सुषुप्तं मन्यन्ते निञ्जलैः सुभभोगिनः सन्तो युष्माभिः साद्धं भोजनं कुर्वन्तः कलङ्किनो द्रोषिणश्च भवन्ति।

XIV तेषां लोचनानि परदाराकाङ्क्षिणि पापे याश्रान्तानि ते यञ्जलानि मनांसि मोडयन्ति लोभे तत्परमनसः सन्ति या।

XV ते शापत्रस्ता वंशाः सरलमार्गं विहाय बियोरपुत्रस्य बिलियमस्य विपथेन व्रजन्तो भ्रान्ता अभवन्। स बिलियमो ऽयधर्मात् प्राप्ये पारितोषिकेऽप्रीयत,

XVI किन्तु निजापराधाद् भर्त्सनाम् अलभत यतो वयनशक्तिहीनं वाहनं मानुषिकगिरम् उच्यार्य्यं भविष्यद्वादिन उन्मत्तताम् अबाधत्।

XVII एमे निर्जलानि प्रस्रवणानि प्रयड्वायुना यालिता मेधाश्च तेषां कृते नित्यस्थायी घोरतरान्धकारः सञ्चितो ऽस्ति।

XVIII ये य जना भ्रान्त्याचारिणोऽस्तु कृच्छ्रेणोद्धृतास्तान् एमे ऽपरिमितदर्पकथा भाषमाणाः शारिरिकसुभाभिलाषैः कामक्रीडामिश्र मोहयन्ति।

XIX तेभ्यः स्वाधीनतां प्रतिज्ञाय स्वयं विनाशयताया द्वासा भवन्ति, यतः, यो येनैव पराजिग्ये स ज्ञातस्तस्य किङ्करः।

XX त्रातुः प्रभो र्योशुश्रीष्टस्य ज्ञानेन संसारस्य मलेभ्य उद्धृता ये पुनस्तेषु निमज्ज्य पराज्जयन्ते तेषां प्रथमदशातः शेषदशा कुत्सिता भवति।

XXI तेषां पक्षे धर्मपथस्य ज्ञानाप्राप्तिं वरं न य निर्दिष्टात् पवित्रविधिमार्गात् ज्ञानप्राप्तानां परावर्त्तनं।

XXII किन्तु येयं सत्या दृष्टान्तकथा सैव तेषु इलितवती, यथा, कुक्कुरः स्वीयवान्ताय व्यावर्त्तते पुनः पुनः। लुठितुं कर्दमे तद्धृत् क्षालितश्रैव शूकरः।

III

I हे प्रियतमाः, यूयं यथा पवित्रभविष्यद्कृतृभिः पूर्वोक्तानि वाक्यानि तत्रा प्रभुना प्रेरितानाम् अस्माकम् आदेशञ्च सारथ तथा युष्मान् स्मारयित्वा।

II युष्माकं सरलभावं प्रबोधयितुम् अहं द्वितीयम् एदं पत्रं लिखामि।

III प्रथमं युष्मारिदिं ज्ञायतां यत् शेषे काले स्वेच्छाचारिणो निन्दका उपस्थाय।

IV वदिष्यन्ति प्रभोरोगमनस्य प्रतिज्ञा कुत्र? यतः पितृलोकानां मडानिद्रागमनात् परं सर्वोऽपि सृष्टेरारम्भकाले यथा तथैवावतिष्ठन्ते।

V पूर्वम् ईश्वरस्य वाक्येनाकाशमण्डलं जलाद् उत्पन्ना जले सन्तिष्ठमाना य पृथिव्यविद्यतैतद् अनिश्चुकतातस्ते न जानान्ति,

VI ततस्तात्कालिकसंसारो जलेनाप्लावितो विनाशो गतः।

VII किन्त्वधुना वर्त्तमाने आकाशभूमण्डले तेनैव वाक्येन वदन्त्यर्थं गुप्ते विचारदिनं दृष्टमानवानां विनाशञ्च यावद् रक्ष्यते।

VIII हे प्रियतमाः, यूयम् अतर्देकं वाक्यम् अनवगता मा भवत यत् प्रभोः साक्षाद् दिनमेकं वर्षसहस्रवद् वर्षसहस्रञ्च दिनैकवत्।

IX केचिद् यथा विलम्बं मन्यन्ते तथा प्रभुः स्वप्रतिज्ञायां विलम्बते तन्नहि किन्तु कोऽपि यत्र विनश्येत् सर्व्वं अवे मनःपरावर्त्तनं गच्छेयुरित्यभिलषन् सो ऽस्मान् प्रति दीर्घसङ्घिष्युतां विदधाति।

X किन्तु क्षपायां यौर एव प्रभो दिनम् आगमिष्यति तस्मिन् मडाशब्देन गगनमण्डलं लोप्यते मूलवस्तूनि य तापेन गलिष्यन्ते पृथिवी तन्मध्यस्थितानि कर्माणि य धक्ष्यन्ते।

XI अतः सर्व्वैरेतैर्विकारे गन्तव्ये सति यस्मिन् आकाशमण्डलं द्वालेन विकारिष्यते मूलवस्तूनि य तापेन गलिष्यन्ते।

XII तस्येश्वरदिनस्यागमनं प्रतीक्षमाणैराकाङ्क्षमाणैश्च यूष्माभिर् धर्म्मयारेष्वरभक्तिभ्यां कीदृशी वाङ्मे भवितव्यं?

XIII तथापि यथं तस्य प्रतिज्ञानुसारेण धर्म्मस्य वासस्थानं नूतनम् आकाशमण्डलं नूतनं भूमण्डलञ्च प्रतीक्षामहे।

XIV अतरेव हे प्रियतमाः, तानि प्रतीक्षमाणा यूयं निष्कलङ्का अनिन्दिताश्च भूत्वा यत् शान्त्याश्रितास्तिष्ठथैतस्मिन् यतध्वां।

XV अस्माकं प्रभो दीर्घसङ्घिष्युताञ्च परित्राण्जनिकां मन्यध्वां अस्माकं प्रियभ्रात्रे पौलाय यत् ज्ञानम् अद्यापि तदनुसारेण सोऽपि पत्रे युष्मान् प्रति तदेवालिषत्।

XVI स्वकीयसर्व्वपत्रेषु यैतान्यधि प्रस्तुत्य तदेव गदति। तेषु पत्रेषु कतिपयानि दुरह्वाणि वाक्यानि विद्यन्ते ये य लोका अज्ञानाश्चक्रलाश्च ते निजविनाशार्थम् अन्यशास्त्रीयवयनानीव तान्यपि विकारयन्ति।

XVII तस्माद् हे प्रियतमाः, यूयं पूर्व्वं व्युद्घ्वा सावधानास्तिष्ठत, अधार्म्मिकाणां भ्रान्तिस्रोतसापहताः स्वकीयसुस्थिरत्वात् मा भ्रश्यत।

XVIII किन्त्वस्माकं प्रभोरत्रातु र्योशुश्रीष्टस्यानुग्रहे ज्ञाने य वद्धध्वां तस्य गौरवम् एदानीं सदकावञ्च भूयात्। आमेन्।

१ थोडनः पत्रं

I आदितो य आसीद् यस्य वाग् अस्माभिरश्रावि यत्र वयं स्वनेत्रैर् दृष्टवन्तो यत्र वीक्षितवन्तः स्वकरैः स्पृष्टवन्तश्च तं ज्ञुवनवादे वयं ज्ञापयामः।

II स ज्ञुवनस्वरूपः प्रकाशत वयञ्च तं दृष्टवन्तस्तमधि साक्ष्यं दध्मश्च, यश्च पितुः सन्निधाववर्त्ततास्माकं समीपे प्रकाशत य तम् अनन्तज्ञुवनस्वरूपं वयं युष्मान् ज्ञापयामः।

III अस्माभि र्यद् दृष्टं श्रुतञ्च तदेव युष्मान् ज्ञाप्यते तेनास्माभिः सडांशित्वं युष्माकं भविष्यति अस्माकञ्च सडांशित्वं पित्रा तत्पुत्रेण यीशुप्रीष्टेन य सार्द्धं भवति।

IV अपरञ्च युष्माकम् आनन्दो यत् सम्पूर्णां भवेद् तदर्थं वयम् अेतानि लिषामः।

V वयं यां वार्तां तस्मात् श्रुत्वा युष्मान् ज्ञापयामः सेयम्। ईश्वरो ज्योतिस्तस्मिन् अन्धकारस्य लेशोऽपि नास्ति।

VI वयं तेन सडांशिन एति गदित्वा यधन्धाकारे यरामस्तर्हि सत्यायारिणो न सन्तो ऽनृतवादिनो भवामः।

VII किन्तु स यथा ज्योतिषि वर्त्तते तथा वयमपि यदि ज्योतिषि यरामस्तर्हि परस्परं सड्भागिनो भवामस्तस्य पुत्रस्य यीशुप्रीष्टस्य रुधिरञ्चास्मान् सर्वस्मात् पापात् शुद्ध्यति।

VIII वयं निष्पाया एति यदि वदामस्तर्हि स्वयमेव स्वान् वञ्चयामः सत्यमतञ्चास्माकम् अन्तरे न विद्यते।

IX यदि स्वपापानि स्वीकुर्महे तर्हि स विश्वास्यो याथार्थिकश्चास्ति तस्माद् अस्माकं पापानि क्षमिष्यते सर्वस्माद् अधर्माद्यास्मान् शुद्ध्यिष्यति।

X वयम् अकृतापा एति यदि वदामस्तर्हि तम् अनृतवादिनं कुर्मस्तस्य वाङ्यञ्चास्माकम् अन्तरे न विद्यते।

II

I हे प्रियबालकाः, युष्माभि र्यत् पापं न क्रियेत तदर्थं युष्मान् प्रत्येतानि मया लिष्यन्तो यदि तु केनापि पापं क्रियते तर्हि पितुः समीपे ऽस्माकं अेकः सडायो ऽर्थतो धार्मिको यीशुः प्रीष्टो विद्यते।

II स आस्माकं पापानां प्रायश्चित्तं कैवलमस्माकं नहि किन्तु लिषिलसंसारस्य पापानां प्रायश्चित्तं।

III वयं तं ज्ञानीम एति तदीयाज्ञापालनेनावगच्छामः।

IV अहं तं ज्ञानीमीति वदित्वा यस्तस्याज्ञा न पालयति सो ऽनृतवादी सत्यमतञ्च तस्यान्तरे न विद्यते।

V यः कश्चित् तस्य वाक्यं पालयति तस्मिन् ईश्वरस्य प्रेम सत्यरूपेण सिध्यति वयं तस्मिन् वर्त्तमहे तद् अतेनावगच्छामः।

VI अहं तस्मिन् तिष्णामीति यो गदति तस्येद्म उच्यते यत् प्रीष्टो याद्गु आचरितवान् सो ऽपि ताद्गु आचरेत्।

VII हे प्रियतमाः, युष्मान् प्रत्यहं नूतनामाज्ञां लिषामीति नहि किन्त्वादितो युष्माभि र्वध्वां पुरातनामाज्ञां लिषामि आदितो युष्माभि र्यद् वाक्यं श्रुतं सा पुरातनाज्ञा।

VIII पुनरपि युष्मान् प्रति नूतनाज्ञा मया लिष्यत अेतदपि तस्मिन् युष्मासु य सत्यं, यतो ऽन्धकारो व्यत्येति सत्या ज्योतिश्चेदानीं प्रकाशते;

IX अहं ज्योतिषि वर्त्त एति गदित्वा यः स्वभ्रातरं द्रष्टि सो ऽद्यापि तमिन्ने वर्त्तते।

X स्वभ्रातरं यः प्रीयते स अेव ज्योतिषि वर्त्तते विघ्नजनकं किमपि तस्मिन् न विद्यते।

XI किन्तु स्वभ्रातरं यो द्रष्टि स तिमिरे वर्त्तते तिमिरे यरति य तिमिरेण य तस्य नयने ऽन्धीक्रियेते तस्मात् क्रु यामीति स ज्ञातुं न शक्नोति।

XII हे शिशवः, यूयं तस्य नाम्ना पापक्षमां प्राप्तवन्तस्तस्माद् अहं युष्मान् प्रति लिषामि।

XIII हे पितरः, य आदितो वर्त्तमानस्तं यूयं ज्ञानीथ तस्माद् युष्मान् प्रति लिषामि हे युवानः यूयं पापत्मानं जितवन्तस्तस्माद् युष्मान् प्रति लिषामि हे बालकाः, यूयं पितरं ज्ञानीथ तस्माद् अहं युष्मान् प्रति लिषितवान्।

XIV हे पितरः, आदितो यो वर्त्तमानस्तं यूयं ज्ञानीथ तस्माद् युष्मान् प्रति लिषितवान् हे युवानः, यूयं भलवन्त आध्वे, ईश्वरस्य वाङ्यञ्च युष्मन्तरे वर्त्तते पापात्मा य युष्माभिः पराजिग्ये तस्माद् युष्मान् प्रति लिषितवान्।

XV यूयं संसारे संसारस्थविषयेषु य मा प्रीयध्वं यः संसारे प्रीयते तस्यान्तरे पितुः प्रेम न तिष्ठति।

XVI यतः संसारे यधत् स्थितम् अर्थतः शारीरिकभावस्याभिलाषो दर्शनेन्द्रियस्याभिलाषो ज्ञुवनस्य गर्वञ्च सर्वमेतत् पितृतो न जायते किन्तु संसारदेव।

XVII संसारस्तदीयाभिलाषश्च व्यत्येति किन्तु य ईश्वरस्येष्टं करोति सो ऽनन्तकालं यावत् तिष्ठति।

XVIII हे बालकाः, शेषकालोऽयं, अपरं प्रीष्टारिणोपस्थाव्यमिति युष्माभि र्यथा श्रुतं तथा भलवः प्रीष्टारय उपस्थितास्तस्माद् अयं शेषकालोऽस्तीति वयं ज्ञानीमः।

XIX ते ऽस्मन्मध्यान् निर्गतवन्तः किन्त्वस्मदीया नासन् यधस्मदीया अभविष्यन् तद्विस्मत्सङ्गे ऽस्थास्यन्, किन्तु सर्वे ऽस्मदीया न सन्त्येतस्य प्रकाश आवश्यक आसीत्।

XX यः पवित्रस्तस्माद् यूयम् अलिषेकं प्राप्तवन्तस्तेन सर्वाणि ज्ञानीथ।

XXI यूयं सत्यमतं न ज्ञानीथ तत्कारणाद् अहं युष्मान् प्रति लिषितवान् तत्रहि किन्तु यूयं तत् ज्ञानीथ सत्यमताय किमयन्तवाक्यं नोत्पद्यते तत्कारणादेव।

XXII यीशुरभिषिक्तस्त्रातेति यो नाङ्गीकरोति तं विना को ऽपरो ऽनृतवादी भवेत्? स अेव प्रीष्टारि र्यः पितरं पुत्रञ्च नाङ्गीकरोति।

XXIII यः कश्चित् पुत्रं नाङ्गीकरोति स पितरमपि न धारयति यश्च पुत्रमङ्गीकरोति स पितरमपि धारयति।

XXIV आदितो युष्माभि र्यत् श्रुतं तद् युष्मासु तिष्ठतु, आदितः श्रुतं वाक्यं यदि युष्मासु तिष्ठति, तर्हि यूयमपि पुत्रे पितरि य स्थास्यथ।

- XXV स य प्रतिज्ञयास्मभ्यं यत् प्रतिज्ञातवान् तद् अनन्तञ्च वनं
 XXVI ये जना युष्मान् भ्रामयन्ति तानध्यक्षम् एदं विभितवान्।
 XXVII अपरं यूयं तस्माद् यम् अभिषेकं प्राप्तवन्तः स युष्मासु तिष्ठति ततः कोऽपि यद् युष्मान् शिक्षयेत् तद् अनावश्यकं, स
 याभिषेको युष्मान् सर्वाणि शिक्षयति सत्यश्च भवति न यातथ्यः, अतः स युष्मान् यद्दद्द अशिक्षयत् तद्दत् तत्र स्थास्यथा
 XXVIII अतयेव हे प्रियबालका यूयं तत्र तिष्ठत, तथा सति स यदा प्रकाशिष्यते तदा वयं प्रतिभाषित्वा भविष्यामः,
 तस्यागमनसमये य तस्य साक्षात् त्रिपिष्यामहे।
 XXIX स धार्मिको ऽस्तीति यदि यूयं ज्ञानीथ तर्हि यः कश्चिद् धर्माचारं करोति स तस्मात् ज्ञात इत्यपि ज्ञानीता

III

- I पश्यत वयम् ईश्वरस्य सन्ताना एति नाम्नाभ्यामहे, अतेन पितास्मभ्यं कीदृक् मङ्गलप्रेम प्रदत्तवान्, किन्तु संसारस्तं नाज्ञानात्
 तत्कारणान्दस्मान् अपि न ज्ञानाति।
 II हे प्रियतमाः, एदानीं वयम् ईश्वरस्य सन्ताना आस्महे पश्चात् किं भविष्यामस्तद् अद्याप्यप्रकाशितं किन्तु प्रकाशं गते वयं
 तस्य सद्गुणा भविष्यामि एति ज्ञानीमः, यतः स याद्गुणो ऽस्ति ताद्गुणो ऽस्माभिर्दृशिष्यते।
 III तस्मिन् अेषा प्रत्याशा यस्य कस्यचिद् भवति स स्वं तथा पवित्रं करोति तथा स पवित्रो ऽस्ति।
 IV यः कश्चित् पापम् आचरति स व्यवस्थाबद्धं करोति यतः पापमेव व्यवस्थाबद्धं।
 V अपरं सो ऽस्माकं पापान्यपहर्तुं प्राकाशतेतद् यूयं ज्ञानीथ, पापञ्च तस्मिन् न विद्यते।
 VI यः कश्चित् तस्मिन् तिष्ठति स पापाचारं न करोति यः कश्चित् पापाचारं करोति स तं न दृष्टवान् न वावगतवान्।
 VII हे प्रियबालकाः, कश्चिद् युष्माकं भ्रमं न ज्ञानयेत्, यः कश्चिद् धर्माचारं करोति स ताद्गुं धार्मिको भवति याद्दृक् स धार्मिको
 ऽस्ति।
 VIII यः पापाचारं करोति स शयतानात् ज्ञातो यतः शयतान आदितः पापाचारी शयतानस्य कर्माणां लोपाथमेवेश्वरस्य पुत्रः
 प्राकाशत।
 IX यः कश्चिद् ईश्वरात् ज्ञातः स पापाचारं न करोति यतस्तस्य वीर्यं तस्मिन् तिष्ठति पापाचारं कर्तुञ्च न शक्नोति यतः स
 ईश्वरात् ज्ञातः।
 X स्वल्पनेश्वरस्य सन्तानाः शयतानस्य य सन्ताना व्यक्ता भवन्ति। यः कश्चिद् धर्माचारं न करोति स ईश्वरात् ज्ञातो नहि
 यश्च स्वरान्तरि न प्रीयते सो ऽपीश्वरात् ज्ञातो नहि।
 XI यतस्तस्य य आदेश आदितो युष्माभिः श्रुतः स अेष अेव यद् अस्माभिः परस्परं प्रेम कर्तव्यं।
 XII पापात्मतो ज्ञातो यः काबिल् स्वभ्रातरं हतवान् तत्सद्गुणैश्चस्माभिर्न भवितव्यं स कस्मात् कारणात् तं हतवान्? तस्य
 कर्माणि दृष्टानि तद्भ्रातृश्च कर्माणि धर्माण्यसन् एति कारणात्।
 XIII हे मम भ्रातरः, संसारो यदि युष्मान् द्वेषि तर्हि तद् आश्चर्यं न मन्यध्वं।
 XIV वयं मृत्युम् उत्तीर्यं ज्ञानं प्राप्तवन्तस्तद् भ्रातृषु प्रेमकरणात् ज्ञानीमः। भ्रातरि यो न प्रीयते स मृत्यो तिष्ठति।
 XV यः कश्चित् स्वभ्रातरं द्वेषि स नरघाती किञ्चानन्तञ्च वनं नरघातिनः कस्याप्यन्तरे नावतिष्ठत तद् यूयं ज्ञानीथा
 XVI अस्माकं कृते स स्वप्राणैर्यक्तवान् इत्यनेन वयं प्रेम्नस्तत्त्वम् अवगताः, अपरं भ्रातृणां कृते ऽस्माभिरपि
 प्राणैस्त्यक्तव्याः।
 XVII सांसारिकज्जविकाप्राप्तो यो ज्ञानः स्वभ्रातरं दीनं दृष्ट्वा तस्मात् स्वीयधयां रुणद्धि तस्यान्तर ईश्वरस्य प्रेम कथं तिष्ठेत्?
 XVIII हे मम प्रियबालकाः, वाक्येन जिह्वा वास्माभिः प्रेम न कर्तव्यं किन्तु कार्येण सत्यतया येव।
 XIX अतेन वयं यत् सत्यमतसम्बन्धीयास्तत् ज्ञानीमस्तस्य साक्षात् स्वान्तःकरणानि सान्त्वयितुं शक्यामश्वा।
 XX यतो ऽस्मदन्तःकरणं यद्यस्मान् दूषयति तर्हिस्मदन्तःकरणान्द ईश्वरो मडान् सर्वज्ञश्च।
 XXI हे प्रियतमाः, अस्मदन्तःकरणं यद्यस्मान् न दूषयति तर्हि वयम् ईश्वरस्य साक्षात् प्रतिभाषित्वा भवामः।
 XXII यस्य प्रार्थयामहे तत् तस्मात् प्राप्नुमः, यतो वयं तस्याज्ञाः पालयामस्तस्य साक्षात् तुष्टिजनकम् आचारं कुर्मश्वा।
 XXIII अपरं तस्येयमाज्ञा यद् वयं पुत्रस्य यीशुः प्रीष्टस्य नाम्नि विश्वसिभस्तस्याज्ञानुसारेण य परस्परं प्रेम कुर्मः।
 XXIV यश्च तस्याज्ञाः पालयति स तस्मिन् तिष्ठति तस्मिन् सोऽपि तिष्ठति; स यास्मान् यम् आत्मानं दत्तवान् तस्मात् सो
 ऽस्मासु तिष्ठतीति ज्ञानीमः।

IV

- I हे प्रियतमाः, यूयं सर्वेष्वामसु न विश्वसित किन्तु ते ईश्वरात् ज्ञाता न वेत्यात्मनः परीक्षध्वं यतो भवद्वो मूषाभविष्यद्वादिनी
 जगन्मध्यम् आगतवन्तः।
 II ईश्वरीयो य आत्मा स युष्माभिरनेन परियीयतां, यीशुः प्रीष्टो नरावतारो भूत्वागत अेतद् येन केनचिद् आत्मना स्वीक्रियते
 स ईश्वरीयो।
 III किन्तु यीशुः प्रीष्टो नरावतारो भूत्वागत अेतद् येन केनचिद् आत्मना नाङ्गीक्रियते स ईश्वरीयो नहि किन्तु प्रीष्टारेत्मा, तेन
 यागन्तव्यमिति युष्माभिः श्रुतं, स येदानीमपि जगति वर्तते।
 IV हे बालकाः, यूयम् ईश्वरात् ज्ञातास्तान् जितवन्तश्च यतः संसाराधिष्ठानकारिणो ऽपि युष्मदधिष्ठानकारी मडान्।
 V ते संसारात् ज्ञातास्ततो हंतोः संसाराद् भाषन्ते संसारश्च तेषां वाक्यानि गृह्णाति।
 VI वयम् ईश्वरात् ज्ञाताः, ईश्वरं यो ज्ञानाति सोऽस्मद्वाक्यानि गृह्णाति यश्चेश्वरात् ज्ञातो नहि सोऽस्मद्वाक्यानि न गृह्णाति;
 अनेन वयं सत्यात्मानं भ्रामकत्मानञ्च परिचिनुमः।
 VII हे प्रियतमाः, वयं परस्परं प्रेम करवाम, यतः प्रेम ईश्वरात् जायते, अपरं यः कश्चित् प्रेम करोति स ईश्वरात् ज्ञात ईश्वरं
 वेत्ति था

- VIII यः प्रेम न करोति स ईश्वरं न जानाति यत ईश्वरः प्रेमस्वरूपः।
 IX अस्मास्वीश्वरस्य प्रेमैतेन प्राकाशत यत् स्वपुत्रेणास्मभ्यं ज्ञवनदानार्थम् ईश्वरः स्वीयम् अद्वितीयं पुत्रं जगन्मध्यं प्रेषितवान्।
 X वयं यद् ईश्वरं प्रीतवन्त एत्यत्र नहि किन्तु स यदस्मासु प्रीतवान् अस्मत्पापानां प्रायश्चित्तार्थं स्वपुत्रं प्रेषितवान्श्चेत्यत्र प्रेम सन्तिष्ठती।
 XI हे प्रियतमाः, अस्मासु यदीश्वरेशैतादृशं प्रेम कृतं तर्हि परस्परं प्रेम कर्तुम् अस्माकमप्युचितां।
 XII ईश्वरः कदाय केनापि न दृष्टः यद्यस्माभिः परस्परं प्रेम क्रियते तर्हीश्वरोऽस्मन्मध्ये तिष्ठति तस्य प्रेम यास्मासु सेत्स्यते।
 XIII अस्मभ्यं तेन स्वकीयात्मनोऽशां दत्त एत्यनेन वयं यत् तस्मिन् तिष्ठामः स य यद् अस्मासु तिष्ठतीति ज्ञानीमः।
 XIV पिता जगत्रातारं पुत्रं प्रेषितवान् अतद् वयं दृष्ट्वा प्रमाणायामः।
 XV यीशुरीश्वरस्य पुत्र अतद् येनाङ्गीक्रियते तस्मिन् ईश्वरस्तिष्ठति स येश्वरे तिष्ठति।
 XVI अस्मास्वीश्वरस्य यत् प्रेम वर्तते तद् वयं ज्ञातवन्तस्तस्मिन् विश्वासितवन्तश्च। ईश्वरः प्रेमस्वरूपः प्रेम्नी यस्तिष्ठति स ईश्वरे तिष्ठति तस्मिंश्चेश्वरस्तिष्ठति।
 XVII स यादृशां उस्ति वयमथेतस्मिन् जगति तादृशा भवाम अतस्माद् विचारदिने ऽस्माभि र्यां प्रतिभा लभ्यते सास्मत्सम्बन्धीयस्य प्रेम्नः सिद्धिः।
 XVIII प्रेम्नि लीति न वर्तते किन्तु सिद्धं प्रेम लीतिं निराकरोति यतो लीतिः सयातनास्ति लीतो मानवः प्रेम्नि सिद्धो न ज्ञातः।
 XIX अस्मासु स प्रथमं प्रीतवान् एति कारणाद् वयं तस्मिन् प्रीयामहे।
 XX ईश्वरे ऽहं प्रीय एत्युक्त्वा यः कश्चित् स्वभ्रातरं द्वेषि सोऽनृतवादी। स यं दृष्टवान् तस्मिन् स्वभ्रातरि यदि न प्रीयते तर्हि यम् ईश्वरं न दृष्टवान् कथं तस्मिन् प्रेम कर्तुं शक्नुयात्?।
 XXI अत ईश्वरे यः प्रीयते स स्वीयभ्रातर्यपि प्रीयताम् एयम् आज्ञा तस्माद् अस्माभि र्वल्थ्वा।

V

- I यीशुरभिषिक्तस्त्रातेति यः कश्चिद् विश्वासिति स ईश्वरात् ज्ञातः; अपरं यः कश्चित् ज्ञनयितरि प्रीयते स तस्मात् ज्ञाते जने ऽपि प्रीयते।
 II वयम् ईश्वरस्य सन्तानेषु प्रीयामहे तद् अनेन ज्ञानीमो यद् ईश्वरे प्रीयामहे तस्याज्ञाः पालयामश्च।
 III यत ईश्वरे यत् प्रेम तत् तदीयाज्ञापालनेनास्माभिः प्रकाशयितव्यं, तस्याज्ञाश्च कठोरा न भवन्ति।
 IV यतो यः कश्चिद् ईश्वरात् ज्ञातः स संसारं जयति किञ्चास्माकं यो विश्वासः स अवेवास्माकं संसारजयिज्यः।
 V यीशुरीश्वरस्य पुत्र एति यो विश्वसिति तं विना कोऽपरः संसारं जयति?।
 VI सोऽभिषिक्तस्त्राता यीशुस्तोयरुधिराभ्याम् आगतः केवलं तोयेन नहि किन्तु तोयरुधिराभ्याम्, आत्मा य साक्षी भवति यत आत्मा सत्यतास्वरूपः।
 VII यतो ङेतोः स्वर्गं पिता वादः पवित्र आत्मा य त्रय एमे साक्षिणः सन्ति, त्रय एमे यैको भवन्ति।
 VIII तथा पृथिव्याम् आत्मा तोयं रुधिरञ्च त्रीण्येतानि साक्ष्यं ददाति तेषां त्रयाणाम् अेकत्वं भवति या।
 IX मानवानां साक्ष्यं यद्यस्माभि र्गृह्यते तर्हीश्वरस्य साक्ष्यं तस्मादपि श्रेष्ठं यतः स्वपुत्रमधीश्वरेश्च दत्तं साक्ष्यमिदं।
 X ईश्वरस्य पुत्रे यो विश्वासिति स निजान्तरे तत् साक्ष्यं धारयति; ईश्वरे यो न विश्वसिति स तम् अनृतवादिनं करोति यत ईश्वरः स्वपुत्रमधि यत् साक्ष्यं दत्तवान् तस्मिन् स न विश्वसिति।
 XI तस्य साक्ष्यमिदं यद् ईश्वरोऽस्मभ्यम् अनन्तज्ञवनं दत्तवान् तस्य ज्ञवनं तस्य पुत्रे विद्यते।
 XII यः पुत्रं धारयति स ज्ञवनं धारयति, ईश्वरस्य पुत्रं यो न धारयति स ज्ञवनं न धारयति।
 XIII ईश्वरपुत्रस्य नाम्नि युष्मान् प्रत्येतानि मया लिभितानि तस्याभिप्रायो ऽयं यद् यूयम् अनन्तज्ञवनप्राप्ता एति ज्ञानीयात तस्येश्वरपुत्रस्य नाम्नि विश्वसेत या।
 XIV तस्यान्तिके ऽस्माकं या प्रतिभा भवति तस्याः कारणमिदं यद् वयं यदि तस्याभिमतं किमपि तं यायामहे तर्हि सोऽस्माकं वाङ्मं शृणोति।
 XV स यास्माकं यत् किञ्चन यायनं शृणोतीति यदि ज्ञानीमस्तर्हि तस्माद् यायिता वरा अस्माभिः प्रायन्ते तदपि ज्ञानीमः।
 XVI कश्चिद् यदि स्वभ्रातरम् अमृत्युज्जनकं पापं कुर्वन्तं पश्यति तर्हि स प्रार्थनां करोतु तेनेश्वरस्तस्मै ज्ञवनं दास्यति, अर्थतो मृत्युज्जनकं पापं येन नाकारितस्मै। किन्तु मृत्युज्जनकम् अेकं पापम् आस्ते तदधि तेन प्रार्थना क्रियतामित्यहं न वदामि।
 XVII सर्व्वे अवेवाधर्मः पापं किन्तु सर्व्वपापं मृत्युज्जनकं नहि।
 XVIII य ईश्वरात् ज्ञातः स पापायारं न करोति किन्वीश्वरात् ज्ञातो ज्ञनः स्वं रक्षति तस्मात् स पापात्मा तं न स्पृशतीति वयं ज्ञानीमः।
 XIX वयम् ईश्वरात् ज्ञाताः किन्तु कृत्स्नः संसारः पापात्मनो वशं गतोऽस्तीति ज्ञानीमः।
 XX अपरम् ईश्वरस्य पुत्र आगतवान् वयञ्च यथा तस्य सत्यमयस्य ज्ञानं प्राप्नुयामस्तादृशीं धियम् अस्मभ्यं दत्तवान् एति ज्ञानीमस्तस्मिन् सत्यमये ऽर्थतस्तस्य पुत्रे यीशुप्रीष्टे तिष्ठामश्च; स अेव सत्यमय ईश्वरोऽनन्तज्ञवनस्वरूपश्चास्ति।
 XXI हे प्रियबालकाः, यूयं देवमूर्त्तिभ्यः स्वान् रक्षता आभेनु।

२ योहनः पत्रं

- I हे अभिरुचियते कुरिये, त्वां तव पुत्रांश्च प्रति प्रायीनोऽहं पत्रं लिभामि।
- II सत्यमताद् युष्मासु मम प्रेमास्ति कैवलं मम नहि किन्तु सत्यमतज्ञानां सर्वेषामेवा यतः सत्यमतम् अस्मासु तिष्ठत्यनन्तकालं यावद्यास्मासु स्थास्यति।
- III पितुरीश्वरात् तत्पितुः पुत्रात् प्रभो यीशुश्रीष्टास्य प्राप्यो ऽनुग्रहः कृपा शान्तिश्च सत्यताप्रेमभ्यां साद्धं युष्मान् अधितिष्ठतु।
- IV वयं पितृतो याम् आज्ञां प्राप्तवन्तस्तदनुसारेण तव केचिद् आत्मजाः सत्यमतम् आचरन्त्येतस्य प्रमाणं प्राप्याहं भृशम् आनन्दितवान्।
- V साम्प्रतञ्च हे कुरिये, नवीनां काञ्चिद् आज्ञां न लिपन्नहम् आदितो लब्धाम् आज्ञां लिपन् त्वाम् एहं विनये यद् अस्माभिः परस्परं प्रेम कर्त्तव्यं।
- VI अपरं प्रेमैतेन प्रकाशते यद् वयं तस्याज्ञा आचरेमा आदितो युष्माभि र्या श्रुता सेयम् आज्ञा सा य युष्माभिराचरितव्या।
- VII यतो बहवः प्रवञ्चका जगत् प्रविश्य यीशुश्रीष्टो नरावतारो भूत्वागत ऐतत् नाङ्गीकुर्वन्ति स एव प्रवञ्चकः श्रीष्टारिश्चास्ति।
- VIII अस्माकं श्रमो यत् पण्डश्रमो न भवेत् किन्तु सम्पूर्णं वेतनमस्माभि र्व्येत तदर्थं स्वानधि सावधाना भवतः।
- IX यः कश्चिद् विपथगामी भूत्वा श्रीष्टस्य शिक्षायां न तिष्ठति स ईश्वरं न धारयति श्रीष्टस्य शिक्षायां यस्तिष्ठति स पितरं पुत्रञ्च धारयति।
- X यः कश्चिद् युष्मत्सन्निधिमागच्छन् शिक्षामेनां नानयति स युष्माभिः स्ववेश्मनि न गृह्यतां तव मङ्गलं भूयादिति वागपि तस्मै न कथ्यतां।
- XI यतस्तव मङ्गलं भूयादिति वायं यः कश्चित् तस्मै कथयति स तस्य दुष्कर्म्मणाम् अंशी भवति।
- XII युष्मान् प्रति मया ब्रह्मि लेभितव्यानि किन्तु पत्रमसीत्यां तत् कर्तुं नेच्छामि, यतो ऽस्माकम् आनन्दो यथा सम्पूर्णां भविष्यति तथा युष्मत्समीपमुपस्थायाहं सम्पुष्पीभूय युष्माभिः सम्भाषिष्यं एति प्रत्याशा ममास्ते।
- XIII तवाभिरुचिताया भगिण्या बालकास्त्वां नमस्कारं ज्ञापयन्ति आमेन्।

3 थोडनः पत्रं

- I प्राचीनो ऽहं सत्यमताद् यस्मिन् प्रीये तं प्रियतमं गायं प्रति पत्रं लिभामि।
 II हे प्रिय, तवात्मा याद्दृक् शुभान्वितस्ताद्दृक् सर्व्वविषये तव शुभं स्वास्थ्यञ्च भूयात्।
 III भ्रातृभिरागत्य तव सत्यमतस्यार्थतस्त्वं कीद्दृक् सत्यमतमायस्येतस्य साक्ष्ये दत्ते मम भडानन्दो जातः।
 IV मम सन्तानाः सत्यमतमायस्येतिवार्त्ताती मम य आनन्दो जायते ततो भडत्तरो नास्ति।
 V हे प्रिय, भ्रातृन् प्रति विशेषतस्तान् विदेशिनो भ्रातृन् प्रति त्वया यद्यत् कृतं तत् सर्व्वं विश्वासिनो योग्यं।
 VI ते य समितेः साक्षात् तव प्रभ्नः प्रमाणां दत्तवन्तः, अपरम् ईश्वरयोग्यरूपेण तान् प्रस्थापयता त्वया सत्कर्म कारिष्यते।
 VII यतस्ते तस्य नाम्ना यात्रां विधाय भिन्नजातीयेभ्यः किमपि न गृहीतवन्तः।
 VIII तस्माद् वयं यत् सत्यमतस्य सडाया भवेम तदर्थमेताद्दृशा लोका अस्माभिरनुग्रहीतव्याः।
 IX समितिं प्रत्यहं पत्रं लिभितवान् किन्तु तेषां मध्ये यो द्वियत्रिङ्किः प्रधानायते सो ऽस्मान् न गृह्णाति।
 X अतो ऽहं यदोपस्थास्यामि तदा तेन यद्यत् क्रियते तत् सर्व्वं तं स्मारयिष्यामि, यतः स दुर्व्व्यक्रियैरस्मान् अपवदति, तेनापि तृप्तिं न गत्वा स्वयमपि भ्रातृन् नानुगृह्णाति ये यानुग्रहीतुमिच्छन्ति तान् समितितो ऽपि ब्रह्मिच्छरोति।
 XI हे प्रिय, त्वया दुष्कर्म नानुक्रियतां किन्तु सत्कर्मैवा यः सत्कर्मियारी स ईश्वरात् जातः, यो दुष्कर्मियारी स ईश्वरं न दृष्टवान्।
 XII दीमीत्रियस्य पक्षे सर्व्वैः साक्ष्यम् अद्यापि विशेषतः सत्यमतेनापि, वयमपि तत्पक्षे साक्ष्यं दधाः, अस्माकञ्च साक्ष्यं सत्यमेवेति यूयं जानीथा।
 XIII त्वां प्रति मया ब्रह्मिनि लेभितव्यानि किन्तु मसीवेभनीभ्यां लेभितुं नेच्छामि।
 XIV अथिरेण त्वां द्रक्ष्यामीति मम प्रत्याशास्ते तदावां सम्भुभीभूय परस्परं सम्भाषिष्यावढे।
 XV तव शान्तिं भूयात् अस्माकं मित्राणि त्वां नमस्कारं ज्ञापयन्ति त्वमध्येकैकस्य नाम प्रोच्य मित्रेभ्यो नमस्करुा एति।

यिडूदाः पत्रं

- I यीशुश्रीष्टस्य दासो याङ्गुभो भ्राता यिडूदास्तातेनेश्वरेण पवित्रीकृतान् यीशुश्रीष्टेन रक्षितांश्चाङ्गुतान् लोकान् प्रति पत्रं लिपति।
 II कृपा शान्तिः प्रेम य बाङ्गुव्यरूपेण युष्मान् प्रति लेभिंतुं मम बाङ्गुयत्ने ज्ञाते पूर्वकाले पवित्रलोकेषु समर्पितो यो धर्मस्तदर्थं
 III हे प्रियाः, साधारणपरित्राणमधि युष्मान् प्रति लेभिंतुं मम बाङ्गुयत्ने ज्ञाते पूर्वकाले पवित्रलोकेषु समर्पितो यो धर्मस्तदर्थं
 ययं प्राणव्ययेनापि सयेष्टा भवतेति विनयार्थं युष्मान् प्रति पत्रलेखनमावश्यकम् अमन्यो
 IV यस्माद् अतद्रूपदण्डप्राप्तये पूर्व्यं लिपिताः केशिञ्जना अस्मान् उपसृप्तवन्तः, ते ऽधार्मिकलोकान् अस्माकम् ईश्वरस्यानुग्रहं
 ध्वञ्जकृत्य लम्पटताम् आचरन्ति, अद्वितीयो ऽधिपतिर्यो ऽस्माकं प्रभु यीशुश्रीष्टस्तं नाङ्गीकुर्वन्ति।
 V तस्माद् ययं पुरा यद् अवगतास्तत् पुनर्युष्मान् स्मारयितुम् ईच्छामि, कुलतः प्रभुरेककृतवः स्वप्रजा भिसरदेशाद् उदधार यत्
 ततः परम् अविश्वासिनो व्यनाशयत्।
 VI ये य स्वर्गदूताः स्वीयकर्तृत्वपदे न स्थित्वा स्ववासस्थानं परित्यक्तवन्तस्तान् स महादिनस्य विचारार्थम् अन्धकारमये
 ऽधःस्थाने सदास्थायिभिर्बन्धनैरबध्नात्।
 VII अपरं सिद्धोमम् अमोरा तन्निकटस्थनगराणि यैतेषां निवासिनस्तत्समरूपं व्यभिचारे कृतवन्तो विषममैथुनस्य येष्टया विषयं
 गतवन्तश्च तस्मात् तान्यपि दृष्टान्तस्वरूपाणि भूत्वा सदातनवह्निना दण्डं भुञ्जते।
 VIII तथैवेमे स्वप्नायारिणोऽपि स्वशरीराणि कलङ्कयन्ति राजाधीनतां न स्वीकुर्वन्त्युपस्थानं निन्दन्ति या
 IX किन्तु प्रधानदिव्यदूतो मीमायेलो यदा मूससो देहे शयतानेन विवदमानः समभाषत तदा तिस्रन् निन्दारूपं दण्डं समर्पयितुं
 साडसं न कृत्वाकथयत् प्रभुस्त्वं भर्त्सयतां।
 X किन्तिमे यन्न व्युद्यन्ते तन्नन्दन्ति यस्य निर्व्बोधपशव एवेन्द्रियैरवारणन्ति तेन नश्यन्ति।
 XI तान् धिक्, ते कालिलो मार्गं यरन्ति पारितोषिकस्याशातो बिलियमो भ्रान्तिमनुधावन्ति कोरडस्य दुर्मुभत्वेन विनश्यन्ति या
 XII युष्माकं प्रेमभोज्येषु ते विघ्नजनका भवन्ति, आत्मभ्रमरयश्च भूत्वा निर्लज्जया युष्माभिः साह्रं भुञ्जते। ते
 वायुभिश्चालिता निस्तीयमेघा हेमन्तकालिका निष्कला द्विभृता उन्मूलिता वृक्षाः।
 XIII स्वकीयलज्जाङ्गैर्षोऽप्युदमकाः प्रयाण्डाः सामुद्रतरङ्गाः सदाकालं यावत् घोरतिमिरभागीनि भ्रमणकारीणि नक्षत्राणि य भवन्ति।
 XIV आदमतः सप्तमः पुरुषो यो हनोकः स तानुद्दिश्य भविष्यद्वाक्यमिदं कथितवान्, यथा, पश्य स्वकीयपुण्यानाम् अयुतै
 वैष्टितः प्रभुः।
 XV सर्वान् प्रति विचाराज्ञासाधनायागमिष्यति तदा याधार्मिकाः सर्वे ज्ञाता यैरपराधिनः विधर्मकर्मणां तेषां
 सर्वेषामेव कारणात् तथा तद्वैपरीत्येनायधर्माचारिपापिनां उक्तकठोरवाक्यानां सर्वेषामपि कारणात् परमेशेन द्रोषित्वं तेषां
 प्रकाशयिष्यते॥
 XVI ते वाक्कलङ्कारिणः स्वभाग्यनिन्दकाः स्वेच्छयारिणो दर्पवादिमुपविशिष्टा लालार्थं मनुष्यस्तावकाश्च सन्ति।
 XVII किन्तु हे प्रियतमाः, अस्माकं प्रभो यीशुश्रीष्टस्य प्रेरितै र्यद् वाक्यं पूर्व्यं युष्मत्सु कथितं तत् स्मरत,
 XVIII कुलतः शेषसमये स्वेच्छातो ऽधर्माचारिणो निन्दका उपस्थास्यन्तीति।
 XIX अत्रेते लोकाः स्वान् पृथक् कुर्वन्तः सांसारिका आत्महीनाश्च सन्ति।
 XX किन्तु हे प्रियतमाः, ययं स्वेषाम् अतिपवित्रविश्वासे नियीयमानाः पवित्रेणात्मना प्रार्थनां कुर्वन्त
 XXI ईश्वरस्य प्रेम्ना स्वान् रक्षत, अनन्तज्ज्वलनाय यास्माकं प्रभो यीशुश्रीष्टस्य कृपां प्रतीक्षध्वं।
 XXII अपरं ययं विविच्य कांश्चिद् अनुकम्पध्वं
 XXIII कांश्चिद् अञ्जित उद्धृत्य त्वयं प्रदर्श्य रक्षत, शारीरिकभावेन क्वञ्जितं वस्त्रमपि ऋतीयध्वं।
 XXIV अपरञ्च युष्मान् स्मलनाद् रक्षितुम् उल्लासेन स्वीयतेजसः साक्षात् निर्दोषान् स्थापयितुञ्च समर्थो
 XXV यो ऽस्माकम् अद्वितीयस्त्राणकर्ता सर्वज्ञा ईश्वरस्तस्य गौरवं महिमा पराक्रमः कर्तृत्वञ्चेदानीम् अनन्तकालं यावद् भूयात्।
 आमेन्।

प्रकाशितं भविष्यद्वाक्यं

I यत् प्रकाशितं वाक्यम् ईश्वरः स्वदासानां निकटं शीघ्रमुपस्थास्यन्तीनां घटनानां दर्शनार्थं यीशुप्रीष्टो समर्पितवान् तत् स स्वीयदूतं प्रेष्य निजसेवकं योढनं ज्ञापितवान्।

II स येश्वरस्य वाक्ये प्रीष्टस्य साक्ष्ये य यद्दृष्टवान् तस्य प्रमाणां दत्तवान्।

III अतस्य भविष्यद्गतग्रन्थस्य वाक्यानां पाठकः श्रोतारश्च तन्मध्ये लिपिताज्ञाग्राहणश्च धन्या यतः स कावः सन्निकटः।

IV योढन् आशियादेशस्थाः सप्त समितीः प्रति पत्रं लिपितो यो वर्तमानो भूतो भविष्यन्श्च ये य सप्तात्मानस्तस्य सिंहासनस्य सम्मुखे तिष्ठन्ति।

V यश्च यीशुप्रीष्टो विश्वस्तः साक्षी मृतानां मध्ये प्रथमज्जातो भूमाण्डलस्थराजानाम् अधिपतिश्च भवति, अतेभ्यो ऽनुग्रहः शान्तिश्च युष्मासु वर्ततां।

VI यो ऽस्मासु प्रीतवान् स्वरुधरेणास्मान् स्वपापेभ्यः प्रक्षालितवान् तस्य पितुरीश्वरस्य याजकान् कृत्वास्मान् राजवर्गो नियुक्तवांश्च तस्मिन् मण्डिमा पराक्रमश्चानन्तकालं यावद् वर्ततां आभेन्।

VII पश्यत स मेघैरागच्छति तेनैकैकस्य यक्षुस्तं द्रक्ष्यति ये य तं विद्धवन्तस्ते ऽपि तं विलोकिष्यन्ते तस्य कृते पृथिवीस्थाः सर्वे वंशा विवलिष्यन्ति सत्यम् आभेन्।

VIII वर्तमानो भूतो भविष्यन्श्च यः सर्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरः स गदति, अहमेव कः क्षत्रार्थत आदिरन्तश्चा

IX युष्माकं भ्राता यीशुप्रीष्टस्य क्लेशराज्यतितिक्षाणां सडभागी याडं योढन् ईश्वरस्य वाक्यलेतो यीशुप्रीष्टस्य साक्ष्यलेतोश्च पात्मनामक उपद्वीप आसं।

X तत्र प्रभो हिनं आत्मनाविष्टो ऽहं स्वपश्चात् तुरीध्वनिवत् मडारवम् अश्रौषं,

XI तेनोक्तम्, अहं कः क्षत्रार्थत आदिरन्तश्चा त्वं यद् द्रक्ष्यसि तद् ग्रन्थे लिपित्वाशियादेशस्थानां सप्त समितीनां समीपम् ऽङ्किषं स्मृणां थुयातीरां साहं हिलाहिल्किंयां वायदीकेयाञ्च प्रेषया।

XII ततो मया सम्भाषमाणस्य कस्य रवः श्रूयते तद्दर्शनार्थं मुषं परावर्तितं तत् परावर्त्य स्वर्णमयाः सप्त दीपवृक्षा दृष्टाः।

XIII तेषां सप्त दीपवृक्षाणां मध्ये दीर्घपरिच्छेदपरिहितः सुवर्णशुद्धभलेन वेष्टितवक्षश्च मनुष्यपुराङ्कितरेको जगस्तिष्ठति,

XIV तस्य शिरः केशश्च श्वेतमेषलोमानीव छिम्बवत् श्रेतौ लोयने वह्निशिपासमे

XV यरणौ वह्निङ्कुण्डेतापितसुपित्तलसदृशौ रवश्च बडुतोयानां रवतुल्यः।

XVI तस्य दक्षिणहस्ते सप्त तारा विद्यन्ते वक्रात्रय तीक्ष्णो द्विधारः षड्भो निर्गच्छति मुषमाण्डलश्च स्वतेजसा देदीप्यमानस्य सूर्यस्य सदृशं।

XVII तं दृष्ट्वाहं मृतकल्पस्तय्यरणौ पतितस्ततः स्वदक्षिणहस्ते मयि निधाय तेनोक्तम् मा लैषीः, अहम् आदिरन्तश्चा

XVIII अहम् अमरस्तथापि मृतवान् किन्तु पश्चाहम् अनन्तकालं यावत् ज्वालामि आभेन्। मृत्योः परलोकस्य य कुञ्जिका मम ऽस्तगतः।

XIX अतो यद् भवति यद्येतः परं भविष्यति त्वया दृष्टं तत् सर्वं लिप्यतां।

XX मम दक्षिणहस्ते स्थिता याः सप्त तारा ये य स्वर्णमयाः सप्त दीपवृक्षास्त्वया दृष्टास्तत्तात्पर्यमिदं ताः सप्त ताराः सप्त समितीनां दूताः सुवर्णमयाः सप्त दीपवृक्षाश्च सप्त समितयः सन्ति।

II

I ऽङ्किषस्थसमिते दूतं प्रति त्वम् ऽहं विपः यो दक्षिणहस्ते सप्त तारा धारयति सप्तानां सुवर्णदीपवृक्षाणां मध्ये गमनागमने कशोति य तेनेदम् उच्यते।

II तव क्रियाः श्रमः सखिष्युता य मम गोयराः, त्वं दृष्टान् सोढुं न शक्नोषि ये य प्रेरिता न सन्तः स्वान् प्रेरितान् वदन्ति त्वं तान् परीक्ष्य मृषामाषिणो विज्ञातवान्,

III अपरं त्वं तितिक्षां विदधासि मम नामार्थं बडु सोढवानसि तथापि न पर्यङ्कवाभ्यस्तदपि ज्ञानामि।

IV किञ्च तव विरुद्धं मयैतत् वक्तव्यं यत् तव प्रथमं प्रेम त्वया व्यडीयत।

V अतः कुतः पतितो ऽसि तत् स्मृत्वा मनः परावर्त्य पूर्व्यायिक्रियाः कुरु न येत् त्वया मनसि न परिवर्तिते ऽहं तूष्मि आगत्य तव दीपवृक्षं स्वस्थानाद् अपसारिष्यामि।

VI तथापि तवेष गुणो विद्यते यत् नीकवायतीयलोकाणां याः क्रिया अहम् ऋतीये तास्त्वमपि ऋतीयेम।

VII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो ज्जो जयति तस्मा अहम् ईश्वरस्यारामस्थज्जवनतरोः इलं लोक्तुं दास्यामि।

VIII अपरं स्मृणास्थसमिते दूतं प्रतीहं विपः य आदिरन्तश्च यो मृतवान् पुनर्ज्ज्वितवांश्च तेनेदम् उच्यते,

IX तव क्रियाः क्लेशो हिन्यञ्च मम गोयराः किन्तु त्वं धनवानसि ये य यिद्धुदीया न सन्तः शयतानस्य समाजः सन्ति तथापि स्वान् यिद्धुदीयान् वदन्ति तेषां निन्दामप्यहं ज्ञानामि।

X त्वया यो यः क्लेशः सोढव्यस्तस्मात् मा लैषीः पश्य शयतानो युष्माकं परीक्षार्थं कांश्चित् कारायां निक्षेप्यति दश दिनानि यावत् क्लेशो युष्मासु वर्तिष्यते या त्वं मृत्युपर्यन्तं विव्शास्यो भव तेनाहं ज्जवनकिरीटे तुल्यं दास्यामि।

XI यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो जयति स द्वितीयमृत्युना न हिंसिष्यते।

XII अपरं पगामस्थसमिते दूतं प्रतीहं विपः, यस्तीक्ष्णं द्विधारे षड्भो धारयति स येव भाषते।

XIII तव क्रिया मम गोयराः, यत्र शयतानस्य सिंहासनं तत्रैव त्वं वससि तदपि ज्ञानामि त्वं मम नाम धारयसि मद्भक्तैरस्वीकारस्त्वया न कृतो मम विश्वास्थ्यसाक्षिण आन्तिपाः समये ऽपि न कृतः स तु युष्मन्मध्ये ऽधामि यतः शयतानस्तत्रैव निवसति।

XIV तथापि तव विरुद्धं मम किञ्चिद् वक्तव्यं यतो देवप्रसादाद्यनाय परदारगमनाय येन्नायेलः सन्तानानां सम्भुषणं उन्माथं स्थापयितुं बालाङ्ग येनाशिक्षयत तस्य बिलियमः शिक्षावलम्बिनस्तव केचित् जनास्तत्र सन्ति।

XV तथा नीकलायतीयानां शिक्षावलम्बिनस्तव केचित् जना अपि सन्ति तदेवाङ्गम् ऋतीये।

XVI अतो ढेतोस्त्वं मनः परिवर्तय न येदं त्वरया तव समीपमुपस्थाय मद्भक्तस्थभङ्गेन तैः सङ्घोत्स्यामि।

XVII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु। यो ज्ञानो जयति तस्मा अङ्गं गुप्तमात्रां भोक्तुं दास्यामि शुभप्रस्तरमपि तस्मै दास्यामि तत्र प्रस्तरे नूतनं नाम लिपितं तस्य ग्रीहीतारं विना नान्येन केनाप्यवगम्यते।

XVIII अपरं थुयातीरास्थसमिते दूतं प्रतीदं लिपि। यस्य लोयने वह्निशिभासदृशे यरणी य सुपित्तलसङ्काशौ स ईश्वरपुत्रो भाषते,

XIX तव क्रियाः प्रेम विश्वासः परियार्या सङ्घिशुता य मम गोयराः, तव प्रथमक्रियाभ्यः शेषक्रियाः श्रेष्ठास्तदपि ज्ञानामि।

XX तथापि तव विरुद्धं मया किञ्चिद् वक्तव्यं यतो या एषेबलनामिका योषित् स्वां भविष्यद्वादिनीं मन्यते वेश्यागमनाय देवप्रसादाशानाय य मम दासान् शिक्षयति ब्रामयति य सा त्वया न निवार्यते।

XXI अङ्गं मनः परिवर्तय तस्यै समयं दत्तवान् किन्तु सा स्वीयवेश्याक्रियातो मनः परिवर्तयितुं नाभिलषति।

XXII पश्यादं तां शय्यायां निक्षेप्यामि, ये तथा सार्द्धं व्यभियारं कुर्वन्ति ते यदि स्वक्रियाभ्यो मनांसि न परावर्तयन्ति तर्हि तानपि मङ्गलवेशे निक्षेप्यामि।

XXIII तस्याः सन्तानांश्च मृत्युना ढनिष्यामि तेनाङ्गम् अन्तःकरणानां मनसाञ्जानुसन्धानकारी युष्माङ्गमेकैकस्मै य स्वक्रियाणां फलं मया दातव्यमिति सर्व्याः समितयो ज्ञास्यन्ति।

XXIV अपरम् अवशिष्टान् थुयातीरस्थलोकान् अर्थतो यावन्तस्तां शिक्षां न धारयन्ति ये य कैश्चित् शयतानस्य गम्भीरार्था उच्यन्ते तान् ये नावगतवन्तस्तानाङ्गं वदामि युष्मासु कमध्यपरं भारं नारोपयिष्यामि;

XXV किन्तु यद् युष्माङ्कं विद्यते तत् ममागमनं यावद् धारयत।

XXVI यो ज्ञानो जयति शेषपर्यन्तं मम क्रियाः पालयति य तस्मा अङ्गम् अन्यज्जातीयानाम् आधिपत्यं दास्यामि;

XXVII पितृतो मया यद्भक्तं कर्तव्यं लब्धं तद्भक्तं सो ऽपि लौढदण्डेन तान् यारयिष्यति तेन मूढाज्जातीयानां तेषु लोकां भविष्यन्ति।

XXVIII अपरम् अङ्गं तस्मै प्रभातीथताराम् अपि दास्यामि।

XXIX यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

III

I अपरं सार्द्धस्थसमिते दूतं प्रतीदं लिपि, यो ज्ञानो ईश्वरस्य सप्तात्मनः सप्त ताराश्च धारयति स अवे भाषते, तव क्रिया मम गोयराः, त्वं ज्ञापयिष्ये ऽसि तथापि मृतो ऽसि तदपि ज्ञानामि।

II प्रबुद्धो भव, अवशिष्टं यद्भक्तं मृतकल्पं तदपि सबलीकुरु यत ईश्वरस्य साक्षात् तव कर्माणि न सिद्धानीति प्रमाणां मया प्राप्तं।

III अतः कीदृशी शिक्षां लब्धवान् श्रुतवाक्सासि तत् स्मरन् तां पालय स्वमनः परिवर्तय या येत् प्रबुद्धो न भवेस्तर्ह्यङ्गं स्तेन एव तव समीपम् उपस्थास्यामि किञ्च कस्मिन् एदृशे उपस्थास्यामि तत्र ज्ञास्यसि।

IV तथापि येः स्ववासिंसि न कलङ्कितानि तादृशाः कतिपयलोकः सार्द्धिनगरे ऽपि तव विद्यन्ते ते शुभप्रसिद्धैर्भम सङ्गे गमनागमने करिष्यन्ति यतस्ते योग्याः।

V यो ज्ञानो जयति स शुभप्रसिद्धं परिधापयिष्यन्ते, अङ्गञ्च ज्ञानत्रयत्वात् तस्य नाम नान्तर्धापयिष्यामि किन्तु मत्पितुः साक्षात् तस्य दूतानां साक्षात् तस्य नाम स्वीकरिष्यामि।

VI यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

VII अपरञ्च इलाहिक्विद्युत्स्थसमिते दूतं प्रतीदं लिपि, यः पवित्रः सत्यमयश्चास्ति दायुदः कुञ्जिकां धारयति य येन मोषिते ऽपरः कोऽपि न रुपाद्धि रुद्धे यापरः कोऽपि न मोषयति स अवे भाषते।

VIII तव क्रिया मम गोयराः पश्य तव समीपे ऽङ्गं मुक्तं द्वारं स्थापितवान् तत् केनापि रोद्धुं न शक्यते यतस्तवाङ्गं बलमास्ते तथापि त्वं मम वाङ्मयं पालितवान् मम नाम्नो ऽस्वीकारं न कृतवान्।

IX पश्य यिद्धदीया न सन्तो ये मृषावादिनः स्वान् यिद्धदीयान् वदन्ति तेषां शयतानसमाज्जुयानां कांश्चिद् अङ्गम् आनेष्यामि पश्य ते मदाज्ञात आगत्य तव यरणीयोः प्रणुस्यन्ति त्वञ्च मम प्रियो ऽसीति ज्ञास्यन्ति।

X त्वं मम सङ्घिशुतासूयकं वाङ्मयं रक्षितवानसि तत्कारणात् पृथिवीनिवासिनां परीक्षार्थं कृत्स्नं जगद् येनागामिपरीक्षादिनेनाङ्गमिष्यते तस्माद् अङ्गमपि त्वां रक्षिष्यामि।

XI पश्य मया शीघ्रम् आगन्तव्यं तव यदस्ति तत् धारय को ऽपि तव किरिटे नापडतु।

XII यो ज्ञानो जयति तमङ्गं मदीयेश्वरस्य भन्तिरे स्तम्भं कृत्वा स्थापयिष्यामि स पुनर्न निगमिष्यति अपरञ्च तस्मिन् मदीयेश्वरस्य नाम मदीयेश्वरस्य पुण्या अपि नाम अर्थतो या नवीना यिज्ञानम् पुरी स्वर्गात् मदीयेश्वरस्य समीपाद् अवरोक्षयति तस्या नाम ममापि नूतनं नाम लेभिष्यामि।

XIII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानाम् आत्मनः कथां शृणोतु।

XIV अपरञ्च लायदिकेयास्थसमिते दूतं प्रतीदं लिपि, य आमेन् अर्थतो विश्वास्थ्यः सत्यमयश्च साक्षी, ईश्वरस्य सृष्टेरादिश्चास्ति स अवे भाषते।

XV तव क्रिया मम गोयराः त्वं शीतो नासि तप्तो ऽपि नासीति ज्ञानामि।

XVI तव शीतत्वं तप्तत्वं वा वरं भवेत्, शीतो न भूत्वा तप्तो ऽपि न भूत्वा त्वमेवभूतः कदूषणो ऽसि तत्कारणाद् अङ्गं स्वमुखात् त्वाम् उद्दिमिष्यामि।

XVII अहं धनी समुद्रश्रास्मि मम कस्याप्यभावो न भवतीति त्वं वदसि किन्तु त्वमेव दुःभातो दुर्गतो दरिद्रो ऽन्धो नग्नश्रासि तत् त्वया नावगम्यते।

XVIII त्वं यद् धनी भवेत्तदर्थं मत्तो वह्नौ तापितं सुवर्णं क्रीणीषि नग्नत्वात् तव लज्जा यत्र प्रकाशेत तदर्थं परिधानाय मत्तः शुभ्रवासोसि क्रीणीषि यस्य तव दृष्टिः प्रसन्ना भवेत् तदर्थं यक्षुर्वपनायाञ्जनं मत्तः क्रीणीषीति मम मन्त्राणाम्।

XIX येष्वहं प्रीये तान् सर्वान् भर्त्सयामि शास्मि य, अतस्त्वम् उद्यमं विधाय मनः परिवर्त्तय।

XX पश्याहं द्वारं तिष्ठन् तद् आहन्मि यदि कश्चित् मम रवं श्रुत्वा द्वारं भोययति तर्ह्यहं तस्य सन्निधिं प्रविश्य तेन सार्द्धं भोक्ष्ये सो ऽपि मया सार्द्धं भोक्ष्यते।

XXI अपरमहं यथा जितवान् मम पित्रा य सद्य तस्य सिंहासन उपविष्टश्रास्मि, तथा यो जनो जयति तमहं मया सार्द्धं मत्सिंहासन उपवेशयिष्यामि।

XXII यस्य श्रोत्रं विद्यते स समितीः प्रत्युच्यमानम् आत्मनः कथां शृणोतु।

IV

I ततः परं मया दृष्टिपातं कृत्वा स्वर्गं मुक्तं द्वारम् अहं दृष्टं मया सद्यः सद्योऽपि तस्य तूरीवाद्यतुल्यो रवः पूर्वं श्रुतः स माम् अवोयत् स्थानमेतद् आरोहय, एतः परं येन येन भवितव्यं तदहं त्वां दर्शयिष्ये।

II तेनाहं तन्नाशाद् आत्माविष्टो भूत्वा ऽपश्यं स्वर्गं सिंहासनमेकं स्थापितं तत्र सिंहासने अहो जन्तु उपविष्टो ऽस्ति।

III सिंहासने उपविष्टस्य तस्य जन्तस्य त्र्यं सूर्यकान्तमणोः प्रवालस्य य तुल्यं तत् सिंहासनञ्च मरकतमणिवद्रूपविशिष्टेन मेघधनुषा वेष्टितं।

IV तस्य सिंहासने यतुर्दक्षिणं यतुर्विशतिः सिंहासनानि तिष्ठन्ति तेषु सिंहासनेषु यतुर्विशतिः प्राचीनलोका उपविष्टास्ते शुभ्रवासः परिहृतास्तेषां शिरांसि य सुवर्णकिरीटैर्भूषितानि।

V तस्य सिंहासनस्य मध्यात् तर्दितो रवाः स्तनितानि य निर्गच्छन्ति सिंहासनस्यान्तिके य सप्त धीषा ज्वलन्ति त ईश्वरस्य सप्तात्मानः।

VI अपरं सिंहासनस्यान्तिके स्फुटिकतुल्यः कायमयो जलाशयो विद्यते, अपरम् अग्रतः पश्चात्स्य बडुयक्षुभन्तश्चत्वारः प्राणिनः सिंहासनस्य मध्ये यतुर्दक्षिणं य विद्यन्ते।

VII तेषां प्रथमः प्राणी सिंहाकारो द्वितीयः प्राणी गोवात्साकारस्तृतीयः प्राणी मनुष्यवद्गदनविशिष्टश्चतुर्थश्च प्राणी उड्डीयमानकुशरोपमः।

VIII तेषां यतुर्गाम् अहैकस्य प्राणिनः षट् पक्षाः सन्ति ते य सव्यङ्गिष्वभ्यन्तरे य बडुयक्षुर्विशिष्टाः, ते दिवानिशं न विश्राम्य गदन्ति पवित्रः पवित्रः पवित्रः सर्वशक्तिमान् वर्त्तमानो भूतो भविष्यंश्च प्रभुः परमेश्वरः।

IX एतथं तैः प्राणिभिस्तस्यानन्तल्लुविनः सिंहासनोपविष्टस्य जन्तस्य प्रभावे गौरवे धन्यवादे य प्रकीर्तिते।

X ते यतुर्विशतिप्राचीना अपि तस्य सिंहासनोपविष्टस्यान्तिके प्राणिनस्य तम् अनन्तल्लुविनं प्रणामन्ति स्वीयकिरीटांश्च सिंहासनस्यान्तिके निक्षिप्य वदन्ति,

XI हे प्रभो ईश्वरस्माकं प्रभावं गौरवं अहं त्वमेवाहंसि सम्प्राप्तुं यत् सर्वं ससृजे त्वया तवाभिलाषतश्चैव सर्वं सम्भूय निर्भर्मे।

V

I अनन्तरं तस्य सिंहासनोपविष्टजन्तस्य दक्षिणास्ते ऽन्तर्बहिश्च लिपितं पत्रमेकं मया दृष्टं तत् सप्तमुद्राभिरङ्कितं।

II तत्पश्चाद् अहो बलवान् दूतो दृष्टः स उच्यतेः स्वरेण वायमिमां घोषयति कः पत्रमेतद् विवरीतुं तम्मुद्रा भोययितुञ्चाहति?

III किन्तु स्वर्गभर्त्स्यपातालेषु तत् पत्रं विवरीतुं निरीक्षितुञ्च कस्यापि सामर्थ्यं नाभवत्।

IV अतो यस्तत् पत्रं विवरीतुं निरीक्षितुञ्चाहति तादृशजन्तस्याभावाद् अहं बडु रोदितवान्।

V किन्तु तेषां प्राचीनानाम् अहो जन्तो मामवदत् मा रोदीः पश्य यो यिद्धावंशीयः सिंहा दायुदो मूलस्वर्पश्चास्ति स पत्रस्य तस्य सप्तमुद्राणाञ्च भोयनाय प्रभूतवान्।

VI अपरं सिंहासनस्य यतुर्गाम् प्राणिनां प्राचीनवर्गस्य य मध्य अहो मेघशावको मया दृष्टः स छेदितो एव तस्य सप्तशृङ्गाणि सप्तलोकानि य सन्ति तानि कृत्स्नां पृथिवीं प्रेषिता ईश्वरस्य सप्तात्मानः।

VII स उपागत्य तस्य सिंहासनोपविष्टजन्तस्य दक्षिणकरात् तत् पत्रं गृहीतवान्।

VIII पत्रे गृहीते यत्वारः प्राणिनश्चतुर्विंशतिप्राचीनाश्च तस्य मेघशावकस्यान्तिके प्रणिपतन्ति तेषाम् अहैकस्य करयो वीणां सुगन्धिद्रव्यैः परिपूर्य स्वर्णमयपात्रञ्च तिष्ठति तानि पवित्रलोकानां प्रार्थनास्वरूपाणि।

IX अपरं ते नूतनमेकं गीतमगायन्, यथा, ग्रीहीतुं पत्रिकां तस्य मुद्रा भोययितुं यथा त्वमेवाहंसि यस्मान् त्वं भवितुं छेदनं गतः। सर्वभ्यो ज्ञातिभाषाभ्यः सर्वस्माद् वंशदेशतः ईश्वरस्य कृते ऽस्मान् त्वं स्वीयवर्कतेन क्रीतवान्।

X अस्मदीश्वरपक्षे ऽस्मान् नृपतीन् याञ्जकानपि कृतवांस्तेन राजत्वं करिष्यामो महीतवै।

XI अपरं निरीक्षमाणेन मया सिंहासनस्य प्राणियतुष्टयस्य प्राचीनवर्गस्य य परितो बहूनां दूतानां रवः श्रुतः, तेषां संख्या अयुतायुतानि सद्यः सद्यः सद्यः।

XXI तेषु रवैरिदम् उक्तं, पराङ्कमं धनं ज्ञानं शक्तिं गौरवमादरे प्रशंसाञ्चाहति प्राणुं छेदितो मेघशावकः॥

XIII अपरं स्वर्गभर्त्स्यपातालसागरेषु यानि विद्यन्ते तेषां सर्वेषां सृष्टवस्तूनां वागियं मया श्रुता, प्रशंसां गौरवं शौर्यम् आधिपत्यं सनातनां सिंहासनोपविष्टश्च मेघवत्स्यश्च गच्छतां।

XIV अपरं ते यत्वारः प्राणिनः कथितवन्तस्तथास्तु, ततश्चतुर्विंशतिप्राचीना अपि प्रणिपत्य तम् अनन्तकालल्लुविनं प्राणमन्।

VI

I अनन्तरं मयि निरीक्षमाणो मेषशावकेन तासां सप्तमुद्राणाम् अंका मुद्रा मुक्ता ततस्तेषां यतुषामि अंकस्य प्राणिन आगत्य पश्येतिवार्यको मेघगर्जनतुल्यो रवो मया श्रुतः।

II ततः परम् अंकः शुक्लाश्वो दृष्टः, तदाइदो ज्वो धनु धारयति तस्मै य किरीटमेकम् अदायि ततः स प्रभवन् प्रभविव्यंश्च निर्गतवान्।

III अपरं द्वितीयमुद्रायां तेन मोयितायां द्वितीयस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता।

IV ततो उरुणवर्णो ऽपर अंको ऽश्वो निर्गतवान् तदारोहिणि पृथिवीतः शान्त्यपहरणस्य लोकानां मध्ये परस्परं प्रतिघातोत्पादनस्य य सामर्थ्यं समर्पितम्, अंको बृहत्भङ्गो ऽपि तस्मा अदायि।

V अपरं तृतीयमुद्रायां तन मोयितायां तृतीयस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता, ततः कालवर्ण अंको ऽश्वो मया दृष्टः, तदारोहिणो ऽस्ते तुवा तिष्ठति।

VI अनन्तरं प्राणिनतुष्टयस्य मध्याद् वागियं श्रुता गोघृमानामेकः सेटको मुद्रापादैकमूल्यः, यवानाञ्च सेटकत्रयं मुद्रापादैकमूल्यं तैलद्राक्षारसाश्च त्वया मा हिंसितव्याः।

VII अनन्तरं यतुर्थमुद्रायां तेन मोयितायां यतुर्थस्य प्राणिन आगत्य पश्येति वाक् मया श्रुता।

VIII ततः पाण्डुरवर्ण अंको ऽश्वो मया दृष्टः, तदारोहिणो नाम मृत्युरिति परलोकश्च तम् अनुचरति ङ्ग्रेन दृष्टिंक्षेण मडामार्या वन्यपशुभिश्च लोकानां बधाय पृथिव्याश्चतुर्थांशस्याधिपत्यं तस्मा अदायि।

IX अनन्तरं पञ्चममुद्रायां तेन मोयितायां ऽश्वरवाक्यहेतोस्तत्र साक्ष्यदानस्य छेदितानां लोकानां देहिना अधो मयादृश्यन्त।

X त उच्यैरिदं गदन्ति, हे पवित्र सत्यमय प्रभो अस्माकं रक्तपाते पृथिवीनिवासिभि विवदितुं तस्य इव दातुञ्च कति कावं विलम्बसे?

XI ततस्तेषाम् अङ्कैकस्मै शुभ्रः परिच्छेदो ऽदायि वागियञ्चाकथ्यत यूयमल्पकालम् अर्थतो युष्माकं ये सडादासा भ्रातरो यूयमिव धानिष्यन्ते तेषां संध्या यावत् सम्युर्णतां न गच्छति तावद् विरमता।

XII अनन्तरं यदा स षष्ठमुद्रामभोययत् तदा मयि निरीक्षमाणो मडान् लूकम्भो ऽभवत् सूयर्थश्च उष्ट्रलोमजवस्त्रवत् कृष्णवर्णश्चन्द्रमाश्च रक्तसङ्काशो ऽभवत्।

XIII गगनस्थताराश्च प्रभववायुना यावित्ताद् उडुम्बरवृक्षात् निपातितान्यपक्कङ्कलानीव भूतवे न्यपतन्।

XIV आकाशमण्डलञ्च सङ्कुम्भानग्रन्थघवन्तर्धानम् अगमत् गिरय उपद्रीपाश्च सर्वे स्थानान्तरं यावित्ताः।

XV पृथिवीस्था भूपाला मडाल्लोकाः सडस्त्रपतयो धनिनः पराक्रमिणश्च लोका दासा मुक्ताश्च सर्वे ऽपि गुडासु गिरिस्थशैलेषु य स्वान् प्राच्छाद्यन्।

XVI ते य गिरिन् शैलांश्च वदन्ति यूयम् अस्मदुपरि पतित्वा सिंहासनोपविष्टजनस्य दृष्टितो मेषशावकस्य कोपाय्यास्मान् गोपायतः।

XVII यतस्तस्य क्रोधस्य मडादिनम् उपस्थितं कः स्थातुं शक्नोति?

VII

I अनन्तरं यत्वारो दिव्यदूता मया दृष्टाः, ते पृथिव्याश्चतुर्षु कोणेषु तिष्ठन्तः पृथिव्यां समुद्रे वृक्षेषु य वायु रथ्या न वहेत् तथा पृथिव्याश्चतुरो वायून् धारयन्ति।

II अनन्तरं सूयार्थस्थानाद् उधेन् अपर अंको दूतो मया दृष्टः सोऽमरेश्वरस्य मुद्रां धारयति, येषु यतुषु दूतेषु पृथिवीसमुद्रयो हिंसनस्य भारो दत्तस्तान् स उच्यैरिदं अवदत्।

III ऽश्वरस्य दासा यावद् अस्माभिर्भालेषु मुद्रयाङ्किता न भविष्यन्ति तावत् पृथिवी समुद्रो तरवश्च युष्माभिर् न हिंस्यन्ता।

IV ततः परं मुद्राङ्कितलोकानां संध्या मयाश्रावि एसायेलः सर्ववंशा ायाश्चतुश्चत्वारिंशत्सडसाधिकलक्षलोका मुद्रयाङ्किता अभवन्।

V अर्थतो विडूदावंशे द्वादशसडसाणि त्र्येणवंशे द्वादशसडसाणि गादवंशे द्वादशसडसाणि,

VI आशेरवंशे द्वादशसडसाणि नप्तालिवंशे द्वादशसडसाणि मिनशिवंशे द्वादशसडसाणि,

VII शिमियोनवंशे द्वादशसडसाणि लेविवंशे द्वादशसडसाणि एषाप्परवंशे द्वादशसडसाणि,

VIII सिभूलूनवंशे द्वादशसडसाणि यूषङ्गवंशे द्वादशसडसाणि विन्यामीनवंशे य द्वादशसडसाणि लोका मुद्राङ्किताः।

IX ततः परं सर्वज्जातीयानां सर्ववंशीयानां सर्वदेशीयानां सर्वभाषावादिनाञ्च मडालोकारण्यं मया दृष्टं, तान् गणयितुं केनापि न शक्यं, ते य शुभ्रपरिच्छेदपरिहिताः सन्तः इरैश्च तावन्तानि वदन्तः सिंहासनस्य मेषशावकस्य यान्तिके तिष्ठन्ति,

X उच्यैःस्वैरिदं कथयन्ति य, सिंहासनोपविष्टस्य परमेशस्य नः स्तवः। स्तवश्च मेषवत्सस्य सम्भूयात् त्राणकारणात्।

XI ततः सर्वे दूताः सिंहासनस्य प्राचीनवर्गस्य प्राणिनतुष्टयस्य य परितस्तिष्ठन्तः सिंहासनस्यान्तिके न्यूढ्णभूयेश्वरं प्रणम्य वदन्ति,

XII तथास्तु धन्यवादश्च तेजो ज्ञानं प्रशंसनां शौर्यं पराक्रमश्चापि शक्तिश्च सर्वमेव तत्। वर्ततामीश्वरेऽस्माकं नित्यं नित्यं तथास्त्विति।

XIII ततः परं तेषां प्राचीनानाम् अंको ज्वो मां सम्भाष्य जगाद शुभ्रपरिच्छेदपरिहिता एमे के? कुतो वागताः?

XIV ततो मयोक्तं हे महेच्छे भवानेव तत् ज्ञानाति तेन कथितं, एमे मडाकक्षेत्रमध्याद् आगत्य मेषशावकस्य रुधिरेश स्वीयपरिच्छेदान् प्रक्षालितवन्तः शुक्लीकृतवन्तश्च।

XV तत्कारणात् त एश्वरस्य सिंहासनस्यान्तिके तिष्ठन्तो दिवारात्रं तस्य मन्दिरे तं सेवन्ते सिंहासनोपविष्टो जनश्च तान् अधिस्थास्यति।

XVI तेषां क्षुधा पिपासा वा पुन न भविष्यति शैद्रं कोप्युत्पापो वा तेषु न निपतिष्यति,

XVII यतः सिंहासनाधिष्ठानकारी भेषशावकस्तान् यारयिष्यति, अमृततोयानां प्रस्रवणानां सन्निधिं तान् गमयिष्यति य, ईश्वरोऽपि तेषां नयनल्यः सर्वमश्रु प्रमाक्ष्यति।

VIII

- I अनन्तरं सप्तममुद्रायां तेन मोयितायां सार्द्धद्वयकालं स्वर्गां निःशब्दोऽभवत्।
 II अपरम् अहम् ईश्वरस्यान्तिके तिष्ठतः सप्तद्वैतान् अपश्यं तेभ्यः सप्ततुर्याऽऽदीयन्त।
 III ततः परम् अन्ये अत्रो दूत आगतः स स्वर्णधूपाधारं गृहीत्वा वेदिमुपातिष्ठत् स यत् सिंहासनस्यान्तिके स्थितायाः सुवर्णवेद्या उपरि सर्वेषां पवित्रलोकाणां प्रार्थनासु धूपान् योजयेत् तदर्थं प्रयुरधूपास्तस्मै दत्ताः।
 IV ततस्तस्य दूतस्य करात् पवित्रलोकाणां प्रार्थनाभिः संयुक्तधूपानां धूम ईश्वरस्य समक्षं उदतिष्ठत्।
 V पश्चात् स दूतो धूपाधारं गृहीत्वा वेद्या वह्निना पूरयित्वा पृथिव्यां निक्षिप्तवान् तेन रवा मेघगण्डानि विद्युतो भूमिकम्पश्चात्भवन्।
 VI ततः परं सप्ततुरी धारयन्तः सप्तद्वैतास्तुरी वदियितुम् उद्यता अभवन्।
 VII प्रथमेन तुर्यां वादितायां रक्तमिश्रितौ शिलावह्नी सम्भूय पृथिव्यां निक्षिप्तौ तेन पृथिव्यास्तृतीयांशो दग्धः, तत्रेषामपि तृतीयांशो दग्धः, हरिद्रावर्णेषामपि य सर्वाणि दग्धानि।
 VIII अनन्तरं द्वितीयदूतेन तुर्यां वादितायां वह्निना प्रज्वलितो महापर्वतः सागरे निक्षिप्तस्तेन सागरस्य तृतीयांशो रक्तीभूतः।
 IX सागरे स्थितानां सम्राजानां सृष्टवस्तूनां तृतीयांशो मृतः, अर्णवयानानाम् अपि तृतीयांशो नष्टः।
 X अपरं तृतीयदूतेन तुर्यां वादितायां दीप एव ज्वलन्ती अत्रेका मडती तारा गगणात् निपत्य नदीनां जलप्रस्रवणानाम् उपर्यावतीर्षा।
 XI तस्यास्ताशया नाम नागधमनकमिति, तेन तोयानां तृतीयांशे नागधमनकीभूते तोयानां तिक्तत्वात् बहवो मानवा मृताः।
 XII अपरं यतुर्दूतेन तुर्यां वादितायां सूर्यस्य तृतीयांशश्चन्द्रस्य तृतीयांशो नक्षत्राणाञ्च तृतीयांशः प्रहृतः, तेन तेषां तृतीयांशे ऽन्धकारीभूते दिवसस्तृतीयांशकालं यावत् तेजोहीनो भवति निशापि तामेवावस्थां गच्छति।
 XIII तदा निरीक्षमाणेन मयाकाशमध्येनाभिपतत अत्रेकस्य दूतस्य रवः श्रुतः स उच्यै र्गदति, अपरै र्यैस्त्रिभिः दूतैस्तुर्यां वादितव्यास्तेषाम् अवशिष्टतुरीध्वनितः पृथिवीनिवासिनां सन्तापः सन्तापः सन्तापश्च सम्भविष्यति।

IX

- I ततः परं सप्तमदूतेन तुर्यां वादितायां गगनात् पृथिव्यां निपतित अत्रेकस्तारको मया दृष्टः, तस्मै रसातलकूपस्य कुञ्जिकाद्याया
 II तेन रसातलकूपे मुक्ते मडाङ्गिडुण्डस्य धूम एव धूमस्तस्मात् कूपाद् उद्गतः। तस्मात् कूपधूमात् सूर्याकाशो तिमिरावृत्तौ।
 III तस्माद् धूमात् पतङ्गेषु पृथिव्यां निर्गतेषु नरलोकस्थवृश्चिकवत् बलं तेभ्योऽद्याया।
 IV अपरं पृथिव्यास्तृणानि हरिद्रावर्णशाकाद्यो वृक्षाश्च तै र्निक्षिप्तव्याः किन्तु येषां भालेष्वीश्वरस्य मुद्राया अङ्गो नास्ति केवलं ते मानवास्ते हिंसितव्या एतं त आदिष्टाः।
 V परन्तु तेषां अधाय नहि केवलं पत्र मासान् यावत् यातनादानाय तेभ्यः सामर्थ्यमद्याया वृश्चिकेन दृष्टस्य मानवस्य यादृशी यातना ज्ञायते तैरपि तादृशी यातना प्रदीयते।
 VI तस्मिन् समये मानवा मृत्युं मृगयिष्यन्ते किन्तु प्रापुं न शक्यन्ति, ते प्राणान् त्यक्तुम् अभिलषिष्यन्ति किन्तु मृत्युस्तेभ्यो दूरं पलायिष्यते।
 VII तेषां पतङ्गानाम् आकारो युद्धार्थं सुसज्जितानाम् अश्वानाम् आकारस्य तुल्यः, तेषां शिरःसु सुवर्णकिरीटानीव किरीटानि विद्यन्ते, मुभमण्डलानि य मानुषिकमुपतुल्यानि,
 VIII केशाश्च योषितां केशानां सदृशाः, दन्ताश्च सिद्धन्तुल्याः,
 IX लौहकवचवत् तेषां कवचाणि सन्ति, तेषां पक्षाणां शब्दो रणाय धावतामश्वरथानां समूहस्य शब्दतुल्यः।
 X वृश्चिकानामिव तेषां लाङ्गूलानि सन्ति, तेषु लाङ्गूलेषु कण्टकानि विद्यन्ते, अपरं पत्र मासान् यावत् मानवानां हिंसनाय ते सामर्थ्यप्राप्ताः।
 XI तेषां राज्ञेयं रसातलस्य दूतस्तस्य नाम ईश्वरीयभाषया अबद्दीन् यूनानीयभाषया य अपल्लुयोन् अर्थतो विनाशक इति।
 XII प्रथमः सन्तापो गतवान् पश्य एतः परमपि द्वाभ्यां सन्तापाभ्याम् उपस्थतव्यां।
 XIII ततः परं षष्ठदूतेन तुर्यां वादितायां ईश्वरस्यान्तिके स्थितायाः सुवर्णवेद्याश्चतुर्भूताः कस्ययिद् रवो मयाश्रावि।
 XIV स तुरीधारिणो षष्ठदूतम् अवदत्, इराताप्ये मडानदे ये यत्वारो दूता बद्धाः सन्ति तान् मोयया।
 XV ततस्तद्वदस्य तद्दिनस्य तन्मासस्य तद्द्वारस्य य कृते निरूपितास्ते यत्वारो दूता मानवानां तृतीयांशस्य अधार्थं मोयिताः।
 XVI अपरम् अश्वारोहिण्यैः संख्या मयाश्रावि, ते विंशतिकोटय आसन्।
 XVII मया ये ऽश्वान् अश्वारोहिणश्च दृष्टास्त येतादृशाः, तेषां वह्निस्वर्षाणि नीलप्रस्तरस्वर्षाणि गन्धकस्वर्षाणि य वर्माण्यासन्, वाञ्छिनाञ्च सिद्धमूर्द्धसदृशा मूर्द्धानः, तेषां मुपेभ्यो वह्निधूमगन्धका निर्गच्छन्ति।
 XVIII अतैस्त्रिभिः ईर्षैरर्थतरतेषां मुपेभ्यो निर्गच्छद्भिर्वह्निधूमगन्धकै र्मानुषाणां तृतीयांशो दद्यानि।
 XIX तेषां वाञ्छिनां बलं मुपेषु लाङ्गूलेषु य स्थितं, यतस्तेषां लाङ्गूलानि सर्पाकाराणि मस्तकविशिष्टानि य तैरेव ते हिंसन्ति।
 XX अपरम् अवशिष्टा ये मानवा तै ईर्षै र्भ्रं उतास्ते यथा दृष्टिभ्रवणगमनशक्तिहीनान् स्वर्णरोष्यपितलप्रस्तरकाष्ठमयान् विग्राहान् भूतांश्च न पूजयिष्यन्ति तथा स्वदस्तां क्रियाभ्यः स्वमनांसि न परावर्तितवन्तः।
 XXI स्वबधकुडकव्यभिचारयोर्योभ्यो ऽपि मनांसि न परावर्तितवन्तः।

X

- I अनन्तरं स्वर्गाद् अवरोढन् अपर अेको म्हाभवो दूतो मया दृष्टः, स परिहितमेघस्तस्य शिरश्च मेघधनुषा भूषितं मुष्मत्स्रवञ्च सूर्यतुल्यं यरार्णौ य वक्त्रिस्तम्भसमौ।
- II स स्वकरोण विस्तीर्णमिदं क्षुद्रग्रन्थं धारयति, दक्षिणयरणेन समुद्रे वामयरणेन य स्थले तिष्ठति।
- III स सिंहाङ्गनवद् उर्यैःस्वरोण न्यनदत् नानादे कृतं सप्त स्तनितानि स्वकीयान् स्वानान् प्राकाशयन्।
- IV तैः सप्त स्तनितैर् वाक्ये कथिते ऽहं तत् लेभितुम् उद्यत आसं किन्तु स्वर्गाद् वागियं मया श्रुता सप्त स्तनितै र्यद् यद् उक्तं तत् मुद्रयाङ्ग्य मा लिष।
- V अपरं समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठन् यो दूतो मया दृष्टः स गगनं प्रति स्वदक्षिणैरुत्तमुत्थाप्य
- VI अपरं स्वर्गाद् यस्य रवो मयाश्रावि स पुन मां सम्भाष्यावदत् त्वं गत्वा समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठतो दूतस्य करात् तं विस्तीर्णं क्षुद्रग्रन्थं गृहाण। तेन मया दूतसमीपं गत्वा कथितं ग्रन्थो ऽसौ दीयतां।
- VII किन्तु तूरीं वादिष्यतः सप्तमदूतस्य तूरीवादनसमय ईश्वरस्य गुप्ता मन्त्राणां तस्य दासान् भविष्यद्वादिनः प्रति तेन सुसंवादे यथा प्रकाशिता तथैव सिद्धा भविष्यति।
- VIII अपरं स्वर्गाद् यस्य रवो मयाश्रावि स पुन मां सम्भाष्यावदत् त्वं गत्वा समुद्रमेदिन्योस्तिष्ठतो दूतस्य करात् तं विस्तीर्णं क्षुद्रग्रन्थं गृहाण।
- IX तेन मया दूतसमीपं गत्वा कथितं ग्रन्थो ऽसौ दीयतां। स माम् अवदत् तं गृहीत्वा गिल, तवोदरे स तिकतरसो भविष्यति किन्तु मुष्मे मधुवत् स्वाद् भविष्यति।
- X तेन मया दूतस्य कराद् ग्रन्थो गृहीतो गिलितश्च स तु मम मुष्मे मधुवत् स्वादुरासीत् किन्त्वदनात् परं ममोदरस्तिक्ततां गतः।
- XI ततः स माम् अवदत् बहून् जातिवंशभाषावदिराजान् अधि त्वया पुन भविष्यद्वाक्यं वक्तव्यं।

XI

- I अनन्तरं परिभाषणस्य अेको नवो महामदायि, स य दूत उपतिष्ठन् माम् अवदत्, उत्थायेश्वरस्य मन्दिरं वेदीं तत्रत्यसेवकांश्च मिमीष्व।
- II किन्तु मन्दिरस्य बाहिःप्राङ्गं त्यज न मिमीष्व यतस्तद् अन्यजातीयेभ्यो दनं, पवित्रं नगरञ्च द्वियत्वारिंशन्मासान् यावत् तेषां यरणौ मर्दिष्यते।
- III पश्चात् मम द्वाभ्यां साक्षिभ्यां मया सामर्थ्यं दायिष्यते तावुष्ट्रलोमजवस्त्रपरिहितौ षष्ठयधिकद्विशताधिकसहस्रदिनानि यावद् भविष्यद्वाक्यानि वदिष्यतः।
- IV तावेव जगदीश्वरस्यान्तिके तिष्ठन्तौ जितवृक्षौ दीपवृक्षौ य।
- V यदि केचित् तौ हिंसितुं चेष्टन्ते तर्हि तयो र्वदनाभ्याम् अग्निं निर्गत्य तयोः शत्रून् भस्मीकरिष्यति। यः कश्चित् तौ हिंसितुं चेष्टते तेनैवमेव विनष्टव्यं।
- VI तयो भविष्यद्वाक्यकथनदिनेषु यथा वृष्टिर् न जायते तथा गगनं रोद्धुं तयोः सामर्थ्यम् अस्ति, अपरं तोयानि शोषितप्राणि कर्तुं निजाभिलाषात् मुहुर्मुहुः सर्वविधदण्डैः पृथिवीम् आढन्तुञ्च तयोः सामर्थ्यमस्ति।
- VII अपरं तयोः साक्ष्ये समाप्ते सति रसातलाद् येनोत्थितव्यं स पशुस्ताभ्यां सह युद्ध्वा तौ जेष्यति ढनिष्यति च।
- VIII ततस्तयोः प्रभुरपि यस्यां महापुण्यां कुशे ङतो उर्यतो यस्याः पारमार्थिकनामनी सिद्धीमं मिसरश्चेति तस्या महापुण्याः सन्निवेशे तयोः कुशपे स्थास्यतः।
- IX ततो नानाजातीया नानावंशीया नानाभाषावादिनो नानादेशीयाश्च भवदो मानवाः सार्द्धदिनत्रयं तयोः कुशपे निरीक्षिष्यन्ते, तयोः कुशपयोः श्मशाने स्थापनं नानुज्ञास्यन्ति।
- X पृथिवीनिवासिनश्च तयो र्हतोरानन्दिष्यन्ति सुभभोगं कुर्वन्तः परस्परं दानानि प्रेषयिष्यन्ति य तस्ताभ्यां भविष्यद्वादिभ्यां पृथिवीनिवासिनो यातनां प्राप्ताः।
- XI तस्मात् सार्द्धदिनत्रयात् परम् ईश्वरात् ज्वनदयक आत्मनि तौ प्रविष्टे तौ यरणैरुदतिष्ठतां, तेन यावन्तस्तावपश्यन् ते ऽतीव त्रासयुक्ता अभवन्।
- XII ततः परं तौ स्वर्गाद् उर्यैरिदं कथयन्तं रवम् अशृणुतां युवां स्थानम् अेतद् आरोहतां ततस्तयोः शत्रुषु निरीक्षमाणेषु तौ मेघेन स्वर्गम् आरूढवन्तौ।
- XIII तद्दण्डे म्हाभूमिकम्पे जते पुण्यां दशमांशः पतितः सप्तसहस्राणि मानुषाश्च तेन भूमिकम्पेन ङताः, अवशिष्टाश्च भयं गत्वा स्वर्गीयेश्वरस्य प्रशंसाम् अकीर्त्तयन्।
- XIV द्वितीयः सन्तापो गतः पश्य तृतीयः सन्तापस्तूर्णम् आगच्छति।
- XV अनन्तरं सप्तदूतेन तूर्यां वादितायां स्वर्ग उर्यैः स्वरैर्वागियं कीर्त्तिता, राजत्वं जगतो यद्यद् राज्यं तदधुनाभवत् अस्मत्प्रभोस्तदीयाभिषिक्तस्य तारकस्य या तेन यानन्तकालीयं राज्यत्वं प्रकरिष्यते।
- XVI अपरम् ईश्वरस्यान्तिके स्वकीयसिंहासनेषूपविष्टाश्चतुर्विंशतिप्राचीना भुवि न्यड्भूषा भूत्वेश्वरं प्रशाम्यावदन्।
- XVII ङे भूत वर्तमानापि भविष्यंश्च परेश्वरां ङे सर्वशक्तिमन् स्वामिन् वयं ते कुर्महे स्तवां यत् त्वया क्रियते राज्यं गृहीत्वा ते म्हाभवन्।
- XVIII विजातीयेषु कुप्यत्सु प्रादुर्भूता तव कुधा मृतानामपि कालो ऽसौ विचारो भविता यदा। भृत्याश्च तव यावन्तो भविष्यद्वादिंसाधवः। ये य क्षुद्रा म्हाङ्गतो वा नामतस्ते हि बिभ्यति। यदा सर्वेभ्य अतेभ्यो वेतनं वितरिष्यते। गन्तव्यश्च यदा नाशो वसुधाया विनाशकैः।
- XIX अनन्तरम् ईश्वरस्य स्वर्गस्थमन्दिरस्य द्वारं मुक्तं तन्मन्दिरमध्ये य नियममञ्जूषा दृश्याभवत्, तेन तडितो रवाः स्तनितानि भूमिकम्प्यो गुरुरतरशिलावृष्टिश्चेतानि समभवन्।

XII

I ततः परं स्वर्गे महायित्रं दृष्टं योषिद्वेकासीत् सा परिहितसूर्या यन्द्रश्च तस्याश्चरशायोरधो द्वादशताराणां किरीटञ्च शिरस्यासीत्।

II सा गर्भवती सती प्रसववेदनया व्यथितार्त्तरावम् अकरोत्।

III ततः स्वर्गे उपरम् अेकं यित्रं दृष्टं महानाग अेकं उपातिष्ठत् स बोधितवार्स्तस्य सप्त शिरांसि सप्त शृङ्गाणि शिरःसु य सप्त किरीटान्यासन्।

IV स स्वलाङ्गुलेन गगनस्थनक्षत्राणां तृतीयांशम् अवमृज्य पृथिव्यां न्यपातयत्। स अेव नागो नवजतं सन्तानं त्रसितुम् उद्यतस्तस्याः प्रसविष्यमाणाया योषितोऽन्तिकेऽतिष्ठत्।

V सा तु पुंसन्तानं प्रसूता स अेव लौहमयराजदण्डेन सर्वजतीश्वारयिष्यति, किञ्च तस्याः सन्तानं ईश्वरस्य समीपं तदीयसिंहासनस्य य सन्निधिम् उद्भूतः।

VI सा य योषित् प्रान्तरं पलायिता यतस्तत्रेश्वरेण निर्मित आश्रमे षष्ठयधिकशतद्रयाधिकसहस्रदिनां तस्याः पालनेन भवितव्यं।

VII ततः परं स्वर्गे संग्राम उपापिष्ठत् मीमायेवस्तस्य दूताश्च तेन नागेन सहायुध्यन् तथा स नागस्तस्य दूताश्च संग्रामम् अकुर्वन्, किन्तु प्रभवितुं नाशकनुवन्।

VIII यतः स्वर्गे तेषां स्थानं पुनर्नाविद्यता।

IX अपरं स महानागोऽर्थतो द्विधाववः (अपवादकः) शयतानश्च (विपक्षः) एति नाम्ना विष्यातो यः पुरातनः सर्पः कृत्स्नं नरलोकं भ्रामयति स पृथिव्यां निपातितस्तेन सार्द्धं तस्य दूता अपि तत्र निपातिताः।

X ततः परं स्वर्गे उच्चैर्भाषिमाणो रवोऽयं भयाश्रावि, त्राणं शक्तिश्च राजत्वमधुनैवेश्वरस्य नः तथा तेनाभिषिक्तस्य त्रातुः पराक्रमोऽभवत्। यतो निपातितोऽस्माकं भ्रातृणां सोऽभियोजकः येनेश्वरस्य नः साक्षात् तेऽदृश्यन्त द्विवानिशां।

XI मेषवत्सस्य रक्तं स्वसाक्ष्यवयनेन या ते तु निर्जितवन्तस्तं न य स्नेहम् अकुर्वत्। प्राणोष्यपि स्वकीयेषु मरशस्यैव सङ्कटोऽस्माद् आनन्दतु स्वर्गो हृष्यन्तं तन्निरामिनः। डा भूमिसागरी तापो युवामेवाकमिष्यति। युवयोरवतीर्णां यत् शैतानोऽतीव कपनः। अल्पो मे समयोऽस्त्येतस्यापि तेनावगम्यते।

XIII अनन्तरं स नागः पृथिव्यां र्वं निक्षिप्तं विलोक्य तां पुत्रप्रसूतां योषितम् उपाद्रवत्।

XIV ततः सा योषित् यत् स्वकीयं प्रान्तरस्थाश्रमं प्रत्युत्पतितुं शक्नुयात् तदर्थं महाकुटरस्य पक्षद्रयं तस्वै दत्तं, सा तु तत्र नागतो हूरे कालैकं कालद्रयं कालार्द्धञ्च यावत् पाल्यते।

XV किञ्च स नागस्तां योषितं श्रोतसा ध्वावयितुं स्वमुभात् नदीवत् तोयानि तस्याः पश्चात् प्राक्षिपत्।

XVI किन्तु मेदिनी योषितम् उपकुर्वती निजवदनं व्याधाय नागमुभाद् उद्गीर्णां नदीम् अपिपत्।

XVII ततो नागो योषिते कुट्ट्वा तद्दृश्यावशिष्योऽकैरर्थतो य ईश्वरस्याज्ञाः पालयन्ति यीशोः साक्ष्यं धारयन्ति य तैः सह योद्धुं

निर्गतवान्।

XVIII]]

XIII

I ततः परमहं सागरीयसिकतायां तिष्ठन् सागराद् उद्दृश्यन्तम् अेकं पशुं दृष्टवान् तस्य दश शृङ्गाणि सप्त शिरांसि य दश शृङ्गेषु दश किरीटानि शिरःसु अेश्वरनिन्दासूत्राणि नामानि विद्यन्ते।

II मया दृष्टः स पशुश्चित्रव्याघ्रसदृशः किन्तु तस्य यरणौ लव्कृत्येव वदनञ्च सिंहवदनमिवा नागेन तस्मै स्वीयपराक्रमः स्वीयं सिंहासनं महाधिपत्यञ्चादायि।

III मयि निरीक्षमाणो तस्य शिरसाम् अेकम् अन्तकाघातेन छेदितमिवादृश्यत, किन्तु तस्यान्तकक्षतस्य प्रतीकारोऽङ्कियत ततः कृत्स्नो नरलोकस्तं पशुमधि यमत्कारं गतः,

IV यश्च नागस्तस्मै पशवे सामर्थ्यं दत्तवान् सर्वे तं प्राणामन् पशुमपि प्राणान्तोऽकथयन्, को विद्यते पशोस्तुल्यस्तेन को योद्धुमर्हति।

V अनन्तरं तस्मै दर्पवाक्येश्वरनिन्दावादि वदनं द्वियत्वारिशांभासान् यावद् अवस्थितेः सामर्थ्यञ्चादायि।

VI ततः स ईश्वरनिन्दनार्थं मुष्णं व्याधाय तस्य नाम तस्यावासं स्वर्गनिवासिनश्च निन्दितुम् आरभत।

VII अपरं धार्मिकैः सह योधनस्य तेषां पराजयस्य यानुमतिः सर्वजतीयानां सर्ववंशीयानां सर्वभाषावादिनां सर्वदेशीयानाञ्चाधिपत्यमपि तस्मा अदायि।

VIII ततो जगतः सृष्टिकावात् छेदितस्य मेषवत्सस्य ज्वनपुस्तकं यावतां नामानि विप्रितानि न विद्यन्ते ते पृथिवीनिवासिनः सर्वे तं पशुं प्राणस्यन्ति।

IX यस्य श्रोत्रं विद्यते स शृणोतु।

X यो ज्ञतोऽपरान् वन्दीकृत्य नयति स स्वयं वन्दीभूय स्थानान्तरं गमिष्यति, यश्च भङ्गेन लन्ति स स्वयं भङ्गेन धानिष्यते अत्र पवित्रलोकानां सङ्घश्रुतया विश्वासेन य प्रकाशितव्यं।

XI अनन्तरं पृथिवीत उद्दृश्यन् अपर अेकः पशु र्मया दृष्टः स मेषशावकवत् शृङ्गद्वयविशिष्ट आसीत् नागवय्याभाषता।

XII स प्रथमपशोरन्तिके तस्य सर्वे पराक्रमं व्यवहरति विशेषतो यस्य प्रथमपशोरन्तिकक्षतं प्रतीकारं गतं तस्य पूजां पृथिवी तन्निरासिनश्च कारयति।

XIII अपरं मानवानां साक्षाद् आकाशतो भुवि वह्निवर्षणादीनि महायित्राणि करोति।

XIV तस्य पशोः साक्षाद् येषां यित्रकर्माणां साधनाय सामर्थ्यं तस्मै दत्तं तैः स पृथिवीनिवासिनो भ्रामयति, विशेषतो यः पशुः भङ्गेन क्षतयुक्तो भूत्वाप्यज्वत् तस्य प्रतिमानिर्माणां पृथिवीनिवासिन आदिशति।

- XV अपरं तस्य पशोः प्रतिमा यथा भाषते यावन्तश्च मानवास्तां पशुप्रतिमां न पूजयन्ति ते यथा ङ्खन्ते तथा पशुप्रतिमायाः प्राणप्रतिष्ठास्य सामर्थ्यं तस्मा अद्यापि
- XVI अपरं ह्युद्रमङ्गलनिर्दिष्टमुक्तदासान् सर्वान् दक्षिणकरे भाले वा कलङ्कं ग्राहयति
- XVII तस्माद् ये तं कलङ्कमर्थतः पशोः नाम तस्य नाम्नः संप्र्याङ्कं वा धारयन्ति तान् विना परेषां केनापि क्यविक्रये कर्तुं न शक्येते
- XVIII अत्र ज्ञानेन प्रकाशितव्यां यो बुद्धिविशिष्टः स पशोः संप्र्यां गणयतु यतः सा मानवस्य संप्र्या भवति सा य संप्र्या षट्षष्ट्यधिकषट्शतानि

XIV

- I ततः परं निरीक्षमाणेन मया मेषशावको दृष्टः स सियोनपर्वतस्योपर्यतिष्ठत्, अपरं येषां भालेषु तस्य नाम तत्पितुश्च नाम लिपितमास्ते तादृशाश्चतुश्चत्वारिंशत्सहस्राधिका लक्षलोकान्तेन सार्द्धम् आसन्
- II अनन्तरं बहुतोयानां रव एव गुरुतरस्तनितस्य य रव एव अको रवः स्वर्गात् मयाश्रावि मया श्रुतः स रवो वीणावाद्यकानां वीणावादनस्य सद्दशः
- III सिंहासनस्यान्तिके प्राणियतुष्टयस्य प्राचीनवर्गस्य यान्तिके ऽपि ते नवीनमेकं गीतम् अगायन् किन्तु धरणीतः परिक्रीतान् तान् यतुश्चत्वारिंशत्सहस्राधिकलक्षलोकान् विना नापरेषां केनापि तद् गीतं शिक्षितुं शक्यते
- IV एते योषितां सङ्गे न कलङ्कित्वा यतस्ते ऽमैथुना मेषशावको यत् किमपि स्थानं गच्छेत् तत्सर्वस्मिन् स्थाने तम् अनुगच्छन्ति यतस्ते मनुष्याणां मध्यतः प्रथमङ्गलानीवेश्वरस्य मेषशावकस्य य कृते परिक्रीताः
- V तेषां वदनेषु यानृतं किमपि न विद्यते यतस्ते निर्दोषा ईश्वरसिंहासनस्यान्तिके तिष्ठन्ति
- VI अनन्तरम् आकाशमध्येनोड्रीयमानो ऽपर अको द्रुतो मया दृष्टः सो ऽनन्तकालीयं सुसंवादे धारयति स य सुसंवादेः सर्वज्ञातीयान् सर्ववंशीयान् सर्वभाषावादिनः सर्वदेशीयांश्च पृथिवीनिवासिनः प्रति तेन घोषितव्यः
- VII स उच्यैः स्वरेणोदं गदति यूयमीश्वराद् विभीत तस्य स्तवं कुरुत य यतस्तदीयवियारस्य दृष्टं उपातिष्ठत् तस्माद् आकाशमण्डलस्य पृथिव्याः समुद्रस्य तोयप्रस्रवणानाञ्च ऋषा युष्माभिः प्राणम्यतां
- VIII तत्पश्चाद् द्वितीय अको द्रुत उपस्थायावदत् पतिता पतिता सा महाबाबिल्व या सर्वज्ञातीयान् स्वकीयं व्यभियारुपं क्रोधमदम् अपाययत्
- IX तत्पश्चाद् तृतीयो द्रुत उपस्थायोच्यैरवदत्, यः कश्चित् तं शशुं तस्य प्रतिमाञ्च प्राणमति स्वभाले स्वकरे वा कलङ्कं गृह्णाति य X सो ऽपीश्वरस्य क्रोधपात्रे स्थितम् अमिश्रितं मदत् अर्थत ईश्वरस्य क्रोधमदं पास्यति पवित्रदूतानां मेषशावकस्य य साक्षाद् वह्निगन्धकयो र्यातनां लप्स्यते य
- XI तेषां यातनाया धूमो ऽनन्तकालं यावद् उद्गमिष्यति ये य पशुं तस्य प्रतिमाञ्च पूजयन्ति तस्य नाम्नो ऽङ्कं वा गृह्णाति ते दिवानिशं कञ्चन विरामं न प्राप्स्यन्ति
- XII ये मानवा ईश्वरस्याज्ञा यीशो विश्वासञ्च पालयन्ति तेषां पवित्रलोकानां सखिष्युतयात्र प्रकाशितव्यं
- XIII अपरं स्वर्गात् मया सह सम्भाषमाणो अको रवो मयाश्रावि तेनोक्तं त्वं लिपि, एदानीमारभ्य ये प्रभो भ्रियन्ते ते मृता धन्या एतिः आत्मा भाषते सत्यं स्वभ्रमभ्यस्तैर्विरामः प्राप्तव्यः तेषां कर्माणि य तान् अनुगच्छन्ति
- XIV तदनन्तरं निरीक्षमाणेन मया श्वेतवर्णो अको मेधो दृष्टस्तन्मेघारुढो ज्ञो मानवपुत्राकृतिरस्ति तस्य शिरसि सुवर्णकिरीटे करे य तीक्ष्णं दात्रं तिष्ठति
- XV ततः परम् अन्य अको द्रुतो मन्दिरात् निर्गत्योच्यैः स्वरेण तं मेघारुढे सम्भाष्यावदत् त्वया दात्रं प्रसार्य शस्यच्छेदनं क्रियतां शस्यच्छेदनस्य समय उपस्थितो यतो मेदिन्याः शस्यानि परिपक्वानि
- XVI ततस्तेन मेघारुढेन पृथिव्यां दात्रं प्रसार्य पृथिव्याः शस्यच्छेदनं कृतां
- XVII अनन्तरम् अपर अको द्रुतः स्वर्गस्थमन्दिरात् निर्गतः सो ऽपि तीक्ष्णं दात्रं धारयति
- XVIII अपरम् अन्य अको द्रुतो वेदितो निर्गतः स वह्नेरधिपतिः स उच्यैः स्वरेण तं तीक्ष्णदात्रधारिणं सम्भाष्यावदत् त्वया स्वं तीक्ष्णं दात्रं प्रसार्य मेदिन्या द्राक्षागुच्छच्छेदनं क्रियतां यतस्तद्द्वानि परिणतानि
- XIX ततः स द्रुतः पृथिव्यां स्वदात्रं प्रसार्य पृथिव्या द्राक्षाङ्गलच्छेदनम् अकरोत् तद्द्वानि येश्वरस्य क्रोधस्वरूपस्य महाकुण्डस्य मध्यं निरक्षिपत्
- XX तद्द्विष्यत्स्वद्वानि य बहिर् मीदितानि ततः कुण्डमध्यात् निर्गतं रक्तं क्रोशशतपर्यन्तम् अश्वानां जलीनान् यावद् व्याप्नोत्

XV

- I ततः परम् अहं स्वर्गे ऽपरम् अेकम् अद्भुतं महायिहं दृष्टवान् अर्थतो यै ईश्वरीश्वरस्य कोपः समाप्तिं गमिष्यति तान् दृष्टान् धारयन्तः सप्त द्रुता मया दृष्टाः
- II वह्निमिश्रितस्य कायमयस्य जलाशयस्याकृतिरपि दृष्टा ये य पशोस्तत्रप्रतिमायास्तत्राम्नो ऽङ्कस्य य प्रभूतवन्तस्ते तस्य कायमयजलाशयस्य तीरे तिष्ठन्त ईश्वरीयवीणा धारयन्ति,
- III ईश्वरदासस्य मूससो गीतं मेषशावकस्य य गीतं गायन्तो वदन्ति, यथा, सर्वशक्तिविशिष्टस्त्वं ह्ये प्रभो परमेश्वर त्वदीयसर्वकर्माणि महान्ति याद्भुतानि या सर्वपुण्यवतां राजन् मार्गा न्याय्या ऋताश्च तौ
- IV ह्ये प्रभो नामधेयान्ते को न भीतिं गमिष्यति को वा त्वदीयनाम्नश्च प्रशंसां न करिष्यति केवलस्त्वं पवित्रो ऽसि सर्वज्ञातीयमानवानाः त्वामेवाभिप्रांस्यन्ति समागत्य त्वदन्तिकं यस्मात्तव विचाराज्ञाः प्रादुर्भावं गताः किंवा
- V तदनन्तरं मयि निरीक्षमाणो सति स्वर्गे साक्षयावासस्य मन्दिरस्य द्वारं मुक्तं
- VI ये य सप्त द्रुताः सप्त दृष्टान् धारयन्ति ते तस्मात् मन्दिरात् निरगच्छन्, तेषां परिच्छेदा निर्मलशुभ्रवर्णवस्त्रनिर्मिता वक्षसि य सुवर्णशुभ्रवर्णैर्विष्टान्यासन्
- VII अपरं यतुषां प्राणिनाम् अेकस्तेभ्यः सप्तदूतेभ्यः सप्तसुवर्णकसान् अददात्

VIII अनन्तरम् ईश्वरस्य तेजःप्रभावाकारात् मन्दिरे धूमने परिपूर्णं तस्मात् तैः सप्तद्वृतैः सप्तदण्डानां समाप्तिं यावत् मन्दिरे केनापि प्रवेष्टुं नाशक्यता

XVI

I ततः परं मन्दिरात् तान् सप्तद्वृतान् सम्भाषमाज्ञा अेष महारवो मयाश्रावि, यूयं गत्वा तेभ्यः सप्तकंसेभ्य ईश्वरस्य क्रोधं पृथिव्यां श्रावयता

II ततः प्रथमो द्वृतो गत्वा स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् पृथिव्याम् अस्त्रावयत् तस्मात् पशोः कलङ्कधारिणां तत्रतिमापूजकानां मानवानां शरीरेषु व्यथाञ्जनका दुष्टव्रणा अभवन्।

III ततः परं द्वितीयो द्वृतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् समुद्रे उस्त्रावयत् तेन स कुषापस्थशोणितत्रुष्यभवत् समुद्रे स्थिताश्च सर्वे प्राणिनो मृत्युं गताः।

IV अपरं तृतीयो द्वृतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्वं नदीषु जलप्रस्रवणेषु यास्त्रावयत् ततस्तानि रक्तमयान्यभवन्। अपरं तोयानाम् अधिपस्य द्वृतस्य वागियं मया श्रुता।

V वर्त्तमानश्च भूतश्च भविष्यश्च परमेश्वरः। त्वमेव न्याय्यकारी यद् अेतादृक् त्वं व्याख्यारयः।

VI भविष्यद्वादिस्त्राधूनां रक्तं तैरेव पातितं शोणितं त्वन्तु तेभ्यो उदास्तत्पानं तेषु युज्यते॥

VII अनन्तरं वेदीतो भाषमाज्ञास्य कस्यस्यिद् अयं रवो मया श्रुतः, उे परमेश्वर सत्यं तत् उे सर्वशक्तिमन् प्रभो। सत्या न्याय्याश्च सर्व्या हि विचाराज्ञास्त्वदीयकाः॥

VIII अनन्तरं यतुर्थो द्वृतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्व्यं सूय्यो उस्त्रावयत् तस्मै य वह्निना मानवान् दग्धुं सामर्थ्यम् अदायि।

IX तेन मनुष्या महातापेन तापितास्तैषां दण्डानाम् आधिपत्यविशिष्टस्येश्वरस्य नामानिन्दन् तत्रप्रार्थार्थश्च मनःपरिवर्त्तनं नाकुर्वन्।

X ततः परं पञ्चमो द्वृतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्व्यं पशोः सिंहासने उस्त्रावयत् तेन तस्य राष्ट्रं तिमिराच्छन्नम् अभवत् लोकाश्च वेदनाकारात् स्वरसना अर्ददृश्यता।

XI स्वकीयव्यथाम्राकाराणास्य स्वर्गस्थम् अनिन्दन् स्वक्रियाभ्यश्च मनांसि न परावर्त्तयन्।

XII ततः परं षष्ठो द्वृतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्व्यं इशताप्यो महानदे उस्त्रावयत् तेन सूय्योदयदिश आगमिष्यतां राज्ञां मार्गसुगमार्थं तस्य तोयानि पर्यशुष्यन्।

XIII अनन्तरं नागस्य वदनात् पशो र्वदनात् मिथ्याभविष्यद्वादिनश्च वदनात् निर्गच्छन्तस्त्रयो उशुयय आत्मानो मया दृष्टास्ते मण्डूकाकाराः।

XIV त आश्चर्य्यकर्मकारिणो भूतानाम् आत्मानः सन्ति सर्व्यशक्तिमत ईश्वरस्य महान्दिने येन युद्धेन भवितव्यं तत्कृते कृत्स्नजगतो राज्ञाः संग्रहीतुं तेषां सन्निरिधिं निर्गच्छन्ति।

XV अपरम् एभिर्भाषया उर्म्मगिद्दीनामकस्थने ते सङ्गृहीताः।

XVI पश्याहं यैरेवद् आगच्छामि यो ज्ञनः प्रभुद्वस्तित्ति यथा य नग्नः सन् न पर्य्यटति तस्य लज्जा यथा दृश्या न भवति तथा स्ववासांसि रक्षति स धन्यः।

XVII ततः परं सप्तमो द्वृतः स्वकंसे यद्यद् अविद्यत तत् सर्व्यम् आकाशे उस्त्रावयत् तेन स्वर्गायमन्दिरमध्यस्थसिंहासनात् महारवो उयं निर्गतः समाप्तिरभवदिति।

XVIII तदनन्तरं तडितो रवाः स्तनितानि यामवन्, यस्मिन् काले य पृथिव्यां मनुष्याः सृष्टास्तम् आरभ्य यादृक्कालमिमिकम्पः कदापि नाभवत् तादृग् लूकम्पो उभवत्।

XIX तदानीं महानगरी त्रिभण्डा ज्ञाता त्रिभ्रजतीयानां नगराणि य न्यपतन् महाबाभिल् येश्वरेण स्वकीयप्रयण्डकोपमदिरापात्रदानार्थं संस्मृता।

XX द्वीपाश्च पलायिता गिरयश्चान्तडिताः।

XXI गगनमण्डलास्य मनुष्याणाम् उपर्य्येकैकद्रोणपरिमितशिलानां महावृष्टिरभवत् तच्छिखावृष्टेः क्वेशात् मनुष्या ईश्वरम् अनिन्दन् यतस्तज्जगतः क्वेशो उतीव महान्।

XVII

I तदनन्तरं तेषां सप्तकंसधारिणां सप्तद्वृतानाम् अेक आगत्य मां सम्भाष्यावदत्, अत्रागच्छ, मेदिन्या नरपतयो यया वेश्यया सार्द्धं व्यभियारकर्म कृतवन्तः,

II यस्या व्यभियारमदेन य पृथिवीनिवासिनो मत्ता अभवन् तस्या बहुतोयेषुपविष्टाया महावेशयाया दण्डम् अर्द्धं त्वां दर्शयामि।

III ततो उडम् आत्मनाविष्टस्तेन द्वृतेन प्रान्तरं नीतस्तत्र निन्दानामभिः परिपूर्णं सप्तशिरोभि ईशशृङ्गैश्च विशिष्टं सिन्दूरवर्णं पशुमुपविष्टा योषिदेका मया दृष्टा।

IV सा नारी इष्यलोहितवर्णं सिन्दूरवर्णञ्च परिच्छेदं धारयति स्वर्णमणिमुक्ताभिश्च विभूषितास्ति तस्याः करे घृणार्द्धद्वयैः स्वव्यभियारज्जतमलैश्च परिपूर्णं अेकः सुवर्णमयः कंसो विद्यते।

V तस्या भाले निगूढवाक्यमिदं पृथिवीस्थवेश्यानां घृण्यक्रियाणाञ्च माता महाबाभिलिति नाम लिपितम् आस्ते।

VI मम दृष्टिगोचरस्या सा नारी पवित्रलोकानां रुधिरेश यीशोः साक्षिणां रुधिरेश य मत्तासीत् तस्या दर्शनात् ममातिशयम् आश्चर्य्यज्ञानं ज्ञातं।

VII ततः स द्वृतो माम् अवदत् कुतस्तवाश्चर्य्यज्ञानं ज्ञायते? अस्या योषितस्तद्वाहनस्य सप्तशिरोभि ईशशृङ्गैश्च युक्तस्य पशोश्च निगूढभावम् अर्द्धं त्वां ज्ञापयामि।

VIII त्वया दृष्टो ऽसौ पशुरासीत् नेदानीं वर्तते किन्तु रसातलात् तेनोद्वेतव्यं विनाशश्च गन्तव्यः। ततो येषां नामानि जगतः सृष्टिकावम् आरभ्य ञ्चवनपुस्तके विभितानि न विद्यन्ते ते पृथिवीनिवासिनो भूतम् अवर्त्तमानमुपस्थास्यन्तञ्च तं पशुं दृष्ट्वाश्चर्यं भंश्यन्ते।

IX अत्र ज्ञानयुक्तया बुद्ध्या प्रकाशितव्यां तानि सप्तशिरांसि तस्या योषित उपवेशनस्थानस्वरूपाः सप्तगिरयः सप्तराजानश्च सन्ति।

X तेषां पञ्च पतिता अेकश्च वर्त्तमानः शेषश्चाद्याधनुपस्थितः स यदोपस्थास्यति तदापि तेनाल्पकालं स्थातव्यां

XI यः पशुरासीत् किन्त्विदानीं न वर्तते स अेवाष्टमः, स सप्तानाम् अेको ऽस्ति विनाशं गमिष्यति यः।

XII त्वया दृष्टानि दशशृङ्गाण्यपि दश राजानः सन्ति, अद्यापि तै राज्ञ्यं न प्राप्तं किन्तु मुहूर्तमेकं यावत् पशुना साद्धं ते राजान एव प्रभुत्वं प्राप्स्यन्ति।

XIII त अेकमन्त्रज्ञा भविष्यन्ति स्वकीयशक्तिप्रभावावौ पशवे दास्यन्ति यः।

XIV ते मेघशावकेन साद्धं योत्स्यन्ति, किन्तु मेघशावकस्तान् जेष्यति यतः स प्रभूनां प्रभू राजां राजा यास्ति तस्य सङ्गिनो ऽयाद्धूता अभिरुचिता विश्वास्याश्चा।

XV अपरं स माम् अवदत् सा वेष्या यत्रोपविशति तानि तोयानि लोका जन्ता ज्ञातयो नानाभाषावादिनश्च सन्ति।

XVI त्वया दृष्टानि दश शृङ्गाणि पशुश्चमे तां वेष्याम् ऋतीयिष्यन्ते दीनां नञाञ्च ऽरिष्यन्ति तस्या मांसानि भोक्ष्यन्ते वह्निना तां दाडयिष्यन्ति यः।

XVII यत ईश्वरस्य वाक्यानि यावत् सिद्धिं न गमिष्यन्ति तावद् ईश्वरस्य मनोगतं साधयितुम् अेकां मन्त्रज्ञां कृत्वा तस्मै पशवे स्वेषां राज्ञ्यं दातुञ्च तेषां मनांसीश्वरेण प्रवर्त्तितानि।

XVIII अपरं त्वया दृष्टा योषित् सा महानगरी या पृथिव्या राज्याम् उपरि राजत्वं कुरुते।

XVIII

I तदनन्तरं स्वर्गाद् अवरोहन् अपर अेको दूतो मया दृष्टः स मडापराक्रमविशिष्टस्तस्य तेजसा य पृथिवी दीप्ता।।

II स बलवता स्वरेण वायुमिमाम् अधोषयत् पतिता पतिता मडाब्याबिल् सा भूतानां वसतिः सर्वेषाम् अशुभ्यात्मनां कारा सर्वेषाम् अशुभ्यानां दृष्ट्यानाञ्च पक्षिणां पिञ्जरश्चाभवत्।

III यतः सर्वज्जातीयास्तस्या व्यभियारज्जातां कोपमदिरां पीतवन्तः पृथिव्या राजानश्च तथा सड व्यभियारं कृतवन्तः पृथिव्या वलिज्जश्च तस्याः सुभभोगब्याडुल्याद् धनाढ्यतां गतवन्तः।

IV ततः परे स्वर्गात् मयापर अेष रवः श्रुतः, डे मम प्रजाः, यूयं यत् तस्याः पापानाम् अंशिनो न भवत तस्या दण्डैश्च दण्डयुक्ता न भवत तदर्थं ततो निर्गच्छत।

V यतस्तस्याः पापानि गगनस्थशान्यभवन् तस्या अधर्म्मक्रियाश्चेश्वरेण संस्मृताः।

VI परान् प्रति तथा यदद् व्यवहृतं तद्गतं तां प्रति व्यवहृत, तस्याः कर्म्मणां द्विगुणङ्गलानि तस्यै दत्त, यस्मिन् कंसे सा परान् मधम् अपाययत् तमेव तस्याः पानार्थं द्विगुणमधेन पूरयत्।

VII तथा यात्मश्लाघा यश्च सुभभोगः कृतस्तयो द्विगुणौ यातनाशोकौ तस्यै दत्त, यतः सा स्वकीयान्तःकरणे वदति, राजीवद् उपविष्टाडं नानाथा न य शोकवित्।

VIII तस्माद् दिवस अेकस्मिन् मारीदुर्भिक्षशोचनैः, सा समाप्लोष्यते नारी ध्यक्ष्यते वह्निना य सा; यद् विचाराधिपस्तस्या बलवान् प्रभुरीश्वरः,

IX व्यभियारस्तया साद्धं सुभभोगश्च यैः कृतः, ते सर्वे अेव राजानस्तदाडधूमदर्शनात्, प्ररोदिष्यन्ति वक्षांसि याडनिष्यन्ति बाडुलिः।

X तस्यास्तै र्यातनाभीते दूरे स्थित्वेदमुच्यते, डः डः ब्याबिल् मडास्थान डः प्रभावावन्विते पुरि, अेकस्मिन् आगता दण्डे विचाराज्ञा त्वदीयका।

XI मेदिन्या वलिज्जश्च तस्याः कृते रुदन्ति शोयन्ति य यतस्तेषां पण्यद्रव्याणि केनापि न कीयन्ते।

XII कुलतः सुवर्णरोधमलिमुक्ताः सूक्ष्मवस्त्राणि कृष्णलोडितवासांसि पट्टवस्त्राणि सिन्धूरवर्णवासांसि यन्तनाडिकाष्ठाणि गण्डन्तेन मडाडकाड्ढेन पित्तललौडाल्यां मर्म्मप्रस्तरैण वा निर्म्मितानि सर्वविधपात्राणि।

XIII त्वगोला धूपः सुगन्धिद्वयं गन्धरसो द्राक्षारसस्तैलं शस्ययूर्णं गोधूमो गावो मेघा अश्वा रथा दासेया मनुष्यप्राणेश्चैतानि पण्यद्रव्याणि केनापि न कीयन्ते।

XIV तव मनोडलिष्यस्य इलानां समथो गतः, त्वत्तो दूरीकृतं यद्यत् शोभनं भूषणं तव, कदायन तदुद्देशो न पुन र्क्ष्यते त्वया।।

XV तद्विक्रैतारो ये वलिज्जस्तया धनिनो ज्ञातास्ते तस्या यातनाथा भयाद् दूरे तिष्ठन्तो रोदिष्यन्ति शोयन्तश्चैदं गदिष्यन्ति।

XVI डः डः मडापुरि, त्वं सूक्ष्मवस्त्रैः कृष्णलोडितवस्त्रैः सिन्धूरवर्णवासोभिश्चाच्छाडिता स्वर्णमलिमुक्ताभिरलङ्कृता यासीः,

XVII किन्वेकस्मिन् दण्डे सा मडासम्मद् लुप्ता। अपरं पोतानां कर्णधाराः समूूडलोका नाविकाः समुद्रव्यवसायिनश्च सर्वे

XVIII दूरे तिष्ठन्तस्तस्या दाडस्य धूमं निरीक्षमाणा उच्यैःस्वरेण वदन्ति तस्या महानगर्भ्याः किं तुल्यं?

XIX अपरं स्वशिरःसु मृत्तिकां निक्षिप्य ते रुदन्तः शोयन्तश्चोच्यैःस्वरेणैव वदन्ति डः डः यस्या मडापुर्यां ब्याडुल्यधनकारणत्, सम्पत्तिः सञ्चिता सर्वैः सामुद्रपोतनायकैः, अेकस्मिन्नेव दण्डे सा सम्पूूर्णोच्छिन्नतां गता।

XX डे स्वर्णवासिनः सर्वे पवित्राः प्रेरिताश्च डः डे भाविवादिनो यूयं कृते तस्याः प्रडर्षता युष्माकं यत् तथा साद्धं यो विवादः पुराभवत्। दण्डं समुचितं तस्य तस्यै व्यतरदीश्वरः।।

XXI अनन्तरम् अेको बलवान् दूतो बृहत्पेषणीप्रस्तरतुल्यं पाषाणमेकं गृहीत्वा समुद्रे निक्षिप्य कथितवान्, ईदृग्बलप्रकाशेन ब्याबिल् महानगरी निपातयिष्यते ततस्तस्या उद्देशः पुन न क्ष्यते।

XXII वल्लकीवादिनां शब्दं पुनर्न श्रोष्यते त्वयि गाथाकानाञ्च शब्दो वा वंशीतूर्यादिवदिनां। शिल्पकर्मकरः कोऽपि पुनर्न द्रक्ष्यते त्वयि पेषणीप्रस्तरध्वानः पुनर्न श्रोष्यते त्वयि।

XXIII दीपस्यापि प्रभा तद्गतं पुनर्न द्रक्ष्यते त्वयि न कन्यावरयोः शब्दः पुनः संश्रोष्यते त्वयि। यस्मान्मुष्याः पृथिव्या ये वलिज्जस्तेऽभवन् तवा यस्माच्च ज्ञातयः सर्व्वा मोहितास्तव मायया।

XXIV भाविवादिपवित्राणां यावन्तश्च हता भुवि सर्वेषां शोणितं तेषां प्राप्तं सर्व्वं तवानन्तरे।

XIX

I ततः परं स्वर्गस्थानां महाज्जनाताया महाशब्दोऽयं मया श्रुतः, भूत परेश्वरं धन्यम् अस्मदीयो य ईश्वरः। तस्याभवत् परित्राणां प्रभावश्च पराक्रमः।

II विचाराज्ञाश्च तस्यैव सत्या न्याय्या भवन्ति या या स्ववेश्याक्रियाभिश्च व्यकरोत् कृत्स्नमेदिनीं। तां स दण्डितवान् वेश्यां तस्याश्च करतस्तथा। शोणितस्य स्वदासानां संशोधं स गृहीतवान्।

III पुनरपि तैरिदमुक्तं यथा, भूत परेश्वरं धन्यं यन्नित्यं नित्यमेव या तस्या दाहस्य धूमोऽसौ दिशमूर्ध्वमुद्येभ्यति।

IV ततः परं यतुर्व्यंशतिप्रार्थोनाश्चत्वारः प्राणिनश्च प्राणिपत्य सिंहासनोपविष्टम् ईश्वरं प्रणम्यावदन्, तथास्तु परमेशश्च सर्व्वैरेव प्रशस्यतां।

V अनन्तरं सिंहासनमध्याद् अेष रवो निर्गता, यथा, छे ईश्वरस्य दासोयास्तद्भक्ताः सकला नराः। यूयं क्षुद्रा महाज्जनाप्रशंसत व ईश्वरं।

VI ततः परं महाज्जनातायाः शब्द एव बहुतोयानाञ्च शब्द एव गुरुतरस्तनितानाञ्च शब्द एव शब्दोऽयं मया श्रुतः, भूत परेश्वरं धन्यं राजत्वं प्राप्तवान् यतः। स परमेश्वरोऽस्माकं यः सर्व्वशक्तिमान् प्रभुः।

VII कीर्त्तयामः स्तवं तस्य हृष्टाश्चोल्वासिता वयां यन्मेषशावकस्यैव विवाहसमयोऽभवत् वाग्दत्ता याभवत् तस्मै या कन्या सा सुसज्जिता।

VIII परिधानाय तस्यै य दत्तः शुभ्रः सुयेलकः।

IX स सुयेलकः पवित्रलोकानां पुण्यानि। ततः स माम् उक्तवान् त्वमिदं विप्र मेषशावकस्य विवाहभोज्याय ये निमन्त्रितास्ते धन्या एति। पुनरपि माम् अवदत्, एभानीश्वरस्य सत्यानि वाक्यानि।

X अनन्तरं अहं तस्य यरएयोरेनिके निपत्य तं प्रणन्तुमुधतः। ततः स माम् उक्तवान् सावधानस्तिष्ठ मेवं कुरु यीशोः साक्ष्यविशिष्टैस्तव भ्रातृभिस्त्वया य सहदासोऽहं। ईश्वरमेव प्रणम्य यस्माद् यीशोः साक्ष्यं भविष्यद्राज्यस्य सारं।

XI अनन्तरं मया मुक्तः स्वर्गो दृष्टः, अेकः श्वेतवर्णोऽश्वोऽपि दृष्टस्तदाऽहो ज्ञो विश्वास्थः सत्यमयश्चेति नाम्ना प्यातः स याथार्थ्येन विचारं युद्धञ्च करोति।

XII तस्य नेत्रेऽग्निशिखातुल्ये शिरसि य बहुकिरीटानि विधाने तत्र तस्य नाम विभितमस्ति तमेव विना नापरः कोऽपि तन्नाम ज्ञानाति।

XIII स रुधिरमग्नेन परिच्छेदेनाच्छादित ईश्वरवाद एति नाम्नाभिधीयते या।

XIV अपरं स्वर्गस्थसैन्यानि श्वेताश्वाऽहानि परिहितनिर्मलश्चेतसूक्ष्मवस्त्राणि य भूत्वा तमनुगच्छन्ति।

XV तस्य वक्त्राद् अेकस्तीक्ष्णः भर्जो निर्गच्छति तेन भर्जेन सर्व्वज्जातीयास्तेनाघातितव्याः स य लोहदण्डेन तान् यारयिष्यति सर्व्वशक्तिमत्। ईश्वरस्य प्रयण्डकोपरसोत्पादकद्राक्षाडुण्डे यधत् तिष्ठति तत् सर्व्वं स अेव पदाभ्यां पिनष्टि।

XVI अपरं तस्य परिच्छेद उरसि य राज्ञां राज्ञा प्रभूनां प्रभुश्चेति नाम निमित्तमस्ति।

XVII अनन्तरं सूर्यो तिष्ठन् अेको ह्रतो मया दृष्टः, आकाशमध्य उड्डीयमानान् सर्व्वान् पक्षिणः प्रति स उच्यैःस्वरेणेंदं घोषयति, अत्रागच्छत।

XVIII ईश्वरस्य महाभोज्ये मिलत, राज्ञां कव्याणि सेनापतीनां कव्याणि वीराणां कव्याण्यश्चानां तदाऽहानाञ्च कव्याणि दासमुक्तानां क्षुद्रमहतां सर्व्वेषामेव कव्याणि य युष्माभिर्भक्षितव्यानि।

XIX ततः परं तेनाश्वाऽहजेन तदीयसैन्यैश्च सार्द्धं युद्धं कर्तुं स पशुः पृथिव्या राजानस्तेषां सैन्यानि य समागच्छन्तीति मया दृष्टं।

XX ततः स पशुर्धृतो यश्च मिथ्याभविष्यद्भक्ता तस्यान्तिके चित्रकर्माणि कुर्वन् तैरेव पशुङ्घारिणस्तत्प्रतिमापूजकांश्च भ्रमितवान् सोऽपि तेन सार्द्धं धृतः। तौ य वह्निगन्धकज्वलितरुहे ज्ज्वन्तौ निक्षिप्तौ।

XXI अवशिष्टाश्च तस्याश्वाऽहस्य वक्त्रनिर्गतभर्जेन हताः, तेषां कव्यैश्च पक्षिणः सर्व्वे तृप्तिं गताः।

XX

I ततः परं स्वर्गाद् अवरोहन् अेको ह्रतो मया दृष्टस्तस्य करे रमातलस्य कुञ्जिका महाशुभलञ्चैकं तिष्ठतः।

II अपरं नागोऽर्धतः यो वृद्धः सप्तोऽपवादकः शयतानश्चास्ति तमेव धृत्वा वर्षसहस्रं यावद् बहुवन्।

III अपरं रसातले तं निक्षिप्य तदुपरि द्वारं रुद्ध्वा मुद्राङ्कितवान् यस्मात् तद् वर्षसहस्रं यावत् सम्पूर्णं न भवेत् तावद् भिन्नज्जातीयास्तेन पुनर्न भ्रमितव्याः। ततः परम् अव्यकावार्थं तस्य मोयनेन भवितव्यं।

IV अनन्तरं मया सिंहासनानि दृष्टानि तत्र ये जना उपाविशन् तेभ्यो विचारमारोऽदीयतः अनन्तरं यीशोः साक्ष्यस्य कारणाद् ईश्वरवाक्यस्य कारणाच्च येषां शिरशेष्टेन कृतं पशोस्तदीयप्रतिमाया वा पूजा ये न कृता भावे करे वा कलङ्कोऽपि न धृतस्तेषाम् आत्मानोऽपि मया दृष्टाः, ते प्राप्तज्ज्वनास्तद् वर्षसहस्रं यावत् श्रीष्टेन सार्द्धं राजत्वमुकुर्वन्।

V किन्त्ववशिष्टा मृतज्जनास्तस्य वर्षसहस्रस्य समाप्तेः पूर्वं ज्ज्वनं न प्रापन्।

VI अेषा प्रथमोत्थितिः। यः कश्चित् प्रथमाया उत्थितेरेशी स धन्यः पवित्रश्चा तेषु द्वितीयमृत्योः कोऽप्यधिकारो नास्ति त ईश्वरस्य प्रीष्टस्य य याजका भविष्यन्ति वर्षसहस्रं यावत् तेन सह राजत्वं करिष्यन्ति या।

VII वर्षसहस्रे समाप्ते शयतानः स्वकारातो मोक्षयते।

VIII ततः स पृथिव्याश्चतुर्दिक्षु स्थितान् सर्वज्जातीयान् विशेषतो जूष्णाभ्यान् माजूष्णाभ्यांश्च सामुद्रसिकतावद् बहुसंख्यकान् ज्ञानान् भ्रमयित्वा युद्धार्थं संग्रहीतुं निर्गमिष्यति।

IX ततस्ते मेरुद्विन्द्याः प्रस्थेनागत्य पवित्रलोकानां दुर्गं प्रियतमां नगरीञ्च वेष्टितवन्तः किन्त्वीश्वरेण निक्षिप्तो उग्रिराकाशात् पतित्वा तान् पादितवान्।

X तेषां भ्रमयिता य शयतानो वह्निगन्धकयो ह्रदे ऽर्थतः पशु भिथ्याभविष्यद्वादी य यत्र तिष्ठतस्तत्रैव निक्षिप्तः, तत्रान्तकालं यावत् ते दिवानिशं यातनां भोक्ष्यन्ते।

XI ततः शुक्लम् अेकं मडासिंढासनं मया दृष्टं तदुपविष्टो ऽपि दृष्टस्तस्य वदन्तिकाम् भूनभोमण्डलं पलायेतां पुनस्ताभ्यां स्थानं न लब्धम्।

XII अपरं क्षुद्रा मडान्तश्च सर्वे मृता मया दृष्टाः, ते सिंढासनस्यान्तिके ऽतिष्ठन् ग्रन्थाश्च व्यस्तीर्यन्त ज्ज्वनपुस्तकाभ्यम् अपरम् अेकं पुस्तकमपि विस्तीर्णा तत्र ग्रन्थेषु यद्यत् लिपितं तस्मात् मृतानाम् अेकैकस्य स्वक्रियानुयायी विचारः कृतः।

XIII तदानीं समुद्रोऽणु स्वान्तरस्था मृतजनाः समर्पिताः, मृत्युपरलोक्याभिमपि स्वान्तरस्था मृतजनाः समर्पिताः, तेषाञ्चैकैकस्य स्वक्रियानुयायी विचारः कृतः।

XIV अपरं मृत्युपरलोकं वह्निहृदे निक्षिप्तौ, अेष अेव द्वितीयो मृत्युः।

XV यस्य कस्यचित् नाम ज्ज्वनपुस्तके लिपितं नाविद्यत स अेव तस्मिन् वह्निहृदे न्यक्षिप्यत।

XXI

I अनन्तरं नवीनम् आकाशमण्डलं नवीना पृथिवी य मया दृष्टे यतः प्रथमम् आकाशमण्डलं प्रथमा पृथिवी य लोपं गते समुद्रो ऽपि ततः परं न विद्यते।

II अपरं स्वर्गाद् अवरोहन्ती पवित्रा नगरी, अर्थतो नवीना यिज्ञालमपुरी मया दृष्टा, सा वराय विभूषिता कन्येव सुसज्जितासीत्।

III अनन्तरं स्वर्गाद् अेष मडारवो मया श्रुतः पश्यायं मानवैः सार्द्धम् ईश्वरस्यावासः, स तैः सार्द्धं वत्स्यति ते य तस्य प्रजा भविष्यन्ति, ईश्वरश्च स्वयं तेषाम् ईश्वरो भूत्वा तैः सार्द्धं स्थास्यति।

IV तेषां नेत्रेभ्यश्चाभूषिणि सव्वाङ्गीश्वरेण प्रमाक्ष्यन्ते मृत्युरपि पुन न भविष्यति शोकविलापकवेशा अपि पुन न भविष्यन्ति, यतः प्रथमानि सव्वाङ्गि व्यतीतिनि।

V अपरं सिंढासनोपविष्टो ज्जनोऽवदत् पश्याहं सव्वाङ्गि नूतनीकरोमि। पुनरवदत् लिपि यत एभानि वाक्यानि सत्यानि विश्वास्यानि य सन्ति।

VI पन ममि अवदत् समाप्तं, अहं कः क्षश्च, अहम् आदिरन्तश्च यः पिपासति तस्मा अहं ज्ज्वनदायिप्रस्रवणस्य तोयं विनामूल्यं दास्यामि।

VII यो जयति स सर्वेषाम् अधिकारी भविष्यति, अहञ्च तस्येश्वरो भविष्यामि स य मम पुत्रो भविष्यति।

VIII किन्तु भीतानाम् अविश्वासिनां घृणानां नरहन्तृणां वेश्यागामिनां मोहकानां देवपूजकानां सर्वेषाम् अनृतवादिनाञ्चांशो वह्निगन्धकज्वलितहृदे भविष्यति, अेष अेव द्वितीयो मृत्युः।

IX अनन्तरं शेषसप्तदशैः परिपूर्णाः सप्त कंसा येषां सप्तद्वृत्तानां करेष्व्वासन् तेषामेक आगत्य मां सम्भाष्यावदत्, आगच्छाहं तां कन्याम् अर्थतो मेषशावकस्य भाविभाथ्यां त्वां दर्शयामि।

X ततः स आत्माविष्टं माम् अत्युच्यं महापर्वतमेकं नीत्वेश्वरस्य सन्निधितः स्वर्गाद् अवरोहन्ती यिज्ञालमाभ्यां पवित्रां नगरीं दर्शितवान्।

XI सा ईश्वरीयप्रतापविशिष्टा तस्यास्तेजो महाधरन्तवद् अर्थतः सूर्यकान्तमणिनेज्जस्तुल्यं।

XII तस्याः प्राचीरे बृहद् उच्यञ्च तत्र द्वादश गोपुराणि सन्ति तद्रोपुरोपरि द्वादश स्वर्गद्वारा विद्यन्ते तत्र य द्वादश नामान्यर्थत एस्रायेलीयानां द्वादशवंशानां नामानि लिपितानि।

XIII पूर्वदिशि त्रीणि गोपुराणि उत्तरदिशि त्रीणि गोपुराणि दक्षिणदिशि त्रीणि गोपुराणि पश्चीमदिशि य त्रीणि गोपुराणि सन्ति।

XIV नगर्याः प्राचीरस्य द्वादश मूलानि सन्ति तत्र मेषाशावाकस्य द्वादशप्रेरितानां द्वादश नामानि लिपितानि।

XV अनरं नगर्यस्तदीयगोपुराणां तत्राचीरस्य य मापनार्थं मया सम्भाषमाणस्य दूतस्य करे स्वर्णमय अेकः परिमाणदण्ड आसीत्।

XVI नगर्या आकृतिश्चतुरस्रा तस्या दैर्घ्यप्रस्थे समो ततः परं स तेग परिमाणदण्डेन तां नगरीं परिमितवान् तस्याः परिमाणं द्वादशसहस्रनल्लः। तस्या दैर्घ्यं प्रस्थम् उच्यत्वञ्च समानानि।

XVII अपरं स तस्याः प्राचीरं परिमितवान् तस्य मानवास्थार्थतो दूतस्य परिमाणानुसारतस्तत् यतुश्चात्वारिंशदधिकशतहस्तपरिमितं।

XVIII तस्य प्राचीरस्य निर्मितः सूर्यकान्तमणिर्नगरी य निर्मलकायतुल्येन शुद्धसुवर्णेन निर्मितः।

XIX नगर्याः प्राचीरस्य मूलानि य सर्वविधमहार्धमणिभिर्भूषितानि। तेषां प्रथमं भित्तिमूलं सूर्यकान्तस्य, द्वितीयं नीलस्य, तृतीयं ताम्रमण्डलं, यतुर्थं मरकतस्य,

XX पञ्चमं वैदूर्यस्य, षष्ठं शोणारन्तस्य, सप्तमं यन्द्रकान्तस्य, अष्टमं गोमेदस्य, नवमं पद्मरागस्य, दशमं लशूनीयस्य, अेकादशं षेरोजस्य, द्वादशं मदीभमण्डलास्ति।

XXI द्वादशगोपुराणि द्वादशमुक्ताभिर्निर्मितानि, अेकैकं गोपुरम् अेकैकया मुक्तया कृतं नगर्या महामार्गश्चाच्छकायवत् निर्मलसुवर्णेन निर्मितं।

XXII तस्या अन्तर अेकमपि मन्दिरं मया न दृष्टं सतः सर्वशक्तिमान् प्रभुः परमेश्वरो मेषशावकश्च स्वयं तस्य मन्दिरं।

XXIII तस्यै नगर्थ्यै दीप्तिदानार्थं सूर्यायिन्द्रमसोः प्रयोजनं नास्ति यत् ईश्वरस्य प्रतापस्तां दीपयति मेषशावकश्च तस्या ज्योतिरस्ति।

XXIV परित्राणप्राप्तलोकनिवहाश्च तस्या आलोकं गमनागमने कुर्वन्ति पृथिव्या राजानश्च स्वकीयं प्रतापं गौरवञ्च तन्मध्यम् आनयन्ति।

XXV तस्या द्वाराणि द्विवा कदापि न रोत्स्यन्ते निशापि तत्र न भविष्यति।

XXVI सर्वज्जातीनां गौरवप्रतापौ तन्मध्यम् आनेष्येते।

XXVII परन्त्वपवित्रं घृण्यकृद् अनृतकृद् वा किमपि तन्मध्यं न प्रवेक्ष्यति मेषशावकस्य ज्वनपुस्तके येषां नामानि लिपितानि केवलं त अत्र प्रवेक्ष्यन्ति।

XXII

I अनन्तरं स स्फुटिकवत् निर्मलम् अमृततोयस्य स्रोतो माम् अतिशयत् तद् ईश्वरस्य मेषशावकस्य य सिंहासनात् निर्गच्छति।
II नगर्यां मार्गमध्ये तस्या नद्याः पार्श्वयोरमृतवृक्षा विद्यन्ते तेषां द्वादशकूलानि भवन्ति, अङ्कैको वृक्षः प्रतिमासं स्वकूलं कूलति तद्भक्षपत्राणि यान्यज्जातीयानाम् आरोग्यजनकानि।

III अपरं किमपि शापग्रस्तं पुन न भविष्यति तस्या मध्य ईश्वरस्य मेषशावकस्य य सिंहासनं स्थास्यति तस्य दासाश्च तं सेविष्यन्ते।

IV तस्य वदनदर्शनं प्राप्स्यन्ति भालेषु य तस्य नाम लिपितं भविष्यति।

V तदानीं रात्रिः पुन न भविष्यति यतः प्रभुः परमेश्वरस्तान् दीपयिष्यति ते यानन्तकालं यावद् राजत्वं करिष्यन्ते।

VI अनन्तरं स माम् अवदत्, वाक्यानीमानि विश्वास्यानि सत्यानि य, अचिराद् यैर्भवितव्यं तानि स्वदासान् ज्ञापयितुं पवित्रभविष्यद्वादिनां प्रभुः परमेश्वरः स्वदूतं प्रेषितवान्।

VII पश्यादं तूर्णम् आगच्छामि, अतद्दृग्ग्रन्थस्य भविष्यद्वाक्यानि यः पालयति स अत्र धन्यः।

VIII योऽनन्दम् अतानि श्रुतवान् दृष्टवांश्चास्मि श्रुत्वा दृष्ट्वा य तद्दर्शकदूतस्य प्रणामार्थं तय्यरणयोरन्तिके उपतौ।

IX ततः स माम् अवदत् सावधानो भव मैवं कुरु, त्वया तव भ्रातृभिर्भविष्यद्वादिभिरेतद्दृग्ग्रन्थस्थवाक्यपालनकारिभिश्च सहदासोऽहं त्वम् ईश्वरं प्रणामे।

X स पुन ममि अवदत् अतद्दृग्ग्रन्थस्थभविष्यद्वाक्यानि त्वया न मुद्राङ्कयितव्यानि यतः समयो निकटवर्ती।

XI अधर्माचार एतः परमध्यधर्मम् आचरतु, अमेध्याचार एतः परमध्यमेध्यम् आचरतु धर्माचार एतः परमपि धर्मम् आचरतु पवित्राचारश्चेतः परमपि पवित्रम् आचरतु।

XII पश्यादं तूर्णम् आगच्छामि, अङ्कैकस्मै स्वक्रियानुयायिकलदानार्थं मद्गतव्यङ्गं मम समवर्ति।

XIII अहं कः क्षत्र प्रथमः शेषश्चादितरन्तश्च।

XIV अमृतवृक्षस्याधिकारप्राप्त्यर्थं द्वारैर्नगरप्रवेशार्थञ्च ये तस्याज्ञाः पालयन्ति त अत्र धन्याः।

XV कुक्कुरैर्भयानिभिः पुङ्गुभिर्भिरहन्तुं निर्वहन्तुं निर्वहन्तुं सव्वैरनृते प्रीयमाणैरनृताचारिभिश्च बहिः स्थातव्यां।

XVI मण्डलीषु युष्मत्प्रमतेषां साक्ष्यदानार्थं यीशुरहं स्वदूतं प्रेषितवान्, अहमेव दायुदो मूलं वंशश्च, अहं तेजोमयप्रभातीयतारास्वरूपः।

XVII आत्मा कन्या य कथयतः, त्वयागम्यतां श्रोतापि वदतु, आगम्यतामिति यश्च तृषार्तः स आगच्छतु यश्चेच्छति स विना मूल्यं ज्वनदायि ज्वलं गृह्णातु।

XVIII यः कश्चिद् अतद्दृग्ग्रन्थस्थभविष्यद्वाक्यानि शृणोति तस्मा अहं साक्ष्यमिदं ददामि, कश्चिद् यद्यपरं किमप्येतेषु योजयति तर्हीश्वरोग्रन्थेऽस्मिन् लिपितान् दण्डान् तस्मिन्नेव योजयिष्यति।

XIX यदि य कश्चिद् अतद्दृग्ग्रन्थस्थभविष्यद्वाक्येभ्यः किमप्यपडरति तर्हीश्वरो ग्रन्थेऽस्मिन् लिपितात् ज्वनवृक्षात् पवित्रनगराय तस्यांशमपडरिष्यति।

XX अतत् साक्ष्यं यो ददाति स अत्र वक्ति सत्यम् अहं तूर्णम् आगच्छामि तथास्तु। प्रभो यीशो, आगम्यतां भवता।

XXI अस्माकं प्रभो यीशुप्रीष्टस्यानुग्रहः सर्वेषु युष्मासु वर्तता। आमेन्।